

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தமிழ் வேதமாகிய திருவாசகம் - மூலமும் உரையும்

நூற்சிறப்பு

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளௌநீக்கி
அல்லவறுத் தான்த மாக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதலு ரெங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்.

பதப்பொருள் : எல்லை மருவா - முடிவை அடையாத, நெறி - வீட்டு நெறியை,
அளிக்கும் - கொடுக்கின்ற, வாதலூர் எம்கோன் - திருவாத லூரின்கண் அவதரித்த எம்
தலைவராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது திருவாய் மலரில் தோன்றிய, திருவாசகம்
என்னும் தேன் - திருவாசகம் என்கின்ற தேனானது; தொல்லை - பழமையாகிய, இரு -
பெரிய, சூழும் - உயிரைச் சூழ்ந்துள்ள, பிறவித்தளை - பிறவியாகிய கட்டினை, நீக்கி -
அகற்றி, அல்லல் - துன்பத்தை, அறுத்து - ஒழித்து, ஆனந்தம் ஆக்கியது - எமக்குப்
பேரின்பத்தை உண்டாக்கியது.

விளக்கம் : தேன், உடல் நோயை நீக்கி, உலகின்பத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது;
திருவாசகம் உயிர் நோயாகிய பிறவியை நீக்கி, வீட்டின்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது;
ஆகையால், திருவாசகத்தைத் தேனாக உருவகம் செய்தார்; தேனின் சிறப்பு அது
உண்டாகிய இடத்தைப் பொறுத்தது. திருவாசகம் மணிவாசகரது திருவாய் மலரில்
தோன்றியமையால் மிக்க சிறப்புடையது என்பார், "எல்லைமருவா நெறியளிக்கும்
வாதலூர் எங்கோன்" என்றார். இதனால், ஆக்கியோரது சிறப்பும், நூற்சிறப்பும்
கூறப்பட்டன.

இச்சிறப்புப்பாயிரம், திருவாசகத்தை ஒதி உணர்ந்து பயன்பெற்ற பெரியார்
ஓருவரால் இயற்றப்பெற்றது என்பது, "அல்லவறுத்து ஆனந்தமாக்கியதே"
என்றதனால் உணரலாகும்.

1. சிவபுராணம்
(திருப்பெருந்துறையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது)

சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை

கலி வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வா அழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க

5. ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்த னடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
10. சிரங்குவிவார் ஒங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க
ஈச னடிபோற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
15. சீரார் பெருந்துறைநந் தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளோம் மலைபோற்றி
சிவனவெனன் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ஓலை அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழுச் சிவபுரா ணந்தன்னை
20. முந்தை வினைமுழுதும் ஓய வுரைப்பனியான்

கண்ணுதலான் றன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழிலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நின்பெருஞ்சீர்

25. பொல்லா வினையேன் புகழுமா ரோன்றறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
30. செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
35. ஜயா வெனவோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சடரே
எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
40. அஞ்ஞானந் தன்னை யகல்விக்கும் நல்லறிவே
ஆக்க மளவிறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
45. மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கண்ணலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று

பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணேர்கள் ஏத்த

50. மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவ மென்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஓன்பது வாயிற் குடிலை
55. மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா வுனக்குக்
கலந்தான் பாகிக் கசிந்துள் ஞாகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் கா அட்டி
60. நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
65. நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஓளியானே
நீராய் உருக்கிளன் ஆருயிராய் நின்றானே
70. இன்பமுந் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே

75. கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புனர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்கும்எம் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்ந்தின்ற
80. தோற்றச் சுட்ரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேளன் சிந்தனையுள்
ஊற்றான வுண்ணா ரமுதே உடையானே
வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
85. ஆற்றேனம் ஜயா அரனேயோ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே
90. தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
95. பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை

அஃதாவது, சிவபிரான் உயிர்களை உய்வித்தற்பொருட்டு அளவில்லாத
காலமாகச் செய்து வருகின்ற திருவருட்செயலின் முறைமை என்பதாம்.

நமச்சிவாய வா அழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
 இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
 கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
 ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க

5. ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க

பதப்பொருள் : நமச்சிவாய வாழ்க - திருவைந்தெழுத்து மந்திரம் வாழ்க; நாதன் தாள் வாழ்க - திருவைந்தெழுத்தின் வடிவாக விளங்கும் இறைவனது திருவடி வாழ்க; இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க - இமைக்கும் நேரமுங் கூட என் மனத்தினின்றும் நீங்காதவனது திருவடி வாழ்க;

கோகழி ஆண்ட குரு மணிதன் தாள் வாழ்க - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி என்னையாட்கொண்ட குருமூர்த்தியினது திருவடி வாழ்க; ஆகமம் ஆகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க - ஆகம வடிவாகி நின்று இனிமையைத் தருபவனாகிய இறைவனது திருவடி வாழ்க; ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க - ஒன்றாயும் பலவாயும் உள்ள இறைவனது திருவடி வாழ்க.

விளக்கம் : திருவைந்தெழுத்து என்பது தூலம், சூக்குமம், அதிசூக்குமம் என முத்திறப்படும். ‘ந’கரத்தை முதலாக உடையது (நமசிவாய) தூலம். ‘சி’கரத்தை முதலாக உடையது (சிவாயநம) சூக்குமம். அதிசூக்குமம் ‘ந’கர ‘ம’கரங்களின்றிச் சிகரத்தை முதலாகவுடையது (சிவாய). இங்குத் தூலவைந் தெழுத்துக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது, உயிர்களுக்கு உலக இன்பத்தைக் கொடுத்துப் பக்குவப்படுத்துவது. இனி, இறைவனது திருமேனியே திருவைந்தெழுத்தாகும். நகரம் திருவடியாகவும், மகரம் உடலாகவும், சிகரம் தோளாகவும், வகரம் முகமாகவும், யகரம் முடியாகவும் சாத்திரம் கூறும்.

“ஆடும் படிகேள்நல் லம்பலத்தான் ஜயனே
 நாடுந் திருவடியி லேநகரம் - கூடும்
 மகரம் உதரம் வளர்தோள் சிகரம்
 பகருமுகம் வாழுடியப் பார்” (உண்மை விளக்கம்)

இத்துணைப் பெருமையுடையது திருவைந்தெழுத்து ஆகையால், அதனை முதற்கண் வாழ்த்தி, பின்னர் அத்திருவைந்தெழுத்தின் வடிவமாயுள்ள முதல்வனை வாழ்த்தினார்.

"நெஞ்சில் நீங்காதான்" என்றமையால், இறைவன் அகத்தே நெஞ்சத்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் தன்மையையும், "கோகழியாண்ட குருமனி" என்றமையால், இறைவன் புறத்தே திருப்பெருந்துறையில் தம்மை ஆண்டருளின பெருமையையும் குறிப்பிட்டார்.

வேதத்தில் பொதுவாக விளங்குதல் போல அல்லாமல், ஆகமத்தில் சிறப்பாக இறைவன் விளங்குதலால், "ஆகமமாகி நின்றண்ணிப்பான்" என்றார். ஆகமங்கள் காமியம் முதல் வாதுளாம் ஈறாக உள்ள இருபத்தெட்டு.

இனி, "ஏகன் அநேகன்" என்றமையால், இறைவன் தன்மையால் ஒரு பொருளாகவும், உயிர்களோடு கலந்திருத்தலால் பல பொருளாயும் இருக்கிறான் என்ற உண்மையும் கிடைக்கிறது.

இவற்றால் வாழ்த்துக் கூறப்பட்டது.

வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்த னடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க

கரங்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க

10. சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க

பதப்பொருள் : வேகம் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க - மன ஓட்டத்தைத் தொலைத்து என்னை அடிமை கொண்ட முழுமுதற் கடவுளது திருவடி மேம்படுக; பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க - பிறவித் தனையை அறுக்கிற இறைவனது வீரக்கழலணிந்த திருவடிகள் மேம்படுக; புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க - தன்னை வணங்காத அயலார்க்கு எட்டாதவனாயிருப்பவனது தாமரை மலர் போலும் திருவடிகள் மேம்படுக; கரம் குவிவார் உள் மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க - கை கூம்பப்பெற்றவர்க்கு மனம் மகிழ்ந்து அருளுகின்ற இறைவன் திருவடிகள் மேம்படுக; சிரம் குவிவார்

ஒங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க - கைகள் தலைமேல் கூம்பப்பெற்றவரை உயர்ப் பண்ணுகிற சிறப்புடையவனது திருவடி மேம்படுக.

விளாக்கம் : மன ஓட்டத்தைத் தவிர்ப்பவனும், பிறவித் துன்பத்தை நீக்குபவனும் இறைவனே என்பது, "வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தன்", "பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்" என்பவற்றால் விளங்கும். பிஞ்ஞகன் - தலைக்கோலம் உடையவன்; பிறை, கங்கை, அரவம் முதலியன தலைக்கோலங்கள்.

இறைவன் தன்னை நினையாதவரைத் தனக்கு வேறானவராகவே வைத்துச் சிறிதும் விளங்கித் தோன்றாதிருத்தவின், "புறத்தார்க்குச் சேயோன்" என்றார்.

இறைவன் விரும்பியிருக்குமிடங்கள் இரண்டு. ஒன்று, நெஞ்சத்தாமரை; மற்றொன்று, துவாதசாந்தப் பெருவெளி; அஃதாவது, தலைக்குப் பன்னிரண்டு அங்குலங்களுக்குமேலுள்ள இடம். இவ்விரண்டு இடங்களிலும் இறைவனை நினைத்து வழிபட வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிட, "கரங்குவிவார், சிரங்குவிவார்" என்று கூறினார்.

இவற்றால் இறைவன் வெற்றி கூறப்பட்டது.

ஈச னடிபோற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி

15. சீரார் பெருந்துறைநந் தேவன் அடிபோற்றி ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி

பதப்பொருள் : ஈசன் அடி போற்றி - ஈசனது திருவடிக்கு வணக்கம், எந்தை அடி போற்றி - எம் தந்தையினது திருவடிக்கு

வணக்கம், தேசன் அடி போற்றி - ஒளியுருவை உடையவனது திருவடிக்கு வணக்கம்; சிவன் சேவடி போற்றி - சிவபிரானது திருவடிக்கு வணக்கம்; நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடி போற்றி - அடியாரது அன்பின்கண் நிலைத்து நின்ற மாசற்றவனது திருவடிக்கு வணக்கம்; மாயப் பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன் அடி போற்றி - நிலையாமையுடைய

பிறவியை ஒழிக்கின்ற அரசனது திருவடிக்கு வணக்கம்; சீர் ஆர் பெருந்துறை நம் தேவன் அடி போற்றி - சிறப்புப் பொருந்திய திருப்பெருந்துறையின்கண் எழுந்தருளிய நம்முடைய கடவுளது திருவடிக்கு வணக்கம். ஆராத இன்பம் அருளும் மலை போற்றி - வெறுக்காத இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற மலைபோலும் கருணையையுடைய வனுக்கு வணக்கம்.

விளக்கம் : ஈசன் என்றதனால் தன் வயத்தனாதலும், ஏந்தை என்றதனால் பேரருளுடையனாதலும், தேசன் என்றதனால் தூய உடம்பினனாதலும், சிவன் என்றதனால் இயற்கை உணர்வினனாதலும், நிமலன் என்றதனால் இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கினவனாதலும், பிறப்பறுக்கும் மன்னன் என்றதனால் முடிவிலா ஆற்றலுடையனாதலும், தேவன் என்றதனால் முற்றுணர்புடையனாதலும், ஆராத இன்பம் அருளுமலை என்றதனால் வரம்பில் இன்பமுடையனாதலுமாகிய இறைவனது எட்டுக் குணங்களையும் காட்டினார். "என் குணத்தான்தாள்" என்ற நாயனார் அருள் மொழிக்குப் பரிமேலழகர் உரையில் கூறப்பட்டுள்ள எண்குணங்களைக் காண்க.

இவற்றால் வணக்கம் கூறப்பட்டது.

சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ஓாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழுச் சிவபுரா ணந்தன்னை

20. முந்தை வினைமுழுதும் ஓய வுரைப்பனியான்
கண்ணுதலான் றன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழிவிறைஞ்சி

பதப்பொருள் : கண்ணுதலான் தன் கருணைக் கண் காட்ட வந்து எய்தி - நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவபெருமான் தனது அருட்கண் காட்ட அதனால் அவன் திரு முன்பு வந்து அடைந்து, எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலார் கழல் இறைஞ்சி - நினைத்தற்குக் கூடாத அழகு வாய்ந்த அவனது திருவடியை வணங்கிய பின், சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால் - சிவபெருமானாகிய அவன் என் மனத்தில் நிலை பெற்றிருந்ததனால், அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி - அவனுடைய

திருவருளாலே அவனுடைய திருவடியை வணங்கி, சிந்தை மகிழ் - மனம் மகிழும்படியும், முந்தை வினை முழுதும் ஓய - முன்னைய

வினை முழுமையும் கெடவும், சிவபுராணந்தன்னை - சிவனது அநாதி முறைமையான பழமையை, யான் உரைப்பன் - யான் சொல்லுவேன்.

விளக்கம் : இறைவன் காட்டிய அருளினாலன்றி அவனது திருவடியைக் காண முடியாது ஆதலால், "தன் கருணைக்கண் காட்ட வந்தெய்தி என்னுதற்கெட்டா எழிலார் கழவிறைஞ்சி" என்றார். "காண்பார் யார் கண்ணுதலாய்க் காட்டாக்காலே?" என்றார் திருநாவுக்கரசரும்.

பிற எல்லாப் பொருள்களையும் இறைவன் திருவருளாலே அறிந்து வரும் உயிர், இறைவனை அறிவதும் அவனருளாலே என்பது, "அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி" என்றதில் நன்கு தெளிவாகும்.

இறைவனது பொருள் சேர் புகழைப் பாடினால் இருள் சேர் இருவினையும் சேரா என்பது மறைமொழி.

**"இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு".**

இக்கருத்தே, "சிவபுராணந்தன்னை முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்" என்றதில் அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கது.

இவற்றால் வருபொருள் உரைக்கப்பட்டது.

விண்ணிறைந்து மன்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நின்பெருஞ்சீர்

25. பொல்லா வினையேன் புகழுமா றான்றியேன்

பதப்பொருள் : விண் நிறைந்தும் - வானமாகி நிறைந்தும், மன் நிறைந்தும் - மன்னாகி நிறைந்தும், மிக்காய் - மேலானவனே, விளங்கு ஒளியாய் - இயல்பாய் விளங்குகின்ற ஒளிப்பிழும்பாகி, என் இறந்து - மனத்தைக் கடந்து, எல்லை இலாதானே - அளவின்றி நிற்பவனே, நின்பெருஞ்சீர் - உன்னுடைய மிக்க சிறப்பை,

பொல்லா வினையேன் - கொடிய வினையையுடையவனாகிய யான், புகழும் ஆறு ஒன்று அறியேன் - புகழுகின்ற விதம் சிறிதும் அறிகிலேன்.

விளக்கம் : இறைவன் ஜம்பெரும்பூதங்களில் கலந்தும் அவற்றுக்கு அப்பாலாயும் இருக்கிறான் என்பதை விளக்க, "விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய்" என்றார். "உலகெலா மாகி வேறாய் உடனுமா யொளியாய்" என்ற சித்தியார் திருவாக்கும் இதனையே வலியுறுத்துகிறது. இறைவனது பெருமையைக் காட்டித் தன் சிறுமையைக் காட்ட, 'பொல்லா வினையேன்' என்றார்.

இவற்றால் அவையடக்கம் கூறப்பட்டது.

**புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்**

வல்லசர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்

30. செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்.

பதப்பொருள் : புல் ஆகி - புல்லாகியும், பூடு ஆய் - பூண்டாகியும், புழு ஆய் - புழுவாகியும், மரம் ஆகி - மரமாகியும், பல்விருகமாகி - பல மிருகங்களாகியும், பறவை ஆய் - பறவையாகியும், பாம்பு ஆகி - பாம்பாகியும், கல் ஆய் - கல்லாகியும், மனிதர் ஆய் - மனிதராகியும், பேய் ஆய் - பேயாகியும், கணங்கள் ஆய் - பூத கணங்களாகியும், வல் அசரர் ஆகி - வலிய அசரராகியும், முனிவர் ஆய் - முனிவராகியும், தேவர் ஆய் - தேவராகியும், சொல்லாநின்ற - இயங்குகின்ற, இ - இந்த, தாவர சங்கமத்துள் - அசையாப் பொருள் அசையும் பொருள் என்னும் இருவகைப் பொருள்களுள்ளே, எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து - எல்லாப் பிறவிகளிலும் பிறந்து, இளைத்தேன் - யான் மெலிவடைந்தேன், எம்பெருமான் - எம்பெருமானே, இன்று - இப்பொழுது, மெய்யே - உண்மையாகவே, உன் பொன் அடிகள் கண்டு - உன் அழகிய திருவடிகளைக் கண்டு, வீடு உற்றேன் - வீடு பெற்றேன்.

விளக்கம் : எல்லா உயிர்ப்பொருள்களையும் தாவரப் பொருள் (அசையாப்பொருள்), சங்கமப்பொருள் (அசையும் பொருள்) என்ற இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். தாவர வகையுள் கல், பல், பூடு, மரம் என்னும் நான்கும், சங்கம வகையுள் புழு, பாம்பு, பறவை, பல்விருகம், மனிதர், அசுரர், முனிவர், பேய், கணங்கள், தேவர் என்னும் பத்தும் அடங்கும். கல்லுக்கும் உயிர் உண்டு என்பதை இக்காலத்தாரும் உடன்படுவர். ‘மிருகம்’ என்பது ‘விருகம்’ என மருவியது. உயிர், தாவரப் பொருளாயிருந்து அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்பச் சங்கமப் பொருள்களில் தேவர் ஈறாக உயர்ந்து பிறவி எடுக்கிறது.

இனி, உயிர்களுக்கு நால்வகைத் தோற்றமும் எழுவகைப் பிறப்பும் நூல்களிற்கூறப்படும். முட்டையிற்பிறப்பன, வேர்வையிற்பிறப்பன, வித்திற்பிறப்பன, கருவிற்பிறப்பன என்பன நான்கு வகைத் தோற்றமாம்; இவை முறையே அண்டசம், சிவேதசம், உற்பிச்சம், சராயுசம் எனப்படும். தாவரம், நீர் வாழ்வன, ஊர்வன, பறவை, விலங்கு, மனிதர், தேவர் என்பன எழுவகைப் பிறப்பாம். இவற்றை,

“தோற்றியிடு மண்டசங்கள் சிவேதசங்கள் பாரிற்
றுதைந்துவரு முற்பீசஞ் சராயுசங்க ணான்கின்
ஊற்றமிகு தாவரங்கள் பத்தொன்ப தென்றும்
ஊர்வபதி ணைந்தமரர் பதினொன்றோ டுலவா

மாற்றருநீ ருறைவனநற் பறவைகணாற் காலி
மன்னியிடும் பப்பத்து மானுடரோன் பதுமா
ஏற்றியொரு தொகையதனி லியம்புவர்கள் யோனி
எண்பத்து நான்குநூ றாயிரமென் றெடுத்தே.”

(சிவப்பிரகாசம்)

என்பதனால் அறிக. உயிர்கள் இத்தனை வகைப் பிறப்புகளை எடுத்து உழல்கின்றன என்பதை விளக்க, “பிறந்து இளைத்தேன்,” என்றார்.

இவற்றால் உயிர்களின் பிறப்பு வகைகள் கூறப்பட்டன.

உய்யன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்

35. ஜயா வெனவோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே

பதப்பொருள் : உய்ய - நான் உய்யும்படி, என் உள்ளத்துள் - என் மனத்தில், ஓங்காரம் ஆய் நின்ற - பிரணவ உருவாய் நின்ற, மெய்யா - மெய்யனே, விமலா - மாசற்றவனே, விடைப்பாகா - இடபவாகனனே, வேதங்கள் - மறைகள், ஜயா என - ஜயனே என்று துதிக்க, ஓங்கி - உயர்ந்து, ஆழ்ந்து அகன்ற - ஆழ்ந்து பரந்த, நுண்ணியனே - நுண்பொருளானவனே.

விளக்கம் : ஓம் என்ற ஓலி அ, உ, ம் என்ற மூன்று ஓலிகளாய்ப் பிரியும். அம்மூன்றும் முறையே படைத்தல், காத்தல், அழித்தலாகிய முத்தொழில்களையும் குறிக்குமாதலின் அவையே உள்ளத்துள் நினைவின் தோற்றம், நிலை, இறுதியைச் செய்வனவாம். அவ்வெழுத்துகளால் உண்டாகும் ஓலியை இறைவனது சத்தியே செலுத்தி நிற்றலால் "உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா," என்றார்.

சைவ நூல்கள், இடப ஊர்தியை உயிர் என்று கூறும். ஆகவே, "விடைபாகா" என்றது, உயிருக்கு நாதன் என்றதாம்.

இறைவனது பெருமையை வேதங்களாலும் அறிய முடியாது.

"அல்ல யீதல்ல யீதன மறைகளு மன்மைச்
சொல்லி னாற்றுதித் திளைக்குமிச் சுந்தரன்"

என்று பரஞ்சோதி முனிவர் திருவினையாடற்புராணத்தில், மறைகளாலும் இறைவனைக் காண முடியாத தன்மையைக் கூறுகிறார். வேதம் அறிவு நூல் ஆகையால், அறிவால் இறைவனைக் காண முடியாது; அருளால்தான் காணமுடியும் என்ற நயமும், "வேதங்கள் ஜயா என ஓங்கி" என்பதனால் கிடைக்கிறது.

இறைவன் மிக நுட்பமானவன்; அங்கும் இங்கும் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவன். நுண்பொருளுக்குத்தானே எங்கும்

நிறைந்திருக்கும் தன்மையுண்டு. அதைக் குறிப்பிட "ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே" என்றார். "அண்டங்க ளெல்லாம் அணுவாக அணுக்களெல்லாம் அண்டங்களாகப் பெரிதாய்ச் சிறிதாயினானும்" என இறைவனது நுண்மையைப் பரஞ்சோதி முனிவரும் கூறினார்.

இவற்றால், இறைவன் உயிர்களிடத்து நிற்கும் நிலை கூறப்பட்டது.

வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மினிர்கின்ற மெய்ச்சடரே
எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே

40. அஞ்ஞானத் தன்னை யகல்விக்கும் நல்லறிவே

பதப்பொருள் : வெய்யாய் - வெம்மையானவனே, தணியாய் - தன்மையானவனே, இயமானன் ஆம் விமலா - ஆன்மாவாய் நின்ற விமலனே, பொய் ஆயின எல்லாம் - நிலையாத பொருள்கள் யாவும், போய் அகல - என்னை விட்டு ஒழிய, வந்தருளி - குருவாய் எழுந்தருளி, மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி - மெய்யுனர்வு வடிவமாய், மினிர்கின்ற - விளங்குகின்ற, மெய்ச்சடரே - உண்மை ஒளியே, எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் - எவ்வகையான அறிவும் இல்லாத எனக்கு, இன்பப் பெருமானே - இன்பத்தைத் தந்த இறைவனே, அஞ்ஞானந்தன்னை - அஞ்ஞானத்தின் வாதனையை, அகல்விக்கும் - நீக்குகின்ற, நல் அறிவே - நல்ல ஞானமயமானவனே.

விளக்கம் : இறைவன் தீயாய் நின்று வெம்மையைக் கொடுத்து, நீராய் நின்று குளிர்ச்சியைக் கொடுத்து, உயிருக்கு உயிராய் நின்று நல்வழியைக் காட்டி அருளைப் புரிகின்றான் என்பது,

"வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா"

என்றதனால் கிடைக்கிறது.

ஒளியைக் கண்டதும் இருள் மறைவது போல, மெய்ஞ்ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் விலகுகிறது. இறைவன் குருவாகி வந்து அருள்வதனால் மெய்ஞ்ஞானம் கிடைக்கிறது என்பதை, "பொய்யாயினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி மெய்ஞ்ஞானமாகி

மினிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே" என்றார். அஞ்ஞானம் வாதனையாய் நில்லாது நீக்கப்பட்டுப் பற்றற்றுக் கழிதலும் இறைவன் திருவருளாலேயே என்பதற்கு, "அஞ்ஞானம் தன்னை யகல்விக்கும் நல்லறிவே" என்றார்.

இவற்றால் இறைவன் குருவாய் வந்து அருளுதல் கூறப்பட்டது.

ஆக்க மளவிறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே

45. மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்

பதப்பொருள் : ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய் - தோற்றம் நிலை முடிவு என்பவை இல்லாதவனே, அனைத்து உலகும் - எல்லா உலகங்களையும், ஆக்குவாய் - படைப்பாய், காப்பாய் - நிலைபெறுத்துவாய், அழிப்பாய் - ஒடுக்குவாய், அருள் தருவாய் - அருள் செய்வாய், என்னை - அடியேனை, போக்குவாய் - பிறவியிற்செலுத்துவாய், நின் தொழும்பில் - உன் தொண்டில், புகுவிப்பாய் - புகப்பண்ணுவாய், நாற்றத்தின் நேரியாய் - பூவின் மணம்போல நூட்பமாய் இருப்பவனே, சேயாய் - தொலைவில் இருப்பவனே, நணியாய் - அண்மையில் இருப்பவனே, மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற - சொல்லும் மனமும் கடந்து நின்ற, மறையோனே - வேதப் பொருளாய் உள்ளவனே, சிறந்த அடியார் சிந்தனையுள் - சிறந்த அன்பரது மனத்துள், கறந்த பால் கன்னலொடு நெய் கலந்தால் போல - கறந்த பாலும் சருக்கரையும் நெய்யும் கூடினது போல, தேன் ஊறி நின்று -இன்பம் மிகுந்து நின்று, பிறந்த பிறப்பு அறுக்கும் - எடுத்த பிறப்பை ஓழிக்கின்ற, எங்கள் பெருமான் - எம்பெருமானே.

விளக்கம் : படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பன இறைவனது ஐந்தொழில்களாம். அறியாமையில் கட்டுண்டிருக்கும் உயிருக்கு இறைவன் உடம்பைக் கொடுத்துப் படைக்கிறான்; எடுத்த உடம்பில் இருவினைகளை

நுகரும்போது அறியாமையை நீக்கிக் காக்கிறான்; உயிர் அலுக்கா வண்ணம் ஓய்வு கொடுக்க அழிக்கிறான்; இவ்வாறு பிறப்பு இறப்புகளில் உழலும்படி அறிவை மறைக்கிறான்; குற்றம் நீங்கிப் பக்குவம் (மல பரிபாகம்) வந்த காலத்து அருளுகிறான் என்பவற்றை விளக்க, "ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய்" என்றார். ஆக்குதல் முதலிய நான்களைக் கூறவே, மறைத்தலும் கொள்ளப்படும்.

ஆக்கமும் கேடும் இல்லாதவன்தானே ஆக்கவும் அழிக்கவும் இயலும்? இதனால், "ஆக்கம் அளவிறுதி யில்லாய்" என்றார்.

இறைவன் உயிர்களைப் பக்குவம் வருவதற்கு முன்பு பிறவியில் செலுத்தியும், பக்குவம் வந்த பின்பு தனது திருவடிக்கு ஆளாக்கியும் ஆண்டுகொள்வனாகவின், "போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்" என்றார்.

பூவில் மணம் போல ஆன்மாவில் இறைவன் கலந்திருக்கிறான். மலர் அரும்பாயிருக்கும்போது மணம் வீசாது; அலர்ந்த பின்னரே மணம் வீசும். அதைப் போல, ஆன்மா பக்குவப்பட்ட

பின்னரே சிவ மணம் கமமும் என்பார். "நாற்றத்தின் நேரியாய்" என்றார். "பூவினிற் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோற் சீவனுக் குள்ளே சிவமணம் பூத்தது" என்ற திருமூலர் வாக்கும் நினைவு கொள்ளத்தக்கது.

அன்பரல்லாதார்க்குத் தொலைவிலும், அன்பருக்கு அண்மையிலும் இருப்பான் இறைவன் என்பார் "சேயாய் நணியானே" என்றும், அவ்வடியவர் இறைவனை எண்ணுந்தோறும் அவர்க்கு இன்பம் உண்டாகும் என்பார், "சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று" என்றும் கூறினார். "இனியன் தன்னடைந்தார்க்கு இடைமருதனே" என்ற திருமூறை வாக்கும் இதனை வலியுறுத்துகிறது.

இவற்றால் இறைவனது ஜந்தொழில்கள் கூறப்பட்டன.

நிறங்களோ ரெந்துடையாய் விண்ணேர்கள் ஏத்த

50. மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவ மென்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்

புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை

55. மலங்கப் புலனெந்தும் வஞ்சளனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா வுனக்குக்
கலந்த அன் பாகிக் கசிந்துள் ஞருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி
60. நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே.

பதப்பொருள் : நிறங்கள் ஓர் ஜிந்து உடையாய் - ஜிந்து நிறங்களை உடையவனே, விண்ணோர்கள் ஏத்த - தேவர்கள் துதிக்க, மறைந்து இருந்தாய் - அவர்களுக்கு ஒளிந்திருந்தவனே, எம்பெருமான் - எம் பெருமானே, வல்வினையேன் தன்னை - வலிய வினையையுடையவனாகிய என்னை, மறைந்திட மூடிய - மறையும்படி மூடியுள்ள, இருள் மாய - அறியாமையாகிய ஆணவம் கெடுதற்பொருட்டு, அறம் பாவம் என்னும் - புண்ணிய பாவங்கள் என்கின்ற, அருங்கயிற்றால் கட்டி - அறுத்தற்கு அருமையாகிய கயிற்றால் கட்டப்பெற்று, புறந்தோல் போர்த்து - வெளியே தோலால் மூடி, எங்கும் புழு அழுக்கு மூடி - எவ்விடத்தும் புழுக்கள் நெனிகின்ற அழுக்கை மறைத்து ஆக்கிய, மலம் சோரும் - மலம் ஒழுகுகின்ற, ஒன்பது வாயில் குடில் - ஒன்பது வாயிலையுடைய உடம்பாகிய குடிசை, மலங்க - குலையும்படி, புலன் ஜிந்தும் - ஜம்புலன்களும், வஞ்சளனையைச் செய்ய - வஞ்சளை பண்ணுதலால், விலங்கும் மனத்தால் -

உன்னை விட்டு நீங்கும் மனத்தினாலே, உனக்கு - உன்பொருட்டு, கலந்த அன்பு ஆகி - பொருந்தின அன்பை உடையேனாய், உள் கசிந்து உருகும் - மனம் கசிந்து உருகுகின்ற, நலந்தான் இலாத - நன்மையில்லாத, சிறியேற்கு - சிறியேனுக்கு, விமலா - மாசற்றவனே, நல்கி - கருணை புரிந்து, நிலத்தன்மேல் வந்தருளி - பூமியின்மேல் எழுந்தருளி, நீள் கழல்கள் காட்டி - நீண்ட திருவடிகளைக் காட்டி, நாயின் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்கு - நாயினும் கடையனாய்க் கிடந்த அடியேனுக்கு.

தாயின் சிறந்த - தாயினும் மேலாகிய, தயா ஆன - அருள் வடிவான, தத்துவனே - உண்மைப்பொருளே.

விளக்கம் : இறைவன் ஐம்பூதங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறான். ஜந்து பூதங்களுக்கும் ஜந்து நிறங்கள் உண்டு. மண்ணுக்குப் பொன்மையும், நீருக்கு வென்மையும், நெருப்புக்குச் செம்மையும், காற்றுக்குக் கருமையும், வானுக்குப் புகையையும் சாத்திரம் கூறும். "பொன்பார் புனல் வென்மை பொங்கும் அனல் சிவப்பு வன்கால் கருமைவளர் வான்தூமம்" என்பது உண்மை விளக்கம். இந்த ஜந்து நிறங்களையுடைய ஜந்து பூதங்களிலும் இறைவன் இரண்டறக் கலந்திருத்தலால், "நிறங்கள் ஓர் ஜந்துடையாய்" என்றார். இனி, படைத்தல் முதலாக ஜந்து தொழில்கள் புரிவதற்கு ஜந்து வடிவங்கள் கொண்டிருக்கின்றான் என்றாலும் ஒன்று. ஜந்து வடிவங்களாவன, பிரமன், விட்டுணு, உருத்திரன், மகேசவரன், சதாசிவன் என்னும் வடிவங்கள்.

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களுள் ஆணவம் நீங்குதற்பொருட்டே மாயையும் கன்மமும் சேர்க்கப்படுதலினால், "வல்வினையேன் தன்னை மறைந்திட முடிய இருள் மாய" என்றார். 'அறம்பாவம்' என்பன கன்ம மலம் எனவும், 'ஒன்பது வாயிற்குடில்' என்பது மாயா மலம் எனவும் அறிக. 'இருளை, குடிலை' என்பவற்றுள் உள்ள ஐகாரம் சாரியைகள்.

ஒன்பது வாயிலாவன - செவி இரண்டு, கண் இரண்டு, நாசி இரண்டு, வாய் ஒன்று, கருவாய் ஒன்று, ஏருவாய் ஒன்று. புலன்களால் பெறும் இன்பம் நிலையில்லாதது. முதலில் இன்பமாகத் தோன்றிப் பின் துன்பத்தைத் தருவது. அதனால், "குடில் மலங்கப் புலன் ஜந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய" என்றும், அவ்வஞ்சனைச் செயல்களால் இறைவனை மறத்தல் உண்டாவதால், 'விலங்கும் மனத்தால் கசிந்து உள் உருகும் நலந்தான் இலாத சிறியேன்' என்றும் கூறினார்.

"நாய், தலைவனை அறிவது : நன்றியுடையது. மனிதன் தலைவனையும் அறியமாட்டான்; நன்றியும் இல்லாதவன் ஆகையாலும், தாயன்பே சிறந்ததும், இழிவைக் கருதாததும் ஆகையாலும்,

"நாயிற்கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத் தாயிற்சிறந்த தயாவான தத்துவனே" என்றார்.

இவற்றால் தமக்கு இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் குருவாய் வந்து அருளின திறத்தை வியந்து போற்றினார்.

மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே

65. நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஓளியானே
நீராய் உருக்கிளன் ஆருயிராய் நின்றானே
70. இன்பழுந் துன்பழும் இல்லானே உள்ளானே
அன்பழுக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
75. கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்கும்எம் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளாமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
80. தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேனன் சிந்தையுள்
ஊற்றான வுண்ணா ரமுதே உடையானே

பதப்பொருள் : மாசு அற்ற சோதி மலர்ந்த - களங்கமற்ற சோதியாகிய மரத்தில் பூத்த, மலர்ச்சுடரே - பூப்போன்றே சுடரே, தேசனே - குரு மூர்த்தியே, தேனே - தேனே, ஆர் அமுதே - அரிய அமுதே, சிவபுரனே - சிவபுரத்தையுடையானே, பாசம் ஆம் பற்று அறுத்து - பாசமாகிய தொடர்பையறுத்து, பாரிக்கும் - காக்கின்ற, ஆரியனே -

ஆசிரியனே, நேச அருள் புரிந்து - அன்போடு கூடிய அருளைச்செய்து, நெஞ்சில் வஞ்சம் கெட - என் மனத்தில் உள்ள வஞ்சகம் ஆழிய, பேராது நின்ற - பெயராமல் நின்ற, பெருங்கருணை - பெருங்கருணையாகிய, பேர் ஆறே - பெரிய நதியே, ஆரா அமுதே - தெவிட்டாத அமிர்தமே, அளவு இலாப் பெம்மானே - எல்லையில்லாத பெருமானே, ஓராதார் உள்ளத்து - ஆராயாதார் மனத்தில், ஒளிக்கும் - மறைகின்ற, ஒளியானே -

ஓளியையுடையானே, நீராய் உருக்கி - என் மனத்தை நீர் போல உருகப்பண்ணி, என் ஆர் உயிராய் நின்றானே - என் அரிய உயிராய் நின்றவனே, இன்பழும் துன்பழும் - சுகழும் துக்கழும், இல்லானே - இயற்கையில் இல்லாதவனே, உள்ளானே - அன்பர்பொருட்டு அவற்றை உடையவனே, அன்பருக்கு அன்பனே - அன்பர்களிடத்து அன்புள்ளவனே, யாவையும் ஆய் - கலப்பினால் எல்லாப் பொருள்களும் ஆகி, அல்லையும் ஆம் - தன்மையினாலே அல்லாதவனும் ஆகின்ற, சோதியனே - பேரொளியையுடையவனே, துன் இருளே - நிறைந்த இருளானவனே, தோன்றாப் பெருமையனே - புறத்தே வெளிப்படாத பெருமை உடையவனே, ஆதியனே - முதல்வனே, அந்தம் நடு ஆகி - முடிவும் நடுவும் ஆகி, அல்லானே - அவையல்லாது இருப்பவனே, என்னை ஈர்த்து ஆட்கொண்ட - என்னை இழுத்து ஆட்கொண்டருளின, எந்தை பெருமானே - எமது தந்தையாகிய சிவபெருமானே, கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தால் - மிகுந்த உண்மை ஞானத்தால், கொண்டு உணர்வார்தம் கருத்தில் - சிந்தித்து அறிவெர் மனத்தினாலும், நோக்கு அரிய - எதிரிட்டுக் காண்பதற்கு அரிதாகிய, நோக்கே - காட்சியே, நுண்ணர்வே - இயற்கையில் நுட்பமாகிய அறிவே, போக்கும் வரவும் நிற்றலும் இல்லாத புண்ணியனே, காக்கும் எம் காவலனே - எம்மைக் காப்பாற்றுகின்ற எம் அரசனே, காண்பு அரிய பேர் ஒளியே - காண்பதற்கரிய பெரிய ஒளியே, ஆற்று இன்ப வெள்ளமே - மகாநதி போன்ற இன்பப் பெருக்கே, அத்தா - அப்பனே, மிக்காய் - மேலோனே, நின்ற தோற்றுச்சுடர் ஒளியாய் - நிலைபெற்ற தோற்றுத்தையுடைய விளங்குகின்ற ஒளியாகியும், சொல்லாத நுண் உணர்வு ஆய் - சொல்லப்படாத நுட்பமாகிய அறிவாகியும், மாற்றம் ஆம் வையகத்தின் - மாறுபடுதலையுடைய உலகத்தில், வெவ்வேறே வந்து - வெவ்வேறு பொருளாய்க் காணப்பட்டு வந்து, அறிவு ஆம் - அறிவாய் விளங்கும், தேற்றனே - தெளிவானவனே, தேற்றத் தெளிவே - தெளிவின் தெளிவே, என் சிந்தனையுள் ஊற்று

ஆன - என் மனத்துள் ஊற்றுப் போன்ற, உண் ஆர் அமுதே - பருகுதற்கு அறிய அமிர்தமே, உடையானே - தலைவனே.

விளக்கம் : சோதி - பேரொளி, அதிலிருந்து தோன்றுவது சுடர். சோதியை முழுதும் காண்பது அரிது. அதன்கண் உண்டாகும் ஒரு சிறு பகுதியாகிய சுடரைக் காண்பது எனிது. ஆகவே, எனிவந்து அருள் புரிந்த இறைவனைச் "சோதி மலர்ந்த சுடரே" என்றார். இச்சுடர், மலர் போலக் குளிர்ச்சியைத் தருவதால், "மலர்ச்சுடர்" என்றார். பாசம் - அறியாமை.

அன்பர்கள் மனத்திலுள்ள வஞ்சனை கெட இறைவன் அதனை விட்டு நீங்காது பெருங்கருணை வெள்ளாமாயும் அளவில்லாத

இன்பப் பொருளாயும் அங்குத் தங்குகின்றான். அப்பொழுது அம்மனம் நீராய் உருகுகிறது. அவ்வாறு உருகிய உயிரை இறைவன் தன்மயமாகச் செய்கின்றான். இக்கருத்துகளை விளக்கவே, "நெஞ்சில் வஞ்சங்கெட ..... நீராய் உருக்கி என் ஆருயிராய் நின்றானே" என்றான்.

இறைவன் தனக்கென ஒர் இன்பமும் துன்பமும் இல்லான்; அடியார்க்கு வரும் இன்பதுன்பங்களைத் தான் ஏற்றுக்கொள்வதனால் இன்பமும் துன்பமும் உள்ளான். அதனால், "இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே," என்றார்.

இறைவன், எல்லாப் பொருளிலும் கலந்திருத்தலால் "யாவையுமாய்," தன்மையால் வேறாதலால் "அல்லனுமாய்" இருக்கிறான். ஒளியும் இருஞும் அவனன்றி இன்மையால், "சோதியனே, துன்னிருளே" என்றார். உலகத்திற்கு ஆதியும் நடுவும் முடிவுமாய் நிற்கின்ற இறைவன், தனக்கு அவற்றை உடையனல்லன் ஆதவின், "ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே" என்றார்.

இறைவனது உருவத்தைக் கண்ணால் காண முடியாது, அறிவினாலும் அறிய முடியாது என்பார், "நோக்கரிய நோக்கே, நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே" என்றார். அனுபவத்தினால் காணக்கூடியவன் இறைவன் என்பதை உணர்த்த, "சிந்தனையுள் ஊற்றான உண்ணார் அமுதே" என்றார்.

உயிர்களின் மனப்பக்குவத்திற்கேற்ப இறைவன் அருளுவதை விளக்க, "மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம் தேற்றனே" என்றார்.

இவற்றால் இறைவன் பண்புகள் விளக்கப்பட்டன.

வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப

85. ஆற்றேனெம் ஜயா அரனேயோ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே

90. தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்

95. பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

பதப்பொருள் : வேற்று விகார - வெவ்வேறு விகாரங்களையுடைய, விடக்கு உடம்பின் உள் கிடப்ப ஆற்றேன் - ஊனாலாகிய

உடம்பினுள்ளே தங்கிக் கிடக்கப் பொறேன், எம் ஜயா - எம் ஜயனே, அரனே - சிவனே, ஓ என்று என்று - ஓ என்று முறையிட்டு, போற்றி - வணங்கி, புகழ்ந்து இருந்து - திருப்புகழை ஓதியிருந்து, பொய் கெட்டு - அறியாமை நீங்கி, மெய் ஆனார் - அறிவுருவானவர்கள், மீட்டு இங்கு வந்து - மறுபடியும் இவ்வுலகில் வந்து, வினைப்பிறவி சாராமே - வினைப் பிறவியையடையாமல், கள்ளப்புலம் குரம்பைக் கட்டு - வஞ்சகத்தையுடைய ஜம்புலன்களுக்கு இடமான உடம்பாகிய கட்டினை, அழிக்க வல்லானே - அறுக்க வல்லவனே, நள் இருளில் - நடு இரவில், பயின்று - மிகுந்து, நட்டம் ஆடும் - நடனம் செய்கின்ற, நாதனே - இறைவனே, தில்லையுள் கூத்தனே - திருத்தில்லையில் நடிப்பவனே, தென்பாண்டி நாட்டானே - தென்பாண்டி நாட்டையுடையவனே, அல்லல் பிறவி அறுப்பானே - துன்பப் பிறப்பை அறுப்பவனே,

இ என்று - ஓவென்று முறையிட்டு, சொல்லற்கு அறியானைச் சொல்லி - துதித்தற்கு அருமையானவனைத் துதித்து, திருவடிக் கீழ் சொல்லிய பாட்டின் - அவனது திருவடியின்மீது பாடிய பாட்டின், பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார் - பொருளையறிந்து துதிப்பவர், பல்லோரும் ஏத்த - எல்லாரும் துதிக்க, பணிந்து - வணங்கி, சிவபுரத்தினுள்ளார் - சிவநகரத்திலுள்ளவராய், சிவன் அடிக்கீழ் செல்வர் - சிவபெருமானது திருவடிக்கீழ்ச் சென்று நிலை பெறுவர்.

விளக்கம் : வேறு வேறு விகாரமாவன, நரை திரை மூப்பு பினி சாக்காடு என்பன. பிறவியை அறுக்க விரும்புவார்க்கு இவ்வடம்பும் சுமையாகும். ஆதலின், "விடக்குடம்பின் உட்கிடப் ஆற்றேன்" என்றார். நாயனாரும், "பிறப்பறுக்க வூற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை, " என்று கூறினார்.

பொய்ப்பொருளைக் காண்பது அறியாமை; மெய்ப்பொருளைக் காண்பது அறிவு. மெய்ப்பொருளைக் கண்டவர், "மற்றீண்டு வாரா நெறி தலைப்படுவர்." ஆதலின், சுவாமிகள் பொய்கெட்டு மெய்யானார் மீட்டிங்கு வாராராகக் கூறினார்.

நள்ளிருள் - சர்வ சங்கார காலம். இறைவன் விரும்பி ஆடும் இடம் தில்லை. சோமசுந்தரப் பெருமானாய் வீற்றிருந்து திருவிளையாடல் புரிந்த இடம் மதுரை. இரண்டையும் குறிப்பிட, "தில்லையுட்கூத்தனே, தென்பாண்டி நாட்டானே" என்றார். தில்லை என்பது சிதம்பரம். பாண்டி நாட்டின் தலைநகரம் மதுரை.

இவற்றால் இறைவனே இடைவிடாது துதிப்பவர் சிவபுரத்துச் செல்வர் என்பதும், இச்சிவபுராணத்தை ஒதுவார்க்கு வரும் பயனும் கூறப்பட்டன.

2. கீர்த்தித்திருவகவல்
(தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது)

சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை
நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லை முதா ராடிய திருவடி
பல்லுயி ரெல்லாம் பயின்ற னாகி

எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மன்னும் விண்ணும் வானோ ரூலகும்

5. துள்ளிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்
என்னுடை யிருளை ஏறத் துரந்தும்
அடியா ருள்ளத் தன்புமீ தூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும்
மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
10. சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்
கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லா ளோடு நயப்புற வெய்தியும்
பஞ்சப் பள்ளியிற் பான்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சா தீண்டு மின்னருள் விளைத்தும்
15. கிராத வேடமொடு கிஞ்சக வாயவள்
விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்
கேவேட ராகிக் கெளிறது படுத்து
மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
20. உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்
நந்தம் பாடியில் நான்மறை யோனாய்
அந்தமி லாரிய னாயமர்ந் தருளியும்
வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநா றாயிரம் இயல்பின தாகி
25. ஏறுடை ஈசனிப் புவனியை உய்யக்
கூறுடை மங்கையும் தானும்வந் தருளி
குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்ப்படச் சாத்தாய்த் தானெனமுந் தருளியும்
வேலம் புத்தார் விட்டே றருளிக்

30. கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்
தர்ப்பண மதனிற் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவும்
மொக்கணி அருளிய முழுத்தழல் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையும்
35. அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணான்
நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்
ஆண்டுகொண் டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டி யன்றனக் குப்பரி மாவிற்
றீண்டு கனகம் இசையப் பெறாஅ
40. தாண்டா னெங்கோன் அருள்வழி யிருப்பத்
தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்
அந்தண னாகி யாண்டுகொண் டருளி
இந்திர ஞாலங் காட்டிய இயல்பும்
மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து
45. குதிரைச் சேவக னாகிய கொள்கையும்
ஆங்கது தன்னி லடியவட் காகப்
பாங்காய் மண்சமந் தருளிய பரிசும்
உத்தர கோச மங்கையு ஸிருந்து
வித்தக வேடங் காட்டிய இயல்பும்
50. பூவண மதனிற் பொலிந்திருந் தருளித்
தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்
வாத ஹரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்
திருவார் பெருந்துறைச் செல்வ னாகிக்
55. கருவார் சோதியில் கரந்த கள்ளமும்
பூவல மதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாச மாக்கிய பரிசும்

தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவக னாகிய நன்மையும்

60. விருந்தின னாகி வெண்கா டதனிற்
குருந்தின் கீழன் றிருந்த கொள்கையும்
பட்ட மங்கையிற் பாங்கா யிருந்தங்
கட்டமா சித்தி யருளிய அதுவும்
வேடுவ னாகி வேண்டுருக் கொண்டு
65. காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்
மெய்க்காட் டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு
தக்கான் ஓருவ னாகிய தன்மையும்
ஓரி யூரின் உகந்தினி தருளிப்
பாரிரும் பாலக னாகிய பரிசும்
70. பாண்டுர் தன்னில் ஈண்ட விருந்தும்
தேவூர்த் தென்பாற் றிகழ்தரு தீவிற்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்
தேனமர் சோலைத் திருவா ரூரில்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும்
75. இடைமரு ததனில் ஈண்ட விருந்து
படிமப் பாதம் வைத்தவப் பரிசும்
ஏகம் பத்தின் இயல்பா யிருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின் பரிசும்
திருவாஞ் சியத்தில் சீர்பெற இருந்து
80. மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்
சேவக னாகித் திண்சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்
கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்

85. ஐயா றதனில் சைவ னாகியும்

துருத்தி தன்னி லருத்தியோ டிருந்தும்
திருப்பனை யூரில் விருப்ப னாகியும்
கழுமல மதனிற் காட்சி கொடுத்தும்
கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்

90. புறம்பய மதனில் அறம்பல அருளியும்

குற்றா லத்துக் குறியா யிருந்தும்
அந்தமில் பெருமை யழலுருக் கரந்து
சுந்தர வேடத் தொருமுத ஒருவகொண்
டிந்திர ஞாலம போலவந் தருளி

95. எவ்வெவர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துத்

தானே யாகிய தயாபரன் எம்மிறை
சுந்திர தீபத்துச் சாத்திர னாகி
அந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாலையுட்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்

100. மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்

அந்தமில் பெருமை அருளுடை அண்ணல்
எந்தமை யாண்ட பரிசது பகரின்
ஆற்ற லதுவுடை யழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்

105. ஊனந் தன்னை ஓருங்குட னறுக்கும்

ஆனந் தம்மே ஆறா அருளியும்
மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்
அழுக்கடை யாம லாண்டுகொண் டருள்பவன்

110. கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்

மூல மாகிய மும்மல மறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி

காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்

115. அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்
பரிமா விண்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்
மீண்டு வாரா வழிஅருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்
பத்திசெய் யடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன்
120. உத்தர கோச மங்கையூ ராகவும்
ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் திருப்பெய ராகவும்
இருள்கடிந் தருளிய இன்ப ஓர்தி
அருளிய பெருமை யருண்மலை யாகவும்
125. எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்
அப்பரி சதனால் ஆண்டுகொண் டருளி
நாயி னேனை நலமலி தில்லையுள்
கோல மார்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல வென்னை ஈங்கொழித் தருளி
130. அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற வொன்ற வுடன்கலந் தருளியும்
எய்தவந் திலாதார் ஏரியிற் பாயவும்
மாலது வாகி மயக்கம் எய்தியும்
பூதல மதனில் புரண்டுவீழ்ந் தலறியும்
135. கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத என்றமு தரற்றிப்
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்
பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநா டகவென்
நிதஞ்சலிப் பெய்தநின் றேங்கினர் ஏங்கவும்

140. எழில்பெறும் இமயத் தியல்புடை அப்பொற்
பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடநவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்
கருளிய திருக்கூத் தழகுறு சிறுநகை
இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்

145. பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்
ஒலிதரு கைலை யுயர்கிழு வோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை

அஃதாவது, சிவபெருமான் ஆங்காங்கு அடியார்கட்டு அருள் புரிந்த
அருட்செயல்களின் முறைமை என்பதாம்.

தில்லை முதா ராடிய திருவடி
பல்லுயி ரெல்லாம் பயின்ற னாகி
எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோ ருலகும்

5. துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்து
என்னுடை யிருளை ஏறத் துரந்தும்
அடியா ருள்ளத் தன்புமீ தூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும்

பதப்பொருள் : தில்லை முதார் ஆடிய திருவடி - தில்லையாகிய பழைய நகரில் நிருத்தம் செய்தருளிய திருவடிகளால், பல் உயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி - பல உயிர்களில் எல்லாம் தங்கிப் பல அருட்செயல் களைச் செய்தவனாகி, எண்ணில் - அளவில்லாத, பல்குணம் - பல குணங்களோடு, எழில் பெற விளங்கி - அழகு பெற விளங்கி, மண்ணும் - மண்ணுலகிலும், விண்ணும் - விண்ணுலகிலும், வானோர் உலகும் - மற்றைய தேவருலகிலும், துன்னிய - பொருந்திய, கல்வி - கல்வியை, தோற்றியும் - தோற்றுவித்தும், அழித்தும் - நீக்கியும், என்னுடை இருளை - என்னுடைய அஞ்ஞான இருளை, ஏறத்துரந்தும் - முழுதும் ஒழித்தும், அடியார்

உள்ளத்து - அடியாருடைய உள்ளத்தில், அன்பு - அன்பானது, மீதார் - பெருக, அதனை குடிஆக் கொண்ட - குடியிருப்பாகக்கொண்ட, கொள்கையும் - அருளும், சிறப்பும் - தலைமையும் உடையவனாய்.

விளக்கம் : இந்நிலவுலகுக்கு நடுவாய் அமைந்த இடம் தில்லை மாநகரம். அதே போன்று, இவ்வுடம்புக்கு நடுவாய் அமைந்த இடம் நெஞ்சத்தாமரை. இவ்விரண்டு இடங்களிலும் இறைவனது இயக்கம் விளங்கிக் காணப்படும் என்பார், "தில்லை முதூராடிய திருவடி பல்லுயிரெல்லாம் பயின்றனனாகி" என்றும், அண்டமாகிய உலகிலும் பிண்டமாகிய உடம்பிலும் ஓயாது நடைபெறும் இவ்வியக்கம் கொண்டே இறைவனது குணம் வெளிப்படுமாதலால், "என்னில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி" என்றும், இறைவன் அறிவித்தாலன்றி உயிர்கள் அறியமாட்டா வாகையால், "துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்" என்றும், தம்முடைய அறியாமையைப் போக்கி இறைவன் அருள் புரிந்தமையைக் கூறுவார், "என்னுடை யிருளை ஏறத் தூரந்தும்" என்றும், இறைவன் எல்லாவுயிர்களிலும் கலந்திருந்த போதிலும் அவன் விரும்பித் தங்கியிருக்குமிடம் அடியார் உள்ளமாதலால், "அடியார் உள்ளத்து அன்புமீதாரக் குடியாகக்கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும்" என்றும் இறைவனது திருவருள் முறைமை கூறப்பட்டது.

மன்னும் மாமலை மகேந்திர மதனிற்

10. சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்

பதப்பொருள் : சொன்ன ஆகமம் - மேலுலகத்தில் தான் சொல்லிய ஆகமத்தை, மன்னும் மாமலை மகேந்திரம் அதனில் - நிலைபெற்ற பெரிய மகேந்திர மலையின்கண் வீற்றிருந்து, தோற்றுவித்தருளியும் - நிலவுலகத்திற்கு வெளிப்படுத்தியும்.

விளக்கம் : ஆகமம் தோற்றுவித்தது.

படைப்புக் காலத்தில் ஆகமத்தை இறைவன் தோற்றுவித்து, பிரணவர் முதலியோர்க்கும், அனந்ததேவர் முதலியோர்க்கும்

கூறினான். இவ்வரலாற்றை ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. உமையம்மைக்கு இறைவன் ஆகமம் சொல்லிய வரலாற்றைத் திருமந்திரமும் திருத்தொண்டர் புராணமும்

கூறுகின்றன. அந்தப் பழைய வரலாறுகளைக் கருத்தில் கொண்டே, "சொன்ன ஆகமம்" என்றார். படைப்புக் காலத்தில் சொல்லிய அந்த ஆகமங்களை, நிலவுலகத்தின் பொருட்டு மகேந்திர மலையில் இறைவன் வெளிப்படுத்தி யருளினான் என்பதை அடிகள் அருளிய இந்தப் பகுதியினாலே அறிகிறோம். மகேந்திரமலை, பொதியைக்குத் தெற்கே உள்ளது எனச் சிவதருமோத்தரமும் வால்மீகி ராமாயணமும் கூறும்.

கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி நல்லா ளோடு நயப்புற வெய்தியும்

பதப்பொருள் : கல்லாடத்து - கல்லாடம் என்னும் திருப்பதியில், இனிது - இனிதாக, நல்லாளோடு - உமாதேவியோடு, நயப்புற - யாவரும் விரும்பும்படி, கலந்தருளி - ஒருமித்து, எய்தியும் - எழுந்தருளியிருந்தும்

விளக்கம் : கல்லாடம் என்பது ஒரு சிவதலம். இங்கு நல்லாளோடு நயப்புற எய்திய வரலாறு அறியப்படவில்லை; அடுத்து வரும் இரு வரலாறுகளும் அவ்வாறு உள்ளனவே.

பஞ்சப் பள்ளியிற் பான்மொழி தன்னொடும் எஞ்சா தீண்டு மின்னருள் விளைத்தும்

பதப்பொருள் : பஞ்சப் பள்ளியில் - பஞ்சப் பள்ளியென்னும் திருப்பதியில், பால் மொழிதன்னொடும் - பால் போன்ற மொழியையுடைய வளாகிய உமாதேவியோடும், எஞ்சாது - குறையாமல், ஈண்டும் - மிகும், இன் அருள் விளைத்தும் - இனிய அருள் செய்தும்.

15. கிராத வேடமொடு கிஞ்சக வாயவள் விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்

பதப்பொருள் : கிராத வேடமொடு - வேடவுருவத்துடன், கிஞ்சக வாயவள் - முருக்கம்பூப்போன்ற உதட்டையுடைய உமாதேவியின், விராவு - நெருங்கின, நல் - ஆழகான, கொங்கைத்தடம் படிந்தும் - தனங்களாகிய குளத்தில் மூழ்கியும்.

விளக்கம் : இவ்வேடவுருவத்தை அருச்சனன் தவங்கிடந்த போது அவன்பொருட்டு மேற்கொண்டது எனக் கூறுவாரும் உளர். கிராதன் - வேடன், கிஞ்சகம் - முள் முருக்கம்பூ. இது சிவப்பு நிறமுடையது.

கேவேட ராகிக் கெளிறது படுத்து மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்

பதப்பொருள் : கேவேடர் ஆகி - வரையராகி, கெளிறது படுத்து - கெளிற்று மீனைப் பிடித்து, மாவேட்டு ஆகிய ஆகமம் வாங்கியும் - பெருமை வாய்ந்த விருப்பத்தினையுடைய ஆகமங்களை அக்கெளிற்றினிட மிருந்து கவர்ந்தும்.

விளக்கம் : முன்னொரு காலத்தில் இறைவன் அம்பிகைக்கு ஆகம நூற்பொருளை உபதேசித்தான். ஆனால், அம்பிகை அந்நூற்பொருளில் போதிய நாட்டம் செலுத்தவில்லை. அதனால், உமை இறைவனது சாபத்தை ஏற்று, வலைஞுக்கு மகளாய்ப் பிறந்தாள். இதைக் கேள்வியுற்ற மூத்த பிள்ளையாரும் இளைய பிள்ளையாரும் இறைவனது திருமுன்பு வந்து, அவன் கையிலிருந்த ஆகம நூல்களை வாங்கிக் கடவிலே வீசி எறிந்தனர். சமயம் தெரியாது இவர்களை உள்ளே அனுமதித்த நந்தி தேவரும் கடவிலே சுறா மீனாகும்படி சபிக்கப்பட்டார். பின்பு இறைவனே சாபந்தீர்க்க வேண்டி வலைஞாய் வந்து, சுறா மீனாக ஆகமத்தைத் தாங்கித் திரிந்த நந்தி தேவரின் சாபத்தை நீக்கி, ஆகம நூலைப் பெற்று, இறைவியாகிய வலைஞுமாதை மணந்தான். இவ்வரலாறு திருவிளையாடற்புராணம் வலைவீசின படலத்திற்காணப்படுவது. இவ்வரலாற்றில் சுறாமீன் படுத்ததாகக் கூறப்படினும், அடிகள் கூறுமாறு கெளிற்று மீன்படுத்தான் எனவே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து

20. உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்

பதப்பொருள் : அவைதம்மை - அவ்வாகமங்களை, மகேந்திரத்து இருந்து - மகேந்திரமலையிலிருந்து, உற்ற ஐம்முகங்களால் - பொருந்திய ஐந்து திருமுகங்களாலும், பணித்தருளியும் - உபதேசித்தருளியும்.

விளக்கம் : முன்பு குறித்தவாறு இறைவன் மகேந்திரமலை யிலிருந்து தோற்றுவித்த ஆகமங்களைத் தூய ஆன்மாக்களாகிய முனிவர்களுக்கும் ஐந்து திருமுகங்களால் உபதேசித்தருளினான் என்பது இதனால் கிடைக்கிறது. ஜம்முகங்களாவன ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்பன. இவை முறையே மேல், கிழக்கு, தெற்கு, வடக்கு, மேற்குத் திசைகளை நோக்கும். ஐந்து திசைகளையும் காணக்கூடியவ னாதலாலே எல்லாம் அறிபவன் என்பதும், ஆகம நூல்களைத் தோற்றுவிக்கக் கூடியவனாதலாலே எல்லா அறிவுக்கும் இருப்பிடமானவன் என்பதும் விளங்கு கின்றன. மற்று - அசை.

**நந்தம் பாடியில் நான்மறை யோனாய்
அந்தமி லாரிய னாயமர்ந் தருளியும்**

பதப்பொருள் : நந்தம்பாடியில் - நந்தம்பாடி என்னும் திருப்பதியில், நான்மறையோனாய் - வேதியனாய், அந்தம் இல் - முடிவற்ற, ஆரியனாய் அமர்ந்து அருளியும் - ஆசிரியனாய் எழுந்தருளியும்.

விளக்கம் : இவ்வரலாறும் அறியப்படவில்லை.

**வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநா றாயிரம் இயல்பின தாகி**

**25. ஏறுடை ஈசனிப் புவனியை உய்யக்
கூறுடை மங்கையும் தானும்வந் தருளி**

பதப்பொருள் : வேறுவேறு உருவும் - வெவ்வேறு திருவருவங்களும், வேறுவேறு இயற்கையும் - வெவ்வேறு குணங்களும், நூறு நூறு ஆயிரம் இயல்பினதாகி - நூறு இலட்சம் வகையினையுடையதாகி, ஏறு உடை ஈசன் - இடப வாகனத்தையுடைய சிவ பெருமான், இ புவனியை உய்ய - இவ்வுலகத்தை உய்விக்கும் பொருட்டு, கூறு உடை மங்கையும் - தனது இடப்பாகத்தையுடைய உமாதேவியும், தானும் - தானுமாய், வந்தருளி - எழுந்தருளி.

விளக்கம் : இறைவன் அடியார்க்கு அருளும்பொருட்டுப் பல்வேறு வடிவங்கள் எடுக்கிறான் என்பதும், அவை யாவும் கருணையே வடிவமாம் என்பதும் விளங்குகின்றன. "மூன்றாம் நந்தம் கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு

காணே" என்ற சிவஞானசித்தியார் திருவாக்கும் இதனையே உறுதிப்படுத்துகிறது. அவ்வண்ணம் அருளுவதும் இறைவியோடு கூடினபோதுதான் நன்கு வெளிப்படுகிறது என்பது, "ாசன் இப்புவனியை உய்யக் கூறுபடை மங்கையும் தானும் வந்தருளி" என்பதனால் விளங்குகிறது. இறைவன் வேறு, திருவருள் வேறு என்பது இல்லை, இரண்டும் ஒன்றே என்பதைக் காட்டக் "கூறுடை மங்கையும் தானும்" என்றார். "உய்ய" என்னும் தன்வினை, பிறவினைப்பொருள் தந்து நின்றது.

இறைவன் திருவிளையாடல்கள் நிகழ்ந்த முறை கூறப்பட்டது.

**குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்ப்படச் சாத்தாய்த் தானென்முந் தருளியும்**

பதப்பொருள் : குடநாடு அதன்மிசை - மேல்நாட்டுக்கு, குதிரையைக் கொண்டு - குதிரைகளைக்கொண்டு, சதுர்ப்பட - அழகு பொருந்த, சாத்தாய் - வாணிகக் கூட்டமாய், தான் எழுந்தருளியும் - தானே எழுந்தருளி வந்தும்.

விளக்கம் : குதிரையைக் கொண்டு சாத்தாய் எழுந்தருளியது : அடிகள், பாண்டியனிடம் குதிரை வாங்குவதற்காகப் பெற்று வந்த நிதி முழுமை யினையும் திருப்பெருந்துறையில் ஆலயத்திருப்பணிக்குச் செலவு செய்துவிட்டார். இதனையறிந்த பாண்டியன் கோபம் கொண்டு அடிகளைத் துன்புறுத்தவே, இறைவன் அடிகளுக்கு அருளும்பொருட்டுக் குதிரை வீரனாய்த் திருப்பெருந்துறையிலிருந்து மதுரை வந்தருளின வரலாறு

குறிப்பிடப்பட்டது. திருப்பெருந்துறைக்கு மேற்கே மதுரை இருத்தலால் 'குடநாடு' என்றார்.

வேலம் புத்தார் விட்டே றருளிக்

30. கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்

பதப்பொருள் : வேலம்புத்தார் - வேலம்புத்தார் என்னும் திருப்பதியில், விட்டேறு அருளி - வேற்படையைக் கொடுத்தருளி, கோலம் - தன் திருக்கோலத்தை, பொலிவு - சிறப்பாக, காட்டிய கொள்கையும் - காணுமாறு செய்த கோட்பாடும்

வினாக்கம் : வேற்படை நல்கியது உக்கிரகுமார் பாண்டியனுக்கு என்க.

**தர்ப்பண மதனிற் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவும்**

பதப்பொருள் : சாந்தம்புத்தூர் - சாந்தம்புத்தூரில், வில்பொருவேடற்கு - வில்லினால் போர் செய்கின்ற ஒரு வேடனுக்க, தர்ப்பணம் அதனில் - கண்ணாடியில், ஈத்த - வாட்படை முதலியவற்றைக் கொடுத்த, விளைவும் - பயனும்

வினாக்கம் : இவ்வரலாறும் அறியப்படவில்லை.

**மொக்கணி அருளிய முழுத்தழல் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையும்**

பதப்பொருள் : அருளிய - ஓர் அன்பர்க்கு அருளைதற் பொருட்டு, மொக்கணி - குதிரைக்குக் கொள்ளுக்கட்டும் தோற்பையில், முழுத்தழல் மேனி - மிக்க நெருப்புத் தோன்ற தனது உருவத்தை, சொக்கதாகக் காட்டிய தொன்மையும் - அழகாகக் காட்டிய பழமையும்.

வினாக்கம் : மொக்கணியை இலிங்கமாகக் காட்டியது : இறைவழி பாட்டின் பின்னரே உணவருந்தும் கொள்கையுடைய ஒரு வணிக அன்பரைப் பரிகசித்தற்பொருட்டு அவர்தம் மைத்துனர் கொள்ளுப்பையில் மணலை நிரப்பிச் சிவலிங்கத்தைப் போலச் செய்து வழிபடச் செய்தார்; பின்பு உண்மையுரைத்து நகைத்துக் கொள்ளுப்பையை அசைத்தார். அப்போது அது உண்மையாகவே சிவலிங்கம் ஆகிவிட்டது. அது முதல் பெருமானும் மொக்கணீசர் எனப் பெயர் பெற்றான் (கொங்குமண்டலச் சதகம்).

**35. அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணான்
நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்**

பதப்பொருள் : அரியொடு பிரமற்கு - திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும், அளவு அறி ஒண்ணான் - அளவு அறியப்படாத

வனாகிய சிவபெருமான், நரியைக் குதிரையாக்கிய நன்மையும் - நரியைக் குதிரைகளாகச் செய்த நன்மையும்

விளக்கம் : அடி முடி தேடியது.

முன்னொரு காலத்தில் திருமாலும் பிரமனும் தாம் தாம் பெரியவர் என்ற தருக்கியிருக்க, அங்குச் சோதி வடிவம் ஒன்று தோன்றியது. அதன் திருவடியைப் பன்றி வடிவெடுத்துத் திருமால் தேடியும், திருமுடியை அன்னவடிவெடுத்துப் பிரமன் தேடியும் காணாது திகைத்துத் தங்கள் முன் நின்ற தோற்றும் சிவபெருமானுடையது என்று உணர்ந்து, தங்களது செருக்கு ஓழிந்து, பெருமானை வணங்கினர், கந்தபுராணம் - அடி முடி தேடிய படலம்)

நரியைப் பரியாக்கியது :

அரிமர்த்தன பாண்டியனிடம் அமைச்சராய் இருந்தவர் மாணிக்கவாசக அடிகள், ஒருகால், போதிய நிதி பெற்றப் பாண்டியனுக்காகக் குதிரை வாங்க அடிகள் சென்றார். ஆனால், திருப்பெருந்துறையில் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்று, அந்நிதி முழுவதையும் இறைவனுக்கு ஆலயம் எழுப்பச் செலவிட்டார். குதிரை வாங்கவில்லை. பாண்டியன் கோபங் கொண்டு, அடிகளைத் தருவித்து, சிறை செய்து துன்புறுத்தினான். அடியார்க்கு இரங்கும் பெருமான், அடிகளுக்காகக் காட்டிலிருந்த நரிகளைக் குதிரைகள் ஆக்கிப் பாண்டியன்முன் கொண்டுவந்து காட்டி மறைந்தருளினான். (திருவிளையாடற் புராணம் - நரி பரியாக்கிய படலம்)

ஆண்டுகொண் டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டி யன்றனக் குப்பரி மாவிற்
றீண்டு கனகம் இசையப் பெறாஅ

40. தாண்டா ணெங்கோன் அருள்வழி யிருப்பத்
தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்

பதப்பொருள் : ஆண்டுகொண்டருள - பாண்டியனை ஆட்கொண்டருள, பாண்டியன் தனக்கு - அப்பாண்டியனுக்கு, பரிமா விற்று - குதிரையை விற்று, ஈண்டு கனகம் இசையப் பெறாது - அதற்கு அவன் கொடுத்த மிக்க பொன்னைப் பெறக் கருதாது, ஆண்டான் எங்கோன் - என்னை ஆண்டவனாகிய எம் இறைவனது,

அருள்வழி இருப்ப - அருள் வழியையே யான் நாடியிருக்குமாறு, அழகு உறு திருவடி - அழகு பொருந்திய பாதங்களை, தூண்டு சோதி - மிக்க ஒளியுடன், தோற்றிய தொன்மையும் - காட்டருளிய பழமையும்

விளக்கம் : அடிகள்பொருட்டு இறைவன் குதிரை கொணர்ந்த பொழுது மிகுதியாய் இருந்த குதிரைகட்குப் பாண்டியன் மேலும் பொன் கொடுக்க முயன்றனன். அடிகளுக்கு அருளும்பொருட்டு இறைவன் மதுரை மாநகர்க்குக் குதிரையைக் கொணர்ந்தானே

பொழிய, வாணிகத்தின் பொருட்டன்று; அதனால் அப்பொன்னை அவன் பெறவில்லை.

**அந்தண னாகி யாண்டுகொண் டருளி
இந்திர ஞாலங் காட்டிய இயல்பும்**

பதப்பொருள் : அந்தணன் ஆகி - வேதியனாகி, ஆண்டு கொண்டு அருளி - அடியேனை ஆட்கொண்டருளி, இந்திர ஞாலம் காட்டிய இயல்பும் - மாயம் செய்து மறைந்த தன்மையும்

விளக்கம் : இறைவன் திருப்பெருந்துறையிலே அந்தண வடிவங் கொண்டு அடிகளை ஆட்கொண்டு அருள் செய்தான். ஆனால், மாணவர் பலர் புடைசூழ வந்து அருள் செய்த பின்னர் அவர்களுடன் அவன் மறைந்தருளினான். அது அடிகளுக்குப் பெருமாயமாய்த் தோன்றிற்றாதலால், தம்மை ஆண்டுகொண்டருளியதை இந்திர ஞாலம் காட்டியதாகக் கூறினார்.

மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து

45. குதிரைச் சேவக னாகிய கொள்கையும்

பதப்பொருள் : மதுரைப் பெருநன் மாநகர் இருந்து - மதுரையாகிய பெரிய நல்ல பெருமை வாய்ந்த நகரத்திலிருந்து, குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும் - குதிரை வீரனாய் வந்த கோட்பாடும்.

விளக்கம் : அடிகளுக்காக மதுரை மாநகரில் இறைவன் குதிரை வீரனாய் வந்தது முன்னே சொல்லப்பட்டமையால், இது மற்றொரு வரலாறாதல் வேண்டும்.

ஆங்கது தன்னி லடியவட் காகப் பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்

பதப்பொருள் : ஆங்கது தன்னில் - அந்த மதுரை நகரத்தில், அடியவட்கு ஆக - அடியவளாகிய வந்தி என்பவள் பொருட்டு, பாங்காய் மண் சுமந்து அருளிய பரிசும் - பாங்குடனே மற்றவர்களுடன் மண் சுமந்தருளிய விதமும்.

விளக்கம் : மண் சுமந்தது :

பிட்டு விற்றுப் பிழைக்கும் வந்தி என்பவளது அன்பு வெளிப்பட இறைவன் அவ்வம்மையின் ஆளாய் எழுந்தருளி, வெள்ளத்தால் உடைப்புற்ற வையையாற்றங்கரையை அடைக்க வந்தான்; கரையையடைக்காது, இன்பப் பிட்டுண்டு, திருமுடியில் மண் சுமந்து, பல விளையாட்டுகளைப் புரிந்தான். பாண்டியன் அது கண்டு பொறுக்காது கோலால் ஒச்ச, அவ்வடி அப்பாண்டியனுட்பட எல்லோர்மேலும் பட்டது. அவ்வளவில் இறைவன் மறைந்தருளினான். (திருவிளையாடற்புராணம் - பிட்டுக்கு மண் சுமந்த படலம்.)

உத்திர கோச மங்கையு ஸிருந்து வித்தக வேடங் காட்டிய இயல்பும்

பதப்பொருள் : உத்தரகோச மங்கையுள் இருந்து - திருவுத்தரகோச மங்கையிலிருந்து, வித்தக வேடம் காட்டிய இயல்பும் - ஞான வடிவைக் காட்டிய இயற்கையும்

விளக்கம் : வித்தக வேடம் காட்டியது :

இறைவன் உத்தரகோச மங்கையில் எழுந்தருளி, உமா தேவியார் வணங்கிக் கேட்க, வேதத்தின் பொருளை உபதேசித்தருளினான்; பின்னர்த் தன்னிடம் அன்பு கொண்ட அறுபதினாயிரம் சிவனடியார்களுக்கும் சிவயோகிகளுக்கும் வேதப் பொருளை உபதேசித்தருளி அவர்களுக்கு வீடுபேற்றினை அருளினான்.

(திருவிளையாடற்புராணம் - வலை வீசின படலம்) உத்தர கோசமங்கை என்னும் ஊர் இராமநாதபுர மாவட்டத்திலுள்ளது.

50. பூவண மதனிற் பொலிந்திருந் தருளித் தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்

பதப்பொருள் : பூவணம் அதனில் பொலிந்து இருந்தருளி - திருப்பூவணத்தில் விளங்கியிருந்தருளி, தூவணம் மேனி காட்டிய தொன்மையும் - தூய்மையான அழகிய திருமேனியைப் பொன்னனையாள் என்பவருக்குக் காட்டிய பழமையும்.

விளக்கம் : இரசவாதம் செய்தது :

திருப்பூவணம் என்ற ஊரில் பொன்னனையாள் என்ற பெண் இறைவனிடத்தும் இறைவனடியார் இடத்தும் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகி வந்தாள்; அடியார்க்கு அன்னமிட்டு வழிபாடாற்றுவாள்; இறைவனுக்குப் பொன்னால் திருமேனியமைக்கக் கருதி, இயலாது ஏங்கலானாள். இறைவன் சித்தர் வேடங் கொண்டு, அவள் முன்பு வந்து, அவள் வீட்டிலிருந்த செம்பு முதலிய உலோகங்களாகிய பாத்திரங்களைத் தொகுக்கச் செய்து, மருந்து பூசி நெருப்பிலிடப் பணித்து, மறைந்தருளினான். அவ்வண்ணம் செய்ய, அவையெல்லாம் பொன்னாய் மாறிப் பொலிந்தன. பொன்னனையாளும், தான் விரும்பியவாறே இறைவன் திருவருவைப் பொன்னாற்சமைத்து வழிபாடாற்றி மகிழ்ந்தாள். (திருவிளையாடற்புராணம் - இரசவாதம் செய்த படலம்) திருப்பூவணம் என்ற ஊர் மதுரைக்கு அருகில் உள்ளது.

**வாத ஹரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்**

பதப்பொருள் : வாதஹரினில் வந்து இனிது அருளி - திருவாத ஹரில் எழுந்தருளி இனிய திருவருளைப் புரிந்து, பாதச்சிலம்பு ஒலி காட்டிய பண்பும் - பாதச்சிலம்பு ஒசையைக் காட்டிய குணமும்.

விளக்கம் : பாதச் சிலம்பொலி காட்டியது :

இறைவன் அடிகளுக்கு அருள் புரியும்வண்ணம் நரியைக் குதிரையாக்கிக்கொண்டு திருவாதஹரின் கண்ணே திருவடிச் சிலம்பு ஒலியினைத்

தோற்றுவித்தருளினான். பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடவில் நரி குதிரையான படலத்துள் இச்செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. திருவாதலூர் என்னும் தலம் மதுரைக்குப் பன்னிரண்டு கல் தொலைவிலுள்ளது.

திருவார் பெருந்துறைச் செல்வ னாகிக்

55. கருவார் சோதியில் கரந்த கள்ளமும்;

பதப்பொருள் : திரு ஆர் பெருந்துறை செல்வனாகி - அழகு நிறைந்த பெருந்துறைக்கு இறைவனாகி, கரு ஆர் சோதியில் கரந்த கள்ளமும் - மேன்மை பொருந்திய ஒளியில் மறைந்த வஞ்சகமும்.

விளக்கம் : சோதியிற்கரந்தது :

இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரத்தடியில் குருவாய் எழுந்தருளி, அடிகளுக்கு மெய்ப்பொருள் உபதேசம் செய்து, பின்னர்ப் பேரொளிப்பிழும்பில் மறைந்தமை குறப்பிடப்பட்டது. இறைவன் செல்வன்; சென்றடையாத திருவுடையான். அவ்வாறிருந்தும், கள்ளம் செய்தனன் என்றார். கள்வன் இருளில் மறைபவன்; ஆனால், இக்கள்வனோ, சோதியில் மறைந்தான் என்ற நயமும் காண்க.

பூவல மதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாச மாக்கிய பரிசும்;

பதப்பொருள் : பூவலம் அதனில் இனிது பொலிந்தருளி - திருப்பூவலத்தில் இனிதாக விளங்கியருளி, பாவம் நாசம் ஆக்கிய பரிசும் - பாவத்தை அழித்த விதமும்.

விளக்கம் : திருப்பூவலம் என்பது ஓர் ஊர். இதில் பாவ நாசம் ஆக்கிய வரலாறு அறியப்படவில்லை. பூவலம் என்பதற்குப் பூலோகம் எனப் பொருள்கொண்டு, இறைவன் இறைவியோடு கூடிப் பூவுலகில் பல இடங்களில் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு அருள் புரிகின்ற தன்மையைக் குறிப்பிட்ட தாகக் கூறுவாரும் உளர்.

தன்னீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவக னாகிய நன்மையும்;

பதப்பொருள் : தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம் பெற வைத்து - தண்ணீர்ப் பந்தலை வெற்றியுண்டாக வைத்து, நல் நீர் சேவகன் ஆகிய நன்மையும் - நல்ல நீரைத் தரு ஆளாகியிருந்த நன்மையும்.

விளக்கம் : தண்ணீர்ப் பந்தர் வைத்தது.

சிவன்தியனாய் இருந்த பாண்டிய மன்னன் ஒருவனுக்குத் தீய குணமுடையவனாகிய தம்பி ஒருவன் இருந்தான். அவன் சோழன் மகளை மணந்து, அன்னன்மீது படையெடுத்து வந்தான். பாண்டியன் இறைவனை வணங்கிப் போரிட்டான். தம்பியினுடைய படை, கோடை வெப்பம் தாங்காது மடிந்தது. ஆனால், பாண்டியன் படைக்கு அருகில் இறைவனருளால் ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தல் தோன்றியது. அங்குக் கிடைத்த நறுநீரைப் பருகிப் பாண்டியன் படை தாகவிடாய் தீர்ந்து, போரில் வெற்றி கண்டது. (திருவிளையாடற்புராணம் - தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்த படலம்)

**30. விருந்தின னாகி வெண்கா டதனிற்
குருந்தின் கீழன் றிருந்த கொள்கையும்;**

பதப்பொருள் : விருந்தினன் ஆகி - விருந்தாளியாகி, வெண்காடு அதனில் - திருவெண்காட்டில், குருந்தின்கீழ் - குருந்த மரத்தின் அடியில், அன்று இருந்த கொள்கையும் - அன்று வீற்றிருந்த கோலமும்.

விளக்கம் : திருவெண்காட்டில் இறைவன் அடியவர் இல்லத்தில் உண்ண விருந்தினனாகி வந்து குருந்த மரத்தின்கீழ் வீற்றிருந்தனன் என்னும் ஒரு வரலாறு இப்பகுதியால் அறியப்படுகிறது. ஆயினும், அதன் விரிவு விளங்கவில்லை.

**பட்ட மங்கையிற் பாங்கா யிருந்தங்
கட்டமா சித்தி யருளிய அதுவும்;**

பதப்பொருள் : பட்டமங்கையில் - திருப்பட்டமங்கை என்னும் திருப்பதியில், பாங்காய் இருந்து - சிறப்பாய் இருந்து, அங்கு - அவ்விடத்தில், அட்டமாசித்தி - அட்டமாசித்திகளை, அருளிய அதுவும் - அருளிய அவ்விடமும்.

வினாக்கம் : அட்டமாசித்தி உபதேசித்தது :

திருக்கயிலையில் இறைவன், கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவர்க்கும் அட்டமாசித்திகளை உபதேசம் செய்தான். திருவருள் துணையின்மையால் அவர்கள் அவற்றை மறந்தார்கள். இறைவன் சினந்து அவர்களைப் பட்டமங்கையில் ஆலமரத்தின் கீழ்க் கல்லாய்க் கிடக்குமாறு சபித்தான். அச்சாபத்தை நீக்க இறைவனே ஆசிரியனாய் வந்து அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தான்.

(திருவிளையாடற்புராணம் - அட்டமாசித்தி உபதேசித்த படலம்)

அட்டமாசித்திகளாவன : அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிரகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பன. பட்டமங்கையென்னும் ஊர் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் சிவகங்கைப் பகுதியைச் சார்ந்தது.

வேடுவ னாகி வேண்டுருக் கொண்டு

65. காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்;

பதப்பொருள் : வேடுவன் ஆகி - வேடுவனாய் வந்து, வேண்டு உருக்கொண்டு - வேண்டும் வடிவைக்கொண்டு, காடுஅதுதன்னில் - காட்டில், கரந்த கள்ளமும் - ஓளித்த வஞ்சகமும்.

வினாக்கம் : வேடுவனாகி வந்து காட்டில் மறைந்தது :

வலிமை மிக்க சோழ மன்னன் ஒருவன் பாண்டிய மன்னன் மீது படையெடுத்து வந்து தாக்கினான். அப்பொழுது இறைவன் பாண்டியனுக் கிரங்கி வேடவுருவம் தாங்கிக் குதிரைமேற்சென்று, சோழனது குதிரைமீது வேற்படையைச் செலுத்தி, அவன் எதிர்த்த பொழுது புறங்கொடுத்து ஓடுவது போலக் காட்டி ஒரு மடுவில் இறங்க, சோழனும் பின் தொடர்ந்து அம்மடுவில் வீழ்ந்து இறந்தான். அவ்வளவில் வேடனாய் வந்த இறைவன் காட்டினில் மறைந்தான் (திருவிளையாடற்புராணம் - சோழனை மடுவில் வீட்டிய படலம்).

மெய்க்காட் டுட்டு வேண்டுருக் கொண்டு
தக்கான் ஒருவ னாகிய தன்மையும்.

பதப்பொருள் : மெய்காட்டிட்டு - படைகளின் உண்மையைக் காட்டச் செய்து, வேண்டு உரு கொண்டு - அதற்கு வேண்டிய வடிவம் கொண்டு, தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும் - மேன்மையுடைய ஒருவனாய்த் தோன்றிய தன்மையும்.

விளக்கம் : மெய்க்காட்டிட்டது :

பாண்டிய மன்னன் ஒருவனுக்குச் சவுந்தர சாமந்தான் என்னும் சிவபக்தன் சேனைத்தலைவனாய் இருந்தான். அக்காலத்தில் சேதிராயன் என்பான் வேடர்களுக்குத் தலைவனாய் விளங்கினான். அவன் பாண்டி நாட்டின் மீது படையெடுக்க எண்ணினான். பாண்டிய மன்னன் தன் சேனைத் தலைவனை வருவித்துப் போருக்கு வேண்டிய சேனையைத் திரட்டப் போதிய நிதியை யளித்தான். ஆனால், அந்திதி முழுவதையும் சேனைத்தலைவன் ஆலயத் திருப்பணிக்கும், அடியார் வழிபாட்டுக்கும் செலவு செய்தான். பாண்டியன் வெகுண்டு, சவுந்தர சாமந்தனை யழைத்து, "நாளைக்குள் நீ தொகுப்பித்த படைகளை மெய்யே காட்டுவாயாக", என்று பணித்தான். அடியார் துயர் தீர்க்கும் பெருமான் மறுநாள் பெரும்படையைத் திரட்டிக்கொண்டு பாண்டியன் முன் வந்தான். சேனைத்தலைவன் படையின் அணி வகுப்பைப் பாண்டியனுக்குக் காட்டி, தனிச்சிறப்போடு பின்னே விளங்கிய ஒற்றைச் சேவகனையும் காட்டினான். அவ்வமயம் வேடர் தலைவன் சேதிராயன் புலியினால் விழுங்கப்பட்டான் என்ற செய்தியும் வந்தது. பாண்டியனும் பெருமகிழ்வு கொண்டான். (திருவினையாடற்புராணம் - மெய்க்காட்டிட்ட படலம்)

**ஓரி யூரின் உகந்தினி தருளிப்
பாரிரும் பாலக னாகிய பரிசம்,**

பதப்பொருள் : ஓரி ஊரின் - ஓரியூரில், இனிது உகந்து அருளி - இனிதாக எழுந்தருளி, பார் இரும்பாலகன் ஆகிய பரிசம் - பூமியில் பிறவாப் பெருமையுடைய குழந்தையாகிய தன்மையும்.

விளக்கம் : தந்தையின் சொல்லுக்கேற்ப ஒரு சைவ மறையோன் மகள், வைணவப் பிரமசாரிக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள். அவளது வாழ்வு பொலிவு பெறவில்லை. ஒரு நாள் தன் வீட்டில் மாமியார் முதலியோர் வெளியூருக்குத் திருமணத்துக்குச் சென்று விட்டார்கள். அவ்வமயம் இறைவன் அவளது பத்தியை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு விருத்தனாய் வந்து பிச்சை கேட்டான்; உணவருந்திய

பின்னர்க் குமாரனாய் மாறினான்; மாமியார் முதலியோர் வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது குழந்தையாகக் காட்சி கொடுத்தருளினான். (திருவிளையாடற்புராணம் - விருத்த குமார பாலரான படலம்)

ஓரியூர் என்னும் இப்பெயர் திருவிளையாடற்புராணத்துட் காணப்படவில்லை.

70. பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட விருந்தும்:

பதப்பொருள் : பாண்டூர்தன்னில் - பாண்டூரில், ஈண்ட விருந்தும் - மிக இருந்தும்.

தேவூர்த் தென்பாற் றிகழ்தரு தீவிற்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்;

பதப்பொருள் : தேவூர்த் தென்பால் - தேவூருக்குத் தென்திசையில், திகழ்தரு தீவில் - விளங்குகின்ற தீவில், கோ ஆர் கோலம் கொண்ட கொள்கையும் - அரசக் கோலம் கொண்ட கோட்பாடும்.

தேனமர் சோலைத் திருவா ஞரில்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும்;

பதப்பொருள் : தேன் அமர் சோலை - தேன் பொருந்திய மலர்ச்சோலை சூழ்ந்த, திருவாஞரில் ஞானம் தன்னை நல்கிய நன்மையும் - திருவாஞரில் ஞானத்தைக் கொடுத்த நன்மையும்.

விளக்கம் : திருவாஞரின் இயற்கை வனப்பைக் காட்டுவார். "தேனமர் சோலைத் திருவாஞர்" என்றார்.

75. இடைமரு ததனில் ஈண்ட விருந்து படிமப் பாதம் வைத்தவப் பரிசும்;

பதப்பொருள் : இடைமருது அதனில் - திருவிடைமருதூரில், ஈண்ட இருந்து - மிக இருந்து, படிமப் பாதம் வைத்த அப்பரிசும் - பரிசுத்தமான திருவடியை வைத்த அந்தத் தன்மையும்.

விளக்கம் : பாண்டீர்தன்னில் ஈண்டவிருந்தது முதலிய வரலாறுகள் அறியப்பட்டில.

**ஏகம் பத்தின் இயல்பா யிருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசும்;**

பதப்பொருள் : ஏகம்பத்தின் இயல்பாயிருந்து - திருவேகம் பத்தில் இயற்கையாய் எழுந்தருளியிருந்து, பெண்ணோடு பாகம் ஆயின பரிசும் - பெண்ணை இடப்பாகத்தில் கொண்ட தன்மையும்.

விளக்கம் : பாகம் பெண்ணோடாயினது :

உமையம்மையார், திருவேகம்பம் என்னும் காஞ்சி மாநகரில் கம்பையாற்றங்கரையில் மணலால் சிவலிங்கம் செய்து இறைவனை வழிபட்டார். அவ்வமயம் ஆறு பெருகி வர, அம்மையார் மனமுருகிச் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொண்டார். இறைவன் அவ்விலிங்கத்தினிடம் தோன்றி அவ்வம்மையாரை அணைத்துத் தன் இடப்பாகத்தில் கொண்டருளினான். உமையம்மையார் வழிபட்ட அந்த இடமே திருவேகம்பம் எனப்படுகின்றது. (காஞ்சிப் புராணம் - தழுவக்குழைந்த படலம்).

திருவாஞ் சியத்தில் சீர்பெற இருந்து

80. மருவார் குழலியோடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்;

பதப்பொருள் : திருவாஞ்சியத்தில் சீர் பெற இருந்து - திருவாஞ்சியம் என்னும் தலத்தின் சிறப்புப் பொருந்த எழுந்தருளி, மரு ஆர் குழலியோடு - மணம் நிறைந்த கூந்தலையுடைய உமாதேவியோடு, மகிழ்ந்த வண்ணமும் - மகிழ்ந்திருந்த விதமும்.

விளக்கம் : இவ்வரலாறும் அறியப்படவில்லை.

**சேவக னாகித் திண்சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்;**

பதப்பொருள் : சேவகனாகி - வீரனாகி, திண்சிலை ஏந்தி - வலிய வில்லைத் தாங்கி, பலபல பாவகம் காட்டிய பரிசும் - பலபல வீரச் செயல்களைக் காட்டிய தன்மையும்.

விளக்கம் : ஒரு காலத்தில் சமணர்கள் சோழ மன்னன் ஏவலால் பாண்டியனுக்குத் தீங்கு இழைக்க ஒரு வேள்வி செய்தார்கள். அவ்வேள்வியினின்றும் தோன்றிய யானை பாண்டி நாட்டை அழிக்கத் தொடங்கியது. பாண்டியனுக்கு இரங்கி இறைவன் சேவகனாய் வில்லேந்தி வந்து, அந்த யானையைக் கொன்று, பாண்டியனுக்கு அருள் செய்தான். (திருவிளையாடற் புராணம் - யானையெய்த படலம்).

கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும் :

பதப்பொருள் : கடம்பூர்தன்னில் - திருக்கடம்பூரில், இடம் பெற இருந்தும் - இடமுண்டாக இருந்தும்.

விளக்கம் : திருக்கடம்பூர் என்னும் ஊர் தென்னார்க்காட்டு மாவட்டத்தில் உள்ளது.

ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும் :

பதப்பொருள் : ஈங்கோய் மலையில் - திருவீங்கோய் மலையில், எழில் அது காட்டியும் - அழகைக் காட்டியும்.

விளக்கம் : திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்திலுள்ள திருவீங்கோய் மலையிலுள்ள மரகதலிங்கம் மிக்க எழிலுடையது; இவ்விரு வரலாறுகளும் விளங்கவில்லை.

85. ஜயா றதனில் சைவ னாகியும்;

பதப்பொருள் : ஜயாறு அதனில் - திருவையாற்றில், சைவன் ஆகியும் - சைவனாய் வந்தும்,

விளக்கம் : திருவையாற்றில் சைவனாகியது : திருவையாற்றில் கோயில் பூசை செய்யும் இருபத்து நான்கு மறையோர்களுள் ஒருவர் காசிக்குச் சென்றுவிட்டார். அவரது பங்கை ஏனையோர் கொண்டனர். ஆனால், அவர் மனைவியும் மெந்தனும்,

ஐயாற்று அப்பரிடம் முறையிட, அவரும் காசிக்குச் சென்ற மறையோர் போல வந்து அவர்களுக்குரிய பாகத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தார். உண்மையாகக் காசிக்குக் சென்ற மறையோர் வந்த பின்னர் முன்பு மறையோராய் வந்த இறைவர் மறைந்தருளினார். (திருவையாற்றுப் புராணம்)

துருத்தி தன்னி லருத்தியோ டிருந்தும்;

பதப்பொருள் : துருத்திதன்னில் - திருத்துருத்தி என்னும் திருப்பதியில், அருத்தியோடு இருந்தும் - விருப்பத்தோடு ருந்தும்.

விளக்கம் : துருத்தி என்னும் தலம் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ளது. இதனைக் குத்தாலம் என இந்நாளில் வழங்குவர்.

திருப்பனை யூரில் விருப்ப னாகியும்;

பதப்பொருள் : திருப்பனையூரில் - திருப்பனையூர் என்னும் பதியில், விருப்பன் ஆகியும் - விருப்பமுடையவனாய் இருந்தும்.

விளக்கம் : திருப்பனையூர், தஞ்சை மாவட்டத்தில் நன்னிலத்துக்கு அருகில் உள்ளது.

கழுமல மதனிற் காட்சி கொடுத்தும்;

பதப்பொருள் : கழுமலம் அதனில் - சீகாழியில், காட்சி கொடுத்தும் - திருவுருவினைக் காட்டியும்.

கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்;

பதப்பொருள் : கழுக்குன்று அதனில் - திருக்கழுக்குன்றத்தில், வழுக்காது இருந்தும் - நீங்காது இருந்தும்.

விளக்கம் : துருத்தி தன்னில் அருத்தியோடிருந்தது முதலிய நான்கு வரலாறுகளும் விளங்கவில்லை.

90. புறம்பய மதனில் அறம்பல அருளியும்;

பதப்பொருள் : புறம்பயல் அதனில் - திருப்புறம்பயத்தில், அறம் பல அருளியும் - பல அறச்செயல்களை அருளிச்செய்தும்.

விளக்கம் : திருப்புறம்பயத்தில் சனகாதி நால்வர்க்கு இறைவன் அறம் அருளிச் செய்தனன் என்பர்.

குற்றா லத்துக் குறியா யிருந்தும்;

பதப்பொருள் : குற்றாலத்து - திருக்குற்றாலத்தில், குறியாய் இருந்தும் - அடையாளமாய் இருந்தும்.

விளக்கம் : திருக்குற்றாலத்தில் திருமால் வடிவத்தையே அகத்திய முனிவர் சிவலிங்க உருவமாகச் செய்தனர் என்பதைக் கந்தபுராணத்துட் காண்க. திருக்குற்றாலம் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ளது.

அந்தமில் பெருமை யழலுருக் கரந்து
சுந்தர வேடத் தொருமுத ஊருவுகொண்
ஷந்திர ஞாலம போலவந் தருளி

95. எவ்வெவர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே யாகிய தயாபரன் எம்மிறை
சந்திர தீபத்துச் சாத்திர னாகி
அந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாலையுட்
சந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்;

பதப்பொருள் : அந்தம் இல் பெருமை - முடிவில்லாத பெருமையை யுடையது, அழல் உருக்கரந்து - நெருப்புப் போலும் உருவத்தை மறைத்து, சுந்தர வேடத்து - அழகிய கோலத்தினையுடைய, ஒரு முதல் உருவு கொண்டு - ஒப்பற்ற முதற்பொருளின் உருவங்கொண்டு, இந்திர ஞாலம் போல வந்து அருளி - இந்திர ஞாலம் போல எழுந்தருளி, எ எவர் தன்மையும் - எல்லார் குணமும், தன்வயின் படுத்து - தன்னிடத்து அடக்கி, தானே ஆகிய - தானொருவனே முதல்வனாய் நிற்கிற, தயாபரன் எம் இறை - அருளினால் மேம்பட்ட எம் தலைவன், சந்திர தீபத்து - சந்திர தீபம் என்னும் தலத்தில், சாத்திரன் ஆகி - சாத்திரப் பொருளை உபதேசிப்பவனாய், அந்தரத்து இழிந்து வந்து - ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி வந்து, அழகு அமர்

பாலையுள் - அழகு வாய்ந்த திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலத்தில், சுந்தரத் தன்மையொடு - அழகிய திருக்கோலத்தோடு, துதைந்து இருந்து அருளியும் - பொருந்தியிருந்தருளியும்.

விளக்கம் : ஜால வித்தை காட்டுபவன் மக்களை மயக்கும் பொருட்டு ஓர் உருவத்தைக் காட்டி மயக்கி, பின்னர்

அவ்வுருவத்தை மறைத்து விடுகிறான். அது போன்று, இறைவன் உயிர்களுக்கு அருளும்பொருட்டு ஓர் உருவத்தைக் காட்டியருளிப் பின்னர் அவ்வுருவத்தை மறைத்துவிடுகிறான். இந்திலையைக் காட்டுவார், "இந்திரஞாலம் போல வந்தருளி" என்றார். இங்கே, 'ஒரு முதல் உருவு' என்றது குரு வடிவம். அக்குரு வடிவம் அவனது இயற்கை வடிவத்தை மறைத்து வந்தது ஆகையால், 'அந்தம் இல் பெருமை அழல் உருக்கரந்து' என்றார்.

இனி, இறைவன் உயிர்தோறும் கலந்து அவற்றை இயங்கச் செய்ததும், அங்ஙனம் இயங்கும் போதும் அவை இறைவன் ஏவல் வழியன்றி இயங்க மாட்டா என்பதையும் விளக்க, "எவ்வெவர் தன்மையும் தன்வயிற்படுத்து" என்றார். அங்ஙனம் எல்லா உயிரோடும் கலந்து ஒன்றாய் இருந்தும், இறைவன் இயல்பு வேறாய் உள்ளது என்பதை விளக்குவார், "தானேயாகிய எம்மிறை" என்றார். திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலம் சிதம்பரத்துக்கு அருகில் உள்ளது.

100. மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்

அந்தமில் பெருமை அருளுடை அண்ணல்
எந்தமை யாண்ட பரிசது பகரின்
ஆற்ற லதுவுடை யழகமர் திருவரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்;

பதப்பொருள் : மந்திரம் ஆம் மலை - மறைமொழிகள் வெளிப்படுவதற்கு இடமான பெரிய மலையாகிய, மகேந்திர வெற்பன் - மகேந்திர மலையையுடையவன், அந்தம் இல் பெருமை அருள் உடை அண்ணல் - முடிவற்ற பெருமையையும் அருளையுமடைய பெரியோன், எம்தமை ஆண்ட பரிசது பகரின் - எம்மை ஆண்டருளிய தன்மையைச் சொல்லின், ஆற்றல் அது உடை -

வல்லமையையுடைய, அழகு அமர் திருஒரு - அழகமைந்த திருமேனியில், நீற்று கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும் - திருவெண்ணீற்றுக் கொடியை உயர்த்திக் காட்டியும்.

விளக்கம் : வேதாகமப் பொருளை உமாதேவியாருக்கும் முனிவருக்கும் அருளிய இடம் மகேந்திர மலை என்பார். "மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்" என்றார். இதுகாறும் இறைவனது பல அருட்செயலகளைக் கூறி, இறுதியல் தமக்கு அருளிய பான்மையை விளக்கப் புகுவார், "எந்தமையான்ட பரிசது பகரின்" என்றார், 'ஆற்றலதுவுடை' என்பது முதல் தசாங்கம் (பத்து உறுப்புகள்) கூறத் தொடங்குகின்றார். தசாங்கங்களாவன : கொடி, ஆறு, முரசு, படை, மாலை, ஊர்தி, நாடு, ஊர், பெயர், மலை என்பன. அவற்றுள் இதில் கொடி கூறப்பட்டது. திருநீரே கொடி எனப்பட்டது. 'கொடி' என்பது, 'கோடி' என முதல் நீண்டது.

**105. ஊனந் தன்னை ஒருங்குட னறுக்கும்
ஆனந் தம்மே ஆறா அருளியும்;**

பதப்பொருள் : ஊனந்தன்னை - பிறவித்துன்பத்தை, ஒருங்குடன் அறுக்கும் - ஒருங்கே அழிக்கும், ஆனந்தம்மே - இன்பமே, ஆறு ஆ(க) அருளியும் - ஆறாகத் தந்தருளியும்.

விளக்கம் : ஆனந்தமே இங்கு ஆறு எனப்பட்டது.

**மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்;**

பதப்பொருள் : மாதின் கூறு உடை - உமாதேவியின் பாகத்தையுடைய, மாப்பெருங்கருணையன் - மிகவும் பெருங்கருணையையுடையவன், நாதம் பெரும்பறை - நாதமாகிய பெரிய பறை, நவின்று கறங்கவும் - முழங்கி யொலிக்கக் கொண்டும்.

விளக்கம் : நாத தத்துவமே இங்கு முரசு எனப்பட்டது.

அழுக்கடை யாம லாண்டுகொண் டருள்பவன்

110. கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்;

பதப்பொருள் : அழக்கு அடையாமல் - அன்பர் மனம் களங்க மடையாமல், ஆண்டுகொண்டு அருள்பவன் - ஆட்கொண்டருள்வோன், கழக்கடைதன்னை - முத்தலை வேலினை, கைக்கொண்டு அருளியும் - கைப்பிடித்தருளியும்.

விளக்கம் : அன்பர் மனத்துள்ள மாசை நீக்குவதற்கு இறைவன் முத்தலை வேலைப் படையாகக் கொண்டருள்கிறான்.

முத்தலை வேலே இங்குப் படை எனப்பட்டது.

மூல மாகிய மும்மல மறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை*
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்;

பதப்பொருள் : மூலம் ஆகிய - மூலகாரணமாகிய, மும்மலம் அறுக்கும் - மூன்று மலங்களையும் நீக்குகிற, தூய மேனி - பரிசுத்த மாகிய திருமேனியில், சுடர்விடு சோதி - ஒளி வீசுகின்ற சோதியாய் உள்ளவன், காதலன் ஆகி - அன்பரிடத்து அன்புடையனாகி, கழுநீர் மாலை - செங்கழுநீர் மலர் மாலையை, ஏல் உடைத்தாக - பொருத்த முடையதாக, எழில் பெற அணிந்தும் - அழகு பெறத் தரித்தும்.

விளக்கம் : மும்மலங்களாவன : ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்பன. உயிரோடு அநாதியே கலந்திருந்து அறிவை விளங்கவொட்டாது மறைப்பது ஆணவம்; சற்றே அறிவை விளங்க வைப்பது மாயை; அறிவு விளங்கும் போது உயிர்களுக்கு அனுபவத்தைக் கொடுப்பது கன்மம். ஆக, மூன்றுமே துன்பம்

தருவன. இம்முன்றையும் அழித்து இன்பத்தைக் கொடுப்பவன் இறைவன் என்பதைக் காட்டுவார், "மும்மலம் அறுக்கும் சோதி" என்றார். இறைவன் உயிர்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டுச் செங்கழுநீர் மலர் மாலையை அழகு பெற அணிந்துகொள்கிறான்.

இதில் செங்கழுநீர்ப்பூ மாலையாகக் கூறப்பட்டது.

115. அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்
பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்;

பதப்பொருள் : அரியொடு பிரமற்கு - திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும், அளவு அறியாதவன் - எல்லையறியப்படாதவன், பரிமாவின்மிசை - குதிரையின்மீது, பயின்ற வண்ணமும் - ஏறி வந்த விதமும்.

விளக்கம் : "அரியொடு பிரமனால் அறியப்படாத இறைவன அடியேன்பொருட்டுக் குதிரையை ஊர்தியாகக் கொண்டருளினான்" என்றார்.

இதில் குதிரையாகிய ஊர்தி கூறப்பட்டது.

மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்;

பதப்பொருள் : மீண்டு வாரா வழி - மீண்டும் பிறவிக்கு வாராத முத்தி நெறியை, அருள் புரிபவன் - அன்பர்க்குக் கொடுப்பவன், பாண்டி நாடே - பாண்டி வளநாடே, பழம் பதியாகவும் - பழைய இடமாகக் கொண்டும்.

விளக்கம் : இறைவன் மெய்ப்பொருள் கண்டார்க்கு வீடு பேற்றினைக் கொடுத்துப் பிறவித்துன்பத்தைப் போக்கியருளுகிறான் என்பதை விளக்க, "மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்" என்றார். "மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர் மற்றீண்டு வாரா நெறி" என்றார் நாயனாரும். இறைவன் சோமசுந்தரப் பெருமானாய் வீற்றிருந்து, தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணம் புரிந்து, பல திருவிளையாடல்கள் செய்தருளின இடம் பாண்டி நாடாகும். அதனால், "பாண்டி நாடே பழம்பதியாக" என்றார்.

இதில் பாண்டி நாடாகிய நாடு கூறப்பட்டது.

பத்திசைய் யடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன்

120. உத்தர கோச மங்கைஹா ராகவும்;

பதப்பொருள் : பத்தி செய் அடியரை - அன்பு செய்கின்ற அடியவரை, பரம்பரத்து உய்ப்பவன் - மிகவும் மேலான முத்தி யுலகத்தில் சேர்ப்பவன், உத்தரகோச மங்கை - திருவுத்தரகோச மங்கையை, ஊர் ஆகவும் - திருப்பதியாகக் கொண்டும்.

விளக்கம் : பத்தி செய்யும் அடியார்க்கு அருளும்வண்ணம் இறைவன் திருவுத்தரகோச மங்கையை ஊராகக் கொண்டருளினான்.

இதில் உத்தரகோசமங்கையாகிய ஊர் கூறப்பட்டது.

**ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந்த தருளிய
தேவ தேவன் திருப்பெய ராகவும்;**

பதப்பொருள் : ஆதி மூர்த்திகட்கு - முதன்மையான மும்மூர்த்திகட்கு, அருள் புரிந்தருளிய - திருவருள் செய்த, தேவ தேவன் - மகாதேவன் என்பதே, திருப்பெயர் ஆகவும் - திருநாமமாகக் கொண்டும்.

விளக்கம் : பிரமன், விட்டுணு, உருத்திரன் என்பார் ஆதி மூர்த்திகளாவர். அவர்கள் முறையே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்களைப் புரிபவர்கள், இறைவன் அவர்களுக்கு அவ்வதி காரங்களைக் கொடுத்தருள் கின்றானாதவின், ‘அருள் புரிந்தருளிய தேவதேவன்’ என்ற பெயர் கொடுத்தார்.

இதில் தேவதேவன் எனும் பெயர் கூறப்பட்டது.

**இருள்கடிந் தருளிய இன்ப லூர்தி
அருளிய பெருமை யருண்மலை யாகவும்;**

பதப்பொருள் : இருள் கடிந்து அருளிய - அடியார்கட்கு அஞ்ஞான இருளை நீக்கியதனால் ஆகிய, இன்ப ஊர்தி - பேரின்பமாகிய ஊர்தியை, அருளிய பெருமை அருள் - கொடுத்தருளிய பெருமையை உடைய அருளே, மலையாகவும் - மலையாகக்கொண்டும்.

விளக்கம் : அறியாமை, துன்பத்தைத் தருவது; அறிவு, இன்பத்தைத் தருவது. அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் உயிர்களுக்கு அறிவே வடிவமாயுள்ள இறைவன் துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தை நல்குகிறான். அதனால், ‘இருள் கடிந்தருளிய இன்ப

ஹர்தி அருளிய பெருமை அருள்' என்றார். உயிர்கள் வாழ வேண்டும் என்ற அருளே இன்பத்தை வழங்குவதற்குக் காரணமாகையால், 'அருளளேயே மலையாகவுடையான் இறைவன், ' என்றார்.

இதில் அருளாகிய மலை கூறப்பட்டது.

இதுகாறும் கொடி முதலாக மலையீராகத் தசாங்கம் எனப்படும் பத்து உறுப்புகளும் கூறப்பட்டன.

125. எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்
அப்பரி சதனால் ஆண்டுகொண் டருளி;

பதப்பொருள் : எப்பெருந்தன்மையும் - எப்படிப்பட்ட பெருந்தன்மையையும், எவர் திறமும் - எவ்வகைப்பட்டவர் திறத்தினையும், அப்பரிசு அதனால் - அவ்வத்தன்மைகளால், ஆண்டு கொண்டு அருளி - ஆட்கொண்டருளி.

விளக்கம் : உயிர் விஞ்ஞானகலர், பிரளையாகலர், சகலர் என முத்திறப்படும். விஞ்ஞானகலர் ஆணவமாகிய ஒரு மலம்

மட்டும் உடையவர். பிரளையாகலர், ஆணவம், கன்மம் ஆகிய இரு மலம் உடையவர், சகலர், ஆணவம் கன்மம் மாயையாகிய மும்மலம் உடையவர். அதனால், இம்முத்திறப்பட்ட உயிர்களையும் உணர்த்துவார், "எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்" என்றார். இறைவன் விஞ்ஞானகலர்க்கு உள் நின்றும், பிரளையாகலர்க்கு நாற்றோனும் முக்கண்ணும் கறை மிடறும் கொண்டு முன்னின்று காட்சி கொடுத்தும், சகலர்க்குக் குரு வடிவாய்த் தோன்றியும் ஞானத்தை அருஞுவான்; சகலருள்ளும் அவரவரை அவரவர்க்கு ஏற்ற பெற்றியால் ஆட்கொள்வன் ஆதலின், "அப்பரிசதனால் ஆண்டு கொண்டருளி" என்றார்.

நாயி னேனை நலமலி தில்லையுள்
கோல மார்த்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல வென்னை ஈங்கொழித் தருளி

130. அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற வொன்ற வுடன்கலந் தருளியும்;

பதப்பொருள் : நாயினேனை - நாய் போன்ற என்னை, நலம் மலி தில்லையுள் - நன்மை மிகுந்த தில்லையுள், கோலம் ஆர்தரு - அழகு நிறைந்த, பொதுவினில் வருக என - 'அம்பலத்தில் வருக' என்று சொல்லி, ஏல - பொருந்த, என்னை - அடியேனை, ஈங்கு ஓழித்து அருளி - இவ்வுலகத்திலே நிறுத்தி, அன்று உடன் சென்ற - அன்று தன்னோடு கூடப்போன, அருள் பெறும் அடியவர் - அருள் பெற்ற அடியார், ஒன்ற ஒன்ற - தன்னோடு பொருந்தப் பொருந்த, உடன் கலந்து அருளியும் - அவரோடு தான் கலந்து மறைந்தருளியும்.

விளக்கம் : திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் குரு வடிவில் தோன்றிக் குருந்த மரத்து நிழலில் அடியார் புடை சூழ வீற்றிருந்தான். அவ்விடத்துக்கு அடிகள் வர, அவருக்கு அருள் புரிந்து, பின்னர் அவரை, "நீ தில்லைக்கு வருக" என்று விடுத்துத் தன்னோடுள்ள அடியாரோடும் இறைவன் மறைந்தருளினான். அதனால், தமக்குப் போதிய பக்குவமில்லை என்று கருதி அடிகள் வருந்துகிறார். இதனால், பிரிவாற்றாமை விளங்குகிறது.

பொது, அம்பலம், மன்றம் என்பன ஒரு பொருட்களிலிகள்.

எய்தவந் திலாதார் ஏரியிற் பாயவும்
மாலது வாகி மயக்கம் எய்தியும்
பூதல மதனில் புரண்டுவீழ்ந் தலறியும்

135. கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத என்றழு தரற்றிப்
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்
பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநா டகவென்
றிதஞ்சலிப் பெய்தநின் ரேங்கினர் ஏங்கவும்;

பதப்பொருள் : எய்த வந்து இலாதார் - தன்னைக் கலக்க வாராதவர்களுள் சிலர், ஏரியில் பாயவும் - தீயில் குதிக்கவும், மாலது ஆகி - ஆசை கொண்டு, மயக்கம் எய்தியும் - மயக்கம் அடைந்தும், பூதலம் அதனில் - பூமியில், புரண்டு வீழ்ந்து அலறியும் - புரண்டு வீழ்ந்தலறியும் நிற்க. கால் விசைத்து ஒடி - காலால் வேகம்

கொண்டு ஓடி, கடல் புக மண்டி - கடலில் விழ நெருங்கி, நாத நாத என்று - நாதனே நாதனே என்று, அழுது அரற்றி - அழுது புலம்பி, பாதம் எய்தினர் - திருவடியையடைந்தவர்கள், பாதம் அடையவும் - திருவடியையடையவும், பதஞ்சலிக்கு அருளிய - பதஞ்சலி முனிவர்க்கு அருள் செய்த, பரம நாடக என்று - மேலான கூத்தனே என்று, இதம் சலிப்பு எய்த நின்று - இதயம் வருந்த நின்று, ஏங்கினர் ஏங்கவும் - ஏங்கினவர் ஏங்கி நிற்கவும்.

விளக்கம் : இறைவனை அடைய முடியாதவர்கள் நெருப்பிலே விழுந்து மாய்ந்தார்கள். ஆனால், இறைவனையடைய வேண்டுமென்று ஆசை கொண்டவர் பூமியிலே புரண்டு வீழ்ந்து அலறி, கடலிலே புகுவதற்கு நெருங்கி, 'நாத நாத' என்று அரற்றித் திருவடியையடைந்தனர். இதனால், இறை வேட்கையுடையோர் செயல்கள் விளக்கப்பட்டன.

ஒரு காலத்தில் பதஞ்சலிக்கு அருளியது : ஆதிசேடன் இறைவனது திருக்கூத்தைக் காண வேண்டும் என்று கயிலையைச் சார்ந்து கடுந்தவம் இயற்றினான். இறைவன் அதற்கு இரங்கித் 'தில்லைக்கண் சென்றால் திருக்கூத்தைக் காணலம்' என்று பணித்தான். அங்ஙனமே ஆதிசேடன் தில்லைக்கண் வந்து தைப்புச் நன்னாளில் புலிக்கால் முனிவரோடு இறைவன் திருக்கூத்தைக் கண்டு களித்தான். பாம்புருவம் தாங்கினமையால் 'பதஞ்சலி முனிவர்' என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. (கோயிற்புராணம் - உமாபதி சிவம்) இறைவன் சிறந்த திருக்கூத்து இயற்றியமையால், 'பரம நாடகன்' எனப்பட்டான். இக்கூத்தைக் காணாதவர் வருந்தினர் என்பார், "ஏங்கினர் ஏங்கவும்" என்றார்.

140. எழில்பெறும் இமயத் தியல்புடை அம்பொற்
பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடநவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்
கருளிய திருக்கூத் தழுகுறு சிறுநகை
இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்
ஒலிதரு கைலை யுயர்கிழு வோனே.

பதப்பொருள் : ஓலி தரு (அருவிகள்) ஓலிக்கின்ற, கைலை - கயிலாய மலையின், உயர்கிழவோன் - சிறந்த தலைவன், எழில் பெறும் இமயத்து இயல்புடை - அழகு பெற்ற இமய

மலையின் தன்மை வாய்ந்த, அம்பொன் பொலிதரு - அழகிய பொன்னினால் செய்யப்பட்டு விளங்குகின்ற, புலியூர்ப் பொதுவினில் - தில்லையம்பலத்தினில், நடம் நவில் - நடனம் செய்த, கனிதரு செவ்வாய் - கொவ்வைக்கணி போன்ற சிவந்த வாயினையுடைய, உமையொடு - உமாதேவியோடு, காளிக்கு - காளிக்கும், அருளிய - அருள் செய்த, திருக்கூத்து - திருக்கூத்தில், அழகு உறு சிறு நகை - அழகு மிக்க புன்னகையையுடைய, இறைவன் - எம்பெருமான், ஈண்டிய - தன் திருவடியைச் சரணாக அடைந்த, அடியவரோடும் - தொண்டர்களுடனே, பொலிதரு புலியூர் - விளங்குகின்ற, புலியூரில், புக்கு - எழுந்தருளி, இனிது அருளினன் - இனிதாக எனக்கு அருள் செய்தனன்.

விளக்கம் : காளிக்கு அருளியது : தில்லை என்னும் தலம், புலிக்கால் முனிவர் பூசை செய்து பேறு பெற்ற இடமாதவின், புலியூர் எனப்பட்டது; ஒரு காலத்தில் தாருகன் என்னும் அரக்கனைக் கொல்லும்பொருட்டுத் தூர்க்கையால் ஏவப்பட்ட காளி அவனைக் கொன்ற பின்னும் வெறி பிடித்து உலகத்துள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் தீங்கிழைக்கப் புகுந்தாள். அப்பொழுது உலகைக் காக்கும்பொருட்டு அம்மையப்பனாகிய இறைவன் அவள் முன் தோன்றிக் கொடுங்கூத்தியற்றி, அவள் வலியடக்கியருளினான்.

‘கயிலைக்கிழவோன் புலியூர்ப் புக்கு இனிதருளினன்’ என்க.

3. திருவண்டப்பகுதி
(தில்லையுள் அருளிச் செய்யப்பட்டது)

சிவனது தூல சூக்குமத்தை வியந்தது.

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றேழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன;

- 5 இன்னுமை கதிரின் துன்னனுப் புரையச்
சிறிய வாகப் பெரியோன் தெரியின்,
வேதியன் தொகையொடு மாலவன் மிகுதியும்
தோற்றமும் சிறப்பும் ஈற்றொடு புனரிய
மாப்பே ரூழியும் நீக்கமும் நிலையும்
10. சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத்
தெறியது வளியிற்
கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன் முழுவதும்
படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை
காப்போற் காக்குங் கடவுள் காப்பவை
15. கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்
கருத்துடைக் கடவுள்; திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத் தறுவகை யோர்க்கும்
வீடுபே றாய்நின்ற விண்ணேனார் பகுதி
கீடம் புரையும் கிழவோன்; நாடொறும்
20. அருக்கனிற் சோதி அமைத்தோன்; திருத்தகு
மதியில் தன்மை வைத்தோன்; திண்திறல்
தீயின் வெம்மை செய்தோன்; பொய்தீர்
வானிற் கலப்பு வைத்தோன்; மேதகு
காலின் ஊக்கம் கண்டோன்; நிழல்திகழ்
25. நீரில் இன்சவை நிகழ்ந்தோன்; வெளிப்பட
மண்ணில் திண்மை வைத்தோன்; என்றென்
றெனெப்பல கோடி எனெப்பல பிறவும்

அனைத்தனைத் தவ்வயின் அடைத்தோன்; அஃதான்று,
முன்னோன் காண்க! முழுதோன் காண்க!

30. தன்னே ரில்லோன் தானே காண்க!

ஏனத் தொல்லெயி றணிந்தோன் காண்க!
கானப் புலியுரி அரையோன் காண்க!
நீற்றோன் காண்க! நினைதொறும் நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க! அந்தோ! கெடுவேன்!

35. இன்னிசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க!

அன்னதொன் றவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க!
பரமன் காண்க! பழையோன் காண்க!
பிரமன்மால் காணாப் பெரியோன் காண்க!
அற்புதன் காண்க! அநேகன் காண்க!

40. சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க!

சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க!
பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க!
ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க!
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க!

45. அனுத்தருந் தன்மையி வையோன் காண்க!

இணைப்பரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க!
அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க!
மருவிளப் பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க!
நூலுணர் வுனரா நுண்ணியோன் காண்க!

50. மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க!

அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் காண்க!
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க!
நிற்பதும் செல்வதும் ஆனோன் காண்க!
கற்பகம் இறுதியும் கண்டோன் காண்க!

55. யாவரும் பெறவுறும் ஈசன் காண்க!
தேவரு மறியாச் சிவனே காண்க!
பெண் ஆண் அலியெனும் பெற்றியன் காண்க!
- கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க!
அருள்நனி சுரக்கும் அழுதே காண்க!
60. கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க!
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க!
சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க!
அவனெனை ஆட்கொண் டருளினன் காண்க!
குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க!
65. அவஞும் தானும் உடனே காண்க!
பரமா னந்தப் பழங்கட லதுவே
கருமா முகிலின் தோன்றித்
திருவார் பெருந்துறை வரையில் ஏறித்
திருத்தகு மின்னொளி திசைத்திசை விரிய
70. ஜம்புலப் பந்தனை வாளர் விரிய
வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடெழில் தோன்றி வாளொளி மிளிர
எந்தம் பிறவியில் கோப மிகுத்து
முரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்
75. பூப்புரை யஞ்சலி காந்தள் காட்ட
எஞ்சா இன்னருள் நுண்துளி கொள்ளச்
செஞ்சுடர் வெள்ளம் திசைத்திசை தெவிட்ட வரையுறக்
கேதக் குட்டங் கையற வோங்கி
இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
80. நீர்ந்தை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணம்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
அவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன;

ஆயிடை, வானப் பேரியாற் றகவயிற்
பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்

85. சுழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்
தூழுழ் ஒங்கிய நங்கள்
இருவினை மாமரம் வேர்ப றித்தெழுந்
துருவ அருள்நீர் ஓட்டா அருவரைச்
சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டவிழ்

90. வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறையகில்
மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
மீக்கொள மேன்மேன் மகிழ்தலின் நோக்கி
அருச்சனை வயலுள் அன்புவித் திட்டுத்
தொண்ட உழவர் ஆரத் தந்த

95. அண்டத் தரும்பெறல் மேகன் வாழ்க!
கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க!
அருந்தவர்க் கருளும் ஆதி வாழ்க!
அச்சம் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க!
நிச்சலும் ஈர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க!

100. குழிருந் துன்பந் துடைப்போன் வாழ்க!
எய்தினர்க் காரமு தளிப்போன் வாழ்க!
கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க!
பேரமைத் தோளி காதலன் வாழ்க!
ஏதிலர்க் கேதிலெலம் இறைவன் வாழ்க!

105. காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க!
நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி!
பிச்செமை யேற்றிய பெரியோன் போற்றி!
நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி! நாற்றிசை
நடப்பன நடாஅய்க் கிடப்பன கிடாஅய்

110. நிற்பன நிறீஇச்

சொற்பதம் கடந்த தொல்லோன்;
உள்ளத் துணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படா அன்;
கண்முதற் புலனால் காட்சியு மில்லோன்;
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்;

115. பூவில் நாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்

ஓழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக் கெளிவந் தருளி
அழிதரும் ஆக்கை ஓழியச்செய்த ஒண்பொருள்
இன்றெனக் கெளிவந் திருந்தனன் போற்றி!

120. அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி!

ஊற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன் போற்றி!
ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப்
போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்;
மரகதக் குவா அல் மாமணிப் பிறக்கம்

125. மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழுத்

திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்,
முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்,
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்
துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்,

130. மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்,

இத்தந் திரந்திற் காண்டும்என் றிருந்தோர்க்
கத்தந் திரந்தி னவ்வயி னொளித்தும்,
முனிவற நோக்கி நனிவரக் கவ்வி
ஆணைத் தோன்றி அவியெனப் பெயர்ந்து

135. வாணுதற் பெண்ணென ஓளித்தும், சேண்வயின்

ஜம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயிர் ஆக்கை

அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த வொளித்தும்,
ஒன்றுண் டில்லை என்றறி வொளித்தும்,

140. 'பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும்
ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்;
ஆர்மின் ஆர்மின்! நாண்மலர்ப் பிணையலின்
தாள்தளை யிடுமின்!
சுற்றுமின்! சூழ்மின்! தொடர்மின்! விடேன்மின்!

145. பற்றுமின்! என்றவர் பற்றுமுற் ரொளித்தும்,
தன்னே ரில்லோன் றானேயான தன்மை
என்னே ரணையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி யாட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி யருளாலும்

150. உளையா அன்பென் புருக வோலமிட்
டலைகடல் திரையின் ஆர்த்தார்த் தோங்கித்
தலைதடு மாறா வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
நாட்டவர் மருளாவுங் கேட்டவர் வியப்பவும்

155. கடக்களி றேற்றாத் தடப்பெரு மதத்தின்
ஆற்றே னாக அவயவஞ் சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்;
ஏற்றார் மூதா ரெழில்நகை யெரியின்
வீழ்வித் தாங்கன்

160. றருட்பெருந் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வழாமை யொடுக்கினன்;
தடக்கையின் நெல்லிக் கனியெனக் காயினன்;
சொல்லுவ தறியேன்; வாழி! முறையோ?
தரியே னாயேன்; தான்எனைச் செய்தது

165. தெரியேன்; ஆவா! செத்தேன்! அடியேற்

கருளிய தறியேன்; பருகியும் ஆரேன்;

விழுங்கியும் ஓல்ல கில்லேன்;

செழுந்தண் பாற்கடல் திரைபுரைவித்

துவாக்கடல் நள்ளூநீ ருள்ளாகந் ததும்ப

170. வாக்கிறந் தமுத மயிர்க்கால் தோறும்

தேக்கிடச் செய்தனன்; கொடியே னூன்தழை

குரம்பு தோறும் நாடிட லகத்தே

குரம்பைகொண் டின்தேன் பாய்த்தி நிரம்பிய

அற்புத மான அமுத தாரைகள்

175. எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்; உருகுவ

துள்ளங் கொண்டோ ரூருச்செய் தாங்கெனக்

கள்ளு றாக்கை அமைத்தனன் ஓள்ளிய

கன்னற் கனிதேர் கனிறெனக் கடைமுறை

என்னையுய்ம் இருப்ப தாக்கினன்; என்னிற்

180. கருணை வான்தேன் கலக்க

அருளொடு பராவமு தாக்கினன்

பிரமன்மா லறியாப் பெற்றி யோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவண்டப் பகுதி

‘அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்’ என்னும் தொடக்கத்தை யுடைய பாட்டு ஆதலின், ‘திருவண்டப் பகுதி’ எனப்பட்டது.

இது சிவனது தூல சூக்குமத்தை வியந்தது. அஃதாவது, சிவபெருமானது பெருமையும் நுட்பமுமாகிய வியாபக நிலையை வியந்தருளியது என்பதாம்.

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்

அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி

ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன

5 இன்னுமை கதிரின் துண்ணைப் புரையச் சிறிய வாகப் பெரியோன் தெரியின்

பதப்பொருள் : தெரியின் - ஆராயுமிடத்து, அண்டப் பகுதியின் - அண்டம் எனப்படும் பேரூலகின் பகுதியாகிய, உண்டைப் பிறக்கம் - உருண்டை வடிவின் விளக்கமும், அளப்பு அருந் தன்மை - அளத்தற்கரி தாகிய தன்மையும், வளப்பெருங்காட்சி - வளமான பெருங்காட்சியும், ஒன்றனுக்கு ஒன்று - ஒன்றுக்கொன்று, நின்ற எழில் பகரின் - தொடர்ந்து நின்ற அழகைச் சொல்லுமிடத்து, நூற்று ஒரு கோடியின் - நூற்றொரு கோடியினும், மேற்பட விரிந்தன - மேற்பட்டு விரிந்துள்ளன; (அவை அனைத்தும்) இல்நுமை கதிரின் - வீட்டில் நுழைகின்ற சூரிய கிரணத்தில், துன் அனுப் புரைய - நெருங்கிய அனுக்களை நிகர்க்க, சிறிய ஆக - சிறியனவாகும்படி, பெரியோன் - பெரியவனாயிருப்பவன்.

விளக்கம் : அண்டம் முட்டை வடிவானது; அதனால் அப்பெயர் கொண்டது. பூவுலகம், மேல் உலகம் ஏழு, கீழ் உலகம் ஏழு, அவற்றிற்குமேல் அண்டச்சவர் ஆகிய எல்லாம் ஓர் அண்டமாகும். இப்படி அளவற்ற அண்டங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. விஞ்ஞான வளர்ச்சி பெற்ற இந்நாளில்கூடப் பூவுலகம் ஒன்றை மட்டுமே நன்கு காண முடிகிறது. ஆதலால், அண்டங்களின் அளவை முழுதும் காண முடியாதாகையால், ‘அளப்பருந்தன்மை’ என்றார். அடுத்து, அண்டத்திலுள்ள கோளங்களின் தோற்றங்களை ஆராயப்படுகின், அவை குறையாத வனப்புடையனவாகக் காணப்படுதலின், ‘வளப்பெருங்காட்சி’ என்றார். எனினும், இவ்வண்டங்க ஸெல்லாம் இறைவனது பெருமைக்கு முன், வீட்டில் நுழையும் சூரிய கிரணத்தில் தோன்றும் சிறு துகள்களுக்கு ஒப்பாகும் என்று இறைவனது பெருமை கூறுவார். ‘இன்னுமை கதிரின் துண்ணைப் புரையச் சிறியவாகப் பெரியோன்’ என்றார். இக்கருத்துப்பற்றியே பின்னர் வந்த பரஞ்சோதி முனிவர், “அண்டங்களெல்லாம் அனுவாக, அனுக்களெல்லாம் அண்டங்களாகப் பெரிதாய்ச் சிறிதா

ропро $\sqcap$ ройро $\sqcap$ ройрпБроорпН" роОройрпНро $\sqcap$ рпБ родро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпБро $\sqcap$ ро $\sqcap$ | рпИропро $\sqcap$ рояр $\sqcap$ рпН
рокрпБро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рогродрпНродро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпН розро $\sqcap$ рпИро $\sqcap$ ройродрпБ рокрпЖро $\sqcap$ рпБроорпИропрПИ
ро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ропроирпНродрпБ роХрпВро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ройро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпН.

ро $\sqcap$ рпЗродро $\sqcap$ ропройрпН родрпКроХрпИропрКоярпБ рооро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ройрпН
рооро $\sqcap$ роХрпБродро $\sqcap$ ропрпБроорпН
родрпЛро $\sqcap$ рпНро $\sqcap$ роорпБроорпН ро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рокрпНрокрпБроорпН
роИро $\sqcap$ рпНро $\sqcap$ рпКоярпБ рокрпБрогро $\sqcap$ ро $\sqcap$ роп
рооро $\sqcap$ рокрпНрокрпЗ ро $\sqcap$ рпВро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ропрпБроорпН роирпАроХрпНроХроорпБроорпН
роиро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпИропрпБроорпН

10. ро $\sqcap$ рпВроХрпНроХроорпКоярпБ родрпВро $\sqcap$ родрпНродрпБро $\sqcap$ рпН ро $\sqcap$ рпВро $\sqcap$ рпИ
рооро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпБродрпН
родрпЖро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ропрдрпБ ро $\sqcap$ | ро $\sqcap$ ропро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпН
роХрпКоярпНроХрокрпН рокрпЖропро $\sqcap$ рпНроХрпНроХрпБро $\sqcap$ рпН роХрпБро $\sqcap$ роХройрпН

рокродркпНрокрпКро $\sqcap$ рпБро | рпН : ро $\sqcap$ рпЗродро $\sqcap$ ропройрпН родрпКроХрпИропрКоярпБ -
рокро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рооройрпБроорпН роЕро $\sqcap$ ройрпИро $\sqcap$ рпН ро $\sqcap$ рпВро $\sqcap$ рпНроирпНродро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпБроорпН
ро $\sqcap$ Жро $\sqcap$ Хро $\sqcap$ роп ро $\sqcap$ рдрпБ родрпКроХрпБродро $\sqcap$ ропрпЛроярпБ, рооро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ройрпН
рооро $\sqcap$ роХрпБродро $\sqcap$ ропрпБроорпН - родро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпБрооро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпБроорпН роЕро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпИро $\sqcap$ рпН
ро $\sqcap$ рпВро $\sqcap$ рпНроирпНродрпЛро $\sqcap$ родрпБ рооро $\sqcap$ роХрпНроХ роХрпВро $\sqcap$ рпНро $\sqcap$ ЯроорпБроорпН,
родрпЛро $\sqcap$ рпНро $\sqcap$ роорпБроорпН ро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рокрпНрокрпБроорпН - ройро $\sqcap$ роХродрпНродро $\sqcap$ ройродрпБ
ро $\sqcap$ йро $\sqcap$ рпНрокрдрпНродро $\sqcap$ ропрпБроорпН роиро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпИрокрпЗро $\sqcap$ рпБроорпН
ро $\sqcap$ Жро $\sqcap$ Хро $\sqcap$ ропро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпНро $\sqcap$ рпИ, роИро $\sqcap$ рпНро $\sqcap$ рпКоярпБ рокрпБрогро $\sqcap$ ро $\sqcap$ роп -
ро $\sqcap$ Зро $\sqcap$ рпБродро $\sqcap$ ропроярпИропр $\sqcap$ рпН ро $\sqcap$ рпЖропрНрод, рооро $\sqcap$ рокрпЗро $\sqcap$ рпН
ро $\sqcap$ Кро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ропрпБроорпН - рооро $\sqcap$ роХокрпН рокрпЖро $\sqcap$ ро $\sqcap$ роп
ро $\sqcap$ Кро $\sqcap$ ро $\sqcap$ роХрпНроХро $\sqcap$ ро $\sqcap$ роорпБроорпН, роирпАроХрпНроХроорпБроорпН -
роЕро $\sqcap$ рпНро $\sqcap$ рпВро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ропро $\sqcap$ ройрпН роирпАроХрпНроХроорпБроорпН, роиро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпИропрпБроорпН -
роЕроирпНроирпАроХрпНроХродрпНродро $\sqcap$ ройрпНрокр $\sqcap$ ройрпН ройро $\sqcap$ роХроорпН
роорпБройрпНрокрпЛро $\sqcap$ родрпН родрпЛройрпНро $\sqcap$ ро $\sqcap$ роиро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпИрокрпЖро $\sqcap$ рпБродро $\sqcap$ рпБроорпН,
ро $\sqcap$ рпВро $\sqcap$ ХрпНроХроорпКоярпБ родрпВро $\sqcap$ родрпНродрпБ - рокрпЖро $\sqcap$ ро $\sqcap$ родро $\sqcap$ роХро $\sqcap$ рпБроорпН
ро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ро $\sqcap$ родро $\sqcap$ роХро $\sqcap$ рпБроорпН ро $\sqcap$ рпАро $\sqcap$ рпБро $\sqcap$ Хро $\sqcap$ ройрпНро $\sqcap$, ро $\sqcap$ рпВро $\sqcap$ рпИ
рооро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпБродрдрпНродрпБ роОро $\sqcap$ ро $\sqcap$ ропрдрпБ ро $\sqcap$ | ро $\sqcap$ ропро $\sqcap$ ро $\sqcap$ рпН- ро $\sqcap$ рпВро $\sqcap$ рпИро $\sqcap$ ХрпН

роХро|= ро||рНро||ро|= роХро|= роп ро|= рпАро||рБроорпН ро|= ро| ро|= ропро|= ро||рН
роЕро||Хро||рНро||кро||ярпНро||Я рокрпКро||рпБро| рпН рокрпЛро||, роХрпКро||ярпНро||Х - ро||рБро|= ро||,
рокрпЖропро||рпНро||ХрпНро||ХрпБроорпН - роЕро|= ро||рпНро||рпИ роиро|= ро||рпИ
рокрпЖропро||рпНро||ХрпНро||ХрпБро|= роХройрпН - роЕро|= роХройрпН.

ро|= ро|= ро| роХрпНро||ХроорпН : рокро|= ро||роо ро|= ро|= роярпНро||ярпБроогрпБро||ХрпНро||ХрпБроокрпН
рокро||ро|= ро|= ро|= родрпЗро|= ро||рпН рокро||ро||рпН ройро| ро||рпН ро||жродро||ро|= ройрпН,
тАШро|= рпЗродро|= ропройрпН родрпКро||ХрпИропрпКро||ярпБ рооро|= ро||ро|= ройрпН
рооро|= роХрпБродро|= ропрпБроорпНтАШ ро||оройрпНро||ро|= ро||рпН,
родро||рпИро|= ро||рпНро||Хро| ро|= роХро|= роп рокро|= ро||рооро||рН родро|= ро||рпБрооро|= ро||рпН
роорпБродро||ро|= ропро|= ро||рпНро||Хро| рпБроорпН роЕро|= ро|= ро|= ро||ро|= ро|= ройрпН,
тАШро||Иро||рпНро||рпКро||ярпБ рокрпБроогрпБро|= роп рооро|= рокрпНро||зро||рпВро|= ро|= тАШ
ро||оройрпНро||ро|= ро||рпН.

"роирпВро||рпБ роХрпЛро||ярпБ рокро|= ро||рооро||рпНро||Хро| рпН
роирпБро||шрпНро||ХрпБ ройро|= ро||рпН
ро||жро||рпБ роХрпЛро||ярпБ роиро|= ро||ро|= ропрогрпБро||рпН роЕро||шрпНро||шройрпЗ
роХрпВро||рпБро||Хро||шрпН роХрпИро||огрпБро||рпН ро||орогрпНро||огрпБро|= ро||рпН
ро||зроирпНродро|= ро||ро||рпН
ро||Иро||ро|= ро||ро|= родро|= ройрпН ро||Иро||брайрпН ро||Тро||рпБро|= ройрпЗ"

ро||оройрпНро||рпБ ро||Еро||рпБро| ро|= ро||рБро||Хро||ХрпБ ро||ро|= ро||рпН
родро|= ро||рпБро||ро|= ро|= рпБро||ХрпНро||Хро||ХрпБ роиро|= ропройро|= ро||рпН. родро|= ро||рпБро||ро|= ро||рпН
роорпБродро||ро|= роп родрпЗро|= ро||рпНро||Хро| рпН, ро||Кро|= ро|= роХрпНро||Хро|= ро||роорпН,
ройро|= ро||ХроорпН розро|= рпИ ро||Еро||рпИродрпНродрпНиропрпБроорпН ро||Тро||ярпБро||ХрпНро||ХрпБроорпН
ро||Жро||рпНро||ро||рпН ройро||ярпИропро|= ройрпН розро|= рпИро|= ройрпН ро||оройрпНро||кодрпИ
ро|= ро|= ро| роХрпНро||Х, "ро||БрпВро||рпИ рооро|= ро||рпБродрдрпН родрпЖро||ро|= ропродрпБ
ро|= ро| ро|= ропро|= ро||рпН ро||ХрпКро||ярпНро||ХркрпН рокрпЖропро||рпНро||ХрпНро||ХрпБроорпН
ро||ХрпБро|= ро||ХройрпН" ро||оройрпНро||ро|= ро||рпН. ро||Еро||рпНро||ро|= ро||рпИропро|= ро||рпБроорпН
ро||Еро|= ройрпН ро||Еро|= ро||ХрпЛро||ярпБ рокрпКро||ро|= ро||Хро|= ро||ро|= ройрпН ро||оройрпНро||ро|= ро||рпН.
тАШро||ХрпБро|= ро||ХройрпНтАШ ро||оройрпНро||ро|= ро||рпН. ро||Оро||ро|= - ро|= рпАро||рпНро||БрпБ.

poЗродройро|= po█рпH, poЗро█рпИро|= ройродрпB рокрпЖро█рпБроорпI
поХрпBro█рокрпНрокЯрпНроЯрдрпB.

роорпБро█рпБро|= родрпБроорпH

рокроЙрпИрокрпНрокрпЛро█рпH рокроЙрпИроХрпНроХрпБроорпH
рокро█рпИропрпЛройрпH рокроЙрпИродрпНродро|= рпI
роXро|= рокрпНрокрпЛро█рпH роXро|= роXрпНроXрпБроЩрпH роXро|= рпБро | рпH
роXро|= рокрпНрокро|= рпI

15. கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்

கருத்துடைக் கடவுள்; திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத் தறுவகை யோர்க்கும்
வீடுபே றாய்நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையும் கிழவோன் நாடொறும்

20. அருக்கனிற் சோதி அமைத்தோன் திருத்தகு

மதியில் தண்மை வைத்தோன் திண்திறல்
தீயின் வெம்மை செய்தோன் பொய்தீர்
வானிற் கலப்பு வைத்தோன் மேதகு
காலின் ஊக்கம் கண்டோன் நிழல்திகழ்

25. நீரில் இன்சவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட

மண்ணில் திண்மை வைத்தோன் என்றென்
றெனைப்பல கோடி எனைப்பல பிறவும்
அனைத்தனைத் தவ்வயின் அடைத்தோன் அஃதான்று

பதப்பொருள் : முழுவதும் படைப்போன் படைக்கும் பழையோன் - எல்லாப் பொருள்களையும் படைக்கும் பிரமனைப் படைக்கின்ற பழையவன், படைத்தவை காப்போன் காக்கும் கடவுள் - படைக்கப்பட்ட பொருளைக் காப்போனாகிய திருமாலைக் காக்கின்ற கடவுள், காப்பவை கரப்போன் - காக்கப்பட்ட பொருள்களை ஆழிப்பவன், கரப்பவை கருதாக் கருத்துடை கடவுள் - ஆழிக்கப்பட்டவற்றை நினையாத கருத்தையுடைய கடவுள், திருத்தகும் - சிறப்புப் பொருந்திய, அறுவகைச் சமயத்து - அறுவகைப்பட்ட சமயத்தையுடைய, அறுவகையோர்க்கும் - ஆறுவகை

ஓழுக்கத்தை உடையவர்க்கும், வீடுபேறாய் நின்ற - முத்திப்பேறாய் நின்ற, விண்ணோர் பகுதி கீடம்புரையும் - தேவர் பகுதிகள் புழுக்களை ஒக்க நிற்கின்ற, கிழவோன் - பெரியோன், நான்தொறும் - தினந்தோறும், அருக்கனில் சோதி அமைத்தோன் - சூரியனில் ஓளியை அமைத்தவன், திருத்தகு மதியில் தண்மை வைத்தோன் - அழகு பொருந்திய சந்திரனில் குளிர்ச்சியை வைத்தவன், திண்திறல் தீயின் வெம்மை செய்தோன் - வலிய வெற்றியை யுடைய நெருப்பில் வெப்பத்தை உண்டாக்கினவன், பொய்தீர் வானில் கலப்பு வைத்தோன் - உண்மையாகிய ஆகாயத்தில் வியாபிக்குந் தன்மையை வைத்தவன், மேதகு காலின் ஊக்கம் கண்டோன் - மேன்மை பொருந்திய காற்றில் அசைவை அமைத்தவன், நிழல்திகழ் நீரில் இன்சவை நிகழ்ந்தோன் - நிழல் பொருந்திய நீரினிடத்து இனிய சுவையை வைத்தவன், வெளிப்பட மன்னில் திண்மை வைத்தோன் - வெளிப்படையாக மன்னினிடத்து வலிமையை அமைத்தவன், என்று என்று - இவ்வாறே எந்நாளிலும், எனைப்பல கோடி எனைப்பல பிறவும் - எவ்வளவு பல கோடியாகிய எவ்வளவோ பல பிற பொருள்களிலும், அனைத்து அனைத்து அவ்வயின் அடைத்தோன் - அவ்வவற்றின் தன்மையை அவ்வவ் பொருள்களில் அமைத்து வைத்தவன், அஃது அன்று - அதுவன்றி.

விளக்கம் : பிரமன் திருமால் முதலிய கடவுளர்க்கு முறையே படைக்கும் ஆற்றலையும் காக்கும் ஆற்றலையும் அளித்து, அழிக்கும் ஆற்றலை இறைவன் தானே கொண்டனன். உலகத்தை எவன் அழிக்கிறானோ, அவன் தான் மீளவும் உற்பத்தியைச் செய்ய முடியும். ஆகையால், எல்லாவற்றையும் செய்பவன் சிவபெருமானே என்பது விளங்குகிறது. இதுபற்றியே, ‘படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை, காப்போற் காக்கும் கடவுள்’ என்றார். இவ்வளவு செயல் புரிந்தும் தான் விகாரமின்றி இருக்கிறான் என்பார். ‘கரப்பவை கருதாக் கருத்துடைக் கடவுள்’ என்றார்.

இறைவனை நோக்க, அறுவகைச் சயமத்திற்கும் முதலாகிய தெய்வங்கள் புழுக்களை ஒக்கும் என்ற கருத்தை விளக்க, ‘விண்ணோர் பகுதி கீடம் புரையும் கிழவோன்’ என்றார்.

நிலம், நீர், தீ, காற்று, விண் என்ற ஐம்பெரும்பூதங்களுக்கும் அவற்றுக்குரிய ஆற்றல்களை அளிப்பதோடு, ஓளிப்பொருள்களாகிய சூரியன் சந்திரன் முதலியவற்றுக்கும் அவற்றுக்குரிய ஆற்றலாகிய ஓளியை அளித்தான் இறைவன்

என்பது பின் குறிப்பிடப்பட்டது. இவற்றில் ஓவ்வொரு பொருளுக்கும் அடிகள் கொடுத்திருக்கும் அடைமொழி சிந்தித்து வியக்கற்பாலது.

இறைவனது பெருஞ்செயல் விளக்கப்பட்டது. அறுவகைச் சமயங்கள்: உலகாயதம், பெளத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, மாயவாதம், பாஞ்சராத்திரம் என்னும் ஆறுமாம்.

முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க

30. தன்னே ரில்லோன் தானே காண்க
ஏனத் தொல்லெயி றணிந்தோன் காண்க
கானப் புலியுரி அரையோன் காண்க
நீற்றோன் காண்க நினைதொறும் நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க அந்தோ கெடுவேன்
35. இன்னிசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க
அன்னதொன் றவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
பிரமன்மால் காணாப் பெரியோன் காண்க
அற்புதன் காண்க அநேகன் காண்க
40. சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க
சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்
ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
45. அணுத்தருந் தன்மையி வையோன் காண்க
இணைப்பரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க
அரியதில் அரிய வரியோன் காண்க
மருவினப் பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க
நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க

50. மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க
அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதும் செல்வதும் ஆனோன் காண்க
கற்பகம் இறுதியும் கண்டோன் காண்க

55. யாவரும் பெறவறும் ஈசன் காண்க
தேவரு மறியாச் சிவனே காண்க
பெண்ஆண் அவியெனும் பெற்றியன் காண்க
கண்ணால் யானுங் கண்டேன் காண்க
அருள்நனி சுரக்கும் அழுதே காண்க

60. கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க
அவனெனை ஆட்கொண் டருளினன் காண்க
குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க

65. அவனும் தானும் உடனே காண்க

பதப்பொருள் : இத்தொடர்களில் ‘காண்க’ என்பன வெல்லாம் அசைநிலைகள். முன்னோன் - எப்பொருட்கும் முன்னே உள்ளவன், முழுதோன் - முழுதும் நிறைந்தவன், தன் நேர் இல்லோன் - தனக்கு நிகர் இல்லாதவன், தொல் - பழைமையாகிய, ஏன் எயிறு அணிந்தோன் - பன்றியின் பல்லை அணிந்தவன், கானம் - காட்டில் வாழ்கின்ற, புலி உரி - புலியினது தோலை, அரையோன் - அரையில் உடுத்தவன், நீற்றோன் - திருவெண்ணீற்றை அணிந்தவன், நினைதொறும் நினைதொறும் - அவனது பிரிவை நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும், ஆற்றேன் - பொறுக்க மாட்டேன், அந்தோ கெடுவேன் - (அவன் மீண்டும் அருள் செய்யாவிடின்) ஜயோ நான் கெட்டொழிவேன், இன் இசை வீணையில் இசைந்தோன் - இனிய இசை வீணையில் பொருந்தியிருப்பது போல உயிர்களில் நிறைந்திருப்பவன், அன்னது ஒன்று - அப்படிப்பட்ட தாகிய வீணை இசை ஒன்றை, அவ்வயின் அறிந்தோன் - அவ்விடத்து அறிந்தவன், பரமன் - மேலோன், பழையோன் - பழையவன், பிரமன் மால் காணாப் பெரியோன் - பிரமனும் திருமாலும் காணவொன்னாத பெரியவன்,

அற்புதன் - வியத்தகு தன்மைகள் உடையவன், அநேகன் - எல்லாப் பொருளுமாயிருப்பவன், சொல் பதம் கடந்த - சொல்லின் நிலையைக் கடந்த, தொல்லோன் -

பழையோன், சித்தமும் செல்லா - மனமும் சென்று பற்றாத, சேட்சியன் - தூரத்திலிருப்பவன், பத்தி வலையில் படுவோன் - பத்தியாகிய வலையில் அகப்படுவோன், ஒருவன் என்னும் ஒருவன் - ஒருவன் என்னும் சொல்லால் குறிப்பிடப்படும் ஒருவன், விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் - பரந்த உலகம் முழுவதுமாகிப் பரந்தவன், அனுத்தரும் தன்மையில் - அனுப்போன்ற தன்மையினையுடைய, ஜீயோன் - நுண்ணியவன், இணைப்பு அரும்பெருமையில் - ஒப்புச் சொல்லுதற்கு அரிய பெருமையையுடைய, ஈசன் - தலைவன், அரியதில் அரிய - அரிய பொருள் யாதினும் அரிய பொருளாகிய, அரியோன் - அரியவன், மருவி - பொருந்தி, எப்பொருளும் - எல்லாப் பொருளையும், வளர்ப்போன் - காப்பவன், நூல் உணர்வு உணரா - நூலறிவால் உணரப்படாத, நுண்ணியோன் - நுட்பம் உடையன், மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் - மேலும் கீழமாகிய எவ்விடத்திலும் பரவி நிற்பவன், அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் - முடிவும் முதலும் நீங்கினவன், பந்தமும் வீடும் படைப்போன் - உயிர்கட்குப் பிறவியாகிய கட்டும் வீடுபேறும் உண்டாக்குவோன், நிற்பதும் செல்வதும் ஆனோன் - அசையாப் பொருளும் அசையும் பொருளும் ஆனவன், கற்பமும் இறுதியும் கண்டோன் - கற்ப காலத்தையும் அதன் முடிவையும் கண்டவன், யாவரும் பெற உறும் - எல்லாரும் அடையும்பொருட்டு எழுந்தருளுகின்ற, ஈசன் - தலைவன், தேவரும் அறியாச் சிவன் - தேவரும் அறியவொண்ணாத சிவபெருமான், பெண் ஆண் அவி என்னும் பெற்றியன் - பெண் ஆண் அவி என்னும் பாகுபாடுகளில் கலந்துள்ள தன்மையன், யானும் கண்ணால் கண்டேன் - அப்பெருமானை நானும் கண்ணால் கண்டேன், அருள் நனி சுரக்கும் - அருள் மிகவும் சுரக்கின்ற, அமுது - அமிர்தம், கருணையின் பெருமை கண்டேன் - அப்பொருளினது பெருங்கருணையின் ஏற்றத்தைக் கண்டேன், சேவடி புவனியில் தீண்டினன் - அவன் தன் திருவடிகள் பூமியில் படும்படி எழுந்தருளி வந்தான், சிவன் என - அவனைச் சிவபிரான் என்று, யானும் தேறினன் - நானும் தெளிந்து கொண்டேன், அவன் எனை ஆட்கொண்டு அருளினன் - அவன் என்னை அடிமை கொண்டருளினன், குவளைக்கண்ணி கூறன் - நீலமலர் போலும்

கண்களாயுடைய உமாதேவியின் பாகன், அவனும் தானும் உடனே -அத்தகைய உமாதேவியும் தானும் பிரிவின்றியே இருப்பவன்.

விளக்கம் : இறைவன் ‘முன்னெப் பழம்பொருட்கும் முன்னெப் பழம்பொருளானவன்’ (திருவெம்பாவை) : எப்பொருளுமுடையவன்; ‘தனக்குவமை இல்லாதவன்’ (திருக்குறள்); எனினும், தன் எளிமையைக் காட்டப் பன்றியின் பல்லை அணியாகக் கொண்டான் என்பார், ‘ஏனத்தொல்லெயிறு அணிந்தோன்’ என்றார்.

ஏனத் தொல்லெயிறு அணிந்தது : முன்னொரு நாள் இரண்ணியாக்கன் என்னும் அரக்கன் இந்நிலவுலகைப் பாய் போலச் சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு கீழுலகத்தில் மறைந்து போயினான். திருமால் பன்றி வடிவமெடுத்துச் சென்று அவ்வரக்கனைக் கொன்று பூமியை மீட்டார்; அப்பன்றியுருவில் பின்னர் வெறி கொண்டு உலகத்தைத் துன்புறுத்தலானார். தேவர்களின் வேண்டு கோருக்கு இரங்கி இறைவன் அப்பன்றியை அழித்து, அதன் பல்லை அணியாகக் கொண்டான். (சிவரகசிய காண்டம்). ஆகவே, இறைவனுக்குமேல் எக்கடவுளரும் இல்லை என்பது, ‘ஏனத்தொல்லெயிறு’ அணிந்தமையால் விளங்குகிறது.

புலியுரி உடுத்தது : தாருகா வனத்து முனிவர்கள், தங்கள் பத்தினிமார்களைச் சிவபெருமான் பிட்சாடனக் கோலத்துடன் வந்து மயக்கியதை அறிந்து, அவனை ஆழிக்க வேள்வியில் புலியை உண்டாக்கி ஏவினார்கள். ஆனால், இறைவன் அப்புலியைக் கொன்று, அதன் தோலை உரித்து ஆடையாக உடுத்தான். இதனால், இறைவன் இல்லையென்பார்க்கு இறையுண்மை காட்டினார். (காந்தபுராணம் - தத்சியுத்தரப் படலம்)

‘இறைவன் உலகப் பொருள்களையெல்லாம் பேரூழிக் காலத்தில் அழித்து நீறாக்க, அவை அப்போதும் பற்றுக்கோடு வேறொன்றின்றி இறைவனையே சார்ந்திருக்கும்,’ என்பார். “நீற்றோன் காண்க” என்றார். திருநீற்றை நெருப்பிலிட்டால், அது அழியாது, அதனால், அது பெருமையுடையது எனத் திருமுறை போற்றுகிறது.

இவ்வளவு பெருமையுடைய இறைவனைக் கண்டும் பிரிந்திருக்க நேர்கிறதே என்று நினைத்து ‘ஆற்றேன் கெட்டேன்’ என்கிறார் அடிகள்.

வீணை இசை கேட்டது : முன்னொரு நாள் இறைவன் வீற்றிருக்கும் கயிலை மலையைப் பெயர்த்து எடுக்க முயன்றான் இராவணன். அப்போது இறைவனது

திருவடி விரலால் நெருக்கப் பெற்றுத் துன்புற்றான். பின்னர், இராவணன் தன் அங்கத்தைக் கொண்டு வீணை செய்து சாமகானம் பாடினான். இசை வடிவமான இறைவன் இராவணனின் அங்கத்தாலாகிய வீணையிலிருந்து எழுந்த இன்னிசையை அறிந்து இரங்கி அருளினான். இவ்வரலாற்றை நினைவுபடுத்த, ‘அன்னதொன்று வீணை இசை அவ்வயின் அறிந்தோன்’ என்றார். நிலம், நீர், தீ, காற்று, விண், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா ஆகிய பொருள்கள் எல்லாம் இறைவனுக்குரிய வடிவங்களாதவின், ‘அநேகன்’ என்றார்.

இறைவன் வாக்குக்கும் அப்பாற்பட்டவன்; மனத்தினாலும் எட்ட முடியாதவன்; ஆதவின், ‘சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன்’

என்றார். இவ்வாறாயினும், பக்தி வலையிற்படுவோன். வேடன் வலையை வீசினால் பறவைகள் தாமே வந்து அகப்படுவது போல, அன்பர்கள் பத்தியாகிய வலையை வீசினால் இறைவனாகிய பறவை தானே வந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளும் என்பார். ‘பத்தி வலையிற் படுவோன்’ என்றார்.

இறைவனைவிட அரிய பொருள் வேறு இல்லையென்பார், ‘அரியதில் அரிய அரியோன்’ என்று மும்முறை அடுக்கிக் கூறினார். ஆனால், கருணை காரணமாக எல்லாப் பொருளோடும் கலந்து நடத்துகின்றானாதவின், ‘மருவி எப்பொருளும் வளர்ப்போன்’ என்றார்.

இறைவன், நூல்களை ஆராயும் ஆராய்ச்சி அறிவால் அறியப்படாது, அனுபவத்திலே அறியப்படுபவன் ஆதவின், ‘நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன்’ என்றார்.

உயிர்களைப் பாசப்பற்று உடைய காலத்தில் பிறப்பு இறப்புகளில் செலுத்துதல் பந்தமும், அப்பற்று நீங்குவதற்கு உரிய பக்குவ காலத்தில் ஞானம் வாயிலாக வீடு அடையச் செய்தல் வீடும் ஆகையால், ‘பந்தமும் வீடும் படைப்போன்’ என்றார்.

இறைவன், எல்லாரையும் ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருணையே வடிவினன் ஆகையால், ‘யாவரும் பெற உறும் ஈசன்’ என்றார்.

உலகம் பெண் ஆண் அவி என்னும் மூன்று கூறாயிருப்பதால்,
அவையனைத்திலும் கலந்துள்ள இறைவனை, ‘பெண் ஆண் அவியெனும்
பெற்றியன்’ என்றார்.

இறைவன் தம்பொருட்டு பூமியின்மீது வந்து அம்மையப்பராகக் காட்சி கொடுத்து
ஆட்கொண்டருளினான் என்பார். ‘அவன்எனை ஆட்கொண் டருளினன்’ என்றார்.
அது மாயக் காட்சியன்று; உன்மையே. அவர்தாம் சிவபெருமான் என்று நான்
தேறினேன்’ என்று அடிகள், தமக்கு இறைவன் அருளிச்செய்த பெருமையை வியந்து
கூறுகிறார்.

சிவமும் சத்தியும், குணகுணித் தன்மையால் இரண்டாய் நிற்பதல்லது, பொருளால்
வேற்றல் என்பார். ‘அவனும் தானும் உடனே’ என்றார். சத்தி அம்மையும், சிவம்
அப்பனுமாய் இருத்தலை அம்மையப்பர் வடிவம் நன்கு விளக்கும். ‘அம்மையப்பரே
உலகுக்கு அம்மையப்பர் என்றறிக’ என்பது திருக்களிற்றுப்படியார்.

பரமா னந்தப் பழங்கட லதுவே
கருமா முகிலின் தோன்றித்
திருவார் பெருந்துறை வரையில் ஏறித்
திருத்தகு மின்னொளி திசைத்திசை விரிய

70. ஜம்புலப் பந்தனை வாளர விரிய
வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடெழில் தோன்றி வாளோளி மினிர
எந்தம் பிறவியில் கோப மிகுத்து
முரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்

75. பூப்புரை யஞ்சலி காந்தள் காட்ட
எஞ்சா இன்னருள் நுண்துளி கொள்ளச்
செஞ்சுடர் வெள்ளம் திசைத்திசை தெவிட்ட வரையுறக்
கேதக் குட்டங் கையற வோங்கி
இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை

80. நீர்நிசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணம்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்

அவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன
ஆயிடை, வானப் பேரியாற் றகவயிற்
பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சூழி கொழித்துச்

85. சழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்
தூழுழ் ஓங்கிய நங்கள்

இருவினை மாமரம் வேர்ப றித்தெழுந்
துருவ அருள்நீர் ஓட்டா வருவரைச்
சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டவிழ்

90. வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறையகில்
மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
மீக்கொள மேன்மேன் மகழ்தவின் நோக்கி
அருச்சனை வயலுள் அன்புவித் திட்டுத்
தொண்ட உழவர் ஆரத் தந்த

95. அண்டத் தரும்பெறல் மேகன் வாழ்க!

பதப்பொருள் : பரமானந்தப் பழங்கடலதுவே - மேன்மையான பேரின்பக்கடல் முழுவதுமே, கருமா முகிலின் தோன்றி - சூல் கொண்ட கரிய பெருமேகம் போல வடிவெடுத்து, திரு ஆர் பெருந்துறை வரையில் ஏறி - அழகு நிறைந்த திருப்பெருந்துறை என்னும் மலைமேல் ஏறி, திருத்தகு மின் ஒளி திசைத்திசை விரிய - தக்க அருளாகிய மின்னல் வெளிச்சமானது ஒவ்வொரு திசையிலும் பரவ, ஜம்புலப் பந்தனை - ஜவகை வேட்கைப் பிணிப்பாகிய, வாள் அரவு இரிய - வாள் போன்ற கொடிய பாம்புகள் கெட்டு ஓட, வெந்துயர் கோடை மா தலை கரப்ப - பிறவியென்னும் கடுந்துன்பமாகிய வேனிலானது தனது விரிந்த தலையை மறைத்துக்கொள்ள, நீடு எழில் தோன்றி வாள் ஒளி மினிரி - மிகுந்த அழகுடைய தோன்றிச்செடி போலத் தோன்றிய ஆசிரியரது ஞானவொளி விளங்க, எம்தம் பிறவியில் கோபம் மிகுத்து - எங்கள் பிறவிகளாகிய தம்பலப்பூச்சிகள்

செறிந்து தோன்ற, மாப்பெருங்கருணையின் முரச ஏறிந்து முழங்கி - இறைவனின் இரக்கமானது இனிய முரச அடித்தாற் போல மழக்கம் செய்ய, பூப்புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்ட - பூப்போன்றனவாயுள்ள அடியவர் கூப்பிய கைகள் காந்தள் மலர்

போல விளங்க, எஞ்சா இன் அருள் நுண்துளி கொள்ள - குறையாத இன்பம் தரும் அருளானது சிறிய துளிகளின் வடிவத்தைக் கொள்ள, செஞ்சுடர் வெள்ளம் திசை திசை தெவிட்ட - நேர்மையான பேரறிவாகிய வெள்ளம் திக்கெங்கும் பரவ, கேதக்குட்டம் கையற - துன்பமாகிய குளம் கரையழிய, வரையுற ஒங்கி - மலைச்சிகரமளவுக்குப் பொருந்துமாறு உயர்ந்தும், இருமுச் சமயத்து ஒரு பேய்த்தேரினை - ஆறு சமயங்களாகிய கானல் நீரினை, நீர் நசைதர வரும் - நீர் வேட்கையுண்டாக வந்த, நெடுங்கண் மான் கணம் - நீண்ட கண்களையுடைய மான் கூட்டம் போன்ற சிற்றறிவுயிர்கள், தவப் பெருவாயிடைப் பருகி - தமது அகன்ற பெருவாயினால் பருகியும், தளர்வொடும் அவப்பெருந்தாபம் நீங்காது அசைந்தன - நடந்த தளர்ச்சியும் மிகுந்த தாகமும் நீங்கப்பெறாது உழன்றன, ஆயிடை - அத்தருணத்தில், வானப் பேர்யாற்று அகவயின் - அந்த வானப் பேராற்றின் உள்ளிடத்தே, பாய்ந்து எழுந்து - புகுந்து பெருகி, இன்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச் சுழித்து - பேரின்பமாகிய பெரிய சூழலினை உண்டாக்கி மெய்யாகிய மனிகளை வாரிக்கொண்டு, எம் பந்த மாக்கரை பொருது அலைத்து இடித்து - எமது பாசக் கட்டாகிய கரைகளை மோதி அலைத்து உடைத்து, ஊழ் ஊழ் ஒங்கிய - முறைமுறையாய் வளர்ந்து வந்த, நங்கள் - எங்களுடைய, இருவினை மாமரம் - நல்வினை தீவினை என்னும் இருவினைகளாகிய பெரிய மரங்களை, வேர் பறித்து எழுந்து - வேரோடு பிடிங்கி மிகுந்து வந்த, உருவ அருள் நீர் ஒட்டா - அழகுமிக்க அருள்வெள்ளத்தைச் செலுத்தி, தொண்ட உழவர் - தொண்டராகிய உழவர், அருவரைச் சந்தின் வான்சிறை கட்டி - கடத்தற்கரிய எல்லையையுடைய சாந்தம் என்னும் பெரிய அணையைக் கட்டி, மட்டு அவிழ் வெறிமலர் குளவாய் கோலி - தேனோடு விரிந்த வாசனையுடைய மலர் போன்ற இதயமாகிய குளத்திற்கு உண்மையாகிய நீர் வாயினையைமத்து, நிறை அகில் மாப்புகைக் கரை சேர் - பொறியடக்கம் என்னும் சிறந்த அகிற்புகை சேரும் வரம்பினையுடைய, வண்டுடைக் குளத்தின் - ஒங்காரமாகிய வண்டு ஒலிக்கும் உள்ளமாகிய குளத்திலே, மீக்கொள மேன்மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி - அருள் வெள்ளமானது மிகுதியாக மேலும் மேலும் நிறைவதைப் பார்த்து, அருச்சனை வயலுள் - வழிபாடு என்னும் வயலுள், அன்பு வித்து இட்டு - அன்பு என்னும் வித்தை விதைத்து, ஆரத்தந்த - சிவபோகமாகிய வினைவைத் துய்க்குமாறு உதவிய, அண்டத்து அரும்பெறல் மேகன் வாழ்க - உலகெங்கும் பெறுதற்கரிய மேகம் போன்றவன் வாழ்க.

வினாக்கம் : பெரிய கடலே மேகமாக வடிவெடுத்து மலை மீதேறி மின்னலை வீசுகிறது. பாம்புகள் ஒடி ஒளிகின்றன. கோடையின் வெப்பம் தணிகிறது. அழகான தோன்றிச்செடிகள் உண்டாகின்றன. பட்டுப்போன்ற தம்பலப் பூச்சிகள் எங்கணும் நிறைந்து விளங்குகின்றன. இனிய இடி ஒசை கேட்கிறது. காந்தள் மலர் விரிகின்றது. மழை சிறு துளியாய் விழுந்து, பெரிய வெள்ளமாய்த் திக்கெங்கும் பரவி, சிறு குட்டைகளை யெல்லாம் நிரம்பச்செய்து, மலைபோல ஏக உருவாய்க் கிடக்கிறது. ஆனால், மான் கூட்டங்கள் கானல் நீரினை அடைந்து தாக விடாய் தீராமல் துன்பமடை கின்றன. அத்தருணத்தில் பெரிய வெள்ளமானது இரு கரைகளையும் இடித்து மரங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வேகமாக வருகிறது. பயிர்த்தொழில் செய்யும் உழவர் மலைச்சந்திலே நீர்த்தேக்கங்களைக் கட்டிச் சிறு குளங்களுக்குப் பாய்கால் அமைத்து நீர் நிறையும்படி செய்கிறார்கள். பின்னர், வயலிலே விதை விதைத்துப் பயனைப் பெறுகிறார்கள். இது மழைக்காட்சி.

இனி, இறைக்காட்சி வருகிறது. பேரின்பமே ஆசிரிய உருக் கொண்டு திருப்பெருந்துறையில் அருள் புரிந்தது. ஐம்பொறிகளின் வழியே செல்லும் பற்றுகள் ஹழிந்தன. பிறவி துன்பமுடையது என்ற அறிவு தோன்றிய பின் பிறவியில் வெறுப்பு உண்டாகியது. இறைவனின் கருணை தோன்றுகிறது. கைகள் கூம்புகின்றன. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அருள் உண்டாகிப் பெருகுகிறது. ஆனால், சமயவாதிகள் சிறு நெறிகளில் சென்று கதி கூடாமல் மலைகின்றனர். அப்பொழுது அருளானது பொங்கி உண்மையைத் தெளியக் காட்டிப் பாசங்களைப் போக்கி இரு வினைகளை அறுத்து எறிகிறது. தொண்டர்கள் சாந்தமாக அமைந்து வாய்மையால் அகத்தைத் தூய்மை செய்து, மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யனை உள்ளத்திலே கண்டு, அன்பினால் வழிபாடாற்றிப் பேரின்பத்தைத் துய்க்கிறார்கள். அடிகள் இவ்வகையில் இறைவனை மேகமாக வருணிக்கிறார்.

தோன்றி - கார்காலத்தில் பூக்கும் ஒரு வகைச் செடி. இதன் பூச் சிவப்பு நிறமானது. கோபம் - தம்பலப்பூச்சி. இது பட்டுப் போன்ற மெல்லிய உடம்பும் சிவந்த நிறமும் உடையது. இதுவும் கார்காலத்தில் தோன்றுவது. மழைத்தொடக்கத்தில் உண்டாகி அழிந்தொழியும் பூச்சிக்குப் பிறவி உவமிக்கப்பட்டது. காந்தள் - கை போன்றுள்ள மலர். கேதம் - துன்பம். குட்டம் - சிறு குளம். கானல் நீர் தாகவிடாய் தணிக்காதது போல, அறுவகைச் சமயக் கொள்கைகளும் ஞான தாகத்தைத் தணியா என்பார், 'இருமுச் சமயத்தை ஒரு பேய்த்தேர்' என்றார். ஓட்டா - ஓட்டி, செய்யா என்னும்

வாய்பாட்டு வினையெச்சம். சந்து - கணவாய். பெண்கள் நீரில் மூழ்கிக் கரையில் தங்கி அகில் புகைகொண்டு தலைமுடி

உலர்த்தும் மரபைக் காட்டுவார், 'நிறை அகில் மாப்புகை கரை சேர்' என்றார். தாமரை மலரைச் சுற்றி வண்டுகள் ஒலிப்பதைக் காட்டுவார், 'வண்டுடைக் குளம்' என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருவருட்பெருக்கம் கூறப்பட்டது.

கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க
அருந்தவர்க் கருளும் ஆதி வாழ்க
அச்சம் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க
நிச்சலும் ஈர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க

100. சூழிருந் துன்பந் துடைப்போன் வாழ்க
எய்தினர்க் காரமு தளிப்போன் வாழ்க
கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க
பேரமைத் தோனி காதலன் வாழ்க
ஏதிலர்க் கேதிலெம் இறைவன் வாழ்க

105. காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க

பதப்பொருள் : கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க - கரிய படமுள்ள பாம்பைக் கச்சையாக அணிந்த கடவுள் வாழ்க, அருந்தவர்க்கு அருளும் ஆதி வாழ்க - அரிய தவத்தினருக்கு அருளுகின்ற முதல்வன் வாழ்க, அச்சம் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க - பிறவி அச்சத்தை நீக்கின வீரன் வாழ்க, நிச்சலும் ஈர்த்து ஆட்கொள்வோன் வாழ்க - நாள்தோறும் அடியார்களை வலிய இழுத்து ஆட்கொள்வோன் வாழ்க, சூழி இருந்துன்பம் துடைப்போன் வாழ்க - எம்மை வளைத்துக்கொள்கின்ற பெருந்துன்பத்தை நீக்குவோன் வாழ்க, எய்தினர்க்கு ஆர் அமுது அளிப்போன் வாழ்க - தன்னை அடைந்தவர்க்கு அரிய அமுதத்தைத் தருவோன் வாழ்க, கூர் இருள் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க - மிகுந்த இருளில் பல வகைக் கூத்தொடு நடிப்போன் வாழ்க, பேர் அமைத்தோனி காதலன் வாழ்க - பெரிய மூங்கில் போலும் தோள்களையுடைய உமாதேவிக்கு அன்பன் வாழ்க, ஏதிலர்க்கு ஏதில் எம் இறைவன் வாழ்க - தன்னை வணங்காது அயலாய் இருப்பார்க்கு அயலவனாயிருக்கிற எம்

தலைவன் வாழ்க, காதலர்க்கு எய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க - அன்பர்க்கு இளைத்த காலத்தில் சேமநிதி போல்வான் வாழ்க.

விளக்கம் : பணம் - படம். இங்குப் படத்தையுடைய பாம்புக்கு ஆயிற்று. கச்சை - அரையில் கட்டிக்கொள்வது. நித்தலும் என்பது நிச்சலும் எனப் போலியாயிற்று. இறைவன் பரவெளியில் ஆடும் கூத்தைக் காண வல்லவள் அம்மையாகிய உமாதேவியாதலால், 'கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன்' என்பதையடுத்து, 'பேரமைத் தோளி காதலன்' என்றார். மக்களுக்கு வறுமையுற்ற காலத்தில் பயன்படும் சேமநிதி போல, அன்பர்க்குத் தளர்ச்சியுற்ற காலத்தில் பயன்படுவான் இறைவன்

என்பார். 'காதலர்க்கு எய்ப்பினில் வைப்பு' என்றார். அன்பரல்லாதார்க்கு எளிதில் வந்து அருள மாட்டான் என்பார். 'ஏதிலர்க்கேதில் எம் இறைவன்' என்றார்.

இதனால் வாழ்த்துக் கூறப்பட்டது.

நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி
பிச்செமை யேற்றிய பெரியோன் போற்றி
நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி நாற்றிசை
நடப்பன நடாஅய்க் கிடப்பன கிடாஅய்க்

110. நிற்பன நிறீஇச்

சொற்பதம் கடந்த தொல்லோன்
உள்ளத் துணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படா அன்
கண்முதற் புலனால் காட்சியு மில்லோன்
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்

115. பூவில் நாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்

ஓழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக் கெளிவந் தருளி
அழிதரும் ஆக்கை ஓழியச்செய்த ஒண்பொருள்
இன்றெனக் கெளிவந் திருந்தனனன் போற்றி

120. அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி

ஊற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன் போற்றி

ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப் போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்

பதப்பொருள் : நச்ச அரவு ஆட்டிய நம்பன் போற்றி - நஞ்சை யுடைய பாம்பை ஆட்டிய நம்பெருமானுக்கு வணக்கம்; எமைப்பிச்ச ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி - எம்மைத் தனது அருட்பித்தேற்றின பெரியவனுக்கு வணக்கம்; நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி - திருவெண்ணீற்றுப் பூச்சொடு தோன்ற வல்லவனுக்கு வணக்கம்; நாற்றிசை - நான்கு திக்கிலும், நடப்பன நடாஅய் - நடப்பவற்றை நடத்தி, கிடப்பன கிடாஅய் - கிடப்பவற்றைக் கிடத்தி, நிற்பன நிறீஇ - நிற்பவற்றை நிறுத்தி, சொல்பதம் கடந்த தொல்லோன் - சொல்லளவைக் கடந்த பழையோன், உள்ளத்து உணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படாஅன் - மன உணர்ச்சியால் கொள்ளப் படாதவன்; கண்முதல் புலனால் காட்சியும் இல்லோன் - கண் முதலாகிய பொறிகளுக்குக் காணவும் படாதவன்; விண் முதல் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன் - ஆகாயம் முதலிய பூதங்களை வெளிப்படையாகத் தோன்றுப் படைத்தவன்; பூவில் நாற்றும் போன்று - மலரின் மணம் போன்று, உயர்ந்து - ஓங்கி, எங்கும் - எவ்விடத்தும், ஒழிவு, அற நிறைந்து -

நீக்கமில்லாமல் நிறைந்து, மேவிய பெருமை - பொருந்திய பெருந்தன்மையை, இன்று - இப்பொழுது, எனக்கு - அடியேனுக்கு, எளி வந்து அருளி - எளிதாக வந்த உணர்த்தியருளி, அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச் செய்த - அழிகின்ற இவ்வடம்பை ஒழியப் பன்னின. ஒண்பொருள் - சிறந்த பொருளானவன், இன்று எனக்கு எளிவந்திருந்தனன் போற்றி - இன்று எனக்கு எளியவனாய் என் உள்ளத்தில் வீற்றிருந்தவனுக்கு வணக்கம்; அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி - கனிந்து உருகுகின்ற உடம்பை அருள் செய்தவனுக்கு வணக்கம்; ஊற்றிருந்து உள்ளம் களிப்போன் போற்றி - இன்ப ஊற்றாயிருந்து மனத்தை மகிழ்விப்பவனுக்கு வணக்கம்; ஆற்றா இன்பம் - தாங்க ஒண்ணாத இன்பவெள்ளம், அலர்ந்து - பரவி, அலை செய்ய - அலை வீச, போற்றா ஆக்கையை - அதனை ஏற்றுப் போற்றாத உடம்பை, பொறுத்தல் புகலேன் - தாங்குதலை விரும்பேன்.

விளக்கம் : பித்து, பிச்ச எனப் போலியாயிற்று. பத்தி பரவசப்பட்டவர் பித்தர் போன்றிருப்பர் என்க. உயிர்க்கூட்டங்களுக்கு ஆற்றலைத் தந்து செயற்படுத்துவன் என்பார், "நடப்பன நடாஅய் கிடப்பன கிடாஅய் நிற்பன நிறீஇ" என்றார்.

விண், வளி, தீ, நீர், மண் என்ற ஐந்தும் விண் முதற்பூதமாவன. காரணத்தில் சூக்குமமாக ஒடுங்கியிருந்த பூதங்களைத் தூலமாகக் காரியப்படுத்துபவன் இறைவன் என்பார், ‘விண்முதல் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்’ என்றார்.

அவ்விறைவனை மனம், வாக்கு, காயமாகிய திரிகரணங்களாலும் பற்ற இயலாது. எனினும், மலரின் மணம் போல எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பான் என்பார். “பூவில் நாற்றம் போன்றுயர்ந்து எங்கும் ஓழிவற நிறைந்து” என்றார்.

யாக்கை என்பது ஆக்கை என மருவிற்று; எழுவகைப் பொருள்களால் கட்டப்பட்டது என்பது பொருள். அழிகின்ற ஊனுடம்பின் குற்றங்களை நீக்கி, அன்பால் உருகும் இன்ப உடம்பினை ஆக்கினான் என்பார், ‘அழிதரும் ஆக்கை ஓழியச் செய்த ஒண்பொருள், அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன்’ என்றார்.

அடுத்து, என் உள்ளத்தில் விளங்கித் தோன்றிப் பேரின்பத்தைக் கொடுக்கின்றான் என்பதைக் காட்ட “ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்தலை செய்ய என்கிறார். அதனால், அடிகளுக்கு உடம்பும் மிகையாகத் தோன்றுகிறது. “போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்” என்கிறார். “பிறப்பறுக்க லுற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை” என்ற நாயனாரின் அருள் வாக்கு ஒப்பு நோக்கி இன்புறத்தக்கது.

இதனால், இறைவனுக்கு வணக்கம் கூறப்பட்டது.

மரகதக் குவா அல் மாமணிப் பிறக்கம்

125. மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழுத்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்
முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்
துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்

130. மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்
இத்தந் திரத்திற் காண்டுமென றிருந்தோர்க்
கத்தந் திரத்தி னவ்வயி னொளித்தும்
முனிவற நோக்கி நனிவரக் கவ்வி
ஆணைத் தோன்றி அவியெனப் பெயர்ந்து

135. வாணுதற் பெண்ணென ஓளித்தும், சேண்வயின்

ஜம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயிர் ஆக்கை
அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த வொளித்தும்
ஓன்றுண் டில்லை என்றறி வொளித்தும்

140. பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும்

ஓளிக்குஞ் சோரணைக் கண்டனம்
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையவின்
தாள்தளை யிடுமின்
சுற்றுமின்! சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்

145. பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும்

பதப்பொருள் : மரகதம் குவால் மாமணி பிறக்கம் - பச்சை மணியின் குவியலும் சிறந்த செம்மணியின் பெருக்கமும், மின் ஓளி கொண்ட பொன் ஓளி திகழி - மின்னலின் ஓளியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட ஒரு பொன்னொளி போல் விளங்க, திசைமுகன் சென்று தேடினர்க்கு ஓளித்தும் - மேலும் கீழும் போய்த் தேடின பிரமனுக்கும் திருமாலுக்கும் மறைந்தும், முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க்கு ஓளித்தும் - யோக முறைப்படி ஒன்றி நின்று முயன்றவர்க்கு மறைந்தும், ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்து - ஒருமைப்பாடு கொண்டு நோக்குகின்ற மனத்தையுடைய, உற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க்கு ஓளித்தும் - உறவினர் வருந்தும்படி உறுதியோடு இருப்பவர்க்கு மறைந்தும், மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க்கு ஓளித்தும் - வேதங்களின் பொருட்கூறுபாடுகளை ஆராய்ந்து பார்த்து வருந்தினவர்க்கு மறைந்தும், இத்தந்திரத்தின் காண்டும் என்று இருந்தோர்க்கு - இவ்வுபயம் வழியாகக் காண்போம் என்று இருந்தவர்க்கு, அத்தந்திரத்தின் - அவ்வுபாயத்தில், அவ்வயின் ஓளித்தும் -

அவ்விடத்திலே மறைந்தும், முனிவு அற நோக்கி - கோபமில்லாமல் பார்த்து, நனிவர கவ்வி - மிகுதியாகப் பற்றி, ஆண் எனத் தோன்றி - ஆண் போலத் தோன்றியும், அவி எனப் பெயர்ந்து - அவி போல இயங்கியும், வாள் நுதல் பெண் என ஓளித்தும் - ஓளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய பெண் போலக் காணப்படும் தன் இயல்லைபக் காட்டாது மறைந்தும், சேண்வயின் - தூரத்தில், ஜம்புலன் செல விடுத்து - ஜம்புலன்களைப் போக

நீக்கி, அருவரெதாறும் போய் - அரிய மலைதொறும் சென்று, துற்றவை துறந்த - பொருந்தின பற்றுகளை எல்லாம் விட்ட, வெற்று உயிர் ஆக்கை - வெற்றுயிரோடு கூடிய உடம்பையுடைய, அருந்தவர் காட்சியுள் - அரிய தவத்தினர் நோக்குக்கும், திருந்த ஒளித்தும் - செம்மையாக மறைந்தும், ஒன்று - ஒரு பொருள், உண்டு இல்லை என்ற அறிவு ஒளித்தும் - உண்டு என்றும் இல்லை என்றும் ஐயற்ற அறிவுக்கு மறைந்தும், பண்டே பயில் தொறும் இன்றே பயில்தொறும் - முன்னே பழகிய காலத்திலும் இப்பொழுது பழகுங்காலத்திலும் எப்பொழுதும், ஒளிக்கும் சோரனை - மறைகின்ற கள்ளனை, கண்டனம் - கண்டோம், ஆர்மின் ஆர்மின் - ஆரவாரியுங்கள் ஆரவாரியுங்கள், நாள் மலர் பிணையவின் - புதிய மலர்மாலைகளால், தாள் தளை இடுமின் - திருவடியைக் கட்டுங்கள்; சுற்றுமின் - சுற்றுங்கள்; சூழ்மின் - சூழங்கள்; தொடர்மின் - பின் தொடருங்கள்; விடேன்மின் - விடாதேயுங்கள்; பற்றுமின் - பிடியுங்கள்; என்றவர் - என்று சொல்லியவர்களது, பற்று - பற்றுதற்கு, முற்று ஒளித்தும் - முழுதும் மறைந்தும்.

விளக்கம் : மரகதம் - பச்சை மணி, மாமணி - சிவப்பு மணி, மாணிக்கம். மரகதம் - இறைவி (பச்சை நிறமுடையவள்), மாமணி - இறைவன்; (செம்மேனியம்மான்), இவ்விருவரும் சேர்ந்த ஒளி மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி.

இவ்வாறு அம்மையப்பனாகிய பெருமான் சோதி வடிவமாய் விளங்கித் தோன்றியது திருவண்ணாமலையிலாகும். திருமாலும் பிரமனும் செருக்கினால் காண முயன்றும் காணாது மயங்கிய வரலாறு முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்டது.

முறையுளியொற்றி முயன்றவர் யோகியர். உற்றவர் வருந்த உறைப்பவர் வைராக்கிய புருஷர். மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர் அறிஞர். இத்தந்திரத்தால் காண்டுமென்போர் சமயவாதியர். வெற்றுயிராக்கை அருந்தவர் முனிவர். விடேன் மின் பற்றுமின் என்றவர் புத்தர். இவ்வறுவரும் தன் முனைப்பினாலே காண முயன்றதனாலே, இறைவன் ஒளித்தனன். நான் என்பது அறாவிடில் இறைவனை அடைய இயலாது என்பது இதனால் விளக்கப்பட்டது.

**தன்னே ரில்லோன் றானேயான தன்மை
என்னே ரணையோர் கேட்கவந் தியம்பி**

அுறைக்கூவி யாட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி யருளலும்

150. உளையா அன்பென் புருக வோலமிட்
தலைகடல் திரையின் ஆர்த்தார்த் தோங்கித்
தலைதடு மாற வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
நாட்டவர் மருளவுங் கேட்டவர் வியப்பவும்

155. கடக்களி ரேற்றாத் தடப்பெரு மதத்தின்
ஆற்றே னாக அவயவஞ் சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்
ஏற்றார் முதூ ரெழில்நகை யெரியின்
வீழ்வித் தாங்கன்

160. றருட்பெருந் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வழாமை யொடுக்கினன்
தடக்கையின் நெல்லிக் கனியெனக் காயினன்.

பதப்பொருள் : தன் நேர் இல்லோன் - தனக்க நிகரில்லாதவன், தானே ஆன தன்மை - தானேயாகிய தன்மையை, என் நேர் அனையோர் கேட்க - என் போல்வார் கேட்கும்படி, வந்து இயம்பி - வந்த சொல்லி, அறை கூவி - வலிந்து அழைத்து, ஆட்கொண்டு அருளி - அடிமை கொண்டருளி, மறையோர் கோலம் காட்டி அருளலும் - வேதியர் கோலத்தைக் காட்டி யருளாதலும், உளையா - வருந்தி, அன்பு என்பு உருக ஓலமிட்டு - அன்பினால் என்புருக முறையிட்டு, அலைகடல் திரையின் - அசைகின்ற கடல் அலைகள் போல, ஆர்த்து ஆர்த்து - இடையறாது ஆரவாரித்து, ஓங்கி - மேலெழுந்து, தலை தடுமாறா வீழ்ந்து - தலை தடுமாறி வீழ்ந்து, புரண்டு அலறி - புரண்டு அரற்றி, பித்தரின் மயங்கி - பித்தர் போல மயங்கி, மத்தரின் மதித்து - வெறிபிடித்தவர் போலக் கனித்து, நாட்டவர் மருளவும் - நாட்டார் மயக்கம் கொள்ளவும், கேட்டவர் வியப்பவும் - கேட்டவர் வியப்புக் கொள்ளவும், கடக்களிறு ஏற்றா - மதயானையும் ஏற்கப்பெறாத, தடப்பெரு மதத்தின் - மிகப்பெரிய மதத்தால், ஆற்றேன் ஆக - தரியேனாக, அவயவம் - என் உறுப்புகளை, சுவைதரு கோல் தேன் கொண்டு செய்தனன் - தீஞ்சுவையினைத் தருகின்ற கொம்புத்தேன் கொண்டு

ஆக்கினன், ஏற்றார் - பகைவருடைய, முதூர் - பழைய ஊராகிய திரிபுரங்களை, எழில் நகை ஏரியின் வீழ்வித்து ஆங்கு - அழகிய நகையாகிய நெருப்பினால் அழித்தது போல, அன்று - அக்காலத்தில், அருள் பெருந்தீயின் - அருளாகிய பெரிய நெருப்பினால், அடியோம் அடிக்குடில் - அடியோங்களுக்கு

உரிய குடிலாகிய உடம்பை, ஒருத்தரும் வழாமை ஒடுக்கினன் - ஒருத்தரேனும் தவறாதபடி அடங்கப்பண்ணினான், எனக்கு - அடியேனுக்கு, தடக்கையின் நெல்லிக்கனி ஆயினன் - பெரிய கையிலுள்ள நெல்லிக்கனி போன்றிருந்தான்.

விளக்கம் : தனக்கு உவமையில்லாத இறைவன் சீவனோடு கலப்பினால் ஒன்றாயினும், தன்மையால் வேறாய் இருக்கின்றான் என்பதைத் "தானே ஆன தன்மை" என்பதால் தெளிவுபடுத்தினார்.

முன்னர்க் கூறப்பட்ட அறுவரும் தன்முனைப்பினாலே காண முயன்றனர். அதனால் இறைவன் ஒளித்தான். ஆனால், அடிகள் தமக்கென ஒரு செயலின்றி எல்லாம் இறைவன் செயல் என்றே இருந்தமை பற்றி வெளிப்பட வலிய வந்து அருளினான் என்ற உண்மை "அறைக்கவி ஆட்கொண்டருளி மறையோர் கோலங் காட்டி அருளவும்" என்றமையால் உனரப்படுகிறது. "பித்தம் மயக்கத்தைச் செய்வதாதலின், அறிவு மயங்கினோரைப் பித்தர் என்றும், மதம் களிப்பினைத் தருவதாகவின், அதனையுடையார் மத்தர் என்றும் வேறு பிரித்து ஒதப்பட்டார்." (மறைமலையடிகள்) அருட்சத்தி வீழப்பட்டாரின் நிலை இஃதாகும். அடிகளது உள்ளமும் உடலும் சிவானந்தப் பெருக்கினால் இன்ப மயமாயினமையைக் கூறுவார். "அவயவம் கோல் தேன் கொண்டு செய்தனன்" என்றார்.

முன்னானில் மூன்று அசரர்கள் இரும்பு வெள்ளி பொன்னாகிய உலோகங்களினால் மூன்று கோட்டைகளைப் பெற்றுத் தேவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தார்கள். தேவர்களுக்கு இரங்கி இறைவன் அத்தேவர்களையே படைக்கலங்களாகப் படைத்துக்கொண்டு திரிபுரம் அழிக்கச் சென்றான். ஆனால், அவர்களது உதவியில்லாமல் சிரிப்பினால் மூன்று கோட்டை களையும் அழித்து அருள்புரிந்தான் (கந்தபுராணம்).

திருப்பெருந்துறையில் அன்று தன்னை நீத்து உடன் சென்ற அடியார்களோடு கலந்தருளின வரலாற்றை "அருட்பெருந்தீயின் அடியோம் அடிக்குடில் ஒருத்தரும்

வழாமை ஒடுக்கினன்" என்பதனால் குறிப்பிட்டார். ஆனால், 'எனக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல இருக்கிறான் இறைவன்' என்று அடிகள் கூறினார். நெல்லிக்கனி உண்டார்க்குத் தாகவிடாய் தீர்தலோடு இனிமைச் சுவையும் கிடைக்கிறது; அது போல, இறைவனை அடைந்தார்க்குப் பிறவித்துன்பம் நீங்குதலோடு பேரின்ப வீடும் கிடைக்கிறது என்ற உவமை நயமும் காண்க.

இதனால், 'நான்' என்பது அற்றவர்க்கு இறைவனை அடைய இயலும் என்பது கூறப்பட்டது.

சொல்லுவ தறியேன் வாழி! முறையோ
தறியே நாயேன் தான்னைச் செய்தது

165. தெரியேன் ஆவா செத்தேன் அடியேற்
கருளிய தறியேன் பருகியும் ஆரேன்
விழங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்
செழுந்தன் பாற்கடல் திரைபுரவித்
துவாக்கடல் நள்ளூநீ ருள்ளகந் ததும்ப
170. வாக்கிறந் தமுத மயிர்க்கால் தோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியே னூன்தழை
குரம்பு தோறும் நாடிட லகத்தே
குரம்பைகொண் டின்தேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புத மான அமுத தாரைகள்
175. ஏற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் உருகுவ
துள்ளங் கொண்டோ ரூருச்செய் தாங்கெனக்
கள்ளூ றாக்கை அமைத்தனன் ஒள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் கனிடறனக் கடைமுறை
என்னையும் இருப்ப தாக்கினன் என்னிற்
180. கருணை வான்தேன் கலக்க
அருளொடு பராவமு தாக்கினன்
பிரமன்மா லறியாப் பெற்றி யோனே.

பதப்பொருள் : சொல்லுவது அறியேன் - இவ்வாறு எனக்கு எனிவந்த கருணையின் பெருமையை யான் சொல்லுமாறு அறியேன், வாழி - அவன் வாழ்க; தான் எனைச் செய்தது - அவன் என்னைச் செய்த நிலையை, நாயேன் தரியேன் தெரியேன் - நாயினேன் ஆற்றேன், அதன் காரணத்தையும் அறிந்திலேன்; முறையோ - இது எனக்குச் செய்யும் முறையோ? ஆவா செத்தேன் - ஜயோ செத்தேன்! அடியேற்கு அருளியது அறியேன் - அடியேனுக்குச் செய்த அருளையும் அறியேன், பருகியும் ஆரேன் - சிறுகச் சிறுகக் குடித்தும் நிறைவு பெற்றிலேன்; விழுங்கியும் ஒல்லகில்லேன் - முழுதுமாய் விழுங்கியும் பொறுக்கமாட்டேன்; செழுந்தன் பால் கடல் திரை புரைவித்து - செழுமையாகிய குளிர்ந்த பாற்கடவின் அலைகளை நிகர்வித்து, உவாக் கடல் - நிறைமதி நாளில் பெருகும் கடவில், நள்ளும் நீர் - பொருந்திய நீர் போல, உள் அகம் ததும்ப - உள்ளத்தினுள்ளே பொங்க, வாக்கு இறந்த அமுதம் - சொல்லிறந்த அமுதமானது, மயிர்க்கால் தோறும் - ஒவ்வொரு மயிர்க்காலிலும், தேக்கிடச் செய்தனன் - நிறையச் செய்தனன்; நாய் உடல் அகத்தே - நாயினேனது உடலின்கண்ணே, குரம்பை கொண்டு - இருக்கை கொண்டு, கொடியேன் - கொடியேனுடைய, ஊன்தழை - மாமிசம் செழித்து, குரம்புதோறும் - ஒவ்வொரு மடையிலும், இன்தேன் பாய்த்தி - இனிய தேனைப் பாய்ச்சி, நிரம்பிய - நிறைந்த, அற்புதமான - ஆச்சரியமான, அமுத தாரைகள் - அமுத தாரைகளை, ஏற்புத்

துளைதொறும் - எலும்புத் துளைதோறும்; ஏற்றினன் - ஏறப் பண்ணினன்; உருகுவது உள்ளம் கொண்டு - உருகுவ தாகிய மனத்தைக் கொண்டு, ஓர் உருச் செய்தாங்கு - ஓர் உருவம் அமைத்தாற்போல, எனக்கு - அடியேனுக்கு, அள்ளுறு ஆக்கை அமைத்தனன் - மிகுதியும் உருகுகின்ற உடம்பை அமைத்தான்; கன்னல் கனி தேர் கனிறு என - இனிதாகி கனியைத் தேடுகின்ற யானை போல, கடைமுறை - இறுதியில், என்னையும் இருப்பது ஆக்கினன் - அடியேனையும் அவனையே நாடி இருப்பதாகச் செய்தருளினான், என்னில் - என்னுள்ளே, கருணை வான்தேன் கலக்க - அருளாகிய பெருந்தேன் பாயும்படி, அருளொடு - அருளொடு எழுந்தருளி, பரா அமுது ஆக்கினன் - மிக்கு அமுதத்தினையும் அமைத்தான், பிரமன் மால் அறியாப் பெற்றியோன் - பிரமனும் திருமாலும் தேடியும் அறியாத தன்மையுள்ளான்.

விளக்கம் : ஒரு பொருளை அறிதல் என்பது ‘காண்பான், காட்சி, காணப்படும் பொருள்’ என்ற மூன்றினாலும் நிகழும். பொருளை அறிந்த பின் அனுபவமும்

நிகழும்போது இம்முன்று பாகுபாடும் தோன்றா. ஆகவே, அனுபவத்தில் சொல் இல்லை. அதனால், இறை அனுபவத்தில் இருக்கும் அடிகள், "சொல்லுவது அறியேன்" என்கிறார்.

பேரின்பம் எக்காலத்தும் தெவிட்டுதல் இல்லையாகையால், "பருகியும் ஆரேன், விழுங்கியும் ஒல்லகில்லேன்" என்றார்.

பேரின்பம் வரம்பில் இன்பமாய்க் கரை கடந்து பெருகி நின்றமையைக் காட்ட வேண்டி, "பாற்கடல்" என்றும், "உவாக்கடல்" என்றும் கூறினார். பின்னர், அவ்வின்பத்தைத் தம் உடம்பளவில் நின்று அனுபவிக்கச் செய்த நிலைமையை விளக்குவார், "நாடிடலகத்தே குரம்பை கொண்டு" என்றும், "குரம்பு தோறும் இன்டேன் பாய்த்தி" என்றும் கூறினார். (1. குரம்பை - குடில், 2. குரம்பு - மடை) பேரின்ப அனுபவத்தால் உடம்பு முழுதும் உள்ளமாய் நின்று உருகினமை கூறுவார், "உருகுவது உள்ளங்கொண்டு ஓர் உருச் செய்தாங்கு" என்றார்.

இறைவன் உடலிடம் கொண்ட பின்னர், உடல் முழுதும் அழுத தாரைகளை நிறைவித்து அழுதம் ஊறும் இடமாக அமைத்தனன் என்பார், "என்னில் கருணை வான் தேன் கலக்க அருளொடு பரா அழுதாக்கினன்" என்றார். தம்மை ஈங்கொழித்தருளித் தன்னுடன் வந்த அடியாரோடும் கலந்தருளினான் என்பார். "கடைமுறை என்னையும் இருப்பதாகக்கினான்' என்றார். பிரமன் மாலறியா வரலாறு முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

இதனால், இறை இன்பம் கூறப்பட்டது.

4. போற்றித் திருவகவல்
(இது தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது)

சகத்தின் உற்பத்தி

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதொழு
 ஈரடி யாலே மூவுல களந்து
 நாற்றிசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப்
 போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடு மாலன்

5. றடிமுடி யறியும் ஆதர வதனிற்
   கடுமுரண் ஏன மாகி முன்கலந்
   தேழ்தல முருவ இடந்து பின்னெய்த்
   தூழி முதல்வ சயசய வென்று
   வழுத்தியுங் காணா மலரடி யினைகள்

10. வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கட லுலகினில்
   யானை முதலா எறும்பீ றாய
   ஊனமில் யோனியி னுள்வினை பிழைத்தும்
   மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா வுதரத்
   தீனமில் கிருமிச் செலவினிற் பிழைத்தும்

15. ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்
   இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்
   மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்
   ஈரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும்
   அஞ்ச திங்களின் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்

20. ஆறு திங்களில் ஊறலர் பிழைத்தும்
   ஏழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும்
   எட்டுத் திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும்
   ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
   தக்க தசமதி தாயொடு தான்படும்

25. துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்
   ஆண்டுகள் தோறும் அடைந்தாக் காலை
   ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்

காலை மலமொடு கடும்பகல் பசிநிசி
வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்

30. கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணைகக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கிடள் மதர்த்துக்
கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன்பனைத்
தெய்த்திடை வருந்த எழுந்து புடைபரந்
தீர்க்கிடை போகா இளமுலை மாதர்தம்
35. கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்
பித்த வுலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள்
மத்தக் களிடைஞும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்
கல்வி யென்னும் பல்கடல் பிழைத்தும்
40. நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்
புல்வரம் பாய பல்துறை பிழைத்தும்
தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுன் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
45. வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின
ஆத்த மானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேறினர்
சுற்ற மென்னும் தொல்பசக் குழாங்கள்
பற்றி அழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்
50. விரத மேபர மாகவே தியரும்
சரத மாகவே சாத்திரம் காட்டினர்
சமய வாதிகள் தத்த மதங்களே
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்
மிண்டிய மாயா வாத மென்னும்
55. சண்ட மாருதம் சுழித்தடித் தாஅர்த்
துலோகா யதனென்னும் ஒண்டிறற் பாம்பின்

கலாபே தத்த குவிடம் எய்தி
அதிற்பெரு மாயை எனெப்பல சூழவும்
தப்பா மேதாம் பிடித்தது சலியாத்

60. தழுலது கண்ட மெழுகது போலத்
தொழுதுள முருகி அழுதுடல் கம்பித்
தாடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியுங்
கொடிறும் பேதையும் கொண்டது விடாதெனும்
படியே யாகிநல் லிடையறா அன்பிற்
65. பசுமரத் தாணி அறைந்தாற் போலக்
கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
அகங்குழைந் தனுகுல மாய்மெய் விதிர்த்துச்
சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது ஒழிந்து நாடவர் பழித்துரை
70. பூணது வாகக் கோணுதல் இன்றிச்
சதிரிழந் தறிமால் கொண்டு சாரும்
கதியது பரம அதிசய மாகக்
கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வங் கனவிலு நினையா
75. தருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபர னாகி அருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே திருவடி யிணையைப்
பிறிவினென யறியா நிழலது போல
முன்பின் னாகி முனியா தத்திசை
80. என்புநைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள
நன்புலன் ஒன்றி நாதனன் றரற்றி
உரைதடு மாறி உரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டித் திருதய மலரக்

85. கண்களி கூர நுண்துனி யரும்பச்
சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்
தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி
மெய்தரு வேதிய னாகி வினைகெடக்
கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி
90. ஆடக மதுரை அரசே போற்றி
கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி
தென்றில்லை மன்றினு னாடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி
மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
95. சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி
மின்னா ருருவ விகிர்தா போற்றி
கன்னா ரூரித்த கனியே போற்றி
காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
ஆவா வென்றனக் கருளாய் போற்றி
100. படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி
ஈச போற்றி இறைவ போற்றி
தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி
அரைசே போற்றி யழுதே போற்றி
105. விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி
வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கனியே போற்றி
நதிசேர் செஞ்சை நம்பா போற்றி
110. உடையாய் போற்றி யுணர்வே போற்றி
கடையே னடிமை கண்டாய் போற்றி
ஜயா போற்றி அணுவே போற்றி

சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
குறியே போற்றி குணமே போற்றி

115. நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
வானோர்க் கரிய மருந்தே போற்றி
ஏனோர்க் கெளிய இறைவா போற்றி
மூவேழ் சுற்ற முரணுறு நரகிடை
ஆழா மேயரு ஸர்சே போற்றி
120. தோழ போற்றி துணைவா போற்றி
வாழ்வே போற்றியென் வைப்பே போற்றி
முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி

அத்தா போற்றி யரனே போற்றி
உரையுனர் விறந்த வொருவ போற்றி
125. விரிகட லுலகின் விளைவே போற்றி
அருமையி லெளிய அழகே போற்றி
கருமுகி லாகிய கண்ணே போற்றி
மன்னிய திருவருள் மலையே போற்றி
என்னையு மொருவ னாக்கி இருங்கழல்
130. சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி
தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி
அழிவது மாவதுங் கடந்தாய் போற்றி
முழுவது மிறந்த முதல்வா போற்றி
135. மானேர் நோக்கி மணாளா போற்றி
வானகத் தமரர் தாயே போற்றி
பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை முன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி

140. வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
அளிபவ ருள்ளத் தமுதே போற்றி
கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
நனவிலும் நாயேற் கருளினை போற்றி
145. இடைமரு துறையும் எந்தாய் போற்றி
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
ஆளு ரமர்ந்த அரசே போற்றி
சீரார் திருவை யாறா போற்றி
அண்ணா மலையெய் அண்ணா போற்றி
150. கண்ணா ரமுதக் கடலே போற்றி
ஏகம் பத்துறை எந்தாய் போற்றி
பாகம் பெண்ணுரு வானாய் போற்றி
பாராயத்துறை மேவிய பரனே போற்றி
சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
155. மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி
குற்றா வத்தெம் கூத்தா போற்றி
கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
ஈங்கோய் மலையெய் எந்தாய் போற்றி
பாங்கார் பழனத் தழகா போற்றி
160. கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி
அடைந்தவர்க் கருளும் அப்பா போற்றி
இத்தி தன்னின் கீழிரு மூவர்க்
கத்திக் கருளிய அரசே போற்றி
தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி
165. எந்நாட் டவர்க்கும் இறைவா போற்றி
ஏனக் குருளைக் கருளினை போற்றி
மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி

அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி
இருள்கெட அருளும் இறைவா போற்றி

170. தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி
களங்கொளக் கருத அருளாய் போற்றி
அஞ்சே லென்றிங் கருளாய் போற்றி
நஞ்சே யமுதா நயந்தாய் போற்றி
அத்தா போற்றி ஜயா போற்றி
175. நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
பத்தா போற்றி பவனே போற்றி
பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி
மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
180. முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி
உறவே போற்றி உயிரே போற்றி
சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி
மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
பஞ்சே ரடியாள் பங்கா போற்றி
185. அலந்தே னாயே னடியேன் போற்றி
இலங்கு சுட்டெரம் மீசா போற்றி
கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
மலைநா டுடைய மன்னே போற்றி
190. கலையார் அரிகே சரியாய் போற்றி
திருக்கழுக் குன்றிற் செல்வா போற்றி
பொருப்பமர் பூவனத் தரனே போற்றி
அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
மருவிய கருணை மலையே போற்றி

195. துரியமு மிறந்த சுட்ரே போற்றி
தெரிவரி தாகிய தெளிவே போற்றி
தோளா முத்தச் சுட்ரே போற்றி
ஆளா னவர்கட் கன்பா போற்றி
ஆரா அமுதா அருளே போற்றி
200. போரா யிரமுடைப் பெம்மான் போற்றி
தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி
நீளொள யாகிய நிருத்தா போற்றி
சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி
205. மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி
எந்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி
புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி
அலைகடன் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி
கருங்குரு விக்கன் றருளினை போற்றி
210. இரும்புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி
படியுறப் பயின்ற பாவக போற்றி
அடியொடு நடுவீ றானாய் போற்றி
நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமற்
பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி
215. ஒழிவற நிறைந்த வொருவ போற்றி
செழுமலர்ச் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி
தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி
பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா நாயேன்
220. குழைத்தசொன் மாலை கொண்டருள் போற்றி
புரம்பல ஏரித்த புராண போற்றி

பரம்பரஞ் சோதிப் பரனே போற்றி
 போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
 போற்றி போற்றி புராண காரண

225. போற்றி போற்றி சயசய போற்றி

திருச்சிற்றம்பலம்

சகத்தின் உற்பத்தி

இவ்வகவலில் அடிகள் இறைவனுக்கு வணக்கம் கூறுகின்றாராகவிள்ளன, இது, "போற்றித் திருவகவல்" எனப்பட்டது. முதற்கண் உயிர்கள் உடம்பிற் பொருந்துமாறு கூறப்படுதலின், சகத்தின் உற்பத்தி எனக் குறிக்கப்பட்டது. சகம் என்பது, சகத்து (உலகத்து) உயிர்களை.

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதொழு
 ஈரடி யாலே மூவுல களந்து
 நாற்றிசை முனிவரும் ஜம்புலன் மலரப்
 போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடு மாலன்

5. றடிமுடி யறியும் ஆதர வதனிற்
 கடுமுரன் ஏன மாகி முன்கலந்
 தேழ்தல முருவ இடந்து பின்னெய்த்
 தூழி முதல்வ சயசய வென்று
 வழுத்தியுங் காணா மலரடி யிணைகள்

10. வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கட லூலகினில்

பதப்பொருள் : நான்முகன் முதலா - பிரமன் முதலாக, வானவர் தொழுது எழு - தேவர்கள் யாவரும் தொழுது எழாநிற்க, ஈர் அடியாலே - இரண்டு திருவடிகளாலே, மு உலகு அளந்து - மூன்று உலகங்களையும் அளந்து, நால்திசை முனிவரும் - நான்கு திக்கிலுள்ள முனிவர்களும், ஜம்புலன் மலர - ஜம்புலன்களும் மகிழும்படி, போற்றி செய் - வணங்கு கின்ற, கதிர்முடி - ஒனி பொருந்திய திருமுடியையுடைய, திருநெடுமால் - அழகிய நெடுமால், அன்று - அந்நாளில், அடிமுடி அறியும் -

திருவடியின் முடிவையறிய வேண்டுமென்கிற, ஆதரவு அதனில் - விருப்பத்தால், கடுமூரண் ஏனம் ஆகி - வேகமும் வலிவுமுள்ள பன்றியாகி, முன் கலந்து - முன் வந்து, ஏழ்தலம் உருவ இடந்து - ஏழுலகங்களும் ஊடுருவும்படி தோண்டிச் சென்று, பின் எய்த்து - பின்னே இளைத்து, ஊழி முதல்வ - ஊழியை நடத்தும் முதல்வனே, சயசய என்று - வெல்க வெல்க என்று, வழுத்தியும் - துதித்தும், காணா மலர் அடி இணைகள் - காணப் பெறாத தாமரை மலர் போலும் திருவடிகள், வழுத்துதற்கு எளிதாய் -

துதித்தற்கு எளிதாகி, வார்கடல் உலகினில் - நெடிய கடலாற் சூழப்பட்ட உலகத்தில்.

விளக்கம் : திருமால் உலகளந்தது : மாவலி என்னும் அசுரன் ஒரு பெரிய வேள்வி இயற்றினான்; அதனால் வேண்டுவோர்க்கு வேண்டுவதை ஈயும் வள்ளலானான்; அதன் பயனால் அவன் வலுப்பெற்றுத் தேவர்களைத் துன்புறுத்துவான் என்று அஞ்சி, அவனது வலிமையைப் போக்குமாறு நான்முகன் முதலாயுள்ள வானவர்கள் திருமாலை வேண்டினார்கள். திருமாலும் ஒரு குறள் (குட்டை) வடிவம் கொண்டு, மாவலியிடம் சென்று, மூன்றடி மண் வேண்டினார். அவன் இசையவே, திருமால் தம் இரண்டு அடிகளாலும் மண் வளி விண் ஆகிய மூன்று உலகங்களையும் அளந்து, மாவலியின் வலிமையைப் போக்கிப் பாதலாத்திற் சிறைவைத்தார் என்பது வரலாறு. இவ்வாறு மாவலியின் செருக்கினை ஆழித்தமையால், நான்முகன் முதலான வானவரும் முனிவரும் திருமாலைத் தொழுதனர்.

இத்துணை உயர்வுடைய திருமால், இறைவனது திருவடியைக் காண இழிவான பன்றி வடிவு எடுத்துத் தேடியும் காண்கிலர் என்பார். "ஏனமாகி ஏழ்தலம் உருவ இடந்து பின் எய்த்து" என்றார். ஏழ்தலமாவன : அதல விதல சுதல தராதல இரசாதல மகாதல பாதலம் என்பன. திருமால் திருவடியைத் தேடின வரலாறு முன்னர்க் கூறப்பட்டது. இறைவனது திருவடியைக் காண முடியாமையால், அவனது பெருமையை உணர்ந்து வாழ்த்தினார் என்பார், "வழுத்தியும் காணா மலரடி யிணைகள்" என்றும், அத்தகைய திருவடிகளை அடியார்களுக்கு இவ்வுலகிலே எளிதாகக் காட்டியருளினான் என்பார், "வார்கடல் உலகினில் வழுத்துதற்கெளிதாய்" என்றும் கூறினார். "எளிதாய்" என்பதை, "அருபரத்தொருவன் அவனியில் வந்து" என்பதனோடு கூட்டிக்கொள்க.

இதனால், இறைவனது திருவடிப் பெருமையும், எளிமையும் கூறப்பட்டன.

யானை முதலா ஏறும்பீ றாய
ஊனமில் யோனியி னுள்வினை பிழைத்தும்
மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா வுதரத்
தீனமில் கிருமிச் செலவினிற் பிழைத்தும்

15. ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்
இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்
மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்
எரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும்
அஞ்ச திங்களின் முஞ்சதல் பிழைத்தும்
20. ஆறு திங்களில் ஊறலர் பிழைத்தும்
ஏழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும்
எட்டுத் திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும்
ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படும்
25. துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்
ஆண்டுகள் தோறும் அடைந்தாகுக் காலை
எண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்
காலை மலமொடு கடும்பகல் பசிநிசி
வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்
30. கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கிஉள் மதர்த்துக்
கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன்பணைத்
தெய்த்திடை வருந்த ஏழுந்து புடைவரந்
தீர்க்கிடை போகா இளமூலை மாதர்தம்
35. கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்
பித்த வுலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள்

மத்தக் களிறைனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்
கல்வி யென்னும் பல்கடல் பிழைத்தும்

40. நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்
புல்வரம் பாகிய பல்துறை பிழைத்தும்

பதப்பொருள் : யானை முதலா - யானை முதலாக, ஏறும்பு ஈய ஆய - ஏறும்பு இறுதியாகிய, ஊனம் இல் யோனியின் உள் வினை பிழைத்தும் - குறைவில்லாத கருப்பைகளினின்றும் உள்ள நல்வினையால் தப்பியும், மானுடப் பிறப்பினுள் - மனிதப் பிறப்பில், மாதா உதரத்து - தாயின் வயிற்றில் (கருவறும்பொழுது), ஈனம் இல் கிருமிச் செருவினில் பிழைத்தும் - அதனை அழித்தற்குச் செய்யும் குறைவில்லாத புழுக்களின் போருக்குத் தப்பியும், ஒரு மதி தான்றியின் இருமையில் பிழைத்தும் - முதல் மாதத்தில் தான்றிக்காய் அளவுள்ள கரு இரண்டாகப் பிளவுபடுவதனின்றும் தப்பியும், இருமதி வினைவின் ஒருமையில் பிழைத்தும் - இரண்டாம் மாதத்தில் வினைகின்ற வினைவினால் உருக்கெடுவதனின்று தப்பியும், மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும் - மூன்றாம் மாதத்தில் தாயின் மதநீர்ப் பெருக்குக்குத் தப்பியும், ஈர் இரு திங்களில் பேர் இருள் பிழைத்தும் - நான்காம் மாதத்தில் அம்மத நீர் நிறைவினால் உண்டாகும் பெரிய இருளுக்குத் தப்பியும், அஞ்ச திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும் - ஐந்தாம் மாதத்தில் உயிர் பெறாது இறத்தவினின்று தப்பியும், ஆறு திங்களில் ஊறு அலர்

பிழைத்தும் - ஆறாம் மாதத்தில் கருப்பையில் தினவு மிகுதியால் உண்டாகிய துன்பத்தினின்று தப்பியும், ஏழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும் - ஏழாவது மாதத்தில் கருப்பை தாங்காமையால் பூமியில் காயாய் விழுவதனின்று தப்பியும், எட்டுத் திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும் - எட்டாவது மாதத்தில் வளர்ச்சி நெருக்கத்தினால் உண்டாகும் துன்பத்தினின்று தப்பியும், ஓன்பதில் வருத்தரு துன்பமும் பிழைத்தும் - ஓன்பதாவது மாதத்தில் வெளிப்பட முயல்வதனால் வருந்துன்பத்தினின்று தப்பியும், தக்க தசமதி - குழவி வெளிப்படுத்தற்குத் தகுதியாகிய பத்தாவது மாதத்திலே தாயொடு தான்படும் - (தான் வெளிப்படுங்கால்) தாய் படுகின்றதனோடு தான் படுகின்ற, துக்க சாகரத் துயர்இடைப் பிழைத்தும் - கடல் போன்ற துன்பத்தோடு துயரத்தினின்று தப்பியும், அடைந்த அக்காலை - பூமியிற்பிறந்த பின்பு, ஆண்டுகள்தோறும் - வளர்ச்சியடையும் வருடங்கள்தோறும், ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும் - தாய்தந்தையர் முதலியோர் நெருங்கியும் அழுத்தியும் செய்கின்ற எத்தனையோ பல

துன்பங்களில் தப்பியும், காலை மலமொடு - காலைப்பொழுதில் மலத்தாலும்,
 கடும்பகல் பசி - உச்சிப்பொழுதில் பசியாலும், நிசி வேலை நித்திரை -
 இராப்பொழுதில் தூக்கத்தாலும், யாத்திரை - ஊர்ப் பயணங்களாலும் உண்டாகின்ற
 துன்பங்களினின்று, பிழைத்தும் - தப்பியும், கருங்குழல் - கரிய கூந்தலையும், செவ்வாய்
 - சிவந்த வாயினையும், வெள் நகை - வெண்மையாகிய பற்களையும், கார் மயில்
 ஒருங்கிய சாயல் - கார் காலத்து மயில் போலப் பொருந்திய சாயலையும், நெருங்கி -
 நெருக்கமாகி, உள் மதர்த்து - உள்ளே களிப்புக்கொண்டு, கச்ச அற நிமிர்ந்து - கச்ச
 அறும்படி நிமிர்ந்து, கதிர்த்து - ஓளி பெற்று, முன் பணைத்து - முன்னே பருத்து, இடை
 எய்த்து வருந்த எழுந்து - இடை இளைத்து வருந்தும்படி எழுந்த, புடை பரந்து -
 பக்கங்களில் பரவி, ஈர்க்கு இடை போகா - ஈர்க்குச்சியும் இடையே நுழையப்பெறாத,
 இளமைல - இளங்கொங்கைகளையும் உடைய, மாதர் தம் - மாதருடைய, கூர்த்த -
 கூர்மையாகிய, நயனக் கொள்ளையில் பிழைத்தும் - கண்களின் கொள்ளைக்குத்
 தப்பியும், பித்த உலகர் - மயக்கங்கொண்ட உலகினரது, பெருந்துறைப் பரப்பினுள் -
 பெரிய முயற்சியின் பல துறைகளாகிய பரப்பில் புகுந்து கலக்குகின்ற, மத்தக்களிறு
 என்னும் - மதயானையென்று சொல்லத்தக்க, அவா இடைப் பிழைத்தும் -
 ஆசைக்குத் தப்பியும், கல்வியென்னும் - கல்வியென்கிற, பல்கடல் பிழைத்தும் -
 பலவாகிய கடலுக்குத் தப்பியும், செல்வம் என்னும் - செல்வமென்கின்ற, அல்லவில்
 பிழைத்தும் - துன்பத்தினின்று தப்பியும், நல்குரவு என்னும் - வறுமையென்கின்ற,
 தொல்விடம் பிழைத்தும் - பழமையாகிய

விடத்தினின்று தப்பியும், புல் வரம்பு ஆகிய - சிறிய எல்லைகளையுடைய, பல்துறை
 பிழைத்தும் - பல வகைப்பட்ட முயற்சிகளில் தப்பியும்.

விளக்கம் : வினைக்கு ஈடாக உயிரானது பல பிறப்புகளில் பிறந்து இளைக்கின்ற
 தன்மையைக் குறிப்பிட, "யானை முதல் ஏறும்பீராய்" என்றார்.

அடுத்து, மானுடப்பிறப்பில் பத்து மாதங்கள் தாய் வயிற்றில் உண்டாகும்
 பலவகையான வேதனைகளைக் குறிப்பிடுகிறார், தான்றி - தான்றிக்காய். இஃது உடல்
 திரண்டு முனை குவிந்து இருக்கும். மதியின் இயக்கம் பற்றி வரையறுக்கப்படுவது
 மாதம். ஆதலால், மாதத்தை மதியெனக் குறிப்பிட்டார். பத்தாம் மாதத்தில் தாய் படும்
 துன்பத்தை, "துக்க சாகரம்" என்றும், குழவி படும் துன்பத்தை, "துயர்" என்றும் பிரித்துக்
 கூறினார்.

குழவியாய்ப் பிறந்த பின்னைத் தினசரி வாழ்க்கையில் உண்டாகும் துன்பங்களைக்

குறிப்பிடுவார், "காலை மலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி வேலை நித்திரை யாத்திரை" என்றார்.

அடுத்துக் காமத்தால் வரும் நோயைக் கூறினார். ஆடவரை நோய் செய்வது மகனிரின் கண்ணேயாதவின் "நயனக் கொள்ளள" என்றார். ஆசை நிறைவேறாதபோது கோபம் உண்டாகும். கோபம் மயக்கத்தில் தள்ளும். செய்யத்தக்கது எது, செய்யத்தகாதது எது என்று அறியாது இருக்கும் நிலை மயக்கமாம். ஆதலால், ஆசையை மதம் பிடித்த யானையாக உருவகித்தார். மதம் கொண்ட யானையின் செயலும் இதுதானே! அதனால்தான் தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர், "காமம் வெகுளி மயக்கம்" என்ற மூன்றையும் ஓர் அடுக்காகக் கூறினார்.

கடல் ஆழமானது; அகலமுடையது; எல்லை காண முடியாதது. அதைப் போலக் கல்வியும் ஆழமானது; அகலமுடையது எல்லை காண முடியாதது. ஆதலால், கல்வியைக் கடல் என்றார்.

பொருளை ஈட்டலும் துன்பம், ஈட்டிய பொருளைக் காத்தலும் துன்பம். அதனால் செல்வத்தை அல்லல் என்றே கூறினார்.

விடம், உண்டவனைக் கொல்லும், வறுமையும் உடையவனைக் கொல்லும். அதனால் வறுமையை விடம் என்றார். வாழ்க்கையின் பொருட்டு ஓர் அளவில் நிற்கும் முயற்சிகள் பலவாதலைக் குறிப்பிடப் "புல்வரம்பாய பல்துறை பிழைத்தும்" என்றார்.

இவற்றால் பிறவித்துன்பம் கூறப்பட்டது.

தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்

45. வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின
ஆத்த மானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேறினர்

சுற்ற மென்னும் தொல்பசக் குழாங்கள்
பற்றி அழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்

50. விரத மேபர மாகவே தியரும்
சரத மாகவே சாத்திரம் காட்டினர்
சமய வாதிகள் தத்த மதங்களே
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்
மிண்டிய மாய வாத மென்னும்

55. சண்ட மாருதம் சுழித்தடித் தாஅர்த்
துலோகா யதனெனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
கலாபே தத்த கடுவிடம் எய்தி
அதிற்பெரு மாயை எனைப்பல சூழவும்

பதப்பொருள் : தெய்வம் என்பது - தெய்வம் உண்டு என்பதாகிய, ஓர் சித்தம் உண்டாகி - ஒரு நினைப்பு உண்டாகி, முனிவு இலாதது - வெறுப்பில்லாததாகிய, ஓர் பொருள் கருதலும் - ஒரு பொருளை நாடுதலும், ஆறு கோடி மாயா சத்திகள் - ஆறு கோடியெனத் தக்கனவாய் மயக்கம் செய்ய வல்ல சடவுலக ஆற்றல்கள், வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின - வேறு வேறாகிய தம் மாயைகள் தொடங்கின - வேறு வேறாகிய தம் மாயைகளைச் செய்யத் தொடங்கினவாகவும், ஆத்தமானார் - நட்பாயி னோரும், அயலவர் - அயலாராயினோரும், கூடி - கலந்து, நாத்திகம் பேசி - கடவுள் இல்லையென்று பொய் வழக்குப் பேசி, நா தழும்பு ஏறினர் - நாவில் தழும்பேறப் பெற்றனர், சுற்றம் என்னும் - உறவினர் என்கின்ற, தொல் - பழமையாகிய; பசுக்குழாங்கள் - பசுக்கூட்டங்கள், பற்றி அழைத்து - பின்பற்றியழைத்து, பதறினர் பெருகவும் - பதறிப் பெருகவும், வேதியரும் - மறையோரும், விரதமே பரமாக - விரதத்தையே மேன்மையான சாதனம் என்று, சரதம் ஆக - தம் கொள்கை உண்மையாகும்படி, சாத்திரம் காட்டினர் - நாற் பிரமாணங்களைக் காட்டினார்களாகவும், சமயவாதிகள் - சமயவாதிகள் எல்லாம், தம் தம் மதங்களே அமைவதாக - தம் தம் மதங்களே ஏற்புடைய மதங்களாகும் எனச் சொல்லி, அரற்றி மலைந்தனர் - ஆரவாரித்துப் பூசலிட்டார்களாகவும், மிண்டிய மாயாவாதம் என்னும் - உறுதியான மாயாவாதம் என்கிற, சண்டமாருதம் - பெருங்காற்றானது, சுழித்து அடித்த ஆர்த்து - சுழன்று வீசி முழங்கவும், உலோகாயதன் எனும் - உலோகாய தனது மதம் என்கிற, ஒள் திறல் பாம்பின் - ஒள்ளிய வலிமையுடைய பாம்பினது, கலா பேதத்த -

கலை வேறுபாடுகளையுடைய, கடுவிடம் எய்தி - கொடிய நஞ்ச வந்து சேர்ந்து, அதில் - அதிலுள்ள, பெருமாயை - பெருஞ் சூழ்சிகள், எனைப் பல சூழவும் - எத்தனையோ பலவாகச் சுற்றித் தொடரவும்.

விளக்கம் : பேரின்ப நாட்டத்தையே முனிவிலாத பொருள் என்றார். 'ஆறு கோடி' என்றது, மிகுதியைக் குறித்தது. பின் கூறப்படுவது அவற்றுள் சிலவற்றை எடுத்துக் கூறியதாம்.

நண்பரும் அயலாரும் கடவுள் உண்டு என்ற எண்ணம் உண்டாகும் போது இல்லை என்று பேசுவார். அவர்களை 'நாத்தமும் பேறியவர்' என்று வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார்.

சுற்றம் - மனைவி மக்கள் முதலியோர். ஒருவன் நல்ல நெறியை அடைய முயலும்போது, இவர்கள் அவனைத் தம்மை விட்டுப் பிரிந்து செல்லாதபடி அழுதும் அரற்றியும் தடுத்து நிற்பார்கள், அதனால், 'பற்றி அழைத்துப் பதறினர் பெருக' என்றார்.

"உலகத்தார் உண்டென்பது இல்லென்பான் வையத் தலகையா வைக்கப்படும்" என்றார் நாயனாரும். இனி, வேதத்தில் ஞான காண்டத்திலே நாட்டம் இல்லாது கரும காண்டத்தில் விருப்புடையோரையே "வேதியர்" என்றார். இவர் 'கன்மமே பயன் தரும், கடவுள் வேண்டா' என்று கூறுவதால், "விரதமே பரமாக, சரதமாகவே சாத்திரம் காட்டினர்" என்றார்.

மாயா வாதமாவது சங்கரரால் பரப்பப்பட்ட மதம். இது 'அகம் பிரமம்' என்பது. உலகம் யாவையும் மாயையென்னும் கொள்கையுடையது. இக்கொள்கை சங்கரருக்கு முன்பே உண்டு. சண்ட மாருதம் - பெருங்காற்று. பெருங்காற்று, பிற பொருள்களையெல்லாம் எடுத்தெறிந்து பரவுவது போல மாயா வாதம் பரவிற்று என்பதை உணர்த்த "மாயா வாதம் என்னும் சண்ட மாருதம்" என்றார்.

உலோகாயதம் காட்சியே அளவையென்றும், பூதங்கள் நான்கே என்றும், சரீரமே ஆன்மாவென்றும், மறுமையும் கடவுளும் இல்லையென்றும், இன்பமும் பொருளுமே புருஷார்த்தங்களென்றும் சொல்லும் மதம். பாம்பு ஒளியுடையது; ஆனால், விடத்தைக் கொண்டது. உலோகாயதம் கவர்ச்சி யுடையது; ஆனால், தீமையுடையது. இனி, விடம் இம்மையில் தீமை புரிவது. உலோகாயத மதம் இம்மை மறுமை

இரண்டிலும் தீமை புரிவது. அதனால் உலோகாயத மதத்தைப் "பாம்பு" என்றும், அதன் பயனைக் "கடுவிடம்" என்றும் கூறினார். கலாபேதம் - சாத்திர வேறுபாடுகள். அவை உயிர்நூல், உளநூல், பயிர்நூல், உடல்நூல் முதலியன. இவை மெய்ந்நெறியைக் காட்டாமையின், உலோகாயதத்தின் உட்கூறுகளாகக் கூறினார்.

இதனால் உலகப்பற்றை விட்டு மெய்ந்நாட்டத்தில் செல்லுங்கால் உளவாகிய இடையூறுகளைத் தொகுத்துக் கூறினார்.

தப்பா மேதாம் பிடித்தது சலியாத்

60. தழலது கண்ட மெழுகது போலத்

தொழுதுள முருகி அழுதுடல் கம்பித்
தாடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியுங்
கொடிறும் பேதையும் கொண்டது விடாதெனும்
படியே யாகிநல் லிடையறா அன்பிற்

65. பசமரத் தாணி அறைந்தாற் போலக்

கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
அகங்குழைந் தனுகுல மாய்மெய் விதிர்த்துச்
சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது ஒழுந்து நாடவர் பழித்துரை

70. பூணது வாகக் கோணுதல் இன்றிச்

சதுரிழந் தறிமால் கொண்டு சாரும்
கதியது பரம அதிசய மாகக்
கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையா

75. தருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து

குருபர னாகி அருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே திருவடி யிணையைப்
பிறிவினை யறியா நிழலது போல
முன்பின் னாகி முனியா தத்திசை

80. என்புநைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி

அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள
நன்புலன் ஒன்றி நாதனன் றரற்றி
உரைதடு மாறி உரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டித் திருதய மலரக்

85. கண்களி கூர நுண்துளி யரும்பச்

சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்
தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி

பதப்பொருள் : தப்பாமே - முன்கூறிய அவற்றால் வழுவாது, தாம் பிடித்தது - தாம் பிடித்த கொள்கையை, சலியா - அலுத்து விட்டுவிடாமல், தழல் கண்ட மெழுகு போல - நெருப்பினிற்பட்ட மெழுகு போல, தொழுது உளம் உருகி - வணங்கி மனம் உருகி, அழுது உடல் கம்பித்து - அழுது உடல் நடுக்கமடைந்து, ஆடியும் - ஆடுதல் செய்தும், அலறியும் - அலறுதல் செய்தும், பாடியும் - பாடுதல் செய்தும், பரவியும் - வழிபட்டும், கொடிறும் பேதையும் -

குறடும் மூடனும், கொண்டது விடாது எனும்படியேயாகி - தாம் பிடித்ததை விடாது என்கிற முறைமையேயாகி, நல் - நல்ல, இடை அறா அன்பின் - இடையறாத கடவுள் பத்தியில், பசு மரத்து - பச்சை மரத்தில், ஆணி அறைந்தாற்போல - அடித்த ஆணி திண்மையாய்ப் பற்றி நிற்பதுபோல உறைத்து நின்று, கசிவு பெருகி - உருக்கம் மிகுந்து, கடல் என மறுகி - கடல் அலை போல அலைவுற்று, அகம் குழைந்து - மனம் வாடி, அனுகுலமாய் மெய் விதிர்த்து - அதற்கேற்ப உடல் அசைவுற்று, சகம் பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப - உலகவர் பேய் என்று தம்மை இகழ்ந்து சிரிக்க, நாண் ஒழிந்து - வெட்கமென்பது தவிர்த்து, நாடவர் பழித்து உரை - நாட்டிலுள்ளவர் கூறும் குறைச் சொற்களை, பூண் ஆக - அணியாக ஏற்று, கோணுதல் இன்றி - மனம் கோணுதல் இல்லாமல், சதுர் இழுந்து - தமது திறமையொழிந்து, அறியாமல் கொண்டு சாரும் - சிவஞானம் என்னும் உணர்வினால் அடையப் பெறுகின்ற, கதி - வீடுபேற்றினையே, பரம அதிசயமாக - மேலான வியப்பாகக் கருதி, கன்று ஆ மனம் என - கன்றினையுடைய பசுவின் மனம் போல, கதறியும் பதறியும் - அலறியும் நடுங்கியும், மற்று ஓர் தெய்வம் - வேறொரு தெய்வத்தை, கனவிலும் நினையாது - கனவிலும் நினையாமல், அருபரத்து ஒருவன் - அரிய மேலான ஒருவன், அவனியில் வந்து - பூமியில் வந்து, குருபரன் ஆகி - குருமுர்த்தியாகி, அருளிய பெருமையை - அருள்

செய்த பெருமையை, சிறுமை என்று இகழாதே - எளிமையாக எண்ணி அசட்டை செய்யாது, திருவடி இணையை - திருவடிகள் இரண்டையும், பிறிவினை அறியா நிழல் போல - உருவை விட்டு அகலாத நிழலைப் போல, முனியாது - வெறுக்காமல், முன்பின் ஆகி - முன்பின்னும் நீங்காது நின்று, அத்திசை - அந்தத் திசை நோக்கி நினைந்து, என்பு நெந்து உருகி - எலும்பு மெலிவற்று உருக, நெக்கு நெக்கு ஏங்கி - மிகக் களிவற்று இரங்கி, அன்பு என்னும் ஆறு - பத்தியென்னும் நதியானது, கரை புரள் - கரை புரண்டு ஓட, நன்புலன் ஓன்றி - நல்ல புலன்றிவு ஒருமைப்பட்டு, நாத என்று அரற்றி - நாதனே என்று கூவி அழைத்து, உரை தடுமாறி - சொற்கள் குழறி, உரோமம் சிலிர்ப்ப - மயிர் சிலிர்க்க, கரமலர் மொட்டித்து - கைம்மலர் குவித்து, இருதயம் மலர் - நெஞ்சத்தாமரை விரிய, கண் களிக்கர - கண்கள் களிப்பு மிக, நுண்துளி அரும்ப - நுண்ணிய துளிகள் அரும்ப, சாயா அன்பினை - தளராத பேரன்பினை, நாள்தொறும் தழைப்பவர் - தினந்தோறும் வளர்ப்பவர் களுக்கு, தாயே ஆகி வளர்த்தனை - தாயாகியே அவர்களை வளர்த்தவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : உலகநெறி எளிமையுடையது. இறை நெறி கடுமையாதவின், சலிப்பு ஏற்படும். அவ்வாறு ஏற்படுதல்

கூடாதென்பார் "தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியா" என்றார். பிடித்தது - தெய்வம் என்பது ஒரு சித்தத்தை; அதனை, ஆறுகோடி மாயா சக்திகளின் செயலில் மயங்கி விட்டுவிடுதல் கூடாது என்றார்.

ஆடுதல் அலறுதல் பாடுதல் பரவுதல் என்பன உடல் வணக்கம். இதனைச் சரியா மார்க்கம் என்று சாத்திரம் கூறும். அதனால் உண்டாவது உள்ளம் உருகுதலும் உடல் கம்பித்தலும் ஆதலின், "ஆடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியும் தொழுதுளம் உருகி அழுதுடல் கம்பித்து" என்று அடுக்கிக் கூறினார்.

கொடிறு - குறடு, இடுக்கி. அகப்பட்ட பொருளை வெளியே விடாது குறடு. பேதையின் இயல்பும் அஃதே. இறை நெறியில் உறைத்து நிற்றற்கு உவமைகளாக இவ்விரண்டும் அமைந்தன. கசிவது பெருகுதலாலே அகங் குழைதலும், கடல் நீரென அலைப் புறுதலாலே மெய் விதிர்த்தலும் அமைய அடுக்கிக் கூறினார். பசுமரத்தானி அறைந்தாற்போல உறுதிகொண்டு அகங்குழைந்து உள்ளமும் உடலும் சேர்ந்து தொழிற்படுவது கிரியை.

"அறிமால் கொண்டு சார்தல்" யோகமாம். யோகம் மனத்தால் செய்வது. புறத்தே செய்வது சரியை; அகமும் புறமும் ஒத்துச் செய்வது கிரியை; அகத்தே மட்டும் செய்வது யோகம். இவற்றால் பெறுவது ஞானம்.

ஞான நிலையிற்சென்று இறைபணி நிற்பவர் உலகவர் பழியுரையைப் பூணாகக் கொள்வர் என்பார் "நாடவர், பழித்துரை பூணதுவாகக் கொண்டு" என்றார். கன்றை ஈன்றெடுத்த பசு அதனைக் காணாதபொழுது கதறுதல் இயல்பு; அதைப் போல, இறைபணி நிற்போர் கதற வேண்டும் என்பார், "கற்றா மனமெனக் கதறி" என்றார்.

எல்லாம் வல்ல முழுமுதற்பொருளே முத்தி கொடுக்க வல்லது. ஏனைய தெய்வங்கள் சிறு போகங்களையே கொடுக்கும். அவை உயிர் வர்க்கங்கள். ஆதலால், அவற்றை வணங்குதலால் பயனில்லையென்பார், "மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது" என்றார்.

பிடித்தது சலியாது மேற்கூறியவாறு செய்த வழிபாடுகளால், இறைவன் அவனியில் குருபரனாகி வந்து அருளுதலையும், அவ்வாறு அருளப் பெற்றவர்களது அனுபவ நிலையையும் அடுத்துக் கூறினார்.

ஐந்து பேரறிவும் இறைவனையே நாடுதல்தான் நன்புலன் ஒன்றுதலாம். இதனைச் சுந்தரரது அனுபவத்தில் வைத்துச் சேக்கிழார் பின்வருமாறு விளக்கினார்; "ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள தன்னிடத்துப் பேரன்பு உடையராய், தாம் அற்று, தம் செயல் அற்று நிற்போரது செயல்களைத் தன்

செயலாகவே இறைவன் என்று கொண்டு அவர்களைக் காக்கின்றான் என்பதைப் புலப்படுத்த சாயா அன்பினை நாள்தொறும் தழைப்பவர் தாயேயாகி வளர்த்தனை" என்றார்.

இதனால் இறைநெறிச் செல்வோரது தன்மையும், அவர் பெறும் பேறும் கூறப்பட்டன.

மெய்தரு வேதிய னாகி வினைகெடக்
கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி!

பதப்பொருள் : மெய்தரு வேதியனாகி - மெய்யுணர்வை நல்கும் மறையோனாகி, வினைகெட - வினைகள் ஓழிய, கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி - கை கொடுத்துக் காப்பாற்ற வல்ல கடவுளே வணக்கம்.

விளக்கம் : வினைகளாவன : சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்பன. முற்பிறவிகளில் தொடர்ந்து வந்த தொகைவினை, 'சஞ்சிதம்'; வரு பிறவிகளுக்கு ஏதுவாகிய எதிர்வினை, ஆகாமியம், இவ்விரண்டும் இறைவன் குருமணியாய் எழுந்தருளி ஆட்கொள்ளுங்காலை அவன் அருள் நோக்கால் ஏரிந்தொழிதலைக் குறிப்பிடுவார், "வேதிய னாகி வினைகெடக் கைதர வல்ல கடவுள்" எனக் குறிப்பிட்டார்.

90. ஆடக மதுரை அரசே போற்றி

கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி

தென்றில்லை மன்றினு ஓாடி போற்றி

இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி!

பதப்பொருள் : ஆடகம் - பொன்மயமாயிருக்கிற, மதுரை அரசே போற்றி - மதுரைக்கு அரசனே வணக்கம், கூடல் இலங்கு - கூடற்பதியில் விளங்குகின்ற, குருமணி போற்றி - நன்னிற மாணிக்கமே வணக்கம், தென்தில்லை மன்றினுள் - தென்தில்லையம்பலத்தில், ஆடி போற்றி - ஆடுவோனே வணக்கம், இன்று எனக்கு ஆர் அமுது ஆனாய் - இன்று எனக்கு அரிய அமிர்தமாயினவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : ஆடகம் - ஒருவகைப் பொன். இறைவன் தடாதகைப் பிராட்டியாரைச் சோமசுந்தரப் பெருமானாக வந்து மணந்து, மதுரை மாநகரை ஆண்ட வரலாற்றை, "மதுரை அரசே!" என்பதனால் குறிப்பிட்டார்.

மதுரை கூடலானது :

முன்னொருகால் வருணன் கோபங்கொண்டு மதுரை மாநகரை ஆழிக்க வேண்டி ஏழு மேகங்களையும் ஏவினான். ஆனால், இறைவன் பாண்டியன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, நான்கு மேகங்களை ஏவி, நான்கு மாடங்களாக மதுரை மாநகரைக் காக்கச் செய்தான். நான்கு மேகங்களும் கூடிக் காத்தமையால் மதுரை, நான்மாடக் கூடலாயிற்று. இவ்வரலாற்றை உட்கொண்டு "கூடல் இலங்கு குருமணி" என்றார்.

பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களாகிய முனிவர்களின் தவத்துக்கு இரங்கி, இறைவன் தில்லையம்பதியாகிய சிதம்பரத்தில் பரவெளியில் திருக்கூத்து இயற்றியருளினான். அதனால், "தென் தில்லை மன்றினுள் ஆடி" என்றார். பாரத நாட்டின் தென்பகுதியில் உள்ளமையால் "தென்தில்லை" என்றார். இறைவிக்காகவும் அரசருக்காகவும் முனிவருக்காகவும் இரங்கியருளிய இறைவன், தம்பொருட்டும் அருளுகின்றான் என்பதைக் காட்ட "இன்றெனக் காரமுது ஆனாய்" என்றார்.

இறைவன் உயிர்களின்பொருட்டு எழுந்தருளியிருக்கும் பல தலங்களில் மதுரையில் அடிகள்பொருட்டுப் பல திருவிளையாடல்கள் புரிந்ததும், தில்லை எல்லாத் தலங்களினும் மேலாயதும் ஆகையால், இவ்விரண்டையும் முதலிற் கஷ்டினார்.

மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி

१६. சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி !

பதப்பொருள் : மூவா - கெடாத, நான்மறை முதல்வா போற்றி - நான்கு வேதங்களுக்கும் முதல்வனே வணக்கம், சே ஆர் - இடபம் பொருந்திய, வெல்கொடி - வெற்றிக் கொடியையுடைய, சிவனே போற்றி - சிவபிரானே வணக்கம்.

விளக்கம் : நான்மறைகள், என்றும் ஒருபெற்றியவாகவின், "மூவா நான்மறை" என்றார். இடபம் அறத்தின் அடையாளம். இறைவன் அறத்தையே கொடியாகக் கொண்டுள்ளான் என்பார், "சே ஆர் வெல்கொடிச் சிவன்" என்றார்.

மின்னா ருருவ விகிர்தா போற்றி

கன்னா ருரித்த கனியே போற்றி!

பதப்பொருள் : மின் ஆர் உருவ விகிர்தா - மின்னல் ஓளி பொருந்திய பல அழகிய வேறு வேறு உருவங்களை உடையவனே, போற்றி - வணக்கம், கல் நார் உரித்த கனியே - கல்லில் நார் உரித்தது போல என் மனத்தை இளகச் செய்த கனியே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : இறைவன் வடிவங்கள் ஓளி வண்ணமாதவின், "மின் ஆர் உருவம்" என்றார். அவை பலவாதவின், "விகிர்தா" என்றார். விகிர்தன் - வேறுபாடுடையவன்.

"மின் ஆர் உருவ விகிர்தன்" என்பதற்கு, மாதோரு கூறனாய் உள்ள அற்புத வடிவினன் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

கல்லாகிய நெஞ்சில் நாராகிய அன்பை வெளிப்படுத்தியவன் இறவைனாதலின், "கல்நார் உரித்த கனியே" என்றார்.

**காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
ஆவா வென்றனக் கருளாய் போற்றி!**

பதப்பொருள் : கனகக்குன்றே - பொன் மலை போன்றவனே, காவாய் - காத்தருள்வாய், போற்றி - வணக்கம், ஆவா - ஜீயோ, என்றனக்கு அருளாய் - எனக்கருள் செய்வாய், போற்றி - நினக்கு வணக்கம்.

விளக்கம் : கனகக்குன்று - மேருமலை. தாம் சிவஞானம் பெற்றும் வீடு பேறு கிட்டவில்லையாதலின், "ஆவா அருளாய்" என்றார்.

**100. படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி!**

பதப்பொருள் : படைப்பாய் - எல்லா உலகங்களையும் படைப்பவனே, காப்பாய் - காப்பவனே, துடைப்பாய் - ஒடுக்குபவனே, போற்றி - வணக்கம், இடரைக் களையும் எந்தாய் - பிறவித் துண்பத்தை நீக்கி அருள் புரிகின்ற எம் தந்தையே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : இங்கு இறைவன் ஜந்தொழில் செய்யும் முறையைக் குறித்து வணக்கம் கூறினார். மறைத்தல் தொழிலில் படைத்தல் முதலிய மூன்றிலும் அடங்கியுள்ளது.

**ஈச போற்றி இறைவ போற்றி
தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி!**

பதப்பொருள் : ஈச போற்றி - ஆண்டவனே வணக்கம், இறைவ போற்றி - எங்கும் நிறைந்தவனே வணக்கம், தேசப் பளிங்கின் திரளே - ஒளியே வீசுகின்ற படிகத்தின் திரட்சியே, போற்றி - வணக்கம்.

வினாக்கம் : ஈசன் என்னும் வட சொல் 'எப்பொருளையும் ஆள்வோன்' என்னும் பொருளையுடையது. இறைவன் என்பவன் எப்பொருளினும் தங்கியிருப்பவன் என்பர் பெரியோர். தேசு - ஒளி; தேஜஸ் என்னும் வடசொல் திரிபு. பளிங்கு தூய்மையான ஒளியையுடையது. அதனால், தூயவனாகிய இறைவனை, "தேசப்பளிங்கின் திரள்" என்றார்.

அரைசே போற்றி யழுதே போற்றி

105. விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி!

பதப்பொருள் : அரைசே போற்றி - தலைவனே வணக்கம், அழுதே போற்றி - சாவாமையைத் தரும் மருந்தானவனே வணக்கம், விரைசேர் சரண விகிர்தா - நறுமணம் பொருந்திய திருவடியையுடைய நீதியாளனே, போற்றி - வணக்கம்.

வினாக்கம் : இறைவனது திருவடியை மலர் என்பது மரபு. மலரில் மணமும் தேனும் உண்டு; அவைகளை வண்டுகள் நுகர்ந்து இன்புறும். அது போல, இறைவனது திருவடி இன்பத்தை

அடியவர்கள் நுகர்ந்து இன்புறுவார்கள். அவற்றைக் குறிப்பிட, "விரைசேர் சரண விகிர்தா" என்றார்.

வேதி போற்றி விமலா போற்றி ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி!

பதப்பொருள் : வேதி போற்றி - வேதத்தை உடையவனே வணக்கம், விமலா போற்றி - குற்றமற்றவனே வணக்கம், ஆதி போற்றி - முதல்வனே வணக்கம், அறிவே போற்றி - அறிவாய் இருப்பவனே வணக்கம்.

வினாக்கம் : வேதி - வேதங்களுக்குத் தலைவன், ஆதி - எப்பொருட்கும் முதல்வன், உயிர்களின் அறிவை அறிவுக்கு அறிவாய் இருந்து விளங்குபவன் இறைவன் ஆகையால், "அறிவே போற்றி" என்றார்.

கதியே போற்றி கனியே போற்றி நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி!

பதப்பொருள் : கதியே போற்றி - வீட்டு நெறியானவனே வணக்கம், கனியே போற்றி - கனியின் சுவை போன்றவனே வணக்கம், நதி சேர் செஞ்சடை - கங்கையாறு தங்கிய சிவந்த சடையையுடைய, நம்பா போற்றி - நம்பனே வணக்கம்.

விளக்கம் : எல்லா உயிர்களும் இறுதியில் சென்று அடையும் வழி இறைவனேயாகையால், "கதியே" என்றார்.

பகீரதன் வேண்டச் செருக்கொடு விரைந்து வந்த கங்கையைத் தன் சடையில் அடக்கி அதன் செருக்கை அழித்த வரலாற்றை மனத்திற்கொண்டு "நதி சேர் செஞ்சடை நம்பா" என்றார். நம்பன் - எவ்வுயிரும் விரும்புதற் குரியோன்.

110. உடையாய் போற்றி யுணர்வே போற்றி

கடையே ணடிமை கண்டாய் போற்றி!

பதப்பொருள் : உடையாய் போற்றி - எல்லாப் பொருள்களையும் உடையவனே வணக்கம், உணர்வே போற்றி - உயிர்களின் உணர்விற்கு உணர்வாய் இருப்பவனே வணக்கம், கடையேன் அடிமை - கடையேனுடைய அடிமையை, கண்டாய் போற்றி - கடைக்கணித்து ஏற்றுக்க கொண்டவனே வணக்கம்.

விளக்கம் : தேவர் முனிவர் முதலானவரும் இறைவனைக் காணத் தவம் செய்ய அவர்களுக்குத் தோன்றியருளாது, தமக்கு எளிவந்து ஆண்டருளியதை நினைத்து, "கடையேன் அடிமை கண்டாய்" என்றார். "உலவாக் காலம்" தவம் எய்தி உறுப்பும்

வெறுத்திங் குனைக்காண்பான் - பலமா முனிவர் நனிவாடப் பாவியேனைப் பணிகொண்டாய்" எனப் பின்னரும் அடிகள் கூறுவர்.

**ஜயா போற்றி அனுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி! ;**

பதப்பொருள் : ஜயா போற்றி - பெரியோனே வணக்கம், அனுவே போற்றி - நுண்ணியனே வணக்கம் சைவா போற்றி - சைவனே வணக்கம், தலைவா போற்றி - தலைவனே வணக்கம்.

விளக்கம் : சிவ சம்பந்தமுடையது சைவம்; அந்நெறியில் நிற்பவர் சைவர்; சிவபெருமான் திருவையாற்றில் சைவனாகி வந்த வரலாறு கீர்த்தித் திருவகவலில் குறிக்கப்பட்டது. அதனை உள்ளத்திற்கொண்டு ‘சைவா’ என்றார்,

குறியே போற்றி குணமே போற்றி

115. நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி!

பதப்பொருள் : குறியே போற்றி - அனற்பிழம்பாகிய இலிங்க வடிவினனே வணக்கம், குணமே போற்றி - என் குணங்கள் உடையவனே வணக்கம், நெறியே போற்றி - நல்வழியானவனே வணக்கம், நினைவே போற்றி - உயிர்களின் நினைவில் கலந்துள்ளவனே வணக்கம்.

விளக்கம் : குறி - அடையாளம். சிவனுக்குரிய சிறந்த அடையாளம் இலிங்க வடிவமே. இவ்வடிவத்தைச் சிவபெருமான் பிரம விட்டுணுக்களுக்கு முதற்கண் காட்டியருளினான்.

எண்குணங்களாவன : தன் வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினாதல், இயற்கையுணர்வினாதல், முற்றுமுனர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்ப முடைமை எனவிவை.

வானோர்க் கரிய மருந்தே போற்றி ஏனோர்க் கெளிய இறைவா போற்றி!

பதப்பொருள் : வானோர்க்கு அரிய மருந்தே - தேவர்களுக்கும் அரிதாகிய மருந்தானவனே, போற்றி - வணக்கம், ஏனோர்க்கு - மற்றையோர்க்கு, எளிய இறைவா - எளிமையான இறைவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : மருந்து அரிதில் முயன்று பெறுவது. தேவர்கள் இறைவனை அரிதில் முயன்று பெறுகிறார்கள். ஆதலின், தேவர்களுக்கு இறைவன் மருந்தாயினான். இறைவன் அடியாரிடத்தில் விரும்பித் தங்கியிருக்கிறான். அதனால், அவர்கள் இறைவனை எளிதில் காண்கிறார்கள். இக்கருத்தை விளக்குவார்,

"வானோர்க்கரிய மருந்தே" என்றும், "ஏனோர்க் கெளிய இறைவா" என்றும் அடுக்கிக் கூறிய நயம் சிந்தித்து மகிழ்பாலது.

**மூவேழ் சுற்ற முரணுறு நரகிடை
ஆழா மேயரு ஸரசே போற்றி!**

பதப்பொருள் : மூவேழ் சுற்றம் - இருபத்தொரு தலைமுறையில் வருகின்ற சுற்றத்தார், முரண் உறு நரகிடை - வலிய நரகத்தில், ஆழாமே - ஆழ்ந்து போகாமல், அருள் - அருள் செய்கின்ற, அரசே போற்றி - அரசனே வணக்கம்.

விளக்கம் : தந்தைவழி, தாய்வழி, மாமன்வழி என்ற மூவழியிலுமுள்ள ஏழு தலைமுறையார் மூவேழ் சுற்றமாவர். ஒருவர் இறைவன் திருவருளைப் பெற்றால், அவரால் இம் மூவழியினருக்கும் நன்மை உண்டாகிறது.

**120. தோழா போற்றி துணைவா போற்றி
வாழ்வே போற்றியென் வைப்பே போற்றி!**

பதப்பொருள் : தோழா போற்றி - தோழனே வணக்கம், துணைவா போற்றி - துணை புரிபவனே வணக்கம், வாழ்வே போற்றி - என்னுடைய வாழ்வானவனே வணக்கம், என் வைப்பே போற்றி - என் நிதியானவனே வணக்கம்.

விளக்கம் : தோழன் - ஒத்த உணர்ச்சியுடையவன், துணைவன் இரக்கத்தினால் உதவி செய்பவன். தோழனால் நல்வாழ்வு உண்டாகிறது; துணைவன் எய்ப்பினில் வைப்பாய் உதவி செய்கிறான். இதைச் செய்யுளின் அடுக்கில் பார்த்து மகிழ்க.

**முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
அத்தா போற்றி யரனே போற்றி!**

பதப்பொருள் : முத்தா போற்றி - இயல்பாகவே பாசங்கள் இல்லாதவனே வணக்கம், முதல்வா போற்றி - தலைவனே வணக்கம், அத்தா போற்றி - அப்பனே வணக்கம், அரனே போற்றி - பாசத்தை அழிப்பவனே வணக்கம்.

விளக்கம் : ஆன்மாக்கள் இயல்பாகவே பாசத்தில் கட்டுப் பட்டவை; இறைவன் இவ்வாறன்றி இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீக்கியவன்; அதனால், "முத்தா"

என்றார். எல்லா வற்றிற்கும் முதல்வன் தனக்கு ஒரு முதல்வனில்லான் ஆதவின், முதல்வா என்றார். அதுவே தன் வயத்தனாதல் தன்மையாம், முத்தனாயிருப்பதால் முதல்வனாகவும், முதல்வனாய் இருப்பதால் அத்தனாகவும், அத்தனாக இருப்பதால் அரனாகவும் இருக்கின்றான் என்பதாம்.

உரையுணர் விறந்த வொருவ போற்றி

125. விரிகட லுலகின் விளைவே போற்றி!

பதப்பொருள் : உரை உணர்வு இறந்த - சொல்லையும் அறிவையும் கடந்த, ஒருவ போற்றி - ஒப்பற்றவனே வணக்கம், விரி கடல் உலகின் விளைவே - விரிந்த கடல் சூழ்ந்த உலக வாழ்வின் பயனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : உலகம் நிலையற்றது, துன்பமானது என்பது உலக வாழ்வின் அனுபவத்தால் உணரப்படுகிறது. அவ்வணர்ச்சி இறைவன் நிலையானவன், இன்பமானவன் என்பதைத் தெரிந்து அவனை அடையத் தூண்டுகிறது. ஆகவே, உலக வாழ்வின் பயன் இறைவனாய் இருத்தலால், "விரிகடலுலகின் விளைவே" என்றார்.

அருமையி லெளிய அழகே போற்றி கருமுகி லாகிய கண்ணே போற்றி!

பதப்பொருள் : அருமையில் எளிய அழகே - அருமையாய் இருந்தும் எளிமையாய் வந்தருளும் அழகனே, போற்றி - வணக்கம், கருமுகில் ஆகிய கண்ணே - கார்மேகம் போல அருள் புரிகின்ற கண் போன்றவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : யாவர்க்கும் அரியவனாதல், இறைவனது உண்மை நிலை. எளியவனாய் வருதல் அருள் நிலை. இவ்வருள் நிலை ஏனையோர்க்கு இன்றி அடியவர் பொருட்டேயாகும். அதனால், "அருமையில் எளிய அழகே" என்றார். உலகத்துக்கு மேகம் இன்றியமையாதது; ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் அருள் இன்றியமையாதது. அதனால் "கருமுகிலாகிய கண்ணே" என்றார்.

மன்னிய திருவருள் மலையே போற்றி
என்னையு மொருவ னாக்கி இருங்கழல்

130. சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி!

பதப்பொருள் : மன்னிய - நிலைபெற்ற, திருவருள் மலையே - பெருங்கருணை மலையே, போற்றி - வணக்கம், என்னையும் ஒருவன் ஆக்கி - என்னையும் ஓர் அடியவனாக்கி, இருங்கழல் - பெருமையாகிய திருவடியை, சென்னியில் வைத்த - என் தலையில் வைத்த, சேவக - வீரனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : எல்லாப் பொருளும் நிலையற்றவை; இறைவனது திருவருள் ஒன்றே நிலையானது; இறைவன் அத்திருவருளே வடிவமானவன்; அதனால், "மன்னிய திருவருள் மலையே" என்றார். பின்பு, அடிகள் தமக்குத் திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் குருவாக வந்து திருவடித்தீக்கை செய்தமையைக் குறிப்பிட்டார்.

தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி!

பதப்பொருள் : தொழுத கை - வணங்கிய கையினரின், துன்பம் துடைப்பாய் - துன்பங்களை நீக்குவோனே, போற்றி - வணக்கம், அழிவிலா - அழிவில்லாத, ஆனந்த வாரி - இன்பக் கடலே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : கை - சினையாகுபெயர், கையையுடையார்க்கு ஆயிற்று. இறைவன் இன்பம் அழிவற்றது; கடல் போன்று அளவில்லாதது, அதனால், "அழிவிலா ஆனந்த வாரி" என்றார்.

அழிவது மாவதுங் கடந்தாய் போற்றி முழுவது மிறந்த முதல்வா போற்றி!

பதப்பொருள் : அழிவதும் ஆவதும் - ஒடுக்கமும் தோற்றமும், கடந்தாய் - கடந்தவனே, போற்றி - வணக்கம், முழுவதும் இறந்த முதல்வா - எல்லாம் கடந்த முதல்வனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : எல்லாப் பொருள்களும் தோற்ற ஒடுக்கங்களை உடையன; இறைவனுக்கு அவை இல்லையாதவின், "அழிவதும் ஆவதும் கடந்தாய்" என்றும், இறைவன் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டவனாதவின், "முழுவதும் இறந்த முதல்வா" என்றும் கூறினார்.

135. மானேர் நோக்கி மணாளா போற்றி

வானத் தமரர் தாயே போற்றி!

பதப்பொருள் : மான் நேர் நோக்கி - மானை நிகர்த்த நோக்கத்தை யுடைய உமா தேவியின், மணாளா போற்றி - மணவாளனே வணக்கம், வானகத்து - விண்ணுலகத்திலுள்ள, அமரர் தாயே - தேவர்களுக்குத் தாய் போன்றவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : இறைவன் தனது பேரானந்தத்தை இறைவியினது கடைக்கண் நோக்கின் மூலமாக உயிர்களுக்கு வழங்குகின்றான் என்பதைக் குறிக்க, "மானேர் நோக்கி மணாளா" என்றும், தேவர்கள் ஆலகால விடத்தினால் அழியாதபடி அதனை உண்டு அவர்களைக் காப்பாற்றினான் என்பார், "வானகத்தமரர் தாயே" என்றும் கூறினார்.

பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி

140. வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி

வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
அளிபவ ருள்ளத் தழுதே போற்றி!

பதப்பொருள் : பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் - பூமியில் ஐந்து தன்மைகளாய்ப் பரவியிருப்பவனே, போற்றி - வணக்கம், நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் - நீரில் நான்கு தன்மைகளாய் நிறைந்திருப்பவனே, போற்றி - வணக்கம், தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் - நெருப்பில் மூன்று தன்மைகளாய்த் தெரிபவனே, போற்றி - வணக்கம், வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் - காற்றில் இரண்டு தன்மைகளாய் மகிழ்ந்திருப்பவனே, போற்றி - வணக்கம், வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் - ஆகாயத்தில் ஒரு தன்மையாய்த் தோன்றியனனே, போற்றி - வணக்கம், அளிபவர்

உள்ளத்து அழுதே - கனிபவருடைய மனத்தில் அழுதமாயிருப்பவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் ஐந்தும் ஐந்து பூதங்களின் தன்மைகளாக அமைந்துள்ளன. இவை முறையே சத்தம், பரிசம், ஏபம், இரசம், கந்தம் என்றும் கூறப்படும். நிலத்தின் கண் ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் ஐந்து தன்மைகளும் உள்ளன. நீரின்கண் நாற்றம் தவிர ஏனைய நான்கு தன்மைகளும் உள்ளன. தீயின்கண் சுவையும், நாற்றமும் தவிர ஏனைய மூன்று தன்மைகளும் உள்ளன. காற்றின்கண் ஓசை, ஊறு என்னும் இரண்டு தன்மைகள் உள்ளன. ஆகாயத்தில் ஓசை என்னும் ஒரு தன்மையே உள்ளது. இதனையே "பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய்" என்பது முதல் "வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய்" என்பது ஈறாகக் கூறினார். சடப்பொருள்கள் அனைத்திலும் அதனதன் தன்மைகளாகக் கலந்துள்ள இறைவன் சித்துப் பொருளாகிய உயிர்களின் உள்ளத்திலும் கலந்திருக்கின்றான். அக்கலப்பில் அன்பர்கள் உள்ளத்து அழுதமாய் இனிக்கின்றான் என்பார், "அளிபவர் உள்ளத்து அழுதே" என்றார்.

**கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
நனவிலும் நாயேற் கருளினை போற்றி!**

பதப்பொருள் : கனவிலும் - சொப்பனத்திலும், தேவர்க்கு அரியாய் - தேவர்கட்கு அருமையானவனே, போற்றி - வணக்கம்; நாயேற்கு நனவிலும் அருளினை - நாய் போன்ற எனக்கு விழிப்பிலும் அருள் செய்தவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : தேவர் பதவி இன்ப நோக்குடையதாகவின், இறை நினைவு அரிதாம். நினைவில் இல்லாத பொருள் கனவில் தோன்றாது. ஆதவின், "கனவிலும் தேவர்க்கு அரியாய்" என்றார். அடிகளுக்குத் திருப்பெருந் துறையிலே, அருளியது விழிப்பது நிலையிலேயாதவின் "நாயேற்கு நனவிலும் அருளினை" என்றார்.

145. இடைமரு துறையும் எந்தாய் போற்றி
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
ஆளு ரமர்ந்த அரசே போற்றி
சீரார் திருவை யாறா போற்றி
அண்ணா மலையெம் அண்ணா போற்றி

150. கண்ணா ரமுதக் கடலே போற்றி

ஏகம் பத்துறை எந்தாய் போற்றி
பாகம் பெண்ணுரு வானாய் போற்றி
பாராயத்துறை மேவிய பரனே போற்றி
சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி

155. மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி

குற்றா லத்தெம் கூத்தா போற்றி
கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
ஈங்கோய் மலையெய் எந்தாய் போற்றி
பாங்கார் பழனத் தழகா போற்றி

160. கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி!

பதப்பொருள் : இடைமருது உறையும் எந்தாய் - திருவிடை மருதாரில் வீற்றிருக்கும் எம் அப்பனே, போற்றி - வணக்கம், சடையிடை கங்கை தரித்தாய் - சடையில் கங்கையைத் தாங்கினவனே, போற்றி - வணக்கம், ஆரூர் அமர்ந்த அரசே - திருவாளுரில் தங்கியருளிய தலைவனே, போற்றி - வணக்கம், சீர் ஆர் திருவையாறா - சிறப்புப் பொருந்திய திருவையாற்றில் உள்ளவனே, போற்றி - வணக்கம், அண்ணாமலையெய் அண்ணா - அண்ணாமலையிலுள்ள எம் மேலோனே, போற்றி - வணக்கம், கண் ஆர் அமுதக் கடலே - கண்ணால் நுகரப்படும் அமுதக் கடலாய் உள்ளவனே, போற்றி - வணக்கம், ஏகம்பத்து உறை எந்தாய் - திருவேகம்பத்தில் வாழ்கின்ற எந்தையே, போற்றி - வணக்கம், பாகம் பெண் உரு ஆனாய் - அங்கு ஒரு பாகம் பெண்ணுருவாகியவனே, போற்றி - வணக்கம், பராயத்துறை மேவிய பரனே - திருப்பராயத்துறையிற்பொருந்திய மேலோனே, போற்றி - வணக்கம், சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே - திருச்சிராப்பள்ளியில் எழுந்தருளிய சிவபிரானே, போற்றி - வணக்கம், இங்கு மற்று ஓர் பற்று அறியேன் - இவ்விடத்து உன்னையன்றி மற்றொரு பற்றையும் யான் அறிந்திலேன் ஆதலின், போற்றி - வணக்கம், குற்றாலத்து எம் கூத்தா - திருக்குற்றாலத்தில் எழுந்தருளியிலுள்ள எம் கூத்தனே, போற்றி - வணக்கம், கோகழி மேவிய கோவே - திருப்பெருந்துறையில் பொருந்திய இறைவனே, போற்றி - வணக்கம், ஈங்கோய் மலை எம் எந்தாய் - திரு ஈங்கோய் மலையில் வாழ்கின்ற எம் தந்தையே, போற்றி - வணக்கம், பாங்கு ஆர் பழனத்து அழகா -

வனப்பு நிறைந்த திருப்பழனத்திலுள்ள அழகனே, போற்றி - வணக்கம், கடம்பூர் மேவிய விடங்கா - திருக்கடம்பூரில் எழுந்தருளிய சுயம்புவே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : திருவாரூரில் இறைவன் தியாகராசனாய் வீற்றிருந்து அருளுதலின், "ஆரூர் அமர்ந்த அரசே" என்றார். திருவன்னாமலையில் இறைவன் சோதி வடிவாகக் காட்சி யளித்தலால், "கண்ணார் அமுதக் கடலே" என்றார். கச்சி ஏகம்பத்தில் உமையம்மை இறைவனை வழிபட்டுக் கம்மையாற்றின் வெள்ளத்திற்கு அஞ்சி இறைவனைத் தழுவிக்கொள்ள, இறைவன் தழுவக் குழைந்த பெருமானாகி இறைவியை மனம் செய்தருளின மையால், "பாகம் பெண்ணுருவானாய்" என்றார். பஞ்ச சபைகளில் திருக்குற்றாலம் சித்திரசபையாக, அதன்கண் இறைவன் கூத்தப்பெருமானாய் நடனம் புரிதலால், "குற்றாலத்தெம் கூத்தா" என்றார். கோகழி - பெருந்துறை; இது, பசுத்தன்மை கழிந்த இடம்; உமாதேவி பசுவாகி வழிபட்டு இறைவனை அடைந்த இடம்; திருவாவடுதுறை என்பாரும் உளர். கடம்பூர் தென்னார்காட்டு மாவட்டத்தில் உள்ளது. இங்குள்ள கோயிலை இந்திரன் பெயர்க்க முயன்று இயலாதவனாயினான் என்பர். அதனால், அங்குள்ள இறைவனைச் சுயம்புழுர்த்தி என்றார்.

**அடைந்தவர்க் கருளும் அப்பா போற்றி
இத்தி தன்னின் கீழிரு மூவர்க்
கத்திக் கருளிய அரசே போற்றி
தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி**

165. எந்நாட் டவர்க்கும் இறைவா போற்றி

பதப்பொருள் : அடைந்தவர்க்கு அருளும் அப்பா - உன்னை அடுத்தவர்க்கு அருள் செய்கின்ற அப்பனே, போற்றி - வணக்கம், இத்தி தன்னின்கீழ் - கல்லால மரத்தின்கீழ் பட்டமங்கையில், இரு மூவர்க்கு - இயக்கியர் அறுவர்க்கும், அத்திக்கு - (கடம்ப வனத்தில்) வெள்ளானைக்கும், அருளிய அரசே - அருள் செய்த அரசனே, போற்றி - வணக்கம், தென்னாடு உடைய சிவனே - மற்றும் பல தலங்கள் உள்ள தென்னாட்டை யுடைய சிவபிரானே, போற்றி - வணக்கம், எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா - வேறு பல நாட்டவர்களுக்கும் வழிபடு தெய்வமானவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : "இத்திதன்னின் கீழ் இருமூவர்க்கு" அருளிய வரலாறு; முன்னர்க் கீர்த்தித் திருவகவலின் "பட்டமங்கையில் பாங்கா யிருந்தங் கட்டமா சித்தி யருளிய அதுவும்" என்பதன் உரையில் கூறப்பட்டது.

அத்திக்கருளியது : முன்னொரு காலத்துத் தேவேந்திரன் வெற்றி வீரனாய்ப் பூவுலகிலிருந்து தேவவுலகம் சென்றான்.

தேவர்கள் முதலானோர் அவன் வெற்றியைப் பாராட்டிப் பலரும் கையுறை நல்கினார்கள். துருவாச முனிவர் சிவலிங்கத்தினிடத்துக் கிடைத்த மலரைக் கொடுத்தார். ஆனால், இந்திரன் செருக்குற்று அதனை வாங்கித் தன் பட்டத்து யானையாகிய அயிராவத்தின் மத்தகத்தின்மேல் வைத்தான். அது அந்த மலரின் அருமையறியாது கீழே தள்ளிக் காலால் சிதைத்தது. துருவாச முனிவர் கோபங்கொண்டு, அயிராவத்ததைக் காட்டு யானையாகக் கடவது எனச் சாபமிட்டார். அவ்வாறே அவ் வெள்ளையானை கடம்பவனத்தில் காட்டானையாய்ப் பிறந்து இறைவனை வழிபட்டு முத்தி பெற்றது. (திருவிளையாடற் புராணம் - வெள்ளையானைச் சாபம் தீர்த்த படலம்)

சிவாலயங்கள் தென்னாட்டிலேயே சிறப்புற்று விளங்குதலால் "தென்னாடுடைய சிவன்" என்றும், பிற நாட்டில் பல தெய்வங்களாகப் பலவாறு வழிபடப்படுவதால், "எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா" என்றும் கூறினார்.

இவற்றால், இறைவன் உயிர்களின் பொருட்டுத் திருக்கோயில் கொண்டுள்ள இடங்களை நினைத்து வணக்கங்கூறினார்.

**ஏனக் குருளைக் கருளினை போற்றி
மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி!**

பதப்பொருள் : ஏனக் குருளைக்கு அருளினை - பன்றிக் குட்டி களுக்குக் கருணை காட்டி அருளினவனே, போற்றி - வணக்கம், மானக் கயிலை மலையாய் - பெரிய கயிலாய மலையில் இருப்பவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : ஏனக்குருளைக்கு அருளியது - தவம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு முனிவரிடம் குறும்பு செய்த பன்றிரண்டு இளைஞர்கள் அம்முனிவரின் சாபத்தால் காட்டில் பன்றிக் குட்டிகளாய்ப் பிறந்தார்கள். அக்குட்டிகளின் தாய் அம்பு பட்டு

இறந்தது. இறைவன் இரங்கிப் பன்றி வடிவில் வந்து, பால் கொடுத்து, அக்குட்டிகளைக் காப்பாற்றினான். அவை பின்னர்ப் பண்டையறிபு வரப்பெற்றுப் பாண்டியனுக்கு அமைச்சராய்த் திகழ்ந்தன. (திருவினையாடற்புராணம் - பன்றிக்குட்டிக்கு முலை கொடுத்த படலம்) "ஏவுண்ட பன்றிக் கிரங்கி யீசன் எந்தை பெருந்துறை ஆதி அன்று - கேவலங் கேழலாய்ப் பால் கொடுத்த கிடப்பறிவார் எம்பிரானாவாரே" என்று அடிகள் பின்னும் கூறுவார்.

உயர்ந்த கயிலாய மலையில் வீற்றிருப்பவனாகிய இறைவன் சிறிய பன்றிக்குட்டிகளுக்குத் தாயாகி வந்து பால் கொடுத்து எளிமையைக் குறிப்பிட, ஏனைக்குருளைக்கு அருளியதை அடுத்து, "மானக் கயிலை மலையாய்" என்றார்.

**அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி
இருள்கெட அருளும் இறைவா போற்றி!**

பதப்பொருள் : அம்மான் - அம்மானே, அருளிட வேண்டும் - அருள் செய்ய வேண்டும், போற்றி - வணக்கம், இருள் கெட அருளும் இறைவா - அங்கூன இருள் அழியும்படி அருள் செய்கின்ற இறைவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : சூரியனைக் கண்டவுடன் இருள் நீங்குவது போல, பதியாகிய இறைவன் முன் பாசமாகிய இருள் விலகுமாதலால், தமது பாச இருள் கெட அருளும்படி இறைவனை வேண்டினார்.

170. தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி!

பதப்பொருள் : அடியேன் தமியேன் தளர்ந்தேன் - அடியேன் துணையற்றவனாய்த் தளர்ச்சியடைந்தேன், போற்றி - வணக்கம்.

களங்கொளக் கருத அருளாய் போற்றி!

பதப்பொருள் : களங்கொளக் கருத அருளாய் - நிலையான இடத்தைப் பெற என்னும்படி அருள்புரிவாய், போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : 'நிலையற்ற பொருள்களைப் பற்றிப் பற்றி இளைத்த எனக்கு நிலையான இடத்தைப் பெற வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தை அருள்வாயாக' என்று வேண்டினார்.

**அஞ்சே லென்றிங் கருளாய் போற்றி
நஞ்சே யமுதா நயந்தாய் போற்றி!**

பதப்பொருள் : அஞ்சேல் என்று இங்கு அருளாய் - அஞ்சாதே என்று இப்பொழுது எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும், போற்றி - வணக்கம்; நஞ்சே அமுதா நயந்தாய் - நஞ்சையே அமுதமாக விரும்பினவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : 'ஆலகால விடத்திற்கு அஞ்சி ஓடிவந்த அமர்களை "அஞ்சற்க" என்று சொல்லி, அதனை உண்டு காத்தவனாகிய நீ எனக்கு 'அஞ்சேல்' என்று அருள் செய்ய வேண்டும்' என்கிறார். நஞ்சையமுதா நயந்தது; தேவர்கள் அமுதைப் பெறத் திருப்பாற்கடலை விரும்பிக் கடைந்தார்கள். ஆனால், அதனின்றும் நஞ்சே தோன்றியது. தேவர்கள் அது கண்டு அஞ்சி முறையிட்டார்கள்; அவர்களைக் காக்கும்பொருட்டு இறைவன் நஞ்சை உண்டு, பின் அமுதத்தை அளித்தான். அதுதான் சிறப்புடைய நாகரிகம் என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும், "நஞ்சன்டு அமைவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டுபவர்" என்று இச்செயலைப் போற்றுகிறார்.

அத்தா போற்றி ஜயா போற்றி

175. **நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
பத்தா போற்றி பவனே போற்றி!**

பதப்பொருள் : அத்தா போற்றி - அப்பனே வணக்கம், ஜயா போற்றி - குருவே வணக்கம், நித்தா போற்றி - என்று முள்ளவனே வணக்கம், நிமலா போற்றி - குற்றமற்றவனே வணக்கம், பத்தா போற்றி - தலைவனே வணக்கம், பவனே போற்றி - எவற்றுக்கும் பிறப்பிடமானவனே வணக்கம்.

விளக்கம் : அடிகள் இறைவனையே தமக்குத் தாயும் தந்தையும் குருவும் தலைவனுமாக நினைக்கும் கருத்தினால், "அத்தா போற்றி, ஜயா போற்றி, பத்தா

போற்றி" என்று வணக்கின்றார். "அப்பன் நீ அம்மை நீ" என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது.

இறைவன், உலகத் தாய் தந்தையர் போல ஆழிபவனும் பாசமுடைய வனும் அல்லன் என்பதற்கு "நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி" என்றார்.

பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி!

பதப்பொருள் : பெரியாய் போற்றி - பெரியவனே வணக்கம், பிரானே போற்றி - வள்ளலே வணக்கம், அரியாய் போற்றி - அரியானவே வணக்கம், அமலா போற்றி - பாசமில்லாதவனே வணக்கம்.

மறையோர் கோல நெறியே போற்றி

180. முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி!

பதப்பொருள் : மறையோர் கோல நெறியே - அந்தனர் கோலத்தோடு வந்து அருள் புரிந்த நீதியானவனே, போற்றி - வணக்கம், முறையோ - ஓலம், தரியேன் - பொறுக்கமாட்டேன், முதல்வா - முதல்வனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : 'மறையோர் கோலமாய் வந்து என்னை ஆண்டுபின் இங்கே நிறுத்தி மற்ற அடியாரை உடன் கொண்டு சென்றது முறையோ? இதனை நான் ஆற்ற வல்லேன் அல்லேன்' என்பார் "முறையோ தரியேன்" என்றார்.

உறவே போற்றி உயிரே போற்றி
சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி!

பதப்பொருள் : உறவே போற்றி - சுற்றமானவனே வணக்கம், உயிரே போற்றி - உயிர்க்கு உயிராய் இருப்பவனே வணக்கம், சிறவே போற்றி - சிறந்த பொருளானவனே வணக்கம், சிவமே போற்றி - மங்கலப் பொருளானவனே வணக்கம்.

விளக்கம் : உயிர்களுக்கு உண்மை உறவு இறைவனே; அதற்குக் காரணம் அவன் உயிர்க்குயிராய் இருந்து உதவுதல்; இது, "உறவே போற்றி உயிரே போற்றி" என்பதில் உணரக் கிடக்கின்றது. சிறவு - சிறப்பு. இது எல்லாப் பேற்றினும் சிறந்த

வீடு பேற்றினைக் குறிக்கின்றது. அந்த வீடு பேறாய் இருப்பவன் மங்கலப் பொருளாய் இருப்பவனே; அதனால், "சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி" என்றார்.

**மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
பஞ்சே ரடியாள் பங்கா போற்றி!**

பதப்பொருள் : மஞ்சா போற்றி - ஆற்றலுடையவனே வணக்கம், மணாளா போற்றி - அழகுடையவனே வணக்கம், பஞ்ச ஏர் அடியாள் பங்கா - செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசிய அழகிய பாதங்களையுடைய உமாதேவி பாகனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : "மைந்தன்" என்பது, "மஞ்சன்" எனப் போலியாய் வந்தது. மைந்து - வலிமை. இறைவன் எல்லாம் வல்லவன் என்பதைக் குறிக்க, "மஞ்சா" என்றார். சிவம் சத்திகளின் வேறு பாடற்ற ஒத்த நிலையை விளக்க 'மணாளன்' என்றும் 'பஞ்சேரடியாள்' என்றும் கூறினார்.

**185. அலந்தே நாயே ணடியேன் போற்றி
இலங்கு சுடரெம் மீசா போற்றி!**

பதப்பொருள் : நாயேன் அலந்தேன் - நாயினேன் வருத்த முற்றேன், அடியேன் போற்றி - நின் அடியவன் நினக்கு வணக்கம். இலங்கு சுடர் எம் ஈசா - விளங்குகின்ற ஓளியையுடைய எம் ஆண்டவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : இறைவன் ஆண்டருளிய பின்பும் தமக்கு வீடு பேறு கிட்டாமை பற்றி அடிகள், "அலந்தேன் நாயேன்" என்று கூறி, "அடியேன் போற்றி" என்று அதனைத் தரும்படி வேண்டுகிறார். பெரியோர்கள் இறைவனை வணங்குவது வீடுபேறு வேண்டித்தானே!

**கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
மலைநா டுடைய மன்னே போற்றி**

190. கலையார் அரிகே சரியாய் போற்றி
திருக்கமுக் குன்றிற் செல்வா போற்றி
பொருப்பமர் பூவணத் தரனே போற்றி

பதப்பொருள் : கவைத்தலை மேவிய கண்ணே - கவைத்தலை யென்னும் திருப்பதியில் விரும்பி எழுந்தருளிய கண் போன்றவனே, போற்றி - வணக்கம், குவைப்பதி மலிந்த கோவே - குசைப்பதியென்னும் ஊரிலே மகிழ்ந்திருந்த இறைவனே, போற்றி - வணக்கம், மலை நாடு உடைய மன்னே - மலை நாட்டையுடைய மன்னனே, போற்றி - வணக்கம், கலை ஆர் அரிகேசரியாய் - கல்வி மிகுந்த அரிகேசரியென்னும் ஊரினை உடையாய், போற்றி - வணக்கம், திருக்கமுக்குன்றில் செல்வா - திருக்கமுக் குன்றிலுள்ளا

செல்வனே, போற்றி - வணக்கம், பொருப்பு அமர் - கயிலை மலையில் வீற்றிருக்கின்ற, பூவணத்து அரசே - திருப்பூவணத்திலுள்ள பெருமானே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : கலைத்தலை, குவைப்பதி என்பன ஊர்களின் பெயர்கள். அவ்வூர்கள் எங்குள்ளன என்று தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

மலைநாடு - சேர நாடு. சேர நாட்டிலும் அடிகள் காலத்தில் பல சிவத்தலங்கள் இருந்தமை இதனால் அறியப்படும். அரிகேசரி என்னும் தலமும் எங்குள்ளது என்பது விளங்கவில்லை.

அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
மருகிய கருணை மலையே போற்றி!

பதப்பொருள் : அருவமும் உருவமும் ஆனாய் - அருவம் உருவம் என்னும் திருமேனிகளைக் கொண்டவனே, போற்றி - வணக்கம், மருவிய கருணை மலையே - என்னிடத்தில் வந்து பொருந்திய அருள் மலையே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : இறைவனுக்கு மூன்று வகை உருவங்கள் சாத்திரங்களில் கூறப்படுகின்றன. அவையாவன அருவம், உருவம், அருவருவம் என்பன. அருவம் - உருவமின்மை. உருவம் - மாகேசர மூர்த்தங்கள்; அவை இருபத்தைந்து. அருவருவம் - இலிங்கத் திருமேனி. அருவம் உருவம் என்னும் இரண்டைக் கூறியதனால்

அருவுருவம் என்பதும் கொள்ளப்படும். அருவம் முதலிய மூவகைக் திருமேனிகளில் அடிகளுக்கு இறைவன் வந்தருளியது குருமூர்த்தமாகிய உருவத்திருமேனியாம்.

195. துரியமு மிறந்த சுடரே போற்றி தெரிவரி தாகிய தெளிவே போற்றி!

பதப்பொருள் : துரியமும் இறந்த சுடரே - சாக்கிரம் முதலிய நான்கு நிலையும் கடந்த பேரறிவே, போற்றி - வணக்கம், தெரிவு அரிது ஆகிய தெளிவே - அறிதற்கு அருமையாகிய தெளிவே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : துரியமும் இறந்த சுடர் - துரியாதீதத்தில் விளங்கும் சுடர். நால்வகை நிலையையும் கடந்த நிலை துரியா தீதமாகும். நால்வகை நிலையாவன சாக்கிரம், சொப்பனம், சமுத்தி, துரியம் என்பன. உலக அறிவினாலும், உயிர் அறிவினாலும் இறைவனை அறிய முடியாது என்பார், "தெரிவரிதாகிய" என்றும், இறை அறிவினாலே அவனை அறியலாம் என்பார், "தெளிவே" என்றும் கூறினார். பசஞான பாச ஞானங்களாலே அறிய முடியாத இறைவன், பதி ஞானத்தில் விளங்கித்

தோன்றுவான் என்று சாத்திரம் கூறும். "பாச ஞானத்தாலும் பச ஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதி ஞானத்தாலே நேசமொடும் உள்ளத்தை நாடி" என்பது சிவஞான சித்தி.

தோ முத்தச் சுடரே போற்றி ஆளா னவர்கட் கன்பா போற்றி!

பதப்பொருள் : தோளா முத்தச் சுடரே - துளைக்கப்படாத தூய முத்தின் சோதியே, போற்றி - வணக்கம், ஆளானவர்கட்டு அன்பா - அடிமையானவர்க்கு அன்பனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : துளையிடப்பட்ட முத்தினும் துளையிடப்படாத முத்தே விலைமதிப்பும் ஷீச ஒளியும் மிகுதியாக உடையது; அதனால், இறைவனைத் "தோளா முத்தச் சுடரே" என்றார்.

ஆரா அருளே போற்றி

200. போரா யிருமுடைப் பெம்மான் போற்றி!

பதப்பொருள் : ஆரா அழுதே - தெவிட்டாத அழுதமே, அருளே - திருவருளே, போற்றி - வணக்கம், பேர் ஆயிரம் உடைப் பெம்மான் - ஆயிரம் திருநாமங்களையுடைய பெருமானே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : ஆயிரம் என்றது மிகுதியைக் குறித்தது. "ஆயிரம் திருநாமம் பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" என்று அடிகளும், "பேராயிரம்பரவி வானோர் ஏத்தும் பெம்மான்" என்று திருநாவுக்கரசரும் கூறியிருத்தல் காண்க.

**தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி
நீளாளி யாகிய நிருத்தா போற்றி!**

பதப்பொருள் : தாளி அறுகின் தாராய் - நீண்ட தாளினையுடைய அறுகம்புல்லால் கட்டிய மாலையணிந்தவனே, போற்றி - வணக்கம், நீளி ஆகிய நிருத்தா - பேரொளி வடிவாகிய கூத்தப்பெருமானே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : நீண்ட தாளினையுடைய அறுகம்புல்லைத் 'தாளி அறுகு' என வழங்குவர். இதைக்கொண்டு கட்டிய மாலை இறைவனுக்கு மிக விருப்பமானது என்பதுபற்றி, "தாளியறுகின் தாராய்" என்றார். இவ்வறுகினால் ஆகிய மாலையைக் கூத்தப்பெருமானுக்குச் சிறப்பாக அணிவித்தல் இன்றும் காணத்தக்கது.

**சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி!**

பதப்பொருள் : சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர - சந்தனக் குழம்பை அணிந்த அழகனே, போற்றி - வணக்கம், சிந்தனைக்கு அரிய சிவமே - நினைத்தற் கரிய சிவமே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : "சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர" என்றது, கூத்தப் பெருமானது சந்தனக்காப்புக் கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து கூறியது என்னலாம்.

205. மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி எந்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி!

பதப்பொருள் : மந்திரம் மாமலை மேயாய் - மந்திர நூல் வெனிப்பட்ட பெரிய மகேந்திர மலையில் வீற்றிருந்தவனே, போற்றி - வணக்கம், எம்மை உய்யக் கொள்வாய் - எங்களை உய்யும்படி ஆட்கொள்வேனோ, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : 'மகேந்திர மலையில் எழுந்தருளியிருந்து வீட்டு நூலை அருளிய இறைவனே எங்களுக்கு வீடு பேற்றை அருள வேண்டும்' என்பார், "எந்தமை உய்யக் கொள்வாய்" என்றார்.

**புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி
அலைகடன் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி!**

பதப்பொருள் : புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளினை - புலியின் பாலை மானுக்கு ஊட்டுமாறு அருளினவனே, போற்றி - வணக்கம், அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் - அசையாநின்ற கடலின்மேல் நடந்தவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளியது: பண்டொருகாற்பாண்டி நாட்டில் ஒரு கடப்பங்காட்டில் தனித்து வாழ்ந்து வந்த பெண் மான் ஓன்று, தன் குட்டியை ஒரு புதரில் மறைத்து வைத்து நீர் பருகச் சென்றது. அப்பொழுது ஒரு வேடன் அதை ஒர் அம்பால் எய்து வீழ்த்தினான். அது தன் குட்டியை நினைந்து உயிர்விட்டது. தாயை இழந்த குட்டிக்கு இறைவனருளால் அக்காட்டிலிருந்த ஒரு பெண் புலி, பால் கொடுத்து வளர்த்தது. (பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற்புராணம்) புல்வாய் - மான்.

அலைகடல் மீமிசை நடந்தது : கடலினைக் கலக்கி வலைஞரைத் துன்புறுத்திய ஒரு பெரிய மீனை இறைவன் வலைஞர் கோலத்தில் வந்து பிடித்த வரலாற்றினைக் குறித்தது.

கருங்குரு விக்கன் றருளினை போற்றி

210. இரும்புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி!

பதப்பொருள் : கருங்குருவிக்கு அன்று அருளினை - கரிக் குருவிக்கு அன்று அருள் செய்தவனே, போற்றி - வணக்கம்,

இரும்புலன் புலர இசைந்தனை - வலிய ஜம்புல வேட்கைகள் அற்றொழியும் உள்ளம் பொருந்தி அருளினவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : கருங்குருவிக்கருளியது : முன்னொரு காலத்தில் கரிக் குருவி ஒன்று காக்கைகளால் துன்புறுத்தப்பட்டு வருந்தியது. அக்குருவி தினந்தோறும் மதுரை ஆலயத்தில் பொற்றாமரைத் தடாகத்தில் மூழ்கி ஆலவாய் அண்ணலை வலம் வந்து வழிபட்டது. இறைவன் அக்கரிக் குருவிக்கு இரங்கி மந்திரோபதேசம் செய்தான். அதனால் தானும் தன் கிளையும் துன்பம் நீங்கி இன்பம் பெற்றது. (திருவிளையாடற்புராணம் - கரிக்குருவிக்கு உபதேசித்த படலம்) இறையின்பத்தை அடைந்தவர்களுக்கு ஜம்புல இன்பங்கள் இன்பமாகத் தோன்றாதொழியும். அந்நிலையை அடியார்க்கு அருளுபவன் என்பார், "இரும்புலன் புலர இசைந்தனை" என்றார்.

**படியுறப் பயின்ற பாவக போற்றி
அடியொடு நடுவீ றானாய் போற்றி!**

பதப்பொருள் : படி உற பயின்ற பாவக - நிலத்தின்கண் பொருந்தப் பழகிய பல்வகைத் தோற்றமுடையவனே, போற்றி - வணக்கம், அடியொடு நடு ஈறானாய் - உலகத்திற்கெல்லாம் முதலும் நடுவும் முடிவுமானவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : "படியுறப் பயின்ற பாவக" என்றது "சேவகனாகித் திண்சிலை ஏந்திப் பாவகம் பலப்பல காட்டிய பரிசினை"க் குறித்தது என்பர்.

**நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமல்
பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி!**

பதப்பொருள் : நரகொடு சுவர்க்கம் நால்நிலம் புகாமல் - நரகம், விண்ணுலகம், நிலவுலகம் என்ற மூவிடத்தும் புகாதபடி, பாண்டியற்குப் பரகதி அருளினை - பாண்டியனுக்கு மேலான வீட்டுலகை நல்கியருளியவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : பரகதி பாண்டியற்கு அருளியது : இது மலயத்துவச பாண்டியனுக்கு மகளாராய் அவதரித்த தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணந்து, அவ்வரசனைத் தேவருலகிலிருந்து பூவுலகுக்கு வரவழைத்து, எழுகடலில் மூழ்குவித்து, வீடு பேற்றினை நல்கிய திருவிளையாடலைக் குறித்தது. (திருவிளையாடற்புராணம் -

மலயத்துவசனை அழைத்த படலம்). நாளிலம் ஆவன - குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பன.

215. ஓழிவற நிறைந்த வொருவ போற்றி செழுமலர்ச் சிவபுரத் தரசே போற்றி!

பதப்பொருள் : ஓழிவு அற நிறைந்த ஒருவ - எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த ஒருவனே, போற்றி - வணக்கம், செழுமலர்ச் சிவபுரத்து அரசே - செழுமை மிக்க மலர் நிறைந்த திருப்பெருந்துறைத் தலைவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : எங்கும் நிறைந்துள்ள பொருளாகிய இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி வந்து அருள் செய்தமையைக் குறித்தார். சிவபெருமான் பல அடியார் குழாத்துடன் வெளிப்பட்டு வீற்றிருந்தமையால், திருப்பெருந்துறையைச் "சிவபுரம்" என்றார்.

கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி!

பதப்பொருள் : கழுநீர் மாலை கடவுள் - செங்கழுநீர் மாலையை யணிந்த கடவுளே, போற்றி - வணக்கம், தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் - வணங்குவோருடைய மயக்கத்தை அறுப்பவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் குருவாய் எழுந்தருளி வந்தபொழுது செங்கழுநீர் மாலையை அணிந்திருந்தமை பற்றி, "கழுநீர் மாலைக் கடவுள்" என்றார். இதனை, 'காதலனாகிக் கழுநீர் மாலை - ஏலுடைத்தாக எழில்பெற அணிந்தும்' என அடிகள் முன்பும் குறித்தது காண்க.

தன் பற்றையே பற்றுவார்க்கு இறைவன் உலகப் பற்றை நீக்குவான் என்பார், "தொழுவார் மையல் துணிப்பாய்" என்றார்.

பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா நாயேன்

220. குழைத்தசொன் மாலை கொண்டருள் போற்றி!

பதப்பொருள் : பிழைப்பு வாய்ப்பு ஒன்று அறியா நாயேன் - தவறு யாது, பொருத்தம் யாதென்று அறியாத நாயினேன், குழைத்த சொல் மாலை - குழைந்து சொன்ன சொல் மாலையை, கொண்டருள் - கொண்டருள வேண்டும், போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : அறிவால் சிவனேயாகிய அடிகள் தமது பணி வுடைமையால், பிழைப்பு வாய்ப்பொன்று அறியாதவன் என்றும் தமது சொல்மாலையைக் கொண்டருள வேண்டும் என்றும் வேண்டுகிறார். பிழைப்பு வாய்ப்பு - நன்மை தீமை.

**புரம்பல ஏரித்த புராண போற்றி
பரம்பரஞ் சோதிப் பரனே போற்றி!**

பதப்பொருள் : புரம்பல ஏரித்த புராண - திரிபுரங்களை யெரித்த பழையோனே, போற்றி - வணக்கம், பரம்பரம் சோதி பரனே - மேலான ஒளியையுடைய மேலோனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : "புரம்" என்பது அஞ்ஞானத்தையும் "சோதி" என்பது மெய்ஞ்ஞானத்தையும் குறிக்கும். ஆகவே, இறைவன் மெய்ஞ்ஞானத்தினால் அஞ்ஞானத்தை அழிப்பவன் என்பதாம். புரம பல ஏரித்த வரலாறு முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

**போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
போற்றி போற்றி புராண காரண**

225. போற்றி போற்றி சயசய போற்றி!

பதப்பொருள் : புயங்கப் பெருமான் - பாம்பையனிந்த பெரியோனே, போற்றி போற்றி - வணக்கம் வணக்கம், புராண - பழமையானவே, காரண - எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணனே, போற்றி போற்றி - வணக்கம் வணக்கம், சயசய - வெற்றியுண்டாக வெற்றியுண்டாக, போற்றி போற்றி போற்றி - வணக்கம், வணக்கம், வணக்கம்.

விளக்கம் : வணங்கங்கூற எடுத்துக்கொண்ட இத்திரு அகவலில், பலவாறு வணக்கங்கூறி வந்த அடிகள், இறுதியில், "வணக்கம்" என்பதனைப் பல முறை அடுக்கிக் கூறி முடித்தார்.

5. திருச்சதகம் (திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது)

திருச்சதகம் என்பது, தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த நூறு திருப்பாட்டுக் களைக் கொண்ட ஒரு தொகுதி என்னும் பொருளதாம்.

அடிகள், முதல் அகவலில் இறைவனது அநாதி முறையான பழமையையும், இரண்டாவது அகவலில் அவனது திருவருட் புகழ்ச்சி முறைமையையும், மூன்றாவது அகவலில் அவனது தூல சூக்கும நிலைமையையும், நான்காவது அகவலில் இறைவன் உயிர்களை வினைக்கீடாகப் பிறவியிற்செலுத்துமாற்றினையும் கூறினார்.

இதனுள் பத்தி வைராக்கிய விசித்திரத்தைக் கூறுகிறார். அவை, பத்தி வைராக்கியங்களின் பல்வேறு தன்மைகள், இறைவன்பால் செலுத்தும் அன்பு, பத்தி எனப்படும்; மனவுறுதி வைராக்கியமாம், இவை பல்வகையால் உயிர்களுக்கு வந்தடையும்.

பத்துச் செய்யுள்கள் ஒருவகை யாப்பாக, பத்து வகை யாப்புகளால் அந்தாதியாக இத்திருச்சதகம் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

1. மெய்யுணர்தல்

மெய்யுணர்தலாவது, மெய்ப்பொருளை (இறைவனை) உணர்தல்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கட்டளைக் கலித்துறை

மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென் கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம் பொய்தான் தவிர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங் கைதான் நெகிழி விடேனுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - என்னை ஆளாக உடையவனே, உன் - உனது, விரை ஆர் - மணம் நிறைந்த, கழற்கு - திருவடிகளைக் குறித்து, என் - என்னுடைய, மெய் அரும்பி - உடல் புளகித்து, விதிர்விதிர்த்து - நடுநடுங்கி, கை தலைவைத்து - கைகளைச் சிரமேல் வைத்து, கண் நீர் ததும்பி - கண்களில் நீர் நிரம்பி, உள்ளம்

வெதும்பி - மனம் வாடி, பொய் தவிர்ந்து - பொய்யொழுக்கத்தினின்றும் நீங்கி, உன்னை - உன்னை, போற்றி - வணக்கம், சயசய போற்றி - வெற்றி வெற்றி வணக்கம், என்னும் - என்று துதிக்கின்ற, கை - ஒழுக்கத்தை, நெகிழிவிடேன் - அடியேன் நழுவவிடேன், (ஆகையால்) என்னை - எனது

நிலைமையை, கண்டு - நோக்கி, கொள் - என்னை ஏற்றுக் கோடல் வேண்டும்.

விளக்கம் : ‘உள்ளம் வெதும்பி’, ‘பொய் தவிர்ந்து’ என்றமையால் மன வழிபாடும், “போற்றி சய சய போற்றி” என்றமையால் மொழி வழிபாடும், “மெய்யரும்பி, விதிர்விதிர்த்து” என்றமையால் மெய்வழிபாடும் ஆகிய முக்கரண வழிபாடும் கூறப்பட்டன. இந்நிலை இறைவன் ஆட்கொள்ஞுதற் கேற்ற நிலைதான் என்பார், ‘கண்டுகொள்’ என்றார். திருநாவுக்கரசரும்,

"கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினையுங் கருத்துடையேன்
உருவாய்த் தெரிந்துன்றன் நாமம் பயின்றேன் உனதருளால்
திருவாய் பொலியச் சிவாய நமவென்று நீறணிந்தேன்
தருவாய் சிவகதி நீபா திரிப்புவி யூர் அரனே"

என்றார்.

அத்திருவிருத்தத்தில், ‘மனமானது இறைவனது கழலையே நினைக்கிறது; நாவானது அவனது நாமத்தையே கூறுகிறது; மெய்யானது அவனது நீற்றையே கொண்டுள்ளது’ என்று முக்கரண வழிபாடுகளும் கூறப்பட்டன. அவற்றின் பயனாகத் திருநாவுக்கரசரும் அடிகளைப் போன்றே சிவகதியே வேண்டுகிறார். ஆசார்யர்களது திருவாக்குகளின் ஒற்றுமையை நோக்கி மகிழலாம்.

‘தான்’ நான்கும் ஈற்றேகாரமும் அசைநிலைகளுமாம்.

கருத்து : முக்கரணங்களும் இறைவன் பணியில் நின்றமை கூறப்பட்டது.

கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடினும்
 நள்ளேறன் நினதடி யாரோடல் லால்நர கம்புகினும்
 எள்ளேன் திருவரு ளாலே யிருக்கப் பெறின்இறைவா
 உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல் லாதெங்கள் உத்தமனே.

பதப்பொருள் : இறைவா - இறைவனே, எங்கள் உத்தமனே - எங்களுக்குத் தலைவனே, புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு - (சிவலோக வாழ்வைத் தவிர) இந்திரன் திருமால் பிரமன் முதலியோரின் உலகங்களின் வாழ்வையும், கொள்ளேன் - ஒரு பொருளாக என் மனத்தில் கொள்ளேன், குடி கெடினும் - என் குடியே கெடுவதாயினும், நினது அடியாரோடு அல்லால் - உன் தொண்டரோடு கூடுவதன்றி, நள்ளேன் - பிறரோடு நட்புக் கொள்வேன், திருவருளாலே இருக்கப்பெறின் - நின் திருவருளாலே இருக்க நேரின், நரகம் புகினும் - நரகத்தில் புகப்பெறினும், எள்ளேன் - அதனை இகழேன், உன்னை

அல்லாது - உன்னை நினைத்தலன்றி, பிற தெய்வம் - வேறு தெய்வங்களை, உள்ளேன் - நினையேன்.

விளக்கம் : சிவபதமே முத்தியுலகமாதலாலும், ஏனைய இந்திரன் முதலியோர் பதங்கள் பந்த உலகம் ஆதலாலும், அடிகள், பந்தம் நீங்கி வீடு பெறவே விரும்புகின்றார் ஆதலாலும், ‘கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு’ என்றார். ‘அயன்’ என்பதற்கு, ‘பிறப்பில்லாதவன்’ என்பது பொருள். இஃது உபசாரம். அடியார் இணக்கம் வீடு பேற்றைத் தருவது. அதனால், ‘அடியார் இணக்கமன்றி வேறொன்றையும் விரும்பேன்’ என்பார், ‘அடியாரோடல்லால் நள்ளேன்’ என்றார். திருவருட்பேறுடையார் நரகம் புகார் என்பது தோன்ற, ‘நரகம் புகினும்’ என்றார். திருவருளால் இருக்க நேரின், அதனையும் இகழ மாட்டேன் என்பார். ‘திருவருளாலே இருக்கப் பெறின் எள்ளேன்’ என்றார்.

பிற தெய்வங்கள் உயிர்கள் போலச் செத்துப் பிறக்கக் கூடியன. சிவபெருமான் ஒருவனே பிறப்பு இறப்பைக் கடந்தவன். பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவனே பிறப்பையறுக்க இயலும். ஆதலால் பிறப்பையறுக்க விரும்பும் அடிகள், ‘பிற தெய்வம் உள்ளேன்’ என்றார்.

கருத்து : இறைவனது திருவருளில் உள்ள வேட்கை கூறப்பட்டது.

உத்தமன் அத்தன் உடையான் அடியே நினெந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மால்லிவன் என்ன மனநினெனவில்
ஒத்தன ஒத்தன சொல்லிட ஊரூர் திரிந்துவரும்
தத்தம் மனத்தன பேசனஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே.

பதப்பொருள் : உத்தமன் - தலையாயவனும், அத்தன் - தந்தையும், உடையான் - உடையானும் ஆகிய இறைவனது, அடியே - திருவடியையே, நினெந்து உருகி - என்னி உள்ளம் உருகி, இவன் மால் என்ன - இவன் மயக்கமுற்றான் எனப் பிறர் கருதும்படி, மத்த மனத்தொடு - களிப்பேறிய நெஞ்சோடு, ஊர் ஊர் திரிந்து - பல ஊர்களுக்கும் சென்று, மனநினெனவில் ஒத்தன ஒத்தன - என் உள்ளக்கருத்தில் பொருந்தின பொருந்தின செய்திகளை, சொல்லிட - யான் பேசவும், எவரும் - இந்நிலையைக் கண்டார் எல்லாரும், தத்தம் மனத்தன பேச - தங்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் தோன்றியவற்றைச் சொல்லவும், சாவது - யான் இறக்கப்பெறுவது, எஞ்ஞான்றுகொல் - எந்நாளோ.

விளக்கம் : அறிவுடைய பொருள்களை ஆளும் தன்மையுடைமையால், இறைவனை ‘உத்தமன்’ என்றும், அறிவில்லாப்

பொருள்களை உடைமையாக்குகொள்ளும் தன்மையால் ‘உடையான்’ என்றும், தமக்கு உபதேசம் செய்து ஞானத்தந்தையாய் விளங்கினமையால், ‘அத்தன்’ என்றும் கூறினார். உலகத்திலே மதுவை உண்டு மயங்கிப் பேசவார் போல, சிவானந்தத் தேறலை உண்பாரும் தம் சிந்தனையற்று மயங்கிப் பேசவார் என்பதைக் குறிப்பிட ‘மால் இவன் என்ன ஒத்தன ஒத்தன சொல்லிட’ என்றார். இவரது நிலையை உணராது ஊரவர் தங்கள் தங்கள் மனத்தில் தோன்றியவாறு பேசவர் என்பதைக் குறிப்பிடத் ‘தத்தம் மனத்தன பேச’ என்று கூறினார். தம் செயலற்றிருக்கும் நிலையே ‘சாவது’ எனப்பட்டது. அந்நிலை எப்போது வரும் என்பார் ‘எஞ்ஞான்றுகொல் சாவதுவே’ என்றார்.

இதனால், துறவுள்ளமாகிய வைராக்கிய நிலை கூறப்பட்டது.

சாவமுன் னாள்தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்சம் அஞ்சி
 ஆவனந் தாயென் றவிதா இடுநம் மவரவரே
 மூவரென் றேயெம் பிராணோடும் எண்ணிவின் னாண்டுமன்மேல்
 தேவரென் றேஇறு மாந்தென்ன பாவந் திரிதவரே.

பதப்பொருள் : முன்னாள் - முற்காலத்தில், தக்கன் - தக்கன் என்பான், சாவ - இறக்கும்படி, வேள்வித் தகர் தின்று - அவன் இயற்றிய யாகத்தில் அவியாகப் பெய்த ஆட்டின் இறைச்சியைத் தின்றும், நஞ்சம் அஞ்சி - பாற்கடலில் தோன்றிய விடத்துக்கு அஞ்சியும், ஆவ - ஜீயோ, எந்தாய் என்று - எமக்குத் தந்தையேயென்று, அவிதா இடும் - முறையிட்ட, நம்மவர் அவரே - நம்மவராகிய அவர்கள்தாமோ, மூவர் என்று எண்ணி - மூவர் என்று எண்ணப்பட்டு, விண் ஆண்டு - தத்தமக்குரிய விண்ணுலகங்களை யாண்டு, மண்மேல் - மண்ணுலகத்திலும் தேவர் என்று - தேவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டு, இறுமாந்து - இறுமாப்படைந்து, திரிதவர் - திரிவர், என்ன பாவம் - இது என்ன பாவம்.

விளக்கம் : நஞ்சம் அஞ்சி என்பதனை நஞ்சத்துக்கு அஞ்சி என நான்கனுருபு விரித்துரைத்துக்கொள்க. ஆவ - இரக்கக் குறிப்பு அவிதாவிடல் - முறையிடுதல். நம்மவரவரே என்பதில் ஈற்றேகாரம் வினா. பிரமனும் விட்டுணுவும் நம் போலச் செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்களாதவின், ‘நம்மவர்’ என்றார். மூவரோடும் வைத்து எண்ணப்படுகின்ற உருத்திரன் வேறு.

தக்கன் வேள்வி செய்தது : தக்கன் என்பான் செருக்குற்றுச் சிவபெருமானை ஓழிந்த மற்றைத் தேவர்களை வைத்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய வேள்வியைச் செய்தான். தந்தையாகிய தக்கன் செய்த

வேள்வியைக் காணவேண்டுமென்று அழைப்பின்றி உமாதேவியார் வேள்விச் சாலைக்கு வந்தனர்; ஆனால், அவமதிப்புப் பெற்றனர். சிவபெருமான் கோபங்கொண்டு வீரபத்திரரால் தக்கனது தலையையும் அறுத்து, வேள்வியையும் ஆழிக்கச் செய்தார்.

தேவர்கள் நஞ்சம் அஞ்சியது :

திருப்பாற்கடலில் மந்தர மலையை மத்தாக வைத்து, வாசகி என்னும் பாம்பை நாணாகக்கொண்டு தேவர் ஒருபுறம் அசரர் ஒருபுறம் நின்று கடைய ஆரம்பித்தனர்.

அவ்வாறு கடையும்போது வாசகி வருத்தம் தாங்காமல் விடத்தைக் கக்கியது.
அவ்வாறு எழுந்த விடத்துக்கு அஞ்சி, பிரமன் முதலிய தேவர்கள் சிபபெருமானிடம் சரண் புகுந்தார்கள். சிவபெருமான் விடத்தை யுண்டு தேவர்களைக் காப்பாற்றினார்.

இதனால், சிவபிரானது முதன்மை கூறப்பட்டது.

4

தவமே புரிந்திலன் தண்மலர் இட்டுமுட் டாதிறைஞ்சேன்
அவமே பிறந்த அருவினை யேன்உனக் கன்பருள்ளாஞ்
சிவமே பெறுந்திரு எதிற் றிலேன்நின் திருவடிக்காம்
பவமே அருளுகண் டாய்அடி யேற்கெம் பரம்பரனே.

பதப்பொருள் : எம் பரம்பரனே - எங்கள் மிக மேலான பொருளே, அவமே பிறந்த - வீணாகவே பிறந்த, அருவினையேன் - தொலைத்தற் கரிதாகிய தீவினையுடையேனாகிய நான், தவம் புரிந்திலன் - தவஞ்சேய்தி லேன்; முட்டாது - இடைவிடாமல், தண்மலர் இட்டு - குளிர்ந்த மலர்களால் உன்னை அருச்சித்து, இறைஞ்சேன் - வணங்கேன்; உனக்கு அன்பர் உள் ஆம் - உன்னிடத்து அன்பு செய்யும் அடியாரோடு கலத்தலாகிய, சிவமே உன்னிடத்து அன்பு செய்யும் அடியாரோடு கலத்தலாகிய, சிவமே பெறும் திரு - மங்களகரத்தையுடைய செல்வத்தை, எதிற்றிலேன் - அடைந்திலேன்; அடியேற்கு - இனியாயினும் தொண்டனேனுக்கு, நின் திருவடிக்கு ஆம் பவமே - உன் திருவடிக்காளாதற்குரிய பிறப்பையே, அருள் - நீ அருள் செய்ய வேண்டும்.

விளக்கம் : தவம் புரிதலாவது, மனம் பொறிவழியே செல்லாது நிற்றற் பொருட்டு, விரதங்களால் உண்டி சுருக்கல், கோடைகாலத்தில் வெயிலில் நிற்றல், மாரிக்காலத்தில் நீரில் நிற்றல் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, தமக்கு உண்டாகும் துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிற உயிர்களைக் காத்தல், இவ்வுண்மையை,

**உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு"**

என்ற திருக்குறளால் உணரலாம்.

முட்டாது மலரிடுதலாவது, விதிப்படி இடைவிடாமல் அருச்சித்தல்.

நறைகொண்ட மலர்தூவி விரையளிப்ப நாடோறும்
முறைகொண்டு நின்றடியார் முட்டாமே பணிசெய்ய"

என்ற ஞானசம்பந்தர் தேவாரமும் இதனையே வற்புறுத்துகிறது.

அடியார் நடுவுள்ளிருப்பதையே பெருஞ்செல்வமாகக் கருதுவர் பெரியோர் ஆதலால், 'அன்பருள்ளாம் சிவமே பெறுத்திரு' என்றார். 'அடியேன் உன் அடியார் நடுவுள்ளிருக்கும் அருளைப் புரியாய்' என்று அடிகள் பின்னரும் கூறுவார்.

இம்முன்றும் இறைவனையடைவதற்குரிய சாதனங்களாகும். தமக்கு இம்முன்றும் இன்மையால், 'அருவினையேன்' என்றார். தவம் முதலிய செய்தற்குரிய பிறப்பு வேண்டும் என்பார், "பவமே அருளே கண்டாய்" என்று வேண்டுகிறார்.

இதனால், தவம் புரிதல் முதலிய செயல்களைச் செய்து பரம் பொருளாகிய சிவத்தையடைய வேண்டுமென்பது கூறுப்பட்டது.

5

பரந்துபல் லாய்மலர் இட்டுமுட் டாதடி யேயிறைஞ்சி
இரந்தவெல் லாமெமக் கேபெற லாம் என்னும் அன்பருள்ளாம்
கரந்துநில் லாக்கள்வ னேநின்றன் வார்கழற் கன்பெனக்கு
நிரந்தர மாவரு ளாய்நின்னை யேத்த முழுவதுமே.

பதப்பொருள் : பரந்து - பல தலங்களிலும் சென்று, பல் ஆய்மலர் - பலவாகிய ஆராய்ந்தெடுத்த மலர்களை, இட்டு - தூவி அருச்சித்து, முட்டாது இறைஞ்சி - இடைவிடாது வணங்கி, இரந்த எல்லாம் - வேண்டினவெல்லாம், பெறல் - பெறுதல், எமக்கே ஆம் - எமக்கே கூடும், என்னும் - என்கிற, அன்பர் - அன்பரது, உள்ளாம் - மனத்தில், கரந்து நில்லா - மறைந்து நில்லாத, கள்வனே - கள்வா, முழுவதும் - வாழ்நாள் முழுவதும், நின்னை ஏத்த - உன்னை துதிக்க, எனக்கும் - அடியேனுக்கும், நின்றன் - உன்னுடைய, வார்கழற்கு - நெடிய கழலையணிந்த திருவடிக்கண் செய்ய

வேண்டிய, அன்பு - அன்பை, நிரந்தரமா - எப்பொழுதும் அருளாய் - அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : பல் மலர் என்றது, கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்பனவற்றை. ஆய்மலர் என்றது விலக்கியன ஒழித்து விதித்தன தெரிந்தெடுத்த மலரை.

அன்பர் மனத்து வெளிப்பட்டும், அன்பரல்லார் மனத்துக் கரந்தும் நிற்றலால், இறைவன் கரந்து நில்லாக் கள்வனாயினான். இறைவனை வழிபாடு செய்தற்கு அன்பு வேண்டும். வழிபாடு காரியம் : அன்பு காரணம். காரியமாகிய வழிபாட்டைச் செய்யக் காரணமாகிய அன்பை அருள வேண்டும் என்பார், ‘அன்பெனக்கு நிரந்தரமா அருளாய் நின்னையேத்த’ என்றார்.

இதனால், இறைவனை அடைதற்கு இடையறா மெய்யன்பு வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

முழுவதும் கண்டவ ணைப்படைத் தான்முடி சாய்த்துமுன்னாள் செழுமலர் கொண்டெங்கும் தேடுபுப் பாலன்டிப் பால்னம்பிரான் கழுதொடு காட்டிடை நாடகம் ஆடிக் கதியிலியாய் உழுவையின் தோலுடுத் துன்மத்த மேல்கொண் டுழிதருமே.

பதப்பொருள் : முழுவதும் - எல்லாப் பொருள்களையும், கண்டவனை - படைத்தவனாகிய பிரமனை, படைத்தான் - தான் உந்திக் கமலத்தில் தோற்றுவித்த திருமால், முன் நாள் - முற்காலத்தில், முடியசாய்த்து - தலையை வளைத்து, செழுமலர், கொண்டு - வளமிக்க பூக்களைக் கைக்கொண்டு, எங்கும் தேட - எவ்விடத்தும் தோனிற்க, அப்பாலன் - அப்பாலாயிருந்தவனாகிய, எம்பிரான் - எம்பெருமான், இப்பால் - இவ்விடத்தில், காட்டிடை - சுடுகாட்டில், கழுதொடு - பேய்களோடு, நாடகம் ஆடி - கூத்தாடி, கதி இலியாய் - ஆதரவில்லாதவனாய், உழுவையின் தோல் உடுத்து - புலியின் தோலை ஆடையாக உடுத்து, உன்மத்தம் மேல்கொண்டு - மிக்க களிப்பை மேற்கொண்டு, உழிதரும் - திரியாநிற்பன்.

விளக்கம் : உலகத்தைப் படைத்தவன் பிரமன்; பிரமனைத் தோற்றியவன் திருமால்; அவ்வளவு சிறப்புடைய திருமாலால் இறைவன் திருவடியைக்கூடக் காண இயலவில்லை என்பார், "முழுவதும் கண்டவனைப் படைத்தான் முடியசாய்த்து எங்கும் தேட அப்பாலன்" என்றார். ஆனால், மனிதரிலும் இழிந்த பிறவியாகிய பேயோடு, எல்லோராலும் வெறுக்கத்தக்க சுடுகாட்டில், யாவரும் காண ஆடுகின்றான் என்பார், 'கழுதொடு காட்டிடை நாடகமாடி' என்றார்.

தாருகாவன முனிவரால் அனுப்பப்பட்ட புலியைக் கொன்று அதன் தோலையுரித்து இறைவன் ஆடையாகக் கொண்டான் என்பது உழுவையின் தோலுடுத்த வரலாறு. தனக்கென ஆடையின்றிப் புலியின் தோலை ஆடையாகக் கொண்டான் என்று இகழ்வது போல இறைவன் பெருமையைக் கூறினார்.

இதனால், அன்பில்லாதார்க்கு அருமையானவன் என்றும், அன்படை யார்க்கு எளிமையானவன் என்றும், இறைவனது அருமையும் எளிமையும் கூறப்பட்டன.

7

**உழிதரு காலும் கனலும் புனிலொடு மண்ணும்விண்ணும்
இழிதரு காலம்எக் காலம் வருவது வந்தற்பின்
உழிதரு காலத்த உன்னடி யேன்செய்த வல்வினையைக்
கழிதரு காலமு மாயவை காத்தெம்மைக் காப்பவனே.**

பதப்பொருள் : உழிதரு காலும் - அசையும் தன்மையுடைய காற்றும், கனலும் - நெருப்பும், புனிலொடு - நீரோடு, மண்ணும் விண்ணும் - பூமியும் ஆகாயமுமாகிய ஐம்பூதங்களும், இழிதரு காலம் - சூக்கும நிலையினின்று தோன்றுகின்ற காலம், எக்காலம் வருவது - எப்பொழுது வருகின்றதோ, அப்பொழுது அந்தக் காலமுமாய், வந்தற்பின் - அக்காலம் வந்ததற்குப்பின், உழி தரு காலத்த - அப்பொருள்களைல்லாம் உலாவுகின்ற நிலைப்புக் காலமுமாய் இருப்பவனே, பின்னும், உன் அடியேன் செய்த வல்வினையை - உன்னுடைய அடியவனாகிய யான் செய்த வலிய வினையை, கழிதரு காலமுமாய் - நீக்குகின்ற இறுதிக் காலமுமாய், அவை காத்து - அவ்வினைகள் தொடராதபடி தடுத்து, எம்மைக் காப்பவனே - என்னைப் போன்ற அடியவர்களை உன் திருவடியில் வைத்துக் காக்கின்றவனே, நீயே எனக்குப் புகலிடம்.

வினாக்கம் : இழிதரு காலம், உழிதரு காலம், கழிதரு காலம் என்பன முறையே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களைச் செய்யும் காலத்தைக் குறித்தன. அருள்தொழில் இங்கு அழித்தலில் வைத்துக் கூறப்பட்டது. எல்லாச் செயல்களையும் காலத்துவத்தின் வழியாகவே இறைவன் இயற்று கின்றான். ஆகையால், காலங்களாய் இருக்கும் நிலையையே எடுத்துக் கூறினார். ‘காலமும் கடவுள் ஏவலால் துணைக்காரணம் காண்’ என்ற சிவஞான சித்தி காண்க. இவை அனைத்தையும் இறைவன் செய்வது உயிர்கள்பொருட்டே என்பார் ‘அவை காத்து எம்மைக் காப்பவனே’ என்றார். இறைவன் எல்லா உயிர்களுடைய வினையையும் நீக்கியருஞபவனாயினும் அதனை அடிகள் தமக்குச் செய்கின்றமையைச் சிறப்பாக நினைத்து ‘உன்னடியேன் செய்த வல்வினையைக் கழிதரு காலமுமாய்’ என்றார். நீயே எனக்குப் புகவிடம், என்பது இசையெச்சம்.

இதனால், இறைவனுடைய எல்லாம் வல்ல தன்மையும் அருள் நிலையும் கூறப்பட்டன.

8

பவன்எம் பிரான்பனி மாமதிக் கண்ணிவின் ஜோர்பெருமான்
சிவன்எம் பிரான்என்னை ஆண்டுகொண்டான்என் சிறுமைகண்டும்
அவன்எம் பிரான்என்ன நானடி யேன்என்ன இப்பரிசே
புவன்எம் பிரான்தெரி யும்பரிசாவ தியம்புகவே.

பதப்பொருள் : பவன் எம்பிரான் - எல்லாம் தோன்றுதற் கிடமான எம் பெருமான், பனிமாமதிக் கண்ணி - குளிர்ந்த சிறப்புடைய பிறையைத் தலைமீது கண்ணியாக அனிந்த, விண்ஜோர் பெருமான் - தேவர் தலைவன், சிவன் எம்பிரான் - இன்ப வடிவினனாகிய எம் தலைவன், என் சிறுமை கண்டும் - என் இழிவை அறிந்தும், என்னை ஆண்டுகொண்டான் -

கருணையியாலே என்னைத் தடுத்தாட்கொண்டனன்; அவன் எம்பிரான் என்ன - அவன் எம் தலைவனாகவும், நான் அடியேன் என்ன - நான் அவன் அடியவனாகவும் இருக்கின்ற, இப்பரிசே - இந்தத் தன்மையே, எம்பிரான் தெரியும் பரிசாவது - எம் இறைவன் நினைந்து அருளிய தன்மை ஆதலை, புவன் இயம்புக - உலகம் எடுத்துச் சொல்வதாக.

விளக்கம் : உலகத் தோற்றத்துக்கு இடமானவன் என்றதால் ‘பவன்’ என்றார். சரணம் என்றடைந்த சந்திரனுக்கு அஞ்சேல் என்று அருளி முடிமீது இடங்கொடுத்து இரங்கங் காட்டினமையைக் காட்ட பனிமாமதிக் கண்ணி விண்ணோர் பெருமான்’ என்றார். எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பத்தைச் செய்கின்றான் ஆகையால், ‘சிவன் எம்பிரான்’ என்றார்.

உலகத்தைத் தோற்றியும், உயிர்களுக்குரிய துன்பத்தைப் போக்கியும், அவைகளுக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்தும் அருள்புரிகின்ற தன்மைகளை உடையனாதலால், சிற்றறியும் சிறு செயலுமடைய உயிராகிய தம்மையும் ஆண்டுகொண்டருளினான் இறைவன் என்பார், ‘ஆண்டுகொண்டான் என் சிறுமை கண்டும்’ என்றார். ஆட்கொண்டமையால் ஆண்டான் என்றும், ஆட்பட்டமையால் அடிமையென்றும் கூறப்படும் ஆண்டான் அடிமைத் திறம் தோன்ற ‘அவன் எம்பிரான் நான் அடியேன்’ என்ற உண்மையும் கூறினார். தம்மை ஆட்கொண்டமையால் வள்ளல் என்ற கருத்துப்படப் பின்னரும் ‘எம்பிரான்’ என்றார். இறைவனுக்கும் உயிர்களுக்குமுரிய ஆண்டான் அடிமை முறைபற்றி அவனது அருள் திறத்தை உலகவர் எடுத்துக் கூற வேண்டும் என்பார், ‘எம்பிரான் தெரியும் பரிசாவது இயம்புகவே’ என்றார். ‘புவனம்’ என்பது கடைகுறைந்து ‘புவன்’ என நின்றது.

இறைவன் பிறையை அணிந்தது :

தக்கன் என்பான் அசுவினி முதலிய தன் இருபத்தேழு பெண்களையும் சந்திரனுக்கு மனம்செய்து கொடுத்தான். ஆனால், சந்திரன் அவர்களுள் ஒருத்தியாகிய உரோகினியினிடத்து மட்டும் மிகவும் அன்பு செலுத்திவந்தான். இதனை யறிந்த தக்கன் கோபங்கொண்டு, ‘தன் கலைகள் குறைந்து சந்திரன் அழிந்து போகக்கடவன்!’ எனச் சபித்தான். சந்திரனின் பதினெண்து கலைகளும் தேயவே, சிவபெருமானிடம் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று அடைக்கலம் புகுந்தான். அப்பெருமான் இரங்கி ஓற்றைக்கலையோடு கூடிய சந்திரனைத் தன் முடிமீது அணிந்து சந்திரனுக்கு அருள் புரிந்தான்.

இதனால், இறைவன் உயிர்களைக் கருணையினால் ஆட்கொள்கிறான் என்பதும், அவ்வாறு ஆட்கொண்டபோதும்

அவன் ஆண்டவனாகவும் உயிர்கள் அடிமையாகவும் இருக்கின்றனர் என்பதும் கூறப்பட்டன.

9

புகவே தகேன்உனக் கன்பருள் யானென்பொல் லாமணியே
தகவே யெனையுனக் காட்கொண்ட தன்மையெயப் புன்மையரை
மிகவே உயர்த்திவிண் னோரைப் பணித்திஅன் னாஅழுதே
நகவே தகும்எம் பிரான்னனை நீசெய்த நாடகமே.

பதப்பொருள் : என் பொல்லா மணியே - துளையிடப்படாத என் மாணிக்கமே, யான் - நான், உனக்கு அன்பர் உள் - உன்னிடத்து அன்பு செய்வாராகிய அடியார் நடுவே, புகவே தகேன் - நுழையவே தகுதி பில்லேன்; என்னை - அத்தன்மையனாகிய என்னை, உனக்கு ஆட்கொண்ட தன்மை - உனக்கு அடிமைகொண்ட தன்மை, தகவே - தகுதியோ? எப்புன்மையரை - எத்தகைய கீழ்ப்பட்டோரையும், மிகவே உயர்த்தி - மேலாக உயர்வித்து, விண்ணோரைப் பணித்தி - மேலான வானவரை அவருக்குக் கீழ்ப்படுத்துகிறாய்; அண்ணா - அப்பனே, அழுதே - அழுதனே, எம்பிரான் - எப்பெருமானே, என்னை நீ செய்த நாடகம் - என்னை நீ இவ்வாறு செய்த அருட்கூத்து, நகவே தகும் - நகைத்தற்கே தகுதியாயிருக்கின்றது.

விளக்கம் : பொள்ளா மணி என்பது பொல்லா மணி என மருவி வந்தது. பொள்ளல் - துளையிடல். தகவே என்றதில் உள்ள ஏகாரம் வினாப்பொருளில் வந்து, தகுதியன்று என்ற பொருளைத் தந்தது. அன்பருக் குரிய தகுதி ஒரு சிறிதும் இல்லாத தன்மை ஆட்கொண்டது வியத்தகு செயல் என்பார். ‘நகவே தகும்’ என்றார். உயர்ந்தோரைத் தாழ்த்தலும், தாழ்ந்தோரை உயர்த்தலும் இறைவன் செய்யும் விளையாட்டு என்பர், ‘நீ செய்த நாடகமே’ என்றார்.

இதனால், உலகியலில் தாழ்ந்தும் அருளியலில் நிற்பவரை உயர்த்தலும், உலகியலில் உயர்ந்தும் அருளியலில் நில்லாதவரைத் தாழ்த்தலுமாகிய வியத்தகு செயல் பரம்பொருளாகிய சிவத்துக்கு உண்டு என்பது கூறப்பட்டது.

10

2. அறிவுறுத்தல்

அஃதாவது, உலகியற்பொருளிற்செல்லும் மனத்துக்கு உண்மைப் பொருளை நாட வேண்டுமென அறிவுறுத்தலாம்.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

நாடகத்தால் உன்னடியார் போல்நடித்து நானடுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே இடையறா அன்புனக்கென்
ஊடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருள்ளம் உடையானே.

பதப்பொருள் : எம் உடையானே - எம்மை அடிமையாக உடையவனே, நான் - நான், நாடகத்தால் - போலியாக, உன் அடியார் போல் - உன் மெய்தொண்டர் போல, நடுவே - அம்மெய்தொண்டர்களுக் கிடையே, நடித்து - தோற்றும் காட்டி, வீடு அகத்தே புகுந்திடுவான் - முத்தியலகத்திற்புகுதற்கு, மிகப் பெரிதும் விரைகின்றேன் - மிகப் பெரிதாகவும் விரையானின்றேன்; ஆதலால், சீர் - சிறப்பு வாய்ந்த, ஆடகக் குன்றே - பொன் மலையே, மணிக்குன்றே - மாணிக்க மலையே, உனக்கு - உன்னிடத்து, இடையறா அன்பு - எப்பொழுதும் நிகழும் அன்பினை, என் அகத்தாடு - என் நெஞ்சினூடே, நின்று - நிலைத்து நின்று, உருக - அதனால் என் நெஞ்சம் உருகும் வண்ணம், தந்தருள் - உதவியருள்வாயாக.

விளக்கம் : நாடகத்தில் நடிப்பவர்களது நடிப்புகள் அவர்களது மனத்தோடு பொருந்தாது இருப்பதை உலகியலிற் காணலாம்; அது போல, இறை இயலில் அடியார்கள் போல நடிக்கின்ற என் செயல்கள் என் மனத்தோடு பொருந்தா திருக்கின்றன என்பார், ‘நாடகத்தால் உன்னடியார் போல் நடித்து’ என்றார். உண்மையன்பு இல்லையென்றபடி, ஆனால், அடியார் பெறும் உண்மையான பயனைமட்டும் விரும்புகின்றேன் என்பார். ‘வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப் பெரிதும் விரைகின்றேன்’ என்றார். எனினும், இறைவன் தம்மை உடையனாதலால், இறைவனையடைதற்குரிய அன்பையருளி நெஞ்சத்தை உருகச்செய்தல் அவன் கடமை என்பார், ‘நின்றுருகத் தந்தருள் எம் உடையானே’ என்றார். ஆடகம், நால்வகைப் பொன்னில் ஒன்று. உனக்கு என்றதிலுள்ள நான்களுருபை ஏழஞ்சுருபாக மாற்றிப் பொருள் கொள்க.

இதனால், இறைவன்பாற்கொள்ளுகின்ற அன்பையும் அவனையே வேண்டிப் பெறுதல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

11

யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன்
வானேயும் பெறில்வேண்டேன் மண்ணாள்வான் மதித்துமிரேன்
தேனேயும் மலர்க்கொன்றைச் சிவனேயைம் பெருமான்னம்
மானேயுன் அருள்பெறுநாள் என்றென்றே வருந்துவனே.

பதப்பொருள் : யான் - நான், ஏதும் - ஒரு சிறிதும், பிறப்பு அஞ்சேன் - பிறத்தற்குப் பயப்படமாட்டேன்; இறப்பதனுக்கு - இறத்தலுக்கு, என் கடவேன் - யாதும் அஞ்சக் கடவேனல்லேன்; வானேயும் பெறில் வேண்டேன் - விண்ணுலகம் முழுதும் கொடுத்தாலும் அதனை விரும்பேன்; மண் ஆள்வான் - மண்ணுலகத்தையாள, மதித்தும் இரேன் - நெஞ்சத்தால் நினைத்துமிரேன்; தேன் ஏயும் மலர்க்கொன்றை - தேன் பொருந்திய கொன்றை மலர் மாலையைத் தரித்த, சிவனே - மங்கள் பொருளானவனே,

எம்பெருமானே - எம் தலைவனே, எம்மானே - எம் பெரியோனே, உன் அருள் பெறும் நாள் - உன்னோடு கலத்தற் கேதுவாய திருவருள் எய்துங் காலம், என்று என்றே - எப்போது வருமோ என்றே, வருந்துவன் - மனம் வருந்துகின்றேன்.

வினாக்கம் : உலகத்தில் வெறுக்கக்கூடியன இரண்டு; ஒன்று பிறப்பு, மற்றொன்று இறப்பு. இவை இரண்டும் துன்பம் தருவனவாதலால் வெறுக்கத்தக்கனவாம். ஆனால், அடிகள் இவை இரண்டுக்கும் அஞ்சமாட்டேன் என்பார், ‘யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக்கென கடவேன்’ என்றார். உலகத்தில் விரும்பத்தக்கன இரண்டு; ஒன்று, தேவவுலக வாழ்வு; மற்றொன்று, மண்ணாளும் வாழ்வு. இவை இரண்டும் இன்பம் தருவனவாதலால் விரும்பத்தக்கனவாம். ஆனால், அடிகள் இவை இரண்டும் நிலையான இன்பத்தைத் தருவன அல்ல என்று கருதலால், ‘வானேயும் பெறில் வேண்டேன் மண்ணாள்வான் மதித்துமிரேன்’ என்றார். ஆனால், நிலையான பேரின்பத்தையருளுவது இறைவன் திருவருள் ஒன்றேயாதலால், அதை மட்டும் விரும்புகின்றேன் என்பார். ‘உன்னருள் பெறுநாள் என்றென்றே வருந்துவனே’ என்றார். “யாஅ மிரப்பவை பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல, நின்பால் அருளும்

அன்பும் அறமு மூன்றும்" என்ற பரிபாடல் அடிகள் ஓப்பிடத்தக்கன. இவ்வீடு பேற்றையருளும் ஆற்றல் சிவபெருமான் ஒருவனுக்கே உண்டு என்பார், 'சிவனே' என்றார்.

இதனால், இறைவனிடம் வேண்டத்தக்கது திருவருட்பேறு ஒன்றே என்பது கூறப்பட்டது.

12

வருந்துவன்னின் மலர்ப்பாதம் அவைகாண்பான் நாயடியேன்
இருந்துநல் மலர்புனையேன் ஏத்தேன்நாத் தழும்பேறப்
பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தாய் அருளமுதம் புரியாயேல்
வருந்துவன்நற் றமியேன்மற் றென்னேநான் ஆமாறே.

பதப்பொருள் : நாயடியேன் - நாய்த்தன்மையுடைய அடியேன், நின் மலர்ப்பாதம் அவை காண்பான் - நின்னுடைய பெருமை மிக்க திருவடிக் கமலங்களைக் காண்பதற்காக, வருந்துவன் - மிகவும் கவலைப்படுகின்றேன், இருந்தும் - உலகத்தே வாழ்ந்திருந்தும், நல் மலர் புனையேன் - உனக்கு நல்ல பூமாலையைத் தொடுத்துச் சார்த்தேன், நா தழும்பு ஏற - நாவிலே தழும்பு உண்டாகும்படியாக, ஏத்தேன் - உன்னை வாழ்த்தமாட்டேன், பொருந்திய பொன் - பொருத்தமாகிய மேருமலையாகிய, சிலை குனித்தாய் - வில்லை வளைத்தவனே, அருள் அமுதம் புரியாயேல் - நினது அருளோடு கூடிய பேரின்ப அமுதத்தை எனக்குத் கொடுக்கமாட்டாயாயின், நல்தமியேன்-

ஆதரவின்றி மிகவும் தனிமையான யான், வருந்துவன் - துன்புறுவேன்; அதுவன்றி, நான் ஆம் ஆறு - நான் செய்யவல்லது, மற்று என் - வேறு என்ன உண்டு?

விளக்கம் : இறை வழிபாடு மூன்று வகை. புறவழிபாடு, அகப்புற வழிபாடு, அகவழிபாடு என்பன. உடலால் செய்வது புற வழிபாடு எனவும், உடலாலும் மனத்தாலும் செய்வது அகப்புற வழிபாடு எனவும், மனத்தால் மட்டும் செய்வது அகவழிபாடு எனவும் படும். இவற்றைச் சரியை கிரியை யோகம் எனச் சாத்திரம் கூறும். கையால் மலர் புனைதலும் நாவால் புகழ் பாடுதலும் புறவழிபாட்டின்பாற்படும். இவை இரண்டும் செய்யேன் என்பார். 'நல் மலர் புனையேன் ஏத்தேன் நாத்தழும்பேற் என்றார். 'பூநாளும் தலை சுமப்பப் புகழ் நாமம் செவிகேட்ப, நாநாளும் நவின்றேத்தப்

பெறலாமே நல்வினையே' என்னும் ஞானசம்பந்தர் திருவாக்கு இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. இவ்விரண்டையும் செய்யேன்; ஆனால், இவற்றின் பயனாகிய திருவருளை மட்டும் பெற விழைகிறேன் என்பார், 'அருளமுதம் புரியாயேல் வருந்துவன்' என்றார். இறைவன் அருளினாலன்றித் திருவருள் கிட்டாது; உயிர் ஒன்றும் செய்ய வல்லது அன்று என்பதைக் காட்ட, 'மற்றென்னே நான் ஆமாரே' என்றார்.

இதனால், மலர் புனைதலும், ஏத்தலும் இறைவன் திருவருளைப் பெறுதற்குரிய சாதனங்கள் என்பது கூறப்பட்டது.

13

ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமான்நின் திருக்கோயில் தூகேன்மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாரே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே.

பதப்பொருள் : புத்தேளிர் கோமான் - தேவர்பிரானே, சதுராலே சார்வானே - திறமையான பணிக்கு ஆதரவளிப்பவனே, உன் திருவடிக்கே ஆம் ஆறு - என் திருவடிக்கே ஆளாம் வண்ணம், அகம் குழையேன் - மனம் நெகிழிப்பெற்றேன், அன்பு உருகேன் - அன்பினாலே உருகமாட்டேன், பூமாலை புனைந்த ஏத்தேன் - மலர் மாலை தொடுத்துச் சார்த்தி வழிபட மாட்டேன், புகழ்ந்து உரையேன் - உன் புகழ்களை எடுத்துப் பேசமாட்டேன், நின் திருக்கோயில் - உனது திருக்கோயிலை, தூகேன் - அலகிடமாட்டேன், மெழுகேன் - சாணம் பூசிச் சுத்தப்படுத்தமாட்டேன், கூத்து ஆடேன் - ஆனந்தக் கூத்தாடேன், சாம்ஆறுரே - ஆனால் உயிர் விடுதற்கே, விரைகின்றேன் - துரிதப்படுகின்றேன்.

விளக்கம் : பொன்னை நெருப்பிலிட்டுக் காய்ச்சினால் முன்னர்க் குழையும்; பின்னர் உருகும். அதைப்போல், மனமாகிய

காரணத்தை வைராக்கியமாகிய நெருப்பிலிட்டு வாட்டினால் முன்னர்க் குழையும்; பின்னர்

உருகும். இதை விளக்கவே குழைதலை முன்னும், உருகுதலைப் பின்னும் அடிகள் கூறினார். ஏத்துதல் - பாடுதல், உரைத்தல் - உரைநடையாகக் கூறல், தூகல் -

விளக்கல், மெழுகல் - சாணத்தால் சுத்தம் செய்தல். மனமுருகிப் பாடி உழவாரப் பணியில் ஈடுபடுதல் இறைவன் திருவடியையடையும் ஆறு. "நிலைபெறுமாறு என்னுதியேல் நெஞ்சே நீ வா, நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோயில் புக்கு, புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கும் இட்டுப் பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடி, தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடி" என்றார் திருநாவுக்கரசரும். முக்கரண வழிபாடும் செய்யாது வீணே காலத்தைக் கழிக்கின்றேன் என்பார், 'சாமாரே விரைகின்றேன்' என்றார்.

இதனால், முக்காரணங்களாலும் இறைவனை வழிபட்டால் அவன் திருவடியையடையலாம் என்பது கூறப்பட்டது.

14

வானாகி மன்னாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உன்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

பதப்பொருள் : வான் ஆகி - ஆகாயமாகியும், மன் ஆகி - நிலமாகியும், வளி ஆகி - காற்றாகியும், ஊனி ஆகி - ஒளியுடைப் பொருள் களாகியும், ஊன் ஆகி - உடம்பாகியும், உயிர் ஆகி - உடம்பிலுள்ள உயிர்களாகியும், உன்மையும் ஆய் - அன்பர்க்கு மெய்ப்பொருளாகியும், இன்மையும் ஆய் - அல்லாதார்க்குப் பொய்ப்பொருளாகியும், கோன் ஆகி - எல்லாவற்றிற்கும் முதல்வனாகியும், அவர் அவரை - ஓவ்வொருவரையும், யான் எனது என்று கூத்தாட்டுவான் ஆகி - யான் என்றும் எனது என்றும் கருதும் நிலையில் வைத்து கூத்தாடும்படி செய்பவனாகியும், நின்றாயை - நிற்கின்ற உன்னை, என் சொல்லி வாழ்த்துவன் - நான் யாது சொல்லிப் புகழ்வேன்?

விளக்கம் : ஜம்பெரும் பூதங்களும் ஞாயிறு திங்களும் உயிரும் ஆகிய எட்டும் இறைவனுக்கு உடல் என்பர். இதனை, 'இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி இயமானனாய் ஏறியுங் காற்றுமாகி, அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி ஆகாசமாய் அட்ட மூர்த்தியாகி' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்காலும் அறியலாம். எல்லாவற்றுக்கும் இறைவனே முதல்வனாய் இருக்கின்றான் என்பார், 'கோனாகி' என்றார். இறைவன்

இயக்கவே உயிர்கள் இயங்குகின்றன என்ற உண்மையைக் கூற, ‘அவரவரைக் கூத்தாட்டுவனாகி’ என்றார். யான் என்பது அகப்பற்று; எனது என்பது புறப்பற்று. வியாபகப் பொருளான இறைவனை வியாப்பியப் பொருளாய் அடங்கியிருக்கும் உயிர்

எவ்வாறு புகழ்வியலும் என்பார், ‘என் சொல்லி வாழ்த்துவேன்’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் உலகத்தோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்திருக்கும் நிலை கூறப்பட்டது.

15

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனம்நின்பால்
தாழ்த்துவதுந் தாம்உயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழுவேண்டிச்
சூழ்த்துமது கரமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானும்உன்னைப் பரவுவனே.

பதப்பொருள் : மதுகரம் - வண்டுகள், சூழ்த்து - மொய்த்து, முரலும் - ஒலிக்கின்ற, தாரோயை - கொன்றை மாலையை யணிந்த உன்னை, வானவர்கள் - தேவர்கள், வாழ்த்துவதும் - பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துவதும், தாம் வாழ்வான் - தாம் நீடுழி வாழ்தற்பொருட்டே, நின்பால் - உன்னிடத்தில், மனம் தாழ்த்துவதும் - உள்ளத்தைப் பணிவிப்பதும், தாம் உயர்ந்து - தாங்கள் மேன்மை அடைந்து, தம்மை - தங்களை, எல்லாம் - பிறர் எல்லாரும், தொழு வேண்டி - வழிபட விரும்பியே, நாயடியேன் யானும் - நாய் போன்ற அடியவனாகிய யானும், பாழ்த்தப் பிறப்பு அறுத்திடுவான் - பயனற்ற பிறப்பினையொழித்திடுவதற்காக, உன்னைப் பரவுவன் - உன்னைத் துதிப்பேன்.

விளக்கம் : மது - தேன். கரம் - ஈட்டுதல். மதுவை ஈட்டலால் வண்டுக்கு மதுகரம் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. தேவர்கள் இறைவனை வாழ்த்துவது தாம் வாழ்தற்காகவும், வணங்குவது தம்மைப் பிறர் வணங்கு வதற்காகவுமாதலால், பயன் கருதிய வாழ்த்தும் வணக்கமுமாயின. ஆனால், தாம் வாழ்த்து வது போகமும் புகழும் கருதியன்று; பிறவியறுதலை வேண்டியே வாழ்த்துகின்றாராதலால் ‘பாழ்த்தப் பிறப்பறுத்திடுவான் யானும் உன்னைப் பரவுவனே’ என்றார்.

இதனால், ‘வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை’ என்றமையால் பிறவாமை ஒன்றனையே இறைவன்பால் வேண்டா வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

16

பரவுவார் இமையோர்கள் பாடுவன நால்வேதம்
குரவுவார் குழல்மடவாள் கூறுடையா ஸொருபாகம்
விரவுவார் மெய்யன்பின் அடியார்கள் மேன்மேலுன்
அரவுவார் கழலிணைகள் காண்பாரோ அரியானே.

பதப்பொருள் : அரியானே - யாரும் அறிதற்கு அரியவனே, இமையோர்கள் - தேவர்கள், பரவுவார் - வாழ்த்தி வணங்குவர்; நால் வேதம் - நான்கு வேதங்கள், பாடுவன - உன் புகழைப்

பாடுவன; குரு - குரா மலரையணிந்த, வார் - நிண்ட, குழல் மடவாள் - கூந்தலையுடைய உமாதேவி, ஒரு பாகம் கூறு உடையாள் - ஒருபுறத்தைத் தனது கூறாகக் கொண்டுள்ளாள்; மெய்யன்பின் அடியார்கள் - உண்மையன்பினையுடைய அடியார்கள், மேல்மேல் - மேன்மேலும், விரவுவார் - இரண்டறக் கலந்து நிற்பார்கள்; (அவர் எல்லோரும்) அரவு - அராவிய, உன் வார் கழல் இணைகள் - உன் நீண்ட வீரக் கழலையணிந்த திருவடிகளை, காண்பாரோ - ஒருபடித்தாகக் காண்பார்களோ? (அல்லர்.)

விளக்கம் : புகழ்தான் உரையும் பாட்டும் என இரு வகைப்படும். ‘இமையவர் இறைவனை உரையால் பாராட்டுவர்; வேதங்கள் பாட்டுகளாற் பாராட்டுவன்’ என்பார், ‘பரவுவார் இமையோர்கள், பாடுவன நால்வேதம்’ என்று பிரித்துக் கூறினார். குரா - ஒரு வகை மரம். மடமை - இளமை. இறைவனை இமையோர் பரவியும், வேதம் பாடியும், உமாதேவி ஒன்றி யிருந்தும், அடியார் இரண்டறக் கலந்தும் காண்கின்ற நிலைகள் பலவாகும் என்பார் ‘கழலிணைகள் காண்பாரோ’ என்றார். ‘ஒருபடித்தாக’ என்பது சொல்லெச்சம்.

கூறுடைய வரலாறு :

பிருங்கி முனிவர் சிவபிரானை மாத்திரம் வலம் வருவதைக் கண்ட உமாதேவியார் தம் நாயகனை நோக்கி, ‘முனிவர் என்னை நோக்கி வலம் வராமைக்குக் காரணம்

என்ன? என்று கேட்டார். சிவபெருமான், ‘இஷ்டசித்தி பெற விரும்புவோர் உன்னை நோக்கி வலம் வருவர்; மோட்சத்தை விரும்புவோர் என்னை மட்டும் வலம் வருவர்’ என்றார். ‘இஷ்டசித்தியை விரும்பாது, மோட்சத்தை விரும்பியதால் பிருங்கி முனிவர் உன்னை வலம் வரவில்லை’ என்று கூறியதை உணர்ந்த தேவியார், இறைவனோடு பிரியா திருக்கப் பலகால் தவமிருந்து இறைவனது இடப்பாகத்தைப் பெற்றனர்.

இதனால், இறைவன் அளவிடற்கு அரியவனாகவின், அவனைக் காண்கின்ற நிலைகள் பலவாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

17

அரியானே யாவர்க்கும் அம்பரவா அம்பலத்தெழு
பெரியானே சிறியேனை ஆட்கொண்ட பெய்கழற்கீழ்
விரையார்ந்த மலர்தூவேன் வியந்தலறேன் நயந்துருகேன்
தரியேன்நான் ஆமாறென் சாவேன்நான் சாவேனே.

பதப்பொருள் : யாவர்க்கும் அரியானே - எத்தகையார்க்கும் அறிதற் கரியவனே, அம்பரவா - ஞானவெளியில் விளங்குகின்றவனே, அம்பலத்து எம் பெரியோனே - தில்லையம்பலத்தில் பொதுவில் நின்று நடமாடும் எம் பெருமானே, சிறியேனை - சிறுமை மிக்க ஆடியேனை, ஆட்கொண்ட - ஆளாக்கிகொண்ட,

பெய்கழல் கீழ் - வீரக்கழலினையனிந்த திருவடியில், விரை ஆர்ந்த - மணம் நிறைந்த, மலர் - மலர்களை, தூவேன் - இட்டு வழிபடேன்; வியந்து அலறேன் - அதிசயித்து அலறேன்; நயந்து உருகேன் - வியம்பியுருகேன்; நான் ஆம் ஆறு என் - நான் உய்தற்குத் தகுதியாகும் வகை யாது? தரியேன் - (இவ்வாறு பயனின்றி இருத்தலைப்) பொறுக்கமாட்டேன்; நான் சாவேன் சாவேன் - நான் இறப்பேன் இறப்பேன்.

விளக்கம் : இறைவன் விளங்கித் தோன்றுமிடம் நெஞ்சத் தாமரை. இதைச் சிதாகாசம் என்று கூறுவராகவின், ‘அம்பரவா’ என்றும், இக்காட்சி பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களாலன்றி எல்லோராலும் காண முடியாததாகையால் தில்லையில் சகலரும் காணப் பொதுவினில் நின்று நடமாடுகிறான் என்பதை விளக்க, ‘அம்பலத்தெழு பெரியானே’ என்றும் கூறினார். தம்மையாட்கொண்ட பெருமானை முக்கரணங்களாலும் வழிபட வேண்டும் என்பார், ‘மலர் தூவேன், வியந்தலறேன்,

நயந்துருகேன்' என்றார். 'இவ்வாறு வாழ்வதில் பயன் யாதுளது?' என்பார், 'தரியேன் சாவேன்' என்றார். வாழ்தலில் தமக்குள்ள வெறுப்பைக் காட்டுவார், 'சாவேன் சாவேன்' என்று அடுக்கிக் கூறினார்.

இதனால், இறைவனை முக்கரணங்களாலும் வழிபாடு செய்யாது வாழ்தலைவிட இறப்பதே மேல் என்பது கூறப்பட்டது.

18

வேனில்வேள் மலர்க்கணைக்கும் வெண்ணைகச்செவ் வாய்க்கரிய
பானலார் கண்ணியர்க்கும் பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே
ஊனெலாம் நின்றுருகப் புகுந்தாண்டான் இன்றுபோய்
வானுளான் காணாய்நீ மாளாவாழ் கின்றாயே.

பதப்பொருள் : வேனில் வேள் - வசந்த காலத்திற்குத் தலைவனாகிய மன்மதனுடைய, மலர்க்கணைக்கும் - மலர் அம்புகளாலும், வெள் நகை - வெண்மையான பற்களையும், செவ்வாய் - சிவந்த வாயினையும், கரிய பானல் ஆர் கண்ணி யர்க்கும் - கருங்குவளை மலர் போன்ற கண்களையும் உடைய மங்கையராலும், பதைத்து உருகும் - பதைப்புற்றுக் கரையும், பாழ்நெஞ்சே - பயனற்ற மனமே, ஊன் எல்லாம் நின்று உருக - உடம்பு முழுதும் கனிந்து அமுதாறி உருகும்படியாக, புகுந்து ஆண்டாள் - எழுந்தருளி வந்த உள்ளத்தே நிலைபெற்று ஆட்கொண்டருளிய பெருமான், இன்று போய் - இப்போது நம்மை நீங்கிச் சென்று, வான் உளான் - ஞான ஆகாயத்தின்கண் இருக்கின்றான், நீ காணாய் - அவனை நீ காண முயல மாட்டாய்; மாளா - நீ இறந்தொழியாது, வாழ்கின்றாய் - இன்னும் நிலைத்திருக்கின்றாய், (இஃது என்னை?)

விளக்கம் : மன்மதன் ஆட்சி செய்கின்ற காலம் வசந்த காலமாதலால், 'வேனில் வேள்' என்றார். தாமரை மலர், மாமலர்

அசோக மலர், மூல்லை மலர், நீலமலர் என்பன மன்மதனுடைய மலர் அம்புகளாம். நகை - பல். வாய் - இதழ். வெண்மை செம்மை கருமை என்பன முரண் தொடையாய் நின்று இன்புறுத்துவன. கணைக்குப் பதைப்பதும், கண்ணியர்க்கு உருகுவதும் உலகியலில் காணப்படுவனவாதலால், 'கணைக்குப் பதைத்துக் கண்ணியர்க்கு உருகும்' எனக் கூட்டிப் பொருள் கூறினும் அமையும். இறைவன்

திருப்பெருந்துறையில் குருத்தமர நீழவின்கண் குருவாய் எழுந்தருளித் தம்மை ஆட்கொண்டதை நினைவுபடுத்தி, ‘ஊன் எலாம் நின்றுருகப் புகுந்தாண்டான்’ என்றார். இறைவன் தங்கியிருக்குமிடம் பரவெனியாதவின், ‘இன்று போய் வானுளான்’ என்றார். அவனைச் சென்று அடையாது வாழ்கின்ற வாழ்வு வாழ்வாகாதாதலால், ‘நீ மாளா வாழ்கின்றாயே’ என்றார்.

இதனால், நிலையில்லாச் சிற்றின்பத்தை நாடுவதை விடுத்து நிலையான பேரின்பத்தை நாடுவதே சிறப்புடையதாம் என்பது கூறப்பட்டது.

19

வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்
டாழ்கின்றாய் ஆழாமற காப்பானை ஏத்தாதே
சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.

பதப்பொருள் : வாழாத நெஞ்சமே - பேரின்ப வாழ்க்கையைப் பெற்று வாழக் கருதாத மனமே, வாழ்கின்றாய் - நீ வீணாக உலகிலே நிலைத் திருக்கின்றாய், வல்வினைப்பட்டு - கொடிய வினையில் அகப்பட்டு, ஆழ்கின்றாய் - துயரத்தில் அழுந்துகின்றாய்; ஆழாமல் - அங்ஙனம் அழுந்தாமல், காப்பானை - நம்மை எடுத்துக் காக்கின்ற இறைவனை, ஏத்தாதே - வழிபாமல், உனக்குக் கேடு சூழ்கின்றாய் - உனக்குக் கெடுதியே உண்டாக்கிக் கொள்ள எண்ணுகின்றாய், பல்காலும் சொல்கின்றேன் - பல முறையும் உனக்கு அறிவுரை இயம்புகின்றேன்; நீ அவலக்கடல் ஆய வெள்ளத்து - நீ துன்பக் கடலாகிய பெருவெள்ளத்திலே, வீழ்கின்றாய் - வீழ்ந்தொழிகின்றாய்; (இஃது உன் நிலை.)

வினாக்கம் : வினையினால் பிறவி உண்டாகிறது. பிறவி எடுத்த பின்னர் மீண்டும் வினை ஏறுகிறது. வினையும் பிறப்பும் தொடர் சங்கிலி போன்ற முடிவு இல்லாது உள்ளன. வினைப் பிறவி சாராமே தடுப்பதற்கு இறைவனது புகழையே பாட வேண்டும். அவ்வாறு பாடுவதற்குத் தம் மனம் செல்லவில்லை என்பார், ‘வல்வினைப்பட்டு ஆழ்கின்றாய் ஆழாமற காப்பானை ஏத்தாதே’ என்று தம் மனத்தை நோக்கிக் கூறினார்.

இருங்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்பூரிந்தார் மாட்டு"

என்றார் நாயனாரும். இறைவன் புகழைப் பாடாமையினால் துன்பக் கடலிலே தான் மூழ்க வேண்டியுள்ளது என்று வருந்துவார், 'வீழ்கின்றாய் நீ அவலக் கடலாய வெள்ளத்தே' என்றார். வாழ்வதைவிட இறப்பதால் வினை ஏறாமலாவது இருக்கும் என்று என்னுவார், 'நெஞ்சமே வாழ்கின்றாய்' என்று மனத்தை நோக்கிக் கூறினார்.

இதனால், இறைவனது திருவடியை இறைஞ்சாது போனால் துன்பமே வந்து சாரும் என்பது கூறப்பட்டது.

20

3. சுட்டறுத்தல்

சுட்டறுத்தலாவது, 'இது குடம்; இது படம்' என்பது போலச் சுட்டியறியும் அறிவை அறுத்தலாம். உலகியற்பொருள்களை உடல் உறுப்புகளின் துணைகொண்டு சுட்டி அறியலாம்; இறைவனை அறிதல், மெய்யுணர்வினாலன்றி இயலாது என்று உணர்ந்து அவனை அருளால் அறிதலாம்.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
பெருமானே யெனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
பள்ளந்தாழ் உறுபுனலிற் கீழ்மேல் ஆகப்
பதைத்துருகும் அவர்நிற்க என்னை ஆண்டாய்க்
குள்ளந்தாள் நின்றுச்சி யளவும் நெஞ்சாய்
உருகாதால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாய் அண்ணா
வெள்ளந்தான் பாயாதால் நெஞ்சங் கல்லாம்
கண்ணினையும் மரமாந்தீ வினையி னேற்கே.

பதப்பொருள் : வெள்ளம் தாழ் - கங்கை நீர்ப்பெருக்குத் தங்கிய, விரிசடையாய் - விரிந்த சடையினையுடையாய், விடையாய் - ஏருதினை ஊர்தியாக உடையாய், விண்ணோர் பெருமானே - தேவர் தலைவனே, எனக் கேட்டு - என்று அன்பர்

சொல்லக் கேட்டவுடனே, வேட்ட நெஞ்சாய் - ஆர்வம் மிகுந்த மனத்தினராய், பள்ளம் தாழ் உறு புனலின் - பள்ளத்தில் விழுகின்ற மிகுந்த நீர் போல, கீழ்மேல் ஆக - மேல் கீழாக விழுந்து, பதைத்து உருகும் அவர் நிற்க - வணங்கி நெஞ்சம் தூடிக்கும் அடியார் பலர் நிற்க, என்னை ஆண்டாய்க்கு - என்னைப் பெருங்கருணையால் ஆண்டுகொண்ட உன்பொருட்டு, உள்ளந்தாள் நின்று - என் உள்ளங்கால் முதல், உச்சி அளவும் - உச்சி வரையுள்ள உடம்பின் பகுதி முற்றும், நெஞ்ச ஆய் - மனத்தின் இயல்புடையதாய், உருகாது - உருகவில்லை; உடம்பு எல்லாம் - உடம்பு முழுதும், கண் ஆய் - கண்ணின் இயல்புடையதாய்,

அண்ணா - அண்ட முடியாத, வெள்ளம் பாயாது - நீர்ப் பெருக்குப் பாயவில்லை; ஆகையால், தீவினையினேற்கு - கொடிய வினையையுடை யேனுக்கு, நெஞ்சம் கல் ஆம் - நெஞ்சானது கல்வினால் அமைந்ததேயாம்; கண் இணையும் - இரு கண்களும், மரம் ஆம் - மரத்தினாலாயவையேயாம்.

விளக்கம் : விரிசடையில் தங்கியது கங்கையாதலால், வெள்ளம் என்பதற்குக் கங்கை எனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. இறைவன் கங்கையை முடியில் தாங்கி உலகைக் காத்தான்; விடையை ஊர்தியாகக் கொண்டு அறத்தை வளர்த்தான்; ஆதலால், தலைவன் எனப்பட்டான் என்பார், ‘விரிசடையாய், விடையாய், விண்ணோர் பெருமானே’ என்றார். இறைவனது கருணைச்செயலைக் கேட்ட மாத்திரத்தே அடியார்கள் மனம் கங்கை வெள்ளம் போன்று வேகமாய் உருகி ஓடும் என்பார். ‘பள்ளந்தாழ் உறுபுனலிற் கீழ்மேலாகப் பதைத்துருகும்’ என்றார். ‘ஆயினும், அவ்வடியார் களை விடுத்து ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னை ஆண்டமைக்கு உடம்பு முழுதும் மனமாக இருந்து உருகுவதோடு கண்ணாகவும் இருந்து அழ வேண்டும்’ என்பார். ‘உள்ளந்தாள் நின்று உச்சியளவும் நெஞ்சாய் உருகாதால்; உடம்பெல்லாம் கண்ணாய் அண்ணா, வெள்ளந்தான் பாயாதால்’ என்றார். அவ்விரண்டனையும் செய்யாமையால், ‘நெஞ்சம் கல்லாம் கண்ணினையும் மரமாம்’ என்றார். உலோகப் பொருள்கள் உருகும்; கல் உருகாது. அதனால், நெஞ்சத்தைக் கல் என்றார். ‘நெஞ்சக் கனகல்’ என்றார், அருணகிரிநாதர். மரத்தின் கண்களுக்குக் ‘கண்’ என்ற பெயர் உண்டு. அதற்கு நீர் வடிக்கும் தன்மை இல்லை. அதனால், கண்ணை ‘மரம்’ என்றார். ‘வன்பராய் முருடொக்கும்’ என் சிந்தை மரக்கண்; “என் செவி இரும்பினும் வலிது” என்று பின்னும் கூறுவர் (23.4). “மரக்கண்ணோ மண்ணாள்வார் கண்” என்று

முத்தொன்னாயிரத்திலும் கூறப்பட்டது. இதற்குக் காரணம் வினை என்பார்,
‘தீவினையினேற்கே’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது பெருங்கருணைத் திறத்தை என்னி உருகி அழு
வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

21

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போதுநான் வினைக்கேடன் என்பாய் போல
இனையன்நான் என்றுன்னை அறிவித் தென்னை
ஆட்கொண்டெம் பிரானானாய்க் கிரும்பின் பாவை
அனையநான் பாடேன்றின் றாடேன் அந்தோ
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவி சோரேன்
முனைவனே முறையோநான் ஆன வாறு
முடிவறியேன் முதல்அந்தம் ஆயி னானே.

рокродрокрпНрокрпKroঃrpBro | rpH : roорpБродроঃrpH рoЕоиrpНродоорpH
роЖкропрoг ройрoг - родрpЛроঃrpHрoродрpНродрpБroХрpНроХрpБroорpH
роорpБroyрoг roঃ rpБroХрpНроХрpБroорpH рoХrоg рoঃrogrooг ройрoг ройрp3,
роg рoг ройрpИропрoг roঃrp3 рoХrоg рояирpНродрpЗройрpI - roঃ рoг ройрpИрокрpH
рокроg рo'бродрpНродрoг roঃrp3 рoЕоХрокрpНрокrоярpНро'ярpБroХрpH рoХrоg рояирpНрод
роOрирpНрокроg roঃrpH, рокрpБroХрpБriрpНродрpB рoиrоg ройрpНроঃrpB - roঃ рoঃ рoг
роOродрoг roঃrpНрокрpНрокrоярpНро'ярpB рoঃ рoиrоg рoиrоg ройрpНроঃrpB, рокрpЛродрpB -
роиrоA roঃ rog, рoиrоg ройрpH roঃ рoг ройрpИроХрpНроХрpЗройрpH - рoиrоg ройрpH
роg рoг ройрpИропрpI рoТroг рoг рoХрpНроX roঃ рoঃrpНроঃrpЗrойрpH, рoОрирpНрокроg ропрpH
рокрpЛроঃ - рoОрирpНроঃrpB рoХрpBroঃrpБroг roг ропрpH рокрpЛроঃ, рoиrоg ройрpH
роZrойрpИропройрpH рoОрирpНроঃrpB - рoиrоg ройрpH рoЗrодрpНродrойрpНроорpИропройрpH
роOрирpНроঃrpB, ройрpНroiрpI рoЕoঃroг roঃ рoг родрpНродрpB -
ройрpНroiрoг ропрoঃrpНрокрpI рoОрирoХрpНроХрpB
роЕoঃroг roঃ rpBroঃrpБroдrпНродrоg ропрoঃrpBro | roг , рoОрирpНroiрpI
роЖrоярpНроХрpКрогрpНrоярpB - рoОрирpНroiрpI рoЕoЯrоg рoорpI рoХрpКрогрpНrоярpB,
роOроорpНрокrоg roঃroг ройрpH рoЖrойрoг ропрpНроХрpНроХрpB - рoОроорoХрpНроХрpБroдrпH

родро~~рп~~Иро~~ф~~ ройро~~ф~~ ропрпН роиро~~т~~ ройрпНро~~ш~~ ройройрпНрокрпКро~~ш~~рпБроярпНроярпБ,
ро~~з~~ро~~ш~~рпБрояорпНрокр~~т~~ ройрпН рокро~~ф~~ ро~~ф~~рпИ роЕройрпИроп роиро~~ф~~ ройрпН -
ро~~з~~ро~~ш~~рпБрояорпНрокр~~т~~ ройро~~ф~~ ро~~ш~~рпНро~~ш~~БрпЖропрпНрод рокрдрпБрояорпИ рокрпЛройрпНро~~ш~~
роиро~~ф~~ ройрпН, рокро~~ф~~ роярпЗройрпН - рокро~~ф~~ роя рооро~~ф~~ роярпНроярпЗройрпН; роиро~~т~~ ройрпНро~~ш~~рпБ
ро~~ж~~роярпЗройрпН - роиро~~т~~ ройрпНро~~ш~~рпБ роХрпВрдрпНродро~~ф~~ роя рооро~~ф~~ роярпНроярпЗройрпН;
роЕро~~ш~~рпНродрпЛ - роРропрпЛ, роЕро~~ш~~ро~~т~~ роярпЗройрпН - роХрдро~~ш~~ рооро~~ф~~ роярпНроярпЗройрпН;
роЙро~~ш~~ро~~т~~ роярпЗройрпН - роПроШрпНро~~ш~~ро~~т~~ рооро~~ф~~ роярпНроярпЗройрпН;
ро~~ж~~ро~~ф~~ ро~~т~~ ро~~ж~~рпЛро~~ш~~рпЗройрпН - ройропро~~т~~ ро~~ш~~рпН родро | ро~~ш~~ рооро~~ф~~ роярпНроярпЗройрпН;
роорпБройрпИро~~ф~~ ройрпЗ - роорпБродро~~ш~~рпНро~~ш~~ ройрпЗ, роиро~~ф~~ ройрпН ро~~ж~~ройро~~ф~~ ро~~ш~~рпБ -
роиро~~ф~~ ройрпН ро~~з~~ро~~ш~~рпНро~~ш~~ ро~~ш~~ро~~т~~ роп роорпБро~~ш~~рпИропро~~т~~ ройрпН, роорпБрояро~~т~~ ро~~ш~~рпБ
роЕро~~ш~~ро~~т~~ ропрпЗройрпН - роорпБрояро~~т~~ ро~~ш~~рпБ ро~~ж~~ройрпНро~~ш~~рпБ роЕро~~ш~~ро~~т~~ роп
рооро~~ф~~ роярпНроярпЗройрпН; роорпБро~~ш~~рпИропрпЛ - розродрпБ роорпБро~~ш~~рпИропро~~ф~~ роХрпБрояорпЛ?

ро~~ш~~ро~~т~~ ро | роХрпНро~~ш~~ро~~т~~ : ро~~з~~ро~~ш~~рпБро~~ш~~ ро~~т~~ ройрпИ роТрокрпНрокрпБ
рооро~~ш~~рокро~~ш~~ро~~т~~ рокро~~ф~~ роХроорпН ро~~ш~~ роирпНрод рокроХрпНро~~ш~~Бро~~ш~~ ро~~ш~~рпНро~~ш~~Хро | рпБроХрпНро~~ш~~ХрпБ
ро~~з~~ро~~ш~~рпИро~~ш~~ ройрпН родро~~ф~~ ройрпЗ ро~~ш~~ роирпНродрпБ роорпЖропрпНропрпБрогро~~ш~~рпНро~~ш~~ рпИродрпН
родро~~ш~~рпБро~~ш~~ ро~~ш~~ ройрпН ро~~ж~~ро~~ш~~рпИропро~~ш~~ ро~~ш~~рпН, роЕояро~~т~~ роХро | рпБроХрпНро~~ш~~ХрпБ
роЕро~~ш~~рпНро~~ш~~ ро~~ш~~ро~~ж~~рпЗ ро~~ш~~ роирпНродрпБ роЕро~~ш~~рпБро | рпН ро~~ж~~рпЖропрпНродро~~ф~~ ройрпН
ро~~ж~~ройрпНрокрдрпИ, "ро~~ш~~ ро~~т~~ ройрпИропро~~ш~~ ро~~ш~~рпЗ роХро~~т~~ рояроирпНродрпЗройрпИ"
ро~~ж~~ройрпНрокрдрпБ роорпБродро~~ш~~ро~~т~~ роп рокроХрпБродр~~т~~ роХро | ро~~ш~~ ро~~ш~~рпН
роЕро~~ш~~ро~~т~~ роХро~~т~~ ройрпНро~~ш~~рпЛро~~ш~~рпН. ро~~ш~~ ро~~т~~ ройрпИро~~ш~~ХрпНро~~ш~~ХрпЗроярпН
ро~~ж~~ройрпНрокрдрпБ ро~~ж~~ро~~ш~~рпН, ро~~ш~~ ро~~т~~ ройрпИропрпИ ропро~~ш~~рпБрокрпНрокро~~ш~~ ройрпН
ро~~ж~~ройрпНрокрдрпБ рокрпКро~~ш~~рпБро | рпН. ро~~з~~ро~~ш~~рпИро~~ш~~ ройрпН родро~~ф~~ ройрпЗ родрайрпНро~~ш~~рпИ
роЕро~~ш~~ро~~т~~ ро~~ш~~ родрпНродро~~ф~~ ро~~ш~~ройрпНро~~ш~~ ро~~т~~ ройропро~~ш~~ ро~~ш~~рпНро~~ш~~Хро | рпН ро~~ж~~ройрпИ
роЕро~~ш~~ро~~т~~ ропрооро~~ф~~ роярпНроярпБ ро~~ш~~ ро~~ш~~ро~~т~~ роХрпИропро~~ш~~ ро~~ш~~рпН, тАШро~~ш~~рпИропройрпН
роиро~~ф~~ ройрпН ро~~ж~~ройрпНро~~ш~~рпБ ройройрпНро~~ш~~рпИ ро~~ж~~ройрпНро~~ш~~рпБ ро~~ш~~ ро~~т~~ родрпНродрпБта~~ш~~
ро~~ж~~ройрпНро~~ш~~ро~~т~~ ро~~ш~~рпН. рокро~~ф~~ роярпБродро~~ш~~рпН, ро~~ж~~роярпБродро~~ш~~рпН, ройро~~ш~~ро~~т~~рпБродро~~ш~~рпН,
ро~~ж~~ро~~ф~~ ро~~т~~ ро~~ж~~рпЛро~~ш~~рпНродро~~ш~~рпН роорпБродро~~ш~~ро~~т~~ ропро~~ш~~ родроорпН
ро~~ш~~ ропрооро~~ш~~ ро~~ш~~ роирпНродрпБ ро~~з~~ро~~ш~~рпИро~~ш~~ ройрпН ро~~ш~~ ропрокрпНрокро~~ш~~ярпНро~~ш~~Яро~~ш~~ ро~~ш~~ ройрпН
ро~~ж~~рпЖропрпБрпНро~~ш~~Хро | ро~~ш~~ роХрпБрояорпН. ро~~з~~ро~~ш~~рпИро~~ш~~ ройрпН родроорпН ро~~ш~~ ро~~т~~ ройрпИро~~ш~~Хро | рпИ
роЕро~~ш~~рпБродрпНродрпБ, родроорпНро~~ш~~ро~~т~~ ро~~ш~~ ро~~т~~ родрпНродрпБ
ро~~ж~~роярпНро~~ш~~ХрпКрогрпНро~~ш~~яркрпЛродрпБ, ро~~з~~ро~~ш~~рпИ роТройрпНро~~ш~~рпБрояорпН

ро йрпЖропрпНропро‐ ро‐ ро‐рпНро‐рпИ ро ОройрпНрокро‐ ро‐рпН, тАШроорпБро‐рпИропрЛтАЩ
 ро ОройрпНро‐рпБроорпН, розродройро‐ ро‐рпН рокро‐ ройрпН ропро‐ родрпБ
 ро‐ ро‐ | рпИропрБроорпЛ ро ОройрпНрокро‐ ро‐рпН, тАШроорпБрояро‐ ро‐ ро‐ ропрЗройрпНтАЩ
 ро ОройрпНро‐рпБроорпН роХрпВро‐ ро‐ ройро‐ ро‐рпН. тАШроЖропрНтАЩ
 розро‐рогрпНроярпБроорпН ро Еро йрпИроХро‐ | рпН.

ро Зрордройро‐ ро‐рпН, розро‐рпИро‐ ройрпН родро‐ ройрпЗ
 ро Еро‐ ро‐ ро‐ | ро‐ родрпНродро‐ ро‐ройрпНро‐ ро‐ | ро‐рпИро‐ ройрпИропр‐ ро‐ роп
 розропро‐ ро‐ | родрпБ ро ОройрпНрокродрпБроорпН, ро Еро‐ рпНро‐ ро‐ ро‐рпБ
 ро Еро‐ ро‐ ро‐ | ро‐ ро‐ ро‐ХрпНро‐ХропрНрокрпЖропрНро‐ ро‐рпНро‐Хро‐ | рпН ро Еро‐ ройрдрпБ
 ро Хро‐рпБрогорпИропрпИ ро иро‐ ройрпИроирапНродрпБ ройро‐рпБроХ ро‐ рпЗрогрпНроярпБроорпН
 ро ОройрпНрокродрпБроорпН роХрпВро‐ рокрпНрокроярпНро‐ярой.

22

ро Жропрои‐ ройрпН ро оо‐рпИропро‐ ройрпБроорпН ро ирпАропрЗ ропро‐ родро‐рпН
 ро Еро‐ ро‐ ро‐ирапНродро‐ ропро‐ ройрпН ропро‐ ро‐ ро‐ ройроШрпН ро ХроярпИро‐
 ройро‐ роп
 ро иро‐ ропро‐ ройрпЗройрпН ро Жр одро‐рпИропрБроорпН ро ирпЛро‐ХрпНро‐Хро‐ ро‐ХрпН
 ро‐ХрогорпНро‐ярпБ
 ро иро‐ родро‐рпЗ ро иро‐ ройрпБро‐ХрпНро‐ХрпЛро‐рпН ро ЕройрпНрокройрпН
 ро ОройрпНрокрпЗройрпН

ஆயினேன் ஆதலால் ஆண்டு கொண்டாய்
 அடியார்தாம் இல்லையே அன்றி மற்றோர்
 பேயனேன் இதுதான்நின் பெருமை யன்றே
 எம்பெருமான் என்சொல்லிப் பேச கேளே.

பதப்பொருள் : ஆய - சிறந்த நூலாகிய, நான்மறையவனும் - நான்கு
 வேதங்களிலும் சொல்லப்பட்ட பொருளாய மிக மேலானவனும், நீயே ஆதல் அறிந்து
 - நீயேயாகியிருத்தலைத் தெரிந்துகொண்டு, யான் - நான், யாவரினும் கடையன் ஆய
 - எல்லாரினும் கடைப்பட்டவனாகிய, நாயினேன் ஆதலையும் -
 நாய்போல்பவனாயிருத்தலையும், நோக்கிக் கண்டு - ஆராய்ந்து பார்த்து, நாதனே -

இறைவனே, நான் - அடியேன், உனக்கு - தேவனாகிய உனக்கு, ஓர் அன்பன் என்பேன் ஆயினேன் - ஓர் அன்பன் என்று நினைப்பேனாயினேன்; ஆதலால் - ஆகையால், ஆண்டுகொண்டாய் - ஆட்கொண்டருளினை; ஓர் பேயனேன் அன்றி - நீ ஆட்கொள்வதற்கு ஒப்பற்ற பேயின் தன்மையுடைய வனாகிய என்னையன்றி, மற்று அடியார்தாம் இல்லையோ - வேறு அடியார்கள் இல்லையோ? - (பலர் இருக்க என்னையாண்ட) இச்செய்கை, நின் பெருமை அன்றே - உன் பெருந் தன்மையேயன்றோ? எம்பெருமான் - எம்பெருமானே, என் சொல்லிப் பேசுகேன் - உன் பெருமையை என்னைந்று சொல்லிப் புகழ்வேன்!

விளக்கம் : மறைகள் போற்றப்படுவன; போற்றப்படும் மறைகளாலும் போற்றப்படுவன் இறைவன் என்று இறைவனது சிறப்புக் கூறுவார், ‘ஆயநான் மறையவனும் நீயோதல் அறிந்தும்’ என்றார். மக்களைக் காட்டிலும் விலங்கு இழிபிறப்புடையது; விலங்கில் மிக இழிந்தது நாய். நாய் போன்ற இழி பிறப்புடையவன் யான் என்பார், ‘யாவரினுங் கடையனாய நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக் கண்டு’ என்றார். ஆயினும், அத்துணைச் சிறப்புடைய இறைவன் இத்துணை இழிவுடைய தம்மையாண்டது தாம் அவனை அடைய விரும்பிய ஓர் ஆர்வத்தால்தான் என்பார், ‘அன்பன் என்பன் ஆயினேன்; ஆதலால், ஆண்டுகொண்டாய்’ என்றார். அடியார் பலர் இருக்கத் தம்மை ஆண்டது இறைவனது பெருந்தன்மை என்பார், ‘இதுதான் நின் பெருமையன்றே’ என்றார். ‘இவ்வளவு வியத்தகு செயலைச் செய்த இறைவனை என் சொல்லி வாழ்த்துவேன்! என இறுதியில் இரங்குகிறார்.

இதனால், இறைவனது பெருமையும் உயிர்களது சிறுமையும் கூறப்பட்டன.

பேசிற்றாம் ஈசனே எந்தாய் எந்தை
பெருமானே என்றென்றே பேசிப் பேசிப்
பூசிற்றாம் திருநீறே நிறையப் பூசப்
போற்றிஎம் பெருமானே யென்று பின்றா
நேசத்தாற் பிறப்பிறப்பைக் கடந்தார் தம்மை
ஆண்டானே அவாவெவள்ளக் கள்வ ணேனை

மாசற்ற மணிக்குன்றே எந்தாய் அந்தோ
என்னென் ஆட்கொண்ட வண்ணந் தானே.

பதப்பொருள் : மாசு அற்ற - குற்றமற்ற, மணிக்குன்றே - மாணிக்க மலையே, எந்தாய் - என் தந்தையே, தாம் பேசில் - தாம் பேசப்புகின், ஈசனே - தலைவனே, எந்தாய் - எங்கள் தந்தையே, எந்தை பெருமானே - எங்கள் தந்தைக்கும் தலைவனே, என்று என்றே பேசிப்பேசி - என்று பலகாற்பேசி, பூசின் - பூசப் புகின், திருநீறே - திருவெண்ணீற்றையே, நிறையப் பூசி - உடம்பு முழுதும் பூசி, எம்பெருமானே போற்றி என்று - 'எங்கள் தலைவனே, உனக்கு வணக்கம்!' என்று எப்பொழுதும் சொல்லி, பின்றா நேசத்தால் - பின்னிடாத அன்பினால், பிறப்பு இறப்பைக் கடந்தார்தம்மை - பிறப்பிறப்பைத் தாண்டினவர்களை, ஆண்டானே - ஆண்டருளினவனே, அவா வெள்ளம் - ஆசைக்கடலில் வீழ்கின்ற, கள்வனேனை - கள்வனாகிய என்னை, நீ ஆட்கொண்டவண்ணம் என்னை - நீ அடிமை கொண்ட தன்மை என்னை, அந்தோ - அதிசயம்!

விளக்கம் : மாணிக்கம் ஓளியுடையது; ஆனால், கழுவ வேண்டிய குற்றமுடையது. இறைவன் குற்றம் இல்லாத ஓளியுடையவன் என்பார், 'மாசற்ற மணிக்குன்றே' என விளித்தார். அடியார்கள் இறைவன் திருநாமங்களையே கூறுவார்கள். அவர்கள் மறந்தாலும் அவர்கள் நாக்கள் இறைவனை மறவா. நாவாகிய பொறி இறைவனை வாழ்த்தாவிடில் குணமில்லாது போகும் என்பதும் பொய்யாமொழியால் அறியப்படும் (தேவாரம்). ஆதலால், அடியார் பேசின் '�சனேயெந்தா யெந்தை பெருமானே என்றென்றே பேசவார்' என்றார். 'பேய்வாழ் காட்டகத்தாடும் பிரான்தன்னை வாயே வாழ்த்து கண்டாய்' என்று திருநாவுக்கரசர் வாய்க்குக் கட்டளையிடுகிறார்.

"பூச இனியது நீறு புண்ணிய மாவது நீறு
பேச இனியது நீறு பெருந்தவத் தோர்களுக் கெல்லாம்
ஆசை கொடுப்பது நீறு."

ஆதலால், அடியார்கள் விரும்பிப் பூசவது திருவெண்ணீறாகும், மேலும், திருநீற்றை உடம்பு முழுவதும் உத்தாளனமாகப் பூச வேண்டும் என்பார், 'பூசிற்றாம் திருநீறே நிறையப் பூசி' என்றார்.

அடியார்கள் தமக்கு நன்மை வரினும், தீமை வரினும் இறைவனது திருப்பெயரையே சொல்லி வாழ்த்துவார். ஆகையால், 'போற்றி எம்பெருமானே என்று, என்றார். "வழுக்கி வீழினும் திருப் பெயர்ல்லால் மற்று நான் அறியேன் மறுமாற்றம்," என்பது சுந்தரர் திருவாக்கு. 'உன் அடிமையாகிய என்னைச் சுதந்தரனாகவும், உனது உடைமையாகிய உடல் முதலியவற்றை என்னுடையனவாகவும் கருதுகின்றேன்' என்பார். 'கள்வனேன்' என்றார். அவா எல்லா உயிர்க்கும் பிறப்பைத் தருகின்ற வித்து. அங்ஙனமிருந்தும், அவாக்கடலில் அலைப்புண்டு வருந்தும் தம்மைப் பிறப்பிலிருந்து நீக்கி ஆட்கொண்டது அதிசயம் என்பார், 'அவா வெள்ளக் கள்வனேனை - ஆட்கொண்ட வண்ணந்தான் என்னை!' என்று இரங்குகிறார்.

இதனால், திருநீறு நிறையப் பூசி, இறைவனது நாமத்தை எப்பொழுதும் சொல்லி, யான் எனது என்னும் பற்றுகளை யறுப்பார் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்படும் தகுதியுடையார் என்பது கூறப்பட்டது.

24

வண்ணந்தான் சேயதன்று வெளிதே யன்ற
நேகனேகன் அனுவணுவில் இறந்தா யென்றங்
கெண்ணந்தான் தடுமாறி இமையோர் கூட்டம்
எய்துமா றறியாத எந்தாய் உன்றன்
வண்ணந்தான் அதுகாட்டி வடிவு காட்டி
மலர்க்கழல்கள் அவைகாட்டி வழியற் றேனைத்
திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டாய்
எம்பெருமான் என்சொல்லிச் சிந்திக் கேனே.

பதப்பொருள் : இமையோர் கூட்டம் - தேவர் குழாம், வண்ணந்தான் - உனது நிறந்தான், சேயதன்று - சிவப்பன்று; வெளிது அன்று - வெள்ளையன்று; அநேகன் - நீபலவாயிருப்பவன்; ஏகன் - ஓருவன்; அனு அனுவில் இறந்தாய் - அனுவாயிருப்பவன், அனுவினையும் கடந்த அதிநுட்பமுடையாய், என்று - என்று பேசி, அங்கு - அவ்வாறே, எண்ணந்தான் தடுமாறி - நினைவுதானும் தடுமாறப்பெற்று, எய்தும் ஆறு - உன்னை அடையும் நெறியை, அறியாத - அறியவொண்ணாத, எந்தாய் - எந்தையே, உன்றன் வண்ணம் காட்டி - உன்னுடைய நிறத்தைக் காட்டி, வடிவு காட்டி - நீ ஆட்கொள்ளவந்த திருமேனியையுங் காட்டி, மலர்க்கழல்கள் காட்டி

- தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைக் காட்டி, வழி அற்றேனை - உய்யும் வகையில்லாத என்னை, திண்ணை - உண்மையாக, பிறவாமல் - பிறவாதிருக்கும்படி, காத்த ஆட்கொண்டாய் - தடுத்தாட் கொண்டருளினை, எம்பெருமான் - எந்தலைவனே, என் சொல்லி - உன்

கருணையை யாது கூறி, சிந்திக்கேன் - மனத்தால் நினைக்க வல்லேன்?

விளங்கம் : 'செம்மையா, வெண்மையா?' - என்ற ஆராய்ச்சி நிறத்தைப்பற்றியது. 'பலவா, ஒன்றா?' என்ற ஆராய்ச்சி, பொருளைப்பற்றியது. 'அனுவா அனுவினும் நுண்மையதா?' என்ற ஆராய்ச்சி, வடிவைப்பற்றியது. இமையோர்கள் இறைவனை 'எந்நிறத்தினன்? எத்துணையன்? எவ்வடிவினன்?' என்று ஆராய்ச்சி செய்வதால், அவர்களுக்கு இறைவனையடையும் ஆறு விளங்கவில்லை என்பார், "இமையோர் கூட்டம் எய்துமாற்றியாத எந்தாய்" என்றார், 'இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்று எழுதிக் காட்டொண்டே' என்றார் திருநாவுக்கரசர். ஆயினும், தமக்கு 'வண்ணந்தான் அது காட்டி வடிவு காட்டி மலர்க்கழல்கள் அவை காட்டி' ஆட்கொண்ட கருணை, சொல்லும் தரத்தினது அன்று என்பார், 'என் சொல்லிச் சிந்திக்கேனே' என்றார். 'அது, அவை' பகுதிப்பொருள் விகுதிகள்.

இதனால், இறைவனை ஆராய்ச்சியினால் காண இயலாது, திருவருளினால்தான் காண இயலும் என்பது கூறப்பட்டது.

சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயி னேன்றன்
கண்ணினைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி
வந்தனையு மம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கிறை புலன்க ளார
வந்தனைஆட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மால்அழுதப் பெருங்கடலே மலையே உன்னைத்
தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
தனிச்சுட்ரே இரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே.

பதப்பொருள் : நாயினேன் - நாயேனது, சிந்தனை - நினைப்பை, நின்றனக்கு ஆக்கி - நீயே உனக்குரியதாகச் செய்து, கண் இணை - இரு கண்களும், நின் திருப்பாதப் போதுக்கு ஆக்கி - உன் திருவடி மலருக்கு உரியனவாகச் செய்து, வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி - வணக்ககத்தையும் அம்மலர்க்கே உரியதாகச் செய்த, வாக்கு - வாக்கினை, உன் மணி வார்த்தைக்கு ஆக்கி - உன் ஆழகிய புகழைப் பேசுவதற்கு ஆக்கி, ஜயம்புலன்கள் ஆரா - ஜம்பொறியறிவுகளும் உன்னை நுகரும்படி, வந்தனை - எழுந்தருளி வந்து, ஆட்கொண்டு - அடிமை கொண்டு, உள்ளே புகுந்த - மனத்துள்ளே நுழைந்த, விச்சை - வித்தையுடைய, மால் - யாவரும் விரும்புகின்ற, பெரு - பெரிய, அழுதக் கடலே - அமிர்த சாகரமே, மலையே - மலையே, செந்தாமரைக் காடு அனைய - செந்தாமரைக் காட்டை ஒத்த, மேனி - திருமேனியையுடைய, தனிச்சுட்டேரே - ஓப்பற்ற ஒளியே, இரண்டும் இல் - இம்மை மறுமை இரண்டும் அற்ற, இ - இந்த, தனியனேற்கு - தனியேனுக்கு, உன்னை தந்தனை - உன்னைத் தந்தாய் (உனது கருணையை என்னென்பேன்!)

விளக்கம் : 'சிந்தனை', 'வாக்கு', 'வந்தனை' என்பவற்றால் மனம் வாக்குக் காயங்களைக் கூறினார். முக்கரணங்களையும் தனக்கு உரியனவாக இறைவனே செய்துகொண்டான் என்பதைக் குறிப்பிட்டார். உயிர்களை இறைவழிபாட்டுக்குத் தகுதியாக்குவது இறைவன் செயலே என்பதாகும். 'புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என்மனத்தே வழுவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்டும்' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கும் இக்கருத்தை விளக்குவதாகவுள்ளது.

இறைவனது திருவடி தீண்டப்பெறுதலால் மெய்யினுக்கும், திருவடி மலர்ந்தேன் பருகலால் நாவிற்கும், திருமேனி காண்டலால் கண்ணிற்கும், தெய்வ மனம் மோத்தலால் மூக்கிற்கும், பொருள்சேர் புகழ் கேட்டலால் காதிற்கும் ஒருசேர இன்பம் கிடைத்தலால், 'ஜம்புலன்கள் ஆரா' என்றார். புலன்கள் என்றது பொறிகளை. முக்கரணங்களையும் தனக்கே உரியனவாகச் செய்து, ஜம்பொறிகளுக்கும் ஒருசேர இன்பம் தருவது அதிசயச் செயல் என்பதைக் காட்ட 'விச்சை' என்றார். ஆழமுடையது கடல்; உயரமுடையது மலை. இறைவன் இரண்டும் உடையவனாதலால் 'கடலே, மலையே' என்றார்.

இறைவனது திருமுகம், திருவாய், திருக்கை, திருவடி முதலியன தாமரை மலர் போன்றிருப்பதால் 'சொந்தாமரைக் காடனைய மேனி' என்றார். அவனது உருவம்

ஒளியாதலால் 'சுட்ரே' என்றார். 'சுடர் விட்டுளன் எங்கள் சோதி' என்றார் திருஞானசம்பந்தரும்.

இதனால், இறைவன் உயிர்களது முக்கரணங்களையும் தன் வயப்படுத்தி அவற்றுக்குத் தன்னையே தருகின்றான் என்பது கூறப்பட்டது.

26

தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பெளவத் தெவ்வத்
தடந்திரையால் ஏற்றுண்டு பற்றொன் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னுங் காலாற்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்
ஷனியென்னே உய்யுமா றென்றென் றென்னி
அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் ரேனை
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே.

பதப்பொருள் : முனைவனே - முதல்வனே, தனியனேன் - தனியேனாகி, பிறவி பெரும்பெளவத்து - பிறவியாகிய பெரிய

கடலில் வீழ்ந்து, எவ்வம் - துன்பங்களாகிய, தடம் திரையால் - பெரிய அலைகளால், எற்றுண்டு - அலைக்கப்பட்டு, பற்று ஒன்று இன்றி - ஆதாரம் சிறிதுமின்றி, கனியை நேர் - கொவ்வைப் பழத்தை ஒத்த, துவர் வாயார் என்னும் காலால் - சிவந்த வாயினையுடைய மகளிராகிய காற்றால், கலக்குண்டு - கலக்கப் பட்டு, காமம் - காமமாகிய, வான் - பெரிய, சுறவின் வாய்ப்பட்டு - சுறாமீனின் வாயிலே அகப்பட்டு, உய்யும் ஆறு - பிழைக்கும் வழி, இனி என்னே என்று என்று என்னி - இனி யாதோ என்று பலகாலும் என்னி, அஞ்செழுத்தின் புணை பிடித்து - திருவைந்தெழுத்தாகிய தெப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, கிடக்கின்றேனை - கிடக்கின்ற என்னை, மூர்க்கனேற்கு - முரண் குணமுடைய எனக்கு, முதல் அந்தம் இல்லா - முதல் ஈறுகளில்லாத, மல்லல் - வளப்பம் பொருந்திய, கரை காட்டி - முத்தியாகிய கரையைக் காட்டி, ஆட்கொண்டாய் - அடிமை கொண்டருளினாய் (உன் கருணை இருந்தவாறென்னே!)

வினாக்கம் : கடலில் வீழ்ந்தோர் கரை ஏறுதல் அரிது; பிறவியில் வீழ்ந்தோறும் முத்திக்கரையில் ஏறுதல் அரிது. அதனால் பிறவியைக் கடல் என்றார். 'பிறவிப் பெருங்கடல்' என்றார் திருவள்ளுவரும். கடலில் அலை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்துகொண்டிருக்கும், ஓயாது. அது போல, வாழ்வில் துன்பம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்துகொண்டிருக்கும், ஓயாது. அதனால் துன்பத்தை அலை என்றார். புயற்காற்று, கலக்கத்தைச் செய்யும், மகளிரின் தோற்றமும் கண்டாரைக் கலங்கச் செய்யும், அதனால் மகளிரைப் புயற்காற்று என்றார். சுறாமீன், தன் வாயிற்பட்டாரை உள்ளே விழுங்கும்; ஆசை வயப்பட்டோரும் அல்லவில் அழுந்துவர். அதனால் காமத்தைச் சுறாமீன் என்றார்.

தெப்பத்தைக்கொண்டு கடலைக் கடக்கலாம்; திருவைந் தெழுத்தாகிய மந்திரத்தைக்கொண்டு பிறவியைக் கடக்கலாம். அதனால், ஐந்தெழுத்தைப் 'புணை' என்றார். 'வருபவக் கடலில் வீழ் மாக்கள் ஏறிட அருளுமெய் யஞ்செமுத்து' என்றார் சேக்கிழார் சுவாமிகள். மீகாமன் தெப்பத்தால் மக்களைக் கரையில் சேர்க்கிறான்; இங்கு முதல்வன் அஞ்செமுத்தால் அடிகளை முத்தியில் சேர்த்தான் என்பார், 'முனைவனே முதலந்தம் இல்லா மல்லற்கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய்' என்றார். 'அஞ்செமுத்தின்' என்பதிலுள்ள 'இன்' சாரியை.

இதனால், பிறவியாகிய கடலைக் கடந்து முத்திக்கரையை ஏறுவதற்கு அஞ்செமுத்தாகிய தெப்பம் சாதனமாகிறது என்பது கூறப்பட்டது.

27

கேட்டாரும் அறியாதான் கேடொன் றில்லான்
கிளையிலான் கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்
நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி ணேற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
கேளாதன வெல்லாங் கேட்பித் தென்னை
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டான்
எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே.

பதப்பொருள் : ஆரும் கேட்டு அறியாதான் - யாவராலும் செவிகளால் கேட்டு அறியப்படாதவனும், கேடு ஒன்று இல்லான் - யாதோர் அழிவும் இல்லாதவனும், கிளையிலான் - உறவினர் இல்லாதவனும், கேளாதே எல்லாம் கேட்டான் - கருவி களினுதவியால் கேளாதே கேட்பனவற்றையெல்லாம் கேட்டவனும், நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப - நாட்டிலுள்ளவர் ஏமாற்றத்தால் செயலற்றிருக்க, ஞாலத்துள்ளே - உலகத்தில், நாயினுக்குத் தவிசு இட்டு - யானைமேல் இடும் தவிசினை நாய்மேல் இடுவார் போன்று, நாயினேற்கு - நாயினேனுக்கு, காட்டாதன எல்லாங் காட்டி - காட்டவொண்ணாதவற்றையெல்லாங்காட்டி, பின்னும் - மேலும், கேளாதன எல்லாம் கேட்பித்து - கேட்காதன யாவையும் அறிவுறுத்தி, என்னை - அடியேனை, மீட்டேயும் பிறவாமல் - மீண்டும் பிறவாதபடி, காத்து ஆட்கொண்டான் - தடுத்தாண்டான், எம் பெருமான் செய்திட்ட விச்சை - இது எம்பெருமான் செய்த ஒரு வித்தையாம்.

விளக்கம் : இறைவன் தானே தன் வடிவமும் நிறமும் வண்ணமும் உணர்த்தினாலன்றி 'இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன்' என்று பிற்பால் கேட்டு அறியப்படாதவன் என்பார், 'கேட்டாரும் அறியாதான்' என்றார். தனக்கு ஒரு கேடு இல்லாதவனே பிறரது கேட்டினைத் தவிர்த்தல் கூடுமாதலின், 'கேடோன்றில்லான்' என்றார். இறைவன் பிறப்பில்லாதவன் என்பதை விளக்க, 'கிளையிலான்' என்றார்; 'தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன், காணேடி' என்று பின்னரும் கூறுவார்.

'கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்' என்பதற்குப் பிறர் கூறக் கேட்காது தானே அறிபவன் என்றும் பொருள் கூறலாம். தம்முடைய சிறுமையையும் இறைவனது பெருமையையும் காட்ட, நாய்க்குத் தவிசிடுதலைக் குறிப்பிட்டார். திருப்பெருந்துறையில் குருவாய் எழுந்தருளி வந்து முப்பொருளுண்மைகளைத் தமக்கு விளக்கினமையைக் கூறுவார், 'காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னும் கேளாதன வெல்லாங் கேட்பித்து' என்றார்.

ஞானம் உண்டான பின்னரே பிறவியறுமாதலின், 'பிறவா மற்காத்தாண்டான்' என்றார். காட்டாதன காட்டுதலும் கேளாதன கேட்பித்தலும் மாயவித்தையாதலின், 'எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சைதானே' என்றார்.

இதனால், இறைவன் அருளினாலன்றிச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதறிது என்பது கூறப்பட்டது.

28

விச்சைதான் இதுவொப்ப துண்டோ கேட்கின்
மிகுகாதல் அடியார்தம் அடிய னாக்கி
அச்சந்தீர்த் தாட்கொண்டான் அழுத மூறி
அகநெகவே புகுந்தாண்டான் அன்பு கூர
அச்சன் ஆண் பெண் அவிஆ காச மாகி
ஆரழலாய் அந்தமாய் அப்பால் நின்ற
செச்சைமா மலர்புரையும் மேனி யெங்கள்
சிவபெருமான் எம்பெருமான் தேவர் கோவே.

பதப்பொருள் : அச்சன் - எமது தந்தையும், ஆண் பெண் அவி ஆகாசம் ஆகி - ஆண் பெண் அவி ஆகாயம் என்பவையாகி, ஆர் அழல் ஆய் - நிறைந்த நெருப்பாகி, அந்தமாய் - இவையாவற்றிற்கும் முடிவாகி, அப்பால் நின்ற - அதற்கும் அப்பாற்பட்டு நின்ற, செச்சை மாமலர் புரையும் - வெட்சியின் சிறந்த மலரையொத்த, மேனி - திருமேனியையுடைய, எங்கள் சிவபெருமான் - எங்கள் சிவபெருமானும், எம்பெருமான் - எம்முடைய தலைவனும், தேவர் கோ - தேவர்பெருமானும் ஆகிய இறைவன், மிகு காதல் - மிக்க அன்பினையுடைய, அடியார்தம் அடியன் ஆக்கி - தன்னடியார்க்கு அடியனாக்கி, அச்சம் தீர்த்து - பயத்தைத் தவிர்த்து, ஆட்கொண்டான் - என்னைத் தடுத்தாட் கொண்டான்; அழுதம் ஊறி - அமிர்தம் சுரந்து, அகம் நெக - நெஞ்சம் உருகவும், அன்பு கூர - அன்பு மிகவும், புகுந்து ஆண்டான் - என்னுட்புகுந்து ஆண்டருளினன்; கேட்கின் - கேட்கு மிடத்து, இது ஒப்பது - இதனை நிகர்ப்பதாகிய, விச்சை உண்டோ - வித்தையொன்று உள்ளோ!

விளக்கம் : அத்தன், அச்சன் எனப் போலியாயிற்று. இறைவன் உயிர்த்தொகுதியாயும் ஜம்பூதமாயும் இருக்கிறான் என்பதைக் குறிப்பிட, 'ஆண் பெண் அவியாகாசம் ஆகி ஆரழலாய்' என்றார். பூதங்களில் இரண்டைக் கூறி மூன்றை உள்ளடக்கினார். ஆயினும், அவற்றை இறுதி செய்பவனாயும், அவற்றுக்கு அப்பாலாயும் இருக்கிறான் என்பதைக் குறிப்பிட, 'அந்தமாய் அப்பால்' என்றார். செச்சை மலர் சிவப்பு நிறமுடையது. இறைவன் செம்மேனியம்மான் ஆதவின்,

செச்சை மலரை உவமை கூறினார். மெய்யன்பர்கட்டு இன்பத்தைத் தருபவன் என்பதைக்

குறிப்பிட, 'எங்கள் சிவபெருமான்' என்றும் யாவர்க்கும் தலைவன் என்பதைக் குறிப்பிட, 'எம்பெருமான்' என்றும் தேவர்களுக்கும் தலைவன் என்பதைக் குறிப்பிட, 'தேவர் கோ' என்றும் மூன்று விளி கொடுத்தார்.

அச்சம், பிறவி வருமோ என்று அஞ்சவது. தம்மை அடியாரோடு கூட்டி அச்சத்தை நீக்கினான் என்பார், 'அடியார் தம் அடியனாக்கி அச்சந் தீர்த்து' என்றார். அச்சம் தீர்தல் மட்டும் போதாது; பத்தியும் வளர வேண்டும். அதற்கு உள்ளாம் உருக வேண்டும். ஆதலின், உள்ளத்தை உருக்கி, பத்தியை வளர்த்தான் என்பார், 'அகநெகவே புகுந்தாண்டான் அன்பு கூர' என்றார். தமது அச்சத்தைப் போக்கி அன்பை வளர்த்தது மாயத் தன்மையானது என்பார், 'விச்சைதான் இதுவாப்பதுண்டோ? என்றார்.

இதனால், களையை நீக்கிப் பயிரை வளர்ப்பது போன்று, அடியார்களுக்கு அச்சத்தை நீக்கி அன்பை வளர்க்கிறான் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

29

தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை
மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
மூதாதை மாதானும் பாகத் தெந்தை
யாவர்கோன் என்னையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதும் அஞ்சோம்
மேவினோம் அவன்டியா ரடியா ரோடும்
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி ஆடு வோமே.

பதப்பொருள் : தேவர்கோ அறியாத - தேவர்கட்கரசனாகிய இந்திரனும் அறியாத, தேவ தேவன் - மகாதேவன், செழும் பொழில்கள் - வளப்பம் நிறைந்த உலகங்களை, பயந்து - படைத்து, காத்து - காப்பாற்றி, அழிக்கும் - ஓடுக்குகின்ற, மற்றை - மற்றையோராகிய, மூவர் கோன் ஆய் நின்ற - அயன் அரி அரன் என்ற மூவர்க்கும் தலைவனாய் நின்ற, முதல்வன் - ஆதி புருடன், மூர்த்தி - எல்லாப்

பொருளும் தன் வடிவமாய் இருப்பவன், முதாதை - யாவர்க்கும் முதல் தந்தை, மாது ஆளும் - உமாதேவியாரால் ஆளப்பட்ட, பாகத்து - பங்கினையுடைய, எந்தை - எம் தந்தை, யாவர் கோன் - எல்லார்க்கும் தலைவன், வந்து - எழுந்தருளி வந்து, என்னையும் - ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னையும், ஆண்டுகொண்டான் - ஆண்டுகொண்டருளினன்; (ஆதலால்) யாம் - நாம், ஆர்க்கும் - எவர்க்கும், குடி அல்லோம் - அடிமையல்லோம், யாதும் அஞ்சோம் - எதனையும் அஞ்சோம்; அவன் அடியார் அடியாரோடு - அவனுக்கு அடியார்க்

கடியாரோடு, மேவினோம் - கூடினோம்; மேன்மேலும் - மேலும் மேலும், குடைந்து ஆடி - (அவனது ஆனந்தக் கடலிலே) மூழ்கித் திளைத்து, ஆடுவோம் - கூத்தாடுவோம்.

விளக்கம் : தேவர் கோ அறியாமையினாலே இறைவன் 'தேவ தேவன்' ஆயினான். மும்மூர்த்திகளுக்கும் சத்தியைக் கொடுக்கின்றானாதவின், 'முதல்வன்' ஆயினான். எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளீடாய் இறைவன் நிறைந்திருத்தலால், 'மூர்த்தி' என்றார். இறைவன் உலகத்தைத் தோற்றுவித்தவனாதவின், அவனே முதாதையாயினான். உமையை ஒரு கூற்றில் கொண்டபோதுதான் இறைவன் உலகுயிர்களுக்கு அருளுகின்றானாதவின், 'மாதானும் பாகத்தெந்தை - என்னையும் வந்தாண்டுகொண்டான்' என்று தம் அனுபவத்தைக் கூறினார். "அவன் எனை ஆட்கொண்டருளினன் காண்க. குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க" என்று முன்னும் கூறினார்.

யாவர்க்கும் தலைவனாயுள்ளவனிடம் ஆட்பட்டமையால், வேறு யாவர்க்கும் அடிமை செய்ய வேண்டுவதில்லை என்பார், 'யாமார்க்கும் குடியல்லோம்' என்றும், சர்வ வல்லமையுள்ளவனது துணையுள்ளமையால் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை என்பார், 'யாதும் அஞ்சோம்' என்றாங்கு கூறினார். 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம்' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. அச்சம் நீங்கி அன்பு முகிழ்க்குங்கால் இன்பமே பெருகுமாதவின், 'மேன்மேலும் அவ்வின்பக் கடலில் குடைந்தாடியாடுவோம்' என்றார்.

இதனால், எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு ஆட்பட்ட பின்னர் யாவர்க்கும் அடிமைப்பட வேண்டுவதில்லை என்பதும், எதற்கும் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை என்பதும், இன்பத்தில் தினோத்திருக்கலாம் என்பதும் கூறப்பட்டன.

30

4. ஆன்ம சுத்தி

ஆன்ம சுத்தியாவது, உயிரினது தூய்மை. அஃதாவது, யான் எனது என்னும் அகப்புறப் பற்றுகள் நீங்கப்பெறுதல்.

ஆறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற்
கன்பிலை என்புருகிப்
பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை
பணிகிலை பாதமலர்
சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை
துணையிலி பிணைநெஞ்சுஞ்சே
தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை
செய்வதொன் றறியேனே.

பதப்பொருள் : பிணைநெஞ்சுஞ்சே - பிணம் போன்ற மனமே, உடையான் கழற்கு - எல்லாவற்றையும் உடையவனது திருவடிக்கு, அன்பு இலை - அன்பு இல்லாதிருக்கிறாய், என்பு உருகிப் பாடுகின்றிலை - எலும்புருகப் பாடுதலும் செய்கின்றிலை, பதைப்பதும் செய்கிலை - மனம் தூடிப்பதுமில்லை, கூத்து ஆடுகின்றிலை - கூத்தாடவில்லை, பணிகிலை - வணங்குகின்றாய் இல்லை, பாதமலர் - அவன் திருவடி மலரை, சூடுகின்றிலை - சென்னிமேல் அணிவதில்லை; சூட்டுகின்றதும் இலை - மலர்களை அவனுக்குச் சார்த்துவதும் இல்லை; தேடுகின்றிலை - அவனைத் தேடுவதும் செய்கின்றிலை; தெருவுதோறு அலறிலை - தெருத்தோறும் நின்று அலறுகின்றாய் இல்லை; துணை இவி - அதனால், நீ யாதொரு துணையும் இல்லாய் ஆயினாய்; செய்வது ஒன்று - இதற்குச் செய்யக்கடவதாகிய ஒரு வழியை, அறியேன் - யான் அறிந்திலேன்.

விளக்கம் : ஆடுதல், பாடுதல், சூடுதல், தேடுதல் முதலியன அன்பு வயப்பட்டார் செயல். இச்செயல்களின் மூலம் உயிர் தூய்மை பெறுகிறது. இச்செயல்களைச் செய்யாமையால், 'பின் நெஞ்சே' எனத் தம் நெஞ்சத்தை இழித்துக் கூறினார். சூடுதல் - திருவடியைச் சென்னிமேல் வைத்துக்கொள்ளுதல். சூட்டுதல் - திருவடிக்கு மலரிட்டு வழிபடுதல். இவ்விரு செயல்களும் இன்றும் வடநாட்டுக் கோயில்களில் காணக்கூடியன. 'அலறிலை' என்பது அடிகளது ஆராமையைக் காட்டுகிறது. மனம் ஒருப்படாத போது செயல் நிகழதாதலால், 'செய்வதொன் றறியேனே' என்றார்.

இதனால், உயிர் தூய்மை பெறுவதற்கு ஆடுதல் முதலிய செயல்கள் இன்றியமையாதன என்பது கூறப்பட்டது.

31

அறிவி லாத எனைப்புகுந் தாண்டுகொண்
டறிவதை யருளிமேல்
நெறியெ லாம்புல மாக்கிய எந்தையைப்
பந்தனை யறுப்பானைப்
பிறிவி லாதஇன் னருள்கள்பெற் றிருந்துமா
றாடுதி பினைநெஞ்சே
கிறியெ லாமிகக் கீழ்ப்படுத் தாய்கெடுத்
தாயென்னைக் கெடுமாறே.

பதப்பொருள் : பின்நெஞ்சே - பினம் போன்ற மனமே, அறிவு இலாத - அறிவற்ற, எனை - அடியேனை, புகுந்து ஆண்டுகொண்டு - எழுந்தருளி வந்து ஆட்கொண்டு, அறிவை அருளி - ஞானத்தைக் கொடுத்தருளி, மேல் நெறி எலாம் - மேலாகிய வீட்டுநெறி முழுவதும், புலம் ஆக்கிய - புலப்படுத்தின, எந்தையை - எம் தந்தையும், பந்தனை அறுப்பானை - பாசத்

தளையைத் தொலைப்பவனும் ஆகிய இறைவனை, பிறிவு இலாத - விட்டு நீங்காமைக்கு ஏதுவாகிய, இன் அருள்கள் பெற்றிருந்தும் - இனிய அருளை அவன் தரப்பெற்றிருந்து, மாறாடுதி - மாறுபடுகின்றாய்; கிறி எல்லாம் மிக - பொய்ந்தெந்திகள் மிகாநிற்க, என்னைக் கீழ்ப்படுத்தாய் - என்னைத் தாழ்வுபடுத்தினை; கெடும் ஆறு கெடுத்தாய் - யான் கெட்டுப்போகும் வண்ணம் கெடுத்தனை.

வினாக்கம் : அறிவை இறைவன் அனித்தாலன்றிப் பெற இயலாதாகையால், 'அறிவையருளி' என்றார். 'அது' பகுதிப் பொருள் விகுதி. இறைவன் காட்டிய நெறி மேல் நெறி, மெய்ந் நெறி. அந்நெறியே செல்லாமல் பொய்ந்நெறியே செல்ல மனம் ஒருமைப்படுகின்றமையால், 'மாறாடுதி பின் நெஞ்சே' என்று மனத்தை நோக்கி இரங்குகின்றார். அதனால் பொய்ந்நெறியிற் சென்றால் கேடும் இழிவும் உண்டாகுமாதலால் 'கீழ்ப்படுத்தாய் கெடுத்தாய் என்னை,' என்றார்.

இதனால், ஞானம் பெற்ற பின்பும் அதன் வழியே ஒழுகா விடில் கேடும் இழிவும் உண்டாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

32

மாறி நின்றனைக் கெடக்கிடந் தனையைனம்
மதியிலி மடநெஞ்சே
தேறு கின்றிலம் இனியுனைச் சிக்கெனச்
சிவனவன் திரள்தோள்மேல்
நீறு நின்றது கண்டனை யாயினும்
நெக்கிலை இக்காயம்
கீறு கின்றலை கெடுவதுன் பரிசிது
கேட்கவுங் கில்லேனே.

பதப்பொருள் : எம் மதியிலி மடநெஞ்சே - எம் அறிவில்லாத பேதை மனமே, எனை மாறி நின்று - என்னைப் பகைத்து நின்று, கெடக்கிடந்த அனையை - கெடுமாறு கிடந்த அத்தன்மையை உடையாய், ஆதலால், உனை - உன்னை, இனி - இனி, சிக்கென - உறுதியாக, தேறுகின்றிலம் -நம்ப மாட்டோம்; சிவன் அவன் - சிவபெருமானாகிய அவனது, திரள் தோள்மேல் - திரண்ட தோள்களின்மேலே, நீறு நின்றது - திருவெண்ணீறு இருந்ததனை, கண்டனையாயினும் - நீ பார்த்த போதும், நெக்கிலை - கனிவடைந்து உருகவில்லை; இக்காயம் கீறுகின்றிலை - இந்த உடம்பைப் பிளக்கின்றிலை; உன் பரிசு - உன் தன்மை, கெடுவது - கெடுவதற்கு ஏதுவானது; இது கேட்கவும் கில்லேன் - இதைக் கேட்கவும் மாட்டேன்.

வினாக்கம் : 'கிடந்த' என்பதில் உள்ளம் அகரம் தொகுத்தல். கிடந்தனையை என்பதற்குக் கிடந்தாலொத்தாய் எனவும் பொருள்

கொள்ளலாம். நன்மையைச் செய்ய வேண்டிய மனம், தீமையைச் செய்யும் போது அதை நம்புவதற்கு இல்லையென்பார், 'தேறுகின்றிலம்' என்றார். திருவெண்ணீரு உலக நிலையாமையையும் திருவருள் ஒளியையும் காட்டுவது. இறைவனது பெருமையும் காருணியமும் விளங்கும். அவை எண்ணியாவது மனம் இரங்க வேண்டும். அவ்வாறு இரங்கி உருகவில்லையென்பார், 'நெக்கிலை' என்றார். அதற்கு இடமாக உடம்பு ஆழிய வேண்டும். ஆதலால், அதைப் பிளக்க வேண்டும் என்பார், "இக்காயம் கீறுகின்றிலை" என்றார். 'கில்' ஆற்றல் உணர்த்தும் இடைச்சொல்; இது வினைச்சொல்லாயிற்று.

இதனால், இறைவனது பெருமையையும் கருணையையும் எண்ணி மனம் உருக வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

33

கிற்ற வாமன மேகடு வாய்டடை
யானடி நாயேனை
விற்றெ லாமிக ஆள்வதற் குரியவன்
விரைமலர்த் திருப்பாதம்
முற்றி லாஇளந் தளிர்பிரிந் திருந்துநீ
உண்டன எல்லாம்முன்
அற்ற வாறும்நின் அறிவும்நின் பெருமையும்
அளவறுக் கில்லேனே.

பதப்பொருள் : மனமே - மனமே, கிற்றவா - நீ செய்தவாறு நன்று; கெடுவாய் - நீ கெட்டொழிவாய்; உடையான் - எல்லாவற்றையும் உடையவனும், அடி நாயேனை - அடிமையாகிய நாயேனை, விற்று - விலைப்படுத்தி, எலாம் - எல்லா வகையானும், மிக ஆள்வதற்கு - மிகுதியும் ஆண்டருள்வதற்கு, உரியவன் - உரிமையுடையவனும் ஆகிய இறைவனது, விரைமலர் - மணந்தங்கிய தாமரை மலர் போன்ற, திருப்பாதம் - திருவடியாகிய, முற்றிலா இளந்தளிர் - முதிராத இளந்தளிரை, பிரிந்து இருந்தும் - நீங்கியிருந்தும், நீ உண்டன எல்லாம் - நீ அனுபவித்தன யாவும், முன் அற்ற ஆறும் - முன்பே துன்பமாய் அற்றொழிந்தவாற்றையும், நின் அறிவும் - உன் அறிவையும், நின்

பெருமையும் - உன் பெருமையையும், அளவு அறுக்கில்லேன் - அளவை வரையறை செய்யும் ஆற்றலுடையவன் அல்லேன்.

விளக்கம் : 'கில் + தவா' எனப் பிரித்து, புலன்களில் ஓடுகின்ற ஆற்றல் கெடாத என்றும், 'கிற்று + அவா' எனப் பிரிந்து, வேண்டுகிற்று எல்லாம் அவாவுகின்ற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இறைவன் தம்மை உடைமையாகக் கொண்டமையால் விற்பதற்கு உரிமையுடையவன் என்பதைக் காட்ட, 'உடையானடி நாயேனை விற்றெலாமிக ஆள்வதற்குரியவன்'

என்றார். "இருந்தென்னை ஆண்டுகொள், விற்றுக்கொள் ஒற்றி வை" என்று நீத்தல் விண்ணப்பத்தில் அடிகள் பின்னரும் கூறுகிறார்.

இறைவன் திருவடிக் காட்சி ஐம்பொறிகளுக்கும் ஒருசேர இன்பத்தைக் கொடுக்கிறது. 'விரை மலர்த் திருப்பாத முற்றிலா இருந்தளிர்' என்றதனால், தளிர் மெய்யினுக்கும், மலரிலுள்ள தேன் நாவிற்கும், மலர் கண்ணுக்கும், மலரிலுள்ள மனம் முக்கிற்கும், மலரிலுள்ள வண்டின் ஓலி செவிக்கும் இன்பத்தைத் தருவனவாதல் காண்க. 'இவ்வாறிருந்தும், இதனை விடுத்து உலக விஷயங்களை நூகரத் தலைப்பட்டுக் கெடுகிறாயே!' என்று வருந்தி, 'நின் அறிவும் பெருமையும் போனவாறு என்னே!' என்று இரங்குவார்; 'பிரிந்திருந்தும் நீ உண்டன எல்லாம் முன் அற்றவாறும் நின் பெருமையும் அளவறுக்கில்லேன்,' என்றார். அளவறுக்கில்லேன் என்பது 'அளவறுக்கில்லேன்' என்றாயிற்று; தொகுத்தல் விகாரம்.

இதனால், உலக போகங்கள் துன்பத்தைத் தரும் என்பதும் சிவபோகம் இன்பத்தைத் தரும் என்பதும் கூறப்பட்டன.

34

அளவ றுப்பதற் கரியவன் இமையவர்க்
கடியவர்க் கெளியான்நம்
களவ றுத்துநின் றாண்டமை கருத்தினுட்
கசிந்துணர்ந் திருந்தேயும்
உளக றுத்துணை நினைந்துளம் பெருங்களன்
செய்ததும் இலைநெஞ்சே

பளக றுத்துடை யான்கழல் பணிந்திலை
பரகதி புகுவானே.

பதப்பொருள் : நெஞ்சே - மனமே, இமையவர்க்கு - தேவர்களுக்கு, அளவறுப்பதற்கு - அளந்து முடிவு செய்தற்கு, அரியவன் - அருமையானவன், அடியவர்க்கு எளியான் - அடியார்களுக்கு எளிமையானவன், நம் களவு அறுத்து நின்று - அவன் நம்முடைய வஞ்சத்தையொழித்து நின்று, ஆண்டமை - ஆண்டருளின தன்மையை, கருத்தினுள் - என்னத்திலே, கசிந்து உணர்ந்திருந்தேயும் - உருகி உணர்ந்திருந்த போதும், பரகதி புகுவான் - வீட்டு நிலையை அடைதற்பொருட்டு, உள் - உனக்கு உள்ளனவாகிய குற்றங்களை, கறுத்து - கோபித்து, உனை நினைந்து - உன்னுடைய நிலைமை கருதி, உளம் - உள்ளத்தை, பெருங்களன் செய்ததும் இல்லை - அவன் தங்குதற்குரிய பெரிய இடமாகச் செய்ததும் இல்லை, பளகு அறுத்து - பொய்யை நீக்கி, உடையான் கழல் - உடையானது திருவடியை, பணிந்திலை - வணங்கினாயில்லை.

விளக்கம் : இறைவனுக்கு உரிமையான உயிரைத் தனித்து நிற்பது என்று எண்ணுவதும், இறைவனது உடைமையை எனது என்று எண்ணுவதும் களவு, இறைவன் இந்நிலையை நீக்கித் தம்மையாட்கொண்டமையால் 'களவறுத்து நின்றாண்ட' என்றார். 'புகுவான்' என்பது வினை எச்சம்; புகும்பொருட்டு என்னும் பொருளாது. காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்பன மனக்குற்றங்களாம். இக்குற்றங்களைக் கடிய வேண்டும் என்பார், 'பளகறுத்து' என்றார். உள்ளம் இறைவன் தங்குதற்குரிய இடம் என்று எண்ணி அவனிருக்கும் கோயில் ஆக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யவில்லை என்பார், 'உனை நினைந்து உளம் பெருங்களன் செய்ததும் இலை' என்றார். 'உள்ளம் பெருங்கோயில்; ஊனுடம்பு ஆலயம்' என்றார் திருமூலர். உள்ளத்தைப் பெருங்களன் செய்து வழிபடுவது அகவழிபாடு. இனி, புறத்தேயும் வழிபாடு செய்ய வேண்டும் என்பார், 'உடையான் கழல் பணிந்திலை' என்றார். கழல் பணிதல் புற வழிபாடு.

இதனால், இறைவன் செய்த பேருதவியை நினைந்து, உள்ளத்தை அவன் தங்குதற்குரிய இடமாக அமைத்து வழிபட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

புகுவ தாவதும் போதர வில்லதும்
 பொன்னகர் புகப்போதற்
 குகுவ தாவதும் எந்தெனம் பிரான்னனை
 யாண்டவன் கழற்கன்பு
 நெகுவ தாவதும் நித்தலும் அமுதொடு
 தேனோடு பால்கட்டி
 மிகுவ தாவதும் இன்றெனின் மற்றிதற்
 கென்செய்கேன் வினையேனே.

பதப்பொருள் : புகுவதாவதும் - சென்று அடைதற்கு உரியதும், போதரவில்லதும் - சென்றால் மீஞ்சிலில்லாததும் ஆகிய, பொன்னகர் - சிவலோகம், புகப்போற்கு - புகுதற்பொருட்டுச் செல்லுவதற்கு, உகுவதாவதும் - தடையான பற்றுக் கழல்வதும், எந்தை - எம் தந்தையும், எம்பிரான் - எம் தலைவனும், எனை ஆண்டவன் - என்னையாண்டருளினவனும் ஆகிய இறைவனது, கழற்கு - திருவடிக்கு, அன்பு நெகுவதாவதும் - அன்பினால் நெஞ்சம் உருகுதலும், நித்தலும் - நாள்தோறும், அமுதொடு - அமுதத்துடன், தேனோடு பால் கட்டி - தேன் பால் கற்கண்டினும், மிகுவதாவதும் - மேற்பட்ட பேரின்பம் வினைவதும், இன்று எனின் - இல்லையாயின், இதற்கு - இதற்கு, வினையேன் - தீவினையுடையேன், என் செய்கேன் - யாது செய்ய வல்லேன்?

விளக்கம் : தேவலோகம் முதலியவற்றுக்குச் சென்றால் மீளவும் பிறப்பு உண்டு. சிவலோகம் சென்றால் பிறப்பு இல்லை; ஆதலின், புகத்தக்கது சிவலோகமே என்பார், 'புகுவதாவது' என்றார். போதரவு - மீஞ்சல். உகுவது - பற்றுகள் கழன்று ஒழிவது. அமுதம் முதலியவற்றுள் ஒன்றும் பேரின்பத்திற்கு நிகராகாது என்பார், 'அமுதொடு தேனோடு பால் கட்டி மிகுவது' எனப் பலவற்றையும் சேர்த்துக் கூறினார். உகுவது முதலிய மூன்றும் இல்லை என்று தம் நிலையை நொந்துகொள்வார் 'என் செய்கேன் வினையேனே' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடி மலருக்கு அன்பு செய்தற்கும், அம்மலரிலுள்ள தேனை உண்டு இன்பம் அனுபவித்தற்கும் தவம் செய்திருக்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

வினையென் போலுடை யார்பிறர் ஆர்உடை
 யான் அடி நாயேனைத்
 தினையின் பாகமும் பிரிவது திருக்குறிப்
 பன்றுமற் றதனாலே
 முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்தும்நான்
 முட்டிலேன் தலைகீறேன்
 இனையன் பாவனை யிரும்புகல் மனம்செவி
 இன்னதென் றநியேனே.

பதப்பொருள் : என்போல் - என்னைப் போல, வினை உடையார் - தீவினை உடையவர், பிறர் ஆர் - பிறர் யாருளர்? உடையான் - என் முதல்வன், அடி நாயேனை - நாய் போன்ற அடியேனை, தினையின் பாகமும் - தினையாவும், பிரிவது - நீங்கியிருப்பது, திருக்குறிப்பு அன்று - அவனது திருக்குறிப்பு அன்று; அதனாலே - ஆதலால், முனைவன் பாதம் - இறைவனது திருவடியாகிய, நல்மலர் - நல்ல மலரை, நான் பிரிந்திருந்தும் - நானே நீங்கியிருந்தும், தலை முட்டிலேன் - தலையைக் கல் முதலியவற்றில் முட்டிக்கொள்கிலேன், கீறேன் - பிளந்து கொள்ளேன்; இனையன் - இத்தன்மையேனாகிய என்னுடைய, பாவனை - கருத்து, இரும்பு - இரும்பாகும்; மனம் கல் - மனமானது கல்லாகும்; செவி இன்னதென்று அறியேன் - காது இன்ன பொருள் என்று அறியேன்.

விளக்கம் : தம்மையாட்கொண்ட பின்னர்ப் பிரிந்திருப்பது இறைவன் திருக்குறிப்பு அன்று. ஆகவே, அப்பிரிவிற்குக் காரணம் தம் வினைதான் என்பார், 'வினை என் போலுடையார் பிறரார்' என்றார், பிறர் ஆர் என்பது, ஒருவரும் இல்லை என்றபடி. தினை - சிறுமைக்குக் காட்டுவதோர் அளவை.

உலகத்தில் தலைவனைப் பிரிதலுற்றார் தலையை மோதிக் கொள்ளுவதையும், மன்றையை உடைத்துக்கொள்வதையும் காண்கிறோம்; இறைவனாகிய தலைவனைப் பிரிதலுற்றார் இச்செயல்களை மிகவும் செய்ய வேண்டும் அன்றோ! அவ்வாறு செய்யவில்லையே என்பார், 'பிரிந்திருந்தும் நான் முட்டிலேன் தலை கீறேன்' என்றார். கருத்துப் பண்பட வேண்டும். அதன் பிறகே அன்பை மனம் ஏற்றுக்கொள்ளும்; கருத்தும் பண்படவில்லை, அதனால், மனமும் உருகவில்லை என்பார், 'பாவனை

இரும்பு; கல்மனம்' என்றார். கருத்து, மனம் இவற்றைக்காட்டிலும் செவி மிகவும் வன்மையுடையதாய் இருக்கின்றது என்பதற்கு, 'செவி இன்னதென்று அறியேன்' என்றார். செவி முதலிய பொறிகளும், மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்களும் தம்மோடு ஒத்துழைக்கவில்லை என்று வருந்துகிறார் அடிகள்.

இதனால், இறைவன் ஆட்கொண்ட பின்னர்ப் பிரிந்து வாழ்வது பெருந்துன்பமானது என்பது கூறப்பட்டது.

37

ஏனை யாவரு மெய்திட லுற்றமற்
றின்னதென் றறியாத
தேனை ஆனெயைக் கரும்பினின் தேறலைச்
சிவனெனன் சிவலோகக்
கோனை மானன நோக்கிதன் கூறனைக்
குறுகிலேன் நெடுங்காலம்
ஊனை யானிருந் தோம்புகின் ரேன்கெடு
வேன்உயி ரோயாதே.

பதப்பொருள் : ஏனை யாவரும் - (மெய்யன்பரல்லாத) மற்றையோர் எல்லாரும், எய்திடல் உற்று - அடைய முயன்றும், இன்னது என்று அறியாத - இத்தன்மையது என்று அறியப்படாத, தேனை - தேன்போல்வானும், ஆன் நெயை - பசுவின் நெய் போல்வானும், கரும்பின் இன் தேறலை - கரும்பின் இனிமையான சாறு போல்வானும், சிவனை - சிவனும், என் - எனது, சிவலோகக் கோனை - சிவலோகத்தரனும், மான் அன - பென் மானின் நோக்கம் போன்ற, நோக்கிதன் - திரு நோக்கத்தை யுடையவளாகிய உமாதேவியின், கூறனை - ஓருபாகத்தை உடையவனும் ஆகிய இறைவனை, குறுகிலேன் - அனுகிலேன், யான் இருந்து நெடுங்காலம் - நீண்ட நாள்கள் இருந்து, ஊனை - உடம்பை, ஓம்புகின்றேன் - வளர்க்கின்றேன், கெடுவேன் - கெடுவேனாகிய எனது, உயிர் ஓயாதே - பிரானன் ஓழியவில்லையே!

விளக்கம் : பிரமன் இந்திரன் முதலாய தேவரை, 'ஏனையாவரும்' என்றார். தேன் நெய் கருப்பஞ்சாறு இன்பம் தரும் பொருள்கள். ஆதலால், 'தேனை ஆனெயைக்

கரும்பினின் ரேறலை என்று உருவகித்தார். ஆனால், இவை உடற்கு இன்பம் தருவன; இறைவன் உயிர்க்கு இன்பம் தருபவன். ஆதலால்,

சிவன் என்றார். சிவன் என்றது இன்பத்துக்குக் காரணன் என்னும் பொருளாது. அவன் உள்ள இடம் இது என்பார், 'சிவலோகக் கோன்' என்றார். எனினும், உலகுயிர்களுக்கு அருள் செய்பவன் என்பதைக் காட்ட, 'மானன நோக்கி தன் கூறனை' என்றார். மாதொரு கூறுடைய உருவம் அருள் திருமேனியாகும். இன்பமாய், இன்பத்திற்குக் காரணமாய், இன்ப வடிவினாய் உள்ள பெருமானை அடைந்து இன்பம் பெறாமல் வாழ்கின்றேன் என்பார், 'குறுகிலே னெடுங்காலம் ஊனையானிருந் தோம்புகின்றேன்' என்றார். உயிர் போக வேண்டும் என்று விரும்புவார், 'கெடுவேன் உயிர் ஓயாதே' என்றார்.

இதனால், சிவபோகத்தை விரும்புவார் உலக இன்பத்தை விரும்பமாட்டார் என்பது கூறப்பட்டது.

38

ஓய்வி லாதன உவமனி லிறந்தன
ஒண்மலர்த் தாள்தந்து
நாயி லாகிய குலாத்தினுங் கடைப்படும்
என்னைநன் னெறிகாட்டித்
தாயி லாகிய இனனருள் புரிந்தனன்
தலைவனை நனிகாணேன்
தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை உருள்கிலேன்
செழுங்கடல் புகுவேனே?

பதப்பொருள் : ஓய்வு இலாதன - அழியாதனவும், உவமனில் இறந்தன - உவமைப்பொருள்களின் மேம்பட்டனவும் ஆகிய, ஒள் - ஒளி பொருந்திய, மலர் - தாமரை மலர் போன்ற, தாள் - திருவடிகளை, தந்து - கொடுத்து, நாயில் ஆகிய குலத்தினும் - நாய்ச் சாதியினும், கடைப்படும் - கடையாகின்ற, என்னை - அடியேனுக்கு, நல்நெறி காட்டி - முத்தி நெறி காட்டி, தாயில் ஆகிய - தாய் போன்ற, இன் அருள் புரிந்த - இனிய அருளைச் செய்த, என் தலைவனை நனி காணேன் - என் இறைவனை மிகவும் காண்கிலேன்; ஆயினும், தீயில் வீழ்கிலேன் - நெருப்பில்

வீழ்ந்து இறக்க மாட்டேன்; திண் வரை உருள்கிலேன் - வலிய மலையினின்றும் விழுந்து உயிர் விடேன்; செழுங்கடல் புகுவேனே - வளமிக்க கடலிற்பாய்வேனோ? அதுவுஞ்செய்யேன்.

விளக்கம் : இறைவன் இடைவிடாது திருக்கூத்து இயற்று கின்றானாதவின், ஓய்விலாதன என்றதற்கு ஒய்வு இல்லாத என்ற பொருளும் கொள்ளலாம். நாய், செய்ந்நன்றியறியும் குணமுடையது. தம்மிடம் அக்குணம் இல்லையென்பார், 'நாயிலாகிய குலத்தினுங் கடைப்படும்' என்றார். குழந்தை தீயன செய்த வழியும் தந்தை போலாது இரக்கமே காட்டுவாள் தாய். அதைப் போலத் தாம் செய்ந்நன்றி மறந்து பிழை செய்த போதும் இறைவன் அருள் புரிந்தானாதவின், 'தாயிலாகிய இன்னருள்

புரிந்த என் தலைவனை' என்றார். தலைவனைப் பிரிந்த பெண்கள் உயிர் வாழ விரும்பாது தீயில் குதித்தலும் மலையினின்று வீழ்தலும் பண்டைய மரபு. தலைவனைப் பிரிந்த தாம் உயிர் வாழ விரும்பாது இச்செயல்களைச் செய்ய வேண்டும். அம்மாதிரி செய்யவில்லை' என்பார், 'தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை யுருள்கிலேன்' என்றார். இவ்விரண்டும் செய்வதற்கு வைராக்கியம் வேண்டும். அது தம்மிடத்து இல்லை. கடலிலாவது பாய்வேனா? அதுவும் செய்யமாட்டேன் என்பார், 'செழுங்கடற்புகுவேனே' என்றார்.

இதனால், சிவபோகத்தை விரும்புவார் உலகத்தைத் துறந்து உயிரை விடத் துடிப்பர் என்பது கூறப்பட்டது.

39

வேனில் வேள்கணை கிழித்திட மதிசுடும்
அதுதனை நினையாதே
மானி லாவிய நோக்கியர் படிறிடை
மத்திடு தயிராகித்
தேனி லாவிய திருவருள் புரிந்தனன்
சிவனகர் புகப்போகேன்
ஊனில் ஆவியை யோம்புதற் பொருட்டினும்
உண்டுடுத் திருந்தேனே.

பதப்பொருள் : வேனில் வேள் கணை - வசந்த காலத்து மன்மதனுடைய பாணங்கள், கிழித்திட - உடம்பு முழுதும் துளையாநிற்க, மதி சூடும் அதுதனை - சந்திரன் சூதலாகிய அத்துன்பம் உண்டாகும் என்பதை, நினையாதே - சிந்தியாமலே, மான் நிலாவிய - மான் பார்வை போன்று விளங்குகின்ற, நோக்கியர் - பார்வையுடையவராகிய மாதரது, படிறிடை - வஞ்ச ஒழுக்கத்தில், மத்து இடு தயிராகி - மத்திட்டுக் கடையப்படும் தயிர் போல நின்று மனம் கலங்கி, தேன் நிலாவிய - தேனின் இனிய தன்மை தங்கிய, திருவருள் புரிந்த - திருவருளை என்னிடத்துச் செய்த, என் சிவன் - என் சிவபெருமானது, நகர் - சிவபுரத்துள், புகப்போகேன் - புகப்போகின்றிலேனாகி, ஊனில் ஆவியை - உடம்பினுள் உயிரை, ஓம்புதற் பொருட்டு - பாதுகாத்தற்பொருட்டு, இனும் - இன்னமும், உண்டு உடுத்து இருந்தேன் - உண்டும் உடுத்தும் இருக்கின்றேன்.

விளங்கம் : மலர்க்கணையும், முழுமதியும் காமுகர்க்குத் துன்பந்தரும். 'கணை கிழித்திட மதி சூடும்' என்று தாம் படும் துன்பத்தை விளங்கினார். மருண்ட பார்வையுடையது மான். மாதரும் அத்தன்மையுடையராதவின், 'மானிலாவிய நோக்கியர்' என்றார். மத்தினால் கடையப்பட்ட தயிர் கலங்கும்; மகளிரால்

பார்க்கப்பட்டோரும் கலங்குவர். அதனால் 'மத்திடு தயிராகி' என்றார். கடையப்பட்ட தயிரிலிருந்து பெறப்படும் வெண்ணையைக் கடைந்தோர் கொள்வர்; தயிருக்குப் பயனில்லை. கலக்கப்பட்ட காமுகரிடமிருந்து பெறப்படும் பொருளை, பார்த்த பெண்கள் கொள்வர்; காமுகருக்குப் பயனில்லை என்ற உவமை நயமும் காண்க.

திருவருள், தேன் போன்று தித்திக்குமாதவின், 'தேனிலாவிய திருவருள்' என்றார். உயிரைப் பேண வேண்டிய காரியங்களை விடுத்து உடலைப் பேண வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றேன் என்று வருந்துவார், 'உண்டுடுத் திருந்தேனே' என்றார்.

இதனால், உலக போகங்களைத் துய்ப்பதற்கான செயல்களை விடுத்த உயிருக்கு உறுதி தரும் செயல்களை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

உதவி செய்தவர்க்குத் திரும்ப உதவி செய்தல் கைம்மாறு கொடுத்தலாகும்.

இருகை யானையை ஒத்திருந் தென்றளக்
கருவை யான்கண்டி லேன்கண்ட தெவ்வமே
வருக என்று பணித்தனை வானுளோர்க்
கொருவ னேகிற்றி லேன்கிற்பன் உண்ணவே.

பதப்பொருள் : வான் உளோர்க்கு - தேவர்களுக்கெல்லாம், ஒருவனே - தலைவனாகிய ஒருவனே, யான் - நான், இருகை யானையை ஒத்திருந்து - இரண்டு கைகளையுடைய யானையை நிகர்த்து இருந்து, என் உளக் கருவை - மனத்திலுள்ள மூலப் பொருளாகிய தலைவனை, கண்டிலேன் - பார்த்திலேன்; கண்டது - பார்த்தது, எவ்வமே - துன்பத்தையே; என் நிலை இங்ஙனமிருந்தும், வருக என்று பணித்தனை - வா என்று நீ கட்டளையிட்டாய், கிற்றிலேன் - உன்னை அனுபவிக்க வலியில்லேன்; உண்ணவே கிற்பன் - உலக போகங்களை அனுபவிக்கவே வலியுள்ளேன்.

விளக்கம் : கையின் பயன் பிறருக்குக் கொடுத்தல்; யானை பெரிதாகிய கையை உடையதாய் இருந்தும் பிறருக்கு உபகாரமாகவோ பிரதி உபகாரமாகவோ கொடுக்கும் தன்மை இல்லா திருக்கின்றது. அது போலவே நானும் இருக்கின்றேன் என்பதைக் குறிக்க 'இருகை யானையை ஒத்திருந்து' என்றார். 'யானைக்கில்லை தானமும் தருமமும்' என்ற நறுந்தொகையைக் காண்க. அறிவில்லாத மனிதனை 'இருகால் மாடே' என அழைப்பது உலக

வழக்கு. அதைப் போலத் தம்மை 'இருகை யானை' என்று கூறிக்கொண்டார். இருகை யானை, இல்பொருளுவமை.

பேரின்பத்தை விரும்புவோர் மனத்தை அகமுகமாகச் செலுத்தி மூலப்பொருளை நாட வேண்டும் என்பார், 'கருவை யான் கண்டிலேன்' என்றும், மனத்தைப் புறத்தே செலுத்தினால் துன்பந்தான் உண்டாகும் என்பார், 'கண்ட தெவ்வமே' என்றும் கூறினார். 'கிற்றிலேன்' என்னும் சொல் எதிர்மறை வினைமுற்று. 'கிற்பன்' என்பது உடன்பாட்டு வினைமுற்று.

இதனால், உலகப் பொருள்களில் மனத்தைச் செலுத்தினால் துன்பந்தான் உண்டாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

உண்டொர் ஒண்பொருள் என்றுணர் வார்க்கெலாம்
பெண்டிர் ஆண் அலி என்றறி யொண்கிலை
தொண்ட னேற்குள்ள வாவந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண் மாயமே.

பதப்பொருள் : ஓர் ஒண்பொருள் - ஓர் அறிவொளிப் பெரும்பொருள், உண்டு என்று - உளதென்று, உணர்வார்க்கு எலாம் - அறிந்து உன்னை நாடுவார்க்கெல்லாம், பெண்டிர் ஆண் அலியென்று - பெண்ணோ ஆணோ அலியோ என்று, அறிய ஒண்கிலை - உறுதியாக அறியக்கூடாமலிருக்கின்றாய்; ஆனால், தொண்டனேற்கு - அடியேனுக்கு, உள்ள ஆ - உள்ளபடியே, வந்து தோன்றினாய் - நீ வந்து காட்சி கொடுத்தாய், கண்டும் - உன் திருவடிக் காட்சியைப் பெற்றும், கண்டிலென் - உன்னை அனுபவிக்கப் பெற்றிலேன், என்ன கண் மாயமே - இது என்ன கண் மயக்கமாய் இருக்கின்றது!

விளக்கம் : பரம்பொருள் மாற்றம் மனம் கழிய நின்றது. அது உணர்வுக்கு அனுபவமாகுமேயன்றிக் காட்சிக்குரியதன்று. அதனால், கேள்வி மாத்திரத்தால் அது எப்படியுள்ளது என்று அறிய முடியாது என்பார், 'உண்டொர் ஒண்பொருள் என்று உணர்வார்க்கெலாம் பெண்டிர் ஆண் அலி என்றறியொண்கிலை' என்றார். ஆனால், அதைத் தவத்தினால் உணரலாம் என்பதைப் புலப்படுத்த, 'தொண்டனேற்கு உள்ள வா வந்து தோன்றினாய்' என்றார். உலகப் பொருள்கள் காட்சிக்கு உரியன; அனுபவிக்கக்கூடியன. ஆனால், இறைவன் அனுபவம் ஒன்றனுக்கே உரியவன்; காட்சிக்கு உரியவனல்லன். அங்ஙனமிருந்தும் தமக்குக் காட்சியில் அகப்பட்டும் அனுபவிக்கக் கூடவில்லையே என்பார், 'கண்டுங் கண்டிலேன்' என்றார். விரைவாகத் தோன்றி மறைவது மாயாசாலப் பொருள்; இஃது அது போன்று உள்ளது என்பதற்கு, 'என்ன கண் மாயம்' என்று கூறினார்.

இதனால், காட்சிக்கு அரிய பொருளாகிய இறைவன் தவம் உடையவர்க்கு வெளிப்பட்டு அருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

மேலை வானவ ரும் அறி யாததோர்
 கோல மேனனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே
 ஞால மேவிசும் பேழிவை வந்துபோங்
 கால மேஉனை என்றுகொல் காண்பதே.

பதப்பொருள் : மேலை வானவரும் - மேலாகிய பதவிகளிலுள்ள கடவுளரும், அறியாததோர் கோலமே - அறியக்கூடாத ஒப்பற்ற திருவுருவனே, எனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே - மிக்க தாழ்மையுடைய எளியேனை அடிமை கொண்ட கூத்தப் பெருமானே, ஞாலமே விசும்பே இவை - மண்ணும் விண்ணும் ஆகிய இவையாவும், வந்து போம் - தோன்றி ஒடுங்குவதற்குரிய, காலமே - கால தத்துவமாயிருப்பவனே, உனை - இத்தன்மையாகிய உன்னை, காண்பது - யான் காணப்பெறுவது, என்று கொல் - எந்நாளோ!

விளக்கம் : போகத்தில் தினைப்பவர் வானவர். அவர்கள் இறைவனை அறிய மாட்டார்கள். ஆதலின், 'வானவரும் அறியாத தோர் கோலமே' என்றார். 'ஞால மேவிசும்பே' என்பவற்றிலுள்ள ஏ இரண்டும் எண்ணிடைச் சொற்கள். ஐம்பூதங்களில் ஞாலம் விண் ஆகிய இரண்டைக் கூறி ஏனைய நீர் நெருப்பு வாயுக்களாகிய முன்றையும் உள்ளடக்கினார். இறைவன் காலதத்துவத்திற்கும் இடமாய் இருப்பதால் முக்காலத்தையும் உனரும் ஆற்றலுடையவன். ஆதலால், இறைவனைத் தாம் காணும் காலம் அவனுக்குத் தெரியுமாதலால், 'என்றுகொல் காண்பதே? என்று வினவுகிறார்.

இதனால், காலத்தையும் இறைவனே நடத்துவதால், உயிர்கள் அவனுடன் சேருங்காலத்தையும் அறிந்து சேர்த்துக்கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

43

காண லாம்பர் மேகட் கிறந்ததோர்
 வாணி லாப்பொரு ணேஇங்கொர் பார்ப்பெனப்
 பாண ணேன்படிற் றாக்கையை விட்டுனைப்
 பூணு மாற்றி யேன்புலன் போற்றியே.

பதப்பொருள் : காணல் ஆம் - அன்பர் கண்ணினால் காணக்கூடிய, பரமே - மேலான பொருளே, கட்கு இறந்தது - அன்பரல்லார் கண் பார்வையைக் கடந்ததாகிய,

ஒர் - ஓப்பற்ற, வாள் நிலா பொருளேன் - பேரோளி நிலைத்த பொருளேன், பாழ்ந்தேன் - வீணனாகிய யான், புலன் போற்றி - சுவை முதலிய ஜம்புல அவாவினை மேற்கொண்டு, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், ஒர் பார்ப்பு என - ஒரு பறவைக் குஞ்சு முட்டையை விட்டு நீங்குதல்

போல, படிறு ஆக்கையை விட்டு - பொய்யுடம்பை விட்டு, உன்னைப் பூணும் ஆறு - மெய்யாகிய உன்னையடையும் நெறியை, அறியேன் - அறிந்திலேன்.

விளக்கம் : 'காணலாம் பரமே' என்றதனால், ஞானக்கண்ணினால் இறைவனைக் காணலாம் என்பதும், 'கட்கு இறந்ததோர் வாணிலாப் பொருளே' என்றதனால், ஊனக்கண்ணினால் காண முடியாத பேரோளிப் பிழம்பு என்பதும் கூறப்பட்டன. "ஊனக்கண்பாச முனராப் பதியை, ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி" என்ற சிவஞான போத சூத்திரம் இதற்கு விளக்கமாயுள்ளது. இறைவனது பேரோளியை இந்தச் சிறிய ஊனக்கண் காணவல்லது அன்று என்பார், 'கட்கு இறந்ததோர் வாள் நிலாப் பொருளே' என்றார். பேரோளிப் பிழம்பாய் இறைவனது வடிவத்தின் அடி முடியைத் திருமாலும் பிரமனும் தேடியும் காண முடியவில்லை என்னும் புராண வரலாறும் இதனையே வலியுறுத்தும்.

பறவைக்குஞ்சு பருவம் வந்ததும் முட்டையை விட்டு வெளியே செல்லுதல் போல, தாழும் இவ்வுடம்பாகிய கூட்டினை விட்டு இறைவனையடையவில்லை என்பார், 'இங்கோர் பார்ப்பென' என்ற உவமையால் விளங்க வைத்தார். திருவள்ளுவர் உடம்புக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பை, முட்டைக்கும் பறவைக் குஞ்சுக்கும் உள்ள தொடர்பொடு உவமித்தார்.

துடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு"

என்பது அத்திருக்குறள்.

வாழ் + நன் என்பது வாணன் என்றாதல் போலப் பாழ் + நன் என்பது பாணன் என்றாயிற்று. 'புலன் போற்றி' என்பதற்கு, 'புலன் இன்பங்களைத் தடுத்து' என்ற பொருள் கொள்ளலும் ஒன்று.

இதனால், குடம்பை தனித்தொழியப் புள் பறந்து வெனியே செல்லுதல் போல, ஆன்மா பக்குவப்பட்டு உடம்பை விடுத்து இறைவனையடைய வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

44

போற்றி என்றும் புரண்டும் புகழ்ந்தும்நின்
னாற்றல் மிக்க அன் பால் அழைக் கின்றிலேன்
ஏற்று வந்தெதிர் தாமரைத் தாள்உறுங்
கூற்ற மன்னதொர் கொள்கைனன் கொள்கையே.

பதப்பொருள் : போற்றி என்றும் - வணக்கம் என்றும், புரண்டும் - நிலத்தே விழுந்து புரண்டும், புகழ்ந்தும் - புகழ் பாடியும், நின்று - நின் தொண்டிலே நிலைத்து நின்று, ஆற்றல்மிக்க - திண்மை மிகுந்த, அன்பால் - பேரன்பால், அழைக்கின்றிலேன் உன்னைக் கூப்பிடும் ஆற்றல் இல்லேன், ஆனால்; என் கொள்கை - எனது கொள்கையானது, எதிர் ஏற்று வந்து - எதிர்த்து வந்து, தாமரை - தாமரை மலர் போன்ற, தாள் - உன் திருவடிகளை, உறும் - அடைந்த, கூற்றம் அன்னது - எமனது கொள்கையை ஒத்ததாகிய, ஒர் கொள்கை - ஒரு கோட்பாடாகும்.

விளக்கம் : ஆற்றல் மிக்க அன்பாவது, அயரா அன்பாகும். உடம்பினின்றும் உயிரைக் கூறு செய்தலால், எமன் கூற்றம் எனப்பட்டான். எதிர்த்து வந்தும் திருவடி பெற்றான் கூற்றுவன் என்பது, 'ஏற்று வந்தெதிர் தாமரைத்தாள் உறுங் கூற்றம்' என்றதால் விளங்குகிறது.

கூற்றுவன் தாமரைத்தாள் உற்ற வரலாறு:

மிருகண்டு முனிவர், புத்திரன் இல்லாமையால் இறைவனை நோக்கிக் கடுந்தவம் செய்தார். எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவனாயும், பதினாறு ஆண்டு வாழக்கூடியவனாயும் உள்ள ஒரு புத்திரன் பிறப்பான் என இறைவன் இரங்கி அருளிச் செய்தான். குழந்தையும் பிறந்தது. நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்த குழந்தை மார்க்கண்டேயன் சிவ வழிபாட்டில் ஈடுபட்டு வந்தான். அவ்வாறு இருக்கும்போது பதினாறு ஆண்டு நிறைவுற்ற பின் ஒரு நாள் எமன் பாசத்தை மார்க்கண்டேயன்மீது வீசினான். அப்பாசம் இறைவன் மேலும்

பட்டது. இறைவன் வெகுண்டு எமனை உதைத்தருளினான். மார்க்கண்டேயன் வழிபட்டு வந்து அயரா அன்பினால் அருள் பெற்றான். எமன் எதிர்த்து வந்தும் இறைவன் திருவடிபட்டமையால் அருள் பெற்றான். (கந்தபுராணம்)

இதனால், குற்றமே செய்பவரையும் இறைவன் மறக்கருணையினால் ஆட்கொள்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

45

கொள்ளுங் கில்லெனை அன்பரிற் கூய்ப்பணி
கள்ளும் வண்டும் அறாமலர்க் கொன்றையான்
நள்ளுங் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்
எள்ளும் எண்ணெயும் போல்நின்ற எந்தையே.

பதப்பொருள் : கள்ளும் வண்டும் அறா - தேனும் வண்டும் நீங்காத,
மலர்க்கொன்றையான் - கொன்றை மலர் மாலையை அணிந்தவனும், யாவுளும் -
எல்லாப் பொருள்களிலும், நள்ளும் - நடுவிலும், கீழுளும் - கீழ்ப்பக்கத்திலும்,
மேலுளும் - மேற்பக்கத்திலும், எள்ளும் எண்ணெயும் போல் - எள்ளில் எண்ணெய்
நிறைந்து இருத்தல் போல, நின்ற - இருக்கிற, எந்தையே - எம் அப்பனும் ஆகிய
இறைவன், எனை - அன்பு இல்லாத என்னெயும், அன்பரின் - தன் அன்பரைப்
போல, கூய் - வலிய அழைத்து, பணி கொள்ளும் கில் - அடிமை கொள்ளும்
ஆற்றலுடையவன்.

விளக்கம் : 'கள்ளும் வண்டும் அறா மலர்' என்றதால், அன்றலர்ந்த மலர்
என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கொன்றை மாலை சிவனுக்குரியது. இறைவன் எல்லாப்
பொருள்களோடும் கலந்திருத்தலை, எள்ளில் எண்ணெய் கலந்திருத்தலோடு
உவமித்தார். எள்ளில் எண்ணெய் நீக்கமற நிறைந்திருத்தல் போல, இறைவன் நீக்கமற
நிறைந்திருக்கின்றான் என்பதாம். இக்கலப்பை அத்வைதம் என்று சாத்திரங் கூறும்.
'யாவுளும்' என்றதால், எல்லாப் பொருள்களிலும் என்பதையும், 'நள்ளுங் கீழுளும்
மேலுளும்' என்றதால், எங்கும் என்பதையும் குறிப்பிட்டார்.

இதனால், இறைவன் உயிர்களை வலிய ஆட்கொள்ளும் அருளுடையவன்
என்பது கூறப்பட்டது.

எந்தை யாய்எம்பி ரான்மற்றும் யாவர்க்குந்
 தந்தை தாய்தம்பி ரான்தனக் கஃதிலான்
 முந்தி என்னுள் புகுந்தனன் யாவரும்
 சிந்தை யாலும் அறிவருஞ் செல்வனே.

பதப்பொருள் : எந்தை - எம் தந்தையும், யாய் - எம் அன்னையும், எம்பிரான் - எமது தலைவனுமாகி இருப்பவன், மற்றும் யாவர்க்கும் - மற்றைய எல்லோருக்குமே, தந்தை - தந்தையும், தாய் - தாயும், தம்பிரான் - தலைவனும் ஆவன்; ஆனால் தனக்கு அஃது இலான் - தனக்குத் தந்தையும் தாயும் தலைவனும் உள்ள அந்திலைமை இல்லாதவன், யாவரும் - எல்லாரும், சிந்தையாலும் - மனத்தாலும், அறிவு அரு - அறிதற்கு அருமையாகிய, செல்வன் - பேரானந்தச் செல்வத்தையுடையவன், முந்தி - தானே முற்பட்டு, என் உள் புகுந்தனன் - என் மனத்தே புகுந்தருளினான்.

விளக்கம் : பிறப்பு இறப்பு உடையவர்கள் மக்கள் கேவர் முதலியோர்; ஆதவின், இறைவன் உயிர்களுக்குத் தந்தை தாய் தலைவனாய் உள்ளான் என்பார், 'யாவர்க்கும் தந்தை தாய் தம்பிரான் என்றார். ஆனால், இறைவனுக்குப் பிறப்பு இறப்பு இல்லையாதவின், 'தனக்கு அஃதிலான்' என்றார். சிந்தையாலும் என்றமையால் வாக்கு, காயங்களினாலும் தொடர முடியாதவன் என்பது பெறப்பட்டது.

இறைவன் தம் நெஞ்சத்தில் புகுந்தருளியது அவனது கருணையினாலேதான் என்பார், 'முந்தி என்னுள் புகுந்தனன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் உயிர்களுக்குத் தந்தை தாய் தலைவனாயிருந்து அருள் புரிகிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

செல்வ நல்குர வின்றிவின் ணோர்புழுப்
 புல்வ ரம்பின்றி யார்க்கும் அரும்பொருள்

எல்லை யில்கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்
கல்வ கைமனத் தேன்பட்ட கட்டமே.

பதப்பொருள் : செல்வம் நல்குரவு - செல்வம் வறுமை என்கிற நிலைவேறுபாடுகள், இன்றி - இல்லாமல், விண்ணோர் - தேவர், புழு புல் - புழு புல் என்ற, வரம்பு இன்றி - பிறப்பு வரையறை இல்லாமல், யார்க்கும் - எல்லோர்க்கும், அரும் பொருள் - அறிதற்கு அருமையான பரம்பொருளினது, எல்லை இல் கழல் கண்டும் - மேன்மைக்கு ஒர் எல்லையில்லாத திருவடிகளைக் கண்டும், பிரிந்தனன் - அவற்றை நீங்கினேன், கல்வகை மனத்தேன் - கல்லின் இனமாகிய மனத்தினையுடையேன், பட்ட கட்டம் - அடைந்த துன்பம் அதுவே.

விளக்கம் : இறைவனைக் காண்பதற்குச் செல்வமும் வறுமையும் காரணம் அல்ல; பிறப்பால் உயர்வும் தாழ்வும் காரணம் அல்ல. அவனைக் காண்பதற்கு அவன் அருளே காரணம். அருளின்றிக் காண முடியாது என்பார், 'யார்க்கும் அரும் பொருள்' என்றார்.

திருவடி என்பது ஞானம். அதற்கு வரம்பு இல்லையாதலால், 'எல்லையில் கழல்' என்றார். ஞானம் நீங்கினால் துன்பம் வந்து தாக்கும் என்பார், 'பட்ட கட்டமே' என்றார்.

இதனால், இறைவனது அருளின்றி ஞானம் பெற முடியாதென்பது, ஞானம் நீங்கினால் துன்பம் வந்து தாக்கும் என்பதும் கூறப்பட்டன.

48

கட்ட ருத்தெனை ஆண்டுகண் ணாரநீ
றிட்ட அன்பரொ டியாவரும் காணவே
பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை ஏற்றினை
எட்டி னோடிரண்டும் அறி யேனையே.

பதப்பொருள் : ஏற்றினை - இடப வாகனத்தை உடைய நீ, கட்டறுத்து - பாசங்களை ஓழித்து, எனை ஆண்டு - என்னை அடிமை கொண்டு, எட்டினோடு இரண்டும் அறியேனை - எட்டினோடு இரண்டின் பொருளையறியாத என்னை, நீறு இட்ட - திருநீற்றை அணிந்த, அன்பரொடு - உன்னடியாரோடு, யாவரும் - எல்லாரும்,

கண்ணார் காண - கண்ணாரக் காணும்படி, பட்டி மண்டபம் - இடமகன்ற உன் திருவோலக்க மண்டபத்தில், ஏற்றினை - ஏறச் செய்தாய்.

விளக்கம் : நீறிட்ட அன்பர் சிவனடியாராவர், 'கண்ணாரக் காண' எனக் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. எட்டு என்னும் எண் தமிழில் 'அ' என்றும், 'இரண்டு' என்னும் எண், 'உ' என்றும்

எழுதப்படும். ஆகையால், அகர உகரங்களை, 'எட்டும் இரண்டும்' என்றார். அகரம் சிவனைக் குறிக்கும்; உகரம் சத்தியைக் குறிக்கும். சிவம் சத்திகளை அறியாத என்னை என்பதைக் குறிப்பிடுவார், 'எட்டினோடிரண்டும் அறியேனையே' என்றார்.

இனி, 'எட்டினோடு இரண்டும்' என்றதற்குப் பத்து என்றும், அதாவது, ய - உயிர் என்றும் பொருள் கூறுதல் உண்டு. அ, உ என்னும் எழுத்தையும் கல்லாதவர் என்ற பொருளும் உண்டு. 'பட்டி மன்றம்' என்றதற்கு வாதசபை என்றும் பொருள் கொண்டு, 'அறிவில்லாத என்னை அறிஞர் அவையிலே ஏறச் செய்தாய்' என்று கூறுதலும் ஒன்று.

இதனால், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட உயிர், ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறுமையுடைதாயிருந்தும் பெருமை பெறும் என்பது கூறப்பட்டது.

49

அறிவ னேஅமு தேஅடி நாயினேன்
அறிவ னாகக்கொண்ட டோனை ஆண்டது
அறிவி லாமையன் ரேகண்ட தாண்டநாள்
அறிவ னோஅல்ல னோஅருள் ஈசனே.

பதப்பொருள் : அறிவனே - முற்றிவுடையவனே, அமுதே - அமிர்தமே, ஆண்டநாள் - என்னை நீ ஆட்கொண்டருளிய நாளில், அடி நாயினேன் - அடிமையாகிய நாயனையேன், அறிவன் ஆக கொண்டோ - நினது உரையை அறிய வல்லவ னென்று கருதியோ, என்னை ஆண்டது - என்னை ஆட்கொண்டது, அறிவிலாமையன்றே கண்டது - அறிவில்லாமை யன்றோ அப்பொழுது என்பால் நீ கண்டது? ஆதலின், இனி, அறிவனோ - நினது உரையை அறிந்து

முன்னேறுவேனா, அன்றி, அல்லனோ - பின்னிடுவேனா, ஈசனே - அருள் ஆண்டவேன அருள் செய்ய வேண்டும்.

விளக்கம் : உண்மைப் பொருளை இறைவன் உணர்த்தினாலன்றி உயிர்கள் தாமாக உணரமாட்டா என்பது பற்றியே இறைவன் பக்குவம் அடைந்த உயிர்கட்குக் குருவாகி வந்து உணர்த்துகின்றான் என்பதைக் குறிக்க, 'அறிவனாகக் கொண்டோ என ஆண்டது; அறிவிலாமை யன்றே கண்டது' என்றார். குருவாய் வந்து உபதேசித்த உண்மைப் பொருளைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து பயனடைய வேண்டும் என்பார், 'அறிவனோ அல்லனோ அருள்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் அறிவே வடிவமானவனாதலால், உயிர்களின் அறியாமையை நீக்கி ஆட்கொள்ளும் தன்மையன் என்பது கூறப்பட்டது.

50

6. அனுபோக சுத்தி

அதாவது, சிவானுபவத்தினால் ஆன்மா தன்னைத் தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ளுதலாம்.

ஈச னேனன் எம்மானே எந்தை பெருமான் என்பிறவி
நாச னேநான் யாதுமொன் றல்லாப் பொல்லா நாயான
நீச னேனை ஆண்டாய்க்கு நினைக்க மாட்டேன் கண்டாயே
தேச னேஅும் பலவனே செய்வ தொன்றும் அறியேனே.

பதப்பொருள் : ஈசனே - எல்லாமுடையவனே, என் எம்மானே - என் தலைவனே, எந்தை பெருமான் - எம் தந்தையாகிய பெரியோனே, என் பிறவி நாசனே - எனது பிறப்பினை ஓழிப்பவனே, யாதும் ஒன்று அல்லா - ஒரு சிறு பொருளுக்கும் ஈடாகாத, பொல்லா - தீய, நாயான - நாய் போன்ற, நீசனேனை - இழிவினையுடையேனை, ஆண்டாய்க்கு - ஆண்டருளின் உன்னைக் குறித்து, நான் நினைக்க மாட்டேன் - யான் சிந்திக்க மாட்டேன்; தேசனே - ஒளியுருவானவனே, அம்பலவனே - திருவம்பலமுடையவனே, செய்வது - செய்யக் கடவதை, ஒன்றும் அறியேன் - சிறிதும் அறியமாட்டேன்.

விளக்கம் : அருள் பெற்ற நிலைக்கேற்றவாறு நடக்காது கீழ்ப்பட்டமை கருதி, 'நீசனேனை' என்றார். 'நன்றி மறப்பது நன்றன்று' என்பது நீதிநூல். நான் நன்றி மறந்தவன் என்பார், 'ஆண்டாய்க்கு நினைக்க மாட்டேன்' என்றார். 'கண்டாய்' என்பது முன்னிலை அசை. 'இன்னது செய்வது என்று அறியும் அறிவில்லாத என்னை அறிவு வடிவமாகிய நீயே நல்வழியிற்செலுத்தி உய்விக்க வேண்டும்' என்பார், 'தேசனே அம்பலவனே செய்வதொன்றும் அறியேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் செய்த பேருதவியை இடையறாது நினைத்து ஆன்மாவைத் தூய்மை செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

51

செய்வ தறியாச் சிறுநாயேன் செம்பொற் பாத மலர்காணாப்
பொய்யர் பெறும்பே றத்தனையும் பெறுதற் குரியேன் பொய்யில்லா
மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம் மேவக் கண்டுங் கேட்டிருந்தும்
பொய்ய னேன்நான் உண்டுடுத்திங் கிருப்ப தானேன் போரேறே.

பதப்பொருள் : போர் ஏறே - போர் செய்தவில் வல்ல
ஆண்சிங்கத்தையொப்பவனே, பொய் இல்லா - பொய்யற்ற, மெய்யர் - உண்மை
அடியார்கள், வெறி ஆர் - மணம் நிறைந்த, மலர் - தாமரை மலர் போன்ற, பாதம் -
உன் திருவடிகளை, மேவ - பொருந்த, கண்டும் - கண்ணாரப் பார்த்தும், கேட்டிருந்தும்
- செவியாரக் கேட்டிருந்தும், பொய்யனேன் நான் - பொய்யினையுடையேனாகிய
யான், உண்டு - வயிறார உண்டு, உடுத்து - இடையார உடுத்து, இங்கு - இந்தப்
பொய்யுலகத்தில்,

இருப்பதானேன் - இருத்தலாயினேன்; ஆதலின், செய்வது - செய்யக்கடவதை,
அறியா - உணராத, சிறு - சிறிய, நாயேன் - நாயினேன், செம்பொன் - செம்பொன்
போல அருமையாகிய, பாதமலர் - உன் திருவடித் தாமரையை, காணா - காணப்
பெறாத, பொய்யர் - பொய்யினையுடையோர், பெறும் பேறு அத்தனையும் -
அடையக்கூடிய துன்பப்பேறு முழுவதையும், பெறுதற்கு உரியேன் -
அடைதற்குரியேன்.

விளக்கம் : 'அருள் ஆசானோடு வந்த அடியார் உலகப்பற்றை விட்டவராதலின் அவன் அடி சேர்ந்தார்' என்பார், 'பொய்யிலா மெய்யர் வெறி ஆர் மலர்ப்பாதம் மேவக்

கண்டும்,' என்றார். 'ஆனால், நான் உலகப்பற்றை உடையவன்' என்பார்,
'பொய்யனேன் நான் உண்டுடுத்திங் கிருப்பதானேன்' என்றார். இறைவன் பற்றைப்
பற்றாது உலகப்பற்றைப் பற்றியிருப்பதால், தம்மைச் 'செய்வதறியாச் சிறு நாயேன்'
என்று இழித்துக் கூறிக் கொண்டார். உலகப் பற்றினால் விளைவது துன்பந்தான்
ஆகையால், 'பொய்யர் பெறும் பேறுத்தனையும் பெறுதற்குரியேன்' என்றார்.

இதனால், உலகப்பற்று உள்ளவரைத் துன்பந்தான் மிகும் என்று உணர்ந்து
இறைவனது தாளினைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

52

போரே ரேநின் பொன்நகர்வாய் நீபோந் தருளி இருள்நீக்கி
வாரே றிளமென் முலையாளோ டுடன்வந் தருள அருள்பெற்ற
சீரே றடியார் நின்பாதஞ் சேரக் கண்டும் கண்கெட்ட
ஊரே றாய்லூங் குழல்வேனோ கொடியேன் உயிர்தான் உலவாதே.

துப்பொருள் : போர் ஏறே - போர் செய்தவில் வல்ல ஆண் சிங்கம் போன்றவனே,
நின் - உனது, பொன் நகர்வாய் - அழகிய சிவபுரத்தினின்றும், நீ போந்தருளி - நீ
எழுந்தருளி, வார் ஏறு - கச்சார்ந்த, இளமென் முலையாளோடு உடன் வந்து -
இளமையும் மென்மையுமள்ள தனங்களையுடைய உமாதேவியோடு கூடவந்து,
இருள் நீக்கி - அஞ்ஞான இருளை நீக்கி, அருள் - அருள் செய்ய, அருள் பெற்ற -
உன் திருவருளைப் பெற்ற, சீர் ஏறு அடியார் - சிறப்பு மிகுந்த உன்னடியார், நின்பாதம்
- உன் திருவடிகளை, சேரக் கண்டும் - அடைவதை நேரே பார்த்திருந்தும், கண்கெட்ட
- கண்ணையிழந்த, ஊர் ஏறு ஆய் - ஊர்க்காளை போல, இங்கு உழல்வேனோ -
இவ்வுலகிலே திரிவேனோ? கொடியேன் உயிர்தான் உலவாது - தீவினையேனது
உயிரும் நீங்கவில்லை.

வினாக்கம் : துன்ப நீக்கம் முன்பும் இன்பப் பேறு பின்பும் உண்டாமாதலால்,
'இருள்நீக்கி யருள்' என்றார். சத்தியின் துணை கொண்டே இருள் நீக்கியருள்வான்
ஆதலின், 'வாரே'

நிளமென் முலையாளோடுடன் வந்து' என்றார். திருவருள் நிரம்ப உண்டு என்ற குறிப்பும் உள்ளது. 'அருள் பெற்ற சீரேற்றியார்' என்றமையால், சிறப்புப் பெறுவதற்கு அருள் காரணம் என்பதாயிற்று.

ஊர்க்காளை, தலைவன் இல்லாதது; பாதுகாவல் அற்றது. கண்ணும் இல்லையென்றால் அது தானேயும் இரை தேட முடியாது; இரை இடுவாரும் இல்லையாய் உழல் வேண்டும். அதைப் போலத் தாம் உழல் வேண்டுமோ என்பார், 'ஊரேறாயிங் குழல்வேணோ' என்றார். 'ஊர் ஏறு' என்றது கோயிற்காளையை.

உயிர் நீங்கினால் இறைவனடி சேரலாம், ஆயினும், அதுவும் நீங்கவில்லை என்று இரங்குவார், 'உயிர்தான் உலவாதே' என்றார்.

இதனால், இறைவனடி சேர்ந்தார் இன்பம் அனுபவிப்பார் என்பதும், சேராதார் துன்பம் அனுபவிப்பார் என்பதும் கூறப்பட்டன.

53

உலவாக் காலந் தவமெய்தி உறுப்பும் வெறுத்திங் குனைக்காண்பான்
பலமா முனிவர் நனிவாடப் பாவி யேனெப் பணிகொண்டாய்
மலமாக் குரம்பை இதுமாய்க்க மாட்டேன் மணியே உனைக்காண்பான்
அலவா நிற்கும் அன்பிலேன் என்கொண் டெழுகேன் எம்மானே.

பதப்பொருள் : எம்மானே - எம்பெருமானே, உலவாக்காலம் - அளவிறந்த காலம், தவம் எய்தி - தவத்தை மேற்கொண்டு, உறுப்பும் வெறுத்து - உடம்பை ஒரு பொருளாகப் போற்றாது வெறுத்து, இங்கு - இவ்வுலகில், உனைக் காண்பான் - உன்னைக் காணும்பொருட்டு, பலமாமுனிவர் - பல பெரிய முனிவர், நனிவாட - மிகவும் வருந்தி நிற்க, அவர்களை ஆட்கொள்ளாது, பாவியேனை - பாவியாகிய என்னை, பணி கொண்டாய் - ஆட்கொண்டருளினை, மணியே - மாணிக்கமே, உனைக் காண்பான் - உன்னைக் காணும்பொருட்டு, மலம் - மாசு நிறைந்த, மாகுரம்பை - பெரிய உடலாகிய, இது - இதனை, மாய்க்கமாட்டேன் - வெறுத்துப் போக்க மாட்டேன், அலவா நிற்கும் - தேடி அலையும், அன்பு இலேன் - அன்பில்லாதவன் ஆனேன்; என் கொண்டு - இனி எந்நெறியைக் கொண்டு, எழுகேன் - உயர்வேன்.

வினாக்கம் : உறுப்பு வெறுத்தலாவது, வேணிற்காலத்தில் தீயிலும், குளிர்காலத்தில் நீரிலும் நின்று உடற்குறும் நோயினைப் பொறுத்தலாம். 'உற்ற நோய் நோன்றல்' என்றார் திருவள்ளுவரும். அங்ஙனம் தாம் செய்யவில்லை என்பார், 'மலமாக் குரம்பையிது மாய்க்க மாட்டேன்' என்றார். அதற்குப் பேரன்பு வேண்டும். அது தம்மிடம் இல்லை என்பார், 'அலவாநிற்கும் அன்பிலேன்' என்றார்.

இதனால், உடலுக்கு வரும் துன்பத்தினையும் பொருட்படுத்தாது தவநெறியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

54

**மானேர் நோக்கி உமையாள் பங்கா வந்திங் காட்கொண்ட
தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே சிவனே தென்தில்லைக்
கோனே உன்றன் திருக்குறிப்புக் கூடு வார்நின் கழல்கூட
ஊனார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்ப தானேன் உடையானே.**

பதப்பொருள் : மான் நேர் நோக்கி - மான் போன்ற பார்வையுடையவளாகிய, உமையாள் - உமையவளை, பங்கா - இடப்பக்கத்தில் உடையவனே, இங்கு வந்து - இந்நிலவுலகிலே வந்து, ஆட்கொண்ட - என்னை ஆட்கொண்டருளின, தேனே - தேன் போல்வானே, அமுதே - அமுதத்தையொப்பவனே, கரும்பின் தெளிவே - கரும்பின் தெளிவை நிகர்ப்பவனே, சிவனே - மங்கலப் பொருளானவனே, தென்தில்லைக்கோனே - தெற்கேயுள்ள தில்லைநகர்க்கிறைவனே, உடையானே - முதல்வனே, உன்றன் திருக்குறிப்புக் கூடுவார் - உன்னுடைய திருவுள்ளாப் பாங்கினை உணர்ந்தோர், நின்கழல் கூட - திருவடியைக் கூடவும் யான், ஊன் ஆர் - மாமிசம் பொருந்திய, புழுக் கூடு - புழு நிறைந்த கூடாகிய, இது - இவ்வுடம்பை, காத்து - பாதுகாத்து, இங்கு இருப்பது ஆனேன் - இவ்வுலகத்தில் இருப்பவளாயினேன்.

வினாக்கம் : அம்மையப்பன் உருவமே உலகினர்க்கு அருள் செய்யும் திருமேனியாதவின், 'மானேர் நோக்கி உமையாள் பங்கா' என்றார். இறைவன் இனிக்கும் தன்மையன் ஆதவின், 'தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே' என்று சுவையுடைப் பொருள்களை உவமை காட்டினார்.

உயிர்களோடு பிரியாது கலந்திருத்தலே இறைவனது திருக்குறிப்பாகும். "உடையான் அடிநாயேனைத் தினையின் பாகமும் பிரிவது திருக்குறிப்பன்று"

(திருச்சதகம் 37) என்ற அடிகளாலும் இவ்வண்மை விளங்கும். அக்குறிப்பை உணர்ந்தோர் இறைவனது கழலைச் சேர்ந்தார் என்பார், 'உன்றன் திருக்குறிப்புக் கூடுவார் நின் கழல் கூட' என்றார். அக்குறிப்பை உணராமையினால் பிரிந்து இவ்வுடலை ஓம்புகின்றேன் என்பார், 'ஊனார் புழுக்கூடிதுகாத்திங் கிருப்ப தானேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் பக்குவப்பட்ட உயிர்களுக்கு, வீடு பேறு நல்கித் தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

55

உடையா னேநின் றனையுள்கி உள்ளம் உருகும் பெருங்காதல்
உடையார் உடையாய் நின்பாதம் சேரக் கண்டிங் கூர்நாயிற்
கடையா னேன்னெஞ் சுருகாதேன் கல்லா மனத்தேன் கசியாதேன்
முடையார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்ப தாக முடித்தாயே.

பதப்பொருள் : உடையானே - முதல்வனே, நின்றனை உள்கி - உன்னை நினைந்து, உள்ளம் உருகும் - மனம் உருகுகின்ற, பெருங்காதல் உடையார் - பேரன்புடைய அடியார்கள், உடையாய் நின் பாதம் - எல்லாவற்றையும் உடைய உன் திருவடியை, சேரக் கண்டு - அடைந்ததைப் பார்த்திருந்து, இங்கு - இவ்வுலகில், ஊர் நாயின் - ஊரில் ஆதரவின்றி அலையும் நாயினும், கடையானேன் - கீழ்ப்பட்டவனும், நெஞ்சு உருகாதேன் - மனம் உருகாதவனும், கல் ஆம் மனத்தேன் - கல்லை நிகர்த்த மனத்தையுடையவனும், கசியாதேன் - கனிந்து கண்ணீர் விடாதவனும் ஆகிய யான், முடை ஆர் - புலால் நாற்றம் பொருந்திய, புழுக்கூடு - புழு நிறைந்த கூடாகிய, இது - இவ்வுடலை, காத்து - பாதுகாத்துக்கொண்டு, இங்கு இருப்பதாக - இவ்விடத்தே இருக்க வேண்டுமென்று, முடித்தாய் - முடிவு செய்துவிட்டாய்.

விளக்கம் : உள்ளம் உருகிப் பேரன்பு கொண்ட அடியார்களை இறைவன் ஏற்றுக்கொண்டான் என்பார், 'உள்ளம் உருகும் பெருங்காதல் உடையார் நின்பாதம் சேர' என்றார். இறைவனை அடைவதற்குரிய பெருங்காதல் தம்மிடம் சிறிதும் இல்லாமையினால் தம்மை இங்கே நிறுத்திப் போயினான் என்பார், 'புழுக்கூடியது காத்திங்கிருப்பதாக முடித்தாயே' என்றார். நாய்ப்பிறப்பு இழிவானது. அதுவும்

தலைவனின்றித் திரியும் நாய் மிகவும் இழிவுடையது. அதனினும் கீழ்ப்பட்டவன் என்பார், 'ஊர் நாயிற் கடையானேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் பக்குவப்பட்ட அடியார்களை ஏற்றுக் கொள்வான் என்பதும், பக்குவமில்லாதவர்களைப் பக்குவம் வரும்வரை உலகில் இருத்துவான் என்பதும் கூறப்பட்டன.

56

முடித்த வாறும் என்றனக்கே தக்க தேமுன் அடியாரைப்
பிடித்த வாறும் சோராமற் சோர னேணிங் கொருத்திவாய்
துடித்த வாறும் துகிலிறையே சோர்ந்த வாறும் முகங்குறுவேர்
பொடித்த வாறும் இவையுணர்ந்து கேடென் றனக்கே சூழ்ந்தேனே.

பதப்பொருள் : முன் - முன்னே, அடியாரை - பெருங்காதலுடைய அடியாரை, சோராமல் பிடித்தவாறும் - தளரவிடாமல் பற்றிக்கொண்டதும், என்றனக்கு முடித்தவாறும் - என்னை இங்கே காத்திறுக்குமாறு முடிவு செய்ததும், தக்கதே - பொருத்தமே; சோரனேன் - கள்ளனாகிய நான், இங்கு - இவ்விடத்தில், ஒருத்தி வாய் துடித்தவாறும் - ஒரு பெண்ணின் இதழ் துடித்த வகையும், துகில் இறை சேர்ந்தவாறும் - ஆடை சிறிது நமுவிய வகையும், முகம் குறுவேர் பொடித்தவாறும் - முகத்தில் சிறிய வியர்வை அரும்பிய வகையும், இவை உணர்ந்து - ஆகிய இவையெல்லாம் என்பொருட்டு நிகழ்ந்தனவாக உணர்ந்து, என்றனக்கே கேடு சூழ்ந்தேன் - எனக்கே கேடு சூழ்ந்துகொண்டேன்.

விளக்கம் : பக்குவப்பட்ட அடியாரை ஏற்றுக்கொண்டதும் பக்குவப்படாமையால் தம்மை இங்கே இருத்தியதும் பொருத்தமானது என்பார் 'தக்கதே' என்றார். இறைவனை நாட வேண்டியவர் பெண்ணை நாடினமையால், தம்மைச் 'சோரனேன்' என்றார். தாம் இறைவனையடையாமல் பின்தங்கினமையால் உலகப் பற்றுகள் தம்மைப் பற்றிக்கொண்டன. அவற்றால் தமக்குக் கேடு உண்டாயிற்று என்பார், 'கேடென் றனக்கே சூழ்ந்தேனே' என்றார்.

உலகப் பற்றுகள் மூன்று: அவை மன், பெண், பொன் என்பன. அவற்றில் இடையில் நின்ற பெண்ணாசை உயிருக்கே தீமை புரிவது. இராவணன் முதலியோர் வரலாறு இவ்வுண்மையினை மெய்ப்பிக்கும். இதனை மனங்கொண்டு

பெண்ணாசையை இங்குக் குறிப்பிட்டார். இது, இறைவனை அடையாத பிறர் இயல்பைத் தம்மேல் ஏற்றிக் கூறிக்கொண்டதாகும். வாய் துடித்தல், துகில் சோர்தல், முகங்குறுவேர் பொடித்தல் ஆகியவை காம வயப்பட்டாரின் மெய்ப்பாடுகளாம்.

இதனால், உலகப் பற்றுகள் இறைவனை அடைதற்குத் தடையாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

57

தேனைப் பாலைக் கன்னவிள் தெளிவை ஓளியைத் தெளிந்தார்தம்
ஊனை யுருக்கும் உடையானை உம்ப ரானை வம்பனேன்
நானின் னடியேன் நீயென்னை ஆண்டா யென்றால் அடியேற்குத்
தானுஞ் சிரித்தே அருளாலந் தன்மை யாமென் றன்மையே.

பதப்பொருள் : தேனை - தேனை, பாலை - பாலை, கன்னவிள் தெளிவை - கருப்பஞ்சாற்றின் தெளிவை, ஓளியை - ஓளிப்பிழம்பை, தெளிந்தார்தம் - மனந்தெளிந்தவரது, ஊனை உருக்கும் - உடலை உருகச் செய்கின்ற, உடையானை - முதல்வனை, உம்பரானை - சிவபுரத்தரசனை நோக்கி, வம்பனேன் - வீணாகிய அடியேன், நான் நின் அடியேன் - நான் உன் அடியவன் என்றும், நீ என்னை ஆண்டாய் என்றால் - நீ என்னை ஆண்டவன் என்றும் சொன்னால், (அதைக் கேட்டு) அடியேற்கு - அடியேனுக்கு, தானும் சிரித்து அருளாலம் தன்மை ஆம் - அவனும் நகைத்து அருள் செய்வதற்குரிய தன்மையாம், என் தன்மை - எனது நிலைமை.

விளக்கம் : இறைவன் இனிமை பயப்பவனாதவிள், 'தேனைப் பாலைக் கன்னவிள் 'தெளிவை' என்றார்; ஓளியுடைப் பொருளாதவிள், 'ஓளியை' என்றார்; உலகத்தையுடையவனாதவிள், 'உடையானை' என்று கூறினார். உம்பரானை என்றதற்குக் காமதேனுவை என்ற பொருளும் கொள்ளலாம். இறைவனுக்கு நான் அடியேன் என்று கூறிக்கொள்ளத் தமக்கு ஒரு தகுதியும்

இன்மையால், 'வம்பனேன்' என்றார். இந்நிலையில் இறைவன் தம்மை ஆண்டான் என்று கூறுவது இறைவன் நகைத்தற்குரியது என்பார், 'தானும் சிரித்தே' என்றும்,

எனக்குத் தகுதியில்லையாயினும் எனது எளிமை நோக்கி அவன் அருள் செய்வான் என்பார், 'அருளலாந் தன்மை யாமென் தன்மையே' என்று கூறினார்.

இதனால், தகுதி இல்லாத உயிர்களையும் இறைவன் கருணையினால் ஆட்கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

58

தன்மை பிறரால் அறியாத தலைவா பொல்லா நாயான
புன்மை யேனை ஆண்டையா புறமே போக விடுவாயோ
என்னை நோக்கு வார்யாரே என்நான் செய்கேன் எம்பெருமான்
பொன்னே திகழுந் திருமேனி எந்தாய் எங்குப் புகுவேனே.

பதப்பொருள் : தன்மை - உன்னுடைய இயல்பு, பிறரால் அறியாத - பிறர் ஒருவராலும் அறியப்படாத, தலைவா - தலைவனே, பொல்லா நாய் ஆன - தீய நாய் போன்ற, புன்மையேனை - சிறியேனாகிய என்னை, ஆண்டு - ஆட்கொண்டு, ஐயா - ஐயனே, புறமே போக விடுவாயோ - புறத்தே செல்ல விடுவாயோ? என்னை நோக்குவார் யார் - அடியேனைப் பார்த்துக்கொள்வார் வேறு யாவர்? நான் என் செய்கேன் - நான் யாது செய்வேன்? எம்பெருமான் - எம் பெரியோனை, பொன் திகழும் - பொன் போல விளங்கும், திருமேனி - திருவுருவமுடைய, எந்தாய் - எந்தையே, எங்குப் புகுவேன் - நான் எவ்விடத்தில் அடைக்கலம் புகுவேன்?

வினாக்கம் : இறைவனது இயல்பு முற்றிலும் ஒருவராலும் அறியப்படாதது ஆதலின், 'தன்மை பிறரால் அறியாத தலைவா' என்றார். ஆளாது புறம் போக விடுதல் பொருந்தும். ஆண்டு புறம் போக விடுதல் பொருந்தாது என்பார், 'ஆண்டு ஐயா புறமே போக விடுவாயோ? என்றார். ஆண்டு புறக்கணிப்பின் கடைக் கணிப்பார் யார் என்பார், 'என்னை நோக்குவார் யாரே?' என்றார். இறைவன் திருவடியன்றிப் புகலிடம் வேறு இன்று என்பார், 'எங்கு புகுவேன்!' என்று இரங்கிக் கூறுகிறார்.

இதனால், ஆட்கொள்ளப்பட்ட அடியார்களுக்கு இறைவன் திருவடியையன்றி வேறு பொருள் இல்லை என்பது கூறப்பட்டது.

59

புகுவேன் எனதே நின்பாதம் போற்றும் அடியா ருள்நின்று
நகுவேன் பண்டு தோள்நோக்கி நாண மில்லா நாயினேன்
நெகுமன் பில்லை நினைக்காண நீஆண் டருள அடியேனுந்
தகுவ னேனன் தன்மையே எந்தாய் அந்தோ தரியேனே.

பதப்பொருள் : எந்தாய் - என் தந்தையே, பண்டு - என்னை ஆட்கொண்ட
நாளில், நாணம் இல்லா நாயினேன் - வெட்கம்

இல்லாத நாய் போன்றவனாகிய யான், போற்றும் - உன்னை வணங்குகின்ற,
அடியாருள் நின்று - அடியார் நடுவில் நின்று, தோள் நோக்கி - உன்
திருத்தோள்களின் அழகை நோக்கி, நகுவேன் - மகிழ்தல் ஒன்றுமே
செய்யேனாயினேன்; நினைக் காண - உன்னைப் பார்ப்பதற்கு, நெகும் - உள்ளம்
உருகுகின்ற, அன்பு இல்லை - அன்போ இல்லை; (அதனால்) நீ ஆண்டருள் - நீ
ஆண்டருஞ்சுற்கு, அடியேனும் தகுவனே - அடியேனும் தகுதியுடையவனாவேனோ?
(ஆயினும் என்னை ஆட்கொண்டாய்) என் தன்மை தரியேன் - இப்படிப்பட்ட
தன்மையை நான் பொறுக்க மாட்டேன்; அந்தோ - ஐயோ, நின்பாதம் எனதே -
உன்னுடைய திருவடி எனக்கு உரியதே; புகுவேன் - அதில் சேர்வேன்.

விளக்கம் : இறைவன் திருவடியில் தமக்கு உள்ள உரிமை பற்றி, 'எனதே
நின்பாதம்' என்றார். இறைவன் குருவாய் வந்த பொழுது அவனது தோற்றப்
பொலிவைக் கண்டும் மகிழ்ந்து நின்றதேயென்றி ஞானத்தைப் பெற்று அன்பு
செய்யவில்லை என்பார், 'பண்டு தோள் நோக்கி நகுவேன்' என்றார். தம்மியல்பு
எவ்வாறிருந்த போதிலும் தாம் திருவடியைப் பிரிந்து வாழ முடியாது என்பார்,
'தரியேன்; புகுவேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடிக்காட்சிக்கு இலாக்காயினோர், அதனைப் பிரிந்து
வாழ ஒருப்படார் என்பது கூறப்பட்டது.

7. காருணியத்திரங்கல்

காருணியத்திரங்கல் என்பது இறைவன் கருணையைக் குறித்து இரங்குதலாம்.

தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை சங்கரா போற்றி வான
விருத்தனே போற்றி எங்கள் விடலையே போற்றி ஒப்பில்
ஒருத்தனே போற்றி உம்பர் தம்பிரான் போற்றி தில்லை
நிருத்தனே போற்றி எங்கள் நின்மலா போற்றி போற்றி.

பதப்பொருள் : காய வாழ்க்கை - உடலோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையை,
தரிக்கிலேன் - பொறுக்கமாட்டேன், சங்கரா - இன்பத்தைச் செய்கின்றவனே, போற்றி -
வணக்கம்; வானம் - சிதாகாயத்தில் உறையும், விருத்தனே - பழையோனே, போற்றி -
வணக்கம்; எங்கள் விடலையே போற்றி - எம் திண்ணியனே வணக்கம்; ஒப்பு இல்
ஒருத்தனே போற்றி - நிகரற்ற ஒருவனே வணக்கம்; உம்பர் தம்பிரான் போற்றி - தேவர்
தலைவனே வணக்கம்; தில்லை நிருத்தனே போற்றி - திருத்தில்லையில் நடம்
புரிவோனே வணக்கம்; எங்கள் நின்மலா - உம் தூயோனே, போற்றி போற்றி -
வணக்கம் வணக்கம்.

விளக்கம் : போற்றி என்பதற்குக் காக்க என்ற பொருளும் கொள்ளலாம். சம் -
சுகம், கரன் - செய்பவன். காய வாழ்க்கை துன்பமானது. துன்பத்தைப் போக்கி இன்பம்
தர வல்லவனாதவின், இறைவன் 'சங்கரன்' எனப்பட்டான். சிதாகாசத்தில்
சூக்குமமாய் விளங்கும் இறைவன் தில்லை மன்றில் வெளிப்படையாக
நடம்புரிகின்றான் என்பதை விளக்க, 'வான விருத்தனே' என்றும், 'தில்லை
நிருத்தனே' என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவனே காயத்தோடு கூடிய துன்ப வாழ்க்கையை ஓழித்து
இன்பத்தை நல்க முடியும் என்பது கூறப்பட்டது.

61

போற்றியோ நமச்சி வாய புயங்கனே மயங்கு கின்றேன்
போற்றியோ நமச்சி வாய புகலிடம் பிறிதொன் நில்லை
போற்றியோ நமச்சி வாய புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
போற்றியோ நமச்சி வாய சயசய போற்றி போற்றி.

பதப்பொருள் : ஓம் நமச்சிவாய - ஓம் நமச்சிவாய, புயங்கனே - பாம்பணிந்தவனே,
போற்றி - வணக்கம்; மயங்குகின்றேன் - அடியேன் மயங்குகின்றேன், ஓம் நமச்சிவாய -
ஓம் நமச்சிவாய, போற்றி - வணக்கம்; புகல் இடம் - அடியேன் சென்று அடைக்கலம்

புகுதற்குரிய இடம், பிறிது ஒன்று இல்லை - வேறொன்றில்லை; ஓம் நமச்சிவாய - ஓம் நமச்சிவாய, போற்றி - வணக்கம்; எனை - அடியேனை, புறம் போக்கல் - புறத்தே விடாதே; ஓம் நமச்சிவாய - ஓம் நமச்சிவாய, போற்றி - வணக்கம்; சயசய - உனக்கு வெற்றி வெற்றி, போற்றி போற்றி - வணக்கம் வணக்கம்.

விளக்கம் : திருவைந்தெழுத்தின் விளக்கம் சிவபுராண உரையில் கூறப்பட்டது. சிவபெருமானது திருவருளைப் பெறுதற்கு அவனைப் பல முறையும் திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தால் துதித்து விண்ணப்பித்தல் வேண்டுமாதலின், தமது விண்ணப்பத் தொடரின் முதல் இடை கடை என்னும் மூன்றிடங்களிலும் அதனைப் பல முறையும் கூறி விண்ணப்பித்தார்.

உலக மாயையை நீக்கியருஞைபவன் இறைவன் ஆதலால், அதனைத் தமக்கு நீக்க வேண்டும் என்பதற்கு, 'மயங்குகின்றேன்' என்றும், உயிர்களுக்கு இறைவனைத் தவிர வேறு புகலிடம் ஒன்றும் இல்லாமையால், 'புகலிடம் பிறிதொன்றில்லை, புறம் எனைப் போக்கல்' என்றும் கூறினார். இறைவன் திருவருள் வெற்றி பெறுவதை வேண்டுவதே அவன் அடியவர்களது செயல் ஆதலால், 'சயசய' என்று வாழ்த்தினார். கண்டாய் - முன்னிலை அசை.

இதனால், திருவைந்தெழுத்தின் வாச்சியப் பொருளான இறைவனே உயிர்களுக்கு மயக்கத்தைத் தவிர்த்துப் புகலிடம் தர வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

62

போற்றினன் போலும் பொய்யர் தம்மைஆட் கொள்ளும் வள்ளல்
போற்றிநின் பாதம் போற்றி நாதனே போற்றி போற்றி
போற்றிநின் கருணை வெள்ளப் புதுமதுப் புவனம் நீர்தீக்
காற்றிய மானன் வானம் இருசுடர்க் கடவு ளானே.

பதப்பொருள் : புவனம் - நிலம், நீர் - நீர், தீ - நெருப்பு, காற்று - வாயு, வானம் - ஆகாயம், இயமானன் - உயிர், இரு சுடர் - சந்திரன் சூரியன் ஆகிய எட்டினையும் உருவமாகவுடைய, கடவுளானே - தேவனே, போற்றி - வணக்கம்; என் போலும் - என்னைப் போன்ற, பொய்யர்தம்மை - பொய்யர்களை, ஆட்கொள்ளும் - ஆட்கொண்டருளும், வள்ளல் - ஈகை மிக்க பெருந்தகையே, போற்றி - வணக்கம்; நின் பாதம் போற்றி - உன் திருவடிகளுக்கு வணக்கம், நாதனே போற்றி போற்றி -

தலைவனே வணக்கம் வணக்கம்; நின் கருணை வெள்ளப் புதுமது - உனது அருள் வெள்ளமாகிய புதிய தேனுக்கு, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : நிலம் முதலிய எட்டையும் அட்ட மூர்த்தம் என்ப. மெய்யரோடு பொய்யருக்கும் வரையறையின்றி வழங்குதலின் இறைவன் 'வள்ளல்' எனப்பட்டான். அவன் அருளின்றி ஒன்றும் நடைபெறாது. ஆதலின், அவன் அருளுக்குத் தனியே வணக்கம் செலுத்தப்பட்டது. அருள் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடி இன்பத்தை நல்குகிறது என்பார், 'கருணை வெள்ளப்புதுமது' என்றார்.

இதனால், இறைவன் மெய்யரோடு பொய்யரையும் ஆட்கொண்டு அருளும் வள்ளல் என்பது கூறப்பட்டது.

63

கடவுளே போற்றி என்னைக் கண்டுகொண் டருஞ போற்றி
விடவுளே உருக்கி என்னை ஆண்டிட வேண்டும் போற்றி
உடலிது களைந்திட டொல்லை உம்பர்தந் தருஞ போற்றி
சடையுளே கங்கை வைத்த சங்கரா போற்றி போற்றி.

பதப்பொருள் : கடவுளே - எல்லாவற்றையும் கடந்த பெருமானே, போற்றி - வணக்கம்; என்னைக் கண்டு கொண்டு அருள் - அடியேனைக் கண் பார்த்து இரங்குக, போற்றி - வணக்கம்; விட - உலகப் பற்றை விடுவதற்கு, உள் உருக்கி - என் உள்ளத்தை அன்பால் உருகச் செய்து, என்னை ஆண்டிட வேண்டும் - என்னை ஆட்கொண்டருள வேண்டும், போற்றி - வணக்கம்; உடல் இது களைந்திட்டு - இந்த உடலினை நீக்கி, ஓல்லை - விரைவாக, உம்பர் - மேல் உலகமாகிய முத்தியினை, தந்தருள் - கொடுத்தருள்வாயாக, போற்றி - வணக்கம்; சடை உள் - சடையில், கங்கை வைத்த - கங்கையை ஏற்று வைத்துக்கொண்ட, சங்கரா - இன்பம் செய்பவனே, போற்றி போற்றி - வணக்கம் வணக்கம்.

விளக்கம் : மனம் இறைவனை நினைந்து உருகினால் உலகப் பற்று நீங்குமாதலால், 'விட உளே உருக்கி என்னை ஆண்டிட வேண்டும்' என்றார். உடல் இல்லை என்றால் உலகப்பற்று இல்லை. ஆகவே, உலகப்பற்று நீங்க உடல் அழிய

வேண்டும் என்பார். 'உடலிது களைந்திட்டு' என்றார். உடல் அழிந்த பின்னர் வீடு பெறுதல் உண்மையாதலின், 'உம்பர் தந்தருளு' என்றார்.

இதனால், இறைவன் உயிர்களுக்கு மனத்தை உருக்கி ஆட்கொண்டு உடலை அழித்து வீடுபேறு அருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

64

சங்கரா போற்றி மற்றோர் சரணிலேன் போற்றி கோலப்
பொங்கரா அல்குற் செவ்வாய் வெண்ணைகக் கரிய வாட்கண்
மங்கையோர் பங்க போற்றி மால்விடை யூர்தி போற்றி
இங்கிவாழ் வாற்ற கில்லேன் எம்பிரான் இழித்திட்டேனே.

பதப்பொருள் : சங்கரா - இன்பம் செய்வோனே, போற்றி - வணக்கம், மற்று ஓர் சரண் இலேன் - வேறு ஒரு புகலிடம் இல்லேன், போற்றி - வணக்கம்; கோலம் - அழகிய, பொங்கு அரா - சீறுகின்ற பாம்பின் படம் போன்ற, அல்குல் - அல்குலையும், செவ்வாய் - சிவந்த இதழையும், வெள் நகை - வெள்ளிய பற்களையும், கரிய வாள் கண் - கருமையாகிய வாள் போன்ற கண்களையும் உடைய, மங்கை - மங்கைப் பருவத்தினளாகிய உமா தேவியை, ஓர் பங்க - ஒரு பாகத்தில் அமைத்தவனே, போற்றி - வணக்கம்; மால் விடை ஊர்தி - பெரிய இடபத்தை ஊர்வோனே, போற்றி - வணக்கம்; இங்கு - இவ்வுலகத்தில், இவ்வாழ்வு - இப்பொய் வாழ்க்கையை, ஆற்றகில்லேன் - நான் பொறுக்கமாட்டேன்; எம்பிரான் - எம்பெருமானே, இழித்திட்டேன்' - இதனை இகழ்ந்து வெறுத்துவிட்டேன்.

விளக்கம் : சினம் கொண்ட போதுதான் பாம்பு சீறிப் படமெடுக்குமாதலின் 'பொங்கரா' என்றார். அரா ஆகுபெயராய் நின்று படத்தை உணர்த்தும். விடைமேல் உமை பங்கினனாக எழுந்தருளும் கோலம் அருட்கோலமாகும். அக்கோலங் கண்டு தம் குறையைக் கூறிக்கொள்வார், 'இங்கு இவ்வாழ்வாற்றகில்லேன் எம்பிரான் இழித்திட்டேன்' என்றார்.

இதனால், இவ்வுலக வாழ்வை வெறுத்து இறைவன் திருவடியைப் பற்றினவர்க்கு அருள் புரிவான் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

இழித்தனன் என்னை யானே எம்பிரான் போற்றி போற்றி
பழித்திலேன் உன்னை என்னை ஆளுடைப் பாதம் போற்றி
பிழைத்தவை பொறுக்கை யெல்லாம் பெரியவர் கடமை போற்றி
ஒழித்திடிவ் வாழ்வு போற்றி உம்பர்நாட் டெம்பி ரானே.

பதப்பொருள் : என்னை யானே இழித்தனன் - என்னை நானே இழிவுபடுத்தினேன், எம்பிரான் - எம்பெருமானே, போற்றி போற்றி - போற்றி - வணக்கம் வணக்கம்; உன்னைப் பழித்திலேன் - உன்னையான் குறை கூறேன்; என்னை ஆள் உடை பாதம் - என்னை அடிமையாகவுடைய திருவடிக்கு, போற்றி - வணக்கம்; பிழைத்தவை எல்லாம் - சிறியவர் செய்த பிழைகளையெல்லாம், பொறுக்கை - பொறுத்துக்கொள்ளுதல், பெரியவர் கடமை - பெரியவரது கடமையாம், போற்றி - வணக்கம்; உம்பர் நாட்டு - மேலுலகத்தையுடைய, எம்பிரானே - எம்பெருமானே, இவ்வாழ்வு ஒழித்திடு இந்த வாழ்க்கையை ஒழித்தருள்வாயாக, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : 'என் தீவினையைக் குறித்து என்னை யானே நொந்துகொள்வதன்றி உன்னை நிந்திக்கிலேன்' என்பார், 'இழித்தனன் என்னை யானே, பழித்திலேன் உன்னை' என்றார். 'குற்றமே செய்யினும் குணமெனக் கொள்ளும் கொள்கையான்' ஆதலால் அடியேன் செய்த பிழை இருப்பின், அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பார். 'பிழைத்தவை பொறுக்கை யெல்லாம் பெரியவர் கடமை' என்றார். 'சிறியோர் செய்த சிறு பிழையெல்லாம் பெரியோராயின் பொறுப்பது கடனே' என்பது நீதி நூல்.

இதனால், இறைவன் உயிர்கள் செய்யும் குற்றத்தையும் பொறுத்து ஏற்றுக்கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

எம்பிரான் போற்றி வானத் தவரவ ரேறு போற்றி
கொம்பரார் மருங்குல் மங்கை கூறவென் ணீற போற்றி

செம்பிரான் போற்றி தில்லைத் திருச்சிற்றும் பலவ போற்றி
உம்பரா போற்றி என்னை ஆனுடை ஒருவ போற்றி.

பதப்பொருள் : எம்பிரான் போற்றி - எம் தலைவனே வணக்கம்; வானத்து - விண்ணாட்டிலுள்ள, அவர் அவர் - அந்த அந்தத் தேவர்களுக்கு, ஏறு - ஆண் சிங்கம் போல்பவனே போற்றி - வணக்கம்; கொம்பர் ஆர் - பூங்கொம்பு போன்ற, மருங்குல் - இடையையுடைய, மங்கை - உமாதேவியை, கூறு - ஒரு பாகத்திலுடையவனே, வெள்ளீர் - திருவெண்ணீற்றையுடையவனே, போற்றி - வணக்கம்; செம்பிரான் போற்றி - செம்மேனியையுடைய பெருமானே வணக்கம்; தில்லைத் திருசிற்றும்பலவ -தில்லை நகரின்கண் பொன்னம்பலத்தில் திகழ்பவனே, போற்றி - வணக்கம்; உம்பரா - மேலாகிய முத்தியுலகத்தையுடையவனே - போற்றி - வணக்கம்; என்னை ஆள் உடை - என்னை அடிமையாகவுடைய, ஒருவ - ஒப்பற்றவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : வானத்தவர் அவர் எனப் பிரித்து, 'அவ' என்பதைப் பகுதிப்பொருள் விகுதியாகக் கொள்ளினும் அமையும்.

கொம்பு, 'கொம்பர்' எனப் போலியாயிற்று. தில்லை, ஊர்ப் பெயர்; திருச்சிற்றும்பலம், இறைவன் நடனம் செய்யும் இடம்.

இறைவனது நாமம் 'மங்கை கூறன்' என்றும், வண்ணம் வெண்ணீறு சண்ணித்த செம்மேனி என்றும், ஊர் தில்லை என்றும் கூறித் தானினையுடைய விழைகிறார் அடிகள். அகத்துறை வாழ்விலும் அன்பு வளர்ச்சி இம்முறையிலே நிகழக் காணலாம். திருநாவுக்கரசரும்,

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி யானாள்"

என்று இம்முறையிலே அன்பு வளர்ச்சியைக் காட்டினார்.

இதனால், இறைவனிடம் அடியார்கள் காதல் கொள்ளும் முறை கூறப்பட்டது.

ஒருவனே போற்றி ஓப்பில் அப்பனே போற்றி வானோர்
 குருவனே போற்றி எங்கள் கோமளக் கொழுந்து போற்றி
 வருகவென் றென்னை நின்பால் வாங்கிட வேண்டும் போற்றி
 தருகநின் பாதம் போற்றி தமியனேன் தனிமை தீர்த்தே.

பதப்பொருள் : ஒருவனே - தனி முதல்வனே, போற்றி - வணக்கம். ஓப்பு இல் அப்பனே - நிகரில்லாத தந்தையே, போற்றி - வணக்கம்; வானோர் குருவனே - தேவர்களுக்குக் குருவானவனே, போற்றி - வணக்கம்; எங்கள் - எங்களுடைய, கோமளம் கொழுந்து - அழகிய சோதியே, போற்றி - வணக்கம்; வருக என்று - வருவாயாக என்று, என்னை - என்னை, நின்பால் - உன்னிடம், வாங்கிடவேண்டும் - அழைத்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், போற்றி - வணக்கம்; தமியனேன் - துணையில்லா தேனது, தனிமை தீர்த்து - தனிமையை நீக்கி, நின்பாதம் தருக - உன்னுடைய திருவடித் துணையைத் தருவாயாக, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : ஒருவனே தேவன் ஆதலால், 'ஒருவனே' என்றார். இறைவன் என்றும் அழியாத் தந்தையாதலால், 'ஓப்பில் அப்பனே' என்றருளினார். என்றும் மாறாத அழகுடைமை பற்றி, 'கோமளக் கொழுந்து' என்றார். இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் தனிமையில் விட்டு மறைந்தமையை என்னி வருந்துவார், 'தமியனேன்' என்றார் தனிமையைப் போக்கித் தம்மையாட் கொள்ள வேண்டும் என்பார், 'தனிமை தீர்த்து வருக என்று நின்பால் வாங்கிட வேண்டும்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடியே உயிர்களுக்குச் சிறந்த துணை என்பது கூறப்பட்டது.

தீர்ந்தஅன் பாய அன்பர்க் கவரினும் அன்ப போற்றி
 பேர்ந்துனன் பொய்ம்மை ஆட்கொண் டருளிடும் பெருமை போற்றி
 வார்ந்தநஞ் சயின்று வானோர்க் கழுதம்ஸ வள்ளல் போற்றி
 ஆர்ந்தநின் பாதம் நாயேற் கருளிட வேண்டும் போற்றி.

பதப்பொருள் : தீர்ந்த - முதிர்ந்த, அன்பு ஆய அன்பர்க்கு - அன்பு வடிவமான அடியாரிடத்தே, அவரினும் அன்ப - அவரைப் பார்க்கிலும் மிகுந்த அன்புடையவனே, போற்றி - வணக்கம்; என் பொய்ம்மை பேர்ந்தும் - என்னுடைய பொய்ம்மை நீங்கவும், ஆட்கொண்டு அருளிடும் - அடிமையாகக்கொண்டு அருள் செய்யும், பெருமை - பெருந்தன்மைக்கு, போற்றி - வணக்கம்; வார்ந்த நஞ்சு - பாற்கடவிற்பரவி ஏழுந்த நஞ்சை, அயின்று - உண்டு, வானோர்க்கு - தேவர்களுக்கு, அழுதம் ஈ - அழுதத்தைக் கொடுத்த, வள்ளல் - வள்ளலே, போற்றி - வணக்கம்; ஆர்ந்த நின் பாதம் - எங்கும் நிறைந்த உன் திருவடியை, நாயேற்கு அருளிட வேண்டும் - நாயின் தன்மையுடைய சிறியேனுக்கு ஈந்திட வேண்டும், போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : தீர்ந்த அன்பாவது, கண்ணப்பர் அன்பை ஓப்பதோர் அன்பு. அன்பாய அன்பர் எனப்படுவார், அன்பு வேறு, அன்பர் வேறு என்பது இல்லாமல், அன்பே வடிவெடுத்தாற் போன்றவர்; அவர் கண்ணப்பர் போன்றவரே. அடியார் பொருட்டு இறைவன் செய்த அருட்செயல்களை என்னி, 'அன்பர்க்கு அவரினும் அன்பா என விளித்தார். அன்பருக்காக இறைவன் அன்பு செலுத்தியதை, கண்ணப்பாது கையை அம்பொடும் அகப்படப் பிடித்து, 'நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப, என் அன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப' என்று அருளியதனால் அறியலாம்.

தீமை பயக்கம் நஞ்சைத் தான் உண்டு நன்மை பயக்கும் அழுதத்தைத் தேவர்களுக்கு ஈந்தமையால் இறைவனை, 'வள்ளல்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் அடியார்பொருட்டுத் தீமையைத் தான் ஏற்று நன்மையே புரியும் கருணையாளன் என்பது கூறப்பட்டது.

69

போற்றிஇப் புவனம் நீர்தீக் காலொடு வான மானாய்
போற்றிஎவ் வியிர்க்குந் தோற்றம் ஆகிநீ தோற்ற மில்லாய்
போற்றியெல் லாவு யிர்க்கும் ஈறாய்ஈ றின்மை யானாய்
போற்றிஜீம் புலன்கள் நின்னைப் புணர்கிலாப் புணர்க்கை யானே.

பதப்பொருள் : இப்புவனம் - இந்நிலம், நீர் - நீர், தீ - நெருப்பு, காலொடு - காற்றுடன், வானம் ஆனாய் - விண்ணும் ஆனவனே, போற்றி - வணக்கம்;

எவ்வுயிர்க்கும் - எவ்வகையாகிய உயிர்கட்கும், தோற்றும் ஆகி - பிறத்தற்குக் காரணமாகி, நீ தோற்றும்

இல்லாய் - நீ பிறத்தல் இல்லாதவன், போற்றி - வணக்கம்; எல்லா உயிர்க்கும் - எல்லா உயிர்களுக்கும், ஈறு ஆய் - ஒடுங்கும் முடிவிடமாகி, ஈறு இன்மை ஆனாய் - நீ ஒடுங்குதல் இல்லாதவன் ஆனவனே, போற்றி - வணக்கம்; ஐயம்புலன்கள் - ஐம்பொறிகள், நின்னைப் புனர்கிலா - உன்னைப் பற்றாத, புனர்க்கையானே - நிலையை உடையவனே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : உயிர்களுக்கு அவற்றின் வினைக்கீடான் உடம்பு முதலியவற்றைக் கூட்டுவிப்பது தோற்றும்; அவற்றைப் பிரிப்பது ஈறு. இறைவன் இவ்விரண்டையும் பேரூழியின் முதலிலும் இறுதியிலும் நிகழ்த்துகின்றானாதவின், 'எவ்வுயிர்க்கும் தோற்றும் ஆகி எல்லாவுயிர்க்கும் ஈறாய்' என்று கூறினார். சங்காரக் கடவுளை 'அந்தம்' (சிவஞான போதம்) என்றது போல, ஒடுக்கஞ்செய்வானை '�று' என்றார். உலகத்தோடு புனர்ந்திருந்தும் அதற்கு அப்பாற்பட்டவன் இறைவனாதவின், 'ஐம்புலன்கள் புனர்கிலாப் புனர்க்கையானே' என்றார். 'புலன்கள்' என்றது பொறிகளை.

இதனால், இறைவன் உலகத்தோடு தோய்ந்தும் தோய்வற நிற்கின்றான் என்பது கூறப்பட்டது.

70

8. ஆனந்தத்தமுந்தல்

அதாவது, பேரின்பத்தில் அமுந்தி நிற்றலாம்.

புனர்ப்ப தொக்க எந்தை என்னை ஆண்டு பூண நோக்கினாய்
புனர்ப்ப தன்றி தென்ற போது நின்னொ டென்னொ டென்னிதாம்
புனர்ப்ப தாக அன்றி தாக அன்பு நின்க ழற்கணே
புனர்ப்ப தாக அங்க ணாள புங்க மான போகமே.

பதப்பொருள் : எந்தை - என் அப்பனே, அம்கணாள - கண்ணுக்கு அழகைத் தருகின்ற கருணையை ஆள்பவனே, என்னை - அடியேனை, புனர்ப்பது ஒக்க

ஆண்டு - அன்றே உன் திருவடியில் சேர்த்துக்கொள்வது போலவே ஆட்கொண்டு, பூண் நோக்கினாய் - உனது கருணையை நான் முழுவதும் பெறுமாறு திருவருள் நோக்கம் பாலித்தாய்; (ஆயினும்) இது புனர்ப்பது அன்று என்ற போது - என் வினையாகிய இது உன்னோடு சேர்ப்பதாகாது என்ற நிலை உண்டான போது, இது - என்னை நீ ஆண்டு கொண்ட இந்நிலை, நின்னொடு என்னொடு என் ஆம் - உன்னொடும் என்னொடும் என்ன தொடர்பை உண்டாக்குவதாகும்? (எனினும்) இது புனர்ப்பதாக அன்றாக - எனது வினையின் நிலை உன்னோடு சேர்ப்பதாகுக, அல்லதாகுக; நின் கழற்கண் அன்பே - உன் திருவடிக்கண் எனக்குத் தோன்றுகின்ற அன்பு ஒன்றே, (நின் கழற்கண்) புங்கமான போகம் புனர்ப்பதாக - உனது திருவடிக்கண் உளதாகின்ற உயர்ந்த பேரின்பத்தைக் கூட்டுவதாக.

விளக்கம் : இறைவன் ஞானாசிரியனாய் வந்து அடிகளை ஆட்கொண்டருளிய காலத்தில் அவரைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதே அவனுடைய திருவுள்ளம் என்பது அடிகள் கருத்து. அது, 'உடையான் அடிநாயேனத் தினையின் பாகமும் பிரிவது திருக்குறிப்பன்று' (திருச்சதகம் 37) என்று முன்னர் அவர் அருளிச்செய்திருப்பதால் விளங்கும். எனவே, அதனையே இங்கு, 'புனர்ப்ப தொக்க எந்தை என்னை ஆண்டு பூண் நோக்கினாய்' என்றார்.

இறைவனது திருவுள்ளம் அத்தகையதாயினும் தமது வினையே அதனை இடைநின்று தடுத்தது என்று அடிகள் கருதுகின்றார். அதனையும், அத்திருப்பாடவின் முதலிலே, 'வினை என்போல் உடையார் பிறர் ஆர்?' என்று அருளிய குறிப்பினால் உணர்கின்றோம். ஆகவே, அதனையே இங்கும் 'புனர்ப்பதன்றி தென்றபோது நின்னொடென்னொடென்னிதாம்' என்று அருளினார் என்க.

முன்னைத் தவமுதிர்ச்சியால் இறைவனது திருவடியிலே அன்பு நிகழப்பெற்றவர்க்கு, வினையால் வரும் தடைகள் இருப்பினும் அவை ஒன்றும் செய்யா என்பார், 'புனர்ப்பதாக அன்றிதாக' என்றார்.

இறைவனுடைய திருவடிக்கண் உண்டாகின்ற அன்பு ஒன்றே ஆங்கு அளவின்றி விளையும் உயர்ந்த சிவானந்தம் தரவல்லது எனவும், அந்த அன்பு ஒன்று மட்டும் தமக்கு நீங்காது இருந்தால் அது போதும் எனவும் கூறுவார், 'அன்பு நின்கழற்கணே

புங்கமான போகம் புணர்ப்பதாக' என்றார். உலக இன்பமும் 'போகம்' எனப்படுதலால், சிவபோகத்தைத் தெளிவாக விளக்குதற்கு, 'புங்கமான போகம்' என்றார்.

'நின்கழற்கண்' என்பதை இடைநிலைத் தீவகமாக முன்னும் பின்னும் கூட்டியும், 'கழற்கணே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரத்தைப் பிரித்து, 'அன்பு' என்பதனோடு இயைத்தும் பொருள் கொள்க.

இதனால், சிவானந்தமாகிய சாத்தியத்திற்குள் சிவத்தினிடத்து உண்டாகின்ற அன்பே சிறந்த சாதனம் என்பது கூறப்பட்டது.

71

போகம் வேண்டி வேண்டி லேன்பு ரந்த ராதி இன்பமும்
ஏக நின்க ழலினைய லாதி லேனென் எம்பிரான்
ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து குஞ்சி அஞ்ச லிக்கணே
ஆக என்கை கண்கள் தாரை ஆற தாக ஜயனே.

பதப்பொருள் : ஏக - ஏகனே, என் எம்பிரான் - என் தலைவனே, ஜயனே - அப்பனே, போகம் வேண்டி - சிற்றின்பத்தை விரும்பி, புரந்தரன் ஆதி இன்பமும் - இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதவிக்குரிய இன்பங்களையும், வேண்டிலேன் - விரும்புகின்றேன் இல்லை; நின் - உன்னுடைய, கழல் இணை

அல்லாது - திருவடி இரண்டும் அன்றி, இலேன் - வேறு யாதும் பற்று இல்லேன்; (ஆகவே, அந்நிலையிலேயே) ஆகம் விண்டு - உடல் நெகிழ்ந்து, கம்பம் வந்து - நடுக்கம் உண்டாகி, என்கை - என்னுடைய கைகள், குஞ்சி அஞ்சலிக்கண் ஆக - சிரத்தினமீது கும்பிடும் தொழிலின்கண் நிற்பதாக, கண்கள் தாரை ஆறதாக - கண்கள் நீர்த்தாரையாகிய ஆற்றினை உடையனவாக.

விளக்கம் : இந்திரன் முதிலியோர் பதங்களில் பெறும் இன்பமும் நிலையாதனவே ஆதலால், 'வேண்டிலேன் புரந்தராதி இன்பமும்' என்றார். 'கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு' என்று முன்னரும் கூறினார்.

ஆகம் விள்ளல் முதலியன அன்பர்பாற்காணப்படும் மெய்ப்பாடுகளாம். குஞ்சி - குடுமி. இங்கு அதனையுடைய தலைக்காயிற்று.

இதனால், முன்னைத் தவமிகுதியால் இறைவன் திருவடியில் அன்பு உண்டாகப்பெற்றவர், அந்த அன்பினை மேலும் பெருக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

72

ஜய நின்ன தல்ல தில்லை மற்றோர் பற்று வஞ்சனேன்
பொய்க வந்த தல்ல தில்லை பொய்மை யேன்னன் எம்பிரான்
மைக வந்த கண்ணி பங்க வந்து நின்க மழ்கணே
மெய்கலந்த அன்ப ரன்பெ னக்கும் ஆக வேண்டுமே.

பதப்பொருள் : ஜய - ஜயனே, என் எம்பிரான் - என் தலைவனே, மை கலந்த கண்ணி பங்க - மை தீட்டிய கண்களை உடைய உமையம்மையை ஒரு பாகத்தில் உடையவனே, நின்னது அல்லது - உன்னுடைய ஆதரவன்றி, மற்றோர் பற்று இல்லை - வேறோர் ஆதரவு இல்லை; வஞ்சனேன் - வஞ்சகத்தையுடைய யான், பொய் கலந்தது அல்லது - பொய்யோடு கூடியிருப்பதன்றி, இல்லை - மெய்யோடு கூடியிருத்தல் இல்லை; (ஆகையால்) பொய்மையேன் - யான் பொய்மையை உடையவனே ஆகின்றேன்; (ஆயினும்) நின் கழற்கண் வந்து - உன் திருவடி நிழவிலே சேர்ந்து, மெய் கலந்த - மெய்யான பேற்றைப் பெற்ற, அன்பர் அன்பு - மெய்யன்பரது அன்பு போன்ற அன்பு, எனக்கும் ஆக வேண்டும் - எனக்கும் உண்டாதல் வேண்டும்.

விளக்கம் : இறைவன் திருவடியைத் தவிர மற்றோரு பற்று தமக்கு இல்லை என்பார், 'நின்ன தல்ல தில்லை மற்றோர் பற்று' என்றார். 'மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி நின் திருப்பாதமே மனம் பாவித்தேன்' என்ற சுந்தரர் வாக்கும் நினைக்கத்தக்கது. தம்மைத் தாழ்வாகக் கருதுதலே அடிகளுக்கு இயல்பாதலின், 'பொய் கலந்த தல்ல தில்லை பொய்மையேன்' என்றார். யானே பொய் என் நெஞ்சும் பொய் என் அன்பும் பொய்' என்று பின்னரும் கூறுவார். உன்மையான அன்புடையவர்கள் இறைவன் கழவினைச் சேர்ந்தார்கள் என்பார், 'வந்து நின் கழற்கணே மெய்

கலந்த அன்பர்' என்றும், அத்தகைய அன்பே தமக்கும் வேண்டும் என்பார், 'அன்பர் அன்பு எனக்கும் ஆக வேண்டும்' என்றும் கூறினார்.

இதனால், மெய்யன்புடையவர்களே இறைவன் கருணைக்குப் பாத்திரமாவார்கள் என்பது கூறப்பட்டது.

73

வேண்டும் நின்க ழற்கண் அன்பு பொய்மை தீர்த்து மெய்மையே
ஆண்டு கொண்டு நாயி னேனை ஆவ என்ற ருஞாநீ
பூண்டு கொண்டடிய னேனும் போற்றி போற்றி என்றும் என்றும்
மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து மன்ன நின்வ ணங்கவே.

பதப்பொருள் : மன்ன - அரசனே, அடியனேனும் - அடியேனாகிய யானும், மாண்டு மாண்டு வந்து வந்தும் - பலகால் இறந்து பிறந்து வந்தாலும், பூண்டுகொண்டு - உன் திருவடிகளைச் சென்னிமேற்கொண்டு, போற்றி போற்றி என்றும் என்றும் - வணக்கம் வணக்கம் என்று சொல்லிச் சொல்லி, நின் வணங்க - உன்னையே வணங்குதற்கு, நின் கழற்கண் - உன் திருவடிக்கண், அன்பு வேண்டும் - உன்மையான அன்பு வேண்டுவதாகும், ஆதலால், நீ - நீ, பொய்மை தீர்த்து - என்னுடைய பொய்யினை நீக்கி, மெய்மையே - உன்மையாகவே, ஆண்டுகொண்டு - ஆண்டுகொண்டருளி, நாயினேனை - நாயனையேனுக்கு, ஆவ என்று அருள் - ஜயோ என்று இரங்கி அருள் செய்வாயாக.

விளக்கம் : பிறவிகள் பல எடுத்தெடுத்தே இளைத்த போதிலும், இறைவன் திருவடிக்கண் அன்பு இருப்பின் இமுக்கில்லை என்பார், 'மாண்டு மாண்டு வந்து வந்தும் மன்ன நின் வணங்க' என்றார். 'இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப் பெற்றால் - மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே' என்ற அப்பர் திருவாக்கும் காண்க. அவன் திருவடிக்கு அன்பும் அவனே அருள வேண்டும் என்பார், 'ஆவ என்றருளு நீ' என்றார். 'ஆவ' என்பது இரக்கக் குறிப்பு. காரைக்காலம்மையாரும் இறவாத இன்ப அன்பினை இறைவனையே வேண்டிப் பெற்றமை இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

இதனால், பிறவி எடுத்த போதிலும் இறைவன் திருவடியை மறவாதிருப்பின் நன்மையே விளையும் என்பது கூறப்பட்டது.

74

வணங்கு நின்னென மண்ணும் விண்ணும் வேத நான்கும் ஓலமிட்
டுணங்கு நின்னென எத்த லுற்று மற்றொ ருண்மை இன்மையின்
வணங்கி யாம்வி டேங்க ளென்ன வந்து நின்ற ருளுதற்
கிணங்கு கொங்கை மங்கை பங்க என்கொ லோநி ணெப்பதே.

பதப்பொருள் : இனங்கு கொங்கை மங்கை பங்க - நெருங்கிய தனங்களையடைய மாதினென ஒரு கூறுடையவனே, மற்று ஒர் உண்மை இன்மையின் - உன்னையன்றி வேறொரு மெய்ப்பொருள் இல்லாமையால், மண்ணும் விண்ணும் - மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும், நின்னென வணங்கும் - உன்னென அடைய விரும்பி வழிபடும்; வேதம் நான்கும் - மறைகள் நான்கும், நின்னென எத்தலுற்று - உன்னென அடைய விரும்பி, ஓலமிட்டு உணங்கும் - முறையிட்டு அடையப்பெறாமையால் வாடி நிற்கும்; யாம் வணங்கி - அடியேங்களாகிய நாங்கள் உன்னென வணங்கி, விடேம் என்ன - உன் திருவடியை விட மாட்டோம் என்று கூறவும், வந்து நின்றருளுதற்கு - நீ வந்து அருள் புரிவதற்கு, நினெப்பது என்கொல் - நினெப்பது யாதோ?

விளக்கம் : 'மண்ணும் விண்ணும்' என்பன ஆகுபெயராய் ஆண்டுள்ள மக்களையும் தேவரையும் உனர்த்தும், வேதத்தினாலே இறைவனது முழு இயல்பையும் கூற முடியாதாகையால், 'வேத நான்கும் ஓலமிட்டுணங்கும்' என்றார். 'அல்லையீதல்லை யீதென மறைகளும் அன்மைச் சொல்லினால் துதித்து இளைக்கும் இச்சந்தரன்' என்ற பரஞ்சோதி முனிவர் வாக்கும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. 'என் கொலோ நினெப்பதே' என்றமையால், தமக்கு அருள்வது பற்றி இறைவன் எண்ணுகிற எண்ணம் யாதோ என்று ஜயப்படுகிறார்.

இதனால், இறைவனே அருளினாலன்றி அவன் அருளைப் பெற முடியாது என்பது கூறப்பட்டது.

75

நினைப்ப தாக சிந்தை செல்லும் எல்லை ஏய வாக்கினால்
தினைத்த ணையும் ஆவ தில்லை சொல்ல லாவ கேட்பவே
அனைத்து லகும் ஆய நின்னை ஜம்பு லன்கள் காண்கிலா
என்னத்தெ ணைத்த தெப்புறத்த தெந்தை பாதம் எய்தவே.

பதப்பொருள் : சிந்தை செல்லும் எல்லை ஏய - மனம் செல்லுகின்ற எல்லையைப் பொருந்த, வாக்கினால் - மொழியினால், தினைத்தனையும் ஆவதில்லை - தினையளவும் முடிவதில்லை. (ஏனெனில்) சொல்லல் ஆவ - சொல்லப்படுவன எல்லாம், கேட்பவே - செவியால் கேட்கப்படுவனவேயாம், அனைத்து உலகும் ஆய நின்னை - எல்லா உலகமுமான உன்னை, ஜம் புலன்கள் காண்கிலா - ஜம்பொறிகள் அறியமாட்டா, (ஆதலின்) எந்தை பாதம் - எம் தந்தையாகிய உன்னுடைய திருவடி, எய்த - எம் போன்றவர் அடைய, எனைத்து எனைத்து - எத்துணைப் பெரிய அளவினது? எப்புறத்தது - எப்பாலது? (எனினும்) நினைப்பு அது ஆக - என் எண்ணம் உன் திருவடியை எய்துவதேயாகுக.

விளக்கம் : 'நினைப்பதாக' என்பது வியங்கோள். சிந்தை நினைக்கும் எல்லைக்கு வாக்குத் தொடர முடியாது என்பார்,

'சிந்தை செல்லும் எல்லை ஏய வாக்கினால் தினைத்தனையும் ஆவதில்லை' என்றார். இனி, இறைவனது பெருமையைக் கூறும் நூல்கள் எல்லாம் செவியால் கேட்கப்படுவனவே அன்றி, அறிவால் அறிந்து அனுபவிக்கும் அனுபவமானவை அல்ல என்பார், 'சொல்ல லாவ கேட்பவே' என்றார். அச்சிந்தையும் வாக்குமே அன்றி ஏனைய கருவிகளும் இறைவனைக் காண வல்லன அல்ல என்பார், 'ஜம்புலன்கள் காண்கிலா' என்றார். இக்கருத்துப் பற்றியே பின்னரும், 'சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்கு சீரில் ஜம்புலன்களால் எய்திடாத' என்று கூறுவதைக் காண்க.

இறைவன் காண்பதற்கு அரியவனாயினும், அவன் அடியார்கள் அவனை நினைத்தலை விடார் ஆதலின், 'எந்தை பாதம் எய்த நினைப்பதாக' என்றார்.

இதனால், சிந்தையும் மொழியும் ஏனைய கருவிகளும் செல்லா நிலைமைத்துச் சிவ பரமபொருள் என்பது கூறப்பட்டது.

எய்த லாவ தென்று நின்னை எம்பி ரானிவ் வஞ்சனேற்
 குய்த லாவ துங்கண் அன்றி மற்றொ ருண்மை இன்மையின்
 பைத லாவ தென்று பாது காத்தி ரங்கு பாவியேற்
 கீத லாது நின்கண் ஒன்றும் வண்ணம் இல்லை ஈசனே.

பதப்பொருள் : எம்பிரான் - எம்பெருமானே, ஈசனே - ஆண்டவனே, நின்னை - உன்னை, எய்தலாவது - யான் அடைதலாவது, என்று - எப்போது? இவ்வஞ்சனேற்கு - இவ்வஞ்சகனாகிய எனக்கு, உய்தலாவது - உய்தி பெறுதலாவது, உன்கண் அன்றி - உன்னிடத்தன்றி, மற்றொர் உண்மை இன்மையின் - வேறோர் உண்மையான இடத்தில் இல்லாமையால், பைதல் ஆவது என்று - அடியேனுக்குத் துன்பம் உண்டாமென்று கருதி, பாதுகாத்து - காப்பாற்றி, இரங்கு - எனக்கு இரங்கி அப்பேற்றினை அருள்வாயாக! பாவியேற்கு - பாவியேனாகிய எனக்கு, ஈது அலாது - இதைத் தவிர, நின்கண் - உன்னிடத்தில், வண்ணம் ஒன்றும் இல்லை - வேண்டிக் கொள்வது ஒன்றும் இல்லை.

வினக்கம் : இறைவன் திருவடியே உயிர்களுக்கு வீடு பேறு ஆதவின், 'உய்தலாவது உன்கண் அன்றி மற்றொர் உண்மை இன்மையின்' என்றும், அத்திருவடியை நீங்கினால் பிறவித் துன்பமே வருமாதவின், 'பைதலாவது' என்றும், அப்பேற்றினை அவனே அருள வேண்டுமாதவின், 'பாதுகாத்து இரங்கு' என்றும், ஞானிக்கட்கு இறைவன் திருவடியன்றி வேண்டுவது ஒன்றும் இல்லாமையால், ஈதலாது நின்கண் ஒன்றும் வண்ணம் இல்லை' என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவனே இரங்கி அருள் புரிந்தாலன்றி இறைவனை அடைதல் அரிது என்பது கூறப்பட்டது.

77

ஈச னேநீ அல்ல தில்லை இங்கும் அங்கும் என்பதும்
 பேசி னேன்னூர் பேதம் இன்மை பேதை யேன்னன் எம்பிரான்
 நீச னேனை ஆண்டு கொண்ட நின்ம லாவொர் நின்னலால்
 தேச னேயோர் தேவ ருண்மை சிந்தி யாது சிந்தையே.

பதப்பொருள் : ஈசனே - ஆண்டவனே, என் எம்பிரான் - என் தலைவனே, நீசனேனை ஆண்டுகொண்ட - புலையனாகிய என்னை ஆண்டு கொண்ட, நின்மலா

- மாசற்றவனே, தேசனே - ஓளி உருவனே, இங்கு அங்கும் - இகத்தும் பரத்தும், நீ அல்லது - உன்னை அன்றி, இல்லை என்பதும் - யாதும் இல்லை என்னும் அதனையும், ஓர் பேதமின்மை - சிறிதும் வேறுபாடின்றி, பேதையேன் பேசினேன் - அறிவில்லாத நான் எடுத்து நாவினால் சொன்னேன், சிந்தை - எனது மனமும், ஓர் நின் அலால் - ஒப்பற்ற நின்னை அன்றி, ஓர் தேவர் உண்மை - பிறர் ஒரு கடவுளர் உண்டு என்று, சிந்தியாது - நினைக்க மாட்டாது.

விளக்கம் : இம்மை இன்பம், மறுமை இன்பம் இரண்டையும் தருபவன் இறைவனையன்றிப் பிறர் அல்லர் ஆகையால், 'நீ அல்லதில்லை இங்கும் அங்கும்' என்றார். 'பேதம் இன்மை' என்பதற்கு, 'பேதம் இன்மை உண்டாக' எனப் பொருள் கொள்க. நாவினால் பேசியதோடு, மனமும் வேறு கடவுளரை நினைக்காது என்பார், 'ஓர் தேவருண்மை சிந்தியாது சிந்தையே' என்றார். 'உற்றவரும் உறுதுணையும் நீயே' என்றும், 'உன்னையல்லால் ஒரு தெய்வம் உள்கேன்' என்றும் கூறிய திருநாவுக்கரசர் வாக்கையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க. 'எனக்கு உன் திருவருளைக் கொடுத்தருள் வாயாக' என்பது குறிப்பு.

இதனால், இறைவனே இகழும் பரமும் தருவான் என்று தெளிந்து, அவனை மனத்தால் நினைந்து, மொழியால் வாழ்த்த வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

78

சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்குச் சீரில் ஜம்பு வன்களால்
முந்தை யான காலம் நின்னை எய்தி டாத மூர்க்கனேன்
வெந்தை யாவி முந்தி லேன்னன் உள்ளம் வெள்கி விண்டிலேன்
எந்தை ஆய நின்னை இன்னம் எய்த இற்றி ருப்பனே.

பதப்பொருள் : சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்கு - உலகியலில் செல்கின்ற நினைவு, செயல், கேள்வி, சொல், சீர் இல் ஜம்புலன்களால் - சிறப்பில்லாத ஜம்பொறிகள் ஆகிய இவை காரணமாக, முந்தை ஆன காலம் - முற்காலத்தில், நின்னை - உன்னை, எய்திடாத - அடைந்திடாத, மூர்க்கனேன் - மூடனாகிய நான், ஜயா - ஜயனே, வெந்து விழுந்திலேன் - தீயில் வெந்து இறந்தேனில்லை; என் உள்ளம் வெள்கி - என் மனம் நாணி, விண்டிலேன் - நெஞ்சு வெடித்திலேன், எந்தை

ஆய நின்னை - எம் தந்தையாகிய உன்னை, இன்னம் - இன்னமும், எய்தல் உற்று - அடைய விரும்பி, இருப்பன் - இங்கு வாழ்ந்திருக்கின்றேன்.

விளக்கம் : சிந்தை முதலியன இறைவனை அடைதற்குத் தடையாகவுள்ளனவே அன்றித் துணையாகா ஆதலின், 'அவற்றால் நின்னை எய்திடாத மூர்க்கனேன்' என்றார். இறைவனை அடையாது வாழ்ந்து பயனில்லை என்பார், 'வெந்து விழுந்திலேன்' என்றும், 'உள்ளம் விண்டிலேன்' என்றும், இறைவனை எவ்வாற்றாலும் அடைதல் கூடும் என்ற துணிவினாலேயே வாழ்கின்றேன் என்பார், 'நின்னை இன்னம் எய்தலுற்றிருப்பனே' என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவனை அடைதற்கு அகப்புறக் கருவிகள் தடை என்பது கூறப்பட்டது.

79

இருப்பு நெஞ்ச வஞ்ச னேனை ஆண்டு கொண்ட நின்னதாள்
கருப்பு மட்டு வாய்ம டுதித னைக்க வந்து போகவும்
நெருப்பு முண்டு யானு முண்டி ருந்த துண்ட தாயினும்
விருப்பு முண்டு நின்கண் என்கண் என்ப தென்ன விச்சையே.

பதப்பொருள் : இருப்பு நெஞ்சம் - இரும்பு போன்ற வன்மையான மனத்தையுடைய, வஞ்சனேனை - கள்வனாகிய என்னை, ஆண்டு கொண்ட - ஆட்கொண்டருளின, நின்ன தாள் - உன்னுடைய திருவடிகளில் எழும், கருப்பு மட்டு - கருப்பஞ்சாறு போன்ற இன்பத்தினை, வாய் மடுத்து - யான் நுகரச் செய்து, எனைக் கலந்து போகவும் - என்னை உடன் கலந்து நீ பிரிந்து செல்லவும், நெருப்பும் உண்டு - அப்பிரிவாற்றாமையைப் போக்கக்கூடிய நெருப்பும் உள்ளது; யானும் உண்டு - நானும் உணவு உண்டு, இருந்தது உண்டு - வாழ்ந்தது உண்டு; அது ஆயினும் - அங்ஙனமானாலும், என்கண் - என்னிடத்தில், நின்கண் - உன்னிடத்தில், விருப்பும் உண்டு என்பது - அன்பும் உண்டு என்று சொல்வது, என்ன விச்சை - என்ன விந்தை?

விளக்கம் : 'நின்ன' என்றவிடத்து அகரம் ஆறாம் வேற்றுமைப் பன்மை உருபு னகரமெய் விரித்தல் விகாரம். இறைவன் திருவருள் இனிக்கும் என்பதை, 'கருப்பு

மட்டு' என்பதனால் குறிப்பிட்டார். 'என்னில்கருணை வான்தேன் கலக்க' என்று திருவண்டப் பகுதியிலும் கூறினார்.

இறைவன் செய்த பேருதவியை நினைந்துருகும் அன்பு இருக்குமாயின், நெருப்பில் விழுந்து இறந்திருக்க வேண்டும். அது செய்யாது வாழ்கின்றேன் என்பார், 'நெருப்புமுண்டு யானும்'

உண்டு இருந்தது உண்டு' என்றார். அன்புடையவர்கட்கு உரிய செயலைச் செய்யாது, அன்புடையவன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுதல் நகைப்பிற்கு இடமாகும் என்பார், 'விருப்பும் உண்டு நின்கண் என்கண் என்பது என்ன விச்சை' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடி இன்பத்தை அறிந்தும் பிரிந்து வாழ்வது கூடாது என்பது கூறப்பட்டது.

80

9. ஆனந்த பரவசம்

பேரின்ப அனுபவத்தில் தன்னை மறந்திருத்தல் ஆனந்த பரவசமாகும்.

விச்சுக் கேடு பொய்க்காகா தென்றிங் கெனைவைத்தாய்
இச்சைக் கானார் எல்லோரும் வந்துன் தாள்சேர்ந்தார்
அச்சத் தாலே ஆழ்ந்திடு கின்றேன் ஆரூர்எம்
பிச்சைத் தேவா என்நான் செய்கேன் பேசாயே.

பதப்பொருள் : ஆரூர் எம் பிச்சைத் தேவா - திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள எங்கள் சிவபெருமானே, விச்சுக் கேடு பொய்க்கு ஆகாது என்று - விதையின் அழிவு பொய்யென்னும் மரத்திற்கு வரலாகாது என்று கருதி, இங்கு - இவ்வுலகத்திலே, எனை வைத்தாய் - என்னை இருக்கச் செய்தாய்; இச்சைக்கு ஆனார் எல்லாரும் - உன் விருப்பத்திற்கு ஒத்தவர் எல்லோரும், வந்து உன் தாள் சேர்ந்தார் - வந்து உன் திருவடியை அடைந்தார்கள்; யானோ, அச்சத்தாலே ஆழ்ந்திடுகின்றேன் - பிறவி வருமே என்ற பயத்தினாலே துன்பத்தில் அழுந்துகின்றேன்; நான் என் செய்கேன் - நான் உய்வதற்கு யாது செய்வேன்? பேசாய் - கூறியருள்வாயாக.

விளக்கம் : விச்சு 'வித்து' என்பதன் போலி. விதையிலிருந்து மரம் ஆழிவின்றித் தோன்றி வளர்ச்சி பெறுவது போல, தம்மிடமிருந்து பொய் தோன்றி வளரும் என்பார், தம்மைப் பொய்க்கு வித்தாகக் கூறினார். முன்பு அச்சந்தவிர்த்த சேவகனாதலின், இனியும் அச்சத்தைப் போக்க வேண்டும் என்பார், 'அச்சத்தாலே ஆழ்ந்திடுகின்றேன்' என்று குறிப்பாகக் கூறி முறையிடுகிறார். சிவபெருமான் பிச்சைக் கோலத்துடன் தாருகா வனத்தில் சென்று பலியேற்றது பற்றி, 'பிச்சைத் தேவா' என்று கூறினார். இவ்வரலாறு முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

இதனால், இறைவனை அடைதற்கு இச்சை வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

81

பேசப் பட்டேன் நின்னடி யாரில் திருநீறே
பூசப் பட்டேன் பூதல ரால்உன் அடியாளெனன்
ஞேசப் பட்டேன் இனிப்படு கின்ற தமையாதால்
ஆசைப் பட்டேன் ஆட்பட் டேன்உன் அடியேனே.

பதப்பொருள் : நின் அடியாரில் - நான் உன்னடியார்களைப்போல, பேசப்பட்டேன் - உன்னால் உபதேசம் செய்யப் பெற்றேன்; திருநீறே பூசப்பட்டேன் - திருநீறும் பூசப்பட்டேன்; ஆட்பட்டேன் - உனக்கு அடிமைப்பட்டேன், (அதனால்) பூதலரால் - உலகவரால், உன் அடியான் என்று - உனக்கு அடியவன் என்று சொல்லி, ஏசப்பட்டேன் - இகழப்பட்டேன்; இனிப் படுகின்றது அமையாது - இனி இவ்வுலகில் இருத்தல் பொருந்தாது; உன் அடியேன் - உனக்கு அடியவனாகிய யான், ஆசைப்பட்டேன் - உன்னை அடைய விரும்பினேன்.

விளக்கம் : அமைச்ச நிலை மாறி அடிமை நிலையை அடிகள் பூண்டமையால் உலகினர் அவரை ஏசினர். ஞானோபதேசம் செய்யுங்காலத்தில் ஞானாசிரியரால் திருநீறு பூசப்பெறுவது மரபு ஆதலின், 'திருநீறே பூசப்பட்டேன்' என்றார். 'படுகின்றது அமையாது' என்பதனால், உலக வாழ்வில் தமக்குள்ள வெறுப்பைக் காட்டுகிறார். ஆல், ஆசை.

இதனால், மெய்யடியார்கள் உலகத்தை வெறுத்து வீடு பேற்றையே விரும்புவர் என்பது கூறப்பட்டது.

**அடியேன் அல்லேன் கொல்லோ தான்னனை ஆட்கொண்
டிலைகொல்லோ**

அடியா ரானார் எல்லாரும் வந்துன் தாள்சேர்ந்தார்
செடிசேர் உடலம் இதுநீக்க மாட்டேன் எங்கள் சிவலோகா
கடியேன் உன்னைக் கண்ணாரக் காணு மாறு காணேனே.

பதப்பொருள் : எங்கள் சிவலோகா - எங்கள் சிவலோக நாதனே, அடியார் ஆனார் எல்லாரும் - உன்னால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அடியார் எல்லாரும், வந்து உன் தாள் சேர்ந்தார் - வந்து உன் திருவடியைச் சேர்ந்துவிட்டார்கள்; (நான் அவ்வாறு சேராமையால்) அடியேன் அல்லேன் கொல்லோ - நான் உன்னுடைய அடியேன் அல்லேனோ? எனை ஆட்கொண்டிலை கொல்லோ - நீ என்னை அடிமை கொண்டிலையோ? செடிசேர் உடலம் இது - தீவினை பொருந்தும் உடலாகிய இதனை, நீக்க மாட்டேன் - ஒழிக்க மாட்டேன்; கடியேன் - கடியவனாகிய நான், உன்னைக் கண்ணாரக் காணுமாறு - உன்னைக் கண்குளிரக் காணுகின்ற வழியினை, காணேன் - கண்டிலேன்.

வினக்கம் : ஆட்கொள்ளப்பட்ட அடியார் எல்லாம் இறைவனாடி சேர்ந்துவிட்டார். தம்மை இங்கு ஒழித்து அருளினமையால் இன்னும் ஆட்கொள்ளப்படவில்லையோ என்று ஜயறுவார், 'அடியேனல்லேன் கொல்லோ நீ எனை ஆட்கொண்டிலை

கொல்லோ' என்றார். செடி சேர் உடலம் - வினைத்தொகை. இன்னும் இங்கிருப்பதால் வினை ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதாம். கடியேன் - குழைவு இல்லாதேன். முன்பு ஆட்கொள்ள வந்தபோது கண்டது போலவே, பின்பும் வந்து அந்த ஞானாசிரிய வடிவத்தைக் காட்டக் காணும் விருப்பம் உடையவராய், 'உன்னைக் கண்ணாரக் காணுமாறு காணேனே' எனக் கூறி இரங்கினார்.

இதனால், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அடியார் உலகிலே வாழ விரும்பமாட்டார்கள் என்பது கூறப்பட்டது.

காணு மாறு காணேன் உன்னை அந்நாட் கண்டேனும்
பாணே பேசி என்றனைப் படுத்த தென்ன பரஞ்சோதி
ஆனே பெண்ணே ஆரமுதே அத்தா செத்தே போயினேன்
எணா ஸில்லா நாயினேன் என்கொன் டெழுகேன் எம்மானே.

பதப்பொருள் : பரஞ்சோதியே - மேலான ஒளியே, ஆனே - ஆணாயவனே, பெண்ணே - பெண்ணாயவனே, ஆர் அமுதே - அரிய அமுதமே, அத்தா - அப்பனே, எம்மானே - எம் பெரியோனே, உன்னை அந்நாள் கண்டேனும் - உன்னை அந்நாளில் குருந்தமர நிழலில் குருவாய் எழுந்தருளக் கண்டேன் எனினும், காணுமாறு காணேன் - காண வேண்டிய முறையிலே காணவில்லை; (என்றாலும்) பாணே பேசி - இனிய சொற்களைச் சொல்லி, என்றனைப் படுத்தது என்ன - என்னை உன் வசப்படுத்தியது என்ன காரணத்தால்? செத்தே போயினேன் - இப்பொழுது யான் திருவருளைப் பெறாது இறந்தே போயினேன்; ஏன் - திருவருள் வலிமையும், நாண் - நாணமும், இல்லா நாயினேன் - இல்லாத நாயனையேன், என் கொண்டு எழுகேன் - எதனைத் துணையாகக் கொண்டு உய்வேன்?

விளக்கம் : "பாச ஞானத்தாலும் பச ஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதி ஞானத்தாலே நேசமொடும் உள்ளத்தே நாடி" என்று இறைவனைக் காணுமாறு சிவஞான சித்தியாரியிலே கூறப்படுகிறது. பாச ஞானம் - கருவிகளைக் கொண்டு அறியும் அறிவு. பச ஞானம் - உயிர் தன்னை அறியும் அறிவு. பதி ஞானம் - இறைவனது திருவருளே கண்ணாக அறியும் அறிவு. இறைவனைப் பாச ஞான பச ஞானங்களால் அறியாது பதி ஞானத்தினாலே அறிய வேண்டும்; அவ்வாறு அறியவில்லை என்பார் 'காணுமாறு காணேன்' என்றார்.

அடிகளை இறைவன் குருவாய் வந்து இனிய சொற்களால் அளவளாவி ஆட்கொண்டது அவனது கருணையால் என்பார், 'பாணே பேசி என்றனைப் படுத்தது என்ன?' என்றார். 'மன்ன என்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்பற்றினாய்' என்று பின்னுங் கூறுவார்.

இறத்தல் உனது திருவருள் வாய்க்கப்பெறாதவர்க்கேயாம். நீ அருள் செய்யாவிடில் அந்நிலையை யானும் அடைந்துவிடுவேன் என்பார், 'செத்தே போயினேன்' என்றார். இது துணிவு பற்றி எதிர்காலம் இறந்த காலமாகச்

சொல்லப்பட்டதாகும். மீளப் பிறப்பவரே இறப்பவராவர்; பிறவாதார் முத்தியடைபவராவர் என்க.

உனது திருவருளை இழந்த எனக்கு உய்யும் வழி யாது என்பார், 'என் கொண்டெழுகேன்?' என்றார்.

இதனால், இறைவனைப் பாச ஞான பசு ஞானங்களால் காணாது பதி ஞானத்தாலேயே காண வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

84

மானேர் நோக்கி உடையாள் பங்கா மறையீ றறியா மறையோனே
தேனே அமுதே சிந்தைக் கரியாய் சிறியேன் பிழைபொ றுக்கும்
கோனே சிறிதே கொடுமை பறைந்தேன் சிவமா நகர்குறுகப்
போனார் அடியார் யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோமே.

பதப்பொருள் : மான் நேர் நோக்கி - மான் போன்ற விழியையுடைய, உடையாள் பங்கா - எம்மை உடையாளை ஒரு கூற்றில் உடையவனே, மறை ஈறு - வேதமுடிவும், அறியா - அறியவொண்ணாத, மறையோனே - மறைப்பொருளானவனே, தேனே - தேனே, அமுதே - அமுதமே, சிந்தைக்கு அரியாய் - மனத்திற்கு அடைய அருமையானவனே, சிறியேன் பிழை பொறுக்கும் கோனே - சிறியேனுடைய குற்றங்களைப் பொறுக்கின்ற இறைவனே, அடியார் - உன் தொண்டர், சிவமாநகர் குறுகப் போனார் - சிவபுரம் அடையப் போனார்கள்; சிறிதே கொடுமை பறைந்தேன் - அடியேன் ஒரு சிறிதே கொடுமை மிகுந்தேன்; (அதனால்) யானும் பொய்யும் - யானும் எனது பொய்யும், புறமே போந்தோம் - புறமே நீங்கினோம்; இனி என் செய்வேன்!

விளக்கம் : சிறிதே கொடுமை பறைந்தது, அடியார் பலரும் இறைவனோடே உடன் சென்ற பொழுது, அடிகள் நிலவுலகை விட்டு நீங்கத் தயங்கியதாதல் கூடும். அப்பிழையைப் பொறுக்க வேண்டும் என்பார், 'சிறியேன் பிழை பொறுக்கும் கோனே' என்றார். பொய்யினை நீக்கி மெய்யே நடமாடுமிடம் சிவமாநகராதவின், அவ்விடத்தில் பொய்யனாகிய யான் புகுதல் கூடாதாயிற்று என்பார், 'யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோமே' என்றார். 'பொய்' என்றது, பொய்யான அன்பினை.

இதனால், பொய்யினை நீக்கி மெய்யினை நாடிச் செல்வோரே சிவநகர் அடையலாம் என்பது கூறப்பட்டது.

85

புறமே போந்தோம் பொய்யும் யானும் மெய்யன்பு
பெறவே வல்லேன் அல்லா வண்ணம் பெற்றேன்யான்
அறவே நின்னைச் சேர்ந்த அடியார் மற்றொன் றறியாதார்
சிறவே செய்து வழிவந்து சிவனே நின்தாள் சேர்ந்தாரே.

பதப்பொருள் : சிவனே - சிவபெருமானே, அறவே - முற்றிலும், நின்னைச் சேர்ந்த அடியார் - உன்னை அடைந்த அன்பர், மற்றொன்று அறியாதார் - உன்னை அன்றி வேறொன்றையும் அறியாதவராவர்; அதனால், சிறவே செய்து - சிறப்பான காரியங்களையே செய்து, வழி வந்து - உன் வழியே வந்து, நின்தாள் சேர்ந்தார் - உன் திருவடியை அடைந்தார்கள்; யான் - நான், மெய் அன்பு பெறவே வல்லேன் அல்லா வண்ணம் - உன்மை அன்பைப் பெறுதற்கு அல்லாத முறையினை, பெற்றேன் - அடைந்தேன்; (ஆகையால்) பொய்யும் யானும் புறமே போந்தோம் - என்னுடைய பொய்யும் யானும் புறமாய்விட்டோம்! இதற்கு என் செய்வது!

விளக்கம் : இறைவன் திருவடியையன்றி மற்றொரு பற்றும் இல்லாதவர்களே அவனது திருவருளை முற்றிலும் பெற இயலும் ஆதலின், 'அறவே நின்னைச் சேர்ந்த அடியார் மற்றொன்று யாதார்' என்றார். சிறவே செய்தலாவது, இறைவனை மனம் மொழி மெய்களால் ஏஞ்ஞான்றும் நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் வழிபடுதலுமாகும். அவ்வாறு செய்தவர்களே திருவருள் வழியில் சென்று அவனை அடைவர் என்பது பற்றி, 'சிறவே செய்து வழி வந்து நின்தாள் சேர்ந்தார்' என்றார். அத்தகைய மெய்யன்பு என்னிடம் இல்லாமையால், யான் இங்கு நின்றுவிட்டேன் என்பார், 'பொய்யும் யானும் புறமே போந்தோம்' என்றார்.

இதனால், உலக நெறியாகிய பொய்ந்நெறியினை அறவே நீக்கி, இறை நெறியாகிய உன்மை நெறியினைச் சார்ந்தார் இறைவன் திருவடியைப் பெறுவர் என்பது கூறப்பட்டது.

86

தாராய் உடையாய் அடியேற் குன்தா ஸினையன்பு
பேரா உலகம் புக்கார் புறமே போந்தேன்யான்
ஊரா மிலைக்கக் குருட்டா மிலைத்தாங் குன்தா ஸினையன்புக்
காரா அடியேன் அயலே மயல்கொண் டழுகேனே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - தலைவனே, அடியார் - உன் மெய் அடியார்கள், பேரா உலகம் புக்கார் - மீண்டு வாராத உனது சிவலோகத்தை அடைந்தார்கள்; யான் - நானோ, புறமே போந்தேன் - அதற்குப் புறம்பாகிய இவ்வுலகத்திலே நின்று விட்டேன்; ஆயினும், ஊர் ஆ மிலைக்க - ஊரிலுள்ள கண் உடைய பசுக்கள் கணைக்க (அதைக் கேட்டு), குருட்டு ஆ மிலைத்தாங்கு - குருட்டுப் பசுவும் கணைத்தது போல, உன் தாள் இணை அன்புக்கு - உனது திருவடியிணையில் செல்லும் அன்பைப் பெறுதற்கு, (பக்குவம் வாய்ந்த அடியவர்கள் விரும்புவதைக் கண்டு) ஆரா அடியேன் - பக்குவமில்லாத யான், அயலே - புறம்பே நின்று, மயல் கொண்டு அழுகேன் - பெருவிருப்பம் கொண்டு

அழுகின்றேன்; அடியேற்கு - அடியேனாகிய எனக்கு, உன் தாள் இணை அன்பு - உன் திருவடி இணையில் செல்லுகின்ற அந்த அன்பினை, தாராய் - தந்தருள்வாயாக.

வினாக்கம் : பசுக்கள் மேய்புலத்திலிருந்து திரும்பி வீட்டையடையும் போது வீடு நெருங்கினமை அறிந்து கணைக்கும், கண்ணில்லாத பசு அதனை அறியாதிருந்தும், கண்ணுடைய அவை கணைப்பதைக் கேட்டு கணைக்கும். அது போல, மெய்யடியார்கள் தமக்கு உலகத்தினின்றும் நீங்கி இறைவன் திருவடியை அடையும் நிலை வாய்த்திருத்தலை உணர்ந்து ஞானாசிரியனாய் வந்த அவனிடத்தில் அன்பு செய்தனர். அடிகள் தாம் அதனை உணராது, அவர்கள் அன்பு செய்தலைப் பார்த்துத் தாழும் அன்பு செய்ததாகக் கூறுகின்றாராதவின், 'ஊரா மிலைக்கக் குருட்டா மிலைத்தாங்கு, உன் தாளினை அன்புக்கு அழுகேன்' என்று கூறினார்.

நானத் தால்தொழு வார்சில ஞானிகள்
ஞானத் தால்தொழு வேன்உனை நானலேன்
ஞானத் தால்தொழு வார்கள் தொழக்கண்டு
ஞானத் தால்உனை நானும் தொழுவனே'

என்ற திருநாவுக்கரசர் திருவாக்கையும் ஒப்பு நோக்குக.

இதனால், பக்குவம் வாய்ந்து ஞானத்தால் தொழுகின்ற அடியவர்களே இறைவனை அடைதல் கூடும் என்பது கூறப்பட்டது.

87

அழுகேன் நின்பால் அன்பாம் மனமாய் அழல்சேர்ந்த
மெழுகே அன்னார் மின்னார் பொன்னார் கழல்கண்டு
தொழுதே உன்னைத் தொடர்ந்தா ரோடும் தொடராதே
பழுதே பிறந்தேன் என்கொண் டுன்னைப் பணிகேனே.

பதப்பொருள் : நின்பால் அன்பாம் மனமாய் - உன்னிடத்து உன்மையான அன்புடைய மனத்தராய், அழல் சேர்ந்த மெழுகே அன்னார் - நெருப்பிலிட்ட மெழுகு போல உருகுகின்றவர்களாய், மின் ஆர் - ஒளி நிறைந்த, பொன் ஆர் கழல் கண்டு - பொன் போன்ற உன் திருவடியைப் பார்த்து, தொழுதே உன்னைத் தொடர்ந்தாரோடும் - வணங்கி உன்னைத் தொடர்ந்து வந்தவர்களாகிய அடியாரோடும், தொடராதே - பின்பற்றிச் செல்லாமல், பழுதே பிறந்தேன் - தவறுடையவனாயினேன், என் கொண்டு உன்னைப் பணிகேன் - இனி, எத்துணை கொண்டு உன்னை வணங்குவேன்? அழுகேன் - உனது திருவருளைப் பெறுதற்கு அழுகின்றேன் (எனக்கு இரங்கியருள்வாயாக.)

விளாக்கம் : அன்பு மனத்தவர் இறைவன் கழலினையைக் கண்டதும் உருகும் தன்மையராதவின், 'அழல் சேர்ந்த மெழுகே அன்னார்' என்றார். இறைவன் திருவடியை அழலினுக்கு உவமிப்பார், 'மின்னார் கழல்' என்றார். அழலினைச் சார்ந்த மெழுகு அதிற்கலந்துவிடுவது போலக் கழலினைச் சார்ந்த அடியாரும் கலந்துவிட்டாராதவின், 'தொழுதே உன்னைத் தொடர்ந்தார்' என்றார். தாம் பின்தங்கினமையால் அடியார் துணையுமின்றி எத்துணை கொண்டு தொடர்வேன் என்பார், 'என் கொண்டுன்னைப் பணிகேனே?' என்றார்.

இதனால், இறைவன் கழலினையைத் தொடர்ந்து பற்றும் உறுதிப்பாடு வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

88

பணிவார் பிணிதீர்த் தருளிப் பழைய அடியார்க்குன்
அணியார் பாதம் கொடுத்தி அதுவும் அரிதென்றால்
திணியார் மூங்கில் அனையேன் வினையைப் பொடியாக்கித்
தணியார் பாதம் வந்தொல்லை தாராய் பொய்தீர் மெய்யானே.

பதப்பொருள் : பொய் தீர் மெய்யானே - பொய்ப்பற்றுகளை ஒழிக்கின்ற மெய்ப்பொருளானவனே, பணிவார் - வணங்குகின்றவர்களாகிய, பழைய அடியார்க்கு - பழமை மிக்க உன் அடியார்களுக்கு, பிணி தீர்த்து அருளி - பிறவிப் பிணியை நீக்கி அருளி, உன் - உனது, அணி ஆர் பாதம் - அழகு பொருந்திய திருவடியை, கொடுத்தி - கொடுத்தருள்கிறாய்; அதுவும் அரிது என்றால் - அதுவும் செய்தற்கு அருமையான உனது திருவருட் செயல்தான் என்றால், திணி ஆர் - வலிமை பொருந்திய, மூங்கில் அனையேன் - மூங்கிலைப் போல உருக்கமற்ற என்னுடைய, வினையை - வினைகளை, பொடி ஆக்கி - நீறு செய்து, ஒல்லை வந்து - விரைவாக வந்து, தணி ஆர் பாதம் தாராய் - குளிர்ச்சி பொருந்திய திருவடியைத் தந்தருள்வாய்.

விளக்கம் : பயன் இரு வகை; ஒன்று, துன்பம் நீங்குவது; மற்றொன்று, இன்பம் பெறுவது. துன்ப நீக்கம் முதற்படி; இன்ப ஆக்கம், அதற்கு அடுத்த படி. துன்பம் நீங்கிய பின்னரே இன்பம் பெற முடியும். இதனைப் பாச நீக்கம், வீடு பேறு என்பர். இறைவன் தன்னை வணங்குவார்க்கு இவ்விரு பயனையும் தருவானாதவின், 'பணிவார் பிணி தீர்த்தருளிப் பாதம் கொடுத்தி' என்றார்.

வினையுடைமையால் நேரே திருவடி பெறுவது அருமையாதவின், 'வினையைப் பொடியாக்கித் தணியார் பாதம் தாராய்' என்றார். மன உருக்கமின்மையின், 'மூங்கில அனையேன்' என்று தம்மை இழித்துக் கூறிக்கொண்டார். மூங்கில் கெட்டியானது, கசிவில்லாதது.

அடியவர்கள் செய்யும் வழிபாட்டிற்கு இறைவன் பயன் தருவதும் அவனது கருணையாலேயன்றி வேறன்று ஆதவின், தம்மை ஆட்கொள்வதும் அக்கருணைக்கு ஏற்படையதேயாம் என்பார், அதுவும் அரிதென்றால், 'மூங்கில் அனையேன் வினையைப் பொடியாக்கிப் பாதம் தாராய்' என்றார்.

இதனால், உயிர்களின் வினைகளை அறுத்துத் திருவடி இன்பம் நல்குபவன் இறைவனே என்பது கூறப்பட்டது.

யானே பொய்ன் நெஞ்சும் பொய்ன் அன்பும்பொய்
 ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே
 தேனே அழுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கும்
 மானே அருளாய் அடியேன் உனைவந் துறுமாறே.

பதப்பொருள் : தேனே - தேன் போன்றவனே, அழுதே - அழுதம் போன்றவனே, கரும்பின் தெளிவே - கருப்பஞ்சாற்றின் தேறல் போன்றவனே, தித்திக்கும் - அடியார்களுக்கு இனிக்கின்ற, மானே - பெரியோனே, என் நெஞ்சும் பொய் - என் மனமும் வஞ்சமுடையது; என் அன்பும் பொய் - நான் செய்கின்ற அன்புச் செயலும் போலியானது; (அதனால்) யான் பொய்யே - யான் முற்றிலும் பொய்ம்மை உடையனே; ஆனால் - அவ்வாறாயின், வினையேன் - தீவினையுடையேன், அழுதால் - உன்னைப் பெற விரும்பி அழுதால் மட்டும், உன்னைப் பெறலாமே - உன்னை நான் அடைதல் கூடுமோ? அடியேன் - தொண்டனேன், உனை வந்து உறும் ஆறு - உன்னை வந்து அடையும்வண்ணம், அருளாய் - திருவளம் இரங்கியருள்வாய்.

விளக்கம் : இறைவனிடத்தில் உண்மையான அன்பு இல்லாது அவனை அடைய விரும்பினால் அது கை கூடாது என்பார், 'அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே' என்றார். ஏகாரம் எதிர்மறைப்பொருளில் வந்தது. இனி, ஏகாரத்தை அசைநிலை அல்லது தேற்றமாகக் கொண்டு, அழுதால் பெறுதல் கூடும் என்றும் பொருள் கூறுவர். அவர்கள் அழுதல் என்பதற்குப் பொய் அன்பு நீங்கி மெய் அன்பு பெற்று மனம் கசிந்து உருகுதல் என்பது கருத்தாகக் கொள்வர்.

இதனால், உண்மையன்பே இறைவனை அடைவிக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

10. ஆனந்தாதீதம்

பேரின்பத்தில் தன்னை மறந்த நிலை நீங்காதிருத்தல் ஆனந்தாதீதம் என்பதாம்.

மாறி லாதமாக் கருணை வெள்ளமே
 வந்து முந்திநின் மலர்கொள் தாளினை

வேறி லாப்பதப் பரிசு பெற்றநின்
 மெய்மை அன்பருள் மெய்மை மேவினார்
 ஈறி லாதநீ எளியை யாகிவந்
 தொளிசெய் மானுட மாக நோக்கியும்
 கீறி லாதநெஞ் சுடைய நாயினேன்
 கடையன் ஆயினேன் பட்ட கீழ்மையே

பதப்பொருள் : மாறு இலாத மா கருணை வெள்ளாமே - மாற்றமில்லாத பேரருட்பெருக்கே, நின் - உன்னுடைய, மலர் கொள் தாளினை - மலர்களைப் போன்ற திருவடிக்கண், வேறு இலாப் பதம் - நீங்குதல் இல்லாத நிலைமை ஆகிய, பரிசு பெற்ற - பேற்றினைப் பெற்ற, நின் மெய்மை அன்பர் - உன்னுடைய உன்மை அன்பர், முந்தி வந்து - எனக்கு முன்னே வந்து, உன் மெய்மை மேவினார் - உன்னுடைய திருவடி இன்பத்தைப் பெற்றனர்; ஈறு இலாத நீ - அந்தமில்லாத நீ, எளியை ஆகி வந்து - குரு வடிவில் எளிவந்தருளி, ஒளி செய் மானுடமாக - யான் ஞானத்தையுடைய மனிதனாகும்படி, நோக்கியும் - அரூட் பார்வையால் பார்த்த பின்பும், கீறிலாத நெஞ்சுடைய - பிளவுபடாத வலிய, நெஞ்சத்தையுடைய, நாயினேன் - நாய் போன்றவனாகிய நான், கடையன் ஆயினேன் - உலகியலில் தாழ்ந்து கடைப்பட்டவனாயினேன்; பட்ட கீழ்மை - யான் அடைந்த இந்த இழிவு (மிகவும் வருந்தத்தக்கது.)

விளக்கம் : இறைவன் வற்றாத கருணை உடையவன் ஆதவின், 'மாறிலாத மாக்கருணை வெள்ளாம்' ஆயினான். குருவாய் எழுந்தருளி நயன தீக்கை செய்தும் மன உருக்கம் இல்லை என்பார், 'ஒளி செய்மானுடமாக நோக்கியும் கடையனாயினேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் குருவாய் எழுந்தருளி ஆட்கொண்ட பின்பும், அதி தீவிர பக்குவம் உடையவர்களே அவனது திருவடி இன்பத்தை விரைந்து பெறுவார்கள் என்பது கூறப்பட்டது.

மையி லங்குநற் கண்ணி பங்களே
 வந்தெ ணைப்பணி கொண்ட பின்மழக்

கையிலங்குபொற் கிண்ண மென்றலால்
 அரியை என்றுனைக் கருது கின்றிலேன்
 மெய்யி லங்குவென் ணீற்று மேனியாய்
 மெய்ம்மை அன்பர்உன் மெய்ம்மை மேவினார்
 பொய்யி லங்கெனைப் புகுத விட்டுநீ
 போவ தோசொலாய் பொருத்த மாவதே.

பதப்பொருள் : மை இலங்கு - மை விளங்குகின்ற, நல்கண்ணி பங்கனே - நல்ல கண்ணையுடைய மாதை ஒரு கூற்றிலுடையவனே, வந்து - குருவாய் எழுந்தருளி வந்து, எனைப் பணிகொண்ட பின் - அடியேனை ஆட்கொண்டருளிய பின்னர், உனை - உன்னை, மழக்கை இலங்கு - குழந்தையின் கையிலே விளங்குகின்ற, பொன் கிண்ணம் என்று அலால் - பொற் கிண்ணத்தை எளிமையாக எண்ணுவது போல எண்ணுகின்றேன் அல்லாமல், அரியை என்று - கிடைத்தற்கு அருமையான பொருளாவாய் என்று, கருதுகின்றிலேன் - நினைக்கின்றிலேன்; மெய் இலங்கு - திருமேனியில் விளங்குகின்ற, வெள் நீற்று மேனியாய் - வெண்மையான திருநீற்றின் ஒளியையுடையாய், மெய்ம்மை அன்பர் - உண்மையான அன்பர்கள், உன் மெய்ம்மை மேவினார் - உன்னுடைய அழிவில்லாத திருவடி இன்பத்தைப் பெற்றனர்; பொய் இலங்கு எனை - பொய்மை மிகுந்த என்னை மட்டும், புகுத விட்டு - இவ்வுலகிலே புகும்படி விட்டு, நீ போவதோ பொருத்தமாவது - நீ எழுந்தருளுதல்தானோ உனக்குப் பொருத்தம் ஆன செயல்? சொலாய் - சொல்லியருள்வாயாக.

விளங்கம் : குழந்தை அறியாமையால் பொற்கிண்ணத்தை எளிமையாக எண்ணும்; அதைப் போல, யானும் அறியாமையால் உன்னை எளிமையாக எண்ணிவிட்டேன் என்பார், 'மழக் கையிலங்கு பொற்கிண்ணம் என்றலால்' என்றார். குழந்தை பொற் கிண்ணத்தை அரிதின் முயன்று பெற்றதன்று; தாய் விரும்பிக் கொடுத்தது. அதனால், அதன் அருமை தெரியாது. அதைப் போல யான் உன்னை அரிதின் முயன்று பெறவில்லை. நீயே விரும்பிக் காட்சி கொடுத்தாய். ஆதலின், உன் அருமை தெரிகிலேன் என்பார், 'அரியை என்றுனைக் கருதுகின்றிலேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடிப் பெருமையினை உணர்ந்த மெய்யடியார்கள் பேரின்பம் பெறுவார்கள் என்பது கூறப்பட்டது.

பொருத்தம் இன்மையேன் பொய்மை உண்மையேன்
 போத என்றெனப் புரிந்து நோக்கவும்
 வருத்தம் இன்மையேன் வஞ்சம் உண்மையேன்
 மாண்டி லேன்மலர்க் கமல பாதனே
 அரத்த மேனியாய் அருள்செய் அன்பரும்
 நீயும் அங்கெழுந் தருளி இங்கெனை
 இருத்தி னாய்முறை யோனன் எம்பிரான்
 வம்ப னேன்வினைக் கிறுதி இல்லையே.

பதப்பொருள் : கமல மலர்ப்பாதனே - தாமரை மலர் போன்ற பாதத்தை உடையவனே, அரத்த மேனியாய் - சிவந்த

திருமேனியை உடையவனே, எம்பிரான் - எங்கள் தலைவனே, பொருத்தம் இன்மையேன் - (உன் திருவருளைப் பெறுவதற்குத்) தகுதியில்லாதேன், பொய்மை உண்மையேன் - நிலையாதவற்றின் மீது பற்றுடையேன், எனைப் போத என்று - அத்தகைய என்னை வருக என்று அழைத்து, புரிந்து நோக்கவும் - விருப்பத்துடன் திருவருட்பார்வை நல்கவும், வருத்தம் இன்மையேன் - (உன்னோடு வருதற்குரிய) கவலை இல்லாதேன், வஞ்சம் உண்மையேன் - உலகிலிருக்கும் கள்ள எண்ணமுடையேன், மாண்டிலேன் - உனது பிரிவை ஆற்றாது இறந்தேனில்லை, அருள் செய் அன்பரும் - நீ அருள் செய்யப்பெற்ற அடியாரும், நீயும் - நீயும், அங்கு எழுந்தருளி - அவ்வுலகிற்கு எழுந்தருளி, என்னை இங்கு இருத்தினாய் - என்னை இவ்வுலகத்தில் இருத்திவிட்டாய், முறையோ - இது நியாயமோ? வம்பனேன் - பயனிலியாகிய எனது, வினைக்கு இறுதி இல்லை - வினைக்கு முடிவு காணேன்.

விளக்கம் : பொருத்தமாவது, சரியை முதலிய உண்மைத்தவ ஒழுக்கமாகும். பொய்மையாவது, நிலையாதனவற்றை நிலையின என்று உணர்வதாகும். பிராரத்த வினையே இறைவனுடன் செல்லாது தடுத்தது எனவும், அதன்வழி ஆகாமியம் வளர்ந்து மேலும் பிறவி வருமோ எனவும் கருதி, 'வம்பனேன் வினைக்கிறுதி இல்லையோ' என்றார்.

இதனால், வினை நீங்கப்பெற்ற அடியார் இறைவன் அடியை அவன் ஆட்கொண்டவுடன் சேர்வார் என்பது கூறப்பட்டது.

93

இல்லை நின்கழற் கன்ப தென்கணே
ஏலம் ஏலும்நற் குழலி பங்கனே
கல்லை மென்கனி ஆக்கும் விச்சைகொன்
டென்னை நின்கழற் கன்ப னாக்கினாய்
எல்லை இல்லைநின் கருணை எம்பிரான்
ஏது கொண்டுநான் ஏது செய்யினும்
வல்லை யேனக் கின்னும் உன்கழல்
காட்டி மீட்கவும் மறுவில் வானனே.

பதப்பொருள் : மறு இல் வானனே - குற்றமற்ற பரவெளியில் உள்ளவனே, ஏலம் ஏலும் - மயிர்ச்சாந்து பொருந்திய, நல்குழலி பங்கனே - அழகிய கூந்தலையுடைய தேவியை ஒருபால் உடையவனே, எம்பிரான் - எம் பெருமானே, நின் கழற்கு அன்பு - உன்னுடைய திருவடிக்குரிய அன்பு, என்கண் இல்லை - என்னிடம் இல்லை; (எனினும்) கல்லை மென்கனி ஆக்கும் - கல்லை மெல்லிய பழமாகச் செய்கின்ற, விச்சை கொண்டு - வித்தையைக் கொண்டு, என்னை நின் கழற்கு - என்னை உன்னுடைய திருவடிக்கு, அன்பன் ஆக்கினாய் - அன்புடையனாகச் செய்தனை; நின் கருணை - உன்னுடைய திருவருளுக்கு, எல்லை இல்லை - ஓர் அளவு இல்லை; நான் ஏது கொண்டு - நான் எதனைக் கருவியாகக்கொண்டு, ஏது செய்யினும் - எத்தீய செயலைச் செய்தாலும், இன்னும் - இனியும், உன் கழல் - உன்னுடைய திருவடியை, எனக்குக் காட்டி மீட்கவும் வல்லையே - எனக்குக் காட்டி மீள ஆட்கொள்ளவும் நீ ஆற்றலுடையவனே, (ஆதலால், அவ்வாறு செய்தல் வேண்டும்).

விளக்கம் : ஏலம் - மயிர்ச்சாந்து. ஏலும் - பொருந்தும். 'அன்பது' என்பதில் 'அது' பகுதிப்பொருள் விகுதி. விச்சை - வித்தை. அஃதாவது, இயற்கைக்கு மாறான அதிசயச் செயல்களைச் செய்வது. கல் வன்மையுடையது; கனி மென்மையுடையது. கல்லை மென்கனியாக்கினால் அஃது ஒரு வித்தையேயாகும். அதைப் போல, வன்மையான மனத்தை நெகிழ்வித்து நின்தாளினைக்கு அன்பனாக்கியது பெரிய

வித்தை என்பார், 'விச்சைகொண்டு என்னை நின் கழற்கு அன்பனாக்கினாய்' என்றார். மாயை வித்தைக்காரனாதலால், எத்தொழிலைச் செய்து ஏது அவத்தைப்பட்டாலும், அத்தொழிலை அவன் தொழிலாகக் கொண்டு திருவடி இன்பத்தை மீண்டும் நல்க ஆற்றலுடையான் என்பார், 'உன் கழல் காட்டி மீட்கவும் வல்லையோ என்றார்.

இதனால், பசு கரணத்தைப் பதி கரணமாக மாற்றித் திருவடி இன்பத்தை நல்கும் ஆற்றலுடையவன் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

94

வான நாடரும் அறியோ ணாதநீ
மறையி லீறும்முன் தொடரோ ணாதநீ
ஏனை நாடரும் தெரியோ ணாதநீ
என்னை இன்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா
ஊனை நாடகம் ஆடு வித்தவா
உருகி நான்னைப் பருக வைத்தவா
ஞான நாடகம் ஆடு வித்தவா
நைய வையகத் துடைய விச்சையே.

பதப்பொருள் : வான நாடரும் - விண்ணுலகத்தாரும், அறியோணாத நீ - அறியவோண்ணாத நீ, மறையில் - வேதத்தில், ஈறும் - முடிவாய் உள்ள பகுதியும், முன் - தொன்மையாகவே, தொடர் ஒணாத நீ - தொடர்ந்து பற்ற முடியாத நீ, ஏனை நாடரும் - விண்ணுலகொழிந்த பிற உலகத்தாரும், தெரியோணாத நீ - அறியவோண்ணாத நீ, என்னை - அடியேனை, இன்னிதாய் - இனிதாக, ஆண்டு கொண்ட ஆ - ஆண்டுகொண்ட வண்ணமும், ஊனை நாடகம் ஆடுவித்த ஆ - இந்த உடம்பை

நாடகமாட்டின வண்ணமும், நான் உருகி - நான் மனமுருகி, உனைப் பருகவைத்த ஆ - உன்னை நுகரும்படி செய்த வண்ணமும், ஞான நாடகம் ஆடுவித்த ஆ - ஞான நாடகம் ஆடச் செய்த வண்ணமும் மிகவும் நல்லன; (இனி), வையகத்துடைய இச்சை - உலகத்தில் நான் கொண்டுள்ள ஆசை, நைய - ஒழிவதாக.

விளக்கம் : இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அடியார் முதற்கண் உடல் புளகாங்கிதம் அடைவாராதவின், 'ஊனை நாடகம் ஆடுவித்தவர்' என்றார். அடுத்து, உள்ளாம் உருகி இறை இன்பத்தினை நுகர்வாராகையால் 'உருகி நான் உனைப் பருக வைத்தவா' என்றார். இன்ப நுகர்ச்சியால் ஆனந்தக்கூத்து ஆடுவாராதலால், 'ஞான நாடகம் ஆடுவித்தவா' என்றார். இவற்றை முறையே அனந்தத் தழுந்தல், ஆனந்தப் பரவசம், ஆனந்தாதீதம் என்றும் கூறலாம். இத்துணையும், பயன் தருவது உலகப் பற்று முற்றும் நீங்கிய பொழுதேயாதவின், 'வையகத்துடைய இச்சை நைய' என்றார்.

இதனால், இறை அனுபவத்தின்படி நிலைகள் கூறப்பட்டன.

95

விச்ச தின்றியே வினைவு செய்குவாய்
 விண்ணும் மண்ணகம் முழுதும் யாவையும்
 வைச்ச வாங்குவாய் வஞ்ச கப்பெரும்
 புலைய னேணைஉன் கோயில் வாயிலிற்
 பிச்சன் ஆக்கினாய் பெரிய அன்பருக்
 குரியன் ஆக்கினாய் தாம்வ ளர்த்ததோர்
 நச்ச மாமரம் ஆயி னுங்கொலார்
 நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே.

பதப்பொருள் : விண்ணும் - விண்ணுலகத்தையும், மண் அகம் முழுதும் - மண்ணுலகம் முழுதையும், யாவையும் - பிற எல்லாவற்றையும், விச்ச இன்றியே - வித்து இல்லாமலே, வினைவு செய்குவாய் - படைப்பாய், வைச்ச வாங்குவாய் - காத்து ஆழிப்பாய், வஞ்சகம் - வஞ்சகத்தையுடைய, பெரும்புலையனேனை - பெரிய புலையனாகிய என்னை, உன் கோயில் வாயிலில் - உன் திருக்கோயில் வாசலில் திரிகின்ற, பிச்சன் ஆக்கினாய் - பேரன்பினராகிய உன்னடியார்க்கு உரியனாகச் செய்தாய், தாம் வளர்த்தது - மக்கள் தாம் நட்டு வளர்த்தது, ஓர் - ஓரு, மா - பெரிய, நச்சமரம் ஆயினும் - விடத்தன்மையுடைய மரமேயானாலும், கொல்லார் - அதனை ஆழிக்க மாட்டார்கள்; உடைய நாதனே - என்னை அடிமையாகவுடைய இறைவனே, நானும் அங்ஙனே - நானும் உனக்கு அப்படிப் பட்டவனே.

விளக்கம் : உயிர்களின் பிறப்புக்கு அவை செய்கின்ற நல்வினை தீவினையே காரணம். அது முதல் உற்பவத்தில் இல்லாமையால், 'விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்' என்றார்.

பிறப்பை எடுத்துச் செய்கின்ற நல்வினை தீவினைகள் உயிர்களுக்கு அனாதியில் இல்லாவிடினும், அனாதி கேவல நிலையில் உள்ள உயிர்களுக்கு மாயா காரியமாகிய சூக்கும் தேகத்தை இறைவன் கூட்டிய பொழுது அவ்வவற்றின் ஆணவமலத் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப, அவற்றுக்கு விருப்பு வெறுப்புகள் வேறு வேறு வகையாய் நிகழும். அந்நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பத் தூல தேகங்கள் தரப்படும். இது முதல் உற்பவத்தின் நிலை. பின்பின் பிறப்புகளில் உயிர்கள் செய்கின்ற நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்ப இறைவன் பிறப்புகளைத் தருவான். இது புனர் உற்பவத்தின் நிலை. இவற்றின் வேறுபாடு அறிந்துகொள்ளத் தக்கது.

உலகத்தவர் பேணி வளர்த்த மரம் நஞ்சு மரமாயினும், வெட்டி அழிக்கத் துணியார். அதைப் போல, உன்னால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட யான் அன்பில்லாதவனாயினும் என்னை ஒதுக்கித் தள்ளலாகாது என்பார், 'நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே' என்றார்.

இதனால், இறைவன் சர்வ வல்லமையுள்ளவன் என்பது கூறப்பட்டது.

96

உடைய நாதனே போற்றி நின்னலால்
பற்று மற்றெனக் காவ தொன்றினி
உடைய னோபணி போற்றி உம்பரார்
தம்ப ராபரா போற்றி யாரினும்
கடைய னாயினேன் போற்றி என்பெருங்
கருணை யாளனே போற்றி என்னைநின்
அடியன் ஆக்கினாய் போற்றி ஆதியும்
அந்தம் ஆயினாய் போற்றி அப்பனே.

பதப்பொருள் : உடைய நாதனே போற்றி - என்னை ஆளுடைய தலைவனே வணக்கம்; நின் அலால் - உன்னையன்றி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஆவது பற்று மற்று ஒன்று - ஆதாரமாகிய பொருள் வேறு ஒன்றை, இனி உடையனோ -

இனியுடையேனோ? பணி - சொல்வாய்; போற்றி - வணக்கம்; உம்பரார்தம் பராபரா போற்றி - தேவர் கோமானே வணக்கம்; யாரினும் கடையன் ஆயினேன் - யான் எல்லாரினும் கடையனாகிவிட்டேன்; போற்றி - வணக்கம்; என் பெருங்கருணையாளனே போற்றி - என் பேரருளானவனே வணக்கம்; என்னை நின் அடியன் ஆக்கினாய் - என்னை உன் தொண்டனாகச் செய்தாய்; போற்றி - வணக்கம்; ஆதியும் அந்தம் ஆயினாய் - முதலும் இறுதியுமானவனே, அப்பனே - எம் தந்தையே, போற்றி - வணக்கம்.

விளக்கம் : யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடைய நீ யாவர்க்கும் கீழாம் அடியேனை ஆட்கொண்டு அடிமையாக்கினாய் என்பார், 'என் பெருங்கருணையாளனே' என்று வணங்குகின்றார். அவ்விறைவனே எல்லாப் பொருள்களும் தோன்றுதற்கும் ஒடுங்குதற்கும் காரணன் ஆதலின், 'ஆதியும் அந்தம் ஆயினாய்' என்றார். எல்லாப் பொருள்களையுமடைய இறைவனன்றித் தமக்கு ஒரு பற்றுக்கோடு இன்று' என்பார், 'பற்று மற்றெனக் காவதொன்றினி உடையனோ' என்று இறைவனையே கேட்கிறார்.

இதனால், எல்லாப் பொருள்களையும் உடைய இறைவனே உயிர்களுக்குப் பற்றுக்கோடு என்பது கூறப்பட்டது.

97

அப்ப னேனனக் கழுத னேஆ னந்த னேஅகம் நெகஅள் ஞறுதேன் ஓப்ப னேஉனக் குரிய அன்பரில் உரிய னாயுனைப் பருக நின்றதோர் துப்ப னேசுடர் முடிய னேதுணை யாள னேதொழும் பாளர் எய்ப்பினில் வைப்ப னேனனை வைப்ப தோசொலாய் நைய வையகத் தெங்கள் மன்னனே.

பதப்பொருள் : எனக்கு அப்பனே - எனக்குத் தந்தையே, அமுதனே - அமிர்தம் போல்பவனே, ஆனந்தனே - ஆனந்தத்தை உடையவனே, அகம் நெக - மனம் உருகும்படியாக, அள் ஊறு தேன் ஓப்பனே - உடலுக்குள் சுரக்கின்ற தேனை நிகர்ப்பவனே, உனக்கு உரிய அன்பரில் - உனக்கு உரிமையுடைய அன்பரைப் போல, உரியன் ஆய - உரிமையுடையேனாய், உனைப் பருக - உன்னை நூகரும் வண்ணம், நின்றது - நின்றதாகிய, ஒர் துப்பனே - ஒரு துணையாய் உள்ளவனே, சுடர் முடியனே -

ஒளி பொருந்திய முடியை உடையவனே, துணை ஆளேன் - துணையாய் இருப்பவனே, தொழும்பு ஆளர் - தொண்டர்களுக்கு, எய்ப்பினில் - இளைத்த காலத்தில், வைப்பனே - சேமநிதி போல்பவனே, எங்கள் மன்னனே - எங்கள் வேந்தனே, என்னை - அடியேனை, வையகத்து - உலகத்தில், நைய வைப்பதோ - வருந்தும்படி வைப்பது தகுதியோ, சொலாய் - சொல்வாயாக.

விளக்கம் : துன்பம் நேர்ந்த போது உதவுவான் துணைவன். இளைத்த காலத்தில் உதவுவது சேமநிதி. இரண்டுமாய் இருக்கும் இறைவன் தம் துன்பத்தைத் துடைத்து அருள வேண்டும் என்பார், 'எனை நைய வையகத்து வைப்பதோ சொலாய்' என்றார். 'அருந்துணையை அடியார்தம் அல்லல் தீர்க்கும் அருமருந்தை' என்றார் திருநாவுக்கரசரும்.

இதனால், இறைவன் அடியார்க்கு அருந்துணையாய் இருந்து உதவுகிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

98

மன்ன எம்பிரான் வருக என்னை
மாலும் நான்முகத் தொருவன் யாரினும்
முன்ன எம்பிரான் வருக என்னை
முழுதும் யாவையும் இறுதி உற்றநாள்
பின்ன எம்பிரான் வருக என்னைப்
பெய்க ழற்கண்அன் பாயென் நாவினால்
பன்ன எம்பிரான் வருக என்னைப்
பாவ நாசநின் சீர்கள் பாடவே.

பதப்பொருள் : மன்ன - மன்னனே, எம்பிரான் - எம் தலைவனே, எனை வருக என் - என்னை வருக என்பாய்; மாலும் நான்முகத்து ஒருவனும் - திருமாலும் நான்கு திருமுகங்களுடைய ஓப்பற்றவனாகிய பிரமனும், யாரினும் - மற்றுமுள்ள எல்லாரினும், முன்ன - முன்னோனே, எம்பிரான் - எம் தலைவனே, எனை வருக என் - என்னை வருக என்பாய்; முழுதும் யாவையும் - எல்லாப் பொருள்களும், இறுதி உற்ற நாள் - முடிவை அடைந்த காலத்தில், பின்ன - பின்னவனாயிருப்பவனே, எம்பிரான் - எம் தலைவனே, எனை வருக என் - என்னை வருக என்பாய்; பெய்கழற்கண் அன்பாய் -

வீரச் கழலனிந்த திருவடிக்கண் அன்புடையேனாய், என் நாவினால் பன்ன - என் வாயினால் உன்னைப் பேசவும்; எம்பிரான் - எம் தலைவனே, பாவநாச - பாவத்தை ஓழிப்பவனே, நின் சீர்கள் பாட - உன் பெருமைகளைப் பாடவும், எனை வருக என் - என்னை வருக என்பாய்.

விளக்கம் : மன்ன, முன்ன, பின்ன - மூன்றும் விளிகள். 'வாயாரப் பன்னியாதரித்தேத்தியும் பாடியும் வழிபடுமதனாலே' என்ற திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்திலும் பன்னுதலும் பாடுதலும் கூறப்பட்டன. இரண்டும், இறைவனது பெருமையைப் பாடத் தம்மை அழைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புவார், 'வருக என்னைப் பாவநாச நின் சீர்கள் பாடவே' என்றார். இறைவன் தம்மை இன்றியமையாது தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறுதற்கு, 'வருக என் எனை' என்று ஒவ்வொரு தொடரிலும் கூறினார்.

இதனால், இறைவனை அவன் அருகிருந்து துதிப்பதையே உண்மை அடியார்கள் விரும்புவார்கள் என்பது கூறப்பட்டது.

99

பாட வேண்டும்நான் போற்றி நின்னையே
பாடி நைந்துநைந் துருகி நெக்குநெக்
காட வேண்டும்நான் போற்றி அம்பலத்
தாடும் நின்கழற் போது நாயினேன்

கூட வேண்டும்நான் போற்றி இப்புழுக்
கூடு நீக்கெனைப் போற்றி பொய்யெலாம்
வீட வேண்டும்நான் போற்றி வீடுதந்
தருஞ போற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே.

பதப்பொருள் : நின் மெய்யர் மெய்யனே - உன் மெய்யன்பர்க்கு மெய்யானவனே, போற்றி - வணக்கம்; நான் - அடியேன், நின்னையே - உன்னையே, பாட வேண்டும் - பாடுதல் வேண்டும், போற்றி - வணக்கம்; நான் - அடியேன், பாடி - பாடுதல் செய்து, நைந்து நைந்து உருகி - மனம் கசிந்து கசிந்து உருகி, நெக்கு நெக்கு - நெகிழிந்து நெகிழிந்து, ஆடுவேண்டும் - ஆடுதல் வேண்டும்; போற்றி - வணக்கம்; நாயினேன் நான் - நாயினேனாகிய அடியேன், அம்பலத்து ஆடும் - அம்பலத்தில் நடிக்கின்ற,

நின் கழல் போது - உன் திருவடித் தாமரை மலரை, கூடவேண்டும் - சேர வேண்டும்; போற்றி - வணக்கம்; எனை - அடியேனுக்கு, இப்புழுக்கூடு நீக்கு - இந்தப் புழுக்கூடாகிய உடம்பை நீக்குவாயாக; போற்றி - வணக்கம்; நான் - அடியேன் பொய் எலாம் - பொய்கள் எல்லாவற்றையும், வீட வேண்டும் - நீங்க வேண்டும்; போற்றி - வணக்கம்; வீடு தந்தருள் - முத்தியைக் கொடுத்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : பாடுதல், மொழிப் பணி; உருகுதல், உள்ளப் பணி; ஆடுதல், மெய்ப்பணி. மொழி மனம் மெய்யென்னும் முக்கரண வழிபாடாகிய இவற்றை இறைவன் உலகத்தில் இருந்து செய்ய விரும்பி, 'வீடு தந்தருளு' என்று வேண்டுகிறார்.

இதனால், வீட்டுலக இன்பத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

100

6. நீத்தல் விண்ணப்பம் (உத்தரகோச மங்கையில் அருளிச் செய்தது)

'நீத்துவிடாதே' என்று இறைவனிடம் முறையிட்டுக்கொள்வது நீத்தல் விண்ணப்பமாம். இப்பகுதி ஐம்பது பாடல்களால் ஆகியது.

அடிகள் தமக்கு இறைவன் தன் ஞானாசிரியக் கோலத்தை மீண்டும் உத்தரகோச மங்கையில் காட்டியருள வேண்டும் என்று கருதியவாறு அவன் காட்டியருளாமையையே தம்மை அவன் கைவிட்டதாகக் கருதி, வருந்தி இவ்விண்ணப்பத்தைச் செய்தருளினார். இதன் பின் இறைவன் அடிகள் விரும்பியவாறே தன் ஞானாசிரியக் கோலத்தை அவருக்கு அங்குக் காட்டியருளினான்.

பிரபஞ்ச வைராக்கியம்

அஃதாவது, உலகப்பற்றை விடுதலாம். திருச்சதகத்தில் அடிகள் இறைவனிடம் தமக்குள் அன்பினைப் பல வகையில் தெரிவித்தார். இதில் தமக்கு உலகத்தில் பற்று இல்லை என்பதை விளக்குகிறார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கட்டளைக்கலித்துறை

கடையவ னேனைக் கருணையி னாற்கலந் தாண்டுகொண்ட
விடையவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விறல் வேங்கையின்தோல்
உடையவ னேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
சடையவ னேதளர்ந் தேன்னம் பிரான்னனைத் தாங்கிக்கொள்ளே.

பதப்பொருள் : கடையவனேன - கடையேன, கருணையினால் -
பெருங்கருணையால், கலந்து - வலிய வந்தடைந்து, ஆண்டு கொண்ட -
ஆண்டுகொண்டருளின, விடையவனே - இடப வாகனனே, விட்டிடுதி - அடியேன
விட்டிடுவாயோ? விறல் - வலிமையுடைய, வேங்கையின் தோல் - புலித்தோலாகிய,
உடையவனே - ஆடையை உடுத்தவனே, மன்னும் - நிலை பெற்ற, உத்தரகோச
மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு - அரசே - தலைவனே, சடையவனே -
சடையையுடையவனே, தளர்ந்தேன் - சோர்ந்தேன்; எம் பிரான் - எம் பெருமானே,
என்னைத் தாங்கிக்கொள் - என்னைத் தாங்கிக்கொள்வாயாக.

விளக்கம் : 'விட்டிடுதி' என்றதில் விட்டுவிடுவாயோ என்ற வினாப்பொருளைத்
தரும் ஒகாரம் ஏச்சமாய் நின்றது. கண்டாய் - அசை. கடையேனைக் கருணையினால்
கலந்து ஆண்டது போலக்

கருணையாலே தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பார், 'தளர்ந்தேன் எம்பிரான்
என்னைத் தாங்கிக்கொள்ளே' என்றார்.

வேங்கையின் தோலை அணிந்தது : தாருகா வனத்து முனிவர் கொடிய
வேள்வி ஒன்று இயற்றி, அதனின்றும் தோன்றிய புலியை ஏவி இறைவனை அழிக்க
முயன்றனர். இறைவன் அப்புலியைக் கொன்று, அதன் தோலை உடுத்தருளினான்.

இதனால், இறைவன் தான் ஆட்கொண்ட அடியார்களைப் பின்னும் தன்
கருணையினால் தாங்கிக்கொள்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

கொள்ளர் பிளவக லாத்தடங் கொங்கையர் கொவ்வைச்செவ்வாய்
விள்ளேன் எனினும் விடுதிகண் டாய்நின் விழுத்தொழும்பின்

**உள்ளேன் புறமல்லேன் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கள்ளேன் ஓழியவும் கண்டுகொண் டாண்டதைக் காரணமே.**

பதப்பொருள் : உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே - உத்தர கோச மங்கைக்குத் தலைவனே, கள்ளேன் - கள்வனாகிய நான், ஓழிய - உன்னை நீங்கி நிற்க,
கண்டுகொண்டும் - பார்த்தும், ஆண்டது - என்னை அடிமை கொண்டது, எக்காரணம் - எக்காரணத்தைக் கொண்டோ! (அறிகிலேன்; ஆனால் இப்போது) நின் விழுத்தொழும்பின் உள்ளேன் - உன்னுடைய மேலாகிய தொண்டில் உள்ளேன்; புறம் அல்லேன் - அடியேன் புறத்தேன் அல்லேன்; (ஆதலால்) கொள் ஏர் - அழகினைக்கொண்ட, பிளவு அகலா - இடை விட்டு நீங்காது நெருங்கியிருக்கிற,
தடங்கொங்கையர் - பெரிய கொங்கைகளையுடைய மாதராது, கொவ்வைச்செவ்வாய் - கொவ்வைக்கனி போன்ற சிவந்த வாயினை, விள்ளேன் எனினும் - விடேனாயினும், (அதுபற்றி) விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : கள்வனாகிய யான் புறமே திரிந்த காலத்தில் உனது கருணையினாலன்றி எக்காரணத்தைக்கொண்டு அடிமை கொண்டாய் என்று வினவுவார், 'கள்ளேன் ஓழியவும் கண்டு கொண்டாண்டது எக்காரணமோ?' என்றார். ஆனால், இப்போது புறமே செல்லாது திருவருட்பணியிலே நிற்பதால் மாதராராசையால் மயங்கிக் கிடந்தாலும் தள்ளி விடலாகாது என்பார், 'உள்ளேன் புறமல்லேன் விடுதி கண்டாய்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் தன்னால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவரை அவரது சிறு குற்றம் நோக்கி நீக்குவானல்லன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

**காருறு கண்ணியர் ஜம்புலன் ஆற்றங் கரைமரமாய்
வேருறு வேனை விடுதிகண் டாய்வினங் குந்திருவா
ரூருறை வாய்மன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வாருறு பூன்முலை யாள்பங்க என்னை வளர்ப்பவேனே.**

பதப்பொருள் : விளங்கும் - புகழால் திகழும், திருவாரூர் உறைவாய் - திருவாரூரில் வீற்றிருப்பவேனே, மன்னும் - நிலை பெற்ற, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தர கோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, வார் உறு - கச்ச அணியப்பெற்ற,

பூண் - ஆபரணங்களோடு கூடிய, முலையாள் கொங்கைகளையுடையவளாகிய உமாதேவியின், பங்க - பாகனே, என்னை வளர்ப்பவனே - என்னைப் பாதுகாப்பவனே, கார் உறு கண்ணியர் கருமை மிகுந்த கண்களையுடைய மாதராரது, ஐம்புலன் - ஐம்புல இன்பத்தில், ஆற்றங்கரை மரமாய் - ஆற்றங்கரையிலே நிற்கின்ற மரம் போல, வேர் உறுவேனை - வேர் ஊன்றுகின்ற என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ?

விளக்கம் : ஐம்புல இன்பத்திற்கு ஆற்றங்கரையையும் அவ்வின்பத்தில் திளைக்கும் தமக்கு அதன்கண் நிற்கும் மரத்தையும் உவமையாக்கினார். ஆற்றங்கரையில் வேறுன்றி வளரும் மரம் முதலில் செழுமையாய் வளர்ந்து, பின் வெள்ளாம் வந்த காலத்து அழியும். அது போல, ஐம்புல இன்பத்தில் அழுந்தி அனுபவிப்பவர் முதலில் மகிழ்ச்சியைப் பெற்றாலும், பின் துன்பத்திற்கு ஆளாவர் என்பதாம்.

**"ஆற்றங் கரையின் மரமும் அரசறிய
வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே"**

என்ற நல்வழிப்பாட்டையும் நினைவுகூர்க.

ஐம்புலன் - ஐம்புல இன்பம்.

**"கண்டுகேட்டு உண்டு யிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டோடி கண்ணே யுள"**

என்ற திருக்குறளால் ஐம்புலனுகர்ச்சியும் காருறு கண்ணியர்பால் உண்டு என்பது விளங்குகிறது.

இதனால், ஐம்புல இன்பங்கள் இறையின்பத்திற்குத் தடையாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

வளர்கின்ற நின்கரு ணைக்கையில் வாங்கவும் நீங்கிடுப்பால்
மினிர்கின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்வென் மதிக்கொழுந்தொன்

றொனிர்கின்ற நீள்முடி உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
தெளிகின்ற பொன்னும்மின் னும் அன்ன தோற்றுச் செழுஞ்சுடரே.

பதப்பொருள் : வெள் - வெண்மையாகிய, மதிக்கொழுந்து ஒன்று - ஓர் இளம்பிறையானது, ஒளிர்கின்ற - விளங்குகின்ற, நீள் முடி - நீண்ட சடை முடியையுடைய, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, தெளிகின்ற பொன்னும் - தூய்மையான பொன்னையும், மின்னும் - மின்னலையும், அன்ன - ஒத்த, தோற்றும் - காட்சியையுடைய, செழுஞ்சுடரே - செழுமையாகிய சோதியே, வளர்கின்ற -

வளர்ந்து கொண்டிருக்கிற, நின் - உனது, கருணைக் கையில் - அருட்கரத்தால், வாங்கவும் - வளைத்துப் பிடிக்கவும், நீங்கி - விலகி, இப்பால் - இவ்வுலக வாழ்விலே, மினிர்கின்ற என்னை - புரஞ்கின்ற என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : முடியில் அணிந்திருக்கும் பிறை இறைவனது அருள் திறத்தைக் காட்ட வல்லது. தெளிகின்ற பொன்னாவது, உருக்கி எடுத்த மாற்று மிகுந்த பொன்னாம். மிகுந்த ஒளியுடைமை பற்றிப் பொன்னோடு மின்னலையும் உவமையாகக் கூறினார்.

கருணைக்கு எல்லையில்லையாதவின், 'வளர்கின்ற கருணை' என்றார். உலக இன்பத்தில் அழுந்துகின்றேன் என்பார், 'மினிர்கின்ற என்னை' என்றார். மினிர்தல் - பிறழ்தல்.

இதனால், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர் உலக இன்பத்தை விரும்பலாகாது என்பது கூறப்பட்டது.

4

செழிகின்ற தீப்புகு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன்னான்
விழுகின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்வெறி வாயறுகால்
விழுகின்ற பூமுடி உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வழிநின்று நின்னரு ஓரமு தூட்ட மறுத்தனனே.

பதப்பொருள் : வெறி வாய் - தேன் பொருந்திய வாயினையுடைய, அறுகால் - வண்டுகள், உழுகின்ற பூ - கிண்டுகின்ற மலரை அணிந்த, முடி - திருமுடியையுடைய, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, வழிநின்று - வழியில் மறித்து நின்று, நின் அருள் - உன் அருளாகிய, ஆர் அமுது - அரிய அமுதத்தை, ஊட்ட - நீ உண்பிக்க, மறுத்தனன் - மறுத்தேனாகிய, செழிகின்ற - வளர்கின்ற, தீ - விளக்குத் தீயில், புகு - விழுகின்ற, விட்டிலின் - விட்டிற்பூச்சியைப் போல, சில் மொழியாரில் - சிலவாகிய மொழிகளையுடைய மகளிரிடத்து, பல்நாள் - பல நாளும், விழுகின்ற - விருப்பங்கொள்கின்ற, என்னை - அடியேனை, விடுதி- விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : ஆறுகால் உடைமையின் வண்டு அறுகால் எனப் பெயர் பெற்றது. விட்டிற்பூச்சி விளக்கின் தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்கி அதில் விழுந்து மடியும்; அதைப் போலக் காமுகர் மாதரார் தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்கி அவர்பால் விழுந்து கெடுவார். விட்டிற்பூச்சி விளக்கொளியின் வெப்பத்தை அறியாது; அதைப் போல, மாதரின்பத்தின் தீமையை அறியாது விழுகின்றேன் என்பார், 'தீப்புகு விட்டிலிற் சின்மொழியாரிற் பன்னாள் விழுகின்ற என்னை' என்றார்.

இதனால், மகளிர் இன்பம் இறையின்பத்தையும் மறக்கச் செய்யும் கொடுமையுடையது என்பது கூறப்பட்டது.

5

மறுத்தனன் யானுன் அருளறி யாமையில் என்மணியே
வெறுத்தெனை நீவிட் டிடுதிகண் டாய்வினை யின்தொகுதி
ஒறுத்தெனை ஆண்டுகொள் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
பொறுப்பரன் றேபெரி யோர்சிறு நாய்கள்தாம் பொய்யினையே.

பதப்பொருள் : என் மணியே - என் மாணிக்கமே, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, யான் - நான், உன் அருள் - உள் திருவருளின் பெருமையை, அறியாமையில் - அறியாமையால், மறுத்தனன் - அதனை வேண்டாவென்று மறுத்தேன்; நீ எனை வெறுத்து - நீ அதற்காக அடியேனை வெறுத்து, விட்டிடுதி - விட்டுவிடுவாயோ? பெரியோர் - மேலோர், சிறு நாய்கள்தம் பொய்யினை - சிறிய நாய்போல்வாரது குற்றத்தை, பொறுப்பர் அன்றே -

மன்னிப்பார்கள் அல்லவா? (ஆதலால்) வினையின் தொகுதி ஒறுத்து - என்னுடைய வினை அனைத்தையும் அழித்து, எனை ஆண்டுகொள் - என்னை ஆண்டுகொண்டு அருள வேண்டும்.

விளக்கம் : அறியாமை - அஞ்ஞானம்; ஆணவம் என்றும் கூறலாம். ஆணவ மலச்சேர்க்கையால் திருவருட்பெருமை அறியவில்லை என்பார், 'மறுத்தனன் யானுன் அருளரி யாமையில்' என்றார். வினையின் தொகுதி, பல பிறவிகளில் செய்த வினைகளின் ஈட்டம்; சஞ்சிதம் எனப்படும். நெருப்பில் படும் விறகுக் கட்டு அழிவது போல, இறைவன் திரு முன் வினைக்கட்டு அழியும். அவ்வாறு வினைக்கட்டு அழிய வேண்டும் என்று விரும்புவார், 'வினையின் தொகுதி ஒறுத்தெனை ஆண்டுகொள்' என்றார்.

"விண்ணை வடுக்கிய விறகின் வெவ்வழல்
உண்ணிய புகிலவை யொன்றும் இல்லையாம்
பண்ணிய உலகினிற் பயின்ற பாவத்தை
நண்ணிநின் றறுப்பது நமச்சி வாயவே"

என்ற திருநாவுக்கரசர் திருவாக்கினை இங்கு நினைவுகூர்க.

இதனால், வினைத்தொகுதிகள் யாவும் இறைவன் திருவருளால் அழியும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

பொய்யவ னேனைப் பொருளென ஆண்டொன்று பொத்திக்கொண்ட
மெய்யவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விட முண்மிடற்று
மையவ னேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
செய்யவ னேசிவ னேசிநி யேன்பவம் தீர்ப்பவனே.

பதப்பொருள் : விடம் உண் மிடற்று - நஞ்சுண்ட கண்டத்தில், மையவனே - கருமையுடையவனே, மன்னும் - நிலை பெற்ற, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தர கோச மங்கைக்கு,

அரசே - தலைவரேன்,
 செய்யவனே - செம்மேனியனே, சிவனே - மங்கலப் பொருளானவனே, சிறியேன் பவம்
 தீர்ப்பவனே - சிறியேனது பிறவியை நீக்குவோனே, பொய்யவனேனை -
 பொய்யவனாகிய என்னை, பொருள் என ஆண்டு - ஒரு பொருளாகக் கருதி
 ஆண்டருளி, ஒன்று பொத்திக்கொண்ட - என் சிறுமையை மறைத்துக்கொண்ட,
 மெய்யவனே - உண்மைப் பொருளே, விட்டிடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : இறைவன் அடிகளை ஆட்கொண்ட பொழுது அவரது
 குற்றங்களைக் கருதவில்லை என்பார், 'ஆண்டொன்று பொத்திக்கொண்ட
 மெய்யவனே' என்றார். இப்பொழுதும் அவ்வாறு எனது பிழையைக் கருதலாகாது
 என்பார், 'விட்டிடுதி கண்டாய்' என்றார். 'விடமுன் மிடற்று மெய்யவனே' என்றதும்
 இக்குறிப்பை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

இதனால், இறைவன் அடியார்களது சிறுமையைப் பொறுத்துக்கொள்வான்
 என்பது கூறப்பட்டது.

7

தீர்க்கின்ற வாறென் பிழையைநின் சீர்நுள் என்கொலென்று
 வேர்க்கின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்விர வார்வெருவ
 ஆர்க்கின்ற தார்விடை உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
 ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடச் சம்வினை யேனை இருதலையே.

பதப்பொருள் : விரவார் வெருவ - பகைவர் அஞ்சம்படி, ஆர்க்கின்ற -
 ஓலிக்கின்ற, தார் - கிண்கிணி மாலை அணிந்த, விடை - காளையையுடைய,
 உத்தரகோசமங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே,
 அஞ்சொடு அச்சம் - ஜம்புல ஆசைகளும் உன் திருவடியை நீங்குகின்ற அச்சமும்,
 வினையேனை - தீவினையுடையேனை, இருதலை - இரண்டு பக்கத்திலும், ஈரக்கின்ற
 - இழுக்கின்றன; ஆதலின், என் பிழையை - என் குற்றங்களை, நின் சீர் அருள் - உன்
 பேரருளானது, தீர்க்கின்ற ஆறு என் என்று - நீக்குகின்ற விதம் எவ்வாறு என்று,
 வேர்க்கின்ற என்னை - மனம் புழுங்குகின்ற என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : உலகில் வாழ்கின்றமையால் ஜம்புல ஆசை ஒரு புறம் இழுத்துச்
 செல்கிறது. அவ்வாசை வழியே ஒழுகினால் என்ன வினையுமோ என்ற அச்சம்

மற்றொரு புறமும் இழுக்கிறது. ஆக, ஆசை ஒரு புறமும், அச்சம் மற்றொரு புறமும் இழுக்கின்றன என்பார், 'ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடச் சம்வினையேனை இருதலையே' என்றார். இதற்குக் காரணம் வினை என்பார், 'வினையேனை' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவருளே நிலையான பேற்றைத் தர வல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

8

இருதலைக் கொள்ளியின் உள்ளெறும் பொத்து நினைப்பிரிந்த
விதிதலை யேனை விடுதிகண் டாய்வியன் மூவுலகுக்
கொருதலை வாமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
பொருதலை மூவிலை வேல்வலன் ஏந்திப் பொலிபவனே.

பதப்பொருள் : வியன் - பெருமை அமைந்த, மூ உலகுக்கு - மூன்று உலகங்களுக்கும், ஒரு தலைவா - ஓப்பற்ற முதல்வனே, மன்னும் - நிலைபெற்ற, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தர கோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, பொரு - போர்க்குரிய, தலை - நுனியோடு கூடிய, மூவிலை வேல் - மூன்று இலை வடிவினதாகிய சூலத்தை, வலன் ஏந்தி - வலப்பக்கத்தில் தாங்கி, பொலிபவனே - விளங்குபவனே, இருதலைக் கொள்ளியின் உள் - இருபுறமும் ஏரிகின்ற கொள்ளிக்கட்டையின் உள்ளிடத்தே அகப்பட்ட, ஏறும்பு ஒத்து - ஏறும்பு போன்று துயருற்று, நினைப் பிரிந்த - உன்னை விட்டு நீங்கின, விரிதலையேனை - தலை விரிகோலம் உடையனை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : இருபுறமும் ஏரிகின்ற கொள்ளிக்கட்டையின் உள்ளே அகப்பட்ட எறும்பு இரு புறமும் ஒடி உய்தல் அறியாது கெட்டு அழியும். அதைப் போல, உலக ஆசை ஒரு புறமும் உன்னை அடைய வேண்டமென்ற ஆர்வம் மற்றொரு புறமும் இழுக்க, உய்தல் அறியாது கெட்டு அழிகின்றேன் என்பார், 'இருதலைக் கொள்ளியினுள்ளெறும் பொத்து' என்றார்.

மூவுலகு என்றது; மேல் கீழ் நடு என்ற மூன்று உலகங்களா.

இதனால், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டுப் பின் பிரிந்த உயிர், இருதலைக்கொள்ளியின் உள்ளே அகப்பட்ட ஏறும்பு போல உழலும் என்பது கூறப்பட்டது.

9

பொலிகின்ற நின்தான் புகுதப்பெற் றாக்கையைப் போக்கப்பெற்று
மெலிகின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்அளி தேர்விளரி
ஒலிகின்ற பூம்பொழில் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வலிநின்ற திண்சிலை யாலெரித் தாய்புரம் மாறுபட்டே.

பதப்பொருள் : அளி - வண்டுகள், தேர் - ஆராய்ந்து பாடுகிற, விளரி ஒலிகின்ற - விளரி இசையின் ஓலியானது இடையறாது நிலை பெற்றிருக்கிற, பூம்பொழில் - பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, மாறுபட்டு - பகைத்து, புரம் - முப்புரங்களை, வலி நின்ற திண்சிலையால் - வலிமை நிலைத்த உறுதியான வில்லினால், ஏரித்தாய் - அழித்தவனே, பொலிகின்ற - விளங்குகின்ற, நின் தாள் - உன் திருவடிகளில், புகுதப்பெற்று - புகப்பெற்று, ஆக்கையைப் போக்கப் பெற்றும் - உடம்பை

உன்னுடையதாகவே கொடுக்கப்பெற்றும், மெலிகின்ற - வருந்துகின்ற, என்னை - அடியேனை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : விளரி - ஏழு இசைகளுள் ஒன்று. திரிபுரத்தை அழிக்கச் சென்ற போது இறைவன் மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்டு சென்றான் ஆதலால், 'வலிநின்ற திண்சிலை யாலெரித்தாய் புரம் மாறுபட்டே' என்றார். இறைவன் ஞானாசிரியனாய் வந்து அடிகளை ஆட்கொண்ட பொழுதே அவர் தமது உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் அவனுடையவாகக் கொடுத்தார் ஆதவின், 'நின்தாள் புகுதப் பெற்று ஆக்கையைப் போக்கப் பெற்றும்' என்றார். 'அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும் - குன்றே யனையாய் என்னை யாட்கொண்ட போதே கொண்டிலையோ' என்று பின்னரும் கூறுவார். இவ்வாறு செய்தும் இன்னமும் உலக மாயையில் மயங்குகின்றேன் என்பார், மெலிகின்ற என்னை' என்றார்.

இதனால், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட பின்பும் உலக வாசனை தாக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

10

மாறுபட் டஞ்சென்னை வஞ்சிப்ப யான்ஜன் மணிமலர்த்தாள்
வேறுபட் டேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேன்மனத்தே
ஊறும்மட் டேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
நீறுபட் டேயொளி காட்டும்பொன் மேனி நெடுந்தகையே.

பதப்பொருள் : வினையேன் மனத்து - தீவினையேனது மனத்தின்கண், ஊறும் - சுரக்கின்ற, மட்டே - தேனே, மன்னும் - நிலைபெற்ற, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, நீறுபட்டு - திருவெண்ணீறு பூசப்பட்டு, ஒளி காட்டும் - ஒளியைச் செய்கின்ற, பொன் மேனி - பொன் போலும் திருமேனியையுடைய, நெடுந்தகையே - பெருந்தன்மையனே, அஞ்சு - ஐம்பொறிகள், மாறுபட்டு - பகைத்து, என்னை வஞ்சிப்ப - என்னை வஞ்சித்தலால், யான் - நான், உன் - உனது, மணி - வீரக்கழலணிந்த, மலர் - தாமரை மலரையொத்த, தாள் - திருவடியை, வேறுபட்டேனை - நீங்கினேன்; அத்தகைய என்னை, விடுதி - அங்ஙனமே விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : இறைவனை எண்ணுந்தோறும் எண்ணுந்தோறும் உள்ளத்திலே இன்பம் பெருகுமாதவின், 'மனத்தே ஊறும் மட்டே' என்றார். 'நினைத்தொறும் உள்நெக ஆனந்தத்தேன் சொரியும் குனிப்புடையான்' என்று அடிகள் பின்னரும் கூறுவார். 'உருகு மனத்து அடியவர்கட்கு ஊறும்தேனை' என்ற திருநாவுக்கரசர் திருவாக்கையும் காண்க.

'அஞ்சு' ஆகுபெயராய் ஐந்து பொறிகளைக் குறிக்கும். வஞ்சித்தலாவது, இன்பம் செய்வது போல விடயங்களை நுகர்வித்துப் பிறவித் துன்பத்தில் செதுத்துதல். 'மாறி நின்றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்புலன் ஐந்தின் வழி' என அடிகள் பின்னரும் கூறுவார்.

இதனால், ஐம்பொறிகளும் இறைவன் இன்பத்தைக்காட்டிலும் இன்பம் செய்வது போலத் துன்பமே செய்யும் என்பது கூறப்பட்டது.

நெடுந்தகை நீஎன்னை ஆட்கொள்ள யான்ஜம் புலன்கள்கொண்டு
விடுந்தகை யேனை விடுதிகண் டாய்விர வார்வெருவ
அடுந்தகை வேல்வல்ல உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கடுந்தகை யேன் உன்னும் தெண்ணீர் அழுதப் பெருங்கடலே.

பதப்பொருள் : விரவார் வெருவ - பகைவர் அஞ்சம்படி, அடும்தகை -
கொல்லுந்தன்மையுள்ள, வேல் வல்ல - வேற்போரில் வல்லவனாகிய, உத்தரகோச
மங்கைக்கு - திருவுத்தர கோச மங்கைக்கு, அரசே தலைவனே, கடுந்தகையேன் -
கொடிய தன்மையுடையேன், உன்னும் - பருகுதற்குரிய, தெள்ளீர் - தெளிந்த
தன்மையுடைய, அழுதப் பெருங்கடலே - பெரிய அழுதக் கடலே, நெடுந்தகை -
பெருந்தன்மையனே, நீ என்னை ஆட்கொள்ள - நீ என்னை அடிமை கொள்ளவும்,
யான் - நான், ஜம்புலன்கள் கொண்டு - ஜம்புல ஆசை கொண்டு, விடும் தகையேனை
- அதனால் உன்னை விடும் தன்மையனாயினேன்; அத்தகைய என்னை, விடுதி -
விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : கருணையாளனாகிய நீ உனது பெருந்தன்மையால் என்னை
ஆட்கொண்டாய் என்பார், 'நெடுந்தகை நீ என்னை ஆட்கொள்ள' என்றும்,
அங்ஙனமாயினும் எனது சிறுமையால் யான் உன்னை விடுத்து உலகத்தில் உள்ளேன்
என்பார், 'ஜம்புலன்கள் கொண்டு விடுந்தகையேனை' என்றும் கூறினார்.

இதனால், உலக இன்பத்தில் மயங்கி இறைவன் திருவருளை மறத்தல் கூடாது
என்பது கூறப்பட்டது.

கடவினுள் நாய்நக்கி யாங்குன் கருணைக் கடவின்உள்ளாம்
விடலரி யேனை விடுதிகண் டாய்விட லில்லடியார்
உடல்இல மேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
மடவின்மட் டேமணி யேஅழு தேனன் மதுவெள்ளாமே.

பதப்பொருள் : விடல் இல் அடியார் - உன் திருவடியை விடுதல் இல்லாத
அடியாரது, உடல் இலமே மன்னும் - உடலாகிய வீட்டின்கண்ணே நிலைபெறுகின்ற,

உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, மடலின் மட்டே - பூந்தேனே, மணியே - மாணிக்கமே, அழுதே -

அழுதமே, என் மது வெள்ளமே - என் மதுக்பெருக்கே, கடலினுள் கடல் நீரில், நாய் நக்கி ஆங்கு - நாய் நக்கிப் பருகினது போல, உன் கருணைக்கடலின் - உனது கருணைக்கடலினுள்ளே, உள்ளம் விடல் அரியேனை - உள்ளத்தை அழுந்திச் செல்ல விடாத என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : இறைவனுக்கு அடியாரது உடல் ஆலயமாதலின், 'அடியார் உடல் இலமே மன்னும்' என்றார். 'உடல் இடம் கொண்டாய்' என்று அடிகள் பின்னரும் கூறுவார். 'ஊனுடம்பு ஆலயம்' என்ற திருமூலர் வாக்கையும் காண்க.

கடல் நீர் மிகுந்து இருந்தாலும் நாய் நக்கித்தான் பருகுமேயன்றி வாய் திறந்து நிரம்பப் பருகாது. அதைப் போல, உனது கருணை வெள்ளம் மிகுந்து இருந்தாலும் யான் அழுந்திப் பருகாதிருக்கின்றேன் என்பார், 'கடலினுள் நாய் நக்கி யாங்குன் கருணைக் கடலினுள்ளம் விடலரி யேனை' என்றார்.

இதனால், இறைவனது கருணை ஏகவுருவாய்ப் பரந்து கிடப்பினும் உயிரினது தன்மைக்கேற்பத்தான் அதைப் பெற முடியும் என்பது கூறப்பட்டது.

13

வெள்ளத்துள் நாவற்றி யாங்குன் அருள்பெற்றுத் துன்பத்தின்றும்
விள்ளக்கி லேனை விடுதிகண் டாய்விரும் பும் அடியார்
உள்ளத்துள் ஓய்மன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கள்ளத்து ளேற்கரு ஓய்களி யாத களினனக்கே.

பதப்பொருள் : விரும்பும் அடியார் - விரும்புகின்ற அடியாருடைய, உள்ளத்து உள்ளாய் - உள்ளத்தில் நிலைத்திருப்பவனே, மன்னும் - நிலை பெற்றிருக்கின்ற, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, வெள்ளத்துள் - நீர்ப்பெருக்கின் நடுவில் இருந்தே, நா வற்றியாங்கு - ஒருவன் நீர் பருகாது தாகத்தால் நா உலர்ந்து போனாற்போல, உன் அருள் பெற்று - உன்னருள் பெற்றிருந்தே, துன்பத்து - துன்பத்தினின்றும், இன்றும் விள்ளக்கிலேனை - இப்பொழுதும் நீங்குவதற்கு ஆற்றல் இல்லாதிருக்கின்ற என்னை, விடுதி -

விட்டுவிடுவாயோ! கள்ளத்துளேன் எனக்கு - வஞ்சகச் செயலுடையேனாகிய எனக்கு, களியாத களி அருளாய் - இதுகாறும் கண்டறியாத பேரின்பத்தைத் தந்தருள்க.

விளக்கம் : கரை புரண்டு ஒடும் பெருவெள்ளத்தின் இடையே ஒருவன் தாக விடாயினால் நாவரட்சி கொண்டு வருந்துவானேயானால் அஃது அவன் அந்நீரைப் பருகித் தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ள மாட்டாத குறையேயன்றி வேறில்லை. அது போல, உனது கருணைப் பெருக்கை யான் பெற்றிருந்தும் உலகத் துன்பத்தினால் வருந்துவது, அதனை அனுபவிக்க மாட்டாத குறையேயன்றி

வேறில்லை என்பதையே இங்கு உவமையால் விளக்கினார். இவ்வாரே பட்டினத்தடிகள் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவையுள், "நின்னது குற்றம் உள்ளதோ . . . பாவிகள் தமதே பாவம்" என்று எடுத்துப் பல உவமைகளால் விரித்து விளக்கினார். 'விள்ளக்கில்' என்பதில் 'கில்' ஆற்றல் உணர்த்துவது; ககர ஒற்று விரித்தல் விகாரம். இதுகாறும் அனுபவித்த உலக இன்பம் பொறி புலன்களின் உதவியால் அனுபவித்த இன்பம்; இறைவன் இன்பம் அத்தகையது அன்றாதவின், அதனைக் 'களியாத களி' என்றார்.

இதனால், இறைவனது பேரின்பத்தை அனுபவியாதது உயிர்களின் குற்றமேயன்றி, இறைவன் குற்றம் அன்று என்பது கூறப்பட்டது.

14

களிவந்த சிந்தையொ டுன்கழல் கண்டும் கலந்தருள
வெளிவந்தி லேனை விடுதிகண் டாய்மெய்ச் சுடருக்கெல்லாம்
ஒளிவந்த பூங்கழல் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
எளிவந்த எந்தை பிரான்னன்னை ஆனுடை என்னப்பனே.

பதப்பொருள் : மெய்ச்சுடருக்கு எல்லாம் - உண்மையான ஒளிகட்கெல்லாம், ஒளி வந்த - ஒளியைத் தந்த, பூங்கழல் பொலிவாகிய திருவடியையுடைய, உத்தரகோச மங்கைக்கு திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, எளிவந்த - எனக்கு எளிதில் கிடைத்த, எந்தை பிரான் - எனக்குத் தந்தையும் தலைவனும் ஆகியவனே, என்னை ஆள் உடை என் அப்பனே - என்னை அடிமையாகவுடைய என் ஞானத் தந்தையே, களிவந்த சிந்தையொடு - மகிழ்வோடு கூடிய மனத்தோடு, உன் கழல் கண்டும் - உன் திருவடியைக் காணப்பெற்றும், கலந்து அருள் - நீ என்னோடு கலந்து

அருள் செய்யுமாறு, வெளி வந்திலேனை - உலகப் பற்றிலிருந்தும் வெளிவாராத என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : மெய்ச்சடராவன, இயற்கையில் ஒளியுடைய சூரியன் போன்ற ஒளி மண்டிலங்கள். அவற்றுக்கும் அவ்வொளியைத் தந்தவன் இறைவனாதவின், 'சடருக்கெல்லாம் ஒளி வந்த பூங்கழல்' என்றார். திருவடிக் காட்சி பெற்ற பின்னரும் உலகப்பற்றை யான் விடவில்லை என்று வருந்துவார், 'கழல் கண்டும் கலந்தருள வெளி வந்திலேனை' என்றார்.

இதனால், திருவடிக்காட்சி பெற்றவர் உலகக் காட்சியை நீக்குதல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

15

என்னைஅப் பாஅஞ்சல் என்பவர் இன்றிநின் றெய்த்தலைந்தேன்
மின்னைஒப் பாய்விட் டிடுதிகண் டாய்உவ மிக்கின்மெய்யே
உன்னைஒப் பாய்மன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
அன்னைஒப் பாய் எனக் கத்தன்ஒப் பாய்னன் அரும்பொருளே.

பதப்பொருள் : மெய் உவமிக்கின் - உனது திருமேனிக்கு உவமை சொல்லின், மின்னை ஒப்பாய் - மின்னலை ஒப்பாய், உன்னை ஒப்பாய் - உனக்கு நீயே நிகராவாய், மன்னும் - நிலை பெற்றிருக்கின்ற, உத்தரகோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, எனக்கு அன்னை ஒப்பாய் - எனக்குத் தாயை ஒப்பாய், அத்தன் ஒப்பாய் - தந்தையை ஒப்பாய், என் அரும்பொருளே - எனக்குக் கிடைத்தற்கு அரிய பொருளே, என்னை - அடியேனை, அப்பா அஞ்சல் என்பவர் இன்றி நின்று - 'அப்பா பயப்படாதே!' என்று சொல்லுவார் இல்லாமல் நின்று, எய்த்து அலைந்தேன் - இளைத்துத் திரிந்தேன்; விட்டிடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : 'உன்னை ஒப்பாய்' என்றது, இறைவனுக்கு நிகராவார் வேறொருவரும் இல்லை என்றபடி. 'தாமே தமக்கு ஒப்பு மற்றில்லவர்' என்றார் திருக்கோவையாரிலும். உலகியற் பொருள்களில் சிறந்த உவமை கூறுவார், 'அன்னை ஒப்பாய் எனக் கத்தன் ஒப்பாய்' என்றார். இளைப்பு நீக்கி அஞ்சேல் என்று

அருஞுபவன் இறைவனாதலின், 'அஞ்சல் என்பவர் இன்றி நின்றெய்தலைந்தேன்; விட்டிடுதி' என்று வேண்டுகிறார்.

இதனால், உயிர்கள் இளைத்த நேரத்தில் அஞ்சேல் என்று வந்து அருள் செய்பவன் அம்மையப்பனாகிய இறைவனே என்பது கூறப்பட்டது.

16

பொருளே தமியேன் புகலிட மேநின் புகழ்இகழ்வார்
வெருளே எனைவிட் டிடுதிகண் டாய்மெய்மை யார்விழுங்கும்
அருளே அணிபொழில் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
இருளே வெளியே இகபர மாகி இருந்தவனே.

பதப்பொருள் : மெய்மையார் விழுங்கும் - உண்மை அன்பர் விழுங்கும், அருளே - அருட்கனியே, அணி பொழில் - அழகிய சோலை சூழ்ந்த, உத்தர கோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, இருளே - இருளாய் இருப்பவனே, வெளியே - ஓளியாய் இருப்பவனே, இகபரம் ஆகி இருந்தவனே - இம்மை மறுமைகளாகி இருந்தவனே, பொருளே - உண்மைப் பொருளானவனே, தமியேன் புகலிடமே - தனியனாகிய எனக்குச் சரண் புகும் இடமே, நின் புகழ் இகழ்வார் - உன் புகழை நிந்திப்பவர்க்கு, வெருளே - அச்சத்துக்குக் காரணமாய் இருப்பவனே, எனை விட்டிடுதி - என்ன விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியாதலின், 'மெய்மையார் விழுங்கும் அருளே' என்றார். உயிர்களுக்கு மறைப்பையும் அருளையும் செய்பவன் என்பார், 'இருளே வெளியே' என்றார். 'சோதியனே துன்னிருளே' என்று முன்னும் கூறினார். உலகில் காணப்படும் பொருள்களைல்லாம் பொருள் அல்ல; இறைவன் ஒருவனே உண்மைப் பொருளாதலின், 'பொருளே' என்றதற்கு மெய்ப்பொருள் என்று உரைக்கப்பட்டது. வெருள் - அச்சம். அச்சத்துக்குக் காரணமானவனை அச்சம் என்றே கூறினார். 'மெய்யன்பர் விழுங்கும் 'கனி' என்றும், 'தமியேன் புகலிடம்' என்றும் 'இகழ்வார்க்கு வெருள்' என்றும் கூறியது, அடியேன் உன்னைப் போற்றுகின்றவனேயன்றி இகழ்கின்றவனல்லேனாதலின், என்னை விடுதல் கூடாது என்னும் குறிப்புடையதாம்.

இதனால், புகலிடமாக அடைந்தவரை இறைவன் கைவிடமாட்டான் என்பது கூறப்பட்டது.

17

இருந்தென்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள் ஒற்றிவை
என்னினல்லால்

விருந்தின னேனை விடுதிகண் டாய்மிக்க நஞ்சமுதா
அருந்தின னேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
மருந்தின னேபிற விப்பினிப் பட்டு மடங்கினர்க்கே.

பதப்பொருள் : மிக்க நஞ்ச - மிகுதியாகிய நஞ்சை, அமுது ஆ - அமுதமாக, அருந்தினனே - உண்டவனே, மன்னும் - நிலைபெற்ற, உத்தர கோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, பிறவிப் பினிப் பட்டு மடங்கினர்க்கு - பிறவியாகிய நோயிற்சிக்கி முடங்கிக் கிடந்தவர்க்கு, மருந்தினனே - மருந்தாய் இருப்பவனே, இருந்து - எழுந்தருளியிருந்து, என்னை - அடியேனை, ஆண்டுகொள் - ஆண்டுகொள்வாய், விற்றுக்கொள் - விற்றுக்கொள்வாய், ஒற்றிவை - ஒற்றிவைப்பாய், என்னின் அல்லால் - என்ற இவை போன்ற செயல்களில் என்னை உனக்கு உரியவனாகக் கொள்வதல்லது, விருந்தினனேனை - புதிய அடியானாகிய என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : இறைவன் மருந்தாய் இருந்து, தீராத நோயாகிய பிறவியைத் தீர்க்க வல்லவனாதவின், 'பிறவிப் பினிபட்டு மடங்கினர்க்கு மருந்தினனே' என்றார். 'மந்திரமுந் தந்திரமும் மருந்துமாகித் தீராநோய் தீர்த்தருள வல்லான்' என்ற திருநாவுக்கரசர் திருவாக்கையும் காண்க.

ஆண்டுகொள்ளுதல் - தனக்கே அடிமையாகக் கொள்ளுதல்.
விற்றுக்கொள்ளுதல் - பிறருக்கு விற்பனை செய்தல். ஒற்றிவைத்தல் - பிறருக்கு அடைமானம் வைத்தல். இம்முன்றையும்

செய்ய உரிமையுள்ளவன் இறைவனாதவின், 'இருந்தென்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள் ஒற்றிவை' என்றார். 'என்னின் அல்லால் விடுதி கண்டாய்' எனச் சேர்த்து முடிவு கொள்க.

ஞானாசிரியனோடு வந்த அடியார் பழவடியார்களாதலின், தம்மை 'விருந்தினன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் சர்வ சுதந்தரம் உடையவன் என்பது கூறப்பட்டது.

18

மடங்களன் வல்வினைக் காட்டெநின் மன்அருள் தீக்கொளுவும்
விடங்களன் றன்னை விடுதிகண் டாய்னன் பிறவியைவே
ரொடுங்களைந் தாண்டுகொள் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கொடுங்கரிக் குன்றுரித் தஞ்சவித் தாய்வஞ்சிக் கொம்பினையே.

பதப்பொருள் : உத்தர கோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே - தலைவனே, கொடுங்கரிக்கன்று உரித்து - கொடிய யானையாகிய மலையினை உரித்து, வஞ்சிக் கொம்பினை - வஞ்சிக் கொடி போன்ற உழையம்மையை, அஞ்சவித்தாய் - அஞ்சவித்தவனே, என் வல்வினைக்காட்டை - எனது கொடிய வினையாகிய காட்டினை, மடங்க - ஆழியும்படி, நின் மன் அருள் - உனது நிலைபெற்ற அருளாகிய, தீக்கொளுவும் - நெருப்பையிட்டு ஏரிக்கின்ற, விடங்க - வீரனே, என்றன்னை விடுதி - என்னை விட்டுவிடுவாயோ? என் பிறவியை - எனது பிறவியாகிய மரத்தை, வேரொடும் களைந்து - வேரொடுங் களைந்து, ஆண்டுகொள் - ஆட்கொண்டருள்வாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் உலகத்தார்க்கு அருளும்பொருட்டுக் குன்று போன்ற யானையை ஆழித்து, அதன் ஆற்றலை அடக்கினான் என்பார், 'கொடுங்கரிக் குன்றுரித்து' என்றார். அது போலத் தமக்கு அருளுதற்பொருட்டுத் தம்முடைய வினையாகிய காட்டை ஆழித்து, அதன் வலிமையை அடக்குவான் என்பார், 'மடங்க என் வல்வினைக் காட்டை நின் மன் அருள் தீக்கொளுவும் விடங்க' என்றார்.

கரிக்குன்றுரித்தது :

கயமுகாசரன் என்ற அசுரன் பிரமனை நோக்கித் தவம் செய்து சிவபிரான் தவிர மற்ற ஒருவராலும் ஆழியா வரம் பெற்று, நல்லோர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தான். அவனது கொடுமைக்கு அஞ்சிய முனிவர்கள் காசியிற்சென்று சிவபிரானை

அடைக்கலம் புக்கனர். அங்கும் சென்ற கயமுகாசரனைச் சிவபிரான் பிரளய கால உருத்திர வடிவம் கொண்டு அழித்து, அவன் தோலைப் போர்த்தருளினன்.

இதனால், இறைவனது அருளாகிய தீ, அடியாரது வினையாகிய காட்டை அழிக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

19

கொம்பரில் லாக்கொடி போல் அல மந்தனன் கோமளமே
வெம்புகின் றேனை விடுதிகண் டாய்விண்ணர் நண்ணுகில்லா
உம்பருள் ளாய்மன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
அம்பர மேநில னேஅனல் காலொடப் பானவனே.

பதப்பொருள் : விண்ணர் நண்ணுகில்லா - தேவர்களும் அனுகக் கூடாத, உம்பர் உள்ளாய் - மேலிடத்திருப்பவனே, மன்னும் - நிலை பெற்ற, உத்தர கோச மங்கைக்கு - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு, அரசே தலைவனே, அம்பரமே - ஆகாயமே, நிலனே - பூமியே, அனல்காலோடு - நெருப்பு, காற்று என்பவற்றோடு, அப்பு ஆனவனே - நீரும் ஆனவனே, கோமளமே - இளமை நலமுடையோனே, (யான்) கொம்பர் இல்லா - கொழு கொம்பில்லாத, கொடிபோல் - கொடியைப் போல், அலமந்தனன் - சுழன்றேன்; வெம்புகின்றேனை - இவ்வாறு மேலிடுகின்ற என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : இந்திரன் முதலிய தேவர் இருக்கும் உலகம் வேறு, சிவபெருமான் வாழும் இடம் வேறு. அது சிவலோகம் எனப்படும். அஃது எல்லாப் பதங்களுக்கும் மேலாய பதமாதலின், 'விண்ணர் நண்ணுகில்லா உம்பருள்ளாய்' என்றார்.

கொழுகொம்பு - கொடிகள் பற்றியேறிப் பந்தலிற்படர்தற்கு நடும் கொம்பு. தாவிப் படர்வதற்குக் கொம்பு இல்லையென்றால், கொடி சுழன்று வாடும். அதைப் போல அலைந்து வாடுகின்றேன், எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும் என்பார், 'அலமந்தனன் வெம்புகின்றேனை விடுதிகண்டாய்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் தன்னைச் சார்ந்த அடியார்க்குக் கொழு கொம்பு போல இருந்து உதவவான் என்பது கூறப்பட்டது.

ஆனைவெம் போரிற் குறுந்தூ றெனப்புல னாலலைப்புண்
 டேனெந் தாய்விட் டிடுதிகண் டாய்வினை யேன்மனத்துத்
 தேனையும் பாலையும் கன்னலை யும் அமு தத்தையும்ஒத்
 தூனையும் என்பினை யும் உருக் காநின்ற ஒன்மையனே.

பதப்பொருள் : எந்தாய் - என் அப்பனே, வினையேன் மனத்து - தீவினையேனது உள்ளத்தின்கண், தேனையும் - தேனினையும், பாலையும் - பாலினையும், கன்னலையும் - கருப்பஞ்சாற்றையும், அமுத்ததையும் - அமுதத்தினையும், ஒத்து - நிகர்த்து (இனிமையாயிருந்து), ஊனையும் - உடம்பையும், என்பினையும் - உடம்புள்ளிருக்கும் எலும்பையும், உருக்காநின்ற - உருகப்பண்ணுகிற, ஒன்மையனே - ஒளியுடையோனே, ஆனை வெம்போரில் - யானையினது கொடிய சண்டையில் அகப்பட்ட, குறுந்தூறு என - சிறு புதர் போல, புலனால் - ஜம்புலன்களால், அலைப்புண்டேனை - அலைக்கப்பட்ட என்னை, விட்டிடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்குவான் இறைவனாகவின் 'ஊனையும் என்பினையும் உருக்காநின்ற ஒன்மையனே' என்றார். யானைப்போரில் சிறு புதர்கள் அவற்றின் காலிற்பட்டுச் சிதையும். அதைப் போல, ஜம்புல ஆசைப் போரில் அகப்பட்டுத் துன்புறுகின்கிறேன் என்பார், 'ஆனை வெம்போரிற் குறுந்தூ றெனப் புலனால் அலைப்புண்டேனை' என்றார்.

இதனால், ஜம்புல ஆசை வயப்பட்டோர் துன்பம் எதுவர் என்பது கூறப்பட்டது.

ஒன்மைய னேதிரு நீற்றைத் தூளித் தொளிமினிரும்
 வெண்மைய னேவிட் டிடுதிகண் டாய்மெய் யடியவர்கட்
 கன்மைய னேனன்றும் சேயாய் பிறர்க்கறி தற்கரிதாம்
 பெண்மைய னேதொன்மை ஆண்மைய னேஅவிப் பெற்றியனே.

பதப்பொருள் : ஒன்மையனே - ஒளிப்பிழம்பாய் உள்ளவனே, திருநீற்றை உத்தூளித்து - திருவெண்ணீற்றை நிறையப் பூசி, ஒளி மினிரும் வெண்மையான -

அந்நீற்றோளியால் விளங்கும் வெண்ணிறமுடையவனே, மெய் அடியவர்கட்கு - மெய்யடியார்க்கு, அண்மையனே, பக்கத்தில் இருப்பவனே, பிறர்க்கு என்றும் சேயாய் - அடியரல்லாத ஏனையோர்க்கு எக்காலத்தும் தூரத்தில் இருப்பவனே, அறிதற்கு அரிதாம் - அறிதற்கரியதாகிய பொருளாய் இருப்பவனே, பெண்மையனே - பெண்ணாய் இருப்பவனே, தொன்மை - பழமையானவனே, ஆண்மையனே - ஆணாய் இருப்பவனே, அலிப்பெற்றியனே - அவித்தன்மையாய் இருப்பவனே, விட்டிடுதி - என்னை விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : இறைவன் செம்மேனியம்மானாதவின், 'ஓண்மையனே' என்றார். நீர் கலவாத பொடியை உடல் முழுவதும் பூசுதல் உத்தானமாகப் பூசுதலாம். 'அறிதற்கரிதாம்' என்றதும், 'தொன்மை' என்றதும் இறைவனையே ஆகையால் அவ்வாறு பொருள் உரைக்கப்பட்டது. உலகத்தை ஆண் பெண் அவி என்ற முப்பிரிவில் அடக்கலாம். இறைவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் தங்கி இருத்தவின், 'பெண்மையனே, ஆண்மையனே, அலிப் பெற்றியனே' என்றார்.

இதனால், இறைவன் எல்லாப் பொருளுமாய் இருப்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

22

பெற்றது கொண்டு பிழையே பெருக்கிச் சுருக்குமன்பின்
வெற்றடி யேனை விடுதிகண் டாய்விடி லோகெடுவேன்
மற்றடி யேன்றன்னைத் தாங்குநர் இல்லைனன் வாழ்முதலே
உற்றடி யேன்மிகத் தேறிநின் ரேன்னனக் குள்ளவனே.

பதப்பொருள் : என் வாழ்முதலே - என் வாழ்க்கைக்குக் காரணமான முதற்பொருளே, எனக்கு உள்ளவனே - எனக்குப் பற்றுக்கோடாய் உள்ளவனே, உற்று - உன்னை விட்டு விலகியதனால் வரும் துன்பத்தை அனுபவித்து, அடியேன் மிகத் தேறி நின்றேன் - அடியேன் இவ்வுலகம் இத்தன்மையது என்பதை மிகவும் தெளிவாக அறிந்து நின்றேன்; (இனியும்) பெற்றது கொண்டு - எனக்கு இவ்வுலகத்தில் கிடைத்ததைப் பற்றிக்கொண்டு, பிழையே பெருக்கி - குற்றத்தையே பெருகச் செய்து, சுருக்கும் அன்பின் - அன்பைச் சுருங்கச் செய்கின்ற, வெற்றடியேனை - பயனற்ற அடியேனை, விடுதி - விட்டு விடுவாயோ! விடலோ - விட்டுவிட்டாலோ,

அடியேன்றனளை - அடியேனை, தாங்குநர் - தாங்குவோர், மற்று இல்லை - வேறு ஒருவரும் இல்லை, கெடுவேன் - அதனால் நான் ஆழிவேன்.

விளக்கம் : உலகம் துன்பமானது என்பது உன்னைப் பிரிந்த பின்பே தெளிவாக விளங்கிற்று என்பார், 'உற்றடியேன் மிகத் தேறி நின்றேன்' என்றார். 'உற்றலாற் கயவர் தேறார் என்னுங் கட்டுரையோ டொத்தேன்' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கு இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

உடம்பு முதலியவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு அன்பைப் பெருக்கிப் பிழையைச் சுருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாது அவற்றால் மயங்கிப் பிழையே பெருக்கி அன்பைச் சுருக்குகின்றேன் என்று வருந்துவார், 'பெற்றது கொண்டு பிழையே பெருக்கிச் சுருக்கு மன்பின் வெற்றடியேன்' என்றார். ஆயினும், இறைவனே வாழ்முதலாகையால், வேறு ஒருவரும் தாங்குவதற்கு இல்லை என்பார், 'அடியேன்றனளைத் தாங்குநர் இல்லை என் வாழ்முதலே' என்றார். ஆதலால், கைவிடலாகாது என்பார், 'விடுதி கண்டாய்' என்றார்.

இதனால், இறைவனே எல்லா உயிர்களுக்கும் ஆதாரமாயிருந்து காக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

23

உள்ளன வேநிற்க இல்லன செய்யுமை யல்துழனி
வெள்ளன் அலேனை விடுதிகண் டாய்வியன் மாத்தடக்கைப்
பொள்ளநல் வேழத் துரியாய் புலன்னின்கண் போதலொட்டா
மெள்ளென வேமொய்க்கும் நெய்க்குடந் தன்னை ஏறும்பெனவே.

பதப்பொருள் : வியன் மாதடக்கை - மிகவும் பெரிய நீண்ட துதிக்கையின்கண், பொள்ளல் - துளையினையுடைய, நல்வேழத்து உரியாய் - அழகிய யானையின் தோலையுடையானே, புலன் - ஜம்புலன்களும், நின்கண் போதல் ஒட்டா - உன்பால் செல்ல ஒட்டாமல், நெய்க்குடந்தன்னை ஏறும்பு என - நெய்க்குடத்தை ஏறும்பு மொய்ப்பது போல, மெள்ளென மொய்க்கும் - என்னை மெல்லென மொய்க்கின்றன; (அதனால்) உள்ளன நிற்க - உன்மையானவை இருக்க, இல்லனவே செய்யும் - பொய்யாயினவற்றையே செய்கிற, மையல் துழனி - மயக்கத்தையும் ஆரவாரத்தையும்

உடைய, வெள்ளன் அலேனை - தூயவன் அல்லாதவனாகிய என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : நெய், அதனை வைத்தவர்களுக்கு உணவாகப் பயன்பட வேண்டுவது. ஆனால், ஏறும்புகள் மொய்த்து அதைத் தமக்கு உணவாக்கிக்கொள்ள முயல்கின்றன. அது போல, எனது அறிவு ஆண்டவனாகிய உன்னை அறிவதற்குப் பயன்பட வேண்டுவது. அதனை ஜம்புலன்கள் மொய்த்துத் தன் வசப்படுத்த முயல்கின்றன என்பது, 'நெய்குடந்தன்னை ஏறும்பெனவே' என்னும் உவமையால் அறியப்படும்.

என்றும் ஆழியாமையால் மெய்யை உள்ளன என்றும், ஆழிவடைமையால் பொய்யை இல்லன என்றும் கூறினார். வென்னை தூய்மையைக் காட்டலால், வெள்ளன் என்பதற்குத் தூய்மையன் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'கள்ளரோ புகுந்தீரன்னக் கலந்துதானோக்கி நக்கு, வெள்ளரோ மென்று நின்றார் விளங்கினம் பிறையனாரோ' என்ற திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் 'வெள்ளரோம்' என்பது, 'கள்வர் அல்லோம்' என்ற பொருளில் வந்திருப்பதைக் காண்க.

இதனால், ஜம்புல ஆசை இறைவனது திருவடியைச் சேரவிடாது தடுக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

24

எறும்பிடை நாங்கூ மீண்புல னாலரிப் புண்டலந்த
வெறுந்தமி யேனை விடுதிக்கண் டாய்வெய்ய கூற்றொடுங்க
உறுங்கடிப் போதவை யேறணர் வற்றவர் உம்பரும்பர்
பெறும்பத மேஅடி யார்பெய ராத பெருமையனே.

பதப்பொருள் : வெய்ய கூற்று ஒடுங்க - கொடிய இயமன் ஒடுங்கும்படி, உறும் - அவன்மேல் பொருந்திய, கடிப்போது அவையே - மனம் நிறைந்த தாமரை மலர்களையொத்த உன் திருவடிகளாகிய அவற்றையே, உனர்வுற்றவர் - அழுந்தி அறிந்தவர்கள், பெறும் - பெறுகின்ற, உம்பர் உம்பர் - மிக மேலான,

பதமே - பதவியாய் உள்ளவனே, அடியார் - அடியவராயினார், பெயராத பெருமையனே - பின்பு உன்னைவிட்டு நீங்காத பெருமையுடையவனே, ஏறும்பு இடை

- பல எறும்புகட்டு இடையே அகப்பட்ட, நாங்கூழ் என - நாகப்பூச்சி அரிப்புண்டு வருந்தினாற்போல, புலனால் - புலன்களிடையே அகப்பட்டு, அலந்த - அரித்துத் தின்னப்பட்டு வருந்தின, வெறுந்தமியேனை - பயனில்லாத தனியேனை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ?

விளக்கம் : வெய்ய கூற்றை ஒடுக்கியது திருவடியாதலால் கடிப்போது என்றதற்கு மணம் நிறைந்த திருவடி என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. போது என்பது உருவகம். சிவபதம் தேவர் பதங்களுக்கும் மேலாகிய பதமாதலாலே, 'உம்பர் உம்பர் பதமே' என்றார். சிவத்தை அடைந்தவர் பிரிய விரும்ப மாட்டாராதலாலே, 'அடியார் பெயராத பெருமையனே' என்று அழைத்தார். 'மேவினார் பிரியமாட்டா விமலனார்' என்ற பெரிய புராணத்தையுங்காண்க.

ஒரு நாங்கூழ்ப் புழுவைப் பல எறும்புகள் பற்றி அரித்துத் தின்ன, அப்புழு அவற்றிடையே அகப்பட்டுத் துடித்து அழிவது போல, ஒருவனாகிய என்னை ஐந்து புலன்களும் பற்றியிழுத்து வருத்த, யான் அவற்றிடையே அகப்பட்டு வருந்திக் கெடுகின்றேன் என்பார், 'எறும்பிடை நாங்கூழீனப் புலனால் அரிப்புண் டலந்த வெறுந்தமியேன்' என்றார். முன் பாட்டில் உயிரை ஐம்புலன்கள் சூழ்வதை மட்டும் குறித்தார். இதில், ஓர் உயிரை ஐந்து புலன்கள் பற்றி வருத்திக் கெடுப்பதைக் குறித்தார்.

இதனால், ஐம்புலன்கள் உயிரைப் பல துறைகளில் ஈர்த்துத் துன்புறுத்தும் என்பது கூறப்பட்டது.

25

பெருநீர்ரறச்சிறு மீன்துவண் டாங்கு நினைப்பிரிந்த
வெருநீர்மை யேனை விடுதிகண் டாய்வியன் கங்கைபொங்கி
வருநீர் மடுவுள் மலைச்சிறு தோணி வடிவின்வெள்ளைக்
குருநீர் மதிபொதி யுஞ்சடை வானக் கொழுமணியே.

பதப்பொருள் : வியன் கங்கை - பெரிய கங்கையாகிய, பொங்கி வருநீர் மடுவுள் - பெருகுகின்ற நீரையுடைய பள்ளத்துள், மலை - எதிர்த்து நிற்றலையுடைய, சிறுதோணி வடிவின் - சிறிய தோணியின் தோற்றும் போல, வெள்ளைக் குருநீர் - வெண்மை நிறமும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய, மதி - பிறைச்சந்திரன், பொதியும் -

தவழ்கின்ற, சடை - சடையினுடைய, வானம் - பரமாகாயத்திலுள்ள, கொழுமணியே - செழுமையாகிய மாணிக்கமே, பெருநீர் அற - மிகுந்த நீரானது வற்றிப்போக, சிறுமீன் துவண்டாங்கு - சிறிய மீன்கள் வாடினாற்போல, நினைப் பிரிந்த - உன்னை விட்டு நீங்கின, வெரு நீர்மையேன - அஞ்சுதலாகிய குணத்தையுடைய என்னை, விடுதி - விட்டு விடுவாயோ!

விளக்கம் : கங்கைக் கரையிலே தோணி நிற்பது போல இறைவனது சடையிலுள்ள கங்கையின் அருகே பிறை உள்ளது என்பார், 'தோணி வடிவின் வெள்ளைக் குருநீர்மதி' என்றார். பிறைச்சந்திரனுக்கு அடைக்கலம் தந்து காத்தது போலத் தம்மையும் காக்க வேண்டும் என்பார், 'மதி பொதியுஞ்சடை வானக் கொழுமணியே' என்று விளித்தார்.

'நீரிலிருந்து நீங்கிய மீன்கள் வாடும்; அதைப் போல, உன்னைப் பிரிந்த நான் வாடுகின்றேன் என்பார், 'பெருநீரறச் சிறு மீன் துவண்டாங்கு நினைப்பிரிந்த வெருநீர்மையேனை' என்றார். வெருவதல் - உலகத் துன்பம் நோக்கி அஞ்சுதல்.

இதனால், இறைவன் அருள் வெள்ளத்தை நீங்கினவர் நீர் வெள்ளத்தை நீங்கின மீன் போல் வாடுவர் என்பது கூறப்பட்டது.

26

கொழுமணி ஏர்நகை யார்கொங்கைக் குன்றிடைச் சென்றுகுன்றி விழுமடி யேனை விடுதிகண் டாய்மெய்ம் முழுதுங்கம்பித் தழுமடி யாரிடை ஆர்த்துவைத் தாட்கொண் டருளினன்னைக் கழுமணி யேஇன்னும் காட்டுகண் டாய்நின் புலன்கழலே.

பதப்பொருள் : மெய் முழுவதும் - உடல் முழுவதும், கம்பித்து - நடுங்கப்பெற்று, அழும் - அழுகின்ற, அடியார் இடை - அடியார் நடுவே, என்னை ஆர்த்து வைத்து என்னைப் பொருத்தி வைத்து, ஆட்கொண்டருளி - அடிமை கொண்டருளி, கழுமணியே - தூய்மை செய்த மாணிக்கமே, கொழுமணி - செழுமையாகிய முத்துப் போன்ற, ஏர் - அழகிய, நகையார் - பல்லினையுடைய மாதராரது, கொங்கைக் குன்றிடை - தனங்களாகிய இருகுன்றுகளின் நடுவில், சென்று - போய், குன்றி விழும் அடியேனை - மயங்கி விழுகின்ற அடியேனை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ! இன்னும் -

இனியும் முன் போல, நின் புலன் கழல் - உனது ஞானமாகிய திருவடியை, காட்டு - அடியேனுக்குக் காட்டுவாயாக.

விளக்கம் : திருப்பெருந்துறையில் கண்ட கோலத்தை மீண்டும் திருவுத்தரகோச மங்கையில் காண விழைகின்றாராதவின், 'இன்னும் காட்டு கண்டாய் நின்புலன் கழலே' என்றார். புலன் - ஞானம். நகைக்கு உவமையாகப் புணர்க்கப்பட்டமையால் மனி என்பது முத்தை உணர்த்திற்று.

இதனால், மாதராராசை மயக்கத்தை இறைவனது திருவருளே தீர்க்க வல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

27

புலன்கள் திகைப்பிக்க யானும் திகைத்திங்கொர் பொய்ந்நெறிக்கே
விலங்குகின் ரேனை விடுதிகண் டாய்விண்ணும் மண்ணுமெல்லாம்
கலங்கமுந் நீர்நஞ் சமுதுசெய் தாய்கரு ணாகரனே
துலங்குகின் ரேன்அடி யேன்உடை யாய்னன் தொழுகுலமே.

பதப்பொருள் : விண்ணும் மண்ணும் எல்லாம் - விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் முழுவதும், கலங்க - அஞ்சிக் கலக்கமுற்ற போது, முந்நீர் - கடலில் ஏழுந்த, நஞ்சு - விடத்தை, அழுது செய்தாய் - அழுதமாக உண்டவனே, கருணாகரனே - அருட்கடலே, உடையாய் - என்னை ஆளாக உடையவனே, என் தொழுகுலமே - என் வேதியனே, அடியேன் துலங்குகின்றேன் - அடியேன் பிறப்புக்கு அஞ்சி நடுங்குகின்றேன், புலன்கள் - ஐம்புலன்களும், திகைப்பிக்க - திகைக்கச் செய்ய, யானும் திகைத்து - நானும் திகைப்பை அடைந்து, இங்கு - இவ்விடத்தில், ஓர் - ஓரு, பொய் நெறிக்கே - பொய் வழியிலே, விலங்குகின்றேனை - உன்னை விட்டு விலகித் திரிகின்ற என்னை, விட்டு - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : முந்நீர் - மூன்று நீர். அவை ஆற்றுநீர், மழைநீர், ஊற்றுநீர் என்பன. அன்றிப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற மூன்று தன்மைகளையுடைமையால் முந்நீர் எனப்பட்டது என்றும் கூறுவர். நஞ்சை அழுதாக உண்டு தேவர்களைக் காப்பாற்றியமையால் 'கருணாகரன்' என்றார். 'பொய்யையும் மெய்யாக நீ மாற்றுதல் கூடும்' என்ற குறிப்பும் இதனால் விளங்கும். அந்தணனாகி ஆண்டனன் ஆதவின், 'என் தொழுகுலமே' என்றார்.

நிலையாதவற்றை நிலையின் என்று உணர்வது பொய்ந்தெறி. பொய்ந்தெறியில் செல்கின்றமை நோக்கிக் கைவிடலாகாது என்பார், 'பொய்ந்தெறிக்கே விலங்குகின்றேனை விடுதி கண்டாய்' என்றார்.

இதனால், அடியார்களது குற்றத்தைப் பொறுத்து ஆட்கொள்ளும் அருளுடையவன் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

28

குலம்களைந் தாய்களைந் தாய்னன்னைக் குற்றம்கொற் றச்சிலையாம்
விலங்கல்னந் தாய்விட் டிடுதிகண் டாய்பொன்னின் மின்னு
அலங்கலம் தாமரை மேனிஅப் பாழைப் பிலாதவனே (கொன்றை
மலங்கள்ஜைந் தாற்சழல் வன்தயி ரிற்பொரு மத்துறவே.

பதப்பொருள் : பொன்னின் மின்னு - பொன் போல மின்னுகின்ற, கொன்றை அலங்கல் - கொன்றை மாலை அணிந்த, அம் - அழகிய, தாமரை - செந்தாமரை மலர் போன்ற, மேனி - திருமேனியையுடைய, அப்பா - அப்பனே, ஒப்பு இல்லாதவனே - ஒப்பற்றவனே, குலம் களைந்தாய் - என் சுற்றத்தொடர்பை அறுத்தவனே, என்னைக் குற்றம் களைந்தாய் - என்னைக் குற்றத்தினின்றும் நீக்கினவனே, கொற்றச் சிலையாம் - வெற்றி வில்லாகிய, விலங்கல் - மேருவையுடைய, எந்தாய் - எந்தையே, பொரும் மத்து உற - கடைகின்ற மத்துப் பொருந்தினவுடன், தயிரின் - சுழல்கின்ற தயிர் போல, மலங்கள் ஜந்தால் - ஜந்து மலங்களாலும், சுழல்வன் - அலைவுற்று வருந்துவேன், விட்டுதி - என்னை விட்டுவிடுவாயோ!

விளங்கம் : மத்தால் கடையப்படும் தயிர் சுழல்வது போல, மலங்களால் அலைக்கப்படும் உயிர் சுழலும் என்பார், 'மலங்கள் ஜந்தாற் சுழல்வன் பொருமத்துறவே' என்றார். இங்கு, உவமையிலும் 'சுழலுதல்' என்பது கூட்டி உரைக்கப்பட்டது.

இனி, மத்தின் அசைவு நின்றால்தான் தயிரின் சுழற்சி நிற்கும். அது போல, மலவாதனை நீங்கினால்தான் உயிர் அமைதியுறும் என்பதும் இதனால் விளங்குகிறது. ஜந்து மலங்களாவன: ஆணவம் கன்மம் மாயை மாயேயம் திரோதாயி என்பன. ஆணவம் அறிவை மயக்கும். கன்மம் ஆன்மாவுக்கு இன்ப துன்பத்தைக் கொடுக்கும். மாயை தநுகரண புவன போகங்களைத் தோற்றுவிக்கும். மாயேயம் தநுகரண புவன

போகங்களாய் வந்து பொருந்தும். திரோதாயி மலத்தின் வழிநின்று அறிவை மறைக்கும். இவ்வாறு ஐந்து மலங்களும் ஆன்மாவைப் பந்திக்கும். இவற்றையே குற்றம் என்றார்.

இதனால், மலவாதனையால் உண்டாகும் சமூர்ச்சியை நீக்கி அருளுவான் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

29

மத்துறு தண்தயி ரிற்புலன் தீக்கது வக்கலங்கி
வித்துறு வேனை விடுதிகண் டாய்வெண் டலைமிலைச்சிக்
கொத்துறு போது மிலைந்து குடர்நெடு மாலைசுற்றித்
தத்துறு நீறுடன் ஆரச்சென் சாந்தனி சச்சையனே.

பதப்பொருள் : வெள்தலை மிலைச்சி - வெண்டலை மாலையை அணிந்து, கொத்து உறுபோது மிலைந்து - கொத்துகளாகப் பொருந்திய கொன்றை மலர் மாலையைச் சூடி, குடர் நெடுமாலை சுற்றி - குடல்களாகிய நெடிய மாலையைச் சுற்றி, தத்துறு - பரவின, நீறுடன் - திருவெண்ணீற்றுடன், ஆரச் செஞ்சாந்து அணி - சந்தனத்தின் செம்மையான சாந்தினை அணிந்த, சச்சு ஜூயனே - இளமையையுடைய தலைவனே, புலன் தீக்கதுவ - புலன்களாகிய நெருப்புப்பற்ற, மத்து உறு தண் தயிரிற்கலங்கி - மத்துப் பொருந்திய குளிர்ந்த தயிரைப் போலக் கலங்கி, (அக்கலக்கத்தில்) வித்துறுவேனை - வேறுன்றுவேனை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : தாருகாவனத்து முனிவர்கள் கோபம் காரணமாக இறைவனை அழிக்க எண்ணிக் கொடிய வேள்வி ஒன்று இயற்றி அதிலிருந்து தோன்றிய வெண்டலை ஒன்றை ஏவினர். அதனை இறைவன் கையினால் பற்றித் தலையில் சூடினான் ஆதலின், 'வெண்டலை மிலைச்சி' என்றார். பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அழிவில் அவர்தம் எலும்பு முதலியவற்றைக் கோத்து மாலையாக அணியும்போது அவற்றின் இனமாய குடரையும் அணிந்தனன் என்பார், 'குடர் நெடுமாலை சுற்றி' என்றார். இவ்வாறு நிகழ்ச்சிகளும் இறைவன் என்றும் அழியாதவன்

என்பதைக் காட்டுகின்றன. சச்சு - இளமை. 'சத்து' என்பதன் போலியாகக் கொண்டு உண்மைப் பொருளானவனே என்றும் பொருள் கூறலாம்.

மத்தினால் கடையப்பட்ட தயிர் கலங்கும்; அதைப் போல, ஜம்புல ஆசைகளால் தாக்கப்பட்ட உயிர் கலங்கும் என்பார், 'மத்துறு தண்டயிரிற் புலன் தீக்கதுவக் கலங்கி' என்றார். முன்னைய திருப்பாட்டில் உயிர் மல சம்பந்தத்தினால் பல பிறவிகளில் சென்று உழலும் என்பதும், இத்திருப்பாட்டில் உயிர் புலன்களின் சேர்க்கையால் இப்பிறவியிலேயே கலங்கித் துன்புறும் என்பதும் உவமையால் விளங்கானின்றன.

இதனால், ஜம்புல ஆசையால் உண்டாகும் கலக்கத்தைப் போக்கி அருளுவான் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

30

சச்சைய னேமிக்க தண்புனல் விண்கால் நிலம்நெருப்பாம்
விச்சைய னேவிட் டிடுதிகண் டாய்வெளி யாய்கரியாய்
பச்சைய னேசெய்ய மேனிய னேஒன் படஅரவக்
கச்சைய னேகடந் தாய்தடந் தாள அடற்கரியே.

பதப்பொருள் : சச்சு ஜயனே - இளமையுடைய தலைவனே, மிக்க தண்புனல் - மிக்க குளிர்ச்சியுள்ள நீரும், விண் - ஆகாயமும், கால் - காற்றும், நிலம் - நிலமும், நெருப்பும் - தீயும், ஆம் - ஆக நிற்கின்ற, விச்சையனே - வித்தையையுடையவனே, வெளியாய் - வென்மை நிறமுடையவனே, கரியாய் - கருமை நிறமுடையவனே, பச்சையனே - பசுமை நிறமுடையவனே, செய்ய மேனியனே - செம்மேனியுடையவனே, ஒள் - அழகிய, படம் - படத்தையுடைய, அரவம் - பாம்பாகிய, கச்சையனே - அரைக் கச்சினை அணிந்தவனே, தடம் தாள - பெரிய அடிகளையுடைய, அடல் கரி - வலி அமைந்த யானையை, கடந்தாய் - வென்றவனே, விட்டிடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : இறைவன் ஜம்பெரும்பூதங்களாய் இருக்கிறான் என்பார், 'புனல் விண் கால்நில நெருப்பாம் விச்சையனே' என்றார். உருவமில்லாத பெருமான் உருவமாய்த் தோன்றுவது அற்புதமாதலாலே, 'விச்சையனே' என்றார். இறைவன் ஜந்து தொழில்களை இயற்ற ஜந்து மூர்த்திகளாய் இருத்தலை, 'வெளியாய் கரியாய் பச்சையனே செய்ய மேனியனே' என்றார். இவை இறைவனது ஈசானம் முதலிய ஜந்து முகங்களைக் குறித்தன எனலுமாம். நான்கைக் கூறி ஜந்தை உள்ளடக்கினார். 'நிறங்களோர் ஜந்துடையாய்' என்று முன்னரும் கூறினார். 'படத்தை உடைய அரவத்தைக் கச்சாக அணிதலும், வலியமைந்த யானையை வெல்லுதலும் போன்று

தம்மைத் தளரவிடாது காக்கும் செயற்கரிய செயலையும் செய்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனது எல்லாம் வல்ல தன்மை கூறப்பட்டது.

31

அடற்கரி போல்ஜூம் புலன்களுக் கஞ்சி அழிந்தனன்னை
விடற்கரி யாய்விட் டிடுதிகண் டாய்விழுத் தொண்டர்க்கல்லால்
தொடற்கரி யாய்சுடர் மாமணி யேசுடு தீச்சழலக்
கடற்கரி தாய்ஏழு நஞ்சமு தாக்கும் கறைக்கண்டனே.

பதப்பொருள் : விழு - மேலாகிய, தொண்டர்க்கு அல்லால் - அடியார்களுக்கு அல்லாது, தொடற்கு அரியாய் - ஏனையோர்க்குப் பற்றுதற்கு அருமையானவனே, சுடர் மாமணியே - ஒளி விளங்கும் பெரிய மாணிக்கமே, சுடுதீச் சழல - சுடும் தீயாகிய வடவையும் நிலை கலங்க, கடற்கு - கடவின்கண், அரிதாய் எழும் - அருமையாய் உண்டாகிய, நஞ்சு - நஞ்சை, அமுது ஆக்கும் - அமுதாக்கிய, கறைக்கண்டனே - நீலகண்டப் பெருமானே, விடற்கு அரியாய் - விடுதற்கு அருமையானவனே, அடல் கரி போல் - வலி பொருந்திய யானையைப் போன்ற, ஜம்புலன்களுக்கு அஞ்சி - ஜம்புல ஆசைக்குப் பயந்து, அழிந்த என்னை - உள்ளமொடுங்கிய என்னை, விட்டிடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : பாற்கடவில் தோன்றிய விடம் ஊழித்தீயினும் கொடுமையுடையதாகவின், 'சுடுதீச் சழல்' என்றார். கடற்கு என்ற நான்கன் உருபை கடற்கண் என்று ஏழன் உருபாக்கிப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. பாற்கடவில் உண்டாகிய நஞ்சு தேவராலும் தாங்குதற்கரிய பெருவிடமாதவின், 'அரிதாய் எழு நஞ்சு' என்றார். யானையைப் போன்று வலிமையுடையன ஜம்புலன்களாதவின், 'அடற்கரி போல் ஜம்புலன்கள்' என்றார். நஞ்சத்தை அமுதாக்கி அமரரைக் காத்த இறைவன், ஜம்புல ஆசையை மாற்றித் தம்மையும் காக்க வேண்டும் என்பார், 'ஜம்புலன்களுக்கஞ்சி அழிந்த என்னை விட்டிடுதி' என்றும் வேண்டுகிறார்.

இதனால், இறைவன் ஜம்புல ஆசையை நீக்கிய அடியவர்களாலேயே அடையத் தக்கவன் என்பது கூறப்பட்டது.

கண்டது செய்து கருணைமட் டுப்பரு கிக்களித்து
 மிண்டுகின் றேனெ விடுதிகண் டாய்நின் விரைமலர்த்தாள்
 பண்டுதந் தாற்போற் பணித்துப் பணிசெயக் கூவித்தென்னைக்
 கொண்டென்னந் தாய்களை யாய்களை யாய குதுகுதுப்பே.

பதப்பொருள் : எந்தாய் - என் தந்தையே, கருணைமட்டு - உன் கருணையாகிய தேனை, பருகிக் களித்து - பருகிக் களிப்படைந்து, கண்டது செய்து - மனம் போனவாறு செய்து, மிண்டுகின்றேனை - செருக்கித் திரிகின்ற என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ! நின் - உனது, விரை - மனம் அமைந்த, மலர் -

தாமரை மலர் போன்ற, தாள் - திருவடியை, பண்டு - முன்னே, தந்தாற்போல் - கொடுத்தருளினாற்போல, பணித்து - கொடுத்தருளி, பணி செய - உன் திருத்தொண்டினைச் செய்ய, கூவித்து - அழைப்பித்து, என்னைக் கொண்டு - என்னை ஏற்றுக்கொண்டு, களை ஆய - வீடு பேற்றுக்கு இடையூறாய் உள்ள, குதுகுதுப்பு - களிப்பினை, களையாய் - களைவாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் திருவருள் கிடைத்துவிட்டமையால், களிப்புற்று நெறிகடந்து திரிகின்ற என்னை விடலாகாது என்பார். 'கருணை மட்டுப் பருகிக் களித்து மிண்டுகின்றேனை விடுதி' என்றார். 'புலைய னேனையும் பொருளென நினைந்துன் அருள் புரிந்தனை புரிதலும் களித்துத் தலையினால் நடந்தேன்' என்று, செத்திலாப் பத்தில் அருள் பெற்ற பின்னர்த் தாம் செருக்கிய நிலையைக் கூறுகிறார். ஆதலின், மீண்டும் திருவடி ஞானத்தை நல்கி ஆளாகக் கொண்டு களிப்பினை நீக்கி அருள்வாயாக என்பார், 'களையாய் களையாய குதுகுதுப்பே' என்றார்.

கூவுவித்து என்பது கூவித்து என வந்தது. களை - பயிரை வளரவிடாமல் தடுக்கும் புல் முதலியன. அவற்றைப் போலக் களிப்பு, ஞானத்தை வளரவிடாமல் தடுக்கும். பயிர் வளர்வதற்குக் களையைப் பிடுங்கி ஏறிவர்; அதைப் போல ஞானம் வளர்வதற்குக் களிப்பினை நீக்கி அருள வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், திருவருள் பெற்றமைபற்றிச் செருக்குற்று நெறி கடத்தலும் வீடு பேற்றுக்குத் தடையாம் என்பது கூறப்பட்டது.

குதுகுதுப் பின்றிநின் றென்குறிப் பேசைது நின்குறிப்பில்
விதுவிதுப் பேனை விடுதிகண் டாய்விரை யார்ந்தினிய
மதுமதுப் போன்றென்னை வாழைப் பழத்தின் மனம்கனிவித்
தெதிர்வதெப் போது பயில்விக் கயிலைப் பரம்பரனே.

பதப்பொருள் : பயில்வி - நிறைந்த மலர்களையுடைய, கயிலைப் பரம்பரனே - கயிலையில் வாழ்கின்ற மிக மேலானவனே, குதுகுதுப்பு இன்றி நின்று - உன் திரவுளக் கருத்திற்கியை நடப்பதில் மகிழ்ச்சியின்றி நின்று, என் குறிப்பே செய்து - என் குறிப்பின்படி செய்து, நின் குறிப்பில் - உன் குறிப்பினை அறிவதில், விதுவிதுப்பேனை - விரைகின்ற என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ வாழைப் பழத்தின் - வாழைப்பழத்தைப் போல, என்னை மனம் கனிவித்து - என்னை மனம் குழையப்பண்ணி, விரை ஆர்ந்து இனிய - மனம் நிறைந்து இனிதாய் இருக்கிற, மதுமதுப் போன்று - ஓர் இனிமையில் மற்றோர் இனிமை கலந்தது போன்று, எதிர்வது எப்போது - நீ எதிர்ப்படுவது எக்காலம்?

விளக்கம் : குதுகுதுப்பு - மகிழ்ச்சி. இறைவன் திருவுளக் குறிப்புக்கு ஏலாது தம் மனம் சென்றவாறே செய்தலைக் கூறுவார், 'குதுகுதுப்பின்றி நின்று என் குறிப்பே செய்து' என்றார். இவ்வாறு செய்கின்ற யான் உன் திருவருளுக்கு உரியவன் அல்லேன் என்பார், 'நின் குறிப்பில் விதுவிதுப்பேனை' என்றார்.

வாழைப்பழத்தைப் போன்று மனத்தைக் குழையவைத்து இறைவன் தேன் போன்று கலக்க வேண்டும் என்பார், 'வாழைப் பழத்தின் மனங்கனிவித்து மதுமதுப் போன்றென்னை எதிர்வது எப்போது' என்று வினவுகிறார். கனிந்த பழத்திலே தேன் கலந்தால் சுவை மிகவுடையதாம். வீ - மலர்; இது, 'வி' எனக் குறுகி நின்றது.

இதனால், திருவருள்தேனைப் பருகுதற்குரிய பக்குவம் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

பரம்பர னேநின் பழஅடி யாரொடும் என்படிறு
விரும்பர னேவிட் டிடுதிகண் டாய்மென் முயற்கறையின்

அரும்பர நேர்வைத் தணிந்தாய் பிறவிஜை வாயரவம்
பொரும்பெரு மான்வினை யேன்மனம் அஞ்சிப் பொதும்புறவே.

பதப்பொருள் : மெல்முயற்கறையின் அரும்பு - மெல்லிய மதிக்கொழுந்தையும், அர - பாம்பையும், நேர்வைத்து அணிந்தாய் - சமமாக வைத்து அணிந்தவனே, பெருமான் - எம்பிரானே, வினையேன் - தீவினையுடைய நான், மனம் அஞ்சி - மனம் நடுங்கி, பொதும்பு உற - புகலிடம் அடையும்படி, பிறவி - பிறப்பாகிய, ஐவாய் அரவம் - ஐந்தலை நாகம், பொரும் - தாக்குகின்றது, பரம்பரனே - மிக மேலானவனே, நின் பழ அடியாரோடும் - உன் பழைய அடியார்களது உண்மைத் தொண்டோடும், என் படிறு - எனது வஞ்சத் தொண்டினையும், விரும்பு - ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ற, அரனே - சங்காரக் கடவுளே, விட்டிடுதி - என்னை விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : முயற்கறை - முயல் போன்ற களங்கம். அது இங்கு அதனையுடைய சந்திரனை உணர்த்திற்று. அரா - பாம்பு. இது 'அர' எனக் குறுகிற்று. பட அரவும் இளமதியும் பகைப்பொருள். எனினும், அரவின் கொடுமையைப் போக்கி மதியுடன் ஒக்க அணிந்திருக்கிறான் இறைவன் என்பார், 'மென்முயற்கறையின் அரும்பர நேர்வைத் தணிந்தாய்' என்றார். பிறவியாகிய பாம்பு அடியேனை அஞ்சி வருந்தும்படி தாக்குகிறது என்பார். 'பிறவி ஐவாயரவம் மனம் அஞ்சிப் பொதும்புறவே பொரும்' என்றார். பாம்பின் விடத்தைப் போக்கி மதியினுக்கு அச்சந்தவிர்த்து ஆண்டது போல, பிறவியின் கொடுமையைப் போக்கி அடியேனது அச்சத்தையும் தவிர்த்து ஆட்கொள்ள

வேண்டும் என்பது குறிப்பு. பழவடியார் என்பது, அவரது தொண்டினைக் குறித்த ஆகுபெயர்.

இதனால், பிறவியின் கொடுமையைப் போக்கி அருள வல்லவன் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

பொதும்புறு தீப்போற் புகைந்தெரி யப்புலன் தீக்கதுவ
வெதும்புறு வேனை விடுதிகண் டாய்விரை யார்நறவம்

ததும்புமந் தாரத்தில் தாரம் பயின்றுமந் தம்முரல்வன்
ததும்பும் கொழுந்தேன் அவிர்சடை வானத் தடலரைசே.

பதப்பொருள் : விரை ஆர் - மணம் நிறைந்த, நறவம் ததும்பும் - தேன் ததும்புகின்ற, மந்தாரத்தில் - மந்தார மலரில், தாரம் பயின்று - தாரமாகிய வல்லிசையைப் பழகி, மந்தம் முரல் - பின் மந்தமாகிய மெல்லிசையை ஒலிக்கின்ற, வண்டு - வண்டுகள், அதும்பும் - அழுந்தித் திளைக்கின்ற, கொழுந்தேன் - செழுமையாகிய தேனோடு கூடி, அவிர் - விளங்குகின்ற, சடை - சடையினையுடைய, வானத்து - பரமாகாயத்திலுள்ள, அடல் அரைசே - வலிமை மிக்க அரசனே, பொதும்பு உறு - மரப்பொந்தினை அடைந்த, தீப்போல் - நெருப்புப் போல, புகைந்து எரி - புகைந்து எரிகின்ற, அப்புலன் தீக்கதுவ - அந்தப் புலன்களாகிய நெருப்புப் பற்றுதலால், வெதும்புறுவேனை - வெப்பமுறுகின்ற என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ?

விளக்கம் : மந்தாரம் என்பது கற்பக முதலிய தேவதருக்கள் ஐந்தனுள் ஒன்று. 'தாரம்' என்பது ஏழிசைகளுள் ஒன்று; அஃது உச்சச் சுரமாகும். மரப்பொந்தில் பொருந்திய தீ, சிறிது சிறிதாகப் பரவி மரத்தை எரித்தல் போல, பொறிகளில் பொருந்திய புலனாகிய தீ, சிறிது சிறிதாகப் பரவி உடம்போடு உயிரையும் சுடுகின்றது என்பார், 'பொதும்புறு தீப்போற் புகைந்தெரியப் புலன் தீக்கதுவ வெதும்புறுவேனை' என்றார்.

இதனால், ஜம்புல ஆசை நெருப்புப் போன்ற உயிரை வாட்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

36

அரைசே அறியாச் சிறியேன் பிழைக்கஞ்ச லென்னின் அல்லால்
விரைசேர் முடியாய் விடுதிகண் டாய்வென் ணகைக்கருங்கண்
திரைசேர் மடந்தை மணந்த திருப்பொற் பதப்புயங்கா
வரைசேர்ந் தடர்ந்தென்ன வல்லினை தான்வந் தடர்வனவே.

பதப்பொருள் : வெள்நகை - வெண்மையான பல்லினையும், கருங்கண் - கருமையான கண்ணையும் உடைய, திரை சேர் மடந்தை - திருப்பாற்கடலில்

தோன்றிய திருமகள், மணந்த - வணங்கிப் பொருந்திய, திருப்பொற்பதம் - அழகிய திருப்பாதங்களை உடைய, புயங்கா - பாம்பணிந்த பெருமானே,

அரைசே - அரசனே, விரைசேர் - மணம் பொருந்திய, முடியாய் முடியினையுடையவனே, வரை சேர்ந்து அடர்ந்தென்ன - மலைகள் ஒன்று சேர்ந்து தாக்கினாற்போல, வல்வினை - கொடிய வினைப்பயன்கள், வந்து அடர்வன - வந்து தாக்குகின்றன; அறியாச் சிறியேன் பிழைக்கு - அறிவில்லாத சிறியேனது குற்றத்திற்குத் தீர்வாக, அஞ்சல் என்னின் அல்லால் - அஞ்சற்க என்று நீ அருள் செய்தாலன்றி, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ?

விளக்கம் : திருவாரூரில் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை நோக்கித் திருமகள் தவங்கிடந்து வரம் பெற்றுத் திருமாலை மணந்தாள் ஆதவின், 'திரை சேர் மடந்தை மணந்த திருப் பொற்பதப்புயங்கா' என்றார். 'திரை சேர் மடந்தை' என்பதற்குக் கங்காதேவியைக் கொள்வாரும் உளர்.

பிழைக்கு என்பதைப் பிழையின் நீக்கத்துக்க எனக் கொள்ளல் வேண்டும். 'துன்பத்திற்கியாரே துணையாவார்' என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழிக்குத் 'துன்ப நீக்கத்துக்கு யாரே துணையாவார்' என்ற பரிமேலழகர் உரையைக் காண்க.

இதனால், வினைக் கூட்டங்களை அழித்து அஞ்சேல் என்று அருள வல்லவன் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

37

அடர்புல னால்நிற் பிரிந்தஞ்சி அஞ்சொல்நல் லார் அவர்தம்
விடர்விட லேனை விடுதிகண் டாய்விரிந் தேனரியும்
சுடரனை யாய்சு காட்டர சேதொழும் பர்க்கமுதே
தொடவரி யாய்தமி யேன்தனி நீக்கும் தனித்துணையே.

பதப்பொருள் : விரிந்து ஏரியும் - பரந்து ஏரிகின்ற, சுடர் அனையாய் - நெருப்பை ஓத்தவனே, சுடுகாட்டு அரசே - சுடுகாட்டின் அரசனே, தொழும்பர்க்கு அமுதே - தொண்டர்க்கு அமுதமே, தொடர்வு அரியாய் - அனுகுதற்கு அரியவனே, தமியேன் - தமியேனது, தனி நீக்கும் - தனிமையை நீக்குகின்ற, தனித்துணையே - ஒப்பற்ற துணையே, அடர்புலனால் - வருத்துகின்ற புலன்களால் நின் பிரிந்து அஞ்சி -

உன்னைப் பிரிந்து அஞ்சி, அஞ்சொல் நல்லார்தம் - இன்சொற்களையுடைய மாதர்களது, விடர்விடலேனை - மயக்கினை விட்டு நீங்கும் ஆற்றல் இல்லாத என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : சுடுகாடு என்பது, எல்லாம் ஒடுங்கிய இடம். அடியார்களுக்கு ஒப்பற் ற துணையாய் இருப்பவன் இறைவன் என்பதை, 'பொது நீக்கித்தனை நினைய வல்லோர்க்கு என்றும் பெருந்துணையை' என்ற திருநாவுக்கரசர் திருவாக்கிலும் காணலாம். ஐம்புல ஆசை ஈர்க்கும் தன்மையது ஆதவின், 'அடர் புலன்' என்றார். இறைவனைப் பிரிந்தமையின் அச்சம் உண்டாயிற்று என்பார், 'நிற்பிரிந்தஞ்சி என்றார், மாதரார்

இன்பத்தில் அகப்பட்டு உழல்கின்ற என்னை விடலாகாது என்பார், 'அஞ்சொல் நல்லார் அவர்தம் விடர் விடலேனை விடுதி கண்டாய்' என்றார்.

இதனால், மாதர் இன்பத்தைக் கடப்பது மிகவும் அருமை என்பது கூறப்பட்டது.

38

**தனித்துணை நீநிற்க யான்தருக் கித்தலை யால்நடந்த
வினைத்துணை யேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேனுடைய
மனத்துணை யேன்றன் வாழ்முத லேனனக் கெய்ப்பில்வைப்பே
தினைத்துணை யேனும் பொறேன்துய ராக்கையின் திண்வலையே.**

பதப்பொருள் : வினையேனுடைய - வினையெனது, மனத்துணையே - மனத்துக்குத் துணையே, என்றன் வாழ்முதலே - என்னுடைய வாழ்வுக்குக் காரணமானவனே, எனக்கு எய்ப்பில் வைப்பே - எனக்கு இளைத்த காலத்தில் நிதியாய் இருப்பவனே, துயர் - துன்பங்களுக்கு ஆதாரமாகிய, ஆக்கையின் திண்வலை - உடம்பென்னும் திண்ணிய வலையிற்கிடப்பதை, தினைத்துணையேனும் பொறேன் - தினை அளவு நேரங்கூடப் பொறுக்க மாட்டேன், தனித்துணை நீ நிற்க - ஒப்பற் ற துணையாகிய நீ இருக்க, யான் - நான், தருக்கி - செருக்கடைந்து, தலையால் நடந்த - தலையாலே நடந்த, வினைத்துணையேனை - வினையைத் துணையாகவுடைய என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : துன்பங்கள் தங்குதற்குரிய இடமாதலின் உடம்பைத், 'துயராக்கை' என்றார். 'இலக்கம் உடம்பிடும்பைக்கு' என்றார் திருவள்ளுவரும். வலையிற்சிக்கிய விலங்கு வலைஞனே விடுவித்தாலன்றி விடுபட முடியாது. அது போல, உடம்பிற்சிக்கிய உயிர் இறைவனே அருளினாலன்றி வீடு பேறு அடைய முடியாது. ஆதலின், யாக்கையை வலை என்றார். 'கட்டிய நீயே அவிழ்க்கினல்லது - எத்தளையாயினும் யான் அவிழ்க்கறியேன்' என்ற பட்டினத்தடிகள் வாக்கையுங்கான்க. செருக்கு - இறைவன் அடியான் என்னும் செருக்கு. தலையால் நடத்தல் - விபரீதமாய் ஒழுகுதல்.

இதனால், இறைவன் அருள் பெற்ற பின்னரும் நன்னெறியின் நீக்குதல் கூடாது என்பது கூறப்பட்டது.

39

வலைத்தலை மான் அன்ன நோக்கியர் நோக்கின் வலையிற்பட்டு மிலைத்தலைந் தேனைவிடுதிகண் டாய்வெண் மதியின்ஒற்றைக் கலைத்தலை யாய்கரு ணாகர ணேகயி லாயமென்னும் மலைத்தலை வாமலை யாள்மண வாளனன் வாழ்முதலே.

பதப்பொருள் : வெண்மதியின் - வெள்ளிய சந்திரனது, ஒற்றைக் கலை - ஒரு கலையை, தலையாய் - தலையில் அணிந்தவனே, கருணாகரனே - கருணைக்கு இருப்பிடமானவனே, கயிலாயம் என்னும் - கயிலாயம் என்கிற, மலைத் தலைவா - மலைக்குத் தலைவனே, மலையாள் மணவாள - மலைமகளாகிய உமாதேவிக்கு மணாளனே, என் வாழ்முதலே - என் வாழ்வுக்கு மூலமே, வலைத்தலை - வலையினிடத்து அகப்பட்ட, மான் அன்ன - மான் போன்ற, நோக்கியர் - கண்களையுடைய மாதராதது, நோக்கின் - பார்வையாகிய, வலையிற்பட்டு - வலையிற்சிக்கி, மிலைத்து அலைந்தேனை - மயங்கி அலைந்த என்னை; விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : பிறையைச் சூடியிருத்தல் இறைவனது கருணையைக் காட்டுமாதலின், 'ஒற்றைக்கலைத் தலையாய்' என விளித்தார். வலையில் அகப்பட்ட மான் மிகவும் மருண்டு பார்க்கும்; அது போல, மாதரும் மருண்ட பார்வையுடையராதலின், 'வலைத்தலை மான் அன்ன நோக்கியர்' என்றார்.

அத்தகைய பார்வையினின்றும் மீனுதல் அருமையாதலின், 'நோக்கின் வலை' என்றார்.

இதனால், மாதரது பார்வையாகிய வலையில் சிக்கியவர் வெளி வருதல் அருமை என்பது கூறப்பட்டது.

40

முதலைச்செவ் வாய்ச்சியர் வேட்கைவெந் நீரிற் கடிப்பழக்கி
விதலைச்செய் வேனை விடுதிகண் டாய்விடக் கூன்மிடைந்த
சிதலைச்செய் காயம் பொறேன்சிவ னேமுறை யோமுறையோ
திதலைச்செய் பூண்முலை மங்கைபங் கானன் சிவகதியே.

பதப்பொருள் : திதலைச் செய் - தேமல் படர்ந்த, பூண்முலை - அனி பூண்ட கொங்கைகளையுடைய, மங்கை பங்கா - உமைபாகனே, என் சிவகதியே - என் இன்ப நெறியே, சிவனே - சிவபெருமானே, முதலைச் செவ்வாய்ச்சியர் - முதலை போன்ற கொடுமையையுடைய சிவந்த வாயைக் கொண்டுள்ள மாதராரது, வேட்கை வெந்நீரில் - ஆசையாகிய வெப்பம் மிகுந்த நீரில், கடிப்ப மழக்கி - ஆழ முழுகி, விதலைச் செய்வேனை - நடுக்கம் உறுகின்ற என்னை, விடுதி - விட்டு விடுவாயோ! விடக்கு ஊன்மிடைந்த - புலால் நாற்றமுடைய தசை நிறைந்த, சிதலைச் செய்காயம் - நோய்க்கு இடமாகிய உடம்பை, பொறேன் - தாங்க மாட்டேன், முறையோ முறையோ - இந்நிலை தகுமோ தகுமோ?

விளக்கம் :

"அம்பு மழலு மவிர்கதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்பிக்
கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலுங் காமம்
அவற்றினு மஞ்சப் படும்"

(நாலடியார்)

என்றபடி, காமம் மனத்தைக் கவற்றிச் சுடுவது ஆதலின், 'வேட்கை வெந்நீர்' என்றார். முதலையைப் போன்ற கொடுமையுடையவராதலின், மாதரை 'முதலைச் செவ்வாய்ச்சியர்' என்றார். மாதரார் வயப்பட்டோர் மீள முடியாது என்பதாம்.

வீடுபேறு விரும்புவார் துன்பம் தரும் காயத்தில் வாழ விரும்பாராதலின், 'சிதலைச் செய் காயம் பொறேன்' என்றார். 'வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப ஆற்றேன்' என்று முன்னரும் கூறினார். அக்காயம் சுமையாகவும் அடிகட்கு இருந்தமையின், 'பொறேன்' என்றார். 'பிறப்பறுக்க லுற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை' என்ற நாயனார் வாக்கை ஒப்பு நோக்குக.

இதனால், வீடுபேறு விரும்புவார்க்கு உடம்பும் சுமையாம் என்பது கூறப்பட்டது.

41

கதிஅடி யேற்குன் கழல்தந் தருளவும் ஊன்கழியா
விதிஅடி யேனெ விடுதிகண் டாய்வெண் டலைமுழையிற்
பதியுடை வாளரப் பார்த்திறை பைத்துச் சுருங்கஅஞ்சி
மதிநெநு நீரிற் குளித்தொளிக் கும்சடை மன்னவனே.

பதப்பொருள் : வெள் தலை முழையில் - வென்மையான தலையாகிய வளையை, பதி உடை - இருப்பிடமாக உடைய, வாள் அர - ஒளியையுடைய பாம்பானது, பார்த்து - நோக்கி, இறைபைத்துச் சுருங்க - சற்றுப் படமெடுத்து அதனைச் சுருக்கிக்கொள்ளவும், மதி - பிறைச்சந்திரன், அஞ்சி - அதனைக் கண்டு பயந்து, நெடுநீரிற் குளித்து - கங்கையாகிய பெரிய நீர் நிலையில் மூழ்கி, ஒளிக்கும் - மறைந்துகொள்ளும், சடை மன்னனே - சடையையுடைய தலைவனே, அடியேற்குக் கதி - அடியேனுக்கு உயர் ஞானநெறியை, உன் கழல் தந்தருளவும் - உன் திருவடிகள் கொடுத்தருளவும், ஊன் கழியா - உடல் நீங்கப்பெறா, விதி அடியேனை - ஊழ்வினையுடைய அடியேனை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : 'முழையில்' என்பது வேற்றுமை மயக்கம். படம் எடுத்தல் பாம்புக்கு இயல்பு. சுருங்குதல் இறைவற்கு அஞ்சி என்பதாம். சந்திரன் பாம்பைக் கண்டு அஞ்சுதல் இயல்பாதலால், 'அஞ்சி மதி நெடுநீரிற் குளித்தொளிக்கும்' என்றார்.

திருவடி ஞானம் பெற்ற பின்னரும் ஊழ்வினை (பிராரத்தவினை) அனுபவித்தே தீர் வேண்டுமாதவின், 'உன் கழல் தந்தருளவும் ஊன் கழியா விதி' என்றார்.

இதனால், வினை நீங்கிய வழியல்லது உடம்பு நீங்காது என்பது கூறப்பட்டது.

42

மன்னவ னேஷன்று மாற்றி யாச்சிறி யேன்மகிழ்ச்சி
மின்னவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்மிக்க வேதமெய்ந்நால்
சொன்னவ னேசொற் கழிந்தவ னேகழி யாத்தொழும்பர்
முன்னவ னேபின்னு மானவ னேஇம் முழுதையுமே.

பதப்பொருள் : மிக்க வேதம் - மேலான வேதமாகிய, மெய்ந்நால் சொன்னவனே - உன்மை நூலினைச் சொன்னவனே, சொல் கழிந்தவனே - சொல்லினுக்கு அப்பாற்பட்டவனே, சொல் கழிந்தவனே - சொல்லினுக்கு அப்பாற்பட்டவனே, கழியாத் தொழும்பர் - நீங்காத அடியார்க்கு, முன்னவனே - முன் நிற்பவனே, பின்னும் - அவர்க்கு ஆதரவாகப் பின் நிற்பவனும், இம்முழுதையும் ஆனவனே - இவ்வெல்லாமும் ஆனவனே, மன்னவனே - தலைவனே, ஒன்றும் ஆறு - உன்னை வந்து கலக்கும் விதத்தை, அறியா - அறியாத, சிறியேன் - சிறியேனுக்கு, மகிழ்ச்சி மின்னவனே - இன்ப விளக்கமாய்த் திகழ்பவனே, விட்டிடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : அடியார்கள் இறைவன் தமக்கு நன்மையைச் செய்யினும், செய்யாதொழியினும் அவனை விட்டு நீங்காராதவின், 'கழியாத் தொழும்பர்' என்றார். 'பெற்ற போதும் பெறாத போதும் பேணி உம் கழல் ஏத்துவார்கள்' என்ற சுந்தரர் தேவாரத்தைக் காண்க. இறைவன் இத்தகைய அடியாரது செயலுக்கெல்லாம் முன்னிற்பதோடு பின் நின்றும் அவரைத் தாங்குவான் என்பார், 'தொழும்பர் முன்னவனே, பின்னுமானவனே' என்றார். 'தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கையும் காண்க. 'முழுதையும்' என்பதில் ஐகாரம் சாரியை.

சீவன் முத்தி நிலை எய்திய அடிகள் இவ்வுடம்பைவிட்டு இறைவனோடு கலத்தலுக்கு விழைகின்றார் என்பது, 'ஒன்றுமாற்றியாச் சிறியேன்' என்பதனால் விளங்குகிறது. சீவன் முத்தி நிலையில் உள்ள அடியவர்களுக்கு இறைவன் தனது

பேரின்பத்தினை இவ்வுலகிலேயே வழங்கி நிற்கின்றான் ஆதவின், 'சிறியேன் மகிழ்ச்சி மின்னவனே' என்றார்.

அதனால், சீவன் முத்தி நிலையை அடைந்த பின்பும் உடல் நீக்கம் பெற்று சிவப்பேறு அடைதற்கு இறைவனே அருள வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

43

முழுதயில் வேற்கண் ணியரென்னும் மூரித் தழல்முழுகும்
விழுதனை யேனை விடுதிகண் டாய்நின் வெறிமலர்த்தாள்
தொழுதுசெல் வானத் தொழும்பரிற் கூட்டிடு சோத்தெம்பிரான்
பழுதுசெய் வேனை விடேலுடை யாய்உன்னைப் பாடுவனே.

பதப்பொருள் : எம்பிரான் - எம்பெருமானே, உடையாய் - உடையவனே, முழுது அயில்வேல் - முழுக்கூர்மையை உடைய வேற்படை போன்ற, கண்ணியர் என்னும் - கண்களையுடைய

மாதரார் என்கிற, மூரித்தழல் முழுகும் - பெருநெருப்பில் முழுகுகின்ற, விழுது அனையேனை - வெண்ணெய் போன்ற என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ! உன்னைப் பாடுவன் - உன்னை நான் புகழ்ந்து பாடுவேன், நின் - உனது, வெறி - மணம் பொருந்திய, மலர் - தாமரை மலர் போன்ற, தாள் - திருவடியை, தொழுது செல் - வணங்கிச் செல்லுகின்ற, வானத் தொழும்பரில் கூட்டிடு - பரவெளித் தொண்டரோடு சேர்ப்பாயாக, பழுது செய்வேனை - குற்றம் செய்யும் என்னை, விடேல் - கைவிடாதே, சோத்து - வணக்கம்.

விளக்கம் : வேல் போன்ற கூர்மையுடைமையின் கண்ணை, 'அயில் வேற்கண்' என்றார். மகளிரைக் காணின் ஆடவர் மனம் உருகுதல் பற்றி, மகளிரைத் தழலாக்கியும் தம்மை வெண்ணெயாக்கியும் கூறினார். வீடு பேறு அடைவதற்கு அடியார் கூட்டம் சாதனமாதவின், 'தொழும்பரிற் கூட்டிடு' என்றார். 'அடியார் நடுவள் இருக்கும் அருளைப் புரியாய்' என்று பின்னரும் வேண்டுவார். 'ஏதேனும் அறியா வெறுந்துரும் பனேனாயினும் கைவிடுதல் நீதியோ தொண்டரோடு கூட்டு கண்டாய்' என்ற தாயுமானவர் பாடலையுங்கான்க.

சோத்தம் என்பது, இழிந்தார் உயர்ந்தார்க்குச் செய்யும் வணக்கம். அது சோத்து எனக் கடைக்குறைந்து நின்றது.

இதனால், அடியார் கூட்டம் சிவப்பேறு அடைதற்குச் சாதனம் என்பது கூறப்பட்டது.

44

பாடிற்றி லேன்பணி யேன்மணி நீலனித் தாய்க்குப்பச்சுன்
வீடிற்றி லேனை விடுதிகண் டாய்வியந் தாங்கலறித்
தேடிற்றி லேன்சிவ னெவ்விடத் தான்எவர் கண்டனரென்
ஹோடிற்றி லேன்கிடந் துள்ளாரு கேன்னின் றுழைத்தனனே.

பதப்பொருள் : மணி - மாணிக்கமே, பாடிற்றிலேன் - நின் புகழைப் பாட மாட்டேன், பணியேன் - நின்னை வணங்கேன், நீ ஒளித்தாய்க்கு - எனக்கு ஒளித்துக்கொண்ட உன்பொருட்டு, பச்சுன் வீடிற்றிலேனை - பசிய ஊனுடம்பைத் தொலைத்திடாத என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ! வியந்து - வியப்படைந்து, ஆங்கு - அவ்விடத்தே, அலறித் தேடிற்றிலேன் - அலறித் தேடமாட்டேன், சிவன் - சிவபெருமான், எவ்விடத்தான் - எவ்விடத்திலுள்ளான், எவர் கண்டனர் - யார் அவனைக் கண்டனர், என்று - என்று கேட்டு, ஓடிற்றிலேன் - நாடி ஓடமாட்டேன், கிடந்து உள் உருகேன் - மனம் கசிந்து அன்பு செய்யேன், நின்று உழைத்தனன் - வீணே நின்று வருந்தினேன்.

விளக்கம் : திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக எழுந்தருளிப் பின்னர் மறைந்தமையைக் குறிப்பிடுவார், 'நீ ஒளித்தாய்க்கு' என்றார். அப்பிரிவாற்றாமையைப் பொறுக்க

முடியாதவராய், 'பச்சுன் வீடிற்றி லேனை' என்று ஊனுடம்பைத் தொலைக்க விரும்புகிறார். தேடுதல், ஓடுதல் முதலியன பிரிவுத் துன்பம் அனுபவிப்போர் செயல்களாம். அவையும் செய்ய முடியாதபோது மனமாவது கசிந்து உருக வேண்டும். அக்கனிவும் இல்லை என்று கூறுவார், 'கிடந்துள்ளாருகேன்' என்றார். இவ்வாறிருப்பினும் துன்பம் உறுகின்றேன் என்பார், 'நின்று உழைத்தனனே' என்றார்.

இதனால், பாடுதல், வணங்குதல், உருகுதல் முதலியன இறைவனை அடைதற்குரிய அன்பர்களது செயல் என்பது கூறப்பட்டது.

45

உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப் பலாப்பழத் தீயினொப்பாய்
விழைதரு வேனை விடுதிகண் டாய்விடின் வேலைநஞ்சன்
மழைதரு கண்டன் குணமிலி மானிடன் தேய்மதியன்
பழைதரு மாபரன் என்றென் றறைவன் பழிப்பினையே.

பதப்பொருள் : உழைதரு நோக்கியர் - மான் போன்ற பார்வையுடைய பெண்டிரது, கொங்கை - கொங்கையின்கண், பலாப்பழத்து - பலாக்கனியில் மொய்க்கும், ஈயின் ஒப்பாய் - ஈயை ஒத்து, விழை தருவேனை - விரும்புகின்ற என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ? விடின் - விட்டுவிடுவாயாயின், வேலை நஞ்சு உண் - கடல் விடமுண்ட, மழைதரு கண்டன் - மேகம் போன்ற கருமையான கழுத்தையுடையவன், குணம் இலி - குணம் இல்லாதவன், மானிடன் - மனிதன், தேய்மதியன் - குறைந்த அறிவுடையவன்; பழை தரு மாபரன் - பழைய பெரிய பரதேசி, என்று என்று - அடிக்கடி, பழிப்பினை - உன் இகழ்ச்சியை, அறைவன் - எடுத்துச் சொல்வேன்.

விளாக்கம் : மானைப் போன்ற மருண்ட பார்வையுடையவராதலின் பெண்டிரை, 'உழைதரு நோக்கியர்' என்றார். ஈ, பலாப்பழத்தில் மொய்த்து மீள முடியாதது போல, யானும் மாதராரது கொங்கையில் விருப்பம் வைத்து மீள முடியாதிருக்கின்றேன் என்பார், 'கொங்கைப் பலாப்பழத் தீயினொப்பாய் விழைதரு வேனை' என்றார்.

மழைதரு கண்டன் முதலியன நிந்தாஸ்துதி (பழிப்பது போலப் புகழ்வது). பழிப்புப் பொருள் முன் சொல்லப்பட்டது. புகழ்ப் பொருள் பின் வருமாறு:

மழைதரு கண்டன் நீலகண்டன். இது கருணையைக் காட்டுகிறது. குணமிலி என்பது, முக்குணங்களையும் கடந்தவன் என்பதைக் காட்டும். மானிடன் என்பது, மானை இடக்கையில் உடையவன் என்றபடி. இது, இறைவனது ஆற்றலைத் தெரிவிக்கும். தேய்மதியன் - பிறையைத் தரித்தவன்; இஃது அநுக்கிரக சத்தியைக் காட்டுகிறது. மாபரன் என்பது முழுமுதல் தன்மையைக் காட்டும்.

இதனால், இறைவனது புகழைப் பலவாறு துதித்தல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

46

பழிப்பில்நின் பாதப் பழந்தொழும் பெய்தி விழப்பழித்து
விழித்திருந் தேனை விடுதிகண் டாய்வெண் மணிப்பணிலம்
கொழித்துமந் தாரமந் தாகினி நுந்தும்பந் தப்பெருமை
தழிச்சிறை நீரிற் பிறைக்கலம் சேர்தரு தாரவனே.

பதப்பொருள் : மந்தாகினி - ஆகாய கங்கை, வெள் மணி - வெண்மையான மணியாகிய முத்தினையும், பணிலம் - சங்கினையும், கொழித்து - ஒதுக்கி, மந்தாரம் - மந்தார மலர்களை, நுந்தும் - தள்ளுகின்ற, பந்தப் பெருமை தழி - அணையாகிய பெருமைகளைப் பொருந்திய, சிறைநீரில் - சிறைப்பட்ட அந்நீரில், பிறைக்கலம் சேர்தரு - பிறையாகிய தோணி சேர்தற்கிடமாகிய, தாரவனே - கொன்றை மாலையையுடையவனே, பழிப்பு இல் - பழிப்பற்ற, நின்பாதம் - உன் திருவடியின், பழந்தொழும்பு எய்தி - பழந்தொண்டினை அடைந்து, விழ - அது நழுவி விழ, பழித்து - உன்னை நிந்தித்துக்கொண்டு, விழித்திருந்தேனை - திகைத்திருந்த என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளாக்கம் : கங்கையால் தள்ளப்பட்ட முத்து, சங்கு, மந்தார மலர் முதலியவற்றையே, பந்தம் - அணை என்றார். தேவ கங்கை இறைவன் சடையில் தங்குதலால், 'சிறைநீர்' என்றார். பிறையின் உருவம் தோணி போன்று இருத்தலால், 'பிறைக்கலம்' என்றார். இறைவன் அருள் வழங்கும் வள்ளல் என்பதை, 'சிறைநீரிற் பிறைக்கலம்' காட்டுகிறது.

பழமையான தொண்டினை அடைந்தும் வினைவயத்தால் இழந்தேன் என்பார், 'பழந்தொழும்பெய்தி விழ' என்றார். அதனை இழந்த துன்பத்தால் வருந்தி வைதேன் என்பார், 'பழித்து விழித்திருந்தேனை' என்றார். 'தழுவி' என்பது, 'தழி' என மருவி நின்றது.

இதனால், இறைவன் வைதாரையும் வாழ வைப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

தாரகை போலும் தலைத்தலை மாலைத் தழலரப்பூண்
வீரன்றனை விடுதிகண் டாய்விடி லென்னைமிக்கார்
ஆரடி யான்னனின் உத்தர கோசமங் கைக்கரசின்
சீரடி யார் அடி யானென்று நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே.

பதப்பொருள் : தாரகை போலும் - நட்சத்திரம் போல, தலை - தலையில்,
தலைமாலை - தலைமாலையையும், தழல் அரப் பூண் - நெருப்பில் தோன்றிய
பாம்பாகிய ஆபரணத்தையும் அணிந்த, வீர - வீரனே, என்தன்னை விடுதி - என்னை
விட்டுவிடுவாயோ! விடில் - விட்டுவிடில், மிக்கார் - மேலோர், என்னை - என்னை
நோக்கி, ஆர் அடியான் என்னில் - யாருடைய அடியார் என்று கேட்டால்,
உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசின் - திருவுத்தரகோச மங்கைக்கு வேந்தனாகிய
சிவபிரானது, சீர் அடியார் - சிறப்புடைய அடியாருக்கு, அடியான் என்று - அடியவன்
என்று சொல்லி, நின்னைச் சிரிப்பிப்பன் - அவர்கள் உன்னைச் சிரிக்கும்படி
செய்வேன்.

விளக்கம் : மன்றை ஓடு வென்மையாய் உள்ளமையால் 'தாரகை போலும்'
என்றார். பாம்பு வேள்வித் தீயில் தோன்றினமையால், 'தழலரவு' என்றார்.
தலைமாலையும், தழலரவும் அணியாகக் கொண்டது. இறைவனது வீரத்தைக்
காட்டுகின்றதாதலின், 'வீர' என விளித்தார். வீரனாதலால் கைவிடமாட்டான்
என்பதாம். 'சிரிப்பிப்பன்' என்பது, இகழ்ச்சி தோன்றக் கூறியதாம்.

இதனால், இறைவனது பேராற்றல் கூறப்பட்டது.

சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பைத் தொழும்பையும் ஈசற்கென்று
விரிப்பிப்பன் என்னை விடுதிகண் டாய்விடின் வெங்கரியின்
உரிப்பிச்சன் தோலுடைப் பிச்சன்நஞ் சூண்பிச்சன் ஊர்ச்சுகாட்
பெரிப்பிச்சன் என்னையும் ஆளுடைப் பிச்சன்னன் ரேசுவனே.

பதப்பொருள் : என்னை விடுதி - என்னை நீ விட்டுவிடுவாயோ, விடின் - விட்டுவிட்டால், சீறும் பிழைப்பை - என்னை நீ சினந்து தள்ளிய குற்றத்தை, சிரிப்பிப்பன் - பிறர் நகையாடும்படி செய்வேன், தொழும்பையும் - எனது தொண்டையும், ஈசற்கு என்று விரிப்பிப்பன் - ஈசனுக்கே என்று எல்லாரும் சொல்லும்படி செய்வேன், வெங்கரியின் உரிப்பிச்சன் - கொடிய யானையின் தோலைப் பூண்ட பித்தன், தோல் உடைப்பிச்சன் - புலித்தோல் ஆடையனிந்த பித்தன், நஞ்சு ஊண் பிச்சன் - விடத்தை உண்ட பித்தன், ஊர்ச்சுகூகாட்டு ஏரிப்பிச்சன் - ஊர்ச்சுகூகாட்டு நெருப்போடு ஆடும் பித்தன், என்னையும் ஆளுடைப் பிச்சன் - என்னையும் அடிமையாகக் கொண்ட பித்தன், என்று ஏசவன் - என்று உன்னை இகழ்ந்து உரைப்பேன்.

வினக்கம் : இறைவன் அடிகளை ஆண்டுகொண்ட பிறகு சினந்து நீங்குதல் கூடாமையால், 'சீறும் பிழைப்பைச் சிரிப்பிப்பன்' என்றார். அடியவனை ஆதரவின்றி அலையச் செய்தல் ஆண்டானுக்கே இகழ்ச்சியாதவின், 'தொழும்பையும் ஈசற்கென்று விரிப்பிப்பன்' என்றார். இவை பிறர் ஏசவதற்குத் தாம் கூறியபடியாம்.

இனி, 'இந்நிலையில் ஆட்கொள்ளாது விடுவையாயின் யானே உன்னை ஏசவன்' என்றார், 'வெங்கரியின் உரிப்பிச்சன்' என்றெல்லாம் கூறினார். ஆனால், இது ஏசவது போலப் புகழ்தலாம். 'பித்தா' எனச் சுந்தரர் பாடியதையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால், அடியவர்கள் எவ்வாறிப்பினும் அவர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டுவது ஆண்டவனது கடமை என்பது கூறப்பட்டது.

49

ஏசினும் யான்உன்னை ஏத்தினும் என்பிழைக் கேகுழைந்து
வேசறு வேனை விடுதிகண் டாய்செம் பவளவெற்பின்
தேசடை யாய்என்னை ஆளுடை யாய்சிற் றுயிர்க்கிரங்கிக்
காய்சின ஆலமுன் டாய்அழு துண்ணக் கடையவனே.

பதப்பொருள் : செம்பவள வெற்பின் - செந்திறமுடைய பவளமலை போன்ற, தேசு உடையாய் - ஓளியுடைய திருமேனியனே, என்னை ஆள் உடையாய் - என்னை அடிமையாக உடையவனே, சிறு உயிர்க்கு இரங்கி - சிற்றறியும் சிறு தொழிலுமுடைய தேவர்களுக்கு இரங்கி, அழுது உன்னை - அவர்கள் அழுதம் உண்ணுதற்பொருட்டு,

காய்சினம் - கொல்லும் வேகத்தோடு எழுந்த, ஆலம் உண்டாய் - ஆலகால விடத்தை உண்டவனே, கடையவன் யான் - கடைப்பட்டவனாகிய நான், உன்னை ஏசினும் - உன்னை இகழ்ந்து பேசினாலும், ஏத்தினும் - வாழ்த்தினாலும், என் பிழைக்கே - எனது குற்றத்தின் பொருட்டே, குழைந்து - மனம் வாடி, வேசறுவேனை - துக்கப்படுவேன்; அவ்வாறுள்ள என்னை, விடுதி - விட்டுவிடுவாயோ!

விளக்கம் : இரக்கம் காரணமாக அமுது உண்ணவேண்டியவன் கொடிய நஞ்சை உண்டான் என்பார், 'சிற்றுயிர்க்கிரங்கி அமுதுண்ணக் காய்சின ஆலமுண்டாய்' என்றார். ஏசுதல், 'வெங்கரியின் உரிப்பிச்சன்' என்பது முதலான ஏசுதலாம். ஏத்துதல், 'தழலரப் பூண் வீர' என்பது முதலாக ஏத்துதலாம். செய்த குற்றத்துக்கு வருந்துவது, 'பிழைக்கே குழைவதாம்.'

இதனால், குற்றத்தை என்னி வருந்தினால் மன்னிப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

50

திருச்சிற்றம்பலம்

7. திருவெம்பாவை

(திருவண்ணாமலையில் அருளிச்செய்தது)

எம்பாவாய் என்று ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் முடிகின்றமை யால், இப்பகுதி திருவெம்பாவை என்னும் பெயருடையதாயிற்று. திரு என்பது அடைமொழி, மார்கழி மாதத்தில் சில பெண்கள் தம்முள் கூடிப் பிற பெண்களின் இல்லந்தோறும் சென்று, அவர்களையும் எழுப்பிக்கொண்டு குளத்துக்கு நீராடச் செல்லும் வழக்கத்தை ஒட்டி அமைந்துள்ளது இப்பகுதி. பக்குவம் முதிர்ந்த ஆன்மா, மல இருளில் அழுந்திக் கிடக்கும் பக்குவம் பெறாத ஆன்மாவை எழுப்பி, இறைவனது அருள் நீரில் தினைப்பதற்கு அழைத்துச் செல்வதாகத் தத்துவப் பொருள் கொள்வர். 'மலவிருளூற் றுறங்காமல் மன்னுபரி பாகரருள் செலமுழுக வருகவெனச் செப்பல்திரு வெம்பாவை' என்ற திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தைக் காண்க. இனி, உலக சிருட்டியில் மனோன்மணி, சர்வபூததமணி, பலப்பிரமதனி, பலவிகரணி, கலவிகரணி, காளி, ரெளத்திரி, சேட்டை, வாமை என்னும் ஒன்பது சத்திகள் தம்முள் முன்னின்ற

சத்தி பின்னின்ற சத்தியைத் துயிலெழுப்புவதாகவும், எல்லோரும் கூடி இறைவனைப் பாடுவதாகவும் அமைந்துள்ளது இப்பகுதி என்றும் கூறப்பெறும்.

சத்தியை வியந்தது

அஃதாவது, திருவருளைப் புகழ்தலாம். சத்தியாவது அருள். 'அருளது சத்தியாகும்' என்பது சிவஞானசித்தி. திருவருள் பெற்ற பின்னரே இறைவனை அடைய வேண்டுமாகையால், திருவருள் வணக்கம் அவசியமாகிறது. அம்மையப்பனாக இறைவனை வழிபடுவது இம்முறை பற்றியேயாம்.

வெண்டளையால் வந்த தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின்மே னின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்ளன் னேனன்னே
ஏதேனந் தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : வாள் தடங்கண் மாதே - ஓளி பொருந்திய நீண்ட கண்களையுடைய பெண்ணே, ஆதியும் அந்தமும் இல்லா - முதலும் முடிவும் இல்லாத, அரும்பெருஞ்சோதியை - அரிய பெரிய சோதிப்பிழிம்பான இறைவனை, யாம் பாடக் கேட்டேயும் - நாங்கள் பாடுவதைக் கேட்டும், வளருதியோ - உறங்குகின்றனையோ? நின் செவி - உன் காது, வன்செவியோ - ஒசை புகாத வலிய காதோ, மாதேவன் - மகாதேவனுடைய, வார்கழல்கள் - நெடிய சிலம்பணிந்த திருவடிகளை, வாழ்த்திய வாழ்த்து ஒலி போய் - நாங்கள் புகுந்து பாடிய வாழ்த்துப் பாடல்களின் அளவிலேயே, எம் தோழி - எங்கள் தோழி ஒருத்தி, விம்மி விம்மி - பொருமி அழுது, மெய் மறந்து - உடம்பை மறந்து, போது ஆர் - மலர் நிறைந்த, அமளியின் மேனின்றும் - படுக்கையின் மீதிருந்து, புரண்டு - புரண்டு விழுந்து, இங்ஙன் - இந்நிலத்தே, ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் - ஒன்றுக்கும் ஆகாதவள் போல

முர்ச்சித்துக் கிடந்தாள், ஈதே பரிசு - இஃது அவள் தன்மை, என்னே என்னே - என்ன வியப்பு!

விளக்கம் : இருளில் உறங்கிக் கிடக்கும் உயிர்களுக்கு ஒளியைத் தருபவனாதவின், இறைவனைச் ‘சோதி’ என்றும், உலகத்தில் காணப்படும் ஒளியைப் போலத் தோன்றி மறையக் கூடியது அன்றாதவின், ‘ஆதியும் அந்தமும் இல்லா’ என்றும், அஃது அடைவதற்கு அருமையானது; ஆனால், அடைந்தால் பெருமை தரக்கூடியதாதவின், ‘அரும்பெருஞ்சோதி’ என்றும் கூறினார். வளர்தல் - கண் வளர்தல்; உறங்குதல். ‘வார்கழல்கள்’ என்றமையால், இறைவனது கருணைச் சிறப்பு விளங்குகிறது.

இறைவனது புகழைக் கேட்டும் பக்குவம் பெறவில்லை யாதவின், எழுப்பப்பட்ட பெண் தூங்கினாள் என்பது, ‘யாம்படக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண் மாதே வளருதியோ?’ என்றதனாலும், மற்றொரு தோழி பக்குவம் பெற்றிருந்தாளாதவின், இறைவன் நாமத்தை வீதிவாய்க் கேட்டலுமே தன் வசமிழந்து கிடந்தாள் என்பது, ‘விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து போதார் அமளியின் மேனின்றும் புரண்டிங்ஙன் ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்’ என்றதனாலும் விளங்குகின்றன.

‘ஏலோரெம்பாவாய்’ என்பது அசை. ‘ஏல் ஓர் எம்பாவாய்’ எனப் பிரித்து, ஏற்பாயாக, ஆய்வாயாக, எம்பாவை போல்வாளே’ என்று பொருள் கூறுவாருமூர். இப்பாடல் முதல் எட்டுப் பாடல்கள் முடியப் பெண்கள் நீராடச் செல்லும்போது ஒருவரையொருவர் எழுப்பிச் செல்வனவாய் அமைந்துள்ளன.

இதனால், பக்குவம் நிறைந்தோர் இறைவனது நாமத்தைக் கேட்டவுடன் தம்மை மறந்து இருப்பர் என்பது கூறப்பட்டது.

1

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல்நாம்
பேசும்போ தெப்போதிப் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசி இவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
ஏசு மிடம்ஸதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசம் மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்

**தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துன்
ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோர் எம்பாவாய்.**

பதப்பொருள் : நேர் இழையாய் - சிறந்த அணிகளை அணிந்தவளே, இராப்பகல் - இரவும் பகலும், நாம் பேசும் போது எப்போது - நாம் பேசும் பொழுது எப்பொழுதும், பாசம் - என் அன்பு, பரஞ்சோதிக்கு என்பாய் - மேலான ஒளிப்பிழும்பான இறைவனுக்கு என்று கூறுவாய், இப்போது - இப்பொழுது, ஆர் அமனிக்கே - அருமையாகிய படுக்கைக்கே, நேசமும் வைத்தனன்யோ - அன்பு வைத்தனன்யோ, (என்று எழுப்பியவர் கூற, எழுப்பப்பட்டவள் கூறுவாள்) நேர் இழையீர் - பெண்களே, சீசி - சீச்சி, இவையும் சிலவோ - நீங்கள் பேசும் நகைமொழிகளில் இவையும் சிலவாகுமோ? விளையாடி - என்னோடு விளையாடி, ஏசும் இடம் ஈதோ - பழித்தற்குரிய சமயம் இதுதானோ, (என்று எழுப்பப்பட்டவள் கூறிய பின் எழுப்பியவர் கூறுவர்) விண்ணேர்கள் - தேவர்கள், ஏத்துதற்கு - வழிபடுவதற்கு, கூசும் - நானுகின்ற, மலர்ப்பாதம் - தாமரை மலர் போன்ற திருவடியை, தந்தருள் - அன்பருக்குக் கொடுத்தருள, வந்தருளும் - எழுந்தருளின, தேசன் - ஒளி உருவனும், சிவலோகன் - சிவபுரத்தவனும், தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் ஈசனார்க்கு - தில்லைச் சிற்றம்பலத்து இறைவனுக்கு, அன்பு ஆர் - அன்பு பொருந்திய, யாம் யார் - நாம் உனக்கு யார்? (அயலவர் அல்லவே)

விளக்கம் : இப்பாடல் உரையாடலாயுள்ளது. பஞ்சணை மேல் நேசம் வைத்தனன்யோ என்ற கூற்று நகைமொழியாம். விண்ணேர்கள் பயன் கருதி வழிபடுவர்களாதவின், இறைவன் திருவடியைப் புகழும் பொழுது நாணத்துடன் புகழ்வார்கள் என்பதற்கு, ‘விண்ணேர்கள் ஏத்துவதற்குக் கூசு மலர்ப்பாதம்’ என்றனர். இதனை,

**“வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான்; மனம்நின்பால்
தாழ்த்துவதும் தாம்உயர்ந்து தம்மைஎல்லாம் தொழுவேண்டி”**

என அடிகள் முன்பு அருளிச்செய்ததனால் அறிக. இறைவனிடம் அன்பு பொருந்திய நாம் நமக்குள் அயலவர் அல்லவே? ஆதலால், என்னி நகையாட மாட்டோம் என்பார், ‘அன்பார் யாம் ஆர்?’ என்று கூறினார்.

இதனால், நல்லோர் இறைவனிடமே அன்பு செலுத்துவர் என்பது கூறப்பட்டது.

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
அத்தன்ஆடு னந்தன் அமுதனென் றள்ளுறித்
தித்திக்கப் பேசவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
பத்துடையீர் ஈசன் பழுஅடியீர் பாங்குடையீர்
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
எத்தோநின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ
சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை
இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : முத்து அன்ன வெள் நகையாய் - முத்தைப் போன்ற வெண்மையான பற்களையுடையவளே, நாள்தோறும், முன் எழுந்து எதிர் வந்து - எங்களுக்கு முன்னே எழுந்து எதிரே வந்து, என் அத்தன் - என் தந்தை, ஆனந்தன் - இன்ப வடிவினன், அமுதன் - அமுதம் போன்றவன், என்று - என்று வாழ்த்தி, அள்ளுறி - வாய் மிகுதியும் ஊறி, தித்திக்கப் பேசவாய் - இனிமை பயக்கும்படி பேசவாய், வந்து உன் கடை திறவாய் - எழுந்து வந்து உன் வாயிற்கதவைத் திறவாய், (என்று எழுப்பியவர் கூற, எழுப்பப்பட்டவள் கூறுவாள்) பத்துடையீர் - நீங்கள் இறைவனிடத்தில் பேரன்புடையீர், ஈசன் பழுஅடியீர் - இறைவனது பழுமையான அடிமையுடையீர், பாங்குடையீர் - ஒழுங்குடையீர், புத்தடியோம் - புதிய அடியவராகிய எங்களது, புன்மை தீர்த்து - சிறுமையை ஒழித்து, ஆட்கொண்டால் - அடிமை கொண்டால், பொல்லாதோ - தீமையாய் முடியுமோ? (என்று எழுப்பப்பட்டவள் கூற, எழுப்பியவர் கூறுவர்) நின் அன்புடைமை - உன் அன்புடைமை, எத்தோ - வஞ்சனையோ, எல்லோம் அறியோமோ - உன் அன்பு உண்மை என்பதை நாங்கள் எல்லாம் அறிய மாட்டோமோ? சித்தம் அழகியார் - மனம் செம்மையுடையவர், நம் சிவனைப் பாடாரோ - நமது சிவபெருமானைப் பாட மாட்டார்களா? எமக்கு இத்தனையும் வேண்டும் - உன்னை எழுப்ப வந்த எங்களுக்கு இவ்வளவே வேண்டும்.

விளக்கம் : இப்பாட்டும் உரையாடலாய் அமைந்துள்ளது. இனிய புன்மூறுவலை உடையவள் என்பதைக் குறிக்க, 'முத்தன்ன வெண்ணகையாய்' என்று அழைத்தனர். இறைவனது திருநாமத்தை இடைவிடாது ஓதினால் மிகவும் இனிக்கும் ஆதவின், 'அத்தன் ஆனந்தன் அமுததென்று அள்ளுறித் தித்திக்கப் பேசவாய்' என்றனர். இஃது அனுபவம். பற்று, பத்து என எதுகை நோக்கி நின்றது. 'பழு அடியீர்' என்றது,

பல நாளும் இறைவனைப் பாடி வருகின்றவர்களைப் ‘புத்தடியோம்’ என்றது, அங்ஙனம் பாடி வருகின்றவர் களைக் கண்டு அவர்களோடு தாங்களும் சேர விரும்புகின்றவர்களை.

துயில் எழுப்பப்பட்ட பெண் சிறந்த அன்புடையவளாதவின், ‘எத்தோ நின் அன்புடைமை’ என்றார்கள். சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்திருப்போர், ‘சித்தம் அழகியார்’ ஆவர். உறங்கினவளை எழுப்பியது, தங்களோடு உடன் சேர்ந்து இறைவனைப் பாடுதற்பொருட்டே என்பதை விளக்க, ‘இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கு’ என்றனர்.

இதனால், இறைவன் திருநாமம் கூறுவார்க்கு இனிமை பயக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

ஓள்ளித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வண்ணக் கினிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
உள்நெக்கு நின்றுருக யாம்மாட்டோம் நீயேவந்
தென்னிக் குறையில் துயிலேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : ஓள்ளித்தில நகையாய் - ஓளியையுடைய முத்துப் போன்ற பல்லினை உடையாய், இன்னம் புலர்ந்தின்றோ - இன்னும் உனக்குப் பொழுது விடியவில்லையா? (என்று எழுப்பியோர் கூற, எழுப்பப்பட்டவள் கூறுவாள்) வண்ணக் கினி மொழியார் - அழகின் கினி போன்ற சொல்லினை உடைய தோழியர், எல்லாரும் வந்தாரோ - எல்லோரும் வந்து விட்டார்களோ? (என்று எழுப்பப்பட்டவள் கூற, எழுப்பியோர் கூறுவர்) எண்ணிக்கொடு - எண்ணிக்கொண்டு, உள்ளவா சொல்லுகோம் - உள்ளபடியே சொல்லுவோம்; ஆனால், அவ்வளவும் - அத்தனைக்காலமும், கண்ணைத் துயின்று - நீ கண்ணுறங்கி, அவமே - வீணே, காலத்தைப் போக்காதே - காலத்தைக் கழிக்காதே, விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை -

தேவர்களுக்கு ஒப்பற் ற அமுதம் போல்வானை, வேத விழுப்பொருளை - வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்ற மேலான பொருளானவனை, கண்ணுக்கு இனியானை - கண்ணுக்கு இனிய காட்சி தருவானை, பாடி - புகழ்ந்து பாடி, உள்ளம் கசிந்து - மனங்குழைந்து, உள் நெக்கு நின்று உருக - உள்ளே நெகிழ்ந்து நின்று உருகுவதன்பொருட்டு, யாம் மாட்டோம் - நாங்கள் எண்ணிச் சொல்ல மாட்டோம், நீயே வந்து - நீயே ஏழுந்து வந்து, எண்ணி - எண்ணிப் பார்த்து, குறையில் - எண்ணிக்கை குறையுமானால், துயில் - மீண்டும் போய்த் தூங்குவாயாக.

விளக்கம் : இதுவும் உரையாடலாயுள்ளது. எப்பொழுதும் சிரித்த முகத்தை உடையவள் என்பதைக் காட்ட, ‘ஒள் நித்தில

நகையாய்’ என்று விளித்தனர். கொச்சை மொழியையுடைய இளம் பெண்களாதவின், ‘வண்ணக் கினி மொழியார்’ ஆயினர். ‘விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை’ என்றமையால், இறைவனது கருணையும் ‘வேத விழுப்பொருள்’ என்றமையால் அவனது பெருமையும், ‘கண்ணுக்கு இனியான்’ என்றமையால் அவனது அழகும் விளங்குகின்றன. விளங்கவே, அவனை நினைத்து உருகுதல் இன்றியமை யாதது ஆதவின், ‘உள்ளம் உள் நெக்கு நின்று உருக’ என்றும், உடன் வந்தவர்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தால் காலம் வீணே கழியுமாதவின், ‘யாம் மாட்டோம்’ என்றும் கூறினர்.

இதனால், இறைவனது பெருமையிலும் அழகிலும் ஈடுபட்டோர் உருகுவார் என்பது கூறப்பட்டது.

மாலறியா நான்முகனுங் காணா மலையினைநாம்
போலறிவோ மென்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாலூறு தேன்வாய்ப் படிற் கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேனன்
றோல மிடினும் உணராய் உணராய்கான்
ஏலக் குழலி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : மால் அறியா - (அடியைத்) திருமால் அறிய முடியாத, நான்முகனும் காணா - (முடியைப்) பிரமன் காணக்கூடாத, மலையினை - அண்ணாமலையை, நாம் அறிவோம் என்று - நாம் அறியக்கூடும் என்று, உள்ள பொக்கங்களே பேசும் - உனக்குத் தெரிந்துள்ள பொய்களையே பேசுகின்ற, பால் ஊறு - பால் சுரக்கின்ற, தேன்வாய் - தேன் போல இனிக்கும் வாயினையுடைய, படிறி - வஞ்சகீ, கடை திறவாய் - வாயிற் கதைவைத் திறப்பாயாக, ஞாலமே விண்ணே பிறவே - இந்நிலவுலகினரும் வானுலகினரும் பிற உலகினரும், அறிவு அரியான் - அறிவதற்கு அருமை யானவனது, கோலமும் - அழகையும், நம்மை ஆட்கொண்டருளி - நம்மை அடிமை கொண்டருளி, கோதாட்டும் - குற்றத்தை நீக்கிச் சீராட்டும், சீலமும் - பெருங்குணத்தையும், பாடி - வியந்து பாடி, சிவனே சிவனே என்று - சிவனே சிவனே என்று, ஒலம் இடினும் - முறையிடினும், உனராய் - அறியாய், உனராய் - துயில் நீங்காதிருக்கிறாய், ஏலக் குழலி பரிசு - இதுதானோ மயிர்ச்சாந்தணிந்த கூந்தலையுடைய உனது தன்மை.

விளக்கம் : ‘மாலறியா’ என்றும், ‘நான்முகனுங்காணா’ என்றும் கூறியவற்றால், இறைவனைத் தெளிவு இல்லாதவர்களும், ஒருமுகப்படாதவ வர்களும் காண இயலாது என்பது விளங்கு

கின்றது. போல், அசை. எழுப்பப்பட்ட பெண்ணின் சொல் வேறாகவும், செயல் வேறாகவும் இருத்தவின், அவளைப் ‘படிறி’ என்றனர். இறைவனிடம் அன்பு செலுத்துவோர், அவனது உருவத்திருமேனியை நினைந்து அவனது அருட்செயல்களைப் பாடுவர் என்பது ‘கோலமும் நம்மையாட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும் சீலமும் பாடி’ என்றதனால் தெரிகின்றது. ‘ஏலக்குழலி’ என்றதனால், கூந்தலை அலங்கரித்துக்கொள்பவள் என்பதைச் சுட்டினர்.

இதனால், இறைவனை ஊனக்கண்ணால் காண முடியாது என்பதும், அருட்கண்ணால் காணலாம் என்பதும் கூறப்பட்டன.

மானேந் தென்னலை நாளைவந் துங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே
போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ

வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
 தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
 ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும்எமக்கும்
 ஏனோர்க்குந் தங்கோணைப் பாடேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : மானே - பெண்ணே, நீ - நீ, நென்னல் - நேற்று, நாளை வந்து - நாளைக்கு வந்து, உங்களை - உம்மை, நானே எழுப்புவன் என்றலும் - நானே துயிலினின்றும் எழுப்புவேன் என்று சொன்ன சொல்லுக்கும், நாணாமே - வெட்கப்படாமல், போன திசை - நீ போன திக்கை, பகராய் - சொல்வாய், இன்னம் புலர்ந்தின்றோ - இன்னும் பொழுது விடியவில்லையோ? வானே நிலனே பிறவே - வானுலகத்தவரும் நிலவுலகத்தவரும் பிறவுலகத்தவரும், அறிவு அரியான் - அறிவதற்கு அருமையானவன், தானே வந்து - தானாகவே வலிய வந்து, எம்மைத் தலையளித்து - எம்மைக் காத்து, ஆட்கொண்டருளும் - அடிமை கொண்டருள்கின்ற, வான் - மேலாகிய, வார் - நெடிய, கழல் பாடி - கழலனிந்த திருவடியைப் பாடி, வந்தோர்க்கு - வந்தவர்களாகிய எங்களுக்கு, உன் வாய் திறவாய் - நீ உன் வாய் திறவாது இருக்கிறாள், ஊனே உருகாய் - உடலும் உருகப்பெறாது இருக்கிறாய், உனக்கே உறும் - இவ்வொழுக்கம் உனக்குத்தான் பொருந்தும், எமக்கும் ஏனோர்க்கும் தங்கோணை - எமக்கும் பிறர்க்கும் தலைவனாய் இருப்பவனை, பாடு - எழுந்த வந்து பாடுவாயாக.

விளக்கம் : எழுப்பப்பட்டவள் மயக்கமுடையவள் என்பதைக் காட்ட, ‘மானே’ என்று அழைத்தனர். ‘நென்னலை’ என்பதிலுள்ள ஐகாரம் சாரியை. நாளை வந்து எழுப்புவன் என்று சொன்னபடி

நடவாமல் தூங்கிக் கொண்டிருத்தல் நானம் தரத்தக்க செயலாம். சொல் வேறு, செயல் வேறாக இருப்பவர்களுக்கு இவையெல்லாம் தகுமாதவின், ‘உனக்கே உறும்’ என்றார்கள். ஆனால், சொல்லும் செயலும் ஒத்துள்ள அவர்கள் இறைவன் புகழ் கேட்க விரும்பி, ‘எமக்கும் ஏனோர்க்கும் தங்கோணைப் பாட’ என்றார்கள்.

இதனால், இறைவன், பாடி மனங்குழையும் அன்பர்க்குத் தானே எளிவந்தருளுவன் என்பது கூறப்பட்டது.

அன்னே இவையும் சிலவோ பல அமரர்
 உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னான் னாமுன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
 என்னானை என்னரையன் இன்னமுதென் றெல்லோமுஞ்
 சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னந் துயிலுதியோ
 வன்னெனஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, இவையும் சிலவோ - உன் குணங்களில் இவையும் சில போலும், பல அமரர் - பல தேவர்கள், உன்னற்கு அரியான் - நினைத்தற்கு அரியவனும், ஒருவன் - ஒப்பற்றவனும், இருஞ்சீரான் - பெருஞ்சிறப்பையுடையவனுமாகிய இறைவனைப்பற்றிய, சின்னங்கள் கேட்ப - சங்கு முதலியவற்றின் ஒலிகள் கேட்க, சிவன் என்றே வாய் திறப்பாய் - சிவசிவ என்று சொல்லியே வாயைத் திறப்பாய், தென்னா என்னா முன்னம் - தென்னவனே என்று சொல்லுவதற்கு முன்பே, தீசேர் மெழுகு ஒப்பாய் - தீயிடைப்பட்ட மெழுகு போல உருகுவாய், என் ஆனை - எனது பெருந்துணைவன், என் அரையன் - எனது அரசன், இன் அமுது - இன்னமுதானவன், என்று - என்று, எல்லோமும் வெவ்வேறாய்ச் சொன்னோம் - யாம் எல்லோரும் வெவ்வேறு விதமாகப் புகழ்ந்தோம், கேள் - நீ கேட்பாயாக, இன்னம் துயிலுதியோ - இன்னமும் உறங்குகின்றனயோ? வல் நெஞ்சப் பேதையர் போல் - திண்ணிய மனமுடைய அறிவிலார் போல, வாளா கிடத்தி - சும்மா படுத்திருக்கின்றாயே, துயிலின் பரிசு என் - தூக்கத்தின் சிறப்புதான் என்னென்று உரைப்பது?

விளக்கம் : ‘அன்னே’ என்று வினித்தது அன்பினாலாம். ‘இவையும் சிலவோ’ என்றது எழுப்பப்பட்ட பெண்ணின் மாறுபட்ட குணங்களை. மாறுபாடாவது, ‘தென்னா’ என்று ஒரு முறை கூறியதுமே தீயிடைப்பட்ட மெழுகு போல உருகுபவள் ‘என்னானை என்னரையன் இன்னமுது’ என்று மும்முறை கூறியும் வாளா

கிடத்தலாம். சின்னம் - எக்காளம். ‘வெவ்வேறாய்’ என்றது சொல்லும் முறை வெவ்வேறாய் என்றபடி.

இதனால், இறைவனிடத்தில் பேரன்புடையவர்களையும் உறக்கம் தன் வசப்படுத்திவிடும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும்
ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்
கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
வாழியீ தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
ஏழைபங் காளனையே பாடேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : கோழி சிலம்ப - கோழி கூவ, எங்கும் குருகு சிலம்பும் - எவ்விடத்தும் மற்றைய பறவைகள் ஒசையை எழுப்பும்; ஏழில் இயம்ப - வாத்தியங்கள் ஏழிசை முறையில் இசைக்க, எங்கும் வெண்சங்கு இயம்பும் - எவ்விடத்தும் வெண்மையான சங்கமானது முழங்கும்; கேழில் பரஞ்சோதி - ஒப்பற்ற மேலான ஒளிப்பிழும்பானவனும், கேழில் பரங்கருணை - ஒப்பற்ற மேலான கருணையுடையவனுமான சிவபெருமானது, கேழ் இல் விழுப் பொருள்கள் - நிகரில்லாத உயர்ந்த புகழ்களை, பாடினோம் - நாங்கள் பாடினோம்; கேட்டிலையோ - அவற்றை நீர் கேட்கவில்லையா? வாழி - வாழ்வாயாக; எது என்ன உறக்கமோ - இது எத்தகைமையான தூக்கமோ! ஆழியான் - பாற்கடலில் பள்ளி கொள்ளும் திருமால், அன்புடைமை ஆமாறும் - இறைவனிடத்தில் அன்புடையனான திறமும், இவ்வாறோ - இப்படித்தனோ? ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை - பேரூழியின் இறுதியில் தலைவனாய் நின்ற ஒருத்தனாகிய, ஏழை பங்காளனையே - உமை பாகனையே, பாடு - பாடுவாயாக.

விளக்கம் : கோழி கூவுதலும், பறவைகள் ஒலித்தலும், இசைக்கருவிகள் இசைத்தலும், வெண்சங்கு முழங்குதலும் பொழுது புலர்வதை அறிவிப்பன. ஆனால்,

முன்னையவை கோயிலின் புறத்தேயும் பின்னையவை கோயிலின் உள்ளேயும் நிகழ்வன. இனி, வெளியே நிகழ்வது இயற்கைக் காட்சி; உள்ளே நிகழ்வது செயற்கைக் காட்சியாதலின், ‘கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும்’ என்றும், ‘ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்’ என்றும் பிரித்துக் கூறினார்.

இறைவனது புகழ், பொருள் சேர் புகழாதலால், ‘விழுப்பொருள்கள்’ என்றதற்குப் புகழ்களை எனப் பொருள்

கொள்ளப்பட்டது. வாழி - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. ‘திருமாலும் பாற்கடவில் உறங்கித்தான் சிவபெருமானிடம் அன்பு கொண்டானோ!’ என நகைமொழியாகக் கூறுதற்கு, ‘ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ?’ என்றனர்.

இதனால், உறக்கம் இறைவனிடத்தில் அன்பு செய்வதற்குத் தடையாகும் என்பது கூறுப்பட்டது.

8

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே என்கணவ ராவார் அவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையு மிலோமேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : முன்னைப் பழம்பொருட்கும் - முற்பட்டனவாகிய பழமையான பொருள்களுக்கும், முன்னைப் பழம்பொருளே - முற்பட்ட பழமையான பொருளே, பின்னைப் புதுமைக்கும் - பிற்பட்டவனவாகிய புதிய பொருள்களுக்கும், பேர்த்தும் அப் பெற்றியனே - மீண்டும் புதிய பொருளாகின்ற அத்தன்மையனே, உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற - உன்னை ஆண்டவனாகப் பெற்ற, உன் சீர் அடியோம் - உன் சிறப்பு மிக்க அடிமைகளாகிய யாங்கள், உன் அடியார் தாள் பணிவோம் - உன் தொண்டர்களின் திருவடிகளை வணங்குவோம்; ஆங்கு அவர்க்கே பாங்கு ஆவோம் - அங்கு அவர்களுக்கே உரிமை உடையவராவோம்; அன்னவரே எம் கணவர்

ஆவார் - அவர்களே எங்கள் கணவராவார்கள்; அவர் உகந்து சொன்ன பரிசே - அவர்கள் விரும்பிக் கட்டளையிட்ட வண்ணமே, தொழும்பு ஆய்ப் பணி செய்வோம் - அவர்கட்கு அடிமையாய் நின்று ஏவல் செய்வோம்; எங்கோன் - எங்கள் பெருமானே, எமக்கு - எங்களுக்கு, இன்ன வகையே நல்குதியேல் - இம்முறையே கிடைக்குமாறு அருள் புரிவாயாயின், என்ன குறையும் இலோம் - எவ்வகையான குறைபாடும் இல்லாதவர்களாயிருப்போம்.

விளக்கம் : ‘முன்னெப் பழம்பொருட்கும் முன்னெப் பழம் பொருள்’ என்பதும், ‘பின்னெப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியன்’ என்பதும், ‘இறைவன் காலதத்துவத்தைக் கடந்தவன்’ என்பதைக் குறிக்கும். பாங்காதலாவது, பக்கத்தில் இருந்து பணி புரிதல். இறைவனுக்கு அடியார்களாய் இருப்பவர்களையே கணவராக அடைய வேண்டுமென்று கன்னிப்பெண்கள் வேண்டுகின்றார்களாதலின், ‘அன்னவரே எங்கணவராவார்’ என்றும்,

கணவர் சொற்படி செய்தலே பெண்டிர்க்குக் கற்பாகும் ஆதலின், ‘அவருகந்து சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்’ என்றும் கூறினர். இது, கன்னிப் பெண்கள் ஒருங்கு கூடிச் சிறப்புப் பயனாகிய நல்ல அடியாரைக் கணவராகப் பெறுதல் வேண்டும் என்று பாடியது.

இதனால், அடியார் பணியின் பெருமை கூறப்பட்டது.

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
வேதமுதல் விண்ணேநாரும் மண்ணுந் துதித்தாலும்
ஒது உலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன்
கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற்பிணைப் பிள்ளைகாள்
ஏதவனுார் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : பாதமலர் - இறைவன் திருவடிக் கமலங்கள், பாதாளம் ஏழினும் கீழ் - கீழ் உலகம் ஏழினுக்கும் கீழாய், சொல் கழிவு - சொல்லுக்கு அளவுபடாதனவாய்

இருக்கும்; போது ஆர் புனை முடியும் - மலர்கள் நிறைந்த அழுகு செய்யப்பட்ட அவனது திருமுடியும், எல்லாப் பொருள் முடிவு - மேலுள்ள பொருள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலுள்ள முடிவிடமாய் இருக்கும்; திருமேனி ஒன்றல்லன் - அவன் திருமேனி ஒரே வகையானவன் அல்லன்; ஒருபால் பேதை - ஒரு பக்கம் பெண்ணுருவாய் இருப்பவன்; வேதமுதல் - வேத முதலாக, விண்ணேராம் மண்ணைம் - விண்ணைலகத்தாராம் மண்ணைலகத்தாராம், துதித்தாலும் - புகழ்ந்தாலும், ஒது உலவா - சொல்லுதற்கு முடியாத, ஒரு தோழன் - ஒப்பற்ற நண்பன்; தொண்டர் உளன் - அடியார் நடுவுள் இருப்பவன்; அரன்தன் - அத்தன்மையனாகிய சிவபெருமானது, கோயில் - ஆலயத்திலுள்ள; கோது இல் குலத்து - குற்றமில்லாத குலத்தையுடைய, பினாப்பிள்ளைகாள் - பணிப் பெண்களே, அவன் ஊர் ஏது - அவன் ஊர் யாது? உற்றார் ஆர் - அவனுக்கு உறவினர் யாவர்? அயலார் ஆர் - அவனுக்கு அந்நியர் யாவர்? அவனைப் பாடும் பரிசு ஏது - அவனைப் பாடும் வகை யாது?

விளக்கம் : பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் திருவடி என்றும், எல்லாப் பொருள் முடிவே திருமுடி என்றும் இறைவனது அளக்கலாகா அளவும் பெருமையுங் கூறினார். இறைவன் திருமேனியின் ஒரு பாகத்தில் அம்மையையுடைய வனாதவின், (ஒரு வடிவத்தில் ஆண்மையும் பெண்மையும் தோன்ற இருப்பவன் ஆதவின்), ‘திருமேனி ஒன்றல்லன்’ என்றும், இறைவன் வாயாரத் தன்னடியே பாடுந்தொண்டர் இனத்தகத்தானாதவின்,

‘தொண்டருளன்’ என்றும், ஒருரன் அல்லன் ஆதவின், ‘ஏதவனார்’ என்றும், ஒரு பெயர் உடையன் அல்லன் ஆதவின், ‘ஏதவன் பேர்’ என்றும், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான் ஆதவின், ‘ஆருற்றார் ஆர் அயலார்’ என்றும், இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் என்று கூற முடியாது ஆதவின், ‘ஏதவனைப் பாடும் பரிசு’, என்றும் வினவவார் போன்று இறைவன் பெருமையைப் பாடினர். கோயிலில் பணி செய்யும் பெண்களைப் பினாப்பிள்ளைகள் என்பர். இப்பாடல் நீராட்டுக்குச் செல்லும் பெண்டிர் கோயில் பணிப்பெண்களை வினவியதாகக் கூறியபடியாம்.

இதனால், இறைவனது பெருமையை அளவிட்டுரைத்தல் இயலாது என்பது கூறப்பட்டது.

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
 கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
 ஜயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரழல்போல்
 செய்யாவென் ணீராடி செல்வா சிறுமருங்குல்
 மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
 ஜயாநீ ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்
 உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
 எய்யாமற் காப்பாய் எமைஞ்லோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : ஆர் அழல் போல் - நிறைந்த நெருப்புப் போன்ற, செய்யா - செந்நிறமுடையவனே, வெள் நீறு ஆடி - வெண்மையான திருநீற்றுப் பொடியில் மூழ்கியவனே, செல்வா - ஈசனே, சிறுமருங்குல் - சிற்றிடையையும், மை ஆர் தடம் கண் - மை பொருந்திய பெரிய கண்களையும் உடைய, மடந்தை மணவாளா - உமையம்மை கணவனே, ஜயா - அழகனே, மொய் ஆர் - வண்டுகள் மொய்த்தலைப் பொருந்திய, தடம் பொய்கை - அகன்ற தடாகத்தில், முகேர் என்ன - 'முகேர்' என்ற ஒலி எழும்படி, புக்கு - புகுந்து, கையால் குடைந்து குடைந்து - கையினால் நீரை இறைத்து இறைத்து மூழ்கி, உன் கழல் பாடி - உன் திருவடியைப் புகழ்ந்து பாடி, வழி அடியோம் - பரம்பரை அடிமைகளாகிய நாங்கள், வாழ்ந்தோம் - வாழ்ந்தோம்! ஜயா - தலைவனே, நீ ஆட்கொண்டருளும் - நீ எங்களை அடிமை கொண்டருளுகின்ற, விளையாட்டின் - திருவிளையாட்டினால், உய்வார்கள் - துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுபவர்கள், உய்யும் வகை எல்லாம் - அவற்றைப் பெறும் வகைகளில் எல்லாம், உய்ந்தொழிந்தோம் - யாங்களும் படி முறையில் பெற்றுவிட்டோம். இனி, எய்யாமல் - நாங்கள் பிறவியில் இளைக்காதபடி, எம்மைக் காப்பாய் - எங்களைக் காத்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : 'மடந்தை மணவாளா' என்பது, இறைவன் போக வடிவினனாய் இருத்தலைக் குறிக்கும். 'மொய்' என்பது முதல் நிலைத் தொழிற்பெயர், 'முகேர்' என்பது, நீராடும் போது

தண்ணீரில் பாயும் பொழுது ஏற்படும் ஒலி. நீராடுங்கால் இறைவன் திருவடியைப் புகழ் வேண்டும் என்பது, 'பொய்கைபுக்குக் கையாற் குடைந்து குடைந்து உன் கழல் பாடி' என்பதனால் அறியக் கிடக்கிறது.

‘உய்யும் வகை’ என்றது, சொர்க்காதி போகங்களையும், சாலோகாதி பது முத்திகளையுமாகும். பிறவி நீங்கி வீடு பெறுதற்கும் இறைவனே அருள வேண்டும் ஆதலின், ‘எய்யாமற் காப்பாய் எமை’ என்றனர். இவ்வாறு கன்னிப்பெண்டிர் நீராடி இறைவனது அருளை வேண்டுகின்றனர்.

இதனால், சொர்க்கம் முதலிய போகங்களினும் வீடு பேறே சிறந்தது என்பது கூறப்பட்டது.

11

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடுந்
 தீர்த்தன்நற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடுங்
 கூத்தன்னில் வானுங் குவலயமும் எல்லோமுங்
 காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி
 வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
 ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
 பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தி இருஞ்சனைநீ ராடேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : ஆர்த்த - நம்மைப் பிணித்த, பிறவித்துயர் கெட - பிறவித் துன்பம் ஓழியும்படி, நாம் ஆர்த்து ஆடும் - நாம் மகிழ்ந்து ஆடுகின்ற, தீர்த்தன் - தீர்த்தமாய் உள்ளவன், நல் - அழகிய, தில்லைச் சிற்றம்பலத்து - தில்லையின்கண்ணுள்ள ஞான சபையில், தீ ஆடும் - அனலேந்தி ஆடுகின்ற, கூத்தன் - கூத்தப் பெருமான், இவ்வானும் குவலயமும் - பருப்பொருளாய் உள்ள விண்ணுலகத்தையும் நிலவுலகத்தையும், எல்லோமும் - நம் எல்லோரையும், படைத்தும் - தோற்றுவித்தும், காத்தும் - நிலை பெறுத்தியும், கரந்தும் - நீக்கியும், விளையாடி - விளையாடுபவனாகிய இறைவனது, வார்த்தையும் பேசி - பொருள் சேர் புகழ்களை உரைத்து, வளை சிலம்ப - வளையல்கள் ஓலிக்கவும், வார்கலைகள் - நீண்ட மேகலை முதலிய அணிகள், ஆர்ப்பு அரவம் செய்ய - அசைந்து ஓசை எழுப்பவும், அணி குழல்மேல் - அழகிய கூந்தலின்மேல், வண்டு - மலர்கள் விளங்குகின்ற பொய்கையில், குடைந்து - ஆடி, உடையான் - நம்மை உடைய இறைவனது, பொன்பாதம் - பொன்

போன்ற திருவடிகளை, ஏத்தி - துதித்து, இருஞ்சனை நீர் - பெரிய மலைச்சனை நீரில், ஆடு - மூழ்குவாயாக.

விளக்கம் : உயிர், இருவினையாகிய கயிற்றால் கட்டப் பட்டுப் பிறவியாகிய கடலுள் செலுத்தப்படலால், பிறவியை

‘ஆர்த்த பிறவி’ என்றும், இறைவன் அருளாகிய நீரைத் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ளமையால், ‘தீர்த்தன்’ என்றும், சங்காரக் கடவுளாதவின், ‘தீயாடும் கூத்தன்’ என்றும் கூறினர்.

இறைவனை நோக்க வானுலகமும் பருப்பொருளேயாதவின், ‘இவ்வானும்’ என்ற அண்மைச் சுட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது. இறைவன் படைத்தல் முதலிய தொழில்களைப் புரிந்த போதிலும் அவற்றால் விகாரப்பட்டான் என்பது, ‘வினையாடி’ என்றதனால் குறிக்கப்பட்டது.

பொய்கை, சோலையிலுள்ள நீர்நிலை. சுனை, மலையிலுள்ள நீர்நிலை. பெண்டிர் பொய்கைகளிலும் சுனைகளிலும் நீராடினர் என்க. அனைவரும் நீராடுதலை ஒருவரை ஒருவர் முன்னிலைப் படுத்தி ‘ஆடு’ எனக் கூறினர். கன்னிப்பெண்கள் இறைவன் புகழைப் பாடி நீராடியபடியாம்.

இதனால், இறைவனது படைத்தல் முதலிய அருட்டொழில்களின் பயன் கூறப்பட்டது.

12

பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலங்கமுவுவார்வந்து சார்தவினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநஞ்
சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : பைங்குவளை - பசுமையான குவளையின், கார் மலரால் - கருமையான மலர்களை உடைமையாலும், செங்கமலப் பைம்போதால் - செந்தாமரையினது குளிர்ந்த மலர்களை உடைமையாலும், அங்கும் குருகு இனத்தால் - கையில் வளையற்கூட்டத்தை உடைமையாலும் (அம்கம் - அழகிய நீர்ப்பறவைகளையுடைமையாலும்) பின்னும் அரவத்தால் - பின்னிக் கிடக்கின்ற பாம்பணிகளாலும் (மேலும் எழுகின்ற ஒலியுடைமை யாலும்) தங்கள் மலம் கழுவுவார் வந்து சார்தலினால் - தங்களுடைய மும்மலங்களை நீக்கிக்கொள்ளக் கருதுவோர் வந்து அடைதலினாலும் (தம் உடம்பிலுள்ள அழுக்கைக் கழுவதற்பொருட்டு மூழ்குவார் வந்து அணைவதாலும்), எங்கள் பிராட்டியும் - எம்பெருமாட்டியையும், எம் கோனும் போன்று - எங்கள் பெருமானையும் போன்று, இசைந்த - பொருந்தியுள்ள, பொங்கு மடுவில் - நீர் பொங்குகின்ற மடுவையுடைய பொய்கையில், புகப் பாய்ந்து பாய்ந்து - புகும்படி வீழ்ந்து மூழ்கி, நம் சங்கம் சிலம்ப - நம் சங்கு வளையல்கள்

சத்திக்கவும், சிலம்பு கலந்த ஆர்ப்ப - காற்சிலம்புகள் கலந்து ஒலிக்கவும், கொங்கைகள் பொங்க - தனங்கள் பூரிக்கவும், குடையும் புனல் பொங்க - முழுகுகின்ற நீர் பொங்கவும், பங்கயப் பூம்புனல் - தாமரை மலர்கள் நிறைந்த நீரில், பாய்ந்து ஆடு - பாய்ந்து ஆடுவாயாக.

விளக்கம் : பொய்கையானது, கருங்குவளை மலரையுடைத்தாதலின் எம்பிராட்டி திருமேனி போன்றும், செந்தாமரை மலரையுடைத்தாதலின், எம்பிரான் திருமேனி போன்றும் இருந்தது. ‘குருகு’ என்பது, சிலேடையால் வளையலையும், பறவையையும் குறித்தது. ‘அரவம்’ என்பதும், அவ்வாறே பாம்பையும் ஒலியையும் குறித்தது. மடு, குருகின்றத்தை உடைமையால் எம்பிராட்டி போன்றும், அரசத்தை உடைமையால் எம்பிரானைப் போன்றும் இருந்தது என்க. பைங்குவளைக் கார் மலரையும் செங்கமலப் பைம்போதினையும் கண்ட அடிகட்கு, அம்மையப்பரது காட்சியே தோன்றியதால், இவ்வாறெல்லாம் சிலேடை முறையால் மடுவைப் புனைந்துரைத்தருளினார். கன்னிப் பெண்கள் நீராடிய போது பொய்கையை அம்மையப்பராகக் கண்டு பாடியபடியாம்.

இதனால், எப்பொருளையும் இறைவனாகக் காணுதலே சிறப்பு என்பது கூறப்பட்டது.

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
 கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
 சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
 வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
 சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
 ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
 பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
 பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : காது ஆர் குழை ஆட - காதில் பொருந்திய குழை அசையவும், பைம்பூண் கலன் ஆட - பசிய பொன்னால் ஆகிய அனிகள் அசையவும், கோதை குழல் ஆட - பூமாலை கூந்தலில் இருந்து அசையவும், வண்டின் குழாம் ஆட - மாலையைச் சுற்றும் வண்டின் கூட்டம் அசையவும், சீதப்புனல் ஆடி - குளிர்ச்சியாகிய நீருள் மூழ்கி, சிற்றம்பலம் பாடி - தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் புகழ்ந்து பாடி, வேதப் பொருள் பாடி - வேதப் பொருளாகிய சிவபிரானைப் பாடி, அப்பொருள் ஆம் ஆ பாடி - அப்பொருள் நமக்கு ஆகும் வண்ணமும் பாடி, சோதி திறம் பாடி - பரஞ்சோதியின் தன்மையைப் பாடி, சூழ் கொன்றைத்தார் பாடி - இறைவன் சென்னியில் சூழ்ந்துள்ள கொன்றையைப் பாடி, ஆதி திறம் பாடி - அவன் ஆதியான தன்மையைப் பாடி, அந்தம் ஆம் ஆபாடி - அவன் அந்தமான முறையையும் அந்தம் ஆம் ஆ பாடி - அவன் அந்தமான முறையையும் பாடி, போதித்து - பக்குவ முறைகட்கு ஏற்ப வேறுபடுத்தி, நம்மை வளர்த்து எடுத்த - நம்மை வளர்த்து மேம்படுத்திய, பெய்வளை தன் - இடப்பட்ட வளையலை உடைய உமாதேவியின், பாதத் திறம் பாடி - திருவடியின் தன்மையைப் பாடி, ஆடு - ஆடுவாயாக.

வினாக்கம் : இளம்பெண்டிர் நீரில் வேகமாகக் குடைந்தாடுவார் களாதலின், காதார் குழையாடுதல் முதலியவை நிகழ்வனவாயின. நீருள் மூழ்கும் போது கூந்தல் மலரில் மொய்த்துக் கொண்டிருந்த வண்டுள் மேலெழுமாதலின், ‘கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாட’ என்பதுங் கூறப்பட்டது. ‘சோதி திறம்பாடிச் சூழ் கொன்றைத்

தார்பாடி’ என்றமை, இறைவனது வடிவத்தையும், ‘ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடி’ என்றமை, இறைவனது தன்மையையும் பாடியபடியாம்.

இறைவனது அருட்சத்தியே ஆன்மாக்களுக்குப் பக்குவம் வந்த காலத்துச் சிவத்தை அடைவிக்குமாதலின், ‘பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை’ என்றனர். இது நீராடுங்கால் கண்ணிப் பெண்கள் இறைவன் புகழ் பாடிய படியாம்.

இதனால், இறைவனது அருட்சத்தியின் உபகாரம் கூறப்பட்டது.

14

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிக்கர
 நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
 பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணேனாரைத் தான்பணியாள்
 பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும்
 ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
 வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
 ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : வார் உருவம் - கச்சணிந்த ஆழகிய, பூண்முலையீர் - அணியுடன் கூடிய கொங்கைகளை உடையீர், ஓரொருகால் - ஓவ்வொரு சமயத்தில், எம்பெருமான் என்றென்றே - எம்பெருமான் என்று சொல்லி வந்து, இப்பொழுது, நம்பெருமான் - நம் இறைவனது, சீர் - பெருமையை, ஒருகால் - ஒருகாலும், வாய் ஓவாள் - வாயினால் கூறுதலை நீங்காதவளாகிய இவள், சித்தம் களிக்கர - மனம் மகிழ்ச்சி மிக, கண் - விழிகளினின்றும், ஒருகால் ஓவா - ஒரு பொழுதும் நீங்காத, நீர் நெடுந்தாரை பனிப்ப - நீரின் நீண்ட தாரைகள் ஒழுக, பார் - பூமியின்மேல், ஒருகால் வந்தனையாள் - ஒரு முறையே வீழ்ந்து

எழாது வணங்குவாள், விண்ணேனாரைத் தான் பணியாள் - பிற தேவரைத் தான் வணங்கமாட்டாள், பேர் அரையற்கு - பெரிய தலைவனாகிய இறைவன்பொருட்டு, ஒருவர் பித்து ஆம் ஆறும் - ஒருவர் பித்தராகுமாறும், இங்ஙனே - இவ்வாறோ? இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர் - இவ்வாறு பிறரை அடிமை கொள்ளும் ஞான உருவினர், ஆர் ஒருவர் - யார் ஒருவரோ அவருடைய, தாள் - திருவடியை,

நாம் வாயாரப் பாடி - நாம் வாயாரப் புகழ்ந்து பாடி, ஏர் உருவம் - அழகிய தோற்றமுடைய, பூம்புனல் - மலர்கள் நிறைந்த நீரில், பாய்ந்து ஆடு - நீ குதித்த ஆடுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவனிடத்தில் அன்பு செலுத்தப்பெற்றவர்களுக்கு அவ்வன்பு முதலில் சிறிது சிறிதாய் வளர்ந்து, பின்பு பேரன்பாய் முதிரும். ஆதலின், ‘ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே’ என்றனர். ‘எம்பெருமான் சீரொருகால் வாயோ வாள்’ என்றதும், ‘சித்தங்களிக்கர’ என்றதும், ‘பாரொருகால் வந்தனையாள்’ என்றதும், முறையே வாக்கு, மனம், காயம் தம் வயம் இழந்து, இறைவன் வயமாயினமையைக் குறித்தன. கண்களில் நீர் பெருகுதலும் காயத்திலே தோன்றும் மெய்ப்பாடாம். ‘பாரொருகால் வந்தனையாள்’ என்றதற்கு, பூமியில் ஒருமுறை வந்தாற்போல் பவள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இப் பொருளால், ஞானநிலையில் நிற்போர் உலக நிலைக்கு ஒவ்வொரு சமயந்தான் வருவார் என்பது விளங்கும். பித்து - பேரன்பு. நீராடுங்கால் அன்பு நிறைந்த ஒரு பெண்ணின் நிலையைக் காட்டி, அந்நிலையை நாமும் பெறுவோமாக என்று பிற பெண்கள் கூறிக்கொண்டபடியாம். முதலிற்பலர் தம்முள் பேசி, இறுதியில் ஒருத்தியை நோக்கிக் கூறியதாக இது செய்யப்பட்டது.

இதனால், பக்குவம் நிறைந்த அடியார் தம் வயமிழந்து இருப்பர் என்பது கூறப்பட்டது.

15

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்துடையாள்
என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவள்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழையேலார் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : மழை - மேகமே, முன் - முதலில், இக்கடலைச் சுருக்கி - இந்தக் கடல்நீரை உட்கொண்டு, எழுந்து - மேல் எழுந்து, உடையாள் என்னத் திகழ்ந்து - எம்மையுடை

யாளாகிய அம்மையினது திருமேனி போல நிறத்தோடு விளங்கி, எம்மை ஆளுடையாள் - எம்மை அடிமையாகவுடையவளது, இட்டு இடையின் மின்னிப் பொலிந்து - சிற்றிடை போல மின்னி விளங்கி, எம்பிராட்டி திருவடிமேல் - எம்பிராட்டி திருவடிமேல் அணிந்த, பொன்னஞ் சிலம்பிற்சிலம்பி - பொன்னினால் செய்யப்பட்ட சிலம்பு போல ஒலித்து, திருப்புருவம் என்ன - அவளது திருப்புருவம் போல, சிலை குலவி - வானவில்லிட்டு, நம்தம்மை ஆளுடையாள் - நம்மை அடிமையாக உடையாளாகிய, தன்னில் பிரிவிலா - அவ்வன்மையினின்றும் பிரிதல் இல்லாத, எங்கோமான் - எங்கள் தலைவனாகிய இறைவனது, அன்பர்க்கும் - அடியார்களுக்கும், நமக்கும் - பெண்களாகிய நமக்கும், அவன் முன்னி - அவள் திருவளங்கொண்டு, முன் சுரக்கும் இன் அருளே என்ன - முந்திச் சுரக்கின்ற இனிய அருளே போன்று, பொழியாய் - பொழிவாயாக.

விளக்கம் : அம்மையினது திருமேனி நீல நிறமாகும். பெண்களது இடைக்கு மின்னலை உவமையாகக் கூறுவது மரபு. இறைவன் அம்மையின் மூலமாகத்தான் உயிர்களுக்கு அருளுவானாதவின், ‘அவள் அன்பர்க்கும் நமக்கும் முன் சுரக்கும் இன்னருளே என்ன’ என்றனர்.

இது, நீராடச் சென்ற பெண்டிர் பொதுப்பயனாகிய மழையை வேண்டிப் பாடியபடியாம்.

இதனால், இறைவன் சத்தி மூலமாக மெய்யடியார்களுக்கு அருளை வழங்குவான் என்பது கூறுப்பட்டது.

செங்க ணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாதோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருஞ்சு சேவகனை

அங்கன் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
 நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
 பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : கொங்கு உண் கருங்குழலி - மணம் பொருந்திய கரிய கூந்தலையுடைய பெண்ணே, செங்கணவன்பால் - சிவந்த கண்ணையுடைய திருமாலினிடத்தும், திசைசமுகன்பால் - நான்முகனிடத்தும், தேவர்கள்பால் - பிற தேவர்களிடத்தும், எங்கும் - மற்றெறவ்விடத்தும், இலாதது - இல்லாததாகிய, ஓர் இன்பம் - ஒப்பற்ற ஆனந்தம், நம்பாலது ஆ - நம்மிடத்து ஆகும்படி, நந்தம்மைக் கோதாட்டி - நம்மைப் பெருமைப் படுத்தி, இங்கு நம் இல்லங்கள்தோறும் - இவ்வுலகிலே நம் வீடுகள்

தோறும், எழுந்தருளி - எழுந்தருளி வந்து, செங்கமலம் - செந்தாமரை போன்ற, பொன்பாதம் - அழகிய திருவடியை, தந்தருளும் - கொடுத்தருள்கின்ற, சேவகனை - வீரனை, அங்கன் அரசை - அழகிய கருணை நோக்குடைய மன்னனை, அடியோங்கட்கு ஆர் அமுதை - அடிமைகளாகிய நமக்கு அமுதம் போல்வானை, நங்கள் பெருமானை - நம் தலைவனை, பாடி - புகழ்ந்து பாடி, நலம் திகழி - நன்மைகள் பெருக, பங்கயப் பூம் புனல் - தாமரை மலர் நிறைந்த நீரில், பாய்ந்து ஆடு - குதித்து ஆடுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் திருவடி இன்பம், உலக இன்பம் போன்று தோன்றி மறையக்கூடியதன்றாதவின், எங்கும் இல்லாததோர் இன்பம் ஆயிற்று. இறைவன் தன் அடியார்பால் தானே வந்து தலையளித்து ஆட்கொள்கின்ற கருணையை, ‘இங்கு நம் இல்லங்கள்தோறும் எழுந்தருளிச் செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகன்’ என்று சொல்லிப் புகழ்ந்தனர். இவ்வாறு அவன் செய்த உபகாரத்தை என்னி வாயாராப் பாடி ஆடினால் நன்மையுடைதல் உறுதியாதவின், ‘பாடி நலம் திகழி’ என்றனர். இது நீராடுங்கால் ஒருத்தியை நோக்கி ஏனைய பெண்கள் கூறியபடியாம்.

இதனால், இறைவன் தன் திருவடி இன்பத்தைத் தானே எனி வந்தருளுகிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

அன்னா மலையான் அடிக்கமலன் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போல்
கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணோகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேஇப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : பெண்ணே - தோழியே, அண்ணாமலையான் - திருவண்ணாமலை
அண்ணலது, அடிக்கமலம் - திருவடித்தாமரையை, சென்று இறைஞ்சும் - போய்
வணங்குகின்ற, விண்ணோர் முடியின் - தேவர்களது முடியிலுள்ள, மணித்தொகை -
இரத்தினங்களின் தொகுதி, வீறு அற்றாற்போல் - ஒளி இழந்தாற்போல, கண்ணார்
இரவி கதிர் வந்து - கண்ணுக்கு நிறையும் சூரியன் தனது கிரணங்களுடன்
தோன்றினமையால், கார் கரப்ப - இருளானது மறைய, தாரைகள் - நட்சத்திரங்கள்,
தன் ஆர் ஒளி மழுங்கி அகல - சூளிர்ச்சி பொருந்திய ஒளி குன்றி ஒழிய,
அப்போழ்தில், பெண் ஆகி - பெண்ணாகியும், ஆண் ஆய் - ஆணாகியும், அலி ஆய்
-

அலியாகியும், பிறங்கு ஒளி சேர் - விளங்குகின்ற ஒளி பொருந்திய, விண் ஆகி -
ஆகாயமாகியும், மண் ஆகி - பூமியாகியும், இத்தனையும் வேறாகி - இத்தனைக்கும்
வேறுபட்டும், கண் ஆர் அமுதமுமாய் நின்றான் - கண்ணால் பருகப்படுகின்ற
அமுதமுமாய் நின்றவனாகிய இறைவனது, கழல்பாடி - திருவடியைப் பாடி,
இப்பூம்புனல் - இப்புது நீரில், பாய்ந்து ஆடு - வீழ்ந்து ஆடுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவனது பேரொளியின் முன் பிற ஒளியுடைப் பொருள்களின்
தன்மை விளங்காதாதவின், அது, சூரியனது ஒளிமுன் நட்சத்திரத்தின் ஒளி
விளங்காததற்கு உவமையாயிற்று. ஞானத்தின் முன் அஞ்ஞானம் விலகுகிறது
என்பது குறிப்பு.

இறைவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்திருக்கிறான் என்பதைக் காட்ட,
'பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர் விண்ணாகி மண்ணாகி' என்றும்,
எனினும் இவற்றால் தொடக்குறான் என்பதற்கு, 'வேறாய்' என்றும், ஆனால்

நெந்துருகும் அடியார்க்கு இன்பம் தந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதை விளக்க, 'கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றான்' என்றும் கூறினர். இது, பொழுது புலர்ந்து பகல் வருதலைக் குறித்தபடியாம்.

இதனால், இறைவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கும் தன்மை கூறப்பட்டது.

18

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்
றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகல்எங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : எங்கள் பெருமான் - எங்கள் தலைவனே, உன் கையில் பிள்ளை - உன் கையில் இருக்கின்ற குழந்தை, உனக்கே அடைக்கலம் என்று - உனக்கே அடைக்கலப்பொருளாகும் என்று வழங்கி வரும், அப்பழஞ்சொல் - அப்பழமொழியை, புதுக்கும் எம் அச்சத்தால் - புதப்பிக்கின்றோம் என்று அஞ்சி, உனக்கு ஒன்று உரைப்போம் - உனக்கு ஒரு விண்ணப்பத்தைச் செய்கின்றோம், கேள் - கேட்டருள்வாயாக, எம் கொங்கை - எங்கள் தனங்கள், நின் அன்பர் அல்லார்தோள் - உன்னடியவர் அல்லாதார் தோள்களை, சேரற்க - தழுவாதிருக்க; எம் கை - எம் கைகள், உனக்கு அல்லாது - உனக்கன்றிப் பிற தேவர்க்கு, எப்பணியும் செய்யற்க -

எவ்வகையான தொண்டும் செய்யாதிருக்க, கங்குல் பகல் - இரவும் பகலும், எம் கண் - எம் கண்கள், மற்று ஒன்றும் காணற்க - உன்னையன்றி வேறு எந்தப் பொருளையும் காணாதிருக்க, இங்கு இப்பரிசே - இந்நிலவுலகில் இம்முறையே, எங்கோன் - எங்கள் ஜயனே, எமக்கு நல்குதியேல் - நீ எங்களுக்கு அருளுவாயாயின், ஞாயிறு எங்கு எழில் எமக்கு என் - சூரியன் எத்திக்கில் உதித்தால் எங்களுக்கு என்ன?

விளக்கம் : தாயே தன் பிள்ளையைக் காத்துக்கொள்வாள் ஆதலின், அவளிடத்தில் அவள் பிள்ளையை அவருக்கு அடைக்கலம் என்று பிறர் சொல்லுதல் மிகையாகும். அது போலக் கண்ணிப்பெண்கள் இறைவனிடம் தங்களை அவனுக்கு அடைக்கலம் என்று சொல்லுதல் மிகையாம் என்றபடி, அங்கு - அசை. ‘உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்பது போல’ என்பது அக்காலத்தில் வழங்கிய ஒரு பழமொழி என்பது இங்கு அறியப்படுகின்றது. ஆகவே, ‘உங்கை’ என்பது, மருஉ மொழியாம்.

அன்பர் பணியும் அரன் பணியும் வேறன்றாதவின், அடியார் சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணி செய்வோம் என்று முன்னரும், இறைவனுக் கல்லாது எப்பணியும் செய்ய மாட்டோம் என்று இங்கும் கூறியது ஒன்றுக் கொன்று முரணாகாது என்று அறிக. வேண்டுகோள் எதிர்மறையாய் இருத்தல் உரிமை பற்றியும் உறுதி பற்றியுமாம். பெண்டிர் பலரும் இறைவனை வேண்டிப் பாடினர்.

இதனால், இறை பணி நிற்பாரது உறுதி கூறப்பட்டது.

போற்றி அருளுக்கநின் ஆதியாம் பாதமலர்
 போற்றி அருளுக்கநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
 போற்றினல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
 போற்றினல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
 போற்றினல் லாவுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
 போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
 போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருஞும் பொன்மலர்கள்
 போற்றியாம் மார்கழிநீ ராடேலோர் எம்பாவாய்.

பதப்பொருள் : நின் - உனது, ஆதி ஆதி ஆம் - எப்பொருளுக்கும் முதலாயுள்ளa, பாதமலர் - திருவடி மலருக்கு, போற்றி - வணக்கம், அருளுக - அவை எமக்கு அருள் செய்வனவாக; நின் - உனது, அந்தம் ஆம் - எவற்றுக்கும் முடிவாயுள்ளa, செந்தளிர்கள் - செந்தளிர் போலும் திருவடிகளுக்கு, போற்றி - வணக்கம், அருளுக - அவை எமக்கு அருள் செய்வனவாக; எல்லா உயிர்க்கும் - எல்லா உயிர்களுக்கும், தோற்றமாம் - தோன்றுதற்குக் காரணமாகிய, பொன் பாதம் - பொன் போன்ற

திருவடிகளுக்கு, போற்றி - வணக்கம்; எல்லா உயிர்க்கும் - எல்லா உயிர்களுக்கும், போகம் ஆம் - நிலை பெறுதற்குரிய பாதுகாப்பாகிய, பூங்கழல்கள் - அழகிய கழலனிந்த திருவடிகளுக்கு, போற்றி - வணக்கம்; எல்லா உயிர்க்கும் - எல்லா உயிர்களுக்கும், ஈறாம் இணை அடிகள் - முடிவு எய்துதற்குக் காரணமாகிய திருவடிகள் இரண்டுக்கும், போற்றி - வணக்கம்; மால் நான்முகனும் காணாத - திருமாலும் பிரமனும் காணவொன்னாத, புண்டரிகம் - திருவடித்தாமரை மலருக்கு, போற்றி - வணக்கம்; யாம் உய்ய - நாம் உய்யும்படி, ஆட்கொண்டருளும் - அடிமை கொண்டருள்கின்ற, பொன் மலர்கள் - பொற்றாமரை மலர் போலும் திருவடிகளுக்கு, போற்றி - வணக்கம்; போற்றி - என்று இறைவனை வணங்கி, யாம் மார்கழி நீர் ஆடு - நாம் மூழ்குவதற்குரிய மார்கழி நீரில் ஆடுவோமாக.

வினக்கம் : முதற்பாட்டில், இறைவன் தனக்கு முதலும் முடிவும் இல்லாதவன் என்று கூறினார். இப்பாடவில், இறைவன் உலகத்துக்கு முதலாகவும் முடிவாகவும் இருக்கிறான் என்றனர். இதனால், தனக்கு ஒரு முதலும் முடிவும் இல்லாதவனே உலகுக்கு முதலும் முடிவும் செய்ய முடியும் என்பது விளங்குகிறது. ‘தோற்றமாம் பொற்பாதம்’ என்பது முதலாக இறைவனது ஐந்தொழில்களும் கூறப்பட்டன. ‘காணாத’ என்பது இறைவனது மறைத்தல் தொழிலைப் புலப்படுத்தியது. புண்டரிகம் உருவகமாய்த் திருவடியை உணர்த்திற்று. இறுதியிலுள்ள ‘போற்றி’ எச்சம். இது, பெண்கள், மார்கழி நீராட்டின் பெருமை கூறியபடியாம்.

‘ஆற்றுநீர், குளத்து நீர்’ என இடம் பற்றி வழங்குதல் போல, ‘மார்கழி நீர்’ எனக் காலம்பற்றி வழங்கப்படும். இனி, ‘மார்கழியில் நீராடுக’ என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இதனால், இறைவனது ஐந்து தொழில்களும் கூறப்பட்டன.

திருச்சிற்றம்பலம்

8. திரு அம்மானை திருவண்ணாமலையில் அருளிச்செய்தது

அம்மானை என்று ஓவ்வொரு பாட்டு இறுதியிலும் முடிகின்றமையால், இது திரு அம்மானை என்னும் பெயருடையதாயிற்று. ‘திரு’ என்பது அடைமொழி. ‘அம்மானை’

என்பது மகளிர் விளையாடல்களுள் ஒன்று. இது, மூன்று பெண்கள் கூடி மூன்று காய்களை வைத்துக்கொண்டு ஆடுவது. அவ்வாறு விளையாடுங்கால் பாடுவது போல அமைந்துள்ளது இப்பகுதி. திருவெம்பாவையில் நீராடலைக் குறித்து, இங்கு அம்மானை யாடலைக் குறித்தார் ஆசிரியர்.

ஆனந்தக்களிப்பு

திருவருள் அனுபவத்தினால் உண்டாகும் சுகமேலீடு இத்திரு வம்மானைப் பகுதியில் கூறப்படுகின்றது என்பதையே, ‘ஆனந்தக் களிப்பு’ என்று குறித்தனர் முன்னோர்.

(ஓப்புமை பற்றி வந்த ஆற்றித்தரவு கொச்சகக் கவிப்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

செங்கண் நெடுமாலும் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் தெந்தரமும் ஆட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அங்கணன் அந்தணனாய் அறைக்கவி வீடருளும்
அங்கருணை வார்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : செங்கண் நெடுமாலும் - செந்தாமரை போன்ற கண்ணையுடைய நெடிய திருமாலும், சென்று இடந்தும் - பன்றி உருவாய்ச் சென்று நிலத்தைப் பினாந்தும், காண்பு அரிய - காணுதற்கு அருமையாகிய, பொங்கும் - விளங்குகின்ற, மலர்ப்பாதம் - தாமரை போன்ற திருவடிகள், பூதலத்தே போந்தருளி - நிலவுலகத்தே எழுந்தருளி, எங்கள் பிறப்பு அறுத்திட்டு - எங்களது பிறப்பை அறுத்து ஒழித்து, எம் தரமும் ஆட்கொண்டு - எம் நிலையில் உள்ளவரையும் அடிமை கொண்டு, தெங்கு திரள் சோலை - தென்னை மரங்கள் திரண்ட சோலை சூழ்ந்த, தென் நன் பெருந்துறையான் - அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறையையுடையான், அங்கணன் - அழகிய கண்ணையுடையான், அந்தணன் ஆய் - அந்தணனாகி வந்து, அறைக்கவி - வலிய அழைத்து, வீடு அருளும் - முத்தியைத் தந்தருள்கின்ற, அம் கருணை - அழகிய கருணையையுடைய,

வார்கழலே - நீண்ட வீரக்கழல் அணிந்த திருவடியின் பெருமையையே, அம்மானாய் - அம்மானைப்பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : 'தரம்' என்பது, அதனை உடையவரைக் குறித்தது. தென்னன் - தென்னாடு உடையவன் என்றும் கூறலாம். கண்ணுக்கு அழகாவது இரக்கம். 'கண்ணோட்டம்' என்பார் திருவள்ளுவர். இறைவன் உயிர்களுக்குக் கைம்மாறு கருதாது அருளுகின்றானாதவின், 'அங்கணன்' என்றார். திருப்பெருந்துறையில் அடிகளை ஆட்கொண்டருளிய கோலம் அந்தண வடிவமாதவின், 'அந்தணனாய்' என்றார்.

ஜந்து தொழில்களையும் புரிவது திருவடியேயாதவின், ஆட்கொண்டதும் திருவடியே என்பார், 'அங்கருணை வார்கழலே பாடுதும்' என்றார். 'அம்மானையாய்' என்பது, 'அம்மானாய்' என மருவிற்று, 'ஆய்' என்பது, 'ஆக' என்பதன் திரிபு.

இதனால், இறைவன் குருவாய் எழுந்தருளின கருணை கூறப்பட்டது.

1

பாரார் விசம்புள்ளார் பாதாளத் தார்புறத்தார்
ஆராலுங் காண்டற் கரியான் எமக்கெளிய
பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாரா வழியருளி வந்தென் உளம்புகுந்த
ஆரா அமுதாய் அலைகடல்வாய் மீன்விசிறும்
பேராசை வாரியனைப் பாடுதுங்கான் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : பாரார் - மண்ணுலகத்தாரும், விசம்புள்ளார் - விண்ணுலகத்தாரும், பாதாளத்தார் - கீழுலகத்தாரும், புறத்தார் - இவற்றிற்குப் புறமாய வேறு உலகத்தாரும், ஆகிய, ஆராலும் - யாவராலும், காண்டற்கு அரியான் - காண்பதற்கு அருமையானவன்; ஆயினும், எமக்கு - எங்களுக்கு, எளிய பேராளன் - எளிவந்தருளிய பெருமையுடையான், தென்நன் பெருந்துறையான் - அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறையை உடையான், பிச்சு ஏற்றி - எமக்குப் பித்து மிகும்படி செய்து, வாரா வழி - மீண்டும் பிறவிக்கு வாராத முத்தி நெறியை, அருளி - அளித்து, என் உளம் வந்து புகுந்து - என் மனத்திலே வந்து புகுந்து, ஆரா அமுது ஆய் - தெவிட்டாத அமுதமாகி, அலைகடல்வாய் - அலையையுடைய கடவின்கண், மீன்

விசிறும் - மீனின்பொருட்டு வலை வீசின, பேராசை வாரியனை - பேரின்பக்கடலானவனது புகழை, அம்மானாய் - அம்மானைப்பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : சென்ற திருப்பாட்டில் திருமாலால் இறைவனைக் காண முடியவில்லை என்றார். இங்கு யாராலும் காண முடியவில்லை என்பார், ‘பாரார் விசும்புள்ளார் பாதாளத்தார் புறத்தார் யாராலும் காண்டற்கு அரியான்’ என்றார். தன் முனைப்பினால் காண முயன்றமையால் அவர்களுக்குக் காண முடியவில்லை; ஆயினும், அன்பராகிய எமக்கு எளிதில் கிடைத்தான் என்பார், ‘எமக்கு எளிய பேராளன்’ என்றார். இறைவன் தம் மனத்திடை மன்னி இனிய சுவைப் பொருளாய் உள்ளான் என்பார், ‘வந்தெழும் உள்முகுந்த ஆரா அமுதாய்’ என்றார். அலைகடல்வாய் மீன் விசிறிய வரலாறு கீர்த்தித் திருவகவலில் ‘கேவேடராகிக் கெளிறது படுத்தும்’ என்றதற்குள்ள உரையிற் காண்க. ‘பேராசை’ என்றதில், ‘ஆசை’ என்பது இன்பத்தைக் குளித்தது.

இதனால், இறைவன் தேவர்க்கு அரியவனாய், அடியார்க்கு எளியவன் ஆகின்றான் என்பது கூறப்பட்டது.

2

இந்திரனும் மாலயனும் ஏனோரும் வானோரும்
அந்தரமே நிற்கச் சிவன் அவனி வந்தருளி
எந்தரமும் ஆட்கொண்டு தோட்கொண்ட நீற்றனாய்ச்
சிந்தனையை வந்துருக்கும் சீரார் பெருந்துறையான்
பந்தம் பரியப் பரிமேற்கொண் டான்தந்த
அந்தமிலா ஆனந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : இந்திரனும் - தேவேந்திரனும், மால் அயனும் - திருமாலும் பிரமனும், வானோரும் - மற்றைய தேவரும், ஏனோரும் - பிற கணத்தவரும், அந்தரமே நிற்க - விண்ணிலே நிற்க, சிவன் - சிவபெருமான், அவனி வந்தருளி - மன்னுலகத்தில் எழுந்தருளி, எம் தரமும் ஆட்கொண்டு - எம் நிலையில் உள்ளாரையும் அடிமை கொண்டு, தோள் கொண்ட நீற்றன் ஆய் - திருத்தோளில் பூசிய திருவெண்ணீற்றையடையாய், வந்து - எம்மிடத்து வந்து, சிந்தனையை

உருக்கும் - மனத்தை உருக்குகின்ற, சீர் ஆர் - சிறப்புப் பொருந்திய, பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையை யுடையான், பந்தம் பரிய - எமது பற்று அறுபட, பரிமேற்கொண்டான் - குதிரைமீது வந்தவனாகிய பெருமான், தந்த - அருள் செய்த, அந்தம் இல்லா - முடிவில்லாத, ஆனந்தம் - இன்பத்தை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : ஏனோரும் என்றது, பதினெண்கணங்களுள் தேவர் தவிர் மற்றையவர்களை. இறைவனது திருமேனியிலே பால் வெண்ணீறு அணிகோலம் மனத்தை உருக்கச் செய்யுமாதலின் ‘தோட்கொண்ட நீற்றனாய்ச் சிந்தனையை வந்துருக்கும்’ என்றார். ‘பவளம்போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறு’ காண மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே என்றார் திருநாவுக்கரசரும். நரியைப் பரியாக்கி வந்த வரலாறு கீர்த்தித் திருவகவலில் கூறப்பட்டது.

இதனால், இறைவன் எளிமையாய் வந்து அருள் செய்வது மன்னுலகில்தான் என்பது கூறப்பட்டது.

3

வான்வந்த தேவர்களும் மாலயனோ டிந்திரனும்
கானின்று வற்றியும் புற்றெழுந்துங் காண்பரிய
தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போல் தலையளித்திட
ஞென்வந் துரோமங்கள் உள்ளே உயிர்ப்பெய்து
தேன்வந் தமுதின் தெளிவின் ஒளிவந்த
வான்வந்த வார்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : வான்வந்த தேவர்களும் - விண்ணுலகத்திலுள்ள தேவர்களும், மால் அயனோடு இந்திரனும் - திருமால் பிரமன் இவர்களோடு இந்திரனும், கான் நின்று வற்றியும் - தவம் புரியக் காட்டில் நின்று உடல் மெலிந்தும், புற்று எழுந்தும் - தம்மீது புற்று வளரப்பெற்றும், காண்பு அரிய - காணுதற்கு அருமையான கடவுள், தான் வந்து - தானே எழுந்தருளி வந்து, நாயேனை - நாய் போன்ற என்னை, தாய்போல் தலையளித்திட்டு - தாய் போலப் பேரன்பு செய்தமையால், ஊன் உரோமங்கள் வந்து - உடம்பில் மயிர் சிலிர்க்க, உள்ளே உயிர்ப்பு எய்து - உள் நின்றும் முச்சு எழுதற்குரிய, தேன் வந்து - தேனின் தன்மையுடையதாய, அமுதின் தெளிவின்

- அமுதத்தின் தெளிவு போல, ஒனி வந்த - ஒனி விளங்கிய, வான்வந்த - மேன்மை தங்கிய, வார்கழலே - நீண்ட கழலணிந்த திருவடியின் புகழையே, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : ஊன் உறக்கமின்றித் தவம் புரிவதை, ‘கானின்று வற்றியும்’ என்பதனாலும் தம்மை மறந்து தவம் புரிதலைப் ‘புற்றெழுந்தும்’ என்பதனாலும் உணர்த்தினார். மயிர் சிலிர்த்தலும் நெட்டுயிர்ப்பு எய்தலும் இன்ப மிகுதியில் தோன்றுவன. திருக்காளத்தி மலையில் கண்ணப்பர் ஏகநாயகரைக் கண்டபோது பெருமுச்ச உண்டாக மயிர்க்கால்தொறும் புளகாங்கிதம் அடைய நின்றதைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள்,

“நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந்தெழு மயிர்க்கால் தோறும் வடிவெலாம் புளகம் பொங்க”

நின்றார் எனக் கூறியதை ஓப்பிட்டுக்கொள்க.

‘தேன்வந்து அமுதின் தெளிவின் ஒளிவந்த வான்வந்த’ என்பன நண்ட கழலின் பெருமையைக் காட்ட வந்தன. தேன் போலும் இனிமையும், அமுதின் தெளிவு போலும் நன்மையும்,

ஒனி போலும் பிரகாசத்தையும், வானம் போலும் மேன்மையும் தர வல்லது திருவடி என்பது குறிப்பு.

இதனால், இறையனுபவம் கூறப்பட்டது.

4

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றிக்
கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை
வெள்ளத் தழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனைத்
தில்லை நகர்புக்குச் சிற்றம் பலமன்னும்
ஒல்லை விடையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : கல்லா மனத்து - கல்லாத மனத்தையுடைய, கடைப்பட்ட நாயேனை - கீழ்ப்பட்ட நாய் போன்ற என்னை, வல்லாளன் - பேராற்றலுடையானாகிய, தென்னன் பெருந்துறையான் - அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறையை யுடையவன், பிச்சு ஏற்றி - பித்தேறச் செய்து, கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கி - மனமாகிய கல்லைக் குழைவித்துப் பழும் போல மென்மையாக்கி, தன் கருணை வெள்ளத்து அழுத்தி - தனது அருளாகிய வெள்ளத்திலே ஆழ்வித்து, வினை கடிந்த - எனது வினைமாசுகளை நீக்கியருளின், வேதியனை - அந்தணனை, தில்லைநகர் புக்கு - தில்லைநகரிற்புகுந்து, சிற்றம்பலம் மன்னும் - சிற்றம்பலத்தில் நிலைபெற்ற, ஒல்லை விடையானை - விரைந்து செல்லுதலையுடைய இடபவாகனனை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : இறைவன் திருவடியை அடையும் முறையை அறிந்திலேன் என்பார், ‘கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேன்’ என்றார். ‘கல் ஆம் மனம்’ என்று பிரித்தலும் ஆம். திருப்பெருந்துறைப் பெருமான் ‘கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கும்’ திறமுடையானாதவின், ‘வல்லாளன்’ என்றார். தம்மைத் திருப்பெருந் துறையில் ஆட்கொண்ட பெருமான் தில்லையில் இருக்கக் கண்டமையால், ‘தில்லை நகர் புக்குச் சிற்றம்பலம் மன்னும் ஒல்லை விடையானை’ என்றார். இஃது அடிகளின் வரலாற்றைப் பற்றிய அகச்சான்றாகும்.

இதனால், இறைவன் வன்மையான மனத்தை மென்மையாக்கும் ஆற்றலுடையவன் என்பது கூறப்பட்டது.

கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாறொருவன்
 தீட்டார் மதில்புடைகுழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
 காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
 தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
 நாட்டார் நகைசெய்ய நாம்மேலை வீடெய்த
 ஆட்டாண்கொண் டாண்டவா பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : தோழி - தோழியே, ஒருவன் கிறி செய்த ஆறு - ஒருவன் மாயம் செய்த விதத்தை, கேட்டாயோ - நீ கேட்டனையோ? தீட்டு ஆர் மதில் - சித்திரத்தில் அமைத்த மதில், புடை சூழ் - பக்கத்திலே சூழப்பெற்ற, தென் நன்பெருந்துறையான் - அழகிய நல்ல திருப்பெருந் துறையையுடையவன், காட்டாதன எல்லாம் காட்டி - காட்டவொண்ணாத உன்மைப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் காட்டி, சிவம் காட்டி - சிவமாகிய தன்னையே காட்டி, தாள்தாமரை காட்டி - திருவடித்தாமரைகளைக் காட்டி, தன் கருணைத் தேன் காட்டி - தன் அருளாகிய தேனைக் காட்டி, நாட்டார் நகை செய்ய - நாட்டிலுள்ளோர் நகைக்க, நாம் மேலை வீடு எய்த - நாம் மேன்மையாகிய வீட்டினை அடைய, ஆள் தான்கொண்டு - என்னைத் தான் அடிமைகொண்டு, ஆண்ட ஆறு - ஆட்கொண்ட விதத்தை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : மதில்கள் ஓவியங்கள் நிரம்பப் பெற்றிருக்தவின், ‘தீட்டார் மதில்’ என்றார். மறைந்து கிடக்கும் உன்மைப் பொருள்களை எல்லாம் முன்னே உணர்த்திப் பின் தன்னையே காட்டினான் என்பார், ‘காட்டாதன எல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டி’ என்றார். பின் திருவடி மலரைக் காட்டி அதன் பயனாகிய திருவருள் தேனை நுகர்வித்தான் என்பார், ‘தாள்தாமரை காட்டித் தன் கருணைத் தேன்காட்டி’ என்றார். மலரில் தேன் பொருந்தியுள்ளது போலத் திருவடியில் அருள் பொருந்தியுள்ளது என்பது குறிப்பு. தேனை நுகர்ந்த வண்டு மயங்கியிருத்தல் போல, அருள் தேனை நுகர்ந்த அடிகள் உன்மத்த நிலை எய்தியிருந்தமையால் நாடவர் பழிக்கின்றனர் என்பார், ‘நாட்டார் நகை செய்ய’ என்றார். அம்மானை ஆடும் பெண்களில் இறைவன் அருளைப் பெற்ற ஒருத்தி கூறுவது போல அருளிச்செய்தலால், ‘கேட்டாயோ தோழி’ என அருளினார்.

இதனால், இறைவன் அடிகளுக்கு அருள் புரிந்தவாறு கூறப்பட்டது.

ஓயாதே உள்குவார் உள்ளிருக்கும் உள்ளானைச்
சேயானைச் சேவகனைத் தென்னன் பெருந்துறையின்
மேயானை வேதியனை மாதிருக்கும் பாதியனை
நாயான நந்தம்மை ஆட்கொண்ட நாயகனைத்

தாயான தத்துவத்தைத் தானே உலகேழும்
ஆயான ஆள்வானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : ஓயாதே - நீங்காதே, உள்குவார் உள் இருக்கும் -
நினைப்பவர்களுடைய உள்ளத்தின்கண் வீற்றிருக்கும், உள்ளானை -
உட்பொருளானவனும், சேயானை - நினையாதவர்க்கு அப்பாற்பட்டவனும்,
சேவகனை - பெருவீரனும், தென்

நன் பெருந்துறையில் மேயானை - அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறையில்
எழுந்தருளியிருப்பவனும், வேதியனை - அந்தணனும், மாது இருக்கும் பாதியனை -
மங்கை நீங்காதிருக்கின்ற பாதித்திருமேனியை உடையவனும், நாய் ஆன நம்தம்மை -
நாய் போன்ற நம்மை, ஆட்கொண்ட நாயகனை - அடிமை கொண்ட தலைவனும்,
தாய் ஆன தத்துவனை - நமக்குத் தாயாகிய மெய்யனும், தானே - தானொருவனே,
உலகு ஏழும் ஆயானை - ஏழு உலகங்களுமாய் இருப்பவனும், ஆள்வானை - நம்மை
ஆண்டருள்வோனும் ஆகிய இறைவனது புகழை, அம்மானாய் - அம்மானைப்
பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : இடையறாது நினைப்பவரது உள்ளத்திலே வெளிப்பட்டுத்
தோன்றுபவன் ஆதலின், ‘ஓயாதே உள்குவார் உள்ளிருக்கும் உள்ளானை’ என்றார்.
திருப்பெருந்துறையை என்னியதும் அந்தணக் கோலம் நினைவுக்கு வருதலின்,
‘தென்னன் பெருந்துறையில் மேயானை’ என்றதும், ‘வேதியனை’ என்றார். ‘உலகேழும்
ஆயானை’ என்பது, இறைவன் எல்லாப் பொருள் களிலும் கலந்திருக்கும்
தன்மையைக் குறிப்பது.

இதனால், இறைவனது இயல்பு கூறப்பட்டது.

7

பண்சமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சமந்த கீர்த்தி வியன்மண்ட வத்தீசன்
கண்சமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை

மன்சமந்து கூவிகொண் டக்கோவால் மொத்துண்டு
புண்சமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : பண் சுமந்த பாடல் - பண்களைக்கொண்ட பாடலுக்கு, பரிசு படைத்தருளும் - தக்க பரிசினை வழங்குகின்ற, பெண் சுமந்த பாகத்தன் - பெண் தங்கிய பாகத்தையுடையானும், பெம்மான் - பெருமானும், பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையில் இருப்பவனும், விண் சுமந்த கீர்த்தி - தேவலோகத்தவரும் புகழும்படியான கீர்த்தியையுடையவனும், வியன் - பெருமையமெந்த, மண்டலத்து ஈசன் - மண்ணுலகத்துக்கு இறைவனும், கண் சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் - கண்ணைக் கொண்ட நெற்றியையுடைய கடவுளும் ஆகிய நம் பெருமான், கலிமதுரை - ஆராவாரத்தையுடைய மதுரையில், மண் சுமந்து - பிட்டு வாணிச்சிக்காக மண்ணைச் சுமந்து, கூவி கொண்டு - பிட்டைக் கூவியாகப் பெற்று, அக்கோவால் - பாண்டிய மன்னனால், மொத்துண்டு - அடியுண்டு, புண் சுமந்த - புண்பட்ட, பொன்மேனி - பொன்போலும் திருமேனியினது புகழை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : பண், இசை வகை. இறைவன் இசைத்தமிழால் பாடுவோருக்கு மிகுந்த திருவருளைத் தருகின்றான் என்பார், ‘பண் சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும் பெண்சமந்த பாகத்தன்’ என்றார். ‘பாடற்கு’ என நான்கன் உருபு விரித்துக்கொள்க. ‘அளப்பில கீதம் சொன்னார்க்கு அடிகள்தாம் அருளுமாறே’ என்ற அப்பர் திருவாக்கைக் காண்க. இறைவனது பெருமையைக் கூறவந்த அடிகள், ‘விண் சுமந்த கீர்த்தி’ என்றும், ‘வியன் மண்டலத்தீசன்’ என்றும் வாயாரக் கூறினார். ஆனால், பாண்டியனைக் கூற வந்தவர் ‘அக்கோவால்’ எனச் சுட்டியது அவனது சிறுமை கருதியேயாம். மண் சுமந்த வரலாறு கீர்த்தித் திருவகவலில் கூறப்பட்டது.

இதனால், இறைவனது பெருங்கருணை கூறப்பட்டது.

துண்டப் பிறையான் மறையான் பெருந்துறையான்
கொண்ட புரிநூலான் கோலமா ஊர்தியான்
கண்டம் கரியான்செம் மேனியான் வெண்ணீற்றான்
அண்டமுத லாயினான் அந்தமிலா ஆனந்தம்

பண்டைப் பரிசே பழவடியார்க் கீந்தருளும்
அண்டம் வியப்புறுமா பாடுதுங்கான் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : துண்டப் பிறையான் - ஒரு கலையையுடைய பிறையை அணிந்தவனும், மறையான் - வேதப்பொருளாயிருப்பவனும், பெருந் துறையான் - திருப்பெருந்துறையில் இருப்பவனும், கொண்ட புரிநாலான் - முப்புரி நாலை மார்பில் அணிந்தவனும், கோலமா ஊர்தியான் - அழகிய குதிரையின்மேல் ஊர்ந்து வந்தவனும், கண்டம் கரியான் - நீலகண்டத்தை உடையவனும், செம்மேனியான் - சிவந்த திருமேனியுடையவனும், வெள் நீற்றான் - திருவெண்ணீற்றையனிந்தவனும், அண்டம் - உலகங்களுக் கெல்லாம், முதல் ஆயினான் - காரணமானவனும் ஆகிய இறைவன், அந்தம் இலா ஆனந்தம் - முடிவில்லாத இன்பத்தை, பழவடியார்க்கு - தன் பழமை யாகிய தொண்டர்க்கு, அண்டம் - வியப்புறுமாறு - உலகம் அதிசயிக்கும் வண்ணம், ஈந்தருளும் - தந்தருள்கின்ற, பண்டைப் பரிசே - பழமையாகிய முறையையே, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : துண்டம் - துண்டு. இங்கு ஓற்றைக்கலையை உணர்த்திற்று. மறையான் - மறையை உடையான் என்றும் கொள்ளலாம். இறைவன் தம்பொருட்டுக் குதிரைமேல் வந்ததை, ‘கோலமா ஊர்தியான்’ என்பதனால் உணர்த்தினார். அருளுடையான் என்பதைக் ‘கண்டம் கருமை’ காட்டிற்று. இறைவன் தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை அடியார்க்கு அருள் செய்துவரும் முறையே பண்டைப் பரிசாம்.

இதனால், இறைவன் தன் அடியார்களுக்கு அந்தமில் இன்பத்தை அருளுதல் கூறப்பட்டது.

விண்ணாளுந் தேவர்க்கு மேலாய வேதியனை
மண்ணாளும் மன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானைத்
தண்ணார் தமிழனிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டானைப்
பெண்ணாளும் பாகனைப் பேணு பெருந்துறையிற்
கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை ஆட்கொண்ட
அண்ணா மலையானைப் பாடுதுங்கான் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : விண் ஆனும் - விண்ணுலகத்தை ஆளுகின்ற, தேவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், மேல் ஆய - மேலாகிய, வேதியனை - அந்தணானும், மன் ஆனும் - மன்ணுலகத்தை ஆளுகின்ற, மன்னவர்க்கும் - அரசர்களுக்கும், மாண்பு ஆகி நின்றானை - மேன்மை தரும் பொருளாகி நின்றவனும், தண்ணார் - குளிர்ச்சி பொருந்திய, தமிழ் அளிக்கும் - தமிழை வளர்க்கிற, தண் பாண்டி நாட்டானை - குளிர்ச்சி பொருந்திய பாண்டி நாட்டையுடையவனும், பெண் ஆனும் பாகனை - உமை நங்கை தங்கிய ஒரு பாகத்தை உடையவனும், பேணு பெருந்துறையில் - யாவரும் விரும்புகிற திருப்பெருந்துறையில், கண் ஆர் - அழகு பொருந்திய, கழல் காட்டி - தன் திருவடியைக் காட்டி, நாயேனை ஆட்கொண்ட - நாயனைய என்னை அடிமைகொண்ட, அண்ணாமலையானை - திருவண்ணாமலையில் இருப்பவனும் ஆகிய இறைவனது புகழை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : தமிழ், இனிமையுடையதாதவின், ‘தண்ணார் தமிழ்’ என்றார். பாண்டிநாடு செழுமையுடையதாதவின், ‘தண் பாண்டிநாடு’ என்றார். தண்பாண்டி நாட்டை ஆண்டது: உமாதேவி மதுரையில் பாண்டியனுக்கு மகளாய்த் திரு அவதாரம் செய்து, தடாதகை என்னும் பெயருடன் அரசாட்சி புரிந்து வந்தாள்; அப்பொழுது திக்கு விஜயம் செய்ய வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டாள்; கயிலைக்கு வந்து இறைவனைக் கண்டாள்; காணலும், தனக்கிருந்த மூன்று தனங்களில் ஒன்று மறையவே, இவரே தன் நாயகர் என உணர்ந்து, நாணங் கொண்டு மதுரைக்குத் திரும்பினாள். இறைவனும் மதுரைக்கு வந்து, அவளை மனந்து, சோமசுந்தர பாண்டியனாய்ச் செங்கோலோச்சினான் (திருவிளையாடற் புராணம்). இவ்வாறு அரசனாய் இருந்து ஆட்சி செய்து காட்டிய செயலைக் கருதியே, முன்பு, ‘மண்ணானும் மன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானை’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது பெருமை கூறப்பட்டது.

செப்பார் முலைபங்கன் தென்னன் பெருந்துறையான்
தப்பாமே தாளடைந்தார் நெஞ்சுருக்குந் தன்மையினான்
அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகம் ஆக்குவித்த
அப்பார் சடையப்பன் ஆனந்த வார்கழலே

ஒப்பாக ஒப்புவித்த உள்ளத்தார் உள்ளிருக்கும்
அப்பாலைக் கப்பாலைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

தத்பொருள் : செப்பு ஆர் முலை பங்கன் - கிண்ணம் போவும்
தனங்களையுடைய உமாதேவியைப் பாகத்தில் உடையவனும், தென் நன்
பெருந்துறையான் - அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறையில் இருப்பவனும், தப்பாமே -
இடைவிடாமல், தாள் அடைந்தார், உருக்கும் - உருகச் செய்கின்ற, தன்மையினான் -
தன்மையுடையவனும், அப்பாண்டி நாட்டை - பெருமை பொருந்திய அந்தப் பாண்டி
நாட்டை, சிவலோகம் ஆக்குவித்த - சிவலோகமாகச் செய்வித்த, அப்பு ஆர் - கங்கை
தங்கிய, சடை - சடையை யுடைய, அப்பன் - எம் தந்தையும், ஆனந்தம் -
இன்பத்தைத் தருகின்ற, வார்கழலே - தனது நீண்ட திருவடிக்கே, ஒப்பு ஆக
ஒப்புவித்த - தம்மை அடைக்கலமாகக் கொடுத்த, உள்ளத்தார் உள்ளிருக்கும் -
மனத்தையுடையவ ராகிய அடியார்களது உள்ளத்துள்ளே வீற்றிருக்கின்ற,
அப்பாலைக்கு அப்பாலை - இவ்வுலகிற்கு அப்பாற்பட்ட பொருளுக்கும் அப்பாற்பட்ட
பொருளாய் இருப்பவனும் ஆகிய இறைவனது புகழை, அம்மானாய் - அம்மானைப்
பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : நாள்தோறும் நியமமாக இறைவனை நினைத்துத் தொண்டு
செய்தலே மெய்யடியார்கள் இயல்பாதவின், அவர்களது நெஞ்சினை அன்பினால்
உருகச் செய்கின்றவன் இறைவன் என்பார், ‘தப்பாமே தாள் அடைந்தார்
நெஞ்சருக்கும் தன்மையினான்’, என்றார். ‘நினைந்துருகும் அடியாரை நைய
வைத்தார்’ என்பது, அப்பர் திருவாக்கு. இறைவன் பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகம்
ஆக்கியது, தேவர்கள் யாவரும் குதிரை வீரராய்ச் சூழ, தான் குதிரைமேல்,
பாண்டியன் முதல் யாவரும் காண மதுரையில் வந்து திருவிளையாடல் செய்தது.
வரகுணனுக்குச் சிவலோகம் காட்டிய திருவிளையாடலைக் குறித்ததாகவும்
கொள்ளலாம். இறைவன் கழற்கே ஒப்பாக ஒப்புவித்தலாவது, தம்மையே
அடைக்கலமாகக் கொடுத்துத் தம் செயல் இன்றி இருத்தல். அங்ஙனமுள்ள
அடியார்களது நெஞ்சத்தில் இறைவன் விரும்பி இருப்பான் என்றார். ‘ஒப்பாக
ஒப்புவித்த உள்ளத்தார் உள்ளிருக்கும்’ என்றார். இவ்வுலகத்தையேயன்றி இதற்கு
மேல் உள்ள அண்டங்கள் பலவற்றையும் கடந்தவன் இறைவன் ஆதவின்,
‘அப்பாலைக் கப்பாலை’ என்றார்.

இதனால், இறைவன், மெய்யடியார்களிடத்து விரும்பி இருப்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

11

மைப்பொலியுங் கண்ணிகேள் மாலயனோ டிந்திரனும்
எப்பிறவி யுந்தேட என்னையுந்தன் இன்னருளால்
இப்பிறவி ஆட்கொண் டினிப்பிறவா மேகாத்து
மெய்ப்பொருட்கண் தோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேறாய்
எப்பொருட்குந் தானேயாய் யாவைக்கும் வீடாகும்
அப்பொருளாம் நம்சிவனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : மைப்பொலியும் கண்ணி - மை விளங்குகின்ற கண்ணையுடைய பெண்ணே, கேள் - நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக, மால் அயனோடு இந்திரனும் - திருமால் பிரமன் இவர்களோடு இந்திரனும், எப்பிறவியும் தேட - எல்லாப் பிறவிகளிலும் தன்னைத் தேடவும் அவர்களுக்குத் தோன்றாமல், தன் இன் அருளால் - தனது இனிய திருவருளினாலே, என்னையும் இப்பிறவி ஆட்கொண்டு - ஏனைய அடியார்கள் போல என்னையும் இப்பிறவியிலே சூருவாய் வந்து ஆண்டு கொண்டு, இனிப் பிறவாமே காத்து - மேற்பிறவி எடாத வண்ணம் காப்பாற்றி, மெய்ப்பொருட்கண் தோற்றம் ஆய் - மெய்யான பொருளை அறியும் அறிவினிடத்து விளங்குபவனாய், மெய்யே நிலை பேறாய் - மெய்ப் பொருளாந்தன்மை ஒன்றே நிலைபெறுதற்கு இடமானவனாய், எப்பொருட்கும் தானே ஆய் - எல்லாப் பொருட்கும் முடிவிடமாயுள்ள, அப்பொருளாம் - அத்தகைய பரம்பொருளாகிய, நம் சிவனை - நம் சிவபெருமானது புகழை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : பொருள்லவற்றைப் பொருளென்று உணரும் மருள் நீங்கி மெய்ப்பொருளை உணர்வாரது மெய்யறிவிலே விளங்கித் தோன்றுவான் இறைவனாதவின், ‘மெய்பொருட்கண் தோற்றமாய்’ என்றார். பிற பொருள்களில் மெய்த்தன்மை நிலையில்லாது நீங்கப் பொய்த்தன்மையே நிலை பெறும்; இறைவனிடத்தில் அவ்வாறன்றி மெய்த்தன்மை ஒன்றே நிலை பெறும் ஆதவின், ‘மெய்யே நிலைபேறாய்’ என்றார். சடமும் சித்துமாகிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாய் நின்று காத்தவின், ‘எப்பொருட்கும் தானேயாய்’ என்றார். உயிருள்

பொருளுக்கும் உயிரில் பொருளுக்கும் முடிவாய் இடம் இறைவனேயாதவின்,
‘யாவைக்கும் வீடாகும்’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது மெய்த்தன்மை கூறப்பட்டது.

12

கையார் வளைசிலம்பக் காதார் குழையாட
மையார் குழல்புரளத் தேன்பாய வண்டெலிப்பச்
செய்யானை வெண்ணீ றணிந்தானைச் சேர்ந்தறியாக்
கையானை எங்குஞ் செறிந்தானை அன்பர்க்கு
மெய்யானை அல்லாதார்க் கல்லாத வேதியனை
ஜயா றமர்ந்தானைப் பாடுதுங்கான் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : கை ஆர் - கைகளில் அணியப்பெற்ற, வளை சிலம்ப - வளையல் ஓலிக்கவும், காது ஆர் - காதில் அணியப்பெற்ற, குழை ஆட - குழை அசையவும், மை ஆர் - கருமை பொருந்திய, குழல் புரள - கூந்தல் புரளவும், தேன் பாய - அதன்கண்ணுள்ள மலர் விரிதலால் தேன் பெருகவும், வண்டு ஓலிப்ப - அதனை உண்ண வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யவும், செய்யானை - செந்நிறத்தை உடையவனும், வெண்ணீறு அணிந்தானை - திருவெண்ணீற்றை அணிந்தவனும், சேர்ந்து அறியாக்கையானை - உயிர்கள் தாமே சென்று அடைந்தறியாத இடத்தை உடையவனும், எங்கும் செறிந்தானை - எவ்விடத்தும் நிறைந்தவனும், அன்பர்க்கு மெய்யானை - அன்பர்க்கு உண்மைப் பொருளாய் விளங்குபவனும், அல்லாதார்க்கு - அன்பரல்லாதார்க்கு, அல்லாத - விளங்காத பொருளாய் இருப்பவனும், வேதியனை - வேதத்தை ஒதுபவனும், ஜயாறு அமர்ந்தானை - திருவையாற்றில் வீற்றிருப்பவனும் ஆகிய இறைவனது புகழை, அம்மானாய் - அம்மானைப்பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோம்.

விளக்கம் : வளை அசைதலும் குழை ஆடுதலும் கூந்தல் புரளுதலும் அம்மானை ஆடுவதால் உண்டாகும். கூந்தல் புரளுதலால் மலர் விரிதலும், மலர் விரிதலால் தேன் பாய்தலும், தேன் பாய்தலால் வண்டு ஓலித்தலும் இயல்பேயாம். இவை, காரணகாரியமாய் அமைந்துள்ளன. ‘சேர்ந்தறியாக் கையான்’ என்றதற்கும் பிறரைத் தொழுதறியாத கையையுடையவன் என்றும் பொருள் கூறுவர்.

இதனால், இறைவன், தன் அன்பர்க்கே மெய்யன் என்பது கூறப்பட்டது.

13

ஆனையாய்க் கீடமாய் மானுடராய்த் தேவராய்
ஏனையப் பிறவாய்ப் பிறந்திறந் தெய்த்தேனை
ஊனையும் நின்றுருக்கி என்வினையை ஓட்டுகந்து
தேனையும் பாலையுங் கன்னலையும் ஒத்தினிய
கோனவன்போல் வந்தென்னைத் தன்தொழும்பிற் கொண்டருளும்
வானவன் பூங்கழலே பாடுதுங்கான் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : ஆனையாய் - யானையாகியும், கீடம் ஆய் - புழுவாகியும்,
மானுடராய் - மனிதராகியும், தேவராய்

- தேவர்களாகியும், ஏனைப் பிறவி ஆய் - மற்றைப் பிறவிகளாயும், பிறந்து இறந்து -
பிறந்தும் இறந்தும், எய்த்தேனை - இளைத்தேனை, ஊனையும் நின்றுருக்கி -
உடம்பினையும் உருகச் செய்து, என் வினையை ஓட்டுகந்து - என் வினைகளை
ஓட்டுதலை விரும்பி, தேனையும் பாலையும் கன்னலையும் ஒத்து - தேனையும்
பாலையும் கருப்பஞ்சாற்றினையும் நிகர்த்து, இனிய கோனவன் போல் வந்து -
இனிமையைத் தருகின்ற தலைவனைப் போல வந்து, என்னை - அடியேனை, தன்
தொழும்பில் கொண்டருளும் - தன் தொண்டினுக்கு உரியனாக்கும், வானவன் -
மேலானவனது, பூங்கழலே - தாமரை போலும் திருவடிகளின் புகழையே, அம்மானாய்
- அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : ‘ஏனைப் பிறவாய்’ மரம் செடி கொடி முதலியவற்றை. ‘புல்லாகிப்
பூடாய்’ எனச் சிவபுராணத்துள் கூறியதை நினைவு கொள்க. ‘பிறவியாய்’ என்பது,
‘பிறவாய்’ எனக் குறைந்து நின்றது. ஓட்டு - முதல்நிலைத் தொழிற்பெயர்; ஓட்டுதலைக்
குறிக்கும். இறை அனுபவம் இனபம் தர வல்லது என்பது, ‘தேனையும் பாலையும்
கன்னலையும் ஒத்து’ என்பதால் புலனாகிறது.

இதனால், இறைவனே வினையை நீக்கி இன்பந்தர வல்லான் என்பது
கூறப்பட்டது.

சந்திரனைத் தேய்த்தருளித் தக்கன்தன் வேள்வியினில்
இந்திரனைத் தோள்நெரித்திட் டெச்சன் தலையரிந்
தந்தரமே செல்லும் அலர்கதிரோன் பல்தகர்த்துச்
சிந்தித் திசைதிசையே தேவர்களை ஓட்டுகந்த
செந்தார்ப் பொழில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
மந்தார மாலையே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : தக்கன்தன் வேள்வியினில் - தக்கன் செய்த யாகத்தில்,
சந்திரனைத் தேய்த்தருளி - சந்திரனை நிலத்துத் தேய்த்தருளி, இந்திரனைத் தோள்
நெரித்திட்டு - இந்திரன் தோளை நெரியும்படி தாக்கி, எச்சன் தலை அரிந்து -
யாகத்தேவனின் தலையை அறுத்து, அந்தரமே செல்லு - வானிலே செல்லும்
இயல்புள்ள, அலர்கதிரோன் - பரந்த கிரணங்களை யுடைய சூரியனது, பல் தகர்த்து -
பல்லை உடைத்து, தேவர்களை திசை திசையே சிந்தி - மற்றைத் தேவர்களைத்
திக்குகள்தோறும் சிதறி, ஓட்டுகந்த - ஓடும்படி செய்தலை விரும்பிய, செந்தார் -
செம்மையாகிய மாலையை அணிந்த, பொழில் புடை சூழ் - சோலைகள் பக்கத்திலே
சூழப்பெற்ற, தென்னன் பெருந்துறையான் - அழகிய நல்ல திருப்பெருந்
துறையில் இருப்பவனது, மந்தார மாலையே - மந்தார மாலையினது சிறப்பையே,
அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : சந்திரனைத் தேய்த்தது முதலியவை, தக்கன் வேள்வியிற்
செய்யப்பட்டன. யாகத்தை நடத்தியவன் தக்கன்; யாகத்தின் அதிதேவதை எச்சன்.
‘தக்கனையும் எச்சனையும் தலையறுத்து’ என்று திருச்சாழலிலும் அடிகள் பின்னர்க்
சூறுவர்.

தக்கன் வேள்வி செய்தது : தக்கன் தவம் செய்து, உமையை மகளாகப் பெற்றுச்
சிவபிரானுக்குக் கொடுத்துப் பின்பு செருக்கினால், அப்பெருமானை இகழ்ந்து ஒரு
வேள்வி இயற்றினான்; அதற்கு அவரைத் தவிரப் பிற தேவர்களை அழைத்தான்;
தாட்சாயணியாகிய தன் மகளையும் அழைத்தானில்லை; எனினும், தந்தை செய்யும்
வேள்விக்குப் போக வேண்டும் என்று வந்த தேவியை அலட்சியம் செய்தான்.
சிவபிரான் வெகுண்டு வீரபத்திரரை ஏவி, சந்திரன் முதலிய தேவர்களை ஒறுத்து,

தக்கனது தலையைக் கொய்வித்தான். தக்கன் செய்த மா வேள்வி தீமையாய் முடிந்தது

இதனால், இறைவனது மறக்கருணை கூறப்பட்டது.

15

ஊனாய் உயிராய் உணர்வாய்னன் னுட்கலந்து
தேனாய் அமுதமுமாய்த் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்
வானோ ரறியா வழியெமக்குத் தந்தருளுந்
தேனார் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சீரொளிசேர்
ஆனா அறிவாய் அளவிறந்த பல்லுயிர்க்குங்
கோனாகி நின்றவா கூறுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : ஊன் ஆய் - உடலாகி, உயிர் ஆய் - உயிராகி, உணர்வு ஆய் - அதனுள் நின்ற உணர்ச்சியாகி, என்னுள் கலந்து - என்னுள்ளே பொருந்தி, எமக்கு - என் போன்றவர் பலர்க்கு, தேன் ஆய் - தேன் போலவும், அமுதமும் ஆய் - அமுதம் போலவும், தீங்கரும்பின் கட்டியும் ஆய் - இனிய வெல்லம் போலவும் இனிமையை உண்டாக்கி, வானோர் அறியா - தேவர்கள் அறியாத, வழி - முத்தி நெறியை, தந்தருளும் - கொடுத்தருளின, தேன் ஆர் மலர்க் கொன்றை - தேன் நிறைந்த கொன்றை மாலையை அணிந்த, சேவகனார் - வீரராகிய இறைவர், சீர் ஒளி சேர் - மேன்மையாகிய ஒளி பொருந்திய, அளவு கடந்த, பல் உயிர்க்கும் - பல உயிர்களுக்கும், கோன் ஆகி நின்ற ஆறு - தலைவராய் நின்ற முறைமையை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, கூறுதும்-பாடுவோமாக.

விளக்கம் : உடல் கலப்பு உயிர்க் கலப்பு உணர்வுக் கலப்பு என்று இறைவன் கலப்பு மூவகை. ஒன்றுக்கொன்று நுட்பமாம். திருநாவுக்கரசரும் இம்மூவகைக் கலப்பினை, ‘ஊனாகி உயிராகி அதனுள் நின்ற உணர்வாகி’ என்று திருவானைக்காத் திருத்தாண்டகத்தில் கூறுகிறார். அடிகளுக்கு ஊன் உயிர் உணர்வு ஆகியவற்றுள் கலந்து இனித்த பெருமான், பிற உயிர்க்கும் தலைவனாகி நின்றான் என்பர், ‘அளவிறந்த பல்லுயிர்க்கும் கோனாகி நின்றவா’ என்றார். திருநாவுக்கரசரும், ‘பிற அனைத்தும் நீயேயாய் நின்றாய்’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் எல்லா உயிர்க்கும் தலைவனாய் நின்ற திறம் கூறப்பட்டது.

16

சூடுவேன் பூங்கொன்றைச் சூடிச் சிவன்திரள்தோள்
கூடுவேன் கூடி முயங்கி மயங்கினின்
றூடுவேன் செவ்வாய்க் குருகுவேன் உள்ளூருகித்
தேடுவேன் தேடிச் சிவன்கழலே சிந்திப்பேன்
வாடுவேன் பேர்த்தும் மலர்வேன் அனலேந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்கான் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : பூங்கொன்றை சூடுவேன் - சிவபிரான்மீது உண்டான வேட்கை மிகுதியால், யான் அவனது அழகிய கொன்றை மாலையை அணிவேன், சூடி - அணிந்து, சிவன் - அப்பெருமானது, திரள் தோள் - திரண்ட தோள்களை, கூடுவேன் - சேர்வேன், கூடி முயங்கி - கூடித் தழுவி, மயங்கி நின்று - மயங்கி நின்று, ஊடுவேன் - பிணங்குவேன், செவ்வாய்க்கு உருகுவேன் - சிவந்த வாயினைப் பெறுதற்கு மனம் உருகுவேன், உள் உருகித் தேடுவேன் - மனமுருகித் தேடுவேன், தேடி - தேடி, சிவன் கழலே சிந்திப்பேன் - அவனது திருவடியையே நினைந்திருப்பேன், வாடுவேன் - அவன் அருளைப் பெறாமையால் மெலிவேன், பேர்த்தும் மலர்வேன் - அதனைப் பெற இயலும் என்னும் உறுதியால் மீட்டும் மகிழ்வேன்; ஆகையால், அனல் ஏந்தி ஆடுவான் - தீ ஏந்தி ஆடுவானது, சேவடியே - சிவந்த திருவடியின் புகழையே, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - நாம் அனைவரும் பாடுவோமாக.

விளக்கம் : வேட்கை மிகுந்த தலைவி தன் தோழியர்களுக்கு இவ்வாறு கூறினாள் என்க. கொன்றை மாலை இறைவனது அடையாள மாலையாதவின், அதனைச் ‘சூடுவேன்’ என்றும், ஊடுதல் இன்பத்தை மிகுவிக்குமாதவின், ‘ஊடுவேன்’ என்றும் கூறினாள். மனம் உருகித் தேடிச் சிந்தித்து வாடி இருத்தல் இறைவனை அடைதற்குரிய வழியாம். மலர்தல் இவ்விடத்துக் களித்தலுக்காயிற்று.

இதனால், இறைவனது இன்பம் பெற விழைவாரது நிலை கூறப்பட்டது.

17

கிளிவந்த மென்மொழியாள் கேழ்கிளரும் பாதியனை
வெளிவந்த மாலயனுங் காண்பரிய வித்தகனைத்
தெளிவந்த தேறலைச் சீரார் பெருந்துறையில்
எளிவந் திருந்திரங்கி எண்ணரிய இன்னருளால்
ஒளிவந்தென் உள்ளத்தி னுள்ளே ஒளிதிகழு
அளிவந்த அந்தணனைனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : கிளி வந்த மெல் மொழியாள் - கிளி போன்ற மெல்லிய மொழியினையுடைய அம்மையின், கேழ்கிளரும் பாதியனை - ஒளி விளங்கும் பாகத்தவனும், வெளி வந்த -காண்போமென்று வெளிப்பட்டு வந்த, மால் அயனும் - திருமாலும் பிரமனும், காண்பு அரிய - காணுதற்கு அருமையான, வித்தகனை - ஞான வடிவனும், தெளிவந்த தேறலை - அடியார் உள்ளத்தே தெளிவாய் வந்த தேன் போன்றவனும், சீர் ஆர் பெருந்துறையில் - சிறப்புப் பொருந்திய திருப்பெருந்துறையில், எளி வந்திருந்து - எளிதாய் வந்திருந்து, இரங்கி - இரக்கம் செய்து, எண் அரிய - நினைத்தற்கு அருமையான, இன் அருளால் - இனிய கருணையால், ஒளி வந்து - ஞான உருவாய் வந்து, என் உள்ளத்தினுள்ளே - என் மனத்தினுள்ளே, ஒளி திகழு - ஞான ஒளி விளங்கும் வண்ணம், அளி வந்த - அருள் புரிந்த, அந்தணனை - வேதியனும் ஆகிய இறைவனது புகழை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : கிளி வந்த என்றதில் ‘வந்த’ உவம உருவு; கிளி போன்ற மொழி என்ற பொருளில் வந்தது. உள்ளே தேட வேண்டிய பெருமானை வெளியே தேடினார்களாதவின், ‘வெளி வந்த மாலயனும்’ என்றார். ஆனால், அடியார்கள் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்திருப்பாராதவின் அங்கே தித்தித்திருப்பான் என்பார், ‘தெளிவந்த தேறலை’ என்றார். ஞானமுடையவனே ஞானத்தை நல்க முடியுமாதவின், ‘ஒளியாய் வந்து ஒளி திகழுச் செய்தான்’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் ஞானத்தைத் தருபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

முன்னானை மூவர்க்கும் முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
பின்னானைப் பிஞ்ஞகனைப் பேணு பெருந்துறையின்

மன்னானை வானவனை மாதியாலும் பாதியனைத்
 தென்னானைக் காவானதை் தென்பாண்டி நாட்டானை
 என்னானை என்னப்பன் என்பார்க்கட் கின்னமுதை
 அன்னானை அம்மானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : மூவர்க்கும் முன்னானை - முழுமூர்த்திகளுக்கும் முற்பட்டவனும், முற்றும் ஆய் - முழுதுமாகி, முற்றுக்கும் - முழுதுக்கும், பின்னானை - பிற்பட்டவனும், பிஞ்ஞகனை - தலைக்கோலமுடையவனும், பேணு பெருந்துறையில் - யாவரும் விரும்புகிற திருப்பெருந்துறையில், மன்னானை - நிலைபெற்றவனும், வானவனை - தேவனும், மாது இயலும் பாதியனை - உமாதேவியார் பொருந்திய பாகத்தையுடையனும், தென் ஆனைக்காவானை - தென் திருவானைக் காவில் உறைபவனும், தென்பாண்டி நாட்டானை - தென்பாண்டி நாட்டையுடையவனும், என் ஆனை என் அப்பன் என்பார்க்கட்கு - என் பெருந்துணைவன் என் தந்தை என்பவர் களுக்கு, இன் அமுதை அன்னானை - இனிய அமுதம் போல்பவனும், அம்மானை - எம் தந்தையும் ஆகிய இறைவனது புகழை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : அயன் அரி அரன் என்பார் மூவர் ஆவர்; முற்றுமாய் என்றது, எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்திருக்கும் தன்மையைக் குறிப்பது. பிஞ்ஞகன் என்றது, பிறை சடை முதலிய சடைக்கோலத்தை. திருஆனைக்கா என்ற ஊர் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகிலுள்ளது.

இதனால், இறைவன் அன்பர்க்கட்கு இன்னமுதாய் இருப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
 கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
 குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
 சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வறுப்பான் தொல்புகழே
 பற்றிஇப் பாசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
 பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

பதப்பொருள் : பெற்றி - தன் தன்மை, பிறர்க்கு அரிய - பிறர் ஒருவர்க்கும் அறிவதற்கு அருமையான, பெம்மான் - பெருமானும், பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையில் இருப்பவனும், கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளி - வெற்றியையுடைய குதிரையின்மேல் எழுந்தருளி வந்து, தன் அடியார் குற்றங்கள் நீங்கி - தன்னடியவரது குற்றங்களைப் போக்கி, குணம் கொண்டு - குணத்தை ஏற்று, கோதாட்டி - சீராட்டி, சுற்றிய - சூழ்ந்திருக்கிற, சுற்றத் தொடர்பு - குடும்பத் தொடர்புகளை, அறுப்பான் - தொலைப்பவனும் ஆகிய இறைவனது, தொல்புகழே பற்றி - பழமையாகிய புகழையே துணையாகப் பற்றி, இப்பாசத்தைப் பற்றற - இந்த விளைக்கட்டினைப் பொருந்துதல் நீங்கி, நாம் பற்றுவான் - அவனையே நாம் அடையும்பொருட்டு, பற்றிய - நாம் பெற்ற,

பேரானந்தம் - பெரிய இன்பத்தினது சிறப்பை, அம்மானாய் - அம்மானைப் பாட்டாக, பாடுதும் - பாடுவோமாக.

விளக்கம் : இன்ன தன்மையன் என்று அறியவொன்னாத தேவனாதவின், ‘பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான்’ என்றார். ‘இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொண்டே’ என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கையும் காண்க. குதிரையின்மேல் எழுந்தருளி வந்து அடிகளுக்கும் பாண்டியனுக்கும் அருள் செய்த வரலாறு முன்னர்க் கூறப்பட்டது. இறைவனது பற்றைப் பற்றினால்தான் உலகப்பற்றுகள் நீங்குமாதவின், ‘தொடர்வறுப்பான் தொல்புகழே பற்றியிப் பாசத்தைப் பற்றற’ என்றார். ‘பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு’ என்ற நாயனார் வாக்கையும் காண்க. பாசம் அற்ற பின்பு இறைவனிடத் திலிருந்து நீங்காதிருக்கச் செய்வது அவனது திருவடி இன்பம் என்பார். ‘நாம் பற்றுவான் பற்றிய பேரானந்தம்’ என்றார்.

இதனால், பாசப்பற்று அற்றவர்க்கே இறைவன் இன்பம் உண்டாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

9. திருப்பொற்சன்னைம்

தில்லையில் அருளிச்செய்தது

செல்வர் பூசும் வாசனைப்பொடியே பொற்சுண்ணம் எனப்படுவது. அப்பொடியை உரவில் இடிக்கும்போது, மகளிரால் பாடும் பாட்டாகச் செய்யப்பட்டமையால், இப்பகுதி பொற்சுண்ணம் எனப்பட்டது. அம்மானை ஆடுதல் போல இதுவும் மகளிர் செயலாம்.

ஆனந்த மனோலயம்

சிவானந்தத்தில் ஆன்மாவின் உனர்வு ஒன்றியிருத்தல், ஆனந்த மனோலயமாம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முத்துநல் தாமம்பூ மாலைதூக்கி
முளைக்குடந் தூபம்நல் தீபம்வைம்மின்
சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளும்
நாமக ளோடுபல் லாண்டிசைமின்
சித்தியுங் கெளரியும் பார்ப்பதியுங்
கங்கையும் வந்து கவரிகொண்மின்
அத்தன்ஜூ யாறன் அம் மானைப்பாடி
ஆடற்பொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : முத்து நல் தாமம் - (தோழியர்களே) முத்துகளாலாகிய நல்ல மாலையையும், பூமாலை - பூமாலையையும், தூக்கி - தொங்கவிட்டு, முறைக்குடம் - முளைப்பாலிகையையும், தூபம் - குங்குலியத் தூபத்தையும், நல்தீபம் - நல்ல விளக்கையும், வைம்மின் - வையுங்கள், சத்தியும் - உருத்திராணியும், சோமியும் - திருமகளும், பார் மகளும் - நிலமகளும், நாமகளோடு - கலைமகளோடு கூடி, பல்லாண்டு இசைமின் - திருப் பல்லாண்டு பாடுங்கள், சித்தியும் - கணபதியின் சத்தியும், கெளரியும் - கெளமாரியும், பார்ப்பதியும் - மகேசுவரியும், கங்கையும் - கங்கா தேவியும், வந்து - முன் வந்து, கவரி கொண்மின் - வெண்சாமரை வீசுங்கள், அத்தன் - எமது தந்தையும், ஐயாறன் - திருவையாற்றை உடையவனுமாகிய, அம்மானை - எம்

தலைவனை, பாடி - பாடி, ஆடு - அவன் நிரம்ப அணிதற்பொருட்டு, பொற்சன்னைம் பொன் போலும் வாசனைப் பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : நவதானியங்களை நீர் விட்டு முளையாக்கி வைக்கப்பட்ட மட்கலம் முளைப்பாலிகை எனப்படும். முத்து மாலை பூமாலை தொங்க விடுதல், முளைக்குடம் தூபம் தீபம் வைத்தல் ஆகிய இவை இறைவன் வருவதற்கு முன் செய்து வைத்தல். இனிப் பல்லாண்டு இசைத்தல் கவரி கொள்ளல் இல்லத்துக்கு வந்த பின்னர் முறையாக நிகழும். சத்தி முதலியவர் தேவியின் பேதங்கள், பல்லாண்டு இசைத்தலாவது 'பல்லாண்டு வாழ்க' எனப் பாடுதல்.

இதனால், இங்கு இறைவனுக்குரிய உபசாரம் கூறப்பட்டது.

1

பூவியல் வார்சடை எம்பிராற்குப்
பொற்றிருச் சண்ணம் இடிக்கவேண்டும்
மாவின் வடுவகி ரன்னகண்ணீர்
வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறம்நிலாமே
குனிமின் தொழுமினெங் கோளெங்கூத்தன்
தேவியும் தானும்வந் தெழ்மையாளச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : பூ இயல் வார்சடை - அழகு பொருந்திய நீண்ட சடையையுடைய, எம் பிராற்கு - எம் பெருமானுக்கு, திருப்பொன் சுண்ணம் இடிக்க வேண்டும், அழகிய பொற் சுண்ணத்தை இடிக்க வேண்டும், மாவின் வடு வகிர் அன்ன - மாம்பிஞ்சின் பிறவை ஒத்த, கண்ணீர் - கண்களையுடைய பெண்களே, வம்மின்கள் - வாருங்கள், வந்து உடன் பாடுமின்கள் - வந்து விரைவிற்பாடுங்கள், தொண்டர் புறம் நிலாமே - அடியார்கள் வெளியே நில்லாதபடி, கூவுமின் - அவர்களை அழையுங்கள், குனிமின் - ஆடுங்கள், தொழுமின் - வணங்குங்கள், எங்கோன் - எமது இறைவனாகிய, எம் கூத்தன் - எம் கூத்தப்பிரான், தேவியும் தானும் வந்து - இறைவியும் தானுமாய் எழுந்தருளி வந்து, எம்மை ஆளா - எம் வழிபாட்டை ஏற்று எம்மை அடிமை

கொள்ளும்பொருட்டு, செம்பொன் செய் சுண்ணம் - செம்பொன்போல ஒனி விடும் வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : இறைவன் பூசதற்குரிய பொடியை இடித்தற்கு எல்லோரையும் அழைத்து உடன் பாட வேண்டுவான், ‘வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்’ என்றாள். அதற்குரிய பயன் இறைவன் அருளேயாதலால், ‘தேவியும் தானும் வந்தெம்மையாள்’ என்றாள்.

இதனால், இறைவனுக்குரிய வழிபாடு கூறப்பட்டது.

2

சுந்தர நீறனிந் தும்மெழுகித்
தூயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி
இந்திரன் கற்பகம் நாட்டியெங்கும்
எழிற்சுடர் வைத்துக் கொடியெடுமின்

அந்தரர் கோனயன் றன்பெருமான்
ஆழியான் நாதன்நல் வேலன்தாதை
எந்தரம் ஆளுமை யாள்கொழுநற்
கேய்ந்தபொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : சுந்தர நீறு அணிந்து - அழகிய திருநீற்றை அணிந்து கொண்டு, மெழுகி - தரையை மெழுகுதல் செய்து, தூய பொன் சிந்தி - மாற்றுயர்ந்த பொற்பொடிகளைச் சிதறி, நிதி பரப்பி - நவமணிகளைப் பரப்பி, இந்திரன் கற்பகம் நாட்டி - இந்திரன் உலகிலுள்ள கற்பக மரத்தின் தோகைகளை நட்டு, எங்கும் - எவ்விடத்தும், எழில் சுடர் வைத்து - அழகிய தீபங்கள் வைத்து, கொடி எடுமின் - கொடிகளை ஏற்றுங்கள், அந்தரர் கோன் - விண்ணவர்க்குத் தலைவனும், அயன்தன் பெருமான் - பிரமனுக்கு முதல்வனும், ஆழியான் நாதன் - சக்கரத்தையுடைய திருமாலுக்கு நாயகனும், நல்வேலன் தாதை - அழகிய முருகனுக்குத் தந்தையும், எந்தரம் ஆள் - எம் நிலையில் உள்ளாரையும் ஆட்கொள்ளுகின்ற, உமையாள் கொழுநற்கு - உமாதேவியின் கணவனுமாகிய இறைவனுக்கு, ஏய்ந்த - பொருந்திய,

பொற் சன்னம் - பொன் போலும் வாசனைப் பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : அழகைத் தருவது நீறு ஆதலால், ‘சுந்தர நீறு’ என்றார். ‘சுந்தரமாவது நீறு’ என்ற ஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தையும் காண்க. மெழுகுதல் முதலியன இடத்தைத் தூய்மை செய்து அலங்கரிக்கும் செயல்களாம்.

பல் வகையான தேவர்களிடத்திலும் நின்று பல்வகையான செயலைச் செய்விப்பதும், பிரமனிடத்தில் நின்று படைத்தலைச் செய்விப்பதும், திருமாலிடத்தில் நின்று காத்தலைச் செய்விப்பதும் சிவபெருமானது சத்தியேயாதலின், அப்பெருமானை, ‘அந்தரர் கோன்’ என்றும், ‘அயனறன் பெருமான்’ என்றும், ‘ஆழியான் நாதன்’ என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவனது பெருமை கூறப்பட்டது.

3

காசனி மின்கள் உலக்கையெல்லாம்
காம்பணி மின்கள் கறையுரலை
நேச முடைய அடியவர்கள்
நின்று நிலாவுக என்றுவாழ்த்தித்
தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடுங்கச்சித்
திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடிப்
பாச வினையைப் பறித்துநின்று
பாடிப்பொற் சன்னம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : உலக்கை எல்லாம் - உலக்கைகளுக் கெல்லாம், காச அணிமின்கள் - மணிவடங்களைக் கட்டுங்கள், கறை உரலை - கருமை நிறமுள்ள உரல்களுக்கு, காம்பு அணிமின்கள் - பட்டுத்துணியைச் சுற்றுங்கள், நேசம் உடைய அடியவர்கள் - இறைவனிடத்து அன்புடைய அடியவர்கள், நின்று நிலாவுக என்று - நிலைபெற்று விளங்குக என்று, வாழ்த்தி - வாழ்த்தி, தேசம் எல்லாம் புகழ்ந்து ஆடும் - உலகமெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடுகின்ற, கச்சித்திருவேகம்பன் - காஞ்சி மாநகரிலுள்ள திருவேகம் பனது, செம்பொன் கோயில் பாடி - செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட திருக்கோயிலைப் பாடி, பாச வினையை - தளையாகிய இரு

வினைகளை, பறித்து நின்று - நீக்கி நின்று, பாடி - திருவருளைப் பாடி, பொற்சன்னம் - பொன் போலும் வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : காம்பு - பட்டின் வகை. ‘காம்பினொடு நேத்திரங்கள் பணித்தருள வேண்டும்’ என்ற சுந்தரர் வாக்கைக் காண்க. ‘கருங்கல்லாற் செய்யப்பட்ட உரல்’ என்பார், ‘கறையுரல்’ என்றார். அடியார்களிடத்திலும், ஆலயத்திலுமே இறைவன் விளக்கமுற்றிருக்கின்றானாதலின், உயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு அவை வாழ வேண்டும் என்பார், ‘நேசமுடைய அடியவர்கள் நின்று நிலாவுக என்று வாழ்த்தி’ என்றும், ‘திருவேகம்பன் செம்பொற் கோயில்பாடி’ என்றும் கூறினார். ‘மாலற நேயமும் மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே’ என்ற சிவஞான போதச் சூத்திரத்தையும் ஒப்பு நோக்குக.

இதனால், அடியாரையும், ஆலயத்தையும் வாழ்த்த வேண்டும் என்பது கறுப்பட்டது.

4

அறுகெடுப் பார் அய னும் அரியும்
அன்றிமற் றிந்திர ணோடமரர்
நறுமுறு தேவர் கணங்களெல்லாம்
நம்மிற்பின் பல்ல தெடுக்கவொட்டோம்
செறிவுடை மும்மதில் எய்தவில்லி
திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடி
முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்கணப்பற்
காடப்பொற் சண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : அயனும் அரியும் - பிரமனும் திருமாலும், அறுகு எடுப்பார் - அறுகெடுத்தலாகிய பணியைச் செய்வார், அன்றி - அவர்களைத் தவிர, மற்று - ஏனையோராகிய, இந்திரனோடு அமரர் - இந்திரன் முதலிய வானுலகத்தவர்களும், நறுமுறு தேவர் கணங்களெல்லாம் - முனைமுனைக்கின்ற தேவ கணங்களும், நம்மின் பின்பு அல்லது - நமக்குப் பின்

அல்லாமல், எடுக்க ஓட்டோம் - அவ்வறுகினை எடுக்க விட மாட்டோம், செறிவு உடை - நெருங்கிய, மும்மதில் - முப்புரத்தை, எய்த வில்லி - எய்து அழித்து

வில்லையுடையவனாகிய, திருவேகம்பன் - திருவேகம்பனது, செம்பொற் கோயில் பாடி - செம்பொன்னாலாகிய கோயிலைப் பாடி, முறுவல் செவ்வாயினீர் - நகையோடு கூடிய சிவந்தை வாயினையுடையீர், முக்கண் அப்பற்கு ஆட - முன்று கண்களையுடைய எம் தந்தைக்குப் பூசிக் கொள்ளும் பொருட்டு, பொற்சன்னம் - பொன்போலும் வாசனைப் பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

வினாக்கம் : அறுகெடுத்தலாவது, அறுகம்புல்லை எடுத்துப் பசவின் நெய்யில் தோய்த்துத் தலை முதலிய இடங்களில் தெளித்தல். இதனை நெய்யேற்றுதல் என்றும் கூறுவர். தேவகணமாவது, சித்தர் முதலிய பதினெண் கணத்தை. இவர்கள், அயனும் மாலும் தம் அதிகாரத்தால் முதலிற்சென்று அறுகெடுத்தலைக் கண்டு மனம் புழங்கி ஒன்றும் செய்யமாட்டாதவராய் இருப்பார், ‘நறுமறு தேவர் கணங்கள்’ என்றார். அத்தகைய தேவர்களுக்கும் முன்னே நாம் சென்று அறுகெடுப்போம் என்பார், ‘நம்மிற்பின்பல்லது எடுக்கவொட்டோம்’ என்றார். இறைபணியில் எடுபட்டோர் ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருப்பராதவின், ‘முறுவற்செவ்வாயினீர்’ என அழைக்கப்பட்டனர்.

இதனால், இறை பணியிலுள்ள வேட்கை கூறப்பட்டது.

உலக்கை பலஷ்சு வார்பெரியர்
 உலகமெ லாமஉரல் போதாதென்றே
 கலக்க அடியார் வந்துநின்றார்
 காண உலகங்கள் போதாதென்றே
 நலக்க அடியோமை ஆண்டுகொண்டு
 நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத்தந்த
 மலைக்கு மருகளைப் பாடிப்பாடி
 மகிழ்ந்துபொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : உலகமெல்லாம் - இவ்வுலகம் முழுவதும், உரல் போதாது என்று - உரல்களை வைப்பதற்கு இடம் போதாது என்று சொல்லும்படி, பெரியர் - பெரியவர் பலர், உலக்கை பல ஷ்சவார் - பல உலக்கைகளைக் கொண்டு ஓங்கி இடிப்பார்கள், உலகங்கள் போதாது என்று - உலகங்கள் பலவும் இடம் போத மாட்டா என்னும்படி,

அடியார் - அடியவர், கலக்க - ஒன்று கூடி, காணவந்து நின்றார் - பார்ப்பதற்கு வந்து நின்றனர், நலக்க - நாம் நன்மையடைய, அடியோமை ஆண்டுகொண்டு - அடியார்களாகிய நம்மை ஆட்கொண்டருளி, நாள் மலர் - அன்றலர்ந்த தாமரை மலர் போன்ற, பாதங்கள் - திருவடிகளை, சூடத்தந்த - நாம் சென்னிமேல் சூடிக்கொள்ளும்படி கொடுத்த,

மலைக்கு மருகனை - மலையரசனுக்கு மருகனாகிய இறைவனை, பாடிப்பாடி - பலகாற்பாடி, மகிழ்ந்து - களித்து, பொற்சன்னைம் - பொன்போலும் வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : பொற்சன்னைம் இடித்தவில் அடியார்க்குரிய ஆர்வத்தைக் காட்டுவார், ‘உலக்கை பல ஓச்சவார் பெரியர்’ என்றும், ‘நலக்க அடியவர் வந்து நின்றார்’ என்றும் கூறினார். ‘நலக்க’ என்பது ‘நலம்’ என்பது வினைச்சொல்லாக வந்ததாம்.

இதனால், பொற்சன்னைம் இடித்தவில் அடியார்க்குள்ள ஆர்வம் கூறப்பட்டது.

6

சூடகந் தோள்வளை ஆர்ப்பஆர்ப்பத்
தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்பஆர்ப்ப
நாடவர் நந்தம்மை ஆர்ப்பஆர்ப்பப்
நாமும் அவர்தம்மை ஆர்ப்பஆர்ப்பப்
பாடகம் மெல்லடி ஆர்க்கும்மங்கை
பங்கினன் எங்கள் பராபரனுக்
காடக மாமலை அன்னகோவுக்
காடப் பொற்சன்னைம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : சூடகம் தோள்வளை - கை வளையும் தோள் வளையும், ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப - பலகாலும் ஓலிக்க, தொண்டர் குழாம் எழுந்து ஆர்ப்ப - அடியார் கூட்டம் புறப்பட்டு அரகரவென்று அடிக்கடி முழங்க, நாடவர் நம் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப - நாட்டில் உள்ளார் நம் இயல்பினை நோக்கி நம்மை இகழ்ந்து சிரிக்க, நாமும் அவர்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப - நாமும் அவர்கள் அறியாமையை எண்ணி நகை செய்ய, பாடகம் - கால் அணி, மெல் அடி - மென்மையான பாதங்களில், ஆர்க்கும் -

ஒலிக்கும், மங்கை - உமாதேவியை, பங்கினன் - ஓரு பாகத்தில் உடையவனாகிய, எங்கள் பராபரனுக்கு - எங்களது மிக மேலானவனும், ஆடகமாமலை அன்ன - பெரிய பொன்மலையை ஒத்த, கோவுக்கு - தலைவனுமாகிய இறைவனுக்கு, ஆட - திருமுழுக்கின்பொருட்டு, பொற்கண்ணம் - பொன் போலும் வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : நாடவர் ஆர்த்தல் நம்மைப் பித்தரெனக் கருதி. நாம் ஆர்த்தல் அவர் தமக்கு உறுதிப் பயனை உணராமையைக் கருதி, ‘ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப’ என்ற அடுக்கு பன்மை பற்றி வந்தது. இறைவன் செம்மேனியம் மானாதவின், ‘ஆடக மாமலை யன்ன கோ’ என்றார்.

இதனால், அடியார் உலகத்தவர் செயலை மதியார் என்பது கூறப்பட்டது.

7

வாட்டடங் கண்மட மங்கை நல்லீர்
 வரிவளை ஆர்ப்பவன் கொங்கை பொங்கத்
 தோட்டிரு முண்டந் துதைந்திலங்கச்
 சோத்தெம்பி ரானென்று சொல்லிச்சொல்லி
 நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங்காட்டி
 நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மைஇம்மை
 ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : வாள் - வாள் போன்ற, தடங்கண் - பெரிய கண்களையும், மடம் - இளமையுமடைய, மங்கை நல்லீர் - மங்கைப் பருவப் பெண்களே, வரிவளை ஆர்ப்ப - வரிகளையுடைய வளையல்கள் ஒலிக்கவும், வண் கொங்கை பொங்க - வளப்பம் மிகுந்த தனங்கள் பூரிக்கவும், தோள் திருமுண்டம் துதைந்து இலங்க - தோனிலும் நெற்றியிலும் திருநீறு பிரகாசிக்கவும், எம்பிரான் - எம்பெருமானே, சோத்து என்று - வணக்கம் என்று, சொல்லிச் சொல்லி - பலகாற்கூறி, நாள் கொண்ட - அப்பொழுது பறித்த, நாள் மலர் - அன்றலர்ந்த மலர்கள் சூட்டப்பெற்ற, பாதம் காட்டி - திருவடியைக் காட்டி, நாயின் கடைப்பட்ட நம்மை - நாயினும் கீழ்ப்பட்ட நம்மை, இம்மை - இப்பிறவியிலே, ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் - ஆண்டு கொண்ட

முறைகளை, பாடிப்பாடி - பலகாற்பாடி, ஆட - இறைவன் திருமுழுக்கிற்கு, பொற்சன்னைம் - பொன் போலும் வாசனைப் பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : மடம் பெண்மைக்குணம் நான்களுள் ஒன்று. பெண்மைக் குணம் நான்காவன - நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்பன. மங்கைப் பருவம் - பெண்கள் பருவம் ஏழானுள் ஒன்று. பெண்கள் பருவம் ஏழாவன - பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளாம்பெண் என்பன. இவற்றுள் மங்கைப் பருவம் பன்னிரண்டு வயதுள்ள பருவம். ‘இலங்க’ என்ற குறிப்பால் ‘திருநீறு’ என்பது வருவிக்கப்பட்டது. இறைவன் உயிர்களின் பக்குவத்துக்கு ஏற்பப் பல விதமாக ஆட்கொள்வானாதவின், ‘ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள்’ எனப் பண்மையால் கூறினார்.

இதனால், இறைவனது கருணையை நினைந்து பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

வையகம் எல்லாம் உரலதாக
மாமேரு என்னும் உலக்கைநாட்டி
மெய்யெனும் மஞ்சள் நிறையஅட்டி
மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்

செய்ய திருவடி பாடிப்பாடிச்
செம்பொன் உலக்கை வலக்கைபற்றி
ஜயன் அணிதில்லை வாணனுக்கே
ஆடப்பொற் சுண்ணைம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : வையகம் எல்லாம் உரல் ஆக - உலக முழுதும் உரலாகக் கொண்டு, மாமேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி - மகாமேரு என்கிற உலக்கையை உள்ளத்திலே நிலை நாட்டி, மெய்யெனும் மஞ்சள் நிறைய ஆட்டி - உண்மை என்கிற மஞ்சளை நிறைய இட்டு, மேதகு - மேன்மை தங்கிய, தென்னன் பெருந்துறையான் - அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறையில் இருப்பவனது, செய்ய திருவடி - செம்மையாகிய திருவடியை, பாடிப்பாடி - பலகாற்பாடி, செம்பொன் உலக்கை - செம்பொன் மயமான உலக்கையை, வலக்கை பற்றி - வலக்கையிற்பிடித்து, ஜயன் - தலைவனாகிய, அணி -

அழகிய, தில்லை வாணனுக்கு - திருத்தில்லையில் வாழும் சிவபெருமானுக்கு, ஆடு - திருமுழுக்கின்பொருட்டு, பொற்சன்னைம் - பொன் போலும் வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : பொற்சன்னைம் இடிக்குங்கால் உலகமே உரல் என்றும், உலக நடுவில் உள்ள மகாமேருவே உலக்கை என்றும், வாய்மையே மஞ்சள் என்றும் பாவனை பண்ண வேண்டும் என்பதாம். இறைவன் திருவடிப் புகழ்ச்சியே இங்கு உரற்பாட்டு ஆதலின், ‘செய்ய திருவடி பாடிப்பாடி’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் பொற்சன்னத்தின் உண்மை நிலை கூறப்பட்டது.

9

முத்தனி கொங்கைகள் ஆடுஆடு
மொய்குழல் வண்டினம் ஆடுஆடச்
சித்தஞ் சிவனொடும் ஆடுஆடச்
செங்கயற் கண்பனி ஆடுஆடப்
பித்தெம் பிரானொடும் ஆடுஆடப்
பிறவி பிறரொடும் ஆடுஆட
அத்தன் கருணையொ டாடுஆட
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : முத்து அணி கொங்கைகள் - முத்து வடமணிந்த தனங்கள், ஆடு ஆடு - அசைந்து ஆடவும், மொய்குழல் வண்டு இனம் - நெருங்கிய கூந்தலிலுள்ள வண்டுக் கூட்டங்கள், ஆடு ஆட - ஏழுந்து ஆடவும், சித்தம் சிவனொடும் - மனமானது சிவபெருமானிடத்தில், ஆடு ஆட - நீங்காதிருக்கவும், செங்கயல் கண் - செங்கயல் மீன் போன்ற கண்கள், பனி ஆட ஆட - நீர்த்துளிகளை இடைவிடாது சிந்த, பித்து - அன்பு, எம்பிரானொடும் - எம்பெருமானிடத்தில், ஆடு ஆட - மேன்மேற்

பெருகவும், பிறவி பிறரொடும் - பிறவியானது உலகப் பற்றுள்ள பிறரோடும், ஆடு ஆடு - சூழ்ந்து செல்லவும், அத்தன் - எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான், கருணையொடு - அருளொடு, ஆடு ஆட - நம்முன் விளங்கித் தோன்றவும், ஆடு -

அவன் திருமுழுக்கின்பொருட்டு, பொற்சன்னம் - பொன் போலும்
வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : தனங்கள் அசைந்து ஆடுதலும், வண்டுகள் எழுந்து ஆடுதலும் பொற்சன்னம் இடித்தலால் உண்டாவன. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தலால் கண்ணீர் அரும்பலும், இறைவனிடத்தில் அன்பு வைத்தலால் அவன் விளங்கித் தோன்றுதலும் உண்டாம் என்கின்ற காரணகாரிய முறையாய் அமைந்துள்ள இந்நயம் அறிந்து இன்புறத் தக்கது. இறைவனைப் பற்றாதார் பிறவியைப் பற்றுவார் என்பது, ‘பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட’ என்பதனாற்புலனாகிறது.

இதனால், இறைவழிபாட்டின் அனுபவம் கூறப்பட்டது.

10

மாடு நகைவாள் நிலாளிப்ப
வாய்திறந் தம்பவ ளந்துடிப்பப்
பாடுமின் நந்தம்மை ஆண்டவாறும்
பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப்பாடித்
தேடுமின் எம்பெரு மானைத்தேடிச்
சித்தங் களிப்பத் திகைத்துத்தேறி
ஆடுமின் அம்பலத் தாடினானுக்
காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : மாடு - (பெண்களே) பக்கங்களில், நகைவாள் - பல்லினது ஓளி, நிலா ஏறிப்ப - நிலவு போன்று ஓளி வீசவும், அம்பவளம் - அழகிய பவளம் போன்ற உதடுகள், துடிப்ப - துடிக்கவும், வாய் திறந்து - வாயைத் திறந்து, பாடுமின் - பாடுங்கள், நந்தம்மை ஆண்டவாறும் - நம்மை அவன் ஆண்டுகொண்ட வழியையும், பணி கொண்ட வண்ணமும் - இறை பணியிலே நிற்கச் செய்ததையும், பாடிப் பாடி - அவ்வாறு இடைவிடாது பாடி, எம்பெருமானைத் தேடுமின் - எம்பெருமானைத் தேடுங்கள், தேடி - அவ்வாறு தேடி, சித்தம் களிப்ப - மனம் உள்மத்த நிலையையடைய, திகைத்து - தடுமாறி, தேறி - பின்னர் மனம் தெளிந்து, ஆடுமின் - ஆடுங்கள், அம்பலத்து - தில்லையம்பலத்தில், ஆடினானுக்கு - நடனஞ்

செய்தவனுக்கு, ஆட - திருமுழுக்கின்பொருட்டு, பொற்சன்னம் - பொன் போலும் வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : நிலா என்பது பல்லினது ஒளிக்கும், பவளம் என்பது உதட்டினது நிறத்துக்கும் உவமையாயின. இவை, பொற்சன்னம் இடிக்கும் பெண்களது இளமையைக் காட்டின.

‘நந்தம்மை ஆண்டவாறும்’ என்றதனால், இறைவன் குருவாய் எழுந்தருளி வந்த ஆண்ட தன்மையையும், ‘பணி கொண்ட வண்ணமும்’ என்றதனால், ஆட்கொண்டதோடு நில்லாமல் இறைபணியிலேயும் நிற்கச் செய்தமையையும் குறிப்பிட்டார், இறைபணி நிற்றலாவது, எல்லாம் இறைவன் செயல் என்று எண்ணியிருத்தல்.

இதனால், இறைவன் ஆன்மாக்களை ஆட்கொண்டு, இறைபணியில் நிற்கச் செய்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

11

மையமர் கண்டனை வானநாடர்
மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்தன்னை
ஜயனை ஜயர்பி ரானைநம்மை
அகப்படுத் தாட்கொண் டருமைகாட்டும்
பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர்மெய்யைப்
போதரிக் கண்ணினைப் பொற்றொடித்தோள்
பையர வல்குல் மடந்தைநல்லீர்
பாடிப்பொற் சன்னம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : போது - தாமரை மலர் போன்ற, அரி - செவ்வரி படர்ந்த,
இனைகண் - இரண்டு கண்களையும், பொன் தொடித்தோள் - பொன் வளையனிந்த
தோள்களையும், அரவுபை - பாம்பின் படம் போன்ற, அல்குல் - அல்குலையுமடைய,
மடந்தை நல்லீர் - மடந்தைப் பருவத்தை யுடைய பெண்களே, மை அமர் கண்டனை -
கருமையமைந்த கழுத்தினை யுடையவனும், வான் நாடர் மருந்தினை -
விண்ணுலகத்தாருக்கு அமுதமாயிருப்பவனும், மாணிக்கக் கூத்தன் தன்னை -
செம்மை நிறமடைய கூத்தனும், ஜயனை - தேவனும், ஜயர் பிரானை - தேவர்க்குத்

தலைவனும், நம்மை அகப்படுத்து - நம்மைத் தன் வயப்படுத்தி, ஆட்கொண்டு - அடிமை கொண்டு, அருமை காட்டும் - தனது அரிய தன்மையைப் புலப்படுத்தின, பொய்யர் தம் பொய்யனை - பொய்மையாளருக்குப் பொய்மையானவனும், மெய்யர் மெய்யை - மெய்மையாளருக்கு மெய்மையானவனுமாகிய இறைவனை, பாடி - பாடி, பொற்சன்னைம் - பொன் போலும் வாசனைப் பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : ‘மாணிக்கம்’ என்றதால், இறைவனது நிறமும், ‘கூத்தன்’ என்றதால், அவனது இயல்பும் கூறியவாறாம். அருமை காட்டலாவது, தன் இயல்பைக் காட்டிப் பேரின்பம் தருதலாம். அன்பில்லாதார்க்கு இறைவன் விளங்கித் தோன்ற மாட்டானாதலின், ‘பொய்யர்தம் பொய்யனை’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் மெய்யன்பர்களுக்கு உண்மைப் பொருளாய், இன்பம் தருவான் என்பது கூறப்பட்டது.

12

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
வெண்ணைகப் பண் அமர் மென்மொழியீர்
என்னுடை ஆரமு தெங்களப்பன்
எம்பெரு மான்னிம வான்மகட்குத்
தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்தகப்பன்
தமையன்னம் ஜெயன் தாள்கள்பாடிப்
பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைநல்லீர்
பொற்றிருச் சன்னைம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : மின் இடை - மின்னல் கொடி போன்ற இடையினையும், செந்துவர் வாய் - செம்பவளம் போன்ற இதழினையும், கருங்கண் - கருமையான கண்களையும், வெள்நகை - வெண்மையான பற்களையும், பண் அமர் - இசை பொருந்திய, மெல் மொழியீர் - மென்மையான மொழியினையும் உடையவர்களே, பொன்னுடைப் பூண்முலை - பொன்னாபரணம் அணிந்த தனங்களையுடைய, மங்கை நல்லீர் - மங்கைப் பருவப் பெண்களே, என்னுடை ஆர் அமுது - என்னையுடைய அமுதம் போன்றவனும், எங்கள் அப்பன் - எங்கள் அப்பனும், எம் பெருமான் - எம்

பெருமானும், இமவான் மக்ட்கு - மலையாசன் மகளாகிய பார்வதிக்கு, தன்னுடைக் கேள்வன் - அவளை உடைய நாயகனும், மகன் - மகனும், தகப்பன் - தந்தையும், தமையன் - முன் பிறந்தானுமாகிய, எம் ஜெயன் - எங்கள் கடவுளது, தாள்கள் பாடி - திருவடிகளைப் பாடி, பொன் திருச்சண்ணம் - பொன் போலும் அழகிய வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : இறைவன் சிவமும் சத்தியுமாய் நின்று உயிர்களுக்குத் தனுகரண புவன போகங்களைக் கூட்டுவிக்கிறானாதவின், ‘இமவான் மக்ட்குக் கேள்வன்’ என்றார். அவ்வாறு கூட்டும்போது முதன்முதலில் சத்தமாயையினின்றும், முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேசுவரம், சுத்த வித்தை ஆகிய தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன. சத்தியினின்றும் சதாசிவம் தோன்றலால், சத்திக்குச் சிவன் மகன் என்றும், சத்தி சிவத்தினின்றும் தோன்றலால் தகப்பன் என்றும், சிவமும் சத்தியும் சுத்த மாயையினின்றும் தோன்றுவன் என்னும் முறை பற்றித் தமையன் என்றும் கூறினார். இங்குக் கூறப்பட்ட சிவம் தடத்த சிவமேயன்றிச் சொரூப சிவம் அன்று.

இதனால், இறைவனது தன்மை கூறப்பட்டது.

13

சங்கம் அரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்
தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலையாடச்
செங்கனி வாயித முந்துடிப்பச்
சேயிழை யீர்சிவ லோகம்பாடிக்
கங்கை இரைக்க அராஇரைக்குங்
கற்றைச் சடைமுடி யான்கழற்கே
பொங்கிய காதலிற் கொங்கைபொங்கப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : சேயிழையீர் - செம்மையாகிய அணிகளையுடைய பெண்களே, சங்கம் அரற்ற - சங்க வளையல் ஓலிக்கவும், சிலம்பு ஓலிப்ப - காற்சிலம்பு ஓலிக்கவும், தாழ்குழல் - நெடிய கூந்தலில், சூழ்தரு - சுற்றிய, மாலை ஆட - பூமாலை அசையவும், வாய் - வாயிலுள்ள, செங்கனி - சிவந்த கொவ்வைக் கனி போலும், இதழும் தூடிப்ப - உதடும் தூடிக்கவும், சிவலோகம் பாடி - சிவபுரத்தின் பெருமையைப் பாடி, கங்கை

இரைக்க - கங்கை வெள்ளம் சத்திக்க, அரா இரைக்கும் - பாம்பு நடுங்கி ஓலிக்கின்ற, கற்றைச் சடை முடியான் - திரட்சியான சடையையடைய இறைவனது, கழற்கு - திருவடிக்கு, பொங்கிய காதலின் - மிகுந்த விருப்பத்தால், கொங்கை பொங்க - தனங்கள் விம்ம, பொற்றிருச்சண்ணம் - பொன் போலும் அழகிய வாசனைப் பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : சிவபுரத்தைப் பாடுவதால் இன்பம் உண்டாகிறது என்பார், ‘வாயிதழும் தூடிப்ப’ என்றார். கங்கை ஓலியை இடிமழக்கம் என்று எண்ணி அஞ்சவதால் பாம்பு இரைகின்றது என்பார், ‘கங்கை இரைக்க அரா இரைக்கும்’ என்றார்.

இதனால், இறையுணர்வின் இன்பம் கூறப்பட்டது.

14

ஞானக் கரும்பின் தெளிவைப்பாகை
நாடற் கரிய நலத்தைநந்தாத்
தேனைப் பழச்சுவை ஆயினானனைச்
சித்தம் புகுந்துதித் திக்கவல்ல
கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
கூத்தனை நாத்தழும் பேறவாழ்த்திப்
பானல் தடங்கண் மடந்தைநல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : பானல் - கருங்குவளை மலர் போன்ற, தடங்கண் - பெரிய கண்களையுடைய, மடந்தை நல்லீர் - இளம் பெண்களே, ஞானக் கரும்பின் தெளிவை - ஞானமாகிய கருப்பஞ்சாற்றின் தெளிவானவனும், பாகை - அதன் பாகான

வனும், நாடற்கு அரிய நலத்தை - தேடுவதற்கு அருமையான நம்மைப் பொருளானவனும், நந்தாத்தேனை - சுவை கெடாத தேனானவனும், பழச்சுவையாயினானை - முக்களிகளின் சுவையானவனும், சித்தம் புகுந்து - மனத்தில் புகுந்து, தித்திக்க வல்ல கோனை - இனிக்க வல்ல தலைவனும், பிறப்பு அறுத்து - பிறவித்தளையை அறுத்து, ஆண்டுகொண்ட - ஆண்டுகொண்டருளின, கூத்தனை - கூத்தப் பெருமானுமாகிய இறைவனை, நாத்தழும்பேற - நாவில் வடுவுண்டாகும்படி,

வாழ்த்தி - துதித்து, பாடி - பாடி, பொற்சன்னம் - பொன் போலும் வாசனைப் பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : ‘ஞானக் கரும்பு’ உருவகம். தெளிவு - சாறு, பாகு, அதனைக் காய்ச்சியது. தெளிவைவிடப் பாகு சுவையுடைய பொருள். எனவே, ‘தெளிவைப் பாகை’ எனப் பிரித்துக் கூறினார். தேன் நாள்டைவில் கெடுதல் அடையும். ஒரு நாளும் கெடுதல் அடையாத இறைவனை ‘நாந்தாத் தேன்’ என்றார். பழச்சுவையாவது, மா பலா வாழையாகிய முக்கணியின் சுவை.

இதனால், இறைவன் சுவைப்பொருளாய்த் தித்திக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

15

ஆவகை நாமும் வந் தன்பர்தம்மோ
டாட்செயும் வண்ணங்கள் பாடிவிண்மேல்
தேவர் கனாவிலுங் கண்டறியாச்
செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டுஞ்செல்வச்
சேவகம் ஏந்திய வெல்கொடியான்
சிவபெரு மான்புரம் செற்றகொற்றச்
சேவகன் நாமங்கள் பாடிப்பாடிச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : நாமும் - நாமும், அன்பர் தம்மோடு வந்து - அன்பரோடு கூடி வந்து, ஆவகை - உய்யும் வகையில், ஆட்செய்யும் வண்ணங்கள் பாடி - பணி செய்யும் வகைகளைப் பாடி, விண்மேல் - விண்ணுலகத்திலுள்ள, தேவர் - தேவர்கள், கனாவிலும் கண்டறியா - கனவிலும் கண்டறியாத, செம்மலர்ப் பாதங்கள் - செந்தாமரை மலர் போலும் திருவடிகளை, காட்டும் - எமக்குக் காட்டுகின்ற, செல்வச் சே அகம் ஏந்திய - செல்வமாகிய காளையை அகத்தே கொண்ட, வெல் கொடியான் - வெற்றியையுடைய கொடியையுடையவனும், சிவபெருமான் - சிவபெருமானும், புரம் செற்ற - முப்புரங்களை அழித்த, கொற்றச் சேவகன் - வெற்றியை யுடைய வீரனுமாகிய இறைவனது, நாமங்கள் பாடிப்பாடி - திருநாமங்களைப் பரவி,

செம்பொன் செய்சன்னைம் - சிவந்த பொன் போல ஒளியைத் தருகின்ற வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : காளை செல்வமாகக் கருதப்படுதலின், ‘செல்வச்சே’ என்றார். ‘சே’ என்பது இங்குக் காளையினது வடிவத்தைக் குறித்தது. இவ்வடிவம் கொடியின் அகத்தே எழுதப்பட்டிருத்தலின், ‘சேவகம் ஏந்திய கொடி’ என்றார். திரிபுரங்களை ஆழித்தமையால், வீரனாயினான் என்பார், ‘புரம் செற்ற கொற்றச் சேவகன்’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது வீரம் கூறப்பட்டது.

16

தேனக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
வானக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
மால்விடை பாடி வலக்கையேந்தும்
ஊனக மாமழுச் சூலம்பாடி
உம்பரு இம்பரும் உய்யஅன்று
போனக மாகநஞ் சுண்டல்பாடிப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : தேன் அகம் - சிவபெருமானது தேன் நிறைந்த உள்ளிடத்தையுடைய, மா - பெருமை பொருந்திய, கொன்றை மலர் பாடி - கொன்றை மலரைப் பாடி, சிவபுரம் பாடி - சிவலோகத்தைப் பாடி, திருச்சடைமேல் - ஆழகிய சடையின் மேலுள்ள, வான் அகம் - விண்ணிடத்து உலாவுகின்ற, மாமதிப் பிள்ளை பாடி - பெருமையமெந்த இளம்பிறையைப் பாடி, மால் விடை பாடி - பெரிய இடபத்தைப் பாடி, வலக்கையேந்தும் - வலக்கையில் தாங்கிய, ஊன் அகம் ஆம் - தசை தன்னிடத்தில் பொருந்திய, மழு சூலம் பாடி - மழுவினையும் முத்தலை வேலினையும் பாடி, உம்பரும் - விண்ணுலகத்தாரும், இம்பரும் - மண்ணுலகத்தாரும், உய்ய - பிழைக்கும் வண்ணம், அன்று - அந்நாளில், நஞ்சு - விடத்தை, போனகமாக - உணவாக, உண்டல் பாடி - உண்டதைப் பாடி, பொற்றிருச் சுண்ணம் - பொன்போலும் ஆழகிய வாசனைப்பெடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

வினாக்கம் : சரணடைந்தார்க்குத் தஞ்சமளித்துக் காக்க வல்ல பெருமான் என்பதை, ‘திருச்சடைமேல் வானக மாமதிப்பிள்ளை’ காட்டுகிறது. இனி, தான் துன்பத்தையேற்றும் தன்னையடைந்தவர்க்கு இன்பம் தருபவன் பெருமான் என்பதை, ‘உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று போனகமாக நஞ்சன்டல்’ காட்டுகிறது.

இதனால், இறைவனது அறக்கருணை கூறப்பட்டது.

17

அயன்தலை கொண்டுசென் டாடல்பாடி

அருக்கன் எயிறு பறித்தல்பாடிக்

கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல்பாடி

காலனைக் காலால் உதைத்தல்பாடி

இயைந்தன முப்புரம் எய்தல்பாடி

ஏழை அடியோமை ஆண்டுகொண்ட

நயந்தனைப் பாடிநின் றாடியாடி

நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : அயன் தலை கொண்டு - (சிவபெருமான்) பிரமம் தலையைக் கொய்து, சென்டு ஆடல் பாடி - பந்தாடினமையைப் பாடி, அருக்கன் எயிறு - சூரியனது பல்லை, பறித்தல் பாடி - தகர்த்தமையைப் பாடி, கயந்தனைக் கொன்று - யானையைக் கொன்று, உரி போர்த்தல் பாடி - அதன் தோலைப் போர்த்துக்கொண்டமையைப் பாடி, காலனை - இயமனை, காலால் உதைத்தல் பாடி - திருவடியால் உதைத்தமையைப் பாடி, இயைந்தன முப்புரம் - ஒருங்கே உலவிய திரிபுரங்களை, எய்தல் பாடி - அம்பால் எய்து அழித்தமையைப் பாடி, ஏழை அடியோமை - சிற்றறிவும் சிறு தொழிலு முடைய எங்களை, ஆண்டுகொண்ட - ஆட்கொண்ட, நயந்தனைப் பாடி - நன்மையினைப் பாடி, நின்று ஆடி ஆடி - பாடலுக்கேற்ப நின்று தொடர்ந்து ஆடி, நாதற்கு - இறைவனுக்கு, சுண்ணம் - வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

வினாக்கம் : அயன் தலை கொண்டு செண்டாடியது : தன்னைப் பிரமம் என்று அகங்கரித்த பிரமனுடைய செருக்கடங்கும் பொருட்டு இறைவன் வைரவ மூர்த்தியை

உண்டாக்கினான். அவ்வெரவு மூர்த்தியைக் கண்டு பிரமனுடைய நடுச்சிரம் நகைக்க, வைரவர் அதனைக் கொட்டு பிரமனது செருக்கை அடக்கினார்.

இதனால், இறைவனது மறக்கருணை கூறப்பட்டது.

18

வட்ட மலர்க்கொன்றை மாலைபாடி
மத்தமும் பாடி மதியும்பாடிச்
சிட்டர்கள் வாழுந்தென் தில்லைபாடிச்
சிற்றம் பலத்தெங்கள் செல்வம்பாடிக்
கட்டிய மாசனைக் கச்சைபாடிக்
கங்கணம் பாடிக் கவித்தகைம்மேல்
இட்டுநின் றாடும் அரவம்பாடி
ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

பதப்பொருள் : வட்டம் - சிவபெருமானது வட்ட வடிவாகிய, கொன்றை மலர் மாலை பாடி - கொன்றை மலர் மாலையைப் பாடி, மத்தமும் பாடி - ஊமத்த மலரையும் பாடி, மதியும் பாடி - பிறையையும் பாடி, சிட்டர்கள் வாழும் - பெரியோர் வாழ்கின்ற, தென் தில்லை பாடி - அழகிய தில்லை நகரைப் பாடி,

சிற்றம்பலத்து - அங்குள்ள ஞான சபையிலுள்ள, எங்கள் செல்வம் பாடி - எமது செல்வமாகிய பெருமானைப் பாடி, கட்டிய மாசனைக் கச்சை பாடி - அரையிற்கட்டிய பாம்புக் கச்சையினைப் பாடி, கங்கணம் பாடி - கையில் சுற்றியுள்ள கங்கணம் பாடி, கவித்த கைம்மேல் - மூடின கையின்மேல், இட்டு - வைக்கப்பட்டு, நின்று ஆடும் - படமெடுத்து ஆடுகின்ற, அரவம் பாடி - பாம்பைப் பாடி, ஈசற்கு - இறைவனுக்கு, சுண்ணம் - வாசனைப்பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : ஊமத்தம் ‘மத்தம்’ என முதற்குறையாயிற்று. இறைவனுக்கு உகந்த மலர்களுள் ஊமத்தம் ஒன்று. சிஷ்டர் என்ற வடமொழிச்சொல் சிட்டர் என வந்தது.

மூடிய கைம்மேல் அரவத்தை இட்டு ஆட்டியது :

திருப்புறம்பயத்தில் ஒர் அடியவள்பொருட்டு இறைவன் பாம்பாட்டியாய்ச் சென்று, பாம்பு தீண்டி மாண்ட அவள் கணவனை உயிர்ப் பித்தருளினன். கச்சாகவும் கங்கணமாகவும் அணிந்த ஏனையவை, தாருகாவனத்து முனிவர்கள் இறைவன் மேல் ஏவப்பட்டவையாம்.

இதனால், இறைவனது அணி கூறப்பட்டது.

19

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்குச்
சோதியு மாம்இருள் ஆயினார்க்குத்
துன்பமு மாய்இன்பம் ஆயினார்க்குப்
பாதியு மாய்முற்றும் ஆயினார்க்குப்
பந்தமு மாய்வீடும் ஆயினாருக்
காதியும் அந்தமும் ஆயினாருக்
காடப்பொற் சண்ணம் இடித்தும்நாமே.

பதப்பொருள் : வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு - வேத நாலும் அவற்றுள் கூறப்படும் யாகங்களும் ஆனவரும், மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்கு - மெய்ப்பொருளும் பொய்ப்பொருளும் ஆனவரும், சோதியும் ஆய் இருள் ஆயினார்க்கு - ஒளியுமாகி இருளும் ஆனவரும், துன்பமும் ஆய் இன்பம் ஆயினார்க்கு - துன்பமுமாகி இன்பம் ஆனவரும், பாதியும் ஆய் முற்றும் ஆயினார்க்கு - பாதியுமாகி முழுதுமானவரும், பந்தமும் ஆய் வீடும் ஆயினாருக்கு - உயிர்களுக்குப் பந்தமும் ஆகி வீடும் ஆனவரும், ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாருக்கு - உலகுக்கு முதலும் முடிவுமானவரும் ஆகிய இறைவருக்கு, ஆட - நீர் ஆடும் பொருட்டு, பொற்சண்ணம் - பொன் போலும் வாசனைப் பொடியை, நாம் இடித்தும் - நாம் இடிப்போம்.

விளக்கம் : இறைவன் எல்லாப் பொருளுமாய் இருக்கின்ற நிலையை வேதம், வேள்வி, மெய்ப்பொருள், பொய்ப்பொருள், ஒளி, இருள், துன்பம், இன்பம், பாதி, முற்றும், பந்தம், வீடு, ஆதி, அந்தம் ஆகியிருக்கின்றான் எனக் கூறி விளக்கினார்.

மெய்ப்பொருளாவது, நிலைபேறுடைய பொருளான கடவுள், பொய்ப்பொருளாவது, நிலையில்லாதது; மாயா காரியங்களாகிய உலகம். ஒளியாவது, அறிவு. இருளாவது, அறியாமை. பாதியாவது, கட்டு நீங்காத உயிர்கள் தம் முனைப்பினால் செய்யும் செயல். முற்றுமாவது, கட்டு நீங்கிய உயிர்கள் திருவருள்வழி நின்று செய்யும் செயல். பந்தமாவது, பிறப்பு நிலை. வீடாவது, பிறப்பு நீங்கிப் பேரின்பம் உற்ற நிலை. ஆதியாவது, உலகத் தோற்றும். அந்தமாவது, அதன் முடிவு.

இதனால், இறைவனது பரிபூரண வியாபகம் கூறப்பட்டது.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

10. திருக்கோத்தும்பி

தில்லையில் அருளிச் செய்தது

கோத்தும்பி என்பது அரச வண்டு என்று பொருள்படும். அரச வண்டை அழைத்து, ‘இறைவன் திருவடிக்கமலத்தில் சென்று ஊதுவாய்’ என்று கூறுவது போலப் பாடப்பட்டுள்ளது இப்பகுதி.

சிவனோடைக்கியம்

சிவனோடு ஒன்றாதல், சிவனோடு ஐக்கியமாம்.

நாலடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! பூ ஏறு கோனும் - தாமரை மலரில் ஏறி அமர்ந்துள்ள பிரமனும், புரந்தரனும் - இந்திரனும், பொற்பு அமைந்த - அழகு அமைந்த, நா ஏறு செல்வியும் - பிரமனது நாவில் தங்கிய கலைமகளும், நாரணனும் - திருமாலும், நான்மறையும் - நான்கு வேதங்களும், மாவேறு சோதியும் - பெருமை மிகுந்த ஒளி வடிவின்னாகிய உருத்திரனும், வானவரும் - மற்றுமுள்ள தேவர்களும், தாம் அறியா - தாம் அறியாவொன்னாத, சே ஏறு சேவடிக்கே - இடப வாகனத்தில் ஏறுகின்ற சிவபெருமானுடைய திருவடிக் கண்ணே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : திருமால் முதலியோர் மாயைக்கு உட்பட்டவர்களாதவின், மாயைக்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனைக் காண முடியாது என்க. ஐந்தொழிலில் அழித்தல் தொழிலை மட்டும் புரியும் உருத்திரன் வேறு; ஐந்தொழிலுக்கும் உரிய பரம்பொருளாகிய பரமசிவன் வேறு ஆதவின், ‘மாவேறு சோதியும் தாமறியா’ என்றார். வேதங்களும் சுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றுபவை யாதலால் இறைவனை அறிய முடியாதவையாயின.

சேவடிக்கே என்றதிலுள்ள நான்காம் வேற்றுமை உருபை ஏழாம் வேற்றுமை உருபாக மாற்றிக்கொள்க. வண்டு சென்று ஊதுமிடம் மலராதலால், மலர் போன்ற பாதங்களில் சென்று ஊதுவாய் என்பார், ‘சேவடிக்கே சென்றாதாய்’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடியின் பெருமை கூறப்பட்டது.

1

நானார்என் உள்ளமார் ஞானங்க ஓர்என்னை யாரறிவார்
வானோர் பிரான்என்னை ஆண்டிலனேல் மதிமயங்கி
ஊனார் உடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன்
தேனார் கமலமே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! வானோர் பிரான் - தேவர் பெருமான், மதி மயங்கி - பேரருள் காரணமாக மனமிரங்கி, என்னை ஆண்டிலனேல் - என்னை ஆண்டருளாவிடின், நான் ஆர் - நான் என்ன தன்மையுடையவனாயிருப்பேன், என் உள்ளம் ஆர் - என் உள்ளம் என்ன தன்மையுடையதாயிருக்கும். ஞானங்கள் ஆர் - என் அறிவு எத்தன்மைய தாயிருக்கும், என்னை யார் அறிவார் - என்னைப்பற்றி யார்

தெரிந்து கொள்ளப் போகிறார்கள், ஆதவின், ஊன் ஆர் உடைதலையில் மாமிசம் பொருந்திய உடைந்த தலை ஓட்டில், உண்பலி தேர் - உண்ணுதற்குரிய பிச்சையை ஏற்கின்ற, அம்பலவன் - அம்பலவாணனது, தேன் ஆர் கமலமே - தேன் நிறைந்த தாமரை போன்ற திருவடியின்கண்ணே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் ஆட்கொண்டமையால் தமக்கு ஏற்பட்ட மாறுதலை எண்ணி வியந்து கூறுவார். ‘நானார் என் உள்ளமார் ஞானங்களார் என்னை யாரறிவார்’ என்றார். பசுகரணம் பதிகரணமாயின என்பதாம். ‘மதிமயங்கி’ என்றதற்குப் பிரமன் என்ற பொருள் கொள்ளுவாருமூனர். ‘ஊனார் உடைதலையில் உண்பலி தேர் அம்பலவன்’ என்றது, பிரமனது செருக்கையும் தாருகாவனத்து முனிவர்களது செருக்கையும் அடக்கிய வரலாறுகளை நினைவுட்டுகிறது. கமலம் ஆகுபெயராய்த் திருவடியைக் குறித்தது.

இதனால், கட்டுற்ற உயிர்களது சிறுமை கூறப்பட்டது.

2

தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில்தேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறுங் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும் புள்ளெநக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! தினைத்தனை உள்ளது - தினையளவாய் இருக்கின்ற, ஓர் பூவினில் தேன் உண்ணாது - மலரிலுள்ள தேனைப் பருகாமல், நினைத்தொறும் - நினைக்குந்தோறும், காண்தொறும் - காணுந்தொறும், பேசுந்தொறும் - சொல்லுந்தொறும், எப்போதும் - மற்று எக் காலத்தும், அனைத்து எலும்பு - எல்லா எலும்புகளும், உள்ளெநக - உள்ளே நெகிழும்படி, ஆனந்தத் தேன் சொரியும் - பேரின்பத்

தேனைப் பொழிகின்ற, குனிப்புடையானுக்கே - கூத்துடைய பெருமானிடத்திலேயே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : பூவிலுள்ள தேனைத் ‘தினையளவு’ என்றது, ‘உலக இன்பம் சிறிது’ என்பதையும், இறைவனது கூத்தினை, ‘தேன்மழை’ என்றது, ‘இறையின்பம் அளவற்றது’ என்பதையும் குறித்தபடியாம்.

இதனால், இறைவன் திருவடி இன்பம் அழியாத் தன்மையது என்பது கூறப்பட்டது.

3

கண்ணப்பன் ஓப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! கண்ணப்பன் ஓப்பதோர் அன்பு - கண்ணப்பருடைய அன்புக்கு ஓப்பான அன்பு, இன்மை கண்டபின் - என்னிடத்தில் இல்லாமை அறிந்தும், என் அப்பன் - என் தந்தை, என் ஓப்பில் - எதனோடும் ஓப்பில்லாத, என்னையும் ஆட்கொண்டருளி - என்னையும் அடிமையாகக் கொண்டருளி, வண்ணம் பணித்து - யான் ஒழுக வேண்டிய வகையைத் தெரிவித்து, என்னை வாவென்ற - என்னைத் தில்லைக்கு வருக என்று அருளிய, வான் கருணை - மேலாகிய கருணையையுடைய, சுண்ணம் - பொடியாகிய, பொன் நீற்றற்கே - அழகிய திருநீற்றையணிந்தவனிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : அடிகள் தமக்கு இறைவன் செய்த அருள், கண்ணப்பர் போன்ற தலையன்புடையார்க்கே செய்யத்தக்கது என்பார், ‘கண்ணப்பன் ஓப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்’ என்றார். முற்றுந்துறந்த முனிவராகிய பட்டினத்து அடிகளும், ‘நாளூறில் கண்ணிடந்து அப்ப வல்லேன் அல்லேன்’ என்று கண்ணப்பரின் அன்புச் செயலைப் பாராட்டியுள்ளார். ‘கோலமார்தரு பொதுவினில் வருக’ என அருளியதாக முன்னர் அடிகள் கூறியதனால், ‘வாவென்ற வான்கருணை’ என்றதற்குத் தில்லைக்கு வருக என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

கண்ணப்பர் அன்பு காட்டியது :

தொண்டை நன்னாட்டில் உடுப்புர் என்னும் ஊரில் வேடர் குலத்தில் தோன்றியவர் கண்ணப்பர். இவரது இயற்பெயர் திண்ணனார். பருவம் வந்ததும் வேட்டையாடும்பொருட்டுச் சென்றவர் காளத்தி மலை அடிவாரத்தை அடைந்தார்; துணைவன் நாணானால் குடுமித் தேவர் அம்மலைமீதுள்ளார் என உணர்ந்தார்.

முன்னெத் தவப்பயனால் மலைமீதேறிப் பெருமானைக் கண்டார்; அன்பு கொண்டார்; இலிங்கத்தின்மேல் பூவும் பச்சிலையும் இருக்கக் கண்டு, அவற்றை அந்தணர் ஒருவர் சார்த்தி வழிபட்ட முறையை நாணன் கூறக் கேட்டார். பின்பு வாயாகிய கலசத்தில் நீரை முகந்துகொண்டும், பூவும் பச்சிலையும் பறித்துத் தலையில் வைத்துக்கொண்டும், வேட்டையாடிய இறைச்சியாகிய உணவைத் தேடிக் கொண்டுவந்தும், இலிங்கத்தின்மீதிருந்த பூ முதலியவற்றைத் தம் செருப்புக்காலால் நீக்கி, தாம் கொணர்ந்த நீரை உமிழ்ந்து பூவையும் இலையையும் சொரிந்து, ஊனமுதை இட்டு வழிபட்டார்; இங்ஙனம் ஐந்து நாள்கள் வழிபாடாற்றினார். இதைக் கண்டு மனம் பொறாது வருந்திய சிவகோசரியாருக்குத் திண்ணனாரின் அன்பைப் புலப்படுத்த எண்ணிய இறைவன், ஆறாம் நாள் தன் கண்ணில் உதிரம் சொரியச் செய்தான். இதைக் கண்ட திண்ணனார் துடிதுடித்துத் தம் கண்ணையே இடந்து அப்பினார். இறைவனது மற்றொரு கண்ணிலும் உதிரம் வரக் கண்டு தமது மற்றொரு கண்ணையும் அம்பினால் தோண்டும் போது இறைவன், ‘நில்லு கண்ணப்ப’ எனத் தடுத்து நாயனாரின் அன்பை வெளிப்படுத்தினான்.

இதனால், இறைவனது கருணை கூறப்பட்டது.

4

அத்தேவர் தேவர் அவர்தேவர் என்றிங்ஙன்
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்தேதும் இல்லாதென் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! அவர் தேவர் - அவரே கடவுள், அத்தேவர் தேவர் - அவரே அந்தத் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவர், என்று - என்று, இங்ஙன் - இவ்வாறு, பொய்த்தேவு பேசி - கடவுளர் அல்லாதவர்களைப் புகழ்ந்து, புலம்புகின்ற - பிதற்றுகின்ற, பூதலத்தே - பூலோகத்தில், பத்து ஏதும் இல்லாது -

உலகப்பற்று சிறிதுமின்றி, என் பற்று அற - என்னுடைய பற்றுகள் அறும்படி, நான் பற்றி நின்ற - நான் பற்றிக்கொண்டிருக்கிற, மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே - உண்மையாகிய தேவர் பிரானிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : சிவன் ஒருவனைத் தவிர ஏனையோரைப் பரம்பொருள் என்றல், உபசாரமேயன்றி உண்மையன்று என்பார், ‘பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே’ என்றார். உலகப் பற்றை விடுதற்கு இறைவனது பற்றைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பார், ‘பத்தேதும் இல்லாதென் பற்றற நான் பற்றி நின்ற மெய்த் தேவர்’ என்றார், ‘பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுக அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு’ என்ற நாயனார் வாக்கையும் ஒப்பு நோக்குக.

இதனால், இறைவனது பற்றே சிறந்தது என்பது கூறப்பட்டது.

5

வைத்த நிதிபெண்டிர் மக்கள்குலம் கல்வினன்னும்
பித்த உலகிற் பிறப்போ டிறப்பென்னுஞ்
சித்த விகாரக் கலக்கந் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! வைத்த நிதி - ஈட்டி வைத்த செல்வம், பெண்டிர் - மனைவியர், மக்கள் - புதல்வர், குலம் - குலம், கல்வி - கல்வி, என்னும் - ஆகிய இவையே உறுதிப்பொருளென நம்புகின்ற, பித்த உலகில் - மயங்குகின்ற இவ்வுலகத்தில், பிறப்பொடு இறப்பு என்னும் - பிறப்பு இறப்பு என்கின்ற, சித்த விகாரக் கலக்கம் - மனோவிகாரத்தால் உண்டாகும் குழப்பத்தை, தெளிவித்த - போக்கிய, வித்தகத் தேவற்கே - மேலான இறைவனிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : நிலையில்லாத பொருள்களாகிய நிதி முதலியவற்றை நிலையுடையன என்று அறியும் அறிவு பேதைமையாதலால், இவ்வுலகைப் ‘பித்த உலகு’ என்றார். இனி, இறைவன் அடிகளுக்கு இவ்வறியாமையைப் போக்கி அறிவை நல்கினான் ஆதலால், ‘சித்த விகாரம் தெளிவித்த வித்தகத் தேவர்’ என்றார். பிறவி அறியாமையால் வருகிறது என்பது மறை முடிபு.

‘பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு’

இதனால், இறைவன் ஞானத்தை நல்குபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

6

சட்டோ நினைக்க மனத்தமுதாஞ் சங்கரனைக்
கெட்டேன் மறப்பேனோ கேடுபடாத் திருவடியை
ஒட்டாத பாவித் தொழும்பரைநாம் உருவறியோம்
சிட்டாய சிட்டற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பெருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! சங்கரனை - சிவபெருமானை, சட்டோ நினைக்க - செம்மையாக நினைக்க, மனத்து அமுது ஆம் - உள்ளத்தில் அமுதம் ஊறும், கேடு படாத் திருவடியை - அழியாத அவனது திருவடியை, கெட்டேன் - அந்தோ, மறப்பேனோ - நான் மறந்துவிடுவேனோ, ஒட்டாத - ஒன்றுபடாத, பாவித் தொழும்பரை - பாவம் செய்த அடிமைகளை, நாம் உரு அறியோம் - நாம் ஒரு பொருளாக அறிய மாட்டோம், சிட்டாய சிட்டற்கே - மேலான இறைவனிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவனைச் செம்மையாக நினைத்தால் இன்பம் உண்டாம் என்பார், ‘சட்டோ நினைக்க மனத்து அமுதாம் சங்கரன்’ என்றார். “மாறி நின்று என்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலன் ஐந்தின் வழியடைத்து அமுதே ஊறி நின்றென்னுள் எழுபரஞ் சோதி” என்று இறையனுபவம் இன்பம் தர வல்லது என்பதை அடிகள் பின்னர்க் கோயிற்றிருப்பதிகத்தில் கூறுவார். ஆனால், ஒட்டாத பாவிகளை எண்ணினால் துன்பம் உண்டாம் என்பார், ‘ஒட்டாத பாவித்தொழும்பரை நாம் உருவறியோம்’ என்று ஒதுக்கித் தள்ளினார்.

இதனால், இறை அனுபவம் இன்பந்தர வல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

7

ஒன்றாய் முளைத்தெழுந் தெத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த

என்தாதை தாதைக்கும் எம்மனைக்குந் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! ஒன்றாய் முளைத்தெழுந்து - ஒரு பொருளாய் முறைத்துத் தோன்றி, எத்தனையோ கவடுவிட்டு - எத்தனையோ கிளைகளாக விரிந்து, என்னை - அடியேனை, நன்றாக வைத்து - நன்மை உண்டாக வைத்து, நாய் சிவிகை ஏற்றுவித்த - நாயைச் சிவிகையில் ஏற்றினாற்போலச் சிறப்புச் செய்த, என் தாதை தாதைக்கும் - என் பாட்டனுக்கும், எம் அனைக்கும் - எம் தாய்க்கும், பெருமான் - தலைவனாகிய, குன்றாத செல்வற்கே - குறைவு படாத செல்வமுடையானிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் ஒருவனேயன்றிப் பலர் இல்லை ஆதலால், ‘ஒன்றாய் முளைத்தெழுந்து’ என்றும், அவன் உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் தோற்றுவித்து அவற்றில் இரண்டறக் கலந்து நிற்றலால், ‘எத்தனையோ கவடுவிட்டு’ என்றும் கவறினார். ‘எம் அனை’ என்றது உமையம்மையைக் குறிக்கும் என்பாருமுளர். சென்றடையாத திருவடையானாதவின் இறைவன், குன்றாத செல்வனாயினான்.

இதனால், இறைவனது முதன்மை கூறப்பட்டது.

8

கரணங்கள் எல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்க னேசென்று சார்தலுமே தான்னனக்கு
மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண்டின் மயக்கறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! கரணங்கள் எல்லாம் - கருவிகள் எல்லாவற்றிற்கும், கடந்து நின்ற - அப்பாற் பட்ட, கறைமிடற்றன் - நஞ்சு பொருந்திய கண்டத்தை

யுடையவனது, சரணங்களே - திருவடிகளையே, சென்று சார்தலும் - சென்று அடைதலும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, மரணம் பிறப்பு என்ற - இறப்பு பிறப்பு என்று சொல்லப்பட்ட, இவை இரண்டின் - இவை இரண்டால் வரக்கூடிய, மயக்கு அறுத்த -

மயக்கத்தைப் போக்கின, கருணைக்கடலுக்கே - கருணைக்கடல் போன்றவனிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் கரணங்களின் துணைகொண்டு காண முடியாதவன் ஆதவின், ‘கரணங்கள் எல்லாம் கடந்து நின்ற கறைமிடற்றன்’ என்றும், அவனைத் திருவருளின் துணைகொண்டு காணலாம் ஆதவின், ‘கறைமிடற்றன் சரணங்களே சென்று சார்தலுமே’ என்றும் கூறினார். இறைவன் திருவடியை அடைந்தும், வினையும் அதனால் வரும் பிறவியும் பற்றா ஆதவின், ‘மரணம் பிறப்பென்றிவையிரண்டின் மயக்கறுத்த கருணைக் கடல்’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடியைச் சார்ந்தவர் பிறவித்துன்பம் நீங்குவர் என்பது கூறப்பட்டது.

9

நோயற்று முத்துநான் நுந்துகன்றா யிங்கிருந்து
நாயற்று செல்வம் நயந்தறியா வண்ணமெல்லாந்
தாயற்று வந்தென்னை ஆட்கொண்ட தன்கருணைத்
தேயுற்ற செல்வற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! நான் நோயற்று - நான் பினியையடைந்து, மூத்து - முதிர்ந்து, நுந்து கன்றாய் இங்கு இருந்து - தாய்ப்பசவால் தள்ளப்பட்ட கன்றையொத்தவனாய் இவ்விடத்திலிருந்து, நாய் உற்ற செல்வம் - நாய் பெற்ற இழிந்த செல்வம் போன்ற இவ்வுலக இன்பத்தை, நயந்து அறியா வண்ணம் - விரும்பி அனுபவியாதபடி, எல்லாம் - எல்லா வகையாலும், தாய் உற்று வந்து - தாய் போல எழுந்தருளி, என்னை ஆட்கொண்ட - என்னை அடிமை கொண்ட, தன் கருணைத் தேயுற்ற செல்வற்கே - தன் கருணையாகிய ஒளி பொருந்திய செல்வனிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : நுந்து கன்றாவது, தாய்ப்பசவினால் பால் கொடுக்காமல் உதைத்துக் தள்ளப்பட்ட கன்றாம். நாயற்று செல்வமாவது, மாமிசம் எலும்பு முதலிய இழிந்த பொருளாம். தாயுற்று வருதலாவது, துன்பத்தினின்றும் எடுத்து இன்பத்தைக் கொடுக்க வருதல். தேசு, ‘தேயு’ எனத் திரிந்தது.

இதனால், உலக இன்பத்தின் இழிவு கூறப்பட்டது.

10

வன்னெஞ்சக் கள்வன் மனவலியன் என்னாதே
கன்னெஞ் சுருக்கிக் கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
அன்னம் திளைக்கும் அணிதில்லை அம்பலவன்
பொன்னங் கழலுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! வன்னெஞ்சக் கள்வன் - வலிய நெஞ்சினையுடைய கரவுடையவன், மனவலியன் - திருந்தாத மனவலிமையுடையவன், என்னாது - என்று நீக்காமல், கல்நெஞ்சு உருக்கி - கல்லைப் போன்ற என் மனத்தை உருகச் செய்து, கருணையினால் - தன் பெருங்கருணையினால், ஆண்டு கொண்ட - என்னை ஆட்கொண்டருளின, அன்னம் திளைக்கும் - பொய்கையில் அன்னப்பறவைகள் மூழ்கி விளையாடு கின்ற, அணிதில்லை அம்பலவன் - அழகிய தில்லையம்பலவாணனது, பொன் அம் கழலுக்கே - பொன்னால் ஆகிய அழகிய கழலனிந்த திருவடியிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : ‘வன்னெஞ்சக் கள்வன்’ என்றது இறைவனிடத்தில் அன்பு கொண்டு உருகாத நிலையையும், ‘மனவலியன்’ என்றது, அஞ்ச வேண்டுவதற்கு அஞ்சாது எத்தகைய தீய செயலையும் செய்யத் துணிதலையும் குறித்தனவாம்.

இதனால், இறைவன் வலிய நெஞ்சத்தையும் உருக்கி ஆட்கொள்ள வல்லான் என்பது கூறப்பட்டது.

11

நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேன துள்ளப் பிழைபொறுக்கும் பெருமையனைச்
சீயேனும் இல்லாதென் செய்பணிகள் கொண்டருளுந்
தாயான ஈசற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! நாயேனை - நாய் போன்ற என்னை, தன் அடிகள் பாடுவித்த - தன்னுடைய திருவடிகளைப் பாடும்படி செய்த, நாயகனை - இறைவனும், பேயேனது - பேய்த்தன்மை யுடையேனது, உள்ளைப் பிழை பொறுக்கும் - மனக்குற்றங்கள் மன்னிக்கும், பெருமையனை - பெருமையுடையவனும், சீ ஏதும் இல்லாது - இகழ்தல் சிறிதும் இல்லாமல், என் செய் பணிகள் கொண்டருளும் - யான் செய்யும் தொண்டுகளை ஏற்றருள்கின்ற, தாயான ஈசற்கே - தாயானவனுமாகிய இறைவனிடமே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் பாட வல்ல அடியார்களைத் தன்னைப் பாடும் பணிபிலே நிற்கச்செய்து அருள் புரிகின்றான் என்பது 'நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகன்' என்பதனால் விளங்குகிறது. 'மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும் வாயால்' என்ற தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்தையும் நோக்குக. அடிகள் பாடிய வாசகத்தை இறைவனே எழுதிக் கொண்டான் என்றதற்கு இஃது அகச்சான்று. பேய்த்தன்மையாவது, அலையுந்தன்மையாம். தாயானவள் சேயினது குற்றத்தைப் பொறுத்துப் பரிவும் காட்டுவாளாதவின், இறைவனை 'தாயான ஈசன்' என்றார்.

இதனால், பாடும் பணி இறைவனுக்கு மிகவும் உவகையைத் தருவது என்பது கூறப்பட்டது.

12

நான்தனக் கன்பின்மை நானுந்தானும் அறிவோம்
தான்னன்னை ஆட்கொண்ட தெல்லாருந் தாமறிவார்
ஆன கருணையும் அங்குற்றே தானவனே
கோனெனைக் கூடக் குளிர்ந்தாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! நான் - யான், தனக்கு அன்பு இன்மை - இறைவன்பால் அன்பு இல்லாதிருத்தலை, நானும் தானும் அறிவோம் - நானும் அவனும் அறிவோம், தான் என்னை ஆட்கொண்டது - அவன் என்னை அடிமையாகக் கொண்டதை, எல்லோருந்தாம் அறிவார் - உலகினர் எல்லோருமே அறிவார்கள், கோன் - என் தலைவனாகிய இறைவன், ஆன கருணையும் அங்கு உற்று - முன்பு உண்டாகிய கருணையைப் போல இப்பொழுதும் கொண்டு,

அவன்தானே - அவனாகவே வந்து, என்னைக்கூட - என்னைக் கூடும்படி, குளிர்ந்து ஊது இனிமையாய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : 'தான் என்னை ஆட்கொண்ட தெல்லாருந் தாமறிவார்' என்றது, இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் குருவாய் எழுந்தருளி ஆட்கொண்டதை. மீண்டும் தன் முன் எழுந்தருளி வருதலாகிய திருவருளைச் செய்ய வேண்டும் என்பார், 'ஆன கருணையும் அங்குற்றே எனைக்கூட' என்றார். 'தான் அவனே' என்றதை 'அவன் தானே' என்று மாற்றிக்கொள்க.

இதனால், இறைவன் பெருங்கருணையாளன் என்பது கூறப்பட்டது.

13

கருவாய் உலகினுக் கப்புறமாய் இப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழல் மாதினொடும் வந்தருளி
அருவாய் மறைபயில் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்ட
திருவான தேவர்க்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! உலகினுக்கு - உலகத்துக்கு, கரு ஆய் - பிறப்பிடமாய், அருவாய் - அருவமாய், அப்புறமாய் - அப்பாற்பட்டதுமாகி, இப்புறத்து - இவ்வுலகத்தில், மரு ஆர் - மணம் நிறைந்த, மலர் - மலரையணிந்த, குழல் - கூந்தலையுடைய, மாதினொடும் - உமையம்மையோடும், மறைபயில் - வேதங்களை ஒதுகின்ற, அந்தணனாய் - வேதியனாய், வந்தருளி - எழுந்தருளி, ஆண்டுகொண்ட - என்னை அடிமை கொண்ட, திரு ஆன தேவர்க்கே - அழகிய தேவனிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : அருவம் - உருவமின்மை. உலகுக்கு அப்பாற் பட்டிருக்கும்போது இறைவனுக்கு உருவம் இன்றாதவின் 'அருவாய்' என்றும், ஆனால், உலகம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருத்தவின், 'கருவாய்' என்றும், தோன்றிய உலகில் அருள் செய்ய வரும்போது மாதொரு கூறனாய் வருகின்றானாதவின், 'மலர்க்குழல் மாதினொடும்' என்றும், தம்மை ஆட்கொண்ட வடிவம் அந்தணக் கோலமாதவின், 'மறைபயில் அந்தணனாய் வந்தருளி' என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவன் உயிர்கள் ஆட்கொள்ள வரும் முறை கூறப்பட்டது.

14

நானும்னன் சிந்தையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
தானுந்தன் தையலுந் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளும் மாகடலும் ஆயபிரான்
தேனுந்து சேவடிக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! தாழ்சடையோன் - நீண்ட சடையையுடைய சிவபெருமான், தானும் தன் தையலும் - தானும் தன் தேவியுமாய் எழுந்தருளி, ஆண்டிலனேல் - ஆட்கொள்ளவில்லையாயின், நானும் - யானும், என் சிந்தையும் - எனது உள்ளமும், நாயகனுக்கு - தலைவனாகிய அவனுக்கு. எவ்விடத்தோம் - எந்த இடத்தில் இருப்போம், வானும் - ஆகாயமும், திசைகளும் - திக்குகளும், மாகடலும் - பெரிய கடல்களும், ஆயபிரான் - ஆகிய பெருமானது, தேன் உந்து - தேனைச் சொரிகின்ற, சேவடிக்கே - திருவடிகளிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவனே ஞானத்தை நல்கி ஆட்கொள்ளவில்லை யெனின், ஆன்ம அறிவினால் அறிய முடியாது என்பார், ‘நானும் என் சிந்தையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்’ என்றார். ‘நானார் என் உள்ளமார் ஞானங்களார்’ என்று முன்னரும் கூறினார். ‘எவ்விடத்தோம்’ என்றது சேய்மையைக் குறித்தது. அண்டத்துக்கு அப்பாற்பட்ட இறைவன் அண்டமாயும் இருக்கிறான் என்பார், ‘வானுந் திசைகளும் மாகடலும் ஆயபிரான்’ என்றார். ‘வானானாய் நிலனானாய் கடலானாய்’ என்ற சுந்தரர் வாக்கையுங்கான்க.

இதனால், இறைவன் அண்டமாயும் இருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

15

உள்ளப் படாத திருவுருவை உள்ளுதலும்
கள்ளப் படாத களிவந்த வான்கருணை
வெள்ளப் பிரான்னம் பிரான்னன்னை வேறேஆட்
கொள்ளப் பிரானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! உள்ளப்படாத - மனத்தினால் நினைக்க இயலாத, திருவுருவை - திருவுருவத்தை. உள்ளுதலும் - நினைத்தலும், கள்ளப்படாத - மறைத்தல் இல்லாத, களிவந்த - மகிழ்ச்சி உண்டாக்கத்தக்க, வான் - மேலான, கருணை வெள்ளப் பிரான் - அருள் வெள்ளத்தையுடைய பெருமான், எம்பிரான் - எம் இறைவன், என்னை - அடியேனை, வேறே - தனியாக, ஆட்கொள் - அடிமைகொண்ட, அப்பிரானுக்கு - அந்த இறைவனிடத்திலேயே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் கரணம் கடந்த பெருமானாதவின், ‘உள்ளப்படாத திருவுரு’ என்றார். ஆனால், பதி ஞானத்தினாலே நினைக்கலாமாதவின், ‘உள்ளுதலும்’ என்றார். ‘தனியாக ஆட்கொண்டான்’ என்றது, ‘உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை’ போன்ற தவ விரதங்கள் இல்லாதிருக்கவும் தம்மை ஆட்கொண்டான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் தன்னை நினைப்பவர்க்கு வந்து அருள் செய்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

16

பொய்யாய செல்வத்தே புக்கமுந்தி நாள்தோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை ஆட்கொண்ட
ஜயானன் ஆருயிரே அம்பலவா என்றவன்றன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! பொய்யாய செல்வத்தே - நிலையில்லாப் பொருளின்கண், புக்கு அழுந்தி - போய் அழுந்தி, நாள்தோறும் - தினந்தோறும், மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை - உண்மைப் பொருளென்று என்னிக் கிடந்த என்னை, ஆட்கொண்ட - அடிமை கொண்ட, ஜயா - தலைவனே, என் ஆர் உயிரே - எனது அருமையான உயிரே, அம்பலவா - அம்பலவாணா, என்ற - என்று என்னால் புகழுப் பெற்ற, அவன்தன் - அப்பெருமானது, செய் ஆர் - செம்மை பொருந்திய, மலர் அடிக்கே - தாமரை மலர் போலும் திருவடியினிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

வினாக்கம் : பொய்யாய செல்வமாவன மன், பொன் முதலியன. இச்செல்வத்தை உண்மையென எண்ணியவர் மேல்நிலைக்கு வரமாட்டா ராதலின், ‘புக்கு அழுந்தி’ என்றார். இதையே ‘பொருள்லவற்றைப் பொருள் என்றுணரும் மருள்’ என்றார் நாயனார்.

இதனால், இறைவனது திருவடியே நிலையான செல்வம் என்பது கூறப்பட்டது.

17

தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ்
குலமுந் தொக்க வளையு முடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ.

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! தோலும் துகிலும் - புலித்தோலும் மெல்லிய ஆடையும், குழையும் சுருள் தோடும் - குண்டலமும் சுருண்ட தோடும், பால் வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும் - பால் போன்ற வெண்மையான திருநீறும் புதிய சந்தனத்துடன் பசுமையான கிளியும், குலமும் தொக்க வளையும் - முத்தலை வேலும் தொகுதியான வளையலும், உடை - உடைய, தொன்மைக் கோலமே - பழுமையான வடிவத்தையே, நோக்கி - பார்த்து, குளிர்ந்து ஊதாய் - இனிமையாய் ஊதுவாயாக.

வினாக்கம் : தோல், குழை, நீறு, குலம் என்பவற்றை இறைவனுக்கும், துகில், தோடு, சாந்து, கிளி, வளை என்பவற்றை இறைவிக்கும் அமைத்துக் கொள்க. வளை பலவாதலால் ‘தொக்கவளை’ என்றார். சிவமும் சத்தியுமாய் உள்ள நிலை இறைவனுக்கு அனாதியானதாகவின், ‘தொன்மைக் கோலம்’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது அர்த்த நாரீசுவர வடிவம் கூறப்பட்டது.

18

கள்வன் கடியன் கலதியிவன் என்னாதே
வள்ளல் வரவர வந்தொழிந்தான் என்மனத்தே

**உள்ளத் துறுதுய ரொன்றோழியா வண்ணமெல்லாந்
தெள்ளும் கழலுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.**

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! இவன் - இவன், கள்வன் - கரவு உடையவன், கடியன் - கொடுமையானவன், கலதி - கீழ்மகன், என்னாது - என்று எண்ணி ஒதுக்காமல், வள்ளல் - வரையாது வழங்கும் இறைவன், வரவர - நானுக்குநாள், என் மனத்தே - என் மனத்தின்கண்ணே, வந்தொழிந்தான் - வந்து தங்கிவிட்டான், உள்ளத்து உறு - மனத்திற்பொருந்திய, துயர் - துயரம், ஒன்றோழியாவன்னம் - ஒன்றுவிடாத படி, எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், தெள்ளும் - களைந்து எறியும், கழலுக்கே - திருவடியினிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : கலதி - மூதேவி. அது, தாமத குணத்தை உடைமையைக் குறித்தது. தீமை கருதாது வாரி வழங்குகின்றானாதவின், இறைவனை ‘வள்ளல்’ என்றார். இறைவன் மனத்தை இடமாகக்கொண்டு தங்கினமையால் மனத்தைப்பற்றிய துயரம் எல்லாம் விலகும் என்பார், ‘துயரோன்றோழியா வண்ணமெல்லாம் தெள்ளும்’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடியைப் பெற்றார்க்கு மனக்கவலை தீரும் என்பது கூறப்பட்டது.

19

**பூமேல் அயனோடு மாலும் புகலரிதென்
றேமாறி நிற்க அடியேன் இறுமாக்க
நாய்மேல் தவிசிட்டு நன்றாப் பொருட்படுத்த
தீமேனி யானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.**

பதப்பொருள் : கோத்தும்பீ - அரச வண்டே! பூமேல் அயனோடு - தாமரை மலர்மேல் இருக்கின்ற பிரமனோடு, மாலும் - திருமாலும், புகல் அரிது என்று - அடைதல் அருமையானது என்று, ஏமாறி நிற்க - ஏங்கி நிற்கவும், அடியேன் இறுமாக்க - அடியேன் இறுமாப்பு அடையவும், தவிச - யானை முதலியவற்றின்மேல் இடும் மெத்தையை, நாய் மேல் இட்டு - நாயின்மேல் இட்டது போல, நன்றா - நன்மையடைய, பொருட்படுத்த - என்னை ஒரு பொரளாக நன்கு எண்ணியாண்ட, தீ

மேனியானுக்கே - நெருப்புப் போன்ற திருமேனியுடையானிடத்தே, சென்று ஊதாய் - போய் ஊதுவாயாக.

விளக்கம் : நாய்மேல் தவிசு இடல் என்பது, தகுதிக்கு மேற்பட்ட சிறப்பினைச் செய்தல் என்பதாம். ‘நாய்மேல் தவிசிட்டு’ என்றதற்கு நாய் போன்ற எனக்கு உயர்ந்த இடமளித்து என்று பொருள் கொள்வாருமூர்.

இதனால், இறைவன் அன்பராயினார்க்கு அளவற்ற கருணையைச் செய்கின்றான் என்பது கூறப்பட்டது.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

11. திருத்தெள்ளேணம்

தில்லையில் அருளிச்செய்தது

தெள்ளேணம் என்பது மகளிர் விளையாட்டுகளுள் ஒன்று.

சிவனோடடைவு

‘சிவனோடடைவு’ என்பது சிவனிடத்தில் அடைந்து நிற்றல் என்பதாம்.

நாலடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருநாம் அறியவோர் அந்தண்ணாய் ஆண்டுகொண்டான்
ஒருநாமம் ஒருநாம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : திருமாலும் - திருமாலும், பன்றியாய் - பன்றி உருவெடுத்து, சென்று உணரா - மண்ணிடந்து சென்றும் உணரவியலாத, திருவடியை - திருவடி மலரினை, நாம் உரு அறிய - நாம் உருவமாகக் கண்ணால் பார்க்கும்படி, ஓர்

அந்தணன் ஆய் - ஒரு வேதியனாய் வந்து, ஆண்டுகொண்டான் - ஆட்கொண்டருளினவனாகிய, ஒரு நாமம் - ஒரு பெயரும், ஓர் உருவம் - ஒரு வடிவமும், ஒன்றும் இல்லாற்கு - ஒரு தொழிலும் இல்லாத இறைவனுக்கு, ஆயிரம் திருநாமம் பாடி - ஆயிரம் திருப்பெயர்களைக் கூறி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - நாம் தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : அருவமாய், உணர்ச்சியிலும் படாத பெருமான் தமக்கு உருவமாய், காட்சியிலும் தோற்றமளித்தான் என்பார், ‘உரு நாம் அறியவோர் அந்தணனாய்’ என்றார். தனக்கென வரையறைப்பட்ட வடிவமும், அதற்குரிய பெயரும், தொழிலும் இலானாதவின், இறைவனை, ‘ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லான்’ என்றார். பெயர், வடிவம், தொழில் என்பன ‘நாம ரூபக் கிரியைகள்’ எனப்படும். அவற்றுள், நாமத்தையும் ரூபத்தையும் எடுத்துக் கூறினமையால். ‘ஒன்று’ என்றது தொழிலைக் குறிப்பதாயிற்று. ‘உருவொடு தொழில் பெயர் ஒன்றும் இன்றியே - பரவிய நீ’ என்பது கந்தபுராணம். இனி, அருள் காரணமாகப் பலவகைத் திருமேனிகளையும், பெயர்களையும், தொழில்களையும் இறைவன் தாங்கி நிற்றவின், ‘ஆயிரம் திருநாமம் பாடி’ எனக் கூறினார். ‘பேராயிரம் பரவி வானோரேத்தும் பெம்மான்’ என்றார் திருநாவுக்கரசரும். ஆயிரம் என்பது எண்ணற்ற பொருளில் வந்தது.

‘கொட்டாமோ’ என்பதை, ‘கொட்டுவோம்’ என்பது வகர இடைநிலை தொகப்பெற்று நின்றதாகவும், இரண்டு எதிர்மறை ஓர் உடன்பாட்டினை உணர்த்தியதாகவும் உரைப்பர். இது, பின்வருகின்ற ‘பூவல்லி கொய்யாமோ’ முதலியவற்றிற்கும் பொருந்தும்.

இதனால், இறைவனது திருநாமத்தைப் பாடிப் பரவ வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

திருவார் பெருந்துறை மேய்பிரான் என்பிறவிக்
கருவேர் அறுத்தபின் யாவரையுங் கண்டதில்லை
அருவாய் உருவமும் ஆயபிரான் அவன்மருவுந்
திருவாருர் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : திரு ஆர் - அழகு நிறைந்த, பெருந்துறை - திருப்பெருந்துறையில், மேய - எழுந்தருளிய, பிரான் - பெருமான், என் பிறவிக்கரு - எனது பிறவிக்கு மூலமாயிருக்கிற, வேர் அறுத்த பின் - வேரை அறுத்த பின்னர், யாவரையும் கண்டது இல்லை - அவனைத் தவிரப் பிறரொருவரையும் நான் பார்த்ததில்லை. ஆதலின், அருவாய் - அருவமாய், உருவமும் ஆய பிரான் - உருவமும் கொண்டு நின்ற பெருமானாகிய, அவன் மருவும் - அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற, திருவாரூர் பாடி - திரு வாரூர் என்னும் திருப்பதியைப் பாடி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - நாம் தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : பற்றுள்ள போதுதான் மனம் உலகப்பொருள்களின்மேல் செல்லும்; பற்று அறுமாயின், செல்லாது. மனம் செல்லாத போது உலகப் பொருள் காட்சியளியாது. அந்திலையையே, ‘கருவேர் அறுத்த பின் யாவரையுங் கண்டதில்லை’ என்றார். இறைவன் பழமையாக விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும் இடங்களுள் திருவாரூர் ஒன்றாதவின், ‘அவன் மருவுந் திருவாரூர் பாடி’ என்றார். ‘திருவினாள் சேர்வதற்கு முன்னோ பின்னோ திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே’ என்றார் திருநாவுக்கரசர்.

இதனால், இறைவனது ஊரைப் பாடிப் பரவ வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

2

அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவரகட்குந்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளும் என்பதுகேட் டுலகமெல்லாஞ்
சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : அரிக்கும் - திருமாலுக்கும், பிரமற்கும் - பிரமனுக்கும், அல்லாத தேவர்கட்கும் - அவர்களையொழிந்த

மற்றைய தேவர்களுக்கும், தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்ற - தெரிந்து சொல்லும்படியில்லாமல் நின்ற, சிவம் - பரமசிவன், வந்து - தானே எழுந்தருளி வந்து, நம்மை உருக்கும் - நம்மை மனம் உருகப் பண்ணினான்; பணி கொள்ளும் - அடிமை கொண்டான், என்பது கேட்டு - என்று நாம் கூறுவதைக் கேட்டு, உலகம் எல்லாம் -

உலகத்தவரெல்லாம், சிரிக்கும் திறம் பாடி - சிரிக்கின்ற நிலையைப் பாடி,
தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : பொன்னை உருக்கியே பணி செய்வது போல, மனத்தை உருக்கியே
பணி கொள்வான் என்பார், ‘சிவம் வந்து நம்மை உருக்கும் பணி கொள்ளும்’ என்றார்.
‘தகுதியற்ற இவர்களை எங்கே இறைவன் வந்து ஆட்கொள்ளப்போகிறான்’ என்று
கருதி உலகவர் நகைக்கின்றனர் என்பார். ‘உலகமெல்லாம் சிரிக்கும்’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் ஆட்கொள்ளும் முறைமை உலகத்தவர் அறியார் என்பது
சூறப்பட்டது.

3

அவமாய தேவர் அவகதியில் அழுந்தாமே
பவமாயங் காத்தென்னை ஆண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி
நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலும் நாம்ஒழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ!

பதப்பொருள் : அவம் ஆய தேவர் - பயனற்ற தேவர்களுடைய, அவகதியில்
அழுந்தாமே - அற்ப இன்பந்தரும் பதங்களில் தங்காமல், பவமாயம் காத்து -
பிறவியாகிய மயக்கத்தினின்றும் காத்து, என்னை ஆண்டுகொண்ட -
என்னயாண்டருளின, பரஞ்சோதி - மேலான ஒளி வடிவினன், நவமாய -
புதுமையான, செஞ்சுடர் நல்குதலும் - செம்மையாகிய ஞானத்தை அருளியதும், நாம்
ஒழிந்து - நம்முடைய தன்மை கெட்டு, சிவம் ஆன ஆ பாடி - சிவத்தினது
தன்மையைப் பெற்ற வழியைப் பாடி, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம்
கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : அற்ப இன்பத்தைக் கொடுத்து மீண்டும் பிறப்புட் செலுத்துகின்ற
பதவிகளைப் கொடுப்பவர்கள் தேவராதவின், ‘அவமாய தேவர் அவகதியில்
அழுந்தாமே’ என்றார். நாம் ஒழிந்து சிவமாதல் என்பது, ஆன்மாவினது அறிவு
இச்சை செயல் இறைவனது அறிவு இச்சை செயலுக்கு உட்பட்டிருத்தலாம்.
அஃதாவது, எல்லாம் சிவன் செயல் என்றிருத்தலாம். இதனையே திருவுந்தியார்

என்னும் சாத்திரம், 'நஞ்செயலற்றிந்த நாமற்ற பின் நாதன் தன் செய்ல தானேயென் ருந்தீபற' என்று கூறும்.

இதனால், இறைவன் பணி கொண்ட பின் உண்டாகும் நிலை கூறப்பட்டது.

4

அருமந்த தேவர் அயன்திருமாற் கரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோர் உகப்பெய்தக் கொண்டருளிக்
கருவெந்து வீழக் கடைக்கணித்தென் உள்புகுந்த
திருவந்த வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : அருமந்த தேவர் - அருமருந்தை உண்ட தேவர் களாகிய, அயன் திருமாற்கு - பிரமன் திருமால் என்னும் இவர்களுக்கும், அரிய சிவம் - காண்டற்கு அரிய சிவபெருமான், உருவந்து - மானிட உருவம் கொண்டு, பூதலத்தோர் உகப்பு எய்த - நிலவுலகத்தோர் மகிழ்ச்சி யடையும்படி, கொண்டருளி - என்னை அடிமை கொண்டருளி, கரு வெந்து வீழ - பிறவிக்குக் காரணமாகிய வினைக் காடு ஏரிந்து விழும்படி, கடைக் கணிந்து - கடைக்கண்ணால் திரு நோக்கம் பாலித்து, என் உள்ளம் புகுந்த திரு - என் மனத்தே புகுந்த திருவருட்செல்வம், வந்த ஆபாடி - வந்த முறையைப் பாடி, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணேம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : அருமருந்து - அமுதம். 'ஓன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேணையும் இறைவன் வந்த ஆட்கொண்டமையால், தங்களையும் அவ்வாறு ஆட்கொள்வான் என்ற உலகத்தவர் மகிழ்ச்சியுற்றனர்' என்பார், 'பூதலத்தோர் உகப்பெய்த' என்றார். மூவகை வினைகளில் சஞ்சித வினை குருவின் திருநோக்கால் அழியுமாதலின், 'கருவெந்து வீழக் கடைக்கணித்து' என்றார். இதனை 'நயன தீக்கை' என்பார்.

இதனால், இறைவன் திருநோக்கம் வினைக்காட்டை அழிக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

5

அரையாடு நாகம் அசைத்தபிரான் அவனியின்மேல்
வரையாடு மங்கைதன் பங்கொடும்வந் தாண்டதிறம்

**உரையாட உள்ளெளாளி யாடலூண்மாமலர்க் கண்களில்நீர்த்
திரையாடு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.**

பதப்பொருள் : அரை - திருவரையில், ஆடு - படம் விரித்தாடுகின்ற, நாகம் - பாம்பை, அசைத்த பிரான் - கச்சையாகக் கட்டிய சிவபெருமான், அவனியின்மேல் - நிலவுலகின்மீது, வரை ஆடு - மலையின்மேல் விளையாடிய, மங்கைதன் பங்கொடும் வந்து - பார்வதி பாகத்தோடும் எழுந்தருளி வந்து, ஆண்ட திறம் - ஆட்கொண்ட வகையை, உரை ஆடு - சொற்கள் தடுமாறவும், உள் ஒளி ஆடு - உள்ளே ஒளி விளங்கவும், ஒள் - ஒளியையுடைய, மா - பெரிய, மலர்க்கண்களில் - தாமரை மலர் போலும் கண்களில், நீர்த்திரை ஆடும் ஆறு - நீர் அலை பெருகும் நிலையை, பாடி - நாம் பாடி, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : மலையரசன் மகள் மலையிலே விளையாடும் இயல்புடையளாதவின், ‘வரையாடு மங்கை’ என்றார். இறைவன் செய்த உதவியை எண்ணினால் நாத் தழுதழுக்குமாதவின், ‘உரையாடு’ என்றார். உள்ளத்தில் உண்டாகும் ஒளி கண்ணில் விளங்கித் தோன்றுமாதவின், ‘ஒண்மாமலர்க்கண்’ என்றார். ‘நீர்த்திரை’ கண்ணீர் மிகுதியைக் காட்டிற்று.

இதனால், இறைவன் ஆண்ட திறத்தினை உணர்ச்சி ததும்பப் பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

**ஆவா அரிஅயன்இந் திரன்வானோர்க் கரியசிவன்
வாவாவெவன் றென்னையும் பூதலத்தே வலித்தாண்டுகொண்டான்
பூவார் அடிச்சவ டென்தலைமேற் பொறித்தலுமே
தேவான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.**

பதப்பொருள் : ஆவா - அந்தோ, அரி - திருமால், அயன் - பிரமன், இந்திரன் - இந்திரன், வானோர்க்கு - மற்றைத் தேவர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு, அரிய - அருமையாகிய, சிவன் - சிவபெருமான், வாவா என்று - வருக வருகவென்று, என்னையும் - ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னையும், பூதலத்தே - நிலவுலகத்தின் கண்ணே, வலித்து ஆண்டு கொண்டான் - ஈர்த்து ஆட் கொண்டருளி, பூ ஆர் அடி - தாமரை மலர் போன்ற திருவடியினது, சுவடு - அடையாளத்தை, என் தலைமேல் - என்

தலையின்மேல், பொறித்தலும் - பதிவித்த அளவிலே, தே ஆன ஆடு பாடி - யான் தெய்வத்தன்மையடைந்த திறத்தைப் பாடி, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : இறைவன் திருவடியைச் சூட்டியதும் சிவமாந்தன்மை உண்டாயிற்று என்பார், ‘அடிச்சுவடென் தலைமேற் பொறித்தலுமே தேவானவா பாடி’ என்றார். சிவமாந்தன்மையாவது, பேரின்ப நிலை பெறுவது. திருவடி சூட்டல் பரிசு தீக்கையாம். நயன தீக்கையால் வினைக்காடு அழிதலும், பரிசு தீக்கையால் ஞானம் பெறுதலுமாம்.

இதனால், இறைவன் திருவடி ஞானத்தைக் கொடுக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போ டிறப்பென்னும்
அறம்பாவ மென்றிரண் டச்சந்த விர்த்தென்னை ஆட்கொண்டான்
மறந்தேயும் தன்கழல் நான்மறவா வண்ணம் நல்கியஅத்
திறம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : கறங்கோலை போல்வதோர் காயம் - காற்றாடி போன்றதோர் உடம்பின், பிறப்போடு - தோற்றத்துடன், இறப்பு என்னும் - அழிவு என்று சொல்லப்படுகின்ற அவற்றின்

காரணங்களாகிய, அறம் பாவம் என்ற - நல்வினை தீவினை என்கிற, இரண்டு அச்சம் தவிர்த்து - இரண்டு அச்சங்களையும் நீக்கி, என்னை ஆண்டு கொண்டான் - என்னை ஆட்கொண்டருளிய பெருமான், மறம் தேயும் - பாவங்கள் தேய்தற்குக் காரணமான, தன் கழல் - தன் திருவடியை, நான் மறவா வண்ணம் - நான் என்றும் மறவாதபடி, நல்கிய அத்திறம் - அருளிய அந்த முறையினை, பாடல் பாடி - பாடலாகப் பாடி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - நாம் தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : பிறப்பும் இறப்பும் காயத்துக்கு ஆதலின், ‘காயப்பிறப் போடிறப்பென்னும்’ என்றார். கறங்கு - காற்றாடி. கறங்கு + ஓலை = கறங்கோலை. பிறப்பு இறப்புகள் வேகமாக மாறி மாறி வருதலின், அவற்றில் அகப்பட்டுச் சுழலும் உடம்பினைக் கறங்கோலைக்கு ஓப்பிட்டார். இரு வினைகளும் பிறவியைத்

தருதலின், ‘அறம் பாவம் என்றிரண்டச்சம்’ என்றார். ‘இருள்சேர் இருவினை’ என்றார் நாயனாரும்.

இதனால், இறைவன் இருவினையினால் வரும் அச்சத்தைப் போக்கி அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

8

கன்னா ரூரித்தென்ன என்னையுந்தன் கருணையினாற்
பொன்னார் கழல்பணித் தாண்டபிரான் புகழ்பாடி
மின்னேர் நுடங்கிடைச் செந்துவர்வாய் வெண்நகையீர்
தென்னாதென் னாவென்று தெள்ளேணைக் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : மின் நேர் - மின்னலையொத்த, நுடங்கு இடை - துவள்கின்ற இடையினையும், செந்துவர்வாய் - சிவந்த பவளம் போன்ற வாயினையும், வெள் நகையீர் - வெண்மையான பல்லினையுமுடைய பெண்களே, கல் - கல்லில், நார் உரித்தென்ன - நாரை உரித்தாற்போல, என்னையும் - மனவலியனான என்னையும், தன் கருணையினால் - தனது அருளினால், பொன் ஆர் கழல் பணித்து - பொன் போன்ற அருமையான திருவடிகளில் வணங்கச்செய்து, ஆண்டபிரான் - ஆண்டருளிய பெருமானது, புகழ் பாடி - புகழைப் பாடி, தென்னா தென்னா என்று - தென்னா தென்னா என்று, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : கல்லில் நார் உரிப்பது கடுமையானது ஆதலின், ‘கல் நாருரித்தென்ன’ என்றார். சீவபோதத்தைச் சிவபோதத்தில் அடங்கச் செய்வதே திருவருள் வழங்குவதாதலின், ‘பொன்னார் கழல் பணித்து’ என்று கூறினார். ‘தென்னா’ என்பது இசைக் குறிப்பு.

இதனால், இறைவன் கல் போன்ற மனத்தையும் உருகச் செய்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

9

கனவேயும் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்
 புனவேய் அனவளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
 நனவே எனைப்பிடித்தாட் கொண்டவா நயந்துநெஞ்சம்
 சினவேற்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : கனவேயும் - கனவிலுங்கூட, தேவர்கள் காண்பு அரிய - வானவர்கள் அறியவொண்ணாத, கனைகழலோன் - ஓலிக்கின்ற வீரக்கழலனிந்த திருவடியுடையோன், புனம் வேய் அன - காட்டு மூங்கில் போன்ற, வளை - வளையல் அணிந்த, தோளியொடும் - தோளினையுடைய உமாதேவியோடும், புகுந்தருளி - நிலவுலகத்திலே எழுந்தருளி, நனவே - விழித்திருக்கும் போதே, எனைப் பிடித்து - என்னைப் பற்றி, ஆட்கொண்ட ஆறு - ஆட்கொண்ட விதத்தை நெஞ்சம் நயந்து - மனத்தில் எண்ணி, சினவேல் கண் - கோபம் பொருந்திய வேல் போன்ற கண்ணிகளில், நீர் மல்க - நீர் நிறைந்து பாயா, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

வினக்கம் : காட்டு மூங்கில் செழுமையுடைத்தாதவின், தேவியின் தோருக்கு உவமை கூறுவார், ‘புனவேய் அனதோளி’ என்றார். நெஞ்சம் நயத்தலாவது, இறைவன் கருணையை எண்ணி உருகுதல். இயல்பாகவே அழித்தல் தன்மையை உடைய வேலை, சினத்தால் அழிப்பது போல வைத்துச் ‘சினவேல்’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது எளிவந்த கருணை கூறப்பட்டது.

10

கயல்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கன்னைக் கலந்தாண்டலுமே
 அயல்மாண்ட டருவினைச் சுற்றமும்மாண் டவனியின்மேல்
 மயல்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகம்மாண் டென்னுடைய
 செயல்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : கயல் மாண்ட - கயல் மீன் போல மாட்சிமைப்பட்ட, கண்ணிதன் பங்கன் - கண்களையுடைய உமா தேவியைப் பக்கத்திலு டையவன், எனைக் கலந்து ஆண்டலும் - என்னைக் கலந்து ஆண்டருளுதலும், அயல் மாண்டு - அயலார் என்பவர் இன்றி, அருவினைச் சுற்றமும் மாண்டு - அரிய வினையினால் வந்த உறவினர் என்பவர் இன்றி, அவனியின்மேல் மயல் மாண்டு - உலகத்தின்மீதுள்ள

மயக்கம் நீங்கி, மற்று உள்ள வாசகம் மாண்டு - மற்றுள்ள சொல்லிறந்து, என்னுடைய செயல் மாண்ட ஆ பாடி - என்னுடைய செயலும் கெட்டு நின்ற நிலைமையைப் பாடி, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : மீன் தனது முட்டையைப் பார்த்தாலே அதனின்றும் குஞ்ச தோன்றும். அது போல, உமாதேவியின் கடைக் கண் பார்வையாலே உலகம் நலமடையும் என்பதாம். ஆடல் என்பது ஆண்டல் என வந்தது. ‘அருள் பெற்றமையால், அயல் என்றும் உறவு என்றும் என்னும் வேற்றுமை இல்லா தொழிந்தது’ என்பார், ‘அயல் மாண்டு அருவினைச் சுற்றமும் மாண்டு’ என்றார். உலகப் பற்று நீங்குதலை ‘மயல் மாண்டு’ என்றார். அருள்பெற்றார் தமக்கெனச் சொல்லும் செயலுமின்றி இருத்தலின், ‘வாசகம் மாண்டு என்னுடைய செயல் மாண்டு’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது அருள் பெற்றார் நிலை கூறப்பட்டது.

11

முத்திக் குழன்று முனிவர்குழாம் நனிவாட
அத்திக் கருளி அடியேனை ஆண்டுகொண்டு
பத்திக் கடலுட் பதித்த பரஞ்சோதி
தித்திக்கு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : முனிவர் குழாம் - முனிவர் கூட்டம், முத்திக்கு உழன்று - வீடு பெறுதற்பொருட்டு அலைந்து, நனிவாட - மிகவும் வாடவும், அத்திக்கு அருளி - யானைக்கு அருள் செய்தவனும், அடியேனை ஆண்டுகொண்டு - அடியேனையும் ஆட்கொண்டருளி, பத்திக்கடலுள் - பத்தியாகிய கடலில், பதித்த - அழுந்தச்செய்த, பரஞ்சோதி - மேலான ஒளி வடிவினானுமாகிய இறைவன், தித்திக்கும் ஆ பாடி - எமக்கு இனிக்கும் வகையைப் பாடி, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : முனிவர் குழாம் நனி வாட அவர்களுக்கு அருள் செய்யாது யானைக்கு அருள் செய்த பெருமானாதலின், அவ்வாறே எனக்கு அருள் செய்தான் என்றபடி, ‘அருளி’ என்பது, பெயர். இறைவன்பால் பத்தி செய்தலும் அவனே அருள வேண்டும் என்பார், ‘பத்திக் கடலில் பதித்த’ என்றார். சோதி, சுடும் இயல்பினது; அது

பரஞ்சோதியாதவின், தன்னென்று இன்பந்தருகிறது என்பார், ‘பரஞ்சோதி தித்திக்கும்’ என்றார்.

அத்திக்கு அருளியது : முன்னொரு காலத்தில் தேவி இறைவனோடு திருக்கயிலாயத்தில் தனித்திருக்கையில், சிவகண்த்தின் தலைவனாகிய அத்தி என்பான், வாயில் காப்பாளர் தடுத்தும் உள்ளே சென்றான். தேவி சினங்கொண்டு ‘நீ அத்தியாக(யானையாக)ப் போகக் கடவை’ என்று சபித்தாள். சபிக்கவே, சாபமேற்ற அத்தி என்பான் தேவியையும் இறைவனையும் வணங்கிப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று வேண்டினான். தென்

கயிலாயமாகிய திருக்காளத்தியில் சென்று வணங்கினால் சாபம் நீங்குமென்று இறைவன் அருள் புரிந்தான். யானையாக மாறிய அத்தியும் அவ்வாறே காளத்தியை வணங்கிச் சாபம் நீங்கி முத்தி பெற்றான்.

இதனால், பத்தி செய்வதற்கும் இறைவன் அருள் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

12

பார்பாடும் பாதாளர் பாடும்விண்ணோர் தம்பாடும்
ஆர்பாடுஞ் சாரா வகையருளி ஆண்டுகொண்ட
நேர்பாடல் பாடி நினைப்பரிய தனிப்பெரியோன்
சீர்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : பார்பாடும் - பூலோகத்தார் பக்கமும், பாதாளர் பாடும் - கீழுலகத்தார் பக்கமும், விண்ணோர்தாம் பாடும் - மேலுலகத்தார் பக்கமும், ஆர் பாடும் - மற்று யாவர் பக்கமும், சாரா வகை அருளி - சென்றடையாத வண்ணம் அருள் செய்து, ஆண்டு கொண்ட - ஆண்டுகொண்டருளின, நேர் பாடல் பாடி - இறைவனது வெளிப்பாட்டினைப் பாடுவதாயுள்ள பாடலைப் பாடி, நினைப்பு அரிய - நினைத்தற்கரிய, தனிப் பெரியோன் - ஒப்பற்ற பெரியோனது, சீர் பாடல் பாடி - சீரினைப் புகழ்வதாயுள்ள பாடலைப் பாடி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - நாம் தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : மக்கட்கதி நரககதி தேவகதி என்னும் முக்கதியினும் சென்று பிறவாமல் அருளிச் செய்தான் என்பார், ‘பார்பாடும் பாதாளர் பாடும் விண்ணோர்தாம்

பாடும் ஆர் பாடுஞ் சேரா வகையருளி' என்றார். சிவகதி அருளி ஆண்டுகொண்டான் என்பதாம். நேர்மையாவது, மறைவின்றி வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் தன்மை. சீராவது, அடியார்களுக்கு அளவுபடாது வழங்கும் புகழ்.

இதனால், இறைவனைப் புகழ்வார் பரமுத்தி பெறுவர் என்பது கூறப்பட்டது.

13

மாலே பிரமனே மற்றொழிந்த தேவர்களே
நூலே நுழைவரியான் நுண்ணியனாய் வந்தடியேன்
பாலே புகுந்து பரிந்துருக்கும் பாவகத்தாற்
சேலேர்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : மாலே - திருமாலும், பிரமனே - பிரமனும், ஒழிந்த தேவர்களே - ஏனைத் தேவர்களும், நூலே - ஞான நூல்களும், நுழைவு அரியான் - புகுந்து அறிய முடியாதவன், நுண்ணியனாய் வந்து - நுட்பமாய் வந்து, அடியேன்பாலே புகுந்து - என்னிடம் போந்து, பரிந்து உருக்கும் பாவகத்தால் - இரங்கி என் மனத்தை உருக்கும் கருணை காரணமாக, சேல் - சேல் மீன் போன்ற, ஏர் - அழகைக் கொண்ட, கண் - கண்களில், நீர் மல்க

- நீர் பெருக, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : மாலே முதலியவற்றின் ஏகாரங்கள் எண்ணுப் பொருளன. மற்று, அசை. ‘பாவகத்தாற் சேலேர் கண் நீர்மல்க’ என்பது, இறைவன் காட்டிய பெருங்கருணையை நினைந்து கண்ணீர் பெருக்க வேண்டும் என்பதாம். பாவகம் - நினைவு; அஃது இறைவன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்தது.

இதனால், இறைவன் கருணையை நினைந்து உருக வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

14

உருகிப் பெருகி உளங்குளிர முகந்துகொண்டு
பருகற் கிணிய பரங்கருணைத் தடங்கடலை

மருவித் திகழ்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
திருவைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : உருகி - மனமுருகி, பெருகி - உடல் பூரித்து, உளங்குளிர் - நெஞ்சம் குளிர், முகந்துகொண்டு - மொண்டு கொண்டு, பருகற்கு இனிய - குடிப்பதற்கு இனிமையான, பரம் - மேலான, கருணை - கருணையாகிய நீரையுடைய, தடங்கடலை - பெரிய கடல் போன்றவனும், அடியோம் திருவை - அடியோங்களது செல்வமாக உள்ளவனும் ஆகிய இறைவனை, மருவி - பொருந்தி, திகழ் தென்னன் - விளங்குகின்ற தென்னவனாகிய அவனது, வார்கழலே நினைந்து - நீண்ட திருவடியினையே எண்ணி, பரவி - புகழ்ந்து, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - நாம் தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : இறைவன் அளவற்ற கருணையை உடையவனாதவின், ‘பரங்கருணைத் தடங்கடலை’ என்றார். உருகுதல் பெருகுதல், குளிர்தல் முதலியன இறைவன் கருணையை நினைத்தலால் உண்டாவன. தென்னன் - சோமசுந்தர பாண்டியன். தென்பாண்டி நாட்டானாகிய பெருமான் அடியோங்களது செல்வமாகவும் இருக்கிறான் என்பார், ‘திகழ்தென்னன்’ என்றும், ‘அடியோம் திரு’ என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவன் கருணைக்கடலாய் இருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

15

புத்தன் புரந்தராதி அயன்மால் போற்றிசெயும்
பித்தன் பெருந்துறை மேயபிரான் பிறப்பறுத்த
அத்தன் அணிதில்லை அம்பலவன் அருட்கழல்கள்
சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : புத்தன் - புத்தனும், புரந்தராதி - இந்திராதி தேவர்களும், அயன் - பிரமனும், மால் - திருமாலும் ஆகியோர், போற்றி செயும் - துதிக்கும், பித்தன் - பித்தனும், பெருந்துறை மேய பிரான் - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானும், பிறப்பு அறுத்த அத்தன் - எமது பிறவித் தளையை அறுத்த அப்பனும் ஆகிய, அணி - அழகிய தில்லையம்பலவன் - தில்லை அம்பலவாணனது, அருட்கழல்கள் - திருவருளே வடிவமான திருவடிகள், சித்தம் புகுந்த ஆ - என்

மனத்தே புகுந்த வழியினைப் பாடி, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : 'போற்றி செய்தல்' என்பது, போற்றப்படும் தன்மையாகிய தகுதியைக் குறித்தது. ஆகவே, சிவபெருமான் புத்தனாலும் போற்றப்படும் மேலான தகுதியை உடையவன் என்பது கருத்தாகவின், 'புத்தன் போற்றி செயும் பித்தன்' என்றமை பொருந்துமாறு அறிக. புத்தன் - புத்த சமய முதல்வன். தம்முடைய பிறப்பையறுத்து ஆட்கொண்டானாதவின், இறைவனை 'அத்தன்' என்றார். அருட்கழல்கள் சித்தம் புகுதலாவது, ஞானம் பெறுதலாம்.

இதனால், இறைவனது அருட்கூத்து ஞானத்தை நல்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

16

உவவைச் சமயங்கள் ஓவ்வாத சாத்திரமான்
சவலைக் கடலுள்ளாய்க் கிடந்து தடுமாறுங்
கவலைக் கெடுத்துக் கழவினைகள் தந்தருளுங்
செயலைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : உவவைச் சமயங்கள் - பொய்ச்சமயங்களும், ஓவ்வாத சாத்திரம் ஆம் - ஒன்றற்கொன்று பொருந்தாத சாத்திரங்களுமாகிய, சவலைக் கடல் உள்ளாய்க் கிடந்து - குழப்பமான கடவில் அகப்பட்டுக் கிடந்து, தடுமாறும் - தடுமாறுகின்ற, கவலை - துன்பத்தை, கெடுத்து - போக்கி, கழல் இனைகள் தந்தருளும் - திருவடிகள் இரண்டையும் கொடுத்தருள்கின்ற, செயலைப் பரவி - திருவருட்செயலைப் போற்றி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - நாம் தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : விரிவிலா அறிவினார்கள் ஆக்கினமையால், அச்சமயங்கள் பொய்ச்சமயங்களும், அவற்றின் சாத்திரங்கள் ஓவ்வாத சாத்திரங்களும் ஆயின. அவை மனக்குழப்பத்தையே உண்டு பண்ணுமாதவின், 'சவலைக் கடல்' எனப்பட்டன. கவலல் என்ற சொல் அல் விகுதி கெட்டு கவல் என நின்று ஐகார உருபேற்று, கவலை என வந்தது. கவலல் - கவலைப்படுதல்.

இதனால், இறைவன் பாச ஞானங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்பது கூறப்பட்டது.

17

வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழல்நீர் மண்கெடினுந்
தான்கெட்ட வின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்
கண்கெட்டு யிர்கெட்டு ணர்வுகெட்டேன் உள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : வான் கெட்டு - ஆகாயம் ஒடுங்கி, மாருதம் மாய்ந்து - காற்று ஒடுங்கி, அழல் நீர் மண் கெடினும் - தீயும் நீரும் மண்ணும் ஒடுங்கினாலும், தான் கெட்டல் இன்றி - தான் ஒடுங்குதல் இல்லாமல், சலிப்பு அறியாத் தன்மையனுக்கு - தளர்வு அறியாது இருக்கும் பெருமான்பொருட்டு, ஊன் கெட்டு - உடம்பு அழிந்து, உயிர் கெட்டு - ஆவி அடங்கி, உணர்வு கெட்டு - அறிவு ஒடுங்கி, என் உள்ளமும் போய் - என் மனமும் அழிந்து, நான் கெட்ட ஆ பாடி - தற்போதம் இறந்த விதத்தைப் பாடி, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

வினக்கம் : பருப்பொருள் நுண்பொருளில் ஒடுங்குவதையே கெடுதல் என்று இங்குக் கூறினார். இறைவனுக்கு ஒரு கால் தோற்றமும் ஒரு கால் மறைவும் இல்லை ஆதலின், ‘தான் கெட்டலின்றி’ என்றார். கெடல் என்பது கெட்டல் என விரித்தல் விகாரம் பெற்றது. இறைவனிடம் கருவி கரணங்கள் எல்லாம் சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து ஒன்றாதல் வேண்டும் என்பார், ‘ஊன் கெட்டு உயிர் கெட்டு உணர்வு கெட்டு என் உள்ளமும் போய்’ என்றார். நான் கெடலாவது, சீவ போதம் சிவபோதத்தில் அடங்குதல்.

இதனால், இறைவன் பச ஞானத்தாலும் அறியப்படாதவன் என்பது கூறப்பட்டது.

18

விண்ணோர் முழுமுதல் பாதாளத் தார்வித்து
மண்ணோர் மருந்தயன் மாலுடை வைப்படியோம்

கண்ணார வந்துநின்றான் கருணைக் கழல்பாடித்
தென்னாதென் னாவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : விண்ணோர் முழு முதல் - வானவரது முழு முதல் கடவுளும், பாதாளத்தார் வித்து - கீழுலகத்தாருக்கு விதையானவனும், மண்ணோர் மருந்து - மண்ணுலகத்தாருக்கு அமுதம் ஆனவனும், அயன் மால் உடைய வைப்பு - பிரமன் திருமாலினது வைப்பானவனுமாகிய இறைவன், அடியோம் கண் ஆர - அடியோங்களது கண் நிரம்ப, வந்து நின்றான் - தோன்றி நின்றான், கருணைக் கழல்பாடி - அவனது அருட்பாதங்களைப் பாடி, தென்னா தென்னா
என்று - தென்னா தென்னா என்று சொல்லி, தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : தேவர்கள், முதல்வர்கள்; அவர்களுக்கும் முதல்வன் ஆனமையால் இறைவனை, ‘விண்ணோர் முழு முதல்’ என்றார். பாதாளத்தார் நினைத்துக் கரையேறுவதற்கு ஒரு வழியாக இருத்தவின், ‘பாதாளத்தார் வித்து’ என்றார். மண்ணுலகத்தார்க்கு எல்லா நலங்களையும் தருதவின், ‘மண்ணோர் மருந்து’ என்றார். அயனுக்கும் மாலுக்கும் அதிகாரத்தைக் கொடுத்து இன்பந் தருதவின், ‘வைப்பு’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் உலகைக் காக்கின்ற முறை கூறப்பட்டது.

19

குலம்பாடிக் கொக்கிற கும்பாடிக் கோல்வளையான்
நலம்பாடி நஞ்சன்ட வாபாடி நாள்தோறும்
அலம்பார் புனல்தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
சிலம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதப்பொருள் : குலம் பாடி - இறைவனது மேன்மையைப் பாடி, கொக்கு இறகும் பாடி - அவன் தலையிலனிந்த கொக்கு மந்தாரைப் பூவைப் பாடி, கோல் வளையால் நலம் பாடி - உமாதேவியினது அழகைப் பாடி, நஞ்சு உண்ட ஆ பாடி - நஞ்சையுண்ட தன்மையைப் பாடி, நாள்தோறும் - தினந்தோறும், அலம்பு ஆர் - ஓலித்தலைப் பொருந்திய, புனல் - நீர் குழந்த, தில்லையம்பலத்தே ஆடுகின்ற -

தில்லையம்பலத்தின்கண்ணே நடிக்கின்ற, சிலம்பு ஆடல் பாடி - இறைவனது திருவடிச் சிலம்பினது ஒசையைப் பாடி, நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ - நாம் தெள்ளேணம் கொட்டுவோம்.

விளக்கம் : கொக்கிறு - மந்தாரை, ஒரு வகை மரம். (கலைக் களஞ்சியம்); இங்கு மரத்திலுள்ள பூவுக்கு ஆயிற்று. கோல் வளையாள் நலம் பாடுதல், அவன் உயிர்களுக்கும் இன்பம் வழங்குதலைப் புகழ்தலாகவும், நஞ்சன்டதைப் பாடுதல் அவனது கருணையைப் புகழ்தலாகவும், அம்பலத் தாடுதலைப் பாடுதல் அவனது ஐந்தொழிற்சிறப்பைப் புகழ்தலாகவும் அமைதலால், அவற்றையெல்லாம் பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டுவோம் என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருக்கூத்தைப் புகழ் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

12. திருச்சாழல் (தில்லையில் அருளிச்செய்தது)

சாழல் என்பது மகளிர் விளையாடல்களுள் ஒன்று; இரண்டு கட்சியாய்ப் பிரிந்து விளையாடுவது. இவ்விளையாட்டில் பாடப்படும் பாடல், ஒரு திறத்தாரது கொள்கைக்குத் தடையாய் உள்ள வினாவை மற்றொரு திறத்தார் வினாவுவதும், அதற்கு அவர்கள் விடை சொல்வதுமாய் அமையும் என்பது தெரிகின்றது. இரு திறத்தார் சார்பிலும் ஒவ்வொருவர் முன்வந்து வினாவுவதும், விடை இறுப்பதும் செய்வர் என்பதும் அறியப்படும்.

சிவனுடைய காருண்யம் (அஃதாவது, சிவனுடைய கருணை) நாலடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா திருச்சிற்றம்பலம்

பூசுவது வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவும்
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலுங் காணேஷ!

பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை
ஈசன் அவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழீலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, ஈசன் - உங்கள் இறைவன், பூசுவதும் -
பூசிக்கொள்வதும், வெண்ணீறு - வெண்மையான நீறாம்; பூண்பதுவும் - அணியாக
அணிவதும், பொங்கு அரவம் - சீறுகின்ற பாம்பாம்; திருவாயால் பேசுவதும் - அவனது
திருவாயினால் சொல்லுவதும், மறை போலும் - விளங்காத சொற்கள் போலும் (என
ஒருத்தி இகழ்ச்சியாகக் கூறினாள்.)

பூசுவதும் - பூசுகின்ற பொருளும், பேசுவதும் - பேசுகின்ற சொற்களும், பூண்பதுவும்
கொண்டு என்னை - அணிகின்ற ஆபரணங்களும் ஆகிய இவற்றால் என்ன குறை?
அவன் எவ்வுயிர்க்கும் - அவன் எல்லா உயிர்க்கும், இயல்பு ஆனான் - இயல்பாகவே
இறைவனாய் இருக்கின்றான் (என்று மற்றொருத்தி விடை கூறினாள்.)

விளக்கம் : ‘திருவாயால்’ என்று இகழ்ச்சிக் குறிப்பிற் கூறினாள். இறைவன்
எதைப் பூசியும் பேசியும் அணிந்தும் இருப்பவைபற்றி அவனுக்குத் தாழ்வு ஒன்று
இல்லை என்பாள், ‘கொண்டு என்னை?’ என்றாள். அவன் எல்லாவுயிர்க்கும்
தலைவனாய் இருப்பது

வேதாகமப் பிரசித்தம் என்பாள், ‘அவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான்’ என்றாள்.
கண், அசை. சாழீலோ என்பது, சாழல் விளையாட்டுப் பாடல் என்பதைக் குறிக்கும்.

இதனால், இறைவனது முழுமுதல் தன்மை கூறப்பட்டது.

1

என்னப்பன் எம்பிரான் எல்லார்க்குந் தான்ஈசன்
துன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது என்னேஏ
மன்னுகலை துன்னுபொருள் மறைநான்கே வான்சரடாத்
தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழீலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, என் அப்பன் - என் தந்தையும், எம்பிரான் - எமது
பெருமானும், எல்லார்க்கும்தான் ஈசன் - எல்லார்க்கும் தானே தலைவனாய்

இருப்பவனும் ஆகிய இறைவன், துன்னம் - தையல் பொருந்திய துணியை, பெய் கோவணம் ஆகொள்ளுமது என் - சாத்தும் கோவணமாகக் கொள்வது ஏன்?

மறை நான்கே - வேதங்கள் நான்குமே, வான் சரடா. - பெரிய அரை நாணாகவும், மன்னு கலை - நிலைபெற்ற மெய்ந்நாலில், துன்னு பொருள் தன்னையே - நிறைந்துள்ள பொருள் தன்னையே, கோவணம் ஆகொவணமாகவும், சாத்தினன் - அணிந்திருக்கிறான்.

விளக்கம் : எதிர்ப்பக்கத்தவளது கருத்தினைத் தன் கருத்தாக ஏறிட்டுக் கொண்டு, ‘என்னப்பன் எம்பிரான்’ என்றாள் என்க.

துன்னத்தைக் கோவணமாகக் கொள்வது, சரடோடு நீங்காதவாறு இணைக்கப்பட்ட கோவணத்தை அணிவதாம். ‘கீளொடு கோவணம்’ என்பார் சேக்கிழார். ‘துன்னு பொருள்’ என்பதனோடு ‘தன்னையே’ என்பதைக் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளப் பட்டது. சொல்லும் பொருளாய் அமைந்த வேதத்தையே கோவணமாக அணிந்திருக்கிறான் என்பதாம்.

இறைவன் அணிந்துள்ள கோவணம் ஏனையோர் அணிவன போல்வன அல்ல என்றும், அதனையும் தன்பொருட்டன்றி உயிர்கள் பொருட்டே அணிந்துள்ளான் என்றும் கூறியபடி. செல்வன் இறை என்றும், இறை பயப்பது என்றும் விடை இரு வகை. செவ்வன் இறையாவது, நேர் விடை; இறை பயப்பதாவது, விடையை அறிவிப்பது. அவற்றுள் இப்பாடலில் உள்ள விடை இறை பயப்பதாம்.

இதனால், இறைவன் மறையும் மறைப்பொருளுமாய் இருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

2

கோயில்கூடு கொல்புவித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் காணேஷ!
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் ஆயிடினுங்
காயில்உ வகனைத்துங் கற்பொடிகான் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏடி - தோழியே, கோயில் - உங்கள் இறைவனுக்குக் கோயிலாய் இருப்பது, சுடுகாடு - சுடுகாடாகும்; நல் ஆடை - நல்ல ஆடையாய் இருப்பது, கொல்புலித்தோல் - கொல்லுகின்ற புலியினது தோலாகும்; தாயும் இலி தந்தை இலி - தாயும் தந்தையும் இல்லாதவன், தான் தனியன் - தான் உறவினர் ஒருவரும் இல்லாது தனியனாய் இருக்கின்றான்; இது பெருமையாகுமோ?

தாயும் இலி தந்தை இலி - தாயும் தந்தையும் இல்லாதவனாய், தான் தனியன் ஆயிடினும் - தான் தனியனாய் இருந்த போதிலும், காயில் - அவன் கோபித்தால், உலகு அனைத்தும் - எல்லா உலகங்களும், கற்பொடி - கல்வின் பொடி போலத் தூளாகிவிடும்; (அதனால் அவனே உலகிற்குத் தலைவன் என்றாள்.)

விளக்கம் : ‘தாயுமிலி தந்தையுலி’ என்றது, தாய் தகப்பன் தெரியாத பிள்ளை என்ற இகழ்ச்சிப் பொருளிலாம். தாயும் தந்தையும் இன்மையின் சுற்றமும் இல்லையாதவின், ‘தான் தனியன்’ என்றாள். எனினும், எல்லாவற்றையும் ஒடுக்குபவன் சிவபெருமானாதவின், அவனே தலைவன் என்பாள், ‘காயில் உலகனைத்தும் கற்பொடி காண்’ என்றாள்.

இதனால், இறைவன் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கும் ஆற்றலுடையவன் என்பது கூறப்பட்டது.

3

அயனை அனங்கனை அந்தகனைச் சந்திரனை
வயனங்கள் மாயா வடுச்செய்தான் காணேஷ!
நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தால்
சயமன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குழலாய் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏடி - தோழியே, அயனை - பிரமனையும், அனங்கனை - மன்மதனையும், அந்தகனை - கூற்றுவனையும், சந்திரனை - சந்திரனையும், வயனங்கள் - அவர்களது இகழ்ச்சியைக் காட்டும் சொற்கள், மாயா வடுச்செய்தான் - அழியாத அடையாளங்களை உண்டாக்கினான்; இது நல்லதாகுமோ?

தாழ் குழலாய் - தொங்கும் குழலை உடையவளே, நயனங்கள் மூன்று உடைய - கண்கள் மூன்றுடைய, நாயகனே - இறைவனே, தண்டித்தால் - ஒறுத்தலைச் செய்தால், வானவர்க்கு - அது தேவர்களுக்கு, சயம் அன்றோ - வெற்றியே அன்றோ!

விளக்கம் : வடுக்களாவன, அயன் தலை அரியப்பட்டமை, மன்மதன் உருவிலியாக்கப்பட்டமை, அந்தகன் உதைக்கப்பட்டமை, சந்திரன் காலால் தேய்க்கப்பட்டமை. ‘மாயா வடு’ என்றது, இகழ்ச்சி நீங்காமைக்குக் காரணமான வடு என்பதாம்.

நாயகன் தண்டித்தல் அழிப்பதற்கு அன்று; திருத்துவதற்கு ஆதலின், ‘நாயகனே தண்டித்தால் சயமன்றோ?’ என்றாள்.

அனங்கனை வடுச்செய்தது :

இறைவனது மோனத்தைக் கலைப்பதற்காகத் தேவர்கள் வேண்டு கோளின்படி, மன்மதன் மலர்க்கணையை இறைவன்மேல் விடுத்தான். இறைவன் மோன நிலை கலைந்து நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தான். அதனின்றும் வந்த தீயால் மன்மதன் சாம்பராயினான். அவனது மனைவி இரதியின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி மன்மதனை மீண்டும் எழுப்பியருளினான்; ஆனால், அவனது உடல் அவளுக்கு மட்டும் புலனாகவும் பிறர்க்குப் புலனாகாதிருக்கவும் அருளினான். அதனால் மன்மதனுக்கு அனங்கன் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. (கந்த புராணம்)

இதனால், இறைவனது ஒறுப்பும் நன்மையைத் தரும் என்பது கூறப்பட்டது.

4

தக்கனையும் எச்சனையுந் தலையறுத்துத் தேவர்களைம்
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதான் என்னே!

தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி அருள்கொடுத்தங்
கெச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன்கான் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏடி - தோழே, தக்கனையும் - யாகத்தை இயற்றிய தக்கனையும், எச்சனையும் - யாகத்தின் அதி தேவனையும், தலை அறுத்து - தலையை அறுத்து, தேவர் கணம் - தேவர் கூட்டம், தொக்கன வந்தவர் தம்மை -

தொகுதிப்பட்டனவாகும்படி வந்தவர்களை, தொலைத்தது என் - முடித்தது என்ன காரணம்?

தொக்கன வந்தவர் தம்மை - கூட்டம் தொகுதிப்பட்டனவாகும்படி வந்தவர்களை, தொலைத்தருளி - அழித்தருளியதோடு, அருள் கொடுத்து - பின்னர் அவர்களுக்கு அருள் புரிந்து, அங்கு - அப்பொழுதே, எச்சனுக்கு - யாகத்தைச் செய்தவனாகிய தக்கனுக்கு, மிகைத்தலை அருளினன் - விரும்பப் பட்ட ஆட்டுத் தலையைக் கொடுத்தருளினான்.

விளக்கம் : ‘எச்சன்’ என்பது முதலில் யாகத்தின் அதி தேவதையையும், இரண்டாவது யாகத்தைச் செய்த தக்கனையும் குறித்தன. தக்கன் தலையை அறுத்ததும், பின்னர் ஆட்டுத்தலையை அருளியதும் திருவம்மானையில் கூறப்பட்டன.

எச்சன் தலை அறுபட்டது :

யாக சங்கார காலத்தில் யாகத்தின் அதிதேவன் மான் உருக்கொண்டு ஒட, வீரபத்திரர் ஒரு கணை தொடுத்து அவன் தலையை அறுத்தார் என்பதாம்.

‘மணனயர் சாலையின் மகத்தின் தெய்வதம்
பிணையென வெருக்கொடு பெயர்ந்து போதலுங்
குணமிகு வரிசிலை குனிந்து வீரனோர்
கணைதொடுத் தவன்தலை களத்தில் வீட்டினான்’

(கந்தபுராணம் - யாகசங்காரப் படலம்)

தக்கன் வேள்வியில் பின்னர் அனைவருக்கும் அருளியது :

தேவியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, இறைவன் வீரபத்திரர் மூலம் அருள் புரியவே, கரம், சிரம் முதலியன அறுபட்டு விழுந்து கிடந்தவர்களும், இறந்துபட்டோர்களும் தமது அவயவங்கள் வளரப்பெற்றும் உயிர் பெற்றும் எழுந்தனர் என்பது.

“தண்டம் இயற்றுந் தனிவீர னாற்சிதைந்த
 பிண்ட முழுதுருவும் பெற்றார் மகம்புக்கு
 விண்ட செயலுமுயிர் மீண்டதுவுங் கங்குலிடைக்
 கண்ட புதிய கனவுநிலை போலுணர்ந்தார்.”

(கந்தபுராணம் - யாகசங்காரப் படலம்)

இதனால், இறைவனது மறக்கருணை கூறப்பட்டது.

5

அலரவனும் மாலவனும் அறியாமே அழலுருவாய்
 நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றதுதான் என்னே!

நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றிலனேல் இருவருந்தம்
 சலமுகத்தால் ஆங்காரம் தவிரார்காண் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, அலரவனும் - பிரமனும், மாலவனும் - திருமாலும், அறியாமே - அறியாமல் திகைக்க, அழல் உருவாய் - நெருப்புருவாகி, (அவ்வுருவம்) நிலம் முதல் - பூவுலகம் முதல், கீழ் அண்டம் உற - பாதலம் அண்ட முகடு என்பவற்றைப் பொருந்த, நின்றது என் - நின்றதற்குக் காரணம் என்ன? நிலமுதல் கீழ் அண்டம் உற நின்றிலனேல் - இறைவன் அவ்வாறு நிற்கவில்லையெனில், இருவரும் - மேற்சொன்ன இருவரும், தம் சல முகத்தால் - தமது போர் முகத்தால் வெளிப்பட்ட, ஆங்காரம் தவிரார் - செருக்கினை விடமாட்டார்.

விளக்கம் : சலம் - கோபம்; அது, கோபங்காரணமாகச் செய்த போரினைக் குறித்தது. ‘வெளிப்பட்ட’ என்னும் சொல்லை வருவித்துக் கொள்க. இறைவன் அழல் திருமேனி கொண்டு அண்டமுற நின்றது, பிரமன் திருமால் இவர்களது செருக்கினையும், அதனால் உலகத்திற்கு உண்டாகிய துன்பத்தையும் போக்கி, அனைவர்க்கும் நலம் விளைத்தற்பொருட்டே எனக் கூறினார் என்க.

இதனால், இறைவன் உயிர்களின் செருக்கினைப் போக்குபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

மலைமகளை ஒருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தால் அவன்சடையிற் பாயுமது என்னோம
சலமுகத்தால் அவன்சடையிற் பாய்ந்திலனேல் தரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாம் சாழோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, மலைமகளை - பார்வதி தேவியை, ஒரு பாகம் வைத்தலும் - ஒரு பங்கில் இருத்தியதன்றியும், மற்றொருத்தி - இன்னொருத்தி, சலமுகத்தால் - நீர் வடிவமாக, அவன் சடையில் - அவனது சடையின்கண், பாயுமது என் - பாய்வதற்குக் காரணம் யாது?

சலமுகத்தால் - நீர் வடிவமாக, அவன் சடையில் பாய்ந்திலனேல் - அவன் சடையின்கண் அவன் பாய்ந்திராவிட்டால், தரணி எல்லாம் - உலகமெல்லாம், பிலமுகத்தே புகப் பாய்ந்து - பாதாளத்திலே அழுந்திவிட, பெருங்கேடு ஆம் - பெருங்கெடுதி உண்டாகிவிடும்.

விளக்கம் : ‘வைத்தல்’ என்பதற்குப் பின் ‘அன்றி’ என்பது வருவிக்கப்படும். இறைவன் ஒரு மனைவியை மனந்ததேயன்றி இரண்டாம் மனைவியாக மற்றொருத்தியையும் மனந்தது பொருந்துமோ என்று வினவினாள். அதற்குப் பகீரதன் வேண்டுகோளுக்காக வேகமாகப் பாய்ந்து வரும் கங்கையை இறைவன் தன் சடையில் ஏற்றிராவிடில் பூவுலகம் அழிந்திருக்கும்; ஆகவே, விருப்பங்காரணமாக மனந்திலன்; உலகத்தைக் காக்கவே அவளைத் தாங்கினான் என விடை கூறினாள்.

இதனால், இறைவன் உலகத்தைக் காத்தல் கூறப்பட்டது.

கோலால மாகிக் குரைகடல்வாய் அன்றெழுந்த
ஆலாலம் உண்டான் அவன்சதுர்தான் என்னோம
ஆலாலம் உண்டிலனேல் அன்றயன்மால் உள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்கான் சாழோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, அன்று - அக்காலத்தில், கோலாலமாகிக் குரைகடல்வாய் - ஆரவாரமாய் ஒலிக்கின்ற கடலினிடத்தில், எழுந்த - உண்டாகிய, ஆலாலம் உண்டான் - ஆலகால விடத்தை உண்டான், அவன் சதுர் என் - அவனுக்குப் பெருமை என்ன உண்டு?

ஆலாலம் உண்டிலனேல் - ஆலகாலவிடத்தை உண்டிராவிட்டால், அயன்மால் உள்ளிட்ட - பிரமன் திருமால் உட்பட்ட, மேலாய தேவர் எல்லாம் - மேன்மையுடைய தேவர்கள் எல்லோரும், வீடுவர் - மதிவார்கள்.

விளக்கம் : கோலாகலம் என்பது, கோலாலம் எனவும், ஆலகாலம் என்பது, ஆலாலம் எனவும் திரிந்தன. உலகத்தில் தாம்

சாவ நஞ்சன்பார் இல்லை; ஆகவே, நஞ்சை உண்ணல் பித்துச் செயலாதவின், ‘அவன் சதுர்தான் என்?’ என்றாள். அதற்கு அது பித்துச் செயலன்று; தேவரைக் காக்கும் பொருட்டுச் செய்த அருட்செயலேயாம் என்று விடை கூறினாள்.

இதனால், இறைவனது கருணைத்திறங் கூறப்பட்டது.

8

தென்பால் உகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேஷ
பெண்பால் உகந்திலனேற் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பா வியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, தென்பால் - தென்திசையை, உகந்து ஆடும் - நோக்கி ஆடுகின்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன் - தில்லைச் சிற்றம்பலத்தையுடையான், பெண்பால் உகந்தான் - பெண்ணின் பாகத்தை விரும்பினான், பெரும்பித்தன் - ஆதவின், அவன் பெரிய பித்துக்கொண்ட வனாவான்.

பேதாய் - அறிவிலியே, பெண்பால் உகந்திலனேல் - அவன் பெண்ணின் பகுதியை விரும்பாவிடில், இருநிலத்தோர் - பெரிய நிலவுலகத்தார் யாவரும், விண்பால் யோகு

எய்தி - வீட்டைவதற்குரிய யோகம் ஒன்றிலேயே நின்று, வீடுவர் - அதனை முற்றுவிக்க மாட்டாமல் அழிவர்.

விளக்கம் : நடராஜப்பெருமான் தென்திசையை நோக்கி ஆடுகின்றானாதவின், 'தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்' என்றாள்.

இயல்பாக ஆணவ மலத்தையடைய உயிர்கள் முதற்கண் உலக இன்பத்தைத் துய்த்து, அம்மலம் பரிபாகம் உற்ற பின்பே வீட்டின்பத்தை அடைதற்கு உரியன; ஆதவின், உலக இன்பத்தைத் துய்க்கும் நிலையில் உள்ளவர்கட்கு அவ்வின்பம் அமைதற் பொருட்டே போக வடிவத்தையும் இறைவன் கொண்டு நிற்கின்றான். அங்ஙனம் கொள்ளவில்லை என்றால், யோக நிலைக்கு உரியர் அல்லாதவரும் யோக நிலையை மேற்கொண்டு பயன்பெற மாட்டாது அழிவர் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் போகியாய் இருந்து போகத்தைத் தருகிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

9

தான் அந்தம் இல்லான் தனையடைந்த நாயேனை
ஆனந்த வெள்ளத் தமுத்துவித்தான் காணேல
ஆனந்த வெள்ளத் தமுத்துவித்த திருவடிகள்
வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, தான் அந்தம் இல்லான் - தான் முடிவில்லாத பெரியோன் என்று உன்னால் சொல்லப்பட்டவன், தனை அடைந்த நாயேனை - தன்னை விரும்பியடைந்த நாய் போன்ற என்னை, ஆனந்த வெள்ளத்து - இன்பக் கடவில், அமுத்துவித்தான் - தினைக்கச் செய்தான்; இதனை அறிந்துகொள்.

ஆனந்த வெள்ளத்து - இன்பக் கடவில், அமுத்துவித்த திருவடிகள் - உன்னைத் திறைக்கச் செய்த திருவடிகள், வான் உந்து தேவர்க்கு - விண்ணுலகத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்களுக்கு, ஓர் வான் பொருள் - ஒப்பற்ற கிடைத்தற்கரிய பெரும்பொருளாகும்.

விளக்கம் : கீழ்ப்பட்டவளாகிய என்னை இன்ப வெள்ளத்தில் தினைக்கச் செய்தவன் பெரியோனாவனோ என்று வினாவினாள். அதற்குத் தனது இன்ப

வேட்கையாலன்றி உன் அன்பு நோக்கிய கருணையினால் அவ்வாறு செய்தான்; ஆயினும், மேலான தேவர்க்கும் மேலானவன் அவன் என்று விடை கூறினாள். ‘கனவிலும் தேவர்க்கரியாய் போற்றி, நனவிலும் நாயேற்கருளினை போற்றி’ என்றதையுங் காண்க.

இதனால், இறைவன் அடியாரைப் பேரின்ப வெள்ளத்துள் ஆழ்த்துகின்றான் என்பது கூறப்பட்டது.

10

நங்காய் இதென்னதவம் நரம்போ டெலும்பணிந்து
கங்காளந் தோள்மேலே காதலித்தான் காணேல
கங்காளம் ஆமாகேள் காலாந்த ரத்திருவர்
தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏட நங்காய் - ஏ தோழி, நரம்போடு - நரம்பையும், எலும்பு அணிந்து - எலும்புகளையும் அணிந்து, கங்காளம் - எலும்புக் கூட்டை, தோள்மேலே காதலித்தான் - தோள்மேல் தாங்க விரும்பினான், இது என்ன தவம் - இதென்ன தவவேடம்?

கங்காளம் ஆம் ஆ கேள் - எலும்புக்கூடு வந்த வித்த்தைக் கேட்பாயாக, காலாந்தரத்து - பேரூழிக் காலத்தில், இருவர் தம் காலம் செய்ய - பிரம விட்டுணுக்களாகிய இருவரது காலம் முடிந்து அவர்கள் மறைந்தமையை அறிவிக்க, தரித்தனன் - அணிந்தான்.

விளக்கம் : நரம்போடு எலும்பு அணிதல் தவக்கோலம் அன்று ஆதவின், ‘இதென்ன தவம்’ என்றாள். ‘உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை’ தவமாம் என்பதாம். உலகமெல்லாம் ஒடுங்கும் ஊழிக்காலத்தில் சிருட்டி திதி கர்த்தர்களாகிய பிரம விட்டுணுக்களும் ஒடுங்குவார் என்பதை அறிவித்தற் பொருட்டு அவர்களது முதுகு எலும்பினைத் தோள்மேல் தாங்குகின்றான் என்பது, ‘காலாந்தரத் திருவர்தம் காலம் செய்யத் தரித்தனன்’ என்பதனால் கூறப்பட்டது.

இதனால், உலகுக்கு அந்தத்தைச் செய்கிறவன் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

கானார் புலித்தோல் உடைத்தலைஊன் காடுபதி
 ஆனால் அவனுக்கிங் காட்படுவார் ஆரே
 ஆனாலுங் கேளாய் அயனுந் திருமாலும்
 வானாடர் கோவும் வழியடியார் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, உடை - அவனுக்கு ஆடை, கான் ஆர் - காட்டில் வாழ்கின்ற, புலித்தோல் - புலியினது தோல், ஊன் - உண்ணல், தலை - மண்டை ஓட்டில், பதி - உறைவிடம், காடு - மயானம், ஆனால் - இங்ஙனமாகுமானால், அவனுக்கு - அந்தச் சிவபெருமானுக்கு, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், ஆட்படுவார் ஆர் - அடிமைப்படுவார் யார்?

ஆனாலும் - அவ்வாறாயினும், கேளாய் - அதுபற்றிச் சொல்லுகின்றேன் கேள், அயனும் - பிரமனும், திருமாலும் - விட்டுணுவும், வான்நாடர்கோவும் - விண்ணுலகத்தார்க்கு அரசனாகிய இந்திரனும், வழி அடியார் - அவனுக்குப் பரம்பரை அடியவர்களாய் உள்ளார்கள்.

விளக்கம் : தாருகாவனத்து முனிவர்களால் ஏவப்பட்ட புலியைக் கொன்று, அதன் தோலை உலித்து, ஆடையாக அணிந்துள்ளமையின், ‘கானார் புலித்தோல் உடை’ என்றார். ‘கானார்’ என்பது சாதி அடை. ‘தலைக்கண்’ என ஏழனுரூபு இறுதியில் தொக்கது.

இதனால், இறைவன் தேவதேவன் என்பது கூறப்பட்டது.

மலையரையன் பொற்பாவை வாள்நுதலாள் பெண்திருவை
 உலகறியத் தீவேட்டான் என்னுமது என்னேமே
 உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனேல் உலகனைத்துங்
 கலைநவின்ற பொருள்களெல்லாம் கலங்கிடுங்கான் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, மலையரையன் - மலையரசனது, பொன்பாவை - பொன்னாற்செய்யப்பட்ட பாவை போன்ற, வாள் நுதலாள் - ஒளி பொருந்திய

நெற்றியை யுடையவளாகிய, பெண் திருவை - பெண் செல்வத்தை, உலகு அறிய - உலகோர் அறியும்படி, தீ வேட்டான் என்னும் அது - அக்கினி சாட்சியாக மணம் புரிந்தான் என்பது, என் - என்ன?

உலகு அறிய - உலகோர் அறியுமாறு, தீ வேளாது ஒழிந்தனன் ஏல் - அக்கினி சாட்சியாக அவன் மணம் புரியாது போனால், உலகு அனைத்தும் - உலகில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாம், கலை நவின்ற - நூலினாற்சொல்லப்பட்ட, பொருள்கள் எல்லாம் - கருத்துகள் முழுவதிலும், கலங்கிடும் - கலக்கத்தை அடையும்.

விளக்கம் : உலகறியத் தீ வேட்டது தன்பொருட்டன்று; உயிர்கள் பொருட்டேயாம். போகியாயிருந்து போகத்தைக் கொடுத்து யோகியாயிருந்து யோகத்தை அருளுவது போல, இல்லறத்திலிருந்து இல்லறத்தை நடைபெறச் செய்து துறவறத்திலிருந்து துறவறத்தை நடைபெறச் செய்வான் என்றபடி.

உலகில் உள்ள உயிர்கள் என்றது மக்களுயிரையே குறிக்கும். கலை நவின்ற பொருள்களாவன, இல்லறம் முதலியன. ‘கலங்கிடும்’ என்றதனால், மக்கள் அவற்றை நன்குணரமாட்டார்கள் என்பதாம். ‘உலகனைத்தும் கலங்கிடும்’ என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

இதனால், இறைவன் அறம் முதலியவற்றைச் சொல்லிக் காட்டுதலே யன்றிச் செய்தும் காட்டுகிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

13

தேன்புக்க தண்பணைகுழ் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
தான்புக்கு நட்டம் பயிலுமது என்னே
தான்புக்கு நட்டம் பயின்றிலனேல் தரணியெல்லாம்
ஊன்புக்க வேற்காளிக் கூட்டாங்கான் சாழோலா.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, தேன் புக்க - தேன் பாய்கின்ற, தண்பணை குழ் - குளிர்ந்த வயல்கள் குழந்த, தில்லை - தில்லையின் கண்ணுள்ள, சிற்றம்பலவன் - திருச்சிற்றம்பலமுடையான், தான்புக்கு - தான் திருவாலங்காட்டுக்குச் சென்று, நட்டம் பயிலுமது - திருநடனம் பண்ணியது, என் - யாது காரணம்?

தான் புக்கு - தான் அங்குச் சென்று, நட்டம் பயின்றிலனேல் - திருநடனம் செய்யவில்லையெனில், தரணி எல்லாம் - உலகமெல்லாம், ஊன் புக்க - மாமிசம் பொருந்திய, வேல் - வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய, காளிக்கு - காளிக்கு, ஊட்டு ஆம் - உணவு ஆகிவிட்டிருக்கும்.

விளக்கம் : நடம் என்பது நட்டம் என விரிந்தது. இறைவன் நடனம் செய்தது பொருள் கருதியோ புகழ் கருதியோ அன்று; உலகம் உய்யும் பொருட்டு என்றதாம்.

தில்லைச் சிற்றம்பலவன் தான் புக்கு நட்டம் பயின்றது :

காளிதேவி இரத்தபீசன் என்னும் அசரனைக் கொன்று அவனது இரத்தத்தைக் குடித்தமையாலுண்டான வெறியால் உலகத்தை நாசங்செய்யக் கருதியகாலை, இறைவன் ஊர்த்துவ தாண்டவம் இயற்றி அவன் செருக்கை அடக்கியருளினான். இது நடைபெற்ற இடம் திருவாலங்காடு. காளி அசரன் இரத்தத்தைக் குடித்தது, அவன் இரத்தம் கீழே சிந்தினால் அதனின்றும்

அவனைப் போலப் பல அசரர்கள் தோன்ற அவன் பெற்ற வரம் பற்றி என்க. இவற்றையெல்லாம் திருவாலங்காட்டுப் புராணத்தில் விரிவாக அறிக. காளியை அடக்கியதற்கு, ஆணவத்தை அடக்கியது என்ற தத்துவப் பொருளையும் காண்க.

இதனால், இறைவன் உலகத்தை அழியாது காக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

14

கடகரியும் பரிமாவும் தேரும்உகந் தேறாதே
இடபம்உகந் தேறியவா றெனக்கறிய இயம்பே
தடமதில்கள் அவைமுன்றுந் தழலெரித்த அந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, கடகரியும் - மதயானையும், பரிமாவும் - குதிரையையும், தேரும் - இரத்ததையும், உகந்து ஏறாது - விரும்பி ஏறாமல் இடபம் உகந்து - ஏருதை விரும்பி, ஏறிய ஆறு - ஏறிய விதத்தை, எனக்கு அறிய - எனக்கு விளங்கும்படி, இயம்பு - சொல்லுவாய்.

தடமதில்கள் - பெரிய மதில்களாகிய, அவை மூன்றும் - அக்கோட்டைகள் மூன்றனையும், தழல் ஏரித்த அந்நாளில் - நெருப்பினால் ஏரித்துச் சாம்பராக்கிய அக்காலத்தில், திருமால் - திருமாலானவன், இடபமதாய் - எருது உருக்கொண்டு, தாங்கினான் - இறைவனைச் சுமந்தான்.

விளக்கம் : திரிபுரமெரித்தற்பொருட்டு விண்ணவர் அமைத்த தேரின் அச்சு முரிந்தபோது திருமால் எருது வடிவாய்த் தாங்கினான் என்பது வரலாறு. கடகரியும் பரிமாவும் முதலியன இன்மையால் எருதினை ஊர்ந்திலன்; திருமாலினது விருப்பத்திற்கு இயைய ஏறினான் என்பதாம்.

இதனால், சிவபெருமானது இறைமைத் தன்மை கூறப்பட்டது.

15

நன்றாக நால்வர்க்கு நான்மறையி னுட்பொருளை
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் காணேல
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் ஆயிடினுங்
கொன்றான்காண் புரழுன்றுங் கூட்டோடே சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, அன்று - அக்காலத்தில், ஆவின் கீழ் இருந்து - கல்லால மரத்தின்கீழிருந்து, நால்வர்க்கும் - சனகாதி நான்கு முனிவர்களுக்கும், நான்மறையின் உட்பொருளை - நான்கு வேதங்களுள் சொல்லப்பட்ட கருத்துகளையே, நன்றாக - விளக்கமாக, அறம் உரைத்தான் - அறமாக உபதேசம் செய்தான்.

அன்று ஆவின்கீழ் இருந்து - அக்காலத்தில் கல்லாலின் கீழேயிருந்து, அறம் உரைத்தான் ஆயிடினும் - நான்கு வேதங்களுள்

சொல்லப்பட்ட கருத்துகளையே அறமாக உபதேசம் செய்தானாயினும், புரம் மூன்றும் - முன்பு தன்னை வழிபட்டிருந்து பின்பு மறந்தவர்களது முப்புரங்களையும், கூட்டோடே கொன்றான் - முற்றிலும் ஏரித்து அழித்தனன்.

விளக்கம் : பல தேவர்களையும் வழிபடும் முறையினைக் கூறும் வேதத்துள் சொல்லப்பட்ட பொருளையே அறமாக நான்கு முனிவர்கட்குக் கூறினமையால்,

சிவபெருமான் ஒருவனே முதல்வனாதல் எவ்வாறு என்னும் வினாவும், வேதத்தின் பொருள் பல தேவரைக் கூறுவதாய் இருப்பினும் சிவபெருமானே முதல்வன் என்பதே கருத்தாதல் திரிபுரத்தவர் வரலாற்றால் விளங்கும் என்னும் விடையும் இத்திருப்பாடலில் குறிப்பால் விளங்கும் என்க. அங்கு, அசை.

நால்வருக்கு அறமுரைத்தலாவது :

சனகாதியர் நால்வரும் நன்றாக வேதங்களை ஓதியிருந்தும் அவற்றின் உட்பொருளை உணராமையால் மனம் அமைதி பெறாது தவித்தனர். இறைவன் தட்சிணாமுர்த்தியாய்ச் சின்முத்திரையினாலே அவர்களுக்கு உண்மைப்பெருளை விளக்கி ஞானத்தை நல்கினான் என்ற வரலாறே கந்தபுராணத்தில் காணப்படுகின்றது. திருமுறைகளில் இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் குறிக்கப்படுகின்றது.

இதனால், சிவபெருமானது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

16

அம்பலத்தே கூத்தாடி அமதுசெயப பலிதிரியும்
நம்பனையுந் தேவனென்று நன்னுமது என்னேல
நம்பனையும் ஆமாகேள் நான்மறைகள் தாமறியா
எம்பெருமான் ஈசாவென் ரேத்தினகாண் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏ. - தோழியே, அம்பலத்தே கூத்தாடி - பொது இடத்தில் கூத்தாடி, அமது செய - உண்பதற்கு, பலி திரியும் - பிச்சை யேற்றுத் திரிகின்ற, நம்பனையும் - சிவனையும், தேவன் என்று - கடவுள் என்று, நன்னுமது என் - அடைவது என்?

ஆம் ஆ கேள் - சிவபெருமான் கடவுளாகின்ற விதத்தைக் கேட்பாய், நான்மறைகள் - நான்கு வேதங்கள், நம்பனையும் அறியா - சிவபெரு மானையும் மற்றைத் தேவர்கள் போல அறியாதனவாகி, எம்பெருமான் - எம்பெருமானே, ஈசா - ஈசனே, என்று ஏத்தின - என்று புகழ்ந்தன.

விளக்கம் : பொதுவிலே ஆடி, ஓட்டிலே பலியேற்று ஊரெல்லாம் திரிந்தாலும் வேதங்களும் அவனை அறிய முடியாது ஏங்கின என்பாள், ‘எம்பெருமான் ஈசாவென் ஹத்தின்’ என்றாள்.

‘நாலுணர்வுணரா நுண்ணியேன்’ என்றது காண்க. ‘நம்பனையும் அறியா’ என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. மற்றைய தேவர்களை அறிந்தது போலச் சிவபெருமானையும் அளவிட்டு அறிய முயன்ற வேதங்கள், அவ்வாறு அறிய முடியாமல் ஏத்தி நின்றன என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் நாலறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்பது கூறப்பட்டது.

17

சலமுடைய சலந்தரன்தன் உடல்தடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னே
நலமுடைய நாரணன்தன் நயனம் இடந் தரனடிக்கீழ்
அலராக இடஆழி அருளினன்காண் சாழோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, சலம் உடைய - கோபமுடைய, சலந்தரன்தன் உடல் - சலந்தராசரனது உடலை, தடிந்த - அழித்த, நல் ஆழி - நல்ல சக்கரப்படையை, நலம் உடைய நாரணற்கு - நலம் மிக்க திருமாலுக்கு, அன்று அருளிய ஆறு - அக்காலத்தில் கொடுத்தருளிய காரணம், என் - என்ன?

நலம் உடைய நாரணன் - நலம் மிக்க திருமால், தன் நயனம் இடந்து - தன் கண்ணைத் தோண்டி எடுத்து, அரன் அடிக்கீழ் - சிவபெருமானது திருவடியின்மேல், அலர் ஆக இட - மலராக அர்ச்சிக்க, ஆழி அருளினன் - அவ்வன்பிற்கு மகிழ்ந்து சக்கரப் படையைக் கொடுத்தருளினன்.

விளக்கம் : கிடைத்தற்கரிய நல்ல படைக்கலத்தை அதன் பெருமையறியாது பிறருக்குக் கொடுத்தவன் தலைவன் ஆவனோ என வினவுவாள், ‘நல்லாழி நாரணற்கு அன்று அருளியவாறு என்னேடி’ என்றாள்.

சிவபெருமான் சலந்தரன் உடலைத் தடிந்தது :

சலந்தராசரன் என்பான் பிரமன் திருமால் முதலிய தேவர்களை எல்லாம் வென்று செருக்குற்றுச் சிவபெருமானுடன் போர் செய்ய வேண்டுமென்று புறப்பட்டான். அவன் மனைவியாகிய விருந்தை தடுக்கவும் கேளாது கயிலையை அடைந்தான்.

அதனையறிந்த சிவபெருமான் விருத்த வேதியனாய் எதிர்ப்பட்டுப் பூமியிலொரு வட்ட வடிவமாகக் கோட்டைக் கிழித்து, அதற்குட்பட்ட பகுதியைப் பெயர்த்து எடு என்று சொல்ல, அப்பகுதியே சக்கரப் படையாய்ச் சலந்தராசரனைக் கொன்று சென்றது, (கந்தபுராணம்)

நாரணன் நயனம் இடந்தது :

திருமால் இறைவனை நாள்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலரால் அர்ச்சித்து வழிபட்டு வரும் நாளில் ஒரு நாள் ஒரு பூக்குறைய,

அதற்குப் பதிலாகத் தன்னுடைய கண்ணையே இடந்து அர்ச்சித்தான். அந்த அன்பிற்கு இரங்கி உயர்ந்த பொருளாகிய நல்லாழியை இறைவன் நல்கினான். (காஞ்சிப்புராணம்)

இதனால், இறைவன் அன்பு வலையில் அகப்படுவன் என்பது கூறப்பட்டது.

18

அம்பரமாம் புள்ளித்தோல் ஆலாலம் ஆரமுதம்
எம்பெருமான் உண்டசதுர் எனக்கறிய இயம்பேஷ
எம்பெருமான் ஏதுடுத்தங் கேதமுது செய்திடினுந்
தன்பெருமை தான்றியாத் தன்மையன்காண் சாழிலோ.

பதப்பொருள் : ஏ - தோழியே, புள்ளித்தோல் - புள்ளியையுடைய தோல்,
அம்பரம் ஆம் - எம்பெருமானுக்கு ஆடையாகும். ஆலாலம் - ஆலகாலவிடத்தை,
ஆர் அமுதம் - அருமையான அமுதமாக, எம்பெருமான் உண்ட சதுர் - எம்பிரான்
உண்ட திறமையை, எனக்கு அறிய இயம்பு - எனக்குத் தெரியும்படி கூறுவாய்.

எம்பெருமான் - எம்பெருமான், ஏது உடுத்து - எதனை உடுத்து, ஏது அமுது செய்திட்டினும் - எதனை அமுது செய்தாலும், தன் பெருமை - தன்னுடைய பெருமையினை, தான் அறியாத் தன்மையென் - தான் நினையாத இயல்புடையவேனே.

விளக்கம் : ‘தன் பெருமை தான் அறியாத் தன்மையென்’ என்றது, தனது பெருமை நோக்காது எத்துணை எளியவனாயும் போந்து எந்தச் செயலையும் திருவருள் காரணமாகப் பிறர் பொருட்டுச் செய்பவன் எங்கள் இறைவன் என்றதாம். ஆகவே, புள்ளித் தோலை ஆடையாக உடுத்தமை, ஆலாலத்தை ஆரமுதாக உண்டமை முதலிய எல்லாம் அவனுக்குப் பெருமை ஆவனவேயன்றிச் சிறுமையாகா என விடை கூறியபடியாம்.

இதனால், இறைவனது கருணை கூறப்பட்டது.

19

அருந்தவருக் காவின்கீழ் அறமுதலா நான்கினையும்
இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய இயம்பே
அருந்தவருக் கற்முதல்நான் கன்றருளிச் செய்திலனேல்
திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகான் சாழலோ.

பதப்பொருள் : ஏட - தோழியே, அருந்தவருக்கு - அருமையான தவத்தினையுடைய சனகாதியர்பொருட்டு, ஆவின்கீழ் இருந்து - கல்லால மரத்தின் கீழிருந்து, அறம் முதலாம் நான்கினையும் - அறம் முதலாகக் கூறப்படும் நாற்பொருள்களையும், அவர்க்கு அருளுமது - அவர்களுக்கு உரைத்தருளிய காரணத்தை, எனக்கு அறிய இயம்பு - எனக்குத் தெரியும்படி தெளிவாகக் கூறுவாய்.

அருந்தவருக்கு - அருந்தவத்தினை உடைய அவர்கட்கு, அறம் முதல் நான்கும் - அறம் முதலாகிய நாற்பொருள்களையும், அன்று அருளிச் செய்திலனேல் - அந்நாளில் சொல்லியருளாவிடில், திருந்து - திருந்திய, அவருக்கு - அந்த சனகாதியர்க்கு, உலகு இயற்கை - உலகின் இயல்புகள், தெரியா - புலப்படா.

விளக்கம் : அறம் முதல் நான்காவன, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன. இவற்றை ஏனையோர் போலத் தானும் ஓரிடத்திலிருந்து பிறருக்குச் சொல்லுகின்ற தொழிலை மேற்கொண்டது என்னை என வினாவியவட்கு.

‘இந்நாற்பொருள்களையும் இறைவனே சிலரை நிமித்தமாகக்கொண்டு அருள் செய்திராவிடில் திருத்தமான உலக வாழ்வு நடைபெறாது’ என இறைவனே அதனை உண்மையாகச் சொல்ல வல்லவன் என விடை கூறினாள்.

இதனால், இறைவன் உலகிற்கு ஒழுக்க நெறியை அருளுதல் கூறப்பட்டது.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

13. திருப்பூவல்லி

(தில்லையில் அருளிச்செய்தது)

‘வல்லி’ என்பது கொடி என்று பொருள்படும். பெண்கள் பூக்களைக் கொடியினின்று கொய்யும் செயல் பூவல்லி எனப்பட்டது. ஒவ்வொரு பாடலின் முடிவிலும் ‘பூவல்லி கொய்யாமோ’ என அமையப் பாடுவார் என்பதும் அறிக. நால்வகைப் பூக்களில் பெரும்பான்மைபற்றிக் கொடிப்பூவே கூறப்படுகின்றது.

மாயவிசயம் நீக்குதல். அஃதாவது, உலகத்தின் வெற்றியாகிய மயக்கத்தை நீக்குதல் என்பதாம்.

நாலடித் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

இணையார் திருவடி என்தலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையுந் துறந்தொழிந்தேன்
அணையார் புனற்றில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : அணை ஆர் புனல் - அணை பொருந்திய நீர் சூழ்ந்த, தில்லை - தில்லையிலுள்ள, அம்பலத்தே ஆடுகின்ற - சிற்றம்பலத்திலே நடம் புரிகின்ற, புணையாளன் - பிறவிக்கடலுக்குத் தெப்பமாய் உள்ளவன், இணை ஆர் திருவடி - இரண்டாகப் பொருந்திய திருவடியை, என் தலைமேல் வைத்தலும் - என்

தலையின்மீது வைத்தவுடன், துணையான - அதற்கு முன் துணையாய் இருந்த, சுற்றங்கள் அத்தனையும் - உறவினர் அத்தனை பேரையும், துறந்து ஒழிந்தேன் - விட்டு நீங்கினேன்; ஆதலின், சீர் பாடி - அவனது புகழைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : ஞானம், கிரியை என்பனவே இறைவனது இரண்டு திருவடிகளாம். அவற்றை நம் தலைமேல் வைத்தவுடன் நமது ஞானக்கிரியைகள் இறைவன் வழியே செல்ல, சுற்றத் தொடர்புகள் நீங்குமாதலின், 'திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையுந் துறந்தொழிந்தேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருவடி ஞானத்தால் உலகப்பற்று அறும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

எந்தையெந் தாய்சுற்ற மற்றுமெல்லாம் என்னுடைய
பந்தம் அறுத்தென்னை ஆண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில் ஆனந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : எந்தை - எம் தந்தையும், எந்தாய் - எம் தாயும், சுற்றம் - உறவினரும், மற்றும் - மற்றுமுள்ள, என்னுடைய பந்தம் எல்லாம் - என் பாசம் அனைத்தையும், அறுத்து - தொலைத்து, என்னை ஆண்டுகொண்ட - என்னை ஆண்டருளின, பாண்டிப்பிரான் - பாண்டிப் பிரானாகிய, அந்த இடைமருதில், - அந்தத் திருவிடைமருதாரில் உள்ள, ஆனந்தத்தேன் இருந்த - இன்பத்தேன் பொருந்திய, பொந்தைப் பரவி - பொந்தினைத் துதித்து, நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ - நாம் பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : பாண்டி நாடே பழம்பதியாக விரும்பிக் கொண்டமையால், இறைவனைப் 'பாண்டிப் பிரான்' என்றார். இறைவன், பொந்து; ஆனந்தம், தேன் என்க. மருதாரை மருது என்றார். அங்கு தலவிருட்சமாய் உள்ளது மருதமரம். தேன் என்றதற்கேற்பப் பொந்து என்றவர், மருது என மரத்தைக் குறித்ததும் ஒரு நயமாகும்.

இதனால், இறைவன் தேனாய்த் தித்தித்திருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

2

நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்துத்
தாயிற் பெரிதுந் தயாவுடைய தம்பெருமான்
மாயப் பிறப்பறுத் தாண்டான்னன் வல்வினையின்
வாயிற் பொடியட்டிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : தாயிற் பெரிதும் - தாயினும் மிகுந்த, தயாவுடைய தம் பெருமான் - கருணையுடைய தம்பிரான், நாயின் கடைப்பட்ட - நாயினும் கீழான, நம்மையும் - எங்களையும், ஓர் பொருள் படுத்து - ஒரு பொருளாக என்னி, மாயப் பிறப்பு அறுத்து - வஞ்சனையைச் செய்யும் பிறப்பை நீக்கி, ஆண்டான் - ஆண்டருளினான் ஆதலால், என் வல்வினையின் வாயில் - எனது வலிய வினைகளின் வாயிலே, பொடி அட்டி - புழுதியை அள்ளியிட்டு, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : தாய், ஒரு பிறவியில் கருணை காட்டி உதவுபவள்; இறைவனோ, எல்லாப் பிறவிகளிலும் தோன்றாத் துணையாய் இருந்து கருணை காட்டி உதவுபவள். ஆதலின், 'தாயிற் பெரிதுந் தயாவுடைய தம் பெருமான்' என்றார். குருவருளால் பழவினைகள் செயலற்று ஒழிந்தமையின், 'வினையின் வாயிற்பொடியட்டி' என்று நகைச்சவைபடக் கூறினார். ஒருமை மனத்துடன் பூக்கொய்வதனால் வருவினையும் இன்றாம்.

இதனால், இறைவன் அருளால் வினைகள் அழியும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

பண்பட்ட தில்லைப் பதிக்கரசைப் பரவாதே
எண்பட்ட தக்கன் அருக்கன்னச்சன் இந்துஅனல்
விண்பட்ட பூதப் படைவீர பத்திரரால்
புண்பட்ட வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : பண்பட்ட - சீர் பொருந்திய, தில்லைப்பதிக்கு அரசை - தில்லையென்னும் திருப்பதிக்கு வேந்தனாகிய சிவபெருமானை, பரவாது - துதியாமல், என்பட்ட - என்னம் அழிந்த, தக்கன் - தக்கனும், அருக்கன் சூரியனும், எச்சன் - யாகத்தின் அதிதேவதையும், இந்து - சந்திரனும், அனல் - அக்கினி தேவனுமாகியோர், விண்பட்ட - ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கக்கூடிய, பூதப்படை - பூதப் படையையுடைய, வீரபத்திரரால் - வீரபத்திரரால், புண்பட்ட ஆ பாடி - ஊறு எய்தின விதத்தைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : தலங்களுள் தலையாயதாகவின், 'பண்பட்ட தில்லை' என்றார். சிவபெருமானினும் மேன்மை அடையக் கருதி அழிந்தான் ஆதலின் 'என்பட்ட தக்கன்' என்றார்.

இதனால், இறைவனை அவமதித்தோர் துன்பம் அடைவர் என்பது கூறப்பட்டது.

4

தேனாடு கொன்றை சடைக்கணிந்த சிவபெருமான்
ஊனாடி நாடிவந் துள்புகுந்தான் உலகர்முன்னே
நானாடி ஆடிநின் ரோலமிட நடம்பயிலும்
வானாடர் கோவுக்கே பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : தேன் ஆடு - தேன் பொருந்திய, கொன்றை - கொன்றை மலரை, சடைக்கு அணிந்த - சடையிலனிந்த, சிவபெருமான் - சிவபெருமானானவன், ஊன் நாடி - மானுட உடம்பைப் பெற்று, உலகர் முன்னே - உலகத்தாரது கண்முன்னே, நாடி வந்து - என்னைத் தேடி வந்து, உள் புகுந்தான் - என் மனத்தில் புகுந்தான், நான் நாடி - நான் தேடி, ஆடி நின்று - அலைந்து நின்று, ஓலமிட - கதறவும் வராமல், நடம் பயிலும் - தில்லையிலே திருநடனம் புரிந்துகொண்டிருக்கின்ற, வான் நாடர் கோவுக்கே - விண்ணுலகத்தார் தலைவனுக்கே, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : இறைவன் ஊன் நாடியது, திருப்பெருந்துறையில் மானுடச் சட்டை தாங்கி வந்து அடிகட்டு அருளியது. அடிகள் அவனை நாடியது, இறைவன் காட்சி கொடுத்துப் பிரிந்த

பின்னராம் 'ஓலமிட நடம் பயிலும்' என்றமையால், 'தில்லைக்கு வருக' என்று பணித்தபடி வந்த பின்பும் தமக்கு வெளிப்பட்டு அருள் செய்யாதிருந்தமையைக் குறிப்பிட்டார்.

இதனால், இறைவனைப் பிரிந்து வாழ அடியார் விரும்பமாட்டார் என்பது கூறப்பட்டது.

5

எரிமுன்று தேவர்க் கிரங்கியருள் செய்தருளிச்
சிரமுன் றறத்தன் திருப்புருவம் நெரித்தருளி
உருமுன்று மாகி உணர்வரிதாம் ஒருவனுமே
புரமுன் றெரித்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : உரு மூன்றும் ஆகி - மும்மூர்த்திகளாகி, உணர்வு அரிதாம் ஒருவனுமே - அரிதற்கரிய பொருளாயுள்ள ஒருவனுமே, ஏரி மூன்று தேவர்க்கு - முத்தீயின் வழியாக அவிசை ஏற்கின்ற தேவர்களுக்கு, இரங்கி அருள் செய்தருளி - இரங்கி அருள் செய்து, சிரம் மூன்று அற - திரிபுரத்தவர்கள் தலை அற்று விழும்படி, தன் திருப்புருவம் நெரித்தருளி - தனது திருப்புருவத்தை வளைத்தருளி, புரம் மூன்று ஏரித்த ஆ - மூன்று புரங்களையும் ஏரித்த விதத்தைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : மூன்று ஏரியாவன, காருகபத்தியம் ஆகவனீயம் தட்சிணாக்கினி என்பன. அக்கினியில் பெய்யும் அவிசினை ஏற்போர் தேவராதவின், 'எரிமுன்று தேவர்' என்றார். முப்புரத்தவராகிய தாருகாட்சன் கமலாட்சன் வித்யுன்மாலி ஆகிய மூன்று அசுரர்களின் தலை அற்று விழும்படி செய்தான் என்பார், 'சிரமுன்றறத்தன் திருப்புருவம் நெரித்தருளி' என்றார். 'எரித்தவா' என்னுமிடத்தில் 'பாடி' என்பது வருவித்தற்கு உரியது. உரு மூன்றும் என்றதற்கு, அருவம் அருவுருவம் உருவம் என்ற மூன்றையும் கொள்வாரும் உளர். இறைவனே தன்னை உணர்த்தினாலன்றி அவனை யாரும் உணர முடியாதாதவின், 'உணர்வரிதாம் ஒருவன்' என்றார்.

இதனால், இறைவனது ஆற்றல் கூறப்பட்டது.

வணங்கத் தலைவைத்து வார்கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்
திணங்கத்தன் சீரடியார் கூட்டமும்வைத் தெம்பெருமான்
அணங்கொ டணிதில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
குணங்கூரப் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : எம்பெருமான் - எமது பெருமான், வார்கழல் - நீண்ட திருவடியை,
வணங்க - வணங்குவதற்கு, தலை வைத்து - எனக்குத் தலையைக் கொடுத்து, வாழ்த்த
- அத்திருவடியை வாழ்த்துவதற்கு, வாய் வைத்து - எனக்கு வாயைக் கொடுத்து,
இணங்க - அடியேன் கூடுவதற்கு, தன்சீர் அடியார் கூட்டமும் வைத்து - தன்னுடைய
சிறந்த அடியார் கூட்டமும்

வைத்து, அணங்கொடு - தேவியோடு, அணிதில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற -
அழகிய தில்லையம்பலத்தில் நடனஞ்செய்கின்ற, குணம் - அருட்குணத்தை,
கூரப்பாடி - மிகவும் பாடி, நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ - நாம் பூவைக்
கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : வாழ்த்துவதற்கு வாயும், வணங்குவதற்குத் தலையும் வைத்தமை
கூறினமையால், நினைத்தற்கு மனம் வைத்தமையும் பெறப்பட்டது. முக்கரண
வழிபாடும் கூறியபடியாம். இவ்வழிபாடுகள் எல்லாம் நிலைத்தற்குச் சீரடியார் கூட்டம்
துணை செய்யும் என்க.

"வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவன்"

என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கை இங்கு நினைவுகூர்க்.

இதனால், முக்கரண வழிபாடும் இன்றியமையாமை கூறப்பட்டது.

நெறிசெய் தருளித்தன் சீரடியார் பொன்னடிக்கே
குறிசெய்து கொண்டென்னை ஆண்டபிரான் குணம்பரவி

முறிசெய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினையைக்
கிறிசெய்த வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : நெறி செய்தருளி - எனக்கு நல்ல வழி காட்டி, தன் - தனது, சீர் அடியார் - சிறப்புப் பொருந்திய அடியார்களது, பொன்னடிக்கே - பொன் போலும் திருவடிக்கே, குறி செய்து கொண்டு - உரியவனாக்கிக்கொண்டு, என்னை ஆண்ட - என்னை ஆண்டருளின, பிரான் - பெருமானது, குணம் பரவி - அருட்குணத்தை வாழ்த்தி, முறிசெய்து - அடிமை ஒலை எழுதிக்கொண்டு, நம்மை முழுது உடற்றும் - நம்மை முற்றிலும் வருத்துகின்ற, பழவினையை - பழமையாகிய வினையை, கிறிசெய்த ஆபாடி - பொய்யாக்கிய விதத்தைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : அடியார் திருவடித்தொண்டு கிடைத்தற்கு அரிய பெரும்பேராதவின், அதனை அருளின இறைவன் என்பார், 'சீரடியார் பொன்னடிக்கே குறிசெய்து கொண்டென்னை ஆண்டபிரான்' என்றார். 'உன்னடியார் தாள் பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்' என வேண்டுகிறார் முன்னவரும்.

வினை, அடிமைப்படுத்தும்; துன்பத்தைச் செய்யும். ஆதவின், 'முறிசெய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினை' என்றார். கிறிசெய்தல், இந்நிலையைப் பொய்யாக்குதல்; அஃதாவது, வினையை நீக்குதல்.

இதனால், அடியார் திருவடித்தொண்டின் சிறப்புக்கூறுப்பட்டது.

8

பன்னாட் பரவிப் பணிசெய்யப் பாதமலர்
என்ஆகம் துன்னவைத்த பெரியோன் எழிற்சுடராய்க்
கன்னா ருரித்தென்னை யாண்டுகொண்டான் கழவினைகள்
பொன்னான வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : பன்னாள் பரவி - யான் அநேக நாள் வாழ்த்தி, பணி செய்ய - தொண்டு புரிய, பாதமலர் - திருவடி மலரை, என் ஆகம் - என் மனத்தில், எழிய சுடராய் - அழகிய சோதியாய், துன்ன வைத்த - பொருந்த வைத்த, பெரியோன் - பெருமையுடையவன், கல் நார் உரித்து - கல்லில் நார் உரித்தாற்போல என் நொஞ்சை

அன்புடையதாக்கி, என்னை ஆண்டுகொண்டான் - என்னை ஆட்கொண்டருளினான், கழல் இணைகள் - அவனது இரண்டு திருவடிகளும், பொன் ஆன ஆபாடி - சிறந்த செல்வமாய் இருக்கின்ற நிலையைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : இறைவன் அடியாரைப் பாடுவிப்பதில் பெரு விருப்புடையனாதவின், 'பன்னாட் பரவிப் பணிசெய்ய' என்றார். நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகனை' என்றார் முன்னரும். இறைவன் உள்ளத்திலே சோதியாய்த் தோன்றுவான் என்பார், 'எழிற்சுடராய் என் ஆகம் துன்ன வைத்த' என்றார். 'என் மனத்துள்ளே எழுகின்ற சோதியே' என்ற அடிகள் வாக்கையும் காண்க.

இதனால், இறைவனது திருவடிப் பெருமை கூறப்பட்டது.

9

பேராசை யாம்இந்தப் பிண்டமறப் பெருந்துறையான்
சீரார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தபிரான்
காரார் கடல்நஞ்சை உண்டுகந்த காபாலி
போரார் புரம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : பேராசை ஆம் - பேராசைக்கு இடமாகிய, அந்தப் பிண்டம் அற - இவ்வுடம்பு நீங்கும் வண்ணம், பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையையுடையவனும். சீர் ஆர் திருவடி - சிறப்பு அமைந்த திருவடியை, என் தலைமேல் வைத்த பிரான் - என் சிரமீது வைத்த பெருமானும், கார் ஆர் - பெருமை நிறைந்த, கடல் நஞ்சை - கடலில் தோன்றிய விடத்தை, உண்டு உகந்த - உண்டு களித்த, காபாலி - காபாலம் என்னும் கூத்தையுடையவனுமாகிய இறைவனது, புரம் - முப்புரத்திலே, போர் ஆர் பாடி - போர் செய்த நிலையைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைப் கொடியினின்று கொய்வோம்.

விளக்கம் : 'பேராசையாம் இந்தப் பிண்டம்' என்றதற்குப் பேராசையால் உண்டாகிய இந்த உடம்பு என்றும் பொருள்

கொள்ளலாம். காரார் கடல் நஞ்சை உண்டுகந்தது இறைவனது அறக்கருணையையும், போரார் புரத்தை ஏரித்தது அவனது மறக் கருணையையும்

காட்டுகின்றன. போரார் புரம் பாடலாவது, படைகள் பல இருக்க, சிரிப்பினாலே முப்புரத்தை ஏரி செய்ததைப் பாடுதலாம். 'போர் ஆர் புரம்' என்பதை, ' புரம் போர் ஆர்தல்' என மாற்றிக்கொள்க.

இதனால், இறைவனது கருணை வகை கூறப்பட்டது.

10

பாலும் அமுதமுந் தேனுடனாம் பராபரமாய்க்
கோலங் குளிர்ந்துள்ளங் கொண்டபிரான் குரைகழல்கள்
ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியாம் அந்நெறியே
போலும் புகழ்பாடிக் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : பாலும் அமுதமும் தேனுடன் ஆம் - பாலும் அமுதமும் தேனோடு கலந்தது போன்ற, பராபரமாய் - மிகமேலான பொருளாய், கோலம் குளிர்ந்து - குளிர்ச்சியான வடிவத்தைக் கொண்டு, உள்ளம் கொண்ட பிரான் - என் உள்ளத்தை இடமாகக் கொண்ட பெருமானது, குரை கழல்கள் - ஓலிக்கின்ற சிலம்பையணிந்த திருவடிகளே, ஞாலம் பரவுவார் - உலகத்தாரால் போற்றப்படுகின்ற பெரியோர்க்கு, நன்னெறியாம் - நன்னெறியாகும், அந்நெறியே - அந்நெறியின்படியே, புகழ் பாடி - அத்திருவடிகளின் புகழினைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : 'பாலும் அமுதமும் தேனுடனாம்' என்றது, இறைவன் அவ்வளவு இன்பமானவன் என்பதைக் காட்டும்பொருட்டு. குளிர்ச்சிதான் உள்ளத்தைக் கவருமாதவின், 'கோலங் குளிர்ந்துள்ளங் கொண்டபிரான்' என்றார். உலகிலே இறைவன் திருவடி வணக்கமே உயர்ந்த நெறியாதவின், 'ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியாம்' என்றார். போலும் - அசை.

இதனால், இறைவன் திருவடி வணக்கத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

11

வானவன் மாலயன் மற்றுமுள்ள தேவர்கட்கும்
கோனவனாய் நின்று கூடலிலாக் குணக்குறியோன்

ஆன நெடுங்கடல் ஆலாலம் அமுதுசெயப்
போனகம் ஆனவா பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : வானவன் - இந்திரன், மால் அயன் - திருமால் பிரமன், மற்றும் உள்ள தேவர்க்கட்கும் - மற்றுமுள்ள தேவர்களுக்கும், கோனவனாய் நின்று - தலைவனாகி நின்று, கூடல் இலாக் குணக் குறியோன் - குணமும் வடிவமும் பொருந்துதல் இல்லாத

இறைவன். நெடுங்கடல் ஆன - நெடிய கடலில் உண்டான, ஆலாலம் - ஆலகால நஞ்சை, அமுது செய - பருக, போனகம் ஆன ஆ - ஆது உணவான விதத்தைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : முக்குணத்துக்கு அப்பாற்பட்டவனாதவின் குணம் இல்லாதவன் என்றார். ஒரு நாமம் ஒர் உருவம் ஒன்றும் இன்றாதவின் குறி இல்லாதவன் என்றும் கூறினார்; 'இப்படியன் இந்நிறத்தின் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்று எழுதிக்காட்டொணாதே' என்றார் திருநாவுக்கரசரும். 'நஞ்சை அமுதாகச் செய்த செயற்கரிய செயலாதவின், அதனைப் பாடுவோம்' என்பார், 'ஆலாலம் அமுதுசெயப் போனகம் ஆனவா' என்றார். 'பாடி' என்பது வருவிக்க நின்றது.

இதனால், இறைவன் குணம் குறி கடந்து நிற்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

12

அன்றால நீழற்கீழ் அருமறைகள் தானாருளி
நன்றாக வானவர் மாழுனிவர் நாள்தோறும்
நின்றார ஏத்தும் நிறைகழலோன் புனைகொன்றைப்
பொன்தாது பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : அன்று - அந்நாளில், ஆலநிழற்கீழ் - கல்லால நீழலில், அருமறைகள் தான் அருளி - அருமையாகிய வேதப்பொருள்களைத் தானே உபதேசம் செய்தவனும், வானவர் - தேவர்களும், மாழுனிவர் - பெரிய முனிவர்களும், நன்றாக நாள்தோறும் நின்று - நன்றாகத் தினந்தோறும் நின்று, ஆர் ஏத்தும் - நிரம்பத் துதிக்கின்ற, நிறைகழலோன் - அழகு நிறைந்த கழலையுடையவனும் ஆகிய இறைவனது, புனை கொன்றை - அணிந்த கொன்றை மலரின், பொன் தாது பாடி -

பொன் போன்ற மகரந்தத்தைப் பாடி, நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ - நாம் பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : அருமறைகள் அருளியது அறத்தை விளக்கவும், நிறைகழலைப் புனைந்தது வீரத்தைக் காட்டவும் ஆம். எனினும், இரண்டும் கருணையேயாம். 'அருளி' என்ற எச்சம் 'கழலோன்' என்றதனோடு முடிந்தது. தார் பாடல், பண்டைய மரபு.

இதனால், இறைவனது இயல்பு கூறப்பட்டது.

13

படமாக என்னுள்ளே தன்னினைப்போ தவையளித்திங்
கிடமாகக் கொண்டிருந் தேகம்பம் மேயபிரான்
தடமார் மதில்தில்லை அம்பலமே தானிடமா
நடமாடு மாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : ஏகம்பம் மேயபிரான் - திருவேகம்பத்தில் உறைகின்ற பெருமான், என் உள்ளே படமாக - எனது உள்ளமே கிழியாக, தன் இனைப்போது அளித்து - தனது இரண்டு திருவடி மலர்களையே சித்திரமாக அதில் எழுதக் கொடுத்து, இங்கு இடமாகக் கொண்டிருந்து - இந்த உள்ளத்தை இடமாகக் கொண்டிருந்தே, தடம் ஆர் மதில் - பெருமையமைந்த மதில் சூழ்ந்த, தில்லை அம்பலமே - தில்லையம்பலத்தையும், இடம் ஆ - இடமாகக் கொண்டு, நடம் ஆடும் ஆ பாடி - நடனம் ஆடும் விதத்தைப் பாடி பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : உள்ளாம், கிழி ; அஃதாவது, படத்தை வரைவதற்கு உரிய துணி. திருவடி, சித்திரம். உள்ளாம் படமாக என்றமையால், திருவடி சித்திரமாக என்பது விளங்குகிறது.

'உயிரா வணமிருந் துற்று நோக்கி
உள்ளக் கிழியினுருவெழுதி'

என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கைக் காண்க. இறைவன் உள்ளே நெஞ்சத்திலும், புறத்தே அம்பலத்திலும் ஆடுகின்றான் என்பார், 'இங்கு இடமாகக் கொண்டிருந்து தில்லை அம்பலமே தானிடமா நடமாடும்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருக்கூத்து நிகழும் இடம் கூறப்பட்டது.

14

அங்கி அருக்கன் இராவணன் அந் தகன்கூற்றன்
செங்கண் அரிஅயன் இந்திரனுஞ் சந்திரனும்
பங்கமில் தக்கனும் எச்சனுந்தம் பரிசழியப்
பொங்கியசீர் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : அங்கி - அக்கினி தேவனும், அருக்கன் - சூரியனும், இராவணன் - இராவணனும், அந்தகன் - அந்தகாசரனும், கூற்றன் - இமயனும், செங்கண் அரி - செந்தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமாலும், அயன் - பிரமனும், இந்திரன் - இந்திரனும், சந்திரன் - சந்திரனும், பங்கம் இல் தக்கனும் - பெருமை குறைதல் இல்லாத தக்கனும், எச்சனும் - யாகதேவனும், தம் பரிசு அழிய - தமது தன்மை அழியும்படி, பொங்கிய - சினந்த, சீர் பாடி - புகழைப் பாடி, நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ - நாம் பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : இராவணனும், அந்தகனும், கூற்றுவனும் ஒழிய ஏனையோர் தக்க யாகத்தில் தண்டிக்கப் பெற்றவர். இராவணன் கயிலையைப் பெயர்க்க முயன்றபோது, இறைவன் தன் வலக்கால் விரலைச் சற்றே ஊன்ற, சிரம் முதலாயின நெரிபட்டுத் துன்புற்றான்; பின்னர்ச் சாமகானம் பாடி அருள் பெற்றான். மற்ற வரலாறு முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

அந்தகாசரனை அழித்தது:

அந்தகாசரன் என்னும் அசரன் தேவர் முதலாயினாரைப் பலகாலும் துன்புறுத்தி வந்தான். சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்து அநேக வரம் பெற்றவனாதவின், அவனை யாராலும் அழிக்க முடியவில்லை. தேவர்கள் அவனுக்குப் பயந்து பெண் வடிவம் கொண்டு கயிலையில் இறைவியின் கணங்களோடு வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

இதை அறிந்து கயிலையில் போருக்கு வர, சிவபெருமான் வயிரவழுர்த்தியை அனுப்பினார். அவர் சென்று அவனைச் சூலத்தில் கோத்து நடனம் செய்தார். (காஞ்சிப் பூராணம்).

இதனால், இறைவனது மறக்கருணை கூறப்பட்டது.

15

திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
மண்பால் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : திண் - வலிய, போர் - போர்த்தொழிலையுடைய, விடையான் - இடபத்தை ஊர்தியாகவுடையவனும், சிவபுரத்தார் - சிவபுரத்தில் உள்ளவர்க்கு, போர் ஏறு - போரில் வல்ல சிங்கம் போன்ற தலைவனுமாகிய இறைவன், மண்பால் - மண்ணுலகத்தில், மதுரையில் - மதுரைப்பதியில், பிட்டு - பிட்டினை, அழுது செய்தருளி - உண்டருளி, தண்டாலே - பிரம்பினாலே, பாண்டியன் - பாண்டியனானவன், தன்னைப் பணி கொண்ட - தன்னை ஏவல் கொண்டதனால் உண்டான, புண்பாடல் பாடி - புண்ணைப் பாடும் பாடலைப் பாடி, நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ - நாம் பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : சிவபுரம் - சரியை, கிரியை, யோகம் என்பவற்றில் நின்றோர் அடையும் பதம். இறைவன் தன் அடியார்கள் வணங்கக் சிவலோகத்தில் வீற்றிருக்கின்றான் என்பார், 'சிவபுரத்தார் போரேறு' என்றார். எனினும், அவனது எளிமையைக் காட்ட வந்திக்காக மதுரைக்கு வந்து, உதிர்ந்த பிட்டைக் கூலியாகக்கொண்டு தொண்டு செய்தான் என்பார், 'மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளி' என்றார். தொண்டு செய்யும்போது பாண்டியனால் மொத்துண்டு புண்பட்டது மிக உருக்கமான திருவிளையாடலாதவின், 'பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட புண்பாடல் பாடி' என்றார்.

இதனால், இறைவனது எளிவந்த கருணை கூறப்பட்டது.

16

முன்னாய மாலயனும் வானவருந் தானவரும்
பொன்னார் திருவடி தாமறியார் போற்றுவதே
என்னாகம் உள்புகுந் தாண்டுகொண்டான் இலங்கணியாம்
பன்னாகம் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : என் ஆகம் உள்புகுந்து - என் மனத்துள் புகுந்து,
ஆண்டுக்கொண்டான் - என்னை ஆண்டுகொண்டவனது, பொன் ஆர் திருவடி -
பொன் போலும் பொருந்திய திருவடியை, முன்னாய - முதன்மையுடையவராகிய,
மால் அயனும் - திருமாலும் பிரமனும், வானவரும் - தேவர்களும், தானவரும் -
அசுரர்களும், அறியார் - அறியமாட்டார்கள், அங்ஙனமிருக்க ; போற்றுவதே - அது
எம்மால் துதிக்கப்படுவதோ, இலங்கு அணியாம் - விளங்குகின்ற அணியாகிற, பல்
நாகம் பாடி - பல பாம்புகளைப் புகழ்ந்து பாடி, நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ - நாம்
பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : செருக்குடைமையினால் திருமாலும் பிரமனும் இறைவனைக் காண
முடியாது என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. வானவர் இன்பத்தில் தினைப்பவர் ;
தானவர் செருக்குடையவர், ஆதவின், இவர்களாலும் இறைவனைக் காண முடியாது
என்பார், 'வானவரும் தானவரும் தாமளியார்' என்றார். போற்றுவதே, ஏகாரம்
எதிர்மறை; போற்ற முடியாது என்னும் பொருளது. மாலையைப் புகழ்வது போல
அணியைப் புகழ்ந்தபடி.

இதனால், இறைவனை அவன் அருளால்தான் காண முடியும் என்பது
கூறப்பட்டது.

17

சீரார் திருவடித் திண்சிலம்பு சிலம்பொலிக்கே
ஆராத ஆசையதாய் அடியேன் அகம்மகிழத்
தேரார்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திருநடஞ்செய்
பேரானந் தம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : அடியேன் - அடியேன், தேர் ஆர்ந்த வீதி - தேர் பொருந்திய
தெருக்களையுடைய, பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையையுடையவன், சீர் ஆர்
- சிறப்புப் பொருந்திய, திருவடி - தனது திருவடிமேலணிந்த, திண்சிலம்பு - வலிய

சிலம்புகள், சிலம்பு ஓலிக்கே - ஓலிக்கின்ற ஓலிக்கே, ஆராத ஆசையதாய் - அடங்காத ஆசையை உடையேனாகி, அகம் மகிழ் - மனம் மகிழுமாறு, திருநடம் செய் - திருநடனம் செய்கின்ற, பேரானந்தம் பாடி - பேரானந்தத்தைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : 'பாதச் சிலம்பொலியைக் கேட்க வேண்டுமென்றே பெருவிருப்பம் உடையேன்' என்பார், 'சிலம்பொலிக்கே ஆராத

ஆசையதாய்' என்றார். வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதே ஈவானாதவின் சிலம்பொலிக்கத் திருநடனம் செய்கின்றார் என்பார், 'அடியேன் அகமகிழத் திருநடஞ்செய்' என்றார். சிலம்பொலி கேட்டல் திருவருள் வழி நிற்றலாம். அதுவே பேரின்பமாதவின், 'பேரானந்தம் பாடி' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடி இன்பம் கூறப்பட்டது.

18

அத்தி யுரித்தது போர்த்தருளும் பெருந்துறையான்
பித்த வடிவுகொண் டிவ்வுலகிற் பிள்ளையுமாம்
முத்தி முழுமுதல்உத் தரகோச மங்கைவள்ளல்
புத்தி புகுந்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : அத்தி உரித்து - யானையை உரித்து, அது போர்த்தருளும் - அந்தத் தோலைப் போர்த்தருளின, பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையுடையோனும், இவ்வுலகில் - இவ்வுலகத்தில், பித்த வடிவுகொண்டு - பித்தம் மிகுகின்ற மூப்புடைய உருவத்தைக் கொண்டு, பிள்ளையும் ஆம் - குழந்தையாக மாறுவோனும், முத்தி முழு முதல் - முத்திக்கு முழுமுதலும், உத்தரகோச மங்கை வள்ளல் - திருவுத்தரகோச மங்கையில் எழுந்தருளிய வள்ளலும் ஆகிய இறைவன், புத்தி புகுந்தவா - என்புத்தியில் நுழைந்த விதத்தைப் பாடி, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும் கொய்வோம்.

விளக்கம் : 'பித்த வடிவு கொண்டு இவ்வுலகில் பிள்ளையுமாம்,' என்றது, இறைவன் விருத்த குமார பாலரான வரலாற்றைக் குறித்தது. 'ஓரியூரில் உகந்தினி தருளிப் பாரிரும் பாலகனாகிய பரிசும்' என்று கீர்த்தித்திருவகவலில் முன்னரும்

கூறினார். உத்தரகோச மங்கையின் அண்மையில் உள்ளது ஓரியூர். உத்தரகோச மங்கையில் அடிகளுக்கு மீண்டும் தரிசனம் கொடுத்தமையின், 'உத்தரகோச மங்கை வள்ளல் புத்தி புகுந்தவா' என்றார்.

இதனால், இறைவன் வீடு தருவோனாதல் தன்மை கூறப்பட்டது.

19

மாவார வேறி மதுரைநகர் புகுந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலந் திகழ்ப் பெருந்துறையான்
கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும்
பூவார் கழல்பரவிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

பதப்பொருள் : பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையான், மா ஆர ஏறி - குதிரையைப் பொருந்த ஏறி, மதுரை நகர் புகுந்தருளி - மதுரை மாநகரத்தில் புகுந்தருளி, தேவார்ந்த கோலம் - தெய்வத் தன்மை பொருந்திய திருவருவம், திகழி - விளங்க, கோ ஆகி வந்து -

தலைவனாய் வந்து, எம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும் -
எம்மையாட்கொண்டருளும், பூ ஆர் - செந்தாமரை மலர் போலும், கழல் பரவி -
திருவடிகளைத் துதித்து, பூவல்லி கொய்யாமோ - பூவைக் கொடியினின்றும்
கொய்வோம்.

விளக்கம் : திருப்பெருந்துறைப் பெருமான் தம்பொருட்டு நரி
பரியாக்கிக்கொண்டு மதுரை நகரத்துக்கு வந்ததை நினைவுகூர்வார், 'மாவார ஏறி
மதுரை நகர் புகுந்தருளி' என்றார். இது அடிகளுக்கு அருளும்பொருட்டு
வந்ததற்குரிய அகச்சான்று. பழைய உரைப் பதிப்புகளில் இப்பாடல் இல்லை.

இதனால், இறைவன் திருவடி பரவ வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

14. திருவுந்தியார்
(தில்லையில் அருளிச்செய்தது)

உந்தி பறத்தல என்பது மகளிர் விளையாட்டுகளுள் ஒன்று. இதில் அவர்கள் சில பொருளாமைத்து, 'உந்திபற' என்று முடியும் பாட்டுகளைப் பாடுவர் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது. இசையின் பத்தின்பொருட்டு, 'உந்தீ' என நீட்டல் பெறுகின்றது.

ஞான வெற்றி

திருவருள் வெற்றி என்பதாம்; தனக்கு மாறாகச் செய்யும் செயலை ஒறுத்து அடக்கித் தன்வழிப்படுத்தியதே திருவருள் வெற்றி.

கலித்தாழிசை

திருச்சிற்றம்பலம்

வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்
உளைந்தன முப்புரம் உந்தீபற ஒருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற.

பதப்பொருள் : வில்லு வளைந்தது - மேருவாகிய வில் வளைந்தது, பூசல் விளைந்தது - உடனே போர் நிகழ்ந்தது, முப்புரம் உளைந்தன - அதனால் திரிபுரங்கள் வருந்தின, ஒருங்கு உடன் வெந்தவாறு - பின்பு அவை ஒருசேர வெந்து நீறான தன்மையைப் பாடி, உந்தீ பற - தோழி உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் மேருவை வில்லாகக்கொண்டு திரிபுரத்தை அழித்தான். அதனை நினைவுகர வேண்டும் என்பார், 'முப்புரம் ஒருங்குடன் வெந்தவாறு' என்றார். திரிபுரத்து அசரர்கள், புத்தன் போதனையால் சிவ வழிபாட்டை விடுத்துச் சிவபெருமானை இகழ்ந்து, தேவர் முதலியோரையும் துன்புறுத்தி வந்தமையால், சிவபெருமானால் அழிக்கப்பட்டனர். ஆகவே, இது திருவருள் வெற்றியாதல் அறிக.

இதனால், மேருவை வில்லாக வளைத்த இறைவனது ஆற்றல் கூறப்பட்டது.

ஈரம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தங்கையில்
ஓரம்பே முப்புரம் உந்தீபற ஒன்றும் பெருமிகை உந்தீபற.

பதப்பொருள் : ஏகம்பர்தம் கையில் - திருவேகம்பநாதர் கையில், ஈர் அம்பு கண்டிலம் - இரண்டு அம்புகளை நாம் காணவில்லை, ஓர் அம்பே - ஓர் அம்பையே கண்டோம், முப்புரம் எதிர்த்து நின்ற கோட்டைகள் மூன்று; ஆயினம், ஒன்று - அந்த ஓர்

அம்பும், பெருமிகை - பெரிதும் வேண்டாத ஒன்றாயிற்று என்று சொல்லி, உந்தீபற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் திருமாலையே அம்பாகக் கொண்டானாதவின், 'ஓரம்பே' என்றார். அதனையும் பயன்படுத்தாது திரிபுரத்தைச் சிரித்தே ஏரித்தானாதவின், 'ஒன்றும் பெருமிகை' என்றார். எல்லாவற்றையும் சங்கற்பத்தாலே செய்கின்ற இறைவனுக்குக் கருவி ஒன்றும் வேண்டா என்பதாம்.

இதனால், இறைவனது சங்கற்ப சத்தி கூறப்பட்டது.

2

தச்ச விடுத்தலுந் தாமடி யிட்டலும்
அச்ச முரிந்ததென் றுந்தீபற அழிந்தன முப்புரம் உந்தீபற.

பதப்பொருள் : தச்ச விடுத்தலும் - தேவர்கள் தேரினை இனைத்து விடுத்தும், தாம் அடி இட்டலும் - அத்தேரில் சிவபெருமான் அடி எடுத்து வைத்தலும், அச்ச முரிந்தது என்று - அத்தேரின் அச்ச இற்று ஓடந்தது என்றும், முப்புரம் அழிந்தன - ஆனாலும் திரிபுரம் அழிந்தன என்றும் சொல்லி, உந்தீ பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : தேவர்கள் இறைவனுக்குப் பூமியைத் தேர்த் தட்டாகவும், சூரியசந்திரர்களைத் தேர்ச்சக்கரமாகவும், கலைகளைக் காலாகவும் கொண்டு தேர் அமைத்துத் தந்தனர் என்பார், 'தச்ச விடுத்தலும்' என்றும், ஆயினும் அது

இறைவனைத் தாங்கமாட்டாதாயிற்று என்பார், 'தாம் அடியிட்டலும் அச்சு முரிந்தது' என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவன் திருவடிப் பெருமை கூறப்பட்டது.

3

**உய்யவல் லாரோரு மூவரைக் காவல்கொண்
டெய்யவல் லானுக்கே உந்தீபற இளமுலை பங்களென் றுந்தீபற.**

பதப்பொருள் : உய்ய வல்லார் - திரிபுரத்தில் பிழைக்க வல்லவராகிய, ஒருமூவரை - சிவ பத்தியில் ஈடுபட்ட ஒருமூன்று பெயர்களை. காவல் கொண்டு - காத்து, எய்ய வல்லானுக்கே - ஏனையோரை அழிக்க வல்லவன் பொருட்டாகவே, இளமுலை பங்கன் என்று - இளமை மாறாத தனங்களையுடைய தேவியின் பாகன் என்று சொல்லி, உந்தீ பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : முப்புரமெரித்த போது சிவபத்தியில் தினைத்த சுதன்மன், சுகுலன், சுபுத்தி என்ற மூவரை மட்டும் அழிக்காமல் காத்தான் என்பார், 'உய்ய வல்லார் ஒரு மூவரைக் காவல் கொண்டு என்றார். இவ்வரலாற்றைக் காஞ்சிப்புராணம் முப்புராரி கோட்டப் படலத்துள் காண்க. இதுகாறும் முப்புரம் அழித்ததைக் கூறியபடியாம்.

இதனால், இறைவன் தன்னைக் காப்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

4

**சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்கள்
ஓடிய வாபாடி உந்தீபற உருத்திர நாதனுக் குந்தீபற.**

பதப்பொருள் : சாடிய - வீரபத்திரர் தாக்கிய, வேள்வி சரிந்திட - தக்கன் யாகமானது அழியவே, தேவர்கள் ஓடியஆலு பாடி - தேவர்கள் தப்பிப் பிழைக்க ஓடிய விதத்தைப் பாடி, உருத்திரநாதனுக்கு - உருத்திரனாகிய தலைவன்பொருட்டு, உந்தீபற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : தக்கன் யாகத்தில் வீரபத்திரருக்கு ஆற்றாது தேவர்கள் அஞ்சி ஓடினார்கள் என்பார், 'தேவர்கள் ஓடியவாபாடி' என்றார். 'உருத்திரநாதனுக்கு'

என்பது, உருத்திரேனே நாதன் என்ற பொருளில் நின்றது. உருத்திரன் - அழித்தற்கடவுள்.

இதனால், அந்தத்தைச் செய்பவனே முதல்வன் என்பது கூறப்பட்டது.

5

**ஆவா திருமால் அவிப்பாகங் கொண்டன்று
சாவா திருந்தான்னன் றுந்தீபற சதுர்முகன் தாதையென் றுந்தீபற.**

பதப்பொருள் : சதுர்முகன் தாதை - பிரமதேவனுக்குத் தந்தையாகிய, திருமால் - திருமாலானவன், அவிப்பாகம் கொண்டு - தக்கன் வேள்வியில் அவியுணவைக் கொண்டு, அன்று - அந்நாளில், சாவாது இருந்தான் என்று - வீரபத்திரரால் பெரிதும் தாக்கப்பட்டு உயிர் ஒன்றையுமே உடையவனாய் இருந்தான் என்று சொல்லி, உந்தீபற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : அவ்வேள்வியில் வீரபத்திரரால் நெஞ்சில் தாக்குண்டும் திருமால் இறவாதிருந்தான் என்பது, இறத்தலைக்காட்டிலும் அத்துணைத் துன்பம் அடைந்தான் என்றபடி. 'சதுர்முகன் தாதை' என்றதனால், படைத்தல் காத்தல்களுக்குக் காரணமாய் இருக்கின்றவனை ஏனையோர் போல அழித்தல் வேண்டா என்பது சிவபெருமானது திருவுள்ளாம் என்ற குறிப்பை உணரலாம்.

இதனால், இறைவன் தீமை செய்தார் எத்தகையோராயினும் தண்டனையளிப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

6

**வெய்யவன் அங்கி விழுங்கத் திரட்டிய
கையைத் தறித்தானென் றுந்தீபற கலங்கிற்று வேள்வியென்றுந்தீபற.**

பதப்பொருள் : வெய்யவன் - விழுப்பமுடையவனாகிய, அங்கி - அக்கினி தேவன், விழுங்க - அவியை விழுங்கும்பொருட்டு, திரட்டிய - வளைத்த, கையை - கைகளை, தறித்தான் என்று - வெட்டினான்

என்றும், வேள்வி - யாகம், கலங்கிற்று என்று - நிலைகுலைந்தது என்றும் சொல்லி, உந்தீ பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : கைகள் அவியை உண்ணைத் திரட்டியதால், அவற்றை வெட்டித் தண்டனை கொடுத்தார் என்பார், 'விழுங்கத் திரட்டிய கையைத் தறித்தான்' என்றார். வேள்வியில் முக்கியத் தேவனாகிய அக்கினி பங்கப்பட, வேள்வியே பங்கப்பட்டது என்பார், 'கலங்கிற்று வேள்வி' என்றார்.

இதனால், இறைவன் தீமை செய்த உறுப்புகளுக்குத் தண்டனை அளிப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

7

**பார்ப்பதி யைப்பகை சாற்றிய தக்கணைப்
பார்ப்பதென் னேயேடி யுந்தீபற பணைமுலை பாகனுக் குந்தீபற.**

பதப்பொருள் : ஏடி - தோழி, பார்ப்பதியை - பார்வதி தேவியை, பகை சாற்றிய - பகைத்துப் பேசின, தக்கணை - தட்சணை, பார்ப்பது என் - பெருமையுடையவனாக நினைப்பது என் என்று, பணைமுலை பாகனுக்கு - பருத்த தனங்களையுடைய உமாதேவி பங்கணாகிய சிவபெருமான்பொருட்டு, உந்தீபற - உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : 'பார்ப்பது என்' என்பது ஒரு பொருள் என்று எண்ணலாகாது என்னும் பொருளது. சகலலோக மாதாவாகிய தேவியை ஒரு கூற்றிலுடையவனையே பொருளாக எண்ண வேண்டும் என்பதாம். பார்ப்பதியைப் பகை சாற்றியதாவது, தக்கனது வேள்வியைக் காண வந்த போது தேவியைப் பலவாறாக ஏசினதாம்.

இதனால், இறைவனது அருட்டன்மையை உணர்தல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

**புரந்தர னார்ஜூரு பூங்குயி லாகி
மரந்தனில் ஏறினார் உந்தீபற வானவர் கோன்னன்றே உந்தீபற.**

பதப்பொருள் : வானவர் கோன் - தேவர்களுக்குத் தலைவன் என்று சொல்லப்படுகின்ற, புரந்தரனார் - தேவேந்திரனார், ஒரு பூங்குயில் ஆகி - ஓர் அழகிய குயில் வடிவு கொண்டு, மரந்தனில் ஏறினார் - மரத்தினில் ஏறி ஒளிந்துகொண்டார், என்று - என்று சொல்லி, உந்தீ பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : புரந்தரனார் பூங்குயிலானது : தேவேந்திரன் தக்கன் யாகத்துக்குச் சென்று சிவ அபராதம் செய்தமையால், வீரபத்திரர் வந்த பொழுது அவரால் தண்டிக்கப்படுவோம் என்று அஞ்சிக்குயில் உருவம் கொண்டு மரத்தில் ஏறி மறைந்துகொண்டான் என்பதாகும்.

இதனால் சிவாபராதம் செய்தவர் கீழ்நிலை அடைவர் என்பது கூறப்பட்டது.

9

வெஞ்சின வேள்வி வியாத்திர னார்தலை
துஞ்சின வாபாடி உந்தீபற தொடர்ந்த பிறப்பற உந்தீபற.

பதப்பொருள் : தொடர்ந்த பிறப்பு அற - தொடர்ந்து வருகின்ற நம் பிறப்பு நீங்கும்படி, வெஞ்சின வேள்வி - கொடிய கோபத்துக்குக் காரணமாகிய வேள்வியில், வியாத்திரனார் - யாககுருவாகிய வியாத்திரனாரது, தலை துஞ்சின ஆ பாடி - தலை அழிந்த விதத்தைப் பாடி, உந்தீ பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : தக்கன், எச்சன், வியாத்திரன் ஆகிய மூவரின் தலைகளும் அறுபட்டன என்பதாம். தக்கனது வேள்விக்குக் குருவாய் உடனிருந்து உதவினமையால் கொடிய தண்டனை அடைந்தான் என்பார், 'வியாத்திரனார் தலை துஞ்சின வா' என்றார். சிவபெருமானையே குருவாகக் கொண்டால் பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்தலாம் என்பார், 'தொடர்ந்த பிறப்பற உந்தீ பற' என்றார்.

இதனால், இறைவனைப் பாடினால் பிறவி அறும் என்பது கூறுப்பட்டது.

10

ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வாபாடி உந்தீபற கொங்கை குலுங்கநின் றுந்தீபற.

பதப்பொருள் : ஆட்டின் தலையை - அறிவில்லாத ஆட்டினது தலையை, விதிக்குத் தலையாக - தக்கனுக்குத் தலையாக, கூட்டிய ஆபாடி - பொருத்தின விதத்தைப் பாடி, கொங்கை குலுங்க நின்று - தனங்கள் அசைய நின்று, உந்தீபற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : விதி - பிரமன். அவன் மகனாதவின், தக்கனுக்குச் 'சிறு விதி' என்ற பெயர் உண்டு. அதனால் தக்கனை 'விதி' என்றார். விதி, அறிவில் சிறந்தவன்; ஆடு, அறிவில் தாழ்ந்தது. சிவநிந்தனை செய்ததால் தக்கன் அறிவில்லாத ஆட்டின் தலையைப் பெற்றான் என்பார். 'ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக் கூட்டியவா பாடி,' என்றார்.

இதனால், சிவநிந்தனை செய்தோர் அழியாப்பழி எய்துவர் என்பது கூறப்பட்டது.

11

**உண்ணப் புகுந்த பகன்ஷூளித் தோடாமே
கண்ணைப் பறித்தவா றுந்தீபற கருட்கெட நாமெலாம் உந்தீபற.**

பதப்பொருள் : உண்ணப் புகுந்த - தக்கன் வேள்வியில் அவிர்ப் பாகத்தை உண்ண வந்த, பகன் - பகன் என்பவன், ஒளித்து ஓடாமே - மறைந்து ஓடாதவண்ணம், கண்ணைப் பறித்தவாறு - அவனது கண்களைப் பிடுங்கின விதத்தை, நாம் எலாம் - நாம் எல்லோரும், கருக்கெட - பிறவி அழியும்படி பாடி, உந்தி பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : பகன், பன்னிரு சூரியர்களுள் ஒருவன். ஒளியைக் கொடுப்பவன் சூரியன். ஒளியையுடையது கண்ணே. ஆதவின், அவன் தக்கன் யாகத்தில் அவியுண்ண வந்த தீமைக்காகக் கண்ணைப் பிடுங்கினார் என்பார், 'பகன் கண்ணைப் பறித்தவாறு' என்றார்.

இதனால், ஒளியைத் தரும் சூரியனே கண்ணிழந்தமை கூறப்பட்டது.

12

**நாமகள் நாசி சிரம்பிர மன்படச்
சோமன் முகம்நெரித் துந்தீபற தொல்லை வினைகெட உந்தீபற.**

பதப்பொருள் : தொல்லை வினை கெட - நம் பழவினைகள் அழியும்படி, நாமகள் நாசி - தக்கன் வேள்வியில் சரஸ்வதியின் மூக்கும், பிரமன் சிரம்பட - பிரமன் தலையும் அறுபட, அவற்றோடு, சோமன் முகம் நெரித்து - சந்திரன் முகத்தைத் தேய்த்து அழித்ததைப் பாடி, உந்தீ பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : தக்க யாகத்தில் வீரபத்திரர் கலைமகளை மூக்கரிந்ததாகவும், பிரமனைக் குட்டியதாகவும், சந்திரனைப் பாதங்களால் தேய்த்ததாகவும் கந்தபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. திருவருளால் பழவினை நீங்குமாதலின், இறைவனையே பாட வேண்டும் என்பார், 'தொல்லை வினைகெட என்றார்.

இதனால், சிவாபராதம் செய்தவர் யாரும் தப்ப முடியாது என்பது கூறப்பட்டது.

13

**நான்மறை யோனு மகத்திய மான்படப்
போம்வழி தேடுமா றுந்தீபற புரந்தரன் வேள்வியி லுந்தீபற.**

பதப்பொருள் : வேள்வியில் - தக்கனது யாகத்தில், நான்மறையோனும் - பிரமனும், மகத்து இயமான் பட - யாகத்துக்கு எஜமானாகிய தக்கனும் அழிய, புரந்தரன் - இந்திரன், போம் வழி தேடும் ஆறு - தப்பி ஓடும் வழியைத் தேடிய விதத்தைப் பாடி, உந்தீ பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : பிரமனும் அவன் புத்திரனாகிய தக்கனும் மிகப் பெரியவர்கள். அவர்களே அழிந்தார்கள் என்றபோது தனக்கு அழிவு நேர்தல் திண்ணம் என்று இந்திரன் அஞ்சி ஒடினான் என்பார், 'புரந்தரன் போம்வழி தேடுமாறு' என்றார்.

இதனால், இறைவனே நன்னெறியைக் காட்ட வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

14

**சூரிய னார்தொண்டை வாயினிற் பற்களை
வாரி நெரித்தவா றுந்தீபற மயங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற.**

பதப்பொருள் : சூரியனார் - சூரியனது, தொண்டை வாயினில் - கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயினில் உள்ள, பற்களை வாரி நெரித்த ஆறு - பற்களை நெரித்தமையால், வேள்வி மயங்கிற்று என்று - யாகம் கலக்கமடைந்தது என்று சொல்லி, உந்தீ பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : தக்கன் வேள்வியில் வீரபத்திரர் சூரியன் தாடையில் அடிக்கவே அவன் பற்கள் உதிர்ந்தன. ஆதலின், 'வாயினிற் பற்களை வாரி நெரித்தவாறு' என்றார். மயக்கம் இல்லாத இறைவனின்றி யாகம் நடந்ததாதலின், 'வேள்வி மயங்கிற்று' என்றார்.

இதனால், இறைவனின்றிச் செய்யும் நல்ல காரியமும் தீமையாய் முடியும் என்பது கூறப்பட்டது.

15

**தக்கனா ரன்றே தலையிழந் தார்தக்கன்
மக்களைச் சூழநின் றுந்தீபற மடிந்தது வேள்வியென் றுந்தீபற.**

பதப்பொருள் : தக்கன் மக்களைச் சூழ நின்று - தக்கன் தன் மக்களை அடுத்து இருந்தும், தக்கனார் - தக்கனார், அன்றே - அப்பொழுதே, தலை இழந்தார் - தலையை இழந்துவிட்டார், வேள்வி மடிந்தது என்று - யாகம் அழிந்தது என்று சொல்லி, உந்தீ பிற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : தக்கன் சுற்றத்தாரோடு சூழ இருந்தும் அவர்களால் காப்பாற்ற முடியவில்லை என்பார், 'தக்கன் மக்களைச் சூழ நின்று தலையிழந்தார்' என்றார். இதுகாறும் தக்கன் வேள்வியை அழித்தமை கூறப்பட்டது. தக்கன் சிவபெருமானை எதிர்த்துச் செய்த வேள்வி அழிக்கப்பட்டமையால், இதுவும் திருவருள் வெற்றியாயிற்று.

இதனால், இறைவன் துணையில்லாத பொழுது ஏனையோர் சுற்றமாக இருந்து காக்க வல்லவரல்லர் என்பது கூறப்பட்டது.

16

**பாலக னார்க்கன்று பாற்கடல் ஈந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே யுந்தீபற குமரன்றன் தாதைக்கே உந்தீபற.**

பதப்பொருள் : அன்று - அக்காலத்தில், பாலகனார்க்கு - உபமனியாராகிய குழந்தைக்கு, பாற்கடல் ஈந்திட்ட - திருப்பாற்கடலை வரவழைத்து உண்ணக் கொடுத்தருளின, கோலச்சடையற்கே - அழகிய சடையையுடையவனும், குமரன்தன் தாதைக்கே - முருகன் தந்தையுமாகிய இறைவன்பொருட்டே, உந்தீபற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : பாலை வேண்டி அழுதது சிறு குழந்தை; ஆனால், பெரிய பாற்கடலையே அருந்துவதற்கு அளித்தான் இறைவன் என்பார், 'பாலகனார்க்கன்று பாற்கடல் ஈந்திட்ட' என்றார். இதைக்

கொடைமடம் என்பர் சங்கச்சான்றோர். 'பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப் பாற்கடல் ஈந்தபிரான்' என்ற திருப் பல்லாண்டைக் காண்க. மக்களைப் பெற்றார்க்கே மக்களின் அருமை தெரியும் என்பதை, 'குமரன்தன் தாதை' என்பதால் குறிப்பிட்டார்.

பாலகனார்க்குப் பாற்கடல் ஈந்த வரலாறு :

வசிட்டர் ஆசிரமத்தில் காமதேனுவின் பாலைக் குறைவற உண்டு வளர்ந்து வந்த உபமனியாராகிய குழந்தையைப் பிதாவாகிய வியாக்கிரபாதர் சிதம்பரத்திலுள்ள தமது ஆசிரமத்தில் கொண்டுவந்து வளர்க்கும் போது ஒரு நாள் அக்குழந்தை பசியால் பாலுக்கு அழுதபோது அதன் பசியைத் தீர்க்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமான் திருப்பாற்கடலை அங்கு வர அருளினான் (கோயிற்புராணம்). கொடைச் சிறப்பாதலின், அதுவும் திருவருள் வெற்றியாம்.

இதனால், இறைவனது வள்ளல் தன்மை கூறப்பட்டது.

நல்ல மலரின்மேல் நான்முக னார்த்தலை
ஒல்லை யரிந்ததென் றுந்தீபற உகிரால் அரிந்ததென் றுந்தீபற.

பதப்பொருள் : நல்ல மலரின்மேல் - அழகிய தாமரை மலரின்மேல் உன்ளன, நான்முகனார் தலை - பிரமனுடைய தலையை, அரிந்தது - சிவபொருமான் அரிந்தது, ஓல்லை - விரைவாக என்றும், அரிந்தது - அவ்வாறு அரிந்தது, உகிரால் என்று - நகத்தால் என்றும் கூறி, உந்தீபற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : நான்முகனார் என்பதில் ஆர் விகுதி இழிவின்கண் வந்தது. தாமரையினும் சிறந்த மலரின்மையால் அதனை 'நல்ல மலர்' என்றார். இறைவனது ஆற்றலைக் காட்டுவார் 'உகிரால் அரிந்தது' என்றார். இவ்வரலாறு திருப்பொற்சன்னத்தில் கூறப்பட்டது.

இதனால், இறைவன் உயிர்களது செருக்கை அடக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

18

**தேரை நிறுத்தி மலையெடுத் தான்சிரம்
ஈரைந்தும் இற்றவா றுந்தீபற இருபதும் இற்றதென றுந்தீபற.**

பதப்பொருள் : தேரை நிறுத்தி - தனது புட்பக விமானத்தை நிறுத்திவிட்டு, மலை எடுத்தான் - கயிலாய மலையைப் பெயர்த்தவனாகிய இராவணனுடைய, சிரம் ஈரைந்தும் - தலைகள் பத்தும், இற்ற ஆறு - நெரிந்த விதத்தைப் பாடியும், இருபதும் - தோள்கள் இருபதும், இற்றது என்று - நெரிந்தது என்று பாடியும், உந்தீ பற - தோழி, உந்தி பறப்பாயாக.

விளக்கம் : இராவணன் மலை எடுத்தது:

இராவணன் திக்கு விஜயம் செய்தபோது கயிலை மலை தடுக்கவே சினங்கொண்டு அதனையே பெயர்த்து எடுக்க முயன்றான். இறைவன் பெருவிரலால் அழுத்த, மலையினுள் அகப்பட்டு அவன் வருந்தினான் : பின்னர்ச் சாமகானம் பாடி இறைவனை வேண்டி அருள் பெற்றான். (இராமாயணம், உத்தரகாண்டம்).

தக்கனைப் போலவே, பிரமனும் இராவணனும் சிவபெருமானை இகழ்ந்து தண்டனைக்குள்ளாயினமையால், இதுவும் திருவருள் வெற்றியாயிற்று.

இதனால், இறைவன் மறக்கருணையோடு அறக்கருணையும் உடையவன் என்பது கூறப்பட்டது.

19

**ஏகாச மிட்ட இருடிகள் போகாமல்
ஆகாசங் காவலென் றுந்தீபற அதற்கப்பாலுங் காவலென் றுந்தீபற.**

பதப்பொருள் : ஏகாசம் இட்ட - மேலாடை அணிந்துள்ள, இருடிகள் போகாமல் - முனிவர்கள் அழிந்து போகாமல், ஆகாசம் காவல் என்று - ஆகாயத்தில் இறைவன் காவலாய் இருக்கின்றான் என்றும், அதற்கு அப்பாலும் காவல் என்று - ஆகாயத்துக்கு அப்பாலுள்ளவர்க்கும் அவனே காவல் என்றும், உந்தீ பற - தோழி, உந்தீ பறப்பாயாக.

வினாக்கம் : இறைவனே கொடியாரைத் துன்புறுத்துவது போல நல்லாரைக் காக்கவும் செய்வான் என்பார், 'இருடிகள் போகாமல் ஆகாசம் காவல்' என்றார். இப்பாடல் பழைய பதிப்புகளில் இல்லை.

இதனால், இறைவன் நல்லோரைக் காக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

15. திருத்தோணோக்கம்
(தில்லையில் அருளிச்செய்தது)

'தோணோக்கம்' மகளிர் விளையாட்டுகளுள் ஒன்று.

பிரபஞ்ச சுத்தி

உலகம் நிலையாதது என்றதை உணர்ந்து அதற்கு உள்ளீடாகிய சிவத்தைக் காணுதல்.

நாலடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

பூத்தாரும் பொய்கைப் புனிதுவே எனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுணம் ஆகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை அம்பலத்தே திருநடஞ்செய்
கூத்தாஉன் சேவடி கூடும்வண்ணந் தோனோக்கம்.

பதப்பொருள் : திகழ்தில்லை அம்பலத்தே - விளங்குகின்ற தில்லையம்பலத்தின்கண்ணே, திருநடம் செய்கூத்தா - திருநடனம் செய்கின்ற கூத்தனே, உன் சேவடி கூடும் வண்ணம் - உனது செம்மையான திருவடியை அடையும்படி, பூத்து ஆரும் - மலர்கள் பூத்து நிரம்பியிருக்கின்ற, பொய்கைப்புனல் - தடாக நீர், இதுவே எனக் கருதி - இதுதான் என்று எண்ணி, பேய்த்தேர் முகக்குறும் - கானலை முகக்கின்ற, பேதை குணம் - அறிவிலியினது குணம், ஆகாமே - எங்களுக்கு உண்டாகாமல், தீர்த்தாய் - நீக்கினவனே என்று பாடி, தோனோக்கம் - நாம் தோனோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : பூத்தாரும் பொய்கை திருவடியும், பேய்த்தேர் பிரபஞ்சமுமாம்.
'பூத்தாரும்' என்றதால், நீர் நிரம்பிய தடாகம் என்பது விளங்குகிறது.
திருநாவுக்கரசரும்,

'முச வண்டறைப் பொய்கையும் போன்றதே
ஏசன் எந்தை இணையடி நீழலே'

என்றார். பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை நீக்கி இறைவன் திருவடியை அடைய வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் திருவடி இன்பம் கூறப்பட்டது.

என்றும் பிறந்திறந் தாழாமே ஆண்டுகொண்டான்
கன்றால் விள்வெறிந் தான்பிரமன் காண்பரிய

**குன்றாத சீர்த்தில்லை அம்பலவன் குணம்பரவித்
துன்றார் குழலினீர் தோனோக்கம் ஆடாமோ.**

பதப்பொருள் : துன்று ஆர் குழலினீர் - நெருங்கிப் பொருந்திய கூந்தலையுடையீர், என்றும் - எக்காலத்தும், பிறந்து இறந்து ஆழாமே - பிறந்தும் இறந்தும் துன்பக்கடவில் அழுந்தாமல், ஆண்டுகொண்டான் - என்னை அடிமை கொண்டவனும், கன்றால் விள ஏறிந்தான் - கன்றைக்கொண்டு விளாங்கனியை ஏறிந்தவனாகிய திருமாலும், பிரமன் - பிரமனும், காண்பு அரிய - காணுதற்கு அருமையான, குன்றாத சீர் - குறையாத பெருமையையுடைய, தில்லை அம்பலவன் - தில்லை அம்பலத்தை உடையவனுமாகிய இறைவனது. குணம் பரவி - அருட்குணத்தைப் போற்றி, தோனோக்கம் ஆடாமோ - நாம் தோனோக்கம் ஆடுவோம்.

விளாக்கம் : இதனால், கன்றால் விள ஏறிந்தான் என்பது, கண்ணன் பெருமையைக் காட்டி இறைவனது பெருமையைக் காட்டியபடியாம். 'துன்றார் குழலினீர்' என்றதால், தோனோக்கம் ஆடும் பெண்கள் இளமை நலம் பெற்றோர் என்பது புலனாகிறது.

கன்றால் விளவெறிந்தது :

கண்ணன் ஆய்ப்பாடியில் நந்தகோபன் மனையில் யசோதையின் இளஞ்சிங்கமாய் வளர்ந்து வருகிறான். இதனை அறிந்த கம்சன் இருவர் இராக்கதரை ஏவிக் கண்ணனைக் கொல்லத் தூண்டினான். ஒருவன் விளாம்பழமாகவும், மற்றவன் கன்றாகவும் வந்திருந்தனர். கண்ணன் தருணம் பார்த்துக் கண்றை எடுத்து விளாம்பழத்தின்மேல் ஏறிந்தான். கன்றும் இறந்தது; விளாம்பழமும் வீழ்ந்து சிதைந்தது. (பாகவதம்)

இதனால், இறைவன் திருவடியைப் பரவ வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

**பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளாங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலசம் ஊனமுதம்**

விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்
கருட்பெற்று நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : வேடனார் - வேடராகிய கண்ணப்பரது, சேடு அறிய - பெருமையை உலகம் அறிய, செருப்புற்ற சீரடி - அவரது செருப்பு அணிந்த சிறந்த அடியும், வாய்க்கலசம் - வாயாகிய குடமும், ஊன் அழுதம் - மாமிசமாகிய உணவும், பொருள் பற்றிச்

செய்கின்ற - ஆகமப் பொருள் பற்றிச் செய்கின்ற, பூசனைகள் போல் விளங்க - பூசைகள் போல விளங்கும்படி, விருப்புற்று - விருப்பமாய் ஏற்று, மெய் குளிர்ந்து - இறைவன் திருமேனி குளிர, அங்கு - அப்பொழுதே, அருள் பெற்று நின்ற ஆ - அவர் திருவருள் பெற்று நின்ற வரலாற்றைப் பாடி, தோணோக்கம் ஆடாமோ - நாம் தோணோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : கண்ணப்பர் செய்த பூசையாவது, செருப்பணிந்த சீரடியால் இறைவன் திருமுடியிலிருந்த நிர்மாலியத்தை நீக்கியதும், வாயாகிய கலசத்திலே நீர் கொணர்ந்து திருமஞ்சனம் செய்ததும், ஊனாகிய அழுதத்தை நிவேதனமாகப் படைத்ததும் ஆம். அதனை இறைவன் விரும்பி ஏற்றான் என்பார், 'விருப்புற்று மெய்குளிர்ந்து' என்றார். கண்ணப்பர் நாளாறினில் அருள் பெற்றாராதவின், 'அங்கருட்பெற்று நின்றவா' என்றார். 'பொருள் பற்றிச் செய்கின்ற பூசனையாவது சிவகோசரியார் செய்த பூசையாம். ஒன்று, பத்தி நெறி; மற்றொன்று, விதி நெறி. இரண்டும் இறைவதற்கு உகந்தனவாம்.

இதனால், இறைவன் அன்பினால் வழிபடுவார்க்கு அருள் புரிவான் என்பது கூறப்பட்டது.

3

கற்போலும் நெஞ்சங் கசிந்துருகக் கருணையினால்
நிற்பானைப் போலனன் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளி
நற்பாற் படுத்தென்னை நாடறியத் தான்இங்ஙன்
சொற்பால தானவா தோணோக்கம் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : கல் போலும் நெஞ்சம் - வலிமையான கல்லையொத்த என் மனமானது, கசிந்து உருக - நெந்து உருக, கருணையினால் - இறைவன் தனது திருவருளால், நிற்பானைப் போல - கண் முன்னே நிற்பானைப் போலத் தோன்றி, என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளி - என் மனத்தின்கண்ணே நுழைந்தருளி, என்ன நற்பால் படுத்து - என்னை நன்மைப் பகுதியிற்படுத்தி, நாடு அறிய - உலகம் அறியும் வண்ணம், தான் - அவன், இங்ஙன் சொற்பாலது ஆன ஆ - இவ்வாறு பலரும் பல பேசும் நிலைமையை உடைய பொருள் ஆனவாற்றைச் சொல்லி, தோனோக்கம் ஆடாமோ - நாம் தோனோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : சொல்லாவது, ஒன்றுக்கும் பற்றாத எங்களையும் ஆட்கொண்டான் என்று கூறுவது. இதற்குக் கருணையே காரணமாம் என உணர்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனது பெருங்கருணை கூறப்பட்டது.

4

நிலம்நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மெந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே மீனத்திசை பத்தெனத்தான் ஒருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோனோக்கம் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : தான் ஒருவனுமே - இறைவன் ஒருவனே, நிலம் - நிலமும், நீர் - நீரும், நெருப்பு - தீயும், உயிர் - வாயுவும், நீள் விசும்பு - பெரிய ஆகாயமும், நிலா - சந்திரனும், பகலோன் - சூரியனும், புலன் ஆய மெந்தனோடு - அறிவுருவாய ஆன்மாவும் என்னும், என் வகை ஆய் - எட்டு வகைப் பொருள்களாய், புணர்ந்து நின்றான் - அவற்றோடு கலந்திருப்பவனாய், உலகு ஏழ் என - ஏழுலகங்களெனவும், திசை பத்து என - திக்குகள் பத்தெனவும், தான் பல ஆகி நின்ற ஆ - தான் பல பொருள்களாய் நின்ற வகையைப் பாடி, தோனோக்கம் ஆடாமோ - நாம் தோனோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : நிலம் முதலாய எட்டும் இறைவனது அஷ்ட மூர்த்தம் என்பர். திசை பத்தென்றது, எட்டுத் திசைகளோடு மன்னையும் விண்னையும் கூட்டி என்க.

ஒருவனுமே பலவாகி நின்றது இறைவனாகிய ஒருவனுமே எல்லாப் பொருள்களிலும் நீக்கமற நிறைந்திருத்தலாம்.

இதனால், இறைவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்திருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

5

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயம்
தத்தம் மதங்களில் தட்டுஞெப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்
அத்தன் கருணையினால் தோனோக்கம் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : புத்தன் முதல் ஆய - புத்தன் முதலான, புல் அறிவின் - சிறு அறிவினையுடைய, பல்சமயம் - பல சமயத்தவர், தத்தம் மதங்களில் - தங்கள் தங்கள் சமயங்களில், தட்டுஞெப்புப் பட்டு நிற்க - தடுமாற்றமடைந்து நிற்க, சித்தம் சிவம் ஆக்கி - என் சித்தத்தைச் சிவமயமாகச் செய்து, செய்தனவே - யான் செய்த செயல்களையே, தவம் ஆக்கும் - தவமாகச் செய்த, அத்தன் கருணையினால் - எம் இறைவனது கருணையைப் பாடி, தோனோக்கம் ஆடாமோ - நாம் தோனோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : புத்த சமயம் முதலியன வீடுபேற்றைத் தாராவாகையால், 'புல்லறிவிற் பல் சமயம்' என்றார். அவை முப்பொருளுண்மையைத் தெளிவுபெற உணர்த்தாமையால் 'தட்டுஞெப்புப்பட்டு நிற்க' என்றார். சித்தம் சிவமாதல் ஜீவகரணம் சிவகரணமாதலை. சிவம் விளங்கித் தோன்றவே செய்யும்

செயலெல்லாம் தவமாயின என்பதாம். 'கருணை' என்பது, அதனைப் பாடும் பாடலுக்கு ஆயிற்று. ஆல் உருபு ஒடுருபின் பொருளில் வந்தது.

இதனால், இறைவன் சித்தத்தைச் சிவமாக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

6

தீதீல்லை மாணி சிவகருமம் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் தாதைத்தனைத் தாளிரண்டுஞ்

சேதிப்ப ஈசன் திருவருளால் தேவர்தொழுப்
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோணோக்கம்.

பதப்பொருள் : தீது இல்லை - தீமை சிறிதும் இல்லாத, மாணி - பிரமசாரியாகிய சண்டேஸர நாயனார், சிவகருமாம் சிதைத்தானை - சிவபூசையை அழித்தவனும், சாதியும் வேதியன் - குலத்தால் அந்தனனும், தாதைத்தனை - முறையால் தந்தையுமாகிய எச்சத்தானை, தாள் இரண்டும் சேதிப்ப - கால்கள் இரண்டையும் வெட்ட, பாதகமே - அப்பாவச் செயலாலேயே, ஈசன் திருவருளால் - இறைவனது திருவருளினால், தேவர் தொழு - தேவர்கள் தம்மை வணங்கும்படி, சோறு பற்றின ஆ - இறைவனது பரிகலம் முதலியவற்றைப் பெற்ற வரலாற்றைப் பாடி, தோணோக்கம் - நாம் தோணாக்கம் ஆடுவோம்.

விளாக்கம் : தாதையின் தாள் ஏறிந்த செயல் கொடுமையாயினும், என்னத்தில் கொடுமையில்லையாதவின், 'தீதில்லை மாணி' என்றார். அவர் செய்த செயல் இறை பணியேயாதவின், தீமையும் நன்மையாய் முடிந்தது என்பார், 'பாதகமே சோறு பற்றினவா' என்றார்.

"அரண்டிக் கன்பர் செய்யும் பாவமும் அறம தாகும்
பரண்டிக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவ மாகும்
வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி
நரரினிற் பாலன் செய்த பாதகம் நன்மை யாய்த்தே"

என்ற சிவஞான சித்தியைக் காண்க.

பாதகமே நன்மையானது :

சோழ நாட்டிலே திருச்சேய்ஞலூர் என்ற ஊரில் சண்டேஸர நாயனார் அவதாரம் செய்தார். இவரது பிள்ளைத்திருநாமம் விசாரசருமர் என்பது. இவர் தந்தையின் பெயர் எச்சத்தன். பூர்வ புண்ணியப் பயனாக இவர் இளமையிலே வேத சாத்திரங்களை உணர்ந்தார்; ஒரு நாள் பசுக்களை மேய்க்கும் ஆயன் ஒரு பசுவை அடிக்கக் கண்டார்; அதனைக் கண்டு மனம் பொறாது அன்று முதல் தாமே பசுக்களை மேய்க்கும் பணியை மேற்கொண்டார். பசுக்கூட்டம் பெருகிப் பால் வளமும் மிகுந்தது. பசுக்களிடம் இவர்

காட்டிய பரிவுக்குப் பசுக்களும் இவரைக் கண்டபோது பாலைச் சுரந்தன. இது இறைவனது அபிடேகத்துக்கு ஆகுமென்று நாயனார், மண்ணியாற்றங்கரையில் மணலால் இலிங்கம் அமைத்து, அபிடேகம் செய்து, பூசனை புரிந்து வந்தார். இதனை அறிந்த ஊரார் எச்ச தத்தனிடம் முறையிட்டனர், தந்தையும் மண்ணியாற்றங்கரையில் குரா மரத்தில் மறைந்திருந்து இப்பூசனையைக் கண்டான்; மனம் தாங்கமாட்டாது வெகுண்டு தன் குமாரனைக் கோலால் அடித்தான். அதனையும் உணராது பூசனை புரியவே, காலால் பாற்குடந்தை இடறினான். விசாரசருமர் சிவ பூசைக்கு இடையூறு வந்ததே என்று எண்ணித் தந்தை என்றும் வேதியன் என்றும் பாராது, பக்கத்திலே கிடந்த கோலை எடுத்து ஏறிந்தார். அதுவே மழுவாய் மாறித் தாளைத் துண்டித்தது. இறைவன் ரிடபாருடனாகக் காட்சி கொடுத்துச் சண்டேச நாயனாரைத் தன் மகனாராக 'நாம் உண்ட கலமும் உடுப்பனவும் சூடுவனவும் உனக்காக' என்று சொல்லிச் சண்டேசுர பதவியை அளித்தான். (பெரிய புராணம்).

இதனால், சிவபூசையினது பெருமை கூறப்பட்டது.

7

மானம் அழிந்தோம் மதிமறந்தோம் மங்கைநல்லீர்
வானம் தொழும் தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
ஆனந்தக் கூத்தன் அருள்பெறின்நாம் அவ்வணமே
ஆனந்த மாகிநின் றாடாமோ தோணோக்கம்.

பதப்பொருள் : மங்கை நல்லீர் - மங்கைப்பருவத்தையடைய நல்ல பெண்களே, அடியோம் - அடியோங்கள், ஆனந்தக் கூத்தன் அருள் பெறின் - ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்கின்ற இறைவனது திருவருளைப் பெற்றுள்ளோமென்றால், மானம் அழிந்தோம் - அபிமானம் கெட்டோமாயினோம், மதி மறந்தோம் - நம்மை மறந்தோமாயினோம், ஆகையால், நாம் அவ்வணமே - நாம் அவ்வாறே, வானம் தொழும் தென்னன் - விண்ணுலகத்தவர் வணங்குகின்ற தென்னவனாகிய அவனது, வார்கழலே நினைந்து - நீண்ட வீரகழலையணிந்த திருவடிகளையே நினைந்து, ஆனந்தம் ஆகி நின்று - ஆனந்தமே வடிவாய் நின்று, தோணோக்கம் ஆடாமோ - தோணோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : மானம் அழிதல், உலகப்பற்று அறுதல். மதி மறத்தல், ஆன்மபோதம் கெடுதல், இறைவனது திருவருளைப் பெற்றமையால், உலகப்பற்றை நீங்கினோம் என்பார். 'மானம் அழிந்தோம் மதிமறந்தோம்' என்றார். இனி, இறைவன் திருவடிஞானம் உண்டாயின், பேரின்பம் உண்டாகும் என்பார், 'வார் கழலே நினைந்து ஆனந்தமாகி நின்றாடாமோ' என்றார்.

இதனால், ஆன்மபோதம் அற்று ஆனந்தமாய நிற்றல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

**எண்ணுடை மூவர் இராக்கதர்கள் ஏரிபிழைத்துக்
கண்ணுதல் எந்தை கடைத்தலைமுன் நின்றதற்பின்
எண்ணிலி இந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும்
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்கான் தோனோக்கம்.**

பதப்பொருள் : எண்ணுடை - உயர்வாக எண்ணத் தகுந்த, மூவர் இராக்கதர்கள் - மூவர் அரக்கர்கள், ஏரி பிழைத்து - முப்புரம் ஏரித்தபோது பிழைத்து, கண்ணுதல் எந்தை - நெற்றிக் கண்ணையுடைய எம் தந்தையின், கடைத்தலைமுன் - வாயிற் படியில், நின்றதற்பின் - துவாரபாலகராய் நின்ற பிறகு, எண் இலி இந்திரர் - அளவு கடந்த இந்திரர்களும், எத்தனையோ பிரமர்களும் - எத்தனையோ பிரமதேவர்களும், மண்மிசை - மண்ணை உண்ட, மால் பலர் - அநேக திருமால்களும், மாண்டனர் - இறந்தனர், தோனோக்கம் - என்று நாம் தோனோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : முப்புரம் ஏரித்த போது தப்பிப் பிழைத்த சுதன்மன், சுசீலன், சுபுத்தி ஆகிய மூவரும் எண்ணுடை மூவராவார். சிவபூசையின் பலனாக இறைவன் திருமுன் இவர்களுள் இருவர் துவாரபாலகராகவும், ஒருவர் குடமுழா வாசித்துக்கொண்டும் இருக்கின்றனர். (சிவரகசியம்). இவர்கள் அழியாத் தன்மை பெற்றனர் என்பதாம். ஆனால், இந்திரன் முதலியோர் அழிவர் என்பதைக் காட்ட, 'எண்ணிலி இந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும் மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்' என்றார். 'எண்ணிலி' என்றதில் இகரம் சாரியை.

மால் மண் மிசைந்தது :

கண்ணன், ஆய்ப்பாடியில் யசோதையின் இல்லத்தில் வளரும் போது மன்னை உண்டு விளையாடினான்; தாய் சினந்து கேட்கவே, வாயைத் திறந்து காட்டினான். அப்பொழுது அதில் அகில உலகமும் தெரிந்தது என்பதாம் (பாகவதம்).

இதனால், இறைவன் அருள் பெற்றோர் அழிய மாட்டார் என்பது கூறப்பட்டது.

9

பங்கயம் ஆயிரம் பூவினில்லூர் பூக்குறையத்
தங்கண் இடந்தரன் சேவடிமேல் சாத்தலுமே
சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரம்மாற் கருளியவா
றெங்கும் பரவிநாம் தோணோக்கம் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : ஆயிரம் பங்கயப் பூவினில் - ஆயிரம் தாமரை மலர்களுள், ஒர் பூக் குறைய - ஒரு மலர் குறைய, தம் கண் இடந்து - தமது கண்ணைத் தோண்டி, அரன் சேவடிமேல் சாத்தலுமே - சிவபெருமானது திருவடிமீது சாத்தலும், சங்கரன் - சங்கரனாகிய, எம்பிரான் - எம்மிறைவன், மாற்கு - திருமாலுக்கு, சக்கரம் அருளிய ஆ - சக்கரப்படை அளித்த வரலாற்றை, எங்கும் நாம் பரவி -

எவ்விடத்தும் நாம் துதித்து, தோணோக்கம் ஆடாமோ தோணோக்கம் ஆடுவோம்.

வினாக்கம் : திருமால் கண்ணிடந்து சாத்திய வரலாறு திருச்சாழலில் கூறப்பட்டது. திருமால் பயன் கருதிக் கண்ணிடந்து சாத்திச் சக்கரம் பெற்றமையின், பயன் கருதாது கண்ணிடந்து அப்பிய கண்ணப்பரது செயலுக்கு ஒப்பாகாமை அறிக.

இதனால், திருமால் சிவபூசை செய்து பயன் பெற்றார் என்பது கூறப்பட்டது.

10

காமன் உடலுயிர் காலன்பற் காய்கதிரோன்
நாமகள் நாசிசிரம் பிரமன் கரம்னரியைச்
சோமன் கலைதலை தக்கனையும் எச்சனையுந்
தூய்மைகள் செய்தவா தோணோக்கம் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : காமன் உடல் - மன்மதனை உடலையும், காலன் உயிர் - இயமனை உயிரையும், காய்கதிரோன் பல் - சுடுகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியனைப் பல்லையும், நாமகள் நாசி - கலைமகளை முக்கையும், பிரமன் சிரம் - பிரமனைத் தலையையும், ஏரி கரத்தை - அக்கினி தேவனைக் கைகளையும், சோமன் கலை - சந்திரனைக் கலையையும், தக்கனையும் எச்சனையும் - தக்கனையும் யாக தேவனையும், தலை - தலையையும், தூய்மைகள் செய்தஆல் - பாவத்தைப் போக்கித் தூய்மை செய்த விதத்தைப் பாடி, தோனோக்கம் ஆடாமோ - நாம் தோனோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : காமன் முதலியோர்க்குத் தண்டனை அளித்தது தீமை செய்வதற்காக அன்று, நன்மை புரிவதற்காகவே என்பார். 'தூய்மைகள் செய்தவா' என்றார். காமன் முதலியோரைத் தூய்மை செய்தமையைத் தண்டிக்கப்பட்ட அவர்களது உறுப்புகளின்மேல் வைத்துக் கூறினார். வரலாறுகள் முன்னர்க் கூறப்பட்டன.

இதனால், இறைவனது மறக்கருணை கூறப்பட்டது.

11

பிரமன் அரியென் றிருவருந்தம் பேதைமையால்
பரமம் யாம்பரமம் என்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
அரனார் அழலுருவாய் அங்கே அளவிறந்து
பரமாகி நின்றவா தோனோக்கம் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : பிரமன் அரி என்ற - பிரமன் திருமால் என்று சொல்லப்பட்ட, இருவரும் - அவ்விருவரும், தம் பேதைமையால் - தமது அறியாமையால், யாம் பரமம் யாம் பரமம் - யாமே பரம்பொருள் யாமே பரம்பொருள், என்றவர்கள் - என்று வாது செய்தவர்களுடைய, பதைப்பு ஒடுங்க - செருக்க அடங்க, அரனார் - சிவபெருமானார், அழல் உரு ஆய் - நெருப்புருவாகி, அங்கே - அவ்விடத்தே, அளவு இறந்து - அளவு கடந்து, பரம் ஆகி நின்ற ஆ -

மேலான பொருளாகி நின்ற வரலாற்றைப் பாடி, தோனோக்கம் ஆடாமோ - நாம் தோனோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : பிரமனும் திருமாலும் தாங்களே பரம்பொருள் என்றது, அவர்களது அறியாமையால் என்பார், 'பேதைமையால், பரமம் யாம் பரமம் என்றவர்கள்' என்றார். அவர்கள் சிவபெருமானது அடி முடியைத் தேடிக் காண முடியாமையால் அவனைப் பரம்பொருள் என்று உணர்ந்தனர் என்பார், 'அளவிறந்து பரமாகி நின்றவா' என்றார். 'யாம்' என்றது இருபுறமும் கூட்டப்பட்டது. அரனார் அழலுருவாய் நின்றது. திருவண்ணாமலையில் பரம்பொருள் அயனும் அரியும் அல்லர் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனது அளக்கலாகாத பெருமை கூறப்பட்டது.

12

**ஏழைத் தொழும்பனேன் எத்தனையோ காலமெல்லாம்
பாழுக் கிறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே
ஊழிமுதற் சிந்தாத நன்மணிவந் தென்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோணோக்கம் ஆடாமோ.**

பதப்பொருள் : ஏழைத் தொழும்பனேன் - அறிவில்லாத அடியனாகிய யான், எத்தனையோ காலம் எல்லாம் - எவ்வளவோ கால முழுதும், பரம்பரனைப் பணியாதே - மேலான கடவுளை வணங்காமல், பாழுக்கு இறைத்தேன் - வீணாகக் கழித்தேன், அங்ஙனமிருந்தும்; ஊழி முதல் - ஊழி முதல்வனும், சிந்தாத - அழியாத, நல்மணி - சிறந்த மாணிக்கம் போல்பவனுமாகிய சிவபெருமான், வந்து - ஏழுந்தருளி வந்து, என் பிறவித் தாழை - எனது பிறவியின் வேரை, பறித்த ஆ - பிடுங்கி ஏறிந்த விதத்தைப் பாடி, தோணோக்கம் ஆடாமோ - நாம் தோணோக்கம் ஆடுவோம்.

விளக்கம் : மக்கட்பிறப்பில் பிறந்ததற்குப் பயன் இறைவனை வணங்குதல் வேண்டும். அதனைச் செய்யாது காலங்கழித்தேன் என்பார், 'பாழுக்கிறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே' என்றார். தாள் என்பது எதுகை நோக்கி, 'தாழ்' என வந்தது. தாழ் என்றதற்குப் பிறவியாகிய சிறையின் தாழ் என்று கூறுவாருமூனர்.

இதனால், இறைவனை வணங்கிப் பிறப்பின் பயனை அடைதல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

13

உரைமாண்ட உள்ளொளி உத்தமன்வந் துளம்புகலும்
 கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
 இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்தோடத்
 துரைமாண்ட வாபடித் தோணோக்கம் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : உரை மாண்ட - சொற்கள் தம் ஆற்றல் அடங்குதற்குக் காரணமான, உள்ளொளி - உள்ளொளியாகிய, உத்தமன் - உத்தமனாகிய சிவபெருமான், வந்து - எழுந்தருளி வந்து, உளம் புகலும் - என் மனத்திற்புகுதலும், கரை மாண்ட - கரையற்ற, காமப் பெருங்கடலை - ஆசையாகிய பெரய கடலை, கடத்தலும் - தான்டுதலும், இரை மாண்ட - இரையற்ற, இந்திரியப் பறவை - இந்திரியங்களாகிய பறவைகள், இரிந்து ஓட - அஞ்சி ஓட, துரை மாண்ட ஆ பாடி - நமது தன்முனைப்புக் கெட்ட விதத்தைப் பாடி, தோணோக்கம் ஆடாமோ - நாம் தோணோக்கம் ஆடுவோம்.

வினாக்கம் : உள்ளொளி என்பது ஞானம். இந்திரியத்தைப் பறவை என்றும், இந்திரியத்தால் அனுபவிக்கப்படும் விஷயங்களை இரை என்றும் கூறினார். ஞானம் பெற்றபின் உலக வாதனை இல்லையாதவின், 'இந்திரியப்பறவை இரிந்தோட' என்றார். இந்திரியவழி நில்லாது இறைவழி நிற்றலை, 'துரை மாண்ட' என்றதால் குறிப்பிட்டார். துரை - மிகுதிப்பாடு. அது தன்முனைப்பைக் குறித்தது. சிவஞான சித்தி இரண்டாம் சூத்திரத்து முப்பத்திரண்டாம் செய்யுள் உரையில் சிவஞான சவாமிகள் இதனை எடுத்துக் காட்டியுள்ளமை காண்க.

இதனால், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டோர் உலகவாதனை நீங்குவர் என்பது கூறப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

16. திருப்பொன்னூசல்
 (தில்லையில் அருளிச்செய்தது)

பொற்பலகை மாட்டப்பட்ட ஊஞ்சல் பொன்னூசலாம். ஊசலில் இருந்து ஆடுவோர் பாடும் பாட்டு, ஊசற்பாட்டாகும். ஆட்டுவோர் பாடுதலும் உண்டு.

இவற்றை 'ஊசல் வரி' என வரும் சிலப்பதிகாரப் பாடல்களாலும் பிறவற்றாலும் அறியலாம். இங்கு 'ஊசல்' என்பது ஊசற்பாடலையே குறித்தது.

அருட்சத்தி

உயிர் அருளால் அடைகின்ற தூய்மை; அஃதாவது, திருவருளில் தோய்ந்து பாசத்தினின்றும் நீங்குதல்.

ஓப்புமை பற்றி வந்த ஆறடித்தரவு கொச்சகக்லிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

சீரார் பவளங்கால் முத்தம் கயிறாக
ஏராரும் பொற்பலகை ஏறி இனிதமர்ந்து
நாரா யணன் அறியா நாண்மலர்த்தாள் நாயடியேற்
கூராகத் தந்தருஞும் உத்தர கோசமங்கை
ஆரா அழுதின் அருள்தா ஸிணைபாடிப்
போரார்வேற் கண்மடவீர் பொன்னூச லாடாமோ.

பதப்பொருள் : போர் ஆர் வேல் - போருக்கு அமைந்த கூரிய வேலையொத்த,
கண் - கண்களையுடைய, மடவீர் - பெண்களே, சீர் ஆர் பவளம் - மேன்மை
பொருந்திய பவளம், கால் - கால்களாகவும், முத்தம் கயிறு ஆக - முத்து வடம் கயிறு
ஆகவும் உடைய, ஏர் ஆரும் - அழுகு பொருந்திய, பொன் பலகை ஏறி -
பொன்னாலாகிய ஊஞ்சல் பலகையில் ஏறி, இனிது அமர்ந்து - இனிமையாய் இருந்து,
நாராயணன் அறியா - திருமால் அறியாத, நாள் மலர் தாள் - அன்றலர்ந்த தாமரை
போலும் திருவடியை, நாயடியேன் - நாய் போன்ற அடியேனுக்கு, ஊர் ஆக -
உறைவிடமாக, தந்தருஞும் - தந்தருளின, உத்தரகோச மங்கை - திருவுத்தரகோச
மங்கையில் எழுந்தருளியிருக்கிற, ஆரா அழுதின் - தெவிட்டாத அழுதம்
போன்றவனது, அருள் தாள் இணைபாடி - அருளாகிய இரண்டு திருவடியைப்
புகழ்ந்து பாடி, பொன்னூசல் ஆடாமோ - நாம் பொன்னாலாகிய ஊஞ்சலில் இருந்து
ஆடுவோம்.

விளக்கம் : பவளம் கால், முத்தம் கயிறு, பொன் பலகை என்றது, ஊஞ்சலாடி
விளையாடும் பெண்களின் செல்வச் சிறப்பைக் காட்டுகிறது. நாண்மலர்த்தாளை

ஊராகத் தருதலாவது, இறைவன் தனது திருவடியை உயிர்கட்கு உறைவிடமாகக் கொடுத்து இன்பந்துய்க்கச் செய்தல், 'நாராயணன் அறியா' என்றதால் திருவடிச் சிறப்பு விளங்குகிறது.

இதனால், இறைவனது திருவடியைப் பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

மூன்றங் கிலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான்தங்கு தேவர்களங் காணா மலரடிகள்
தேன்தங்கித் தித்தித் தமுதாறித் தான்தெளிந்தங்
கண்தங்கி நின்றுருக்கும் உத்தர கோசமங்கைக்
கோன்தங் கிடைமருது பாடிக் குலமஞ்ஞை
போன்றங் கணநடையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : குலமஞ்ஞை போன்று - உயர்ந்த மயிலைப் போன்ற சாயலைப் பெற்று, அனநடையீர் - அன்னத்தைப் போன்ற நடையையுடைய பெண்களே, இலங்கு - விளங்குகின்ற, மூன்று நயனத்தன் - மூன்று கண்களையுடையவனும், மூவாத - கெடாத, வான்தங்கு தேவர்களும் - விண்ணுலகில் தங்கியிருக்கும் தேவர்களும், காணா - காணாவொண்ணாத, மலர் அடிகள் - தாமரை போன்ற திருவடிகள், தேன் தங்கி - தேன் கலந்தது போன்று, தித்தித்து - இனித்து, அமுதாறி - அமுதாய் ஊற்றெடுத்து, தான் - அது, தெளிந்து - விளங்கி, ஊன் தங்கி நின்று - உடலில் பொருந்தி, உருக்கும் - உருக்குகின்ற, உத்தரகோச மங்கைக் கோன் - திருவத்தரகோச மங்கைக்குத் தலைவனுமாகிய இறைவன், தங்கு - எழுந்தருளியிருக்கும், இடைமருது பாடி - திருவிடைமருதாரைப் பாடி, பொன்னூசல் ஆடாமோ - நாம் பொன்னலாகிய ஊஞ்சலில் இருந்து ஆடுவோம்.

விளக்கம் : தோற்றத்துக்கு மயிலையும், நடைக்கு அன்னத்தையும் பெண்களுக்கு உவமையாகக் கூறினார். அங்கு, அசைகள். 'மூவாத திருவடிகள்' என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அது தேனாய்த் தித்தித்து அமுதாய ஊறித் தெளிவாய்த் தோன்றியதுமன்றி, ஊனினையும் உருக்கிற்று என்பார், 'ஊன்தங்கி நின்றுருக்கும்' என்றார். 'ஊனினை உருக்கி' என்று பின்னரும் கூறுவார்.

இதனால், இறைவனது ஊரைப் பாடவேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

2

முன்னாறும் ஆதியு மில்லான் முனிவர்குழாம்
பன்னாறு கோடி இமையோர்கள் தாம்நிற்பத்
தன்னீ ஹெனக்கருளித் தன்கருணை வெள்ளத்து
மன்னாறு மன்னுமணி யுத்தர கோசமங்கை
மின்னேறு மாட வியன்மா ஸிகைபாடிப்
பொன்னேறு பூண்முலையீர் பொன்னாசல் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : பொன் ஏறு - பொன் பொருந்திய, பூண் முலையீர் - ஆபரணங்கள் அணிந்த தனங்களையுடைய பெண்களே, முன் - நினைக்கப்பட்ட, ஈறும் ஆதியும் இல்லான் - முடிவும் முதலும் இல்லாதவன், முனிவர் குழாம் - முனிவர் கூட்டமும், பல் நாறு கோடி இமையோர்கள் - பல நாறு கோடி விண்ணவரும், தாம் நிற்ப - தாங்கள் ஏமாறி நிற்க, தன் நீறு - தனது விபூதியை, எனக்கு அருளி - எனக்கு அளித்து, தன் கருணை வெள்ளத்து - தனது அருள் வெள்ளத்திலே, மன் ஊறு - மிகுதியாக ஆழந்து கிடக்கும்படி, மன்னும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, மணி உத்தரகோச மங்கை - அழகிய உத்தரகோச மங்கையின்கண் உள்ள, மின் ஏறும் மாடம் - மேகங்கள் தவழும்படியான மாடங்களையுடைய, வியன்மாளிகை பாடி - அகன்ற கோயிலைப் பாடி, பொன்னாசல் ஆடாமோ - நாம் பொன்னாலாகிய ஊஞ்சலில் இருந்து ஆடுவோம்.

வினாக்கம் : நீறு அளிப்பது ஆட்கொள்ளுதலைக் குறிக்கும். கோயிலில் வாயிலிலும் பிற இடங்களிலும் மாடங்கள் உண்டு; அவை மிக உயரமாய் இருக்கின்றன என்பதைக் காட்ட, 'மின்னேறு மாடம்' என்றார். உத்தரகோச மங்கையிலுள்ள இறைவனது ஆலயம் மிகப் பெரியது ஆதலின், 'வியன் மாளிகை' என்றார்.

இதனால், இறைவனது ஆலயத்தைப் பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

நஞ்சமர் கண்டத்தன் அண்டத் தவர்நாதன்
மஞ்சதோய் மாடமணி உத்தர கோசமங்கை

அஞ்சொலாய் தன்னோடுங் கூடி அடியவர்கள்
 நெஞ்சளே நின்றமுத முறிக் கருணைசெய்து
 துஞ்சல் பிறப்பறுப்பான் தூய புகழ்பாடிப்
 புஞ்சமார் வெள்வளையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : புஞ்சம் ஆர் - தொகுதியாகப் பொருந்திய, வெள்வளையீர் - வெண்மையான வளையலை அணிந்த பெண்களே, நெஞ்சு அமர் கண்டத்தன் - விடம் தங்கிய கண்டத்தையுடையவனும், அண்டத்தவர் நாதன் - தேவலோகத்தார்க்குத் தலைவனும், மஞ்சு தோய் - மேகங்கள் படிகின்ற, மாடம் - மேல் மாடங்களையுடைய, மணி - அழகிய, உத்தரகோச மங்கை - திருவுத்தரகோச

மங்கையில், அம்சொல்லாளோடும் கூடி - இனிய மொழியையுடைய உமாதேவியோடும் கூடி, அடியவர்கள் நெஞ்சளே நின்று - அடியாரது மனத்துள்ளே நிலைத்து நின்று, அமுதம் ஊறி - அமுதம் சுரந்து, கருணை செய்து - திருவருள் புரிந்து, துஞ்சல் பிறப்பு அறுப்பான் - இறப்பு பிறப்புகளை அறுப்பவனுமாகிய இறைவனது, தூய புகழ் பாடி - தூய்மையான புகழினைப் பாடி, பொன்னூசல் ஆடாமோ - நாம் பொன்னாலாகிய ஊஞ்சலில் இருந்து ஆடுவோம்.

விளக்கம் : 'வெள்வளை' என்பது, சங்கினாலாகிய வளை என்பதாம். 'அஞ்சொலாள் தன்னோடுங்கூடி' என்றது, உத்தர கோச மங்கையில் தமக்கு அம்மையப்பனாகக் காட்சி கொடுத்ததை மனத்துட்கொண்டு என்பதாம். 'நெஞ்சளே அமுதமுறி' என்றது இறை அனுபவம். இறைவனது புகழே குறைவற்ற புகழ் ஆதலின், 'தூய புகழ்' என்றார்

இதனால், இறைவனது புகழைப் பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

ஆணோ அவியோ அரிவையோ என்றிருவர்
 காணக் கடவுள் கருணையினால் தேவர்குழாம்
 நாணாமே உய்யஆட் கொண்டருளி நஞ்சதனை
 ஊணாக உண்டருளும் உத்தர கோசமங்கைக்

**கோணார் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன் குணம்பரவிப்
பூணார் வனமுலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.**

பதப்பொருள் : பூண் ஆர் - ஆபரணங்கள் நிறைந்த, வனமுலையீர் - அழகிய தனங்களையுடைய பெண்களே, ஆணோ - ஆண் இனமோ, அவியோ - அவி இனமோ, அரிவையோ - பெண்ணினமோ, என்று - என்று. இருவர் காணாக் கடவுள் - அயன் மாலாகிய இருவரும் காண முடியாத கடவுளும், கருணையினால் - தன் பெருங்கருணையால், தேவர் குழாம் - தேவர் கூட்டம், நாணாமே - நாணம் அடையாமல், உய்ய - பிழைக்கும்படி, ஆட்கொண்டருளி - அடிமை கொண்டருளி, நஞ்சுதனை - பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலகால விடத்தை, ஊன் ஆக உண்டருளும் - உணவாக உண்டருளின, உத்தரகோச மங்கை - திருவுத்தரகோச மங்கையிலுள்ள, கோண் ஆர் பிறை - வளைவுள்ள பிறையையனிந்த, சென்னி - சடையையுடைய, கூத்தன் - கூத்தனுமாகிய இறைவனது, குணம் பரவி - குணத்தைத் துதித்து, பொன்னூசல் ஆடாமோ - நாம் பொன்னாலாகிய ஊஞ்சவில் இருந்து ஆடுவோம்.

விளக்கம் : திருவண்ணாமலையில் ஆண் பெண் வடிவின்றிச் சோதியாய்த் தோன்றிக் காட்சியளித்தான் / பெருமானாதலின், 'ஆணோ அவியோ அரிவையோ என்றிருவர் காணாக் கடவுள்'

என்றார். நஞ்சை உண்டதும், பிறையை அனிந்ததும் இறைவனது பெருங்கருணை என்பதாம். ஆலகால விடத்திற்கு அஞ்சி ஓடி வந்த தேவர்களை இகழாது அபயம் அனித்தும், அவர்கள் வேண்டுகோளை ஏற்று நஞ்சை உண்டும் காத்தருளினமையால், 'நாணாமே உய்ய ஆட்கொண்டருளி' என்றார். சென்னி, ஆகுபெயர்.

இதனால், இறைவனது குணத்தைப் பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

மாதாடு பாகத்தன் உத்தர கோசமங்கைத்
தாதாடு கொன்றைச் சடையான் அடியாருள்
கோதாட்டி நாயேனை ஆட்கொண்டென் தொல்பிறவித்
தீதோடா வண்ணந் திகழப் பிறப்பறுப்பான்

காதாடு குண்டலங்கள் பாடிக் கசிந்தன்பால்
போதாடு பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : போது ஆடு - தாமரை அரும்பு போன்ற, பூண்முலையீர் - அணிகளோடு கூடிய தனங்களையுடைய பெண்களே, மாது ஆடு பாகத்தன் - மங்கைதங்கு பங்கையுடையவனும், உத்தரகோச மங்கை - திருவுத்தரகோச மங்கையிலுள்ள, தாது ஆடு கொன்றைச் சடையான் - மகரந்தங்களையுடைய கொன்றை மாலையை அணிந்த சடையையுடையவனும், அடியார் உள் - தன்னடியார்களுள்ளே, நாயேனை - நாய் போன்ற என்னை, கோதாட்டி - சீராட்டி, ஆட்கொண்டு - அடிமை கொண்டு, என் தொல் பிறவித் தீது - என் முற்பிறப்பில் உண்டாகிய வினை, ஓடாவண்ணம் - மேலெழுந்து பற்றாதபடி, திகழு - யான் ஞானத்தோடு விளங்க, பிறப்பு அறுப்பான் - பிறவித்தனையை அறுப்பவனுமாகிய இறைவனது, காது ஆடு குண்டலங்கள் பாடி - திருச்செவிகளில் ஆடுகின்ற குண்டலங்களைப் பாடி, அன்பால் கசிந்து - அன்போடு உருகி, பொன்னூசல் ஆடாமோ - நாம் பொன்னாலாகிய ஊஞ்சலில் இருந்து ஆடுவோம்.

விளக்கம் : தனங்களுக்கும் தாமரை அரும்பு உவமை கூறப்படுமாதலின், போது என்றதற்குத் தாமரை அரும்பு என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பல பிறவிகளில் செய்த வினைகள் அறவே, பிறவித் துன்பம் அறுமாதலின், 'என் தொல்பிறவித் தீதோடா வண்ணம் பிறப்பறுப்பான்' என்றார்.

இதனால், இறைவனது அணியைப் பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

உன்னற் கரியதிரு வுத்தர கோசமங்கை
மன்னிப் பொலிந்திருந்த மாமறையோன் தன்புகழே
பன்னிப் பணிந்திறைஞ்சப் பாவங்கள் பற்றறுப்பான்.

அன்னத்தின் மேலேறி ஆடும் அணிமயில்போல்
என்னத்தன் என்னையும் ஆடு கொண்டான் எழில்பாடிப்
பொன்னொத்த பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : பூண் - அணிகளை அணிந்த, பொன் ஒத்த - பொன்னை நிகர்த்த, முலையீர் - தனங்களையுடைய பெண்களே, உன்னற்கு அரிய - நினைத்தற்கரிய, திருவுத்தர கோசமங்கை - திருவுத்தரகோச மங்கையில், மன்னி - நிலைபெற்று பொலிந்திருந்த - விளங்குகின்ற, மாமறையோன் - பெருமையுள்ள வேதியனும், தன் புகழே - தனது புகழினையே, பன்னி - பலகாலும் சொல்லி, பணிந்து இறைஞ்ச - தாழ்ந்து வணங்க, பாவங்கள் - பாவங்களின், பற்று அறுப்பான் - பிடிப்பை ஓழிப்பவனும், என் அத்தன் - என் அப்பனும், என்னையும் ஆட்கொண்டான் - என்னையும் ஒரு பொருளாக அடிமை கொண்டவனுமாகிய இறைவனது, எழில் பாடி - அழகினைப் பாடி, அன்னத்தின்மேல் ஏறி ஆடும் - அன்னப்பறவையின்மீது ஏறி ஆடுகின்ற, அணி மயில் போல் - அழகிய மயிலைப்போன்று, பொன்னாசல் ஆடாமோ - நாம் பொன்னாலாகிய ஊஞ்சலில் ஏறி இருந்து ஆடுவோம்.

விளக்கம் : சுணங்கு பூத்த தனங்கட்குப் பொன்னை உவமை கூறினார் என்க. 'உன்னற்கரிய' என்றதனால், உத்தரகோச மங்கையின் சிறப்பு விளங்கிற்று என்க. இறைவனது பொருள்சேர் புகழே இடைவிடாது பாடினால், பற்றி நின்ற பாவத் தொடர்புகளை அறுப்பான் என்பார், 'தன் புகழே பன்னிப் பணிந்திறைஞ்சப் பாவங்கள் பற்றறுப்பான்' என்றார். 'பற்றி நின்ற பாவங்கள் பாற்ற வேண்டின்' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கையும் காண்க. அன்னம் ஊஞ்சலுக்கும், அணிமயில் அதில் ஆடும் பெண்களுக்கும் உவமை. ஊஞ்சல் மெல்லென அசையும் தன்மையுடைமை பற்றி, அதற்கு அசையும் நடையை உடைய அன்னம் உவமையாயிற்று. இனி, 'மயில் போல் அத்தன்' என்று இயைத்து, 'வெள்விடையின்மேல் செம்மையான நிறத்துடன் அம்பிகையோடு வரும் அத்தன்' என்று பொருள் கூறுவாரும் உளர். இதற்கு, 'மணிமயில்' என்று பிரித்தல் வேண்டும். மணி - மாணிக்கம்.

இதனால், இறைவனது அழகைப் பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

கோல வரைக்குடுமி வந்து குவலைத்துச்
சால அமுதுண்டு தாழ்க்டலில் மீதெழுந்து
ஞால மிகப்பரிமேற் கொண்டு நமையாண்டான்
சீலந் திகழுந்திரு வுத்தர கோசமங்கை

மாலுக் கரியாணை வாயார் நாம்பாடிப்
பூலித் தகங்குழைந்து பொன்னூசல் ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : ஞாலம் மிக - உலகம் உய்யும்படி, கோல வரைக் குடுமி - அழகிய கயிலை மலையின் உச்சியினின்றும், குவலயத்து - நிலவுலகில், வந்து - இறங்கி வந்து, சால அமுது உண்டு - வந்தி தரும் பிட்டினை நிரம்ப உண்டும், தாழ்க்கடவில் - மிக ஆழமான கடவில், மீது எழுந்து - வலைஞாய்க் கட்டுமரத்தின்மீது ஏறியும், பரிமேற்கொண்டு - பரிமேலழகனாய்க் குதிரைமீது வந்தும், நமை ஆண்டான் - நம்மையாண்டருளினவனாகிய, சீலம் திகழும் - நல்லொழுக்கம் விளங்குகின்ற, திருவுத்தரகோச மங்கை - திருவுத்தரகோசமங்கையிலுள்ள, மாலுக்கு அரியானை - திருமாலுக்கும் காணுதற்கு அருமையான இறைவனை, நாம் வாயாரப் பாடி - நான் வாய் நிரம்பப் பாடி, பூலித்து - உடல் பூரித்து, அகம் குழைந்து - மனம் நெகிழ்ந்து, பொன்னூசல் ஆடாமோ - பொன்னாலாகிய ஊஞ்சலில் ஏறி ஆடுவோம்.

விளக்கம் : கயிலையினின்றும் இறங்கி வந்து பிட்டமுது உண்டதும், அலைகடல்வாய் மீன் விசிறியதும், பரிமேல் அழகனாய் வந்ததும் இறைவன் திருவிளையாடல்களாம். அடியார்பொருட்டு எளிமையாக வந்தான் எனினும் மிகப்பெரியவன் என்பார், 'மாலுக் கரியாணை' என்றார். உடல் பூரித்தலும், உள்ளங்குழைதலும் அவனைப் பாடுதலால் உண்டாம் பயனாம். 'பூரித்து' என்பது, எதுகை நோக்கிப் 'பூலித்து' எனத் திரிந்தது.

இதனால், இறைவன் திருவிளையாடல்களைப் பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

தெங்குலவு சோலைத்திரு உத்தர கோசமங்கை
தங்குலவு சோலைத் தனியுருவம் வந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட்கொள்வான்
பங்குலவு கோதையுங் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பரவிப்
பொங்குலவு பூண்முலையீர் பொன்னூசல ஆடாமோ.

பதப்பொருள் : பொங்கு உலவு - விளக்கம் பொருந்திய, பூண் முலையீர் - ஆபரணங்களை அணிந்த தனங்களையுடைய பெண்களே, தெங்கு உலவு சோலை - தென்னை மரங்கள் பரவியுள்ள சோலையையுடைய, திருவுத்தரகோச மங்கை - திருவுத்தர கோச மங்கையில், தங்கு உலவு சோதி - தங்குதல் பொருந்திய ஒளி மயமான, தனி உருவம் வந்தருளி - ஓப்பற்ற திருவுருத்தை உடைய இறைவன் வந்தருளி, எங்கள் பிறப்பு அறுத்திட்டு - எங்கள் பிறவியைத் தொலைத்து, எம் தரமும் - எம் போல்வாரையும், ஆட்கொள்வான் - அடிமை கொள்ஞூம்பொருட்டு, பங்கு உலவு கோதையும் - ஒரு பாகத்தில் பொருந்திய மங்கையும், தானும் -

தானுமாய்த் தோன்றி, பணிகொண்ட - என் குற்றேவலைக் கொண்ட, கொங்கு உலவு - மணந்தங்கிய, கொன்றை - கொன்றை மாலையனிந்த, சடையான் - சடையையுடையவனது, குணம் பரவி - குணத்தைப் புகழ்ந்து, பொன்னூசல் ஆடாமோ - நாம் பொன்னாலாகிய ஊஞ்சலில் ஏறி ஆடுவோம்.

விளக்கம் : இறைவனது உருவம் ஓப்பற்ற சோதிப் பிழம்பாதலின், 'சோதித் தனியுருவம்' என்றார். ஆனால், உத்தரகோசமங்கையில் அடிகளுக்கு அம்மையப்பனாகக் காட்சி கொடுத்தானாதலின், 'பங்குலவு கோதையும் தானும்' என்றார், 'உருவம்' என்றது, உருவத்தை உடையவனைக் குறித்தது.

இதனால் இறைவனது குணத்தைப் பாட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

17. அன்னைப்பத்து (தில்லையில் அருளிச்செய்தது)

தலைவியின் நிலையைத் தோழி செவிலிக்குச் கூறுவது போலச் செய்யப்பட்டது இப்பகுதி. செவிலி, வளர்ப்புத்தாய். இதில் அன்னை என்றது தோழியை நோக்கித் தலைவி கூறியது. என்னும் என்பது மாத்திரம் தோழியினது கூற்று. ஏனையவை தலைவி கூற்று. அன்னை என்று பல முறையும் விளித்துக் கூறியதாகச் சொல்லப்படுவதால், 'அன்னைப்பத்து' எனப்பட்டது. தலைவி தோழியை, 'அன்னை'

என்று அழைத்தல் பொருந்தும் என்பதனை, "அன்னை என்னை" என்னும் சூத்திரத்தால் உணரப்படும். (தொல், பொருள், பொருளியல் - 52).

ஆத்தும பூரணம்

ஆன்மா சிவனுடனே நிறைந்து நிற்றல்.

கலி விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வேத மொழியர்வென் ணீற்றர்செம் மேனியர்
நாதப் பறையினர் அன்னை என்னும்
நாதப் பறையினார் நான்முகன் மாலுக்கும்
நாதரிந் நாதனார் அன்னை என்னும்.

பதப்பொருள் : அன்னை - தாயே, வேதமொழியர் - (என்னால் காணப்பட்டவர்) வேதங்களாகிய சொல்லையுடையவர், வென்ணீற்றர் - வென்மையான திருநீற்றினை அணிந்தவர், செம்மேனியர் - செம்மையான திருமேனியை உடையவர், நாதப்பறையினர் - நாதமாகிய பறையினையுடையவர், என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள், மேலும், அன்னை - தாயே, நாதப்பறையினர் இந்நாதர் - நாதமாகிய பறையையுடைய இத்தலைவரே, நான்முகன் மாலுக்கும் - பிரம விட்டுணுக்களுக்கும், நாதர் - தலைவராவார், என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

விளக்கம் : நாதப்பறையினர் என்றது, நாத தத்துவத்திடத்து ஒலிக்கும் ஓங்கார ஒலியையே பறை முழுக்கமாக உடையவர் என்பதாம். நான்கடிகளும் அளவடிகளேயாய் இருத்தல்பற்றி, இச்செய்யுள்களைக் 'கலி விருத்தம்' என்பர்.

இதனால், இறைவன், நான்முகன் மாலுக்கும் நாதன் என்பது கூறப்பட்டது.

கண்ணஞ் சனத்தர் கருணைக் கடவினர்
உண்ணின் றுருக்குவர் அன்னை என்னும்

உண்ணின் றுருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தக்
கண்ணீர் தருவரால் அன்னே என்னும்.

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, கண் அஞ்சனத்தர் - (என்னால் காணப்பட்டவர்) கண்ணில் தீட்டப்பட்ட மையையுடையவர், கருணைக் கடவினர் - கருணைக்கடலாயிருப்பவர், உள் நின்று உருக்குவர் - உள்ளத்தில் நின்று உருக்குவர், என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள்; மேலும், அன்னே - தாயே, உள் நின்று உருக்கி - உள்ளத்தில் நின்று உருக்கி, உலப்பு இலா - அழிவில்லாத, ஆனந்தக்கண்ணீர் - இன்பக் கண்ணீரை, தருவர் - உண்டாக்குவர், என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

விளக்கம் : ஒரு பாகம் அம்மையின் வடிவமாய் இருத்தல் பற்றி,
'கண்ணஞ்சனத்தர்' என்றார். உள் நின்று உருக்குதலாவது, உயிருக்குயிராய் இருந்து ஆன்மபோதம் கெடும்படி செய்தலாம். ஆல், அசை.

இதனால், இறைவன் நினைந்துருகும் அடியாரை நைய வைப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

2

நித்த மணாளர் நிரம்ப அழகியர்
சித்தத் திருப்பரால் அன்னே என்னும்
சித்தத் திருப்பவர் தென்னன் பெருந்துறை
அத்தர் ஆனந்தரால் அன்னே என்னும்.

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, நித்த மணாளர் - (என்னால் காணப்பட்டவர்) என்றும் மணவாளக் கோலமுடையவர், நிரம்ப அழகியர் - பேரழகை உடையவர், சித்தத்து இருப்பவர் - என் மனத்தில் இருப்பவர், என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள்; மேலும், அன்னே - தாயே, சித்தத்து இருப்பவர் - என் மனத்தில் இருக்கின்ற அவர், தென்னன் பெருந்துறை அத்தர் - தென்னாட்டில் உள்ள பெருந்துறைக்கடவுள், ஆனந்தர் - ஆனந்த வடிவினர், என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

வினாக்கம் : நித்திய கலியாணசுந்தரராதவின், 'நித்த மணாளர்' என்றார். ஆனந்தர் என்றதற்கு ஆனந்தந்தருபவர் என்ற பொருளும் கொள்ளலாம்.

இதனால், இறைவன், அடியார் மனத்தைக் கோயிலாகக் கொள்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

3

ஆடரப் பூணுடைத் தோல்பொடிப் பூசிற்றோர்
வேடம் இருந்தவா றன்னே என்னும்
வேடம் இருந்தவா கண்டுகண் டென்னுள்ளம்
வாடும் இதுவென்னே அன்னே என்னும்.

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, பூண் ஆடு அர - (என்னால் காணப்பட்டவருக்கு) ஆபரணமாகிய ஆடும் பாம்பும், உடைத்தோல் - உடையாகிய புலித்தோலும், பூசிற்றுப்பொடி - பூசப்பட்டதாகிய திருநீறும் அமைந்த, ஓர் வேடம் இருந்தவாறு - ஓர் ஒப்பற்ற வேடம் இருந்தவாறு என்னே, என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள்; மேலும், அன்னே - தாயே, வேடம் இருந்த ஆ கண்டுகண்டு - அவ்வேடம் இருந்த விதத்தை நோக்கி நோக்கி, என் உள்ளம் வாடும் - என் மனம் வாடுகின்றது, இது என்னே - இது என்ன காரணம். என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

வினாக்கம் : பாம்பணியும் தோல் ஆடையும் வெண்ணீற்றுப் பூச்சும் வியப்பை விளைவிக்கின்றன என்பாள், 'ஓர்வேடம் இருந்தவாறு' என்றாள். 'என்னே' என்பது சொல்லெச்சம். 'இக்கோலம் நம்பொருட்டன்றி நாதன்பொருட்டன்று,' என்று எண்ணும் போது என் உள்ளம் மெலிகிறது என்பாள், 'கண்டுகண்டு என்னுள்ளம் வாடும்' என்றாள்.

இதனால், இறைவன் வேடத்தில் அருமை கூறப்பட்டது.

4

நீண்ட கரத்தர் நெறிதரு குஞ்சியர்
பாண்டிநன் னாடரால் அன்னே என்னும்

**பாண்டிநன் னாடர் பரந்தெழு சிந்தையை
ஆண்டன்பு செய்வரால் அன்னே என்னும்.**

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, நீண்ட கரத்தர் - (என்னால் காணப்பட்டவர்) நீண்ட கையினையுடையவர், நெறிதரு குஞ்சியர் - வளைவுடைய சடையை உடையவர், நல் பாண்டி நாடர் - நல்ல பாண்டிய நாட்டையுடையவர், என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள்; மேலும், அன்னே - தாயே, நல்பாண்டி நாடர் - நல்ல பாண்டி நாட்டையுடைய அவர், பரந்து எழு சிந்தையை - விரிந்து செல்லுகின்ற மனத்தை, ஆண்டு அன்பு செய்வர் - அடக்கியாண்டு அருள் செய்வர், என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

விளக்கம் : இறைவனுக்குப் பாண்டி நாடே பழம்பதியாதவின், 'பாண்டி நன்னாடர்' என்றாள். 'வேகங்கெடுத்தாண்ட வேந்தன்' ஆதவின், 'பரந்தெழு சிந்தையை ஆண்டன்பு செய்வர்' என்றாள்.

இதனால், இறைவன் பாண்டி நாட்டையுடையவன் என்பது கூறப்பட்டது,

5

**உன்னற் கரியசீர் உத்தர மங்கையர்
மன்னுவ தென்னெஞ்சில் அன்னே என்னும்
மன்னுவ தென்னெஞ்சில் மாலயன் காண்கிலார்
என்ன அதிசயம் அன்னே என்னும்.**

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, உன்னற்கு அரிய - நினைத்தற்கு அருமையான, சீர் உத்தர மங்கையர் - சிறப்புப் பொருந்திய திருவுத்தர கோசமங்கையையுடையவர், என் நெஞ்சில் மன்னுவது - என் நெஞ்சில் நிலை பெற்றிருப்பார், என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள்; மேலும், அன்னே - தாயே, மால் அயன் காண்கிலார் - திருமால் அயனாலும் காண முடியாதவர், என் நெஞ்சில் மன்னுவது - என் நெஞ்சில் நிலைபெற்றிருப்பது, என்ன அதிசயம் - என்ன ஆச்சரியம், என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

விளக்கம் : 'உத்தரகோச மங்கை' என்பது. 'உத்தர மங்கை' எனக் குறைந்து நின்றது. இறைவன் உறைகின்ற இடத்தின் பெருமையைக் காட்ட, 'உன்னற்கரிய சீர்

உத்தர மங்கையர்' என்றாள். அத்துணைப் பெருமையான இடத்தை விட்டு என் நெஞ்சில் உறைகின்றான் என்பாள், 'மன்னுவது என் நெஞ்சில்' என்றாள். மன்னுதல் என்றது, இடைவிடாது இருத்தல் என்றபடி, 'இமைப் பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான்' என்றதையும் நோக்குக.

இதனால், இறைவன் அடியார் நெஞ்சில் இமைப்போதும் நீங்காது உறைவான் என்பது கூறப்பட்டது.

6

வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் வெண்டிரு முண்டத்தர்
பள்ளிக்குப் பாயத்தர் அன்னே என்னும்
பள்ளிக்குப் பாயத்தர் பாய்பரி மேற்கொண்டென்
உள்ளங் கவர்வரால் அன்னே என்னும்.

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் - (என்னால் காணப்பட்டவர்) வெள்ளைக் கூடையையுடையவர், வெள் திருமுண்டத்தர் - வெள்ளிய திருநீறனிந்த நெற்றியையுடையவர், பள்ளிக் குப்பாயத்தர் - குதிரையேற்றத்திற்கு உரிய சட்டையை அணிந்தவர், என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள்; மேலும், அன்னே - தாயே, பள்ளிக் குப்பாயத்தர் - குதிரையேற்றத்திற்கு உரிய சட்டையை அணிந்தவர், பாய் பரிமேல் கொண்டு - பாய்ந்து செல்லும் குதிரைமேல் வந்து, என் உள்ளாம் கவர்வர் - என் மனத்தைக் கவர்வர், என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

விளக்கம் : இறைவனுக்குத் துறவிகட்குரிய கல்லாடையே அன்றி, பிரமசாரிகட்கு உரிய வெள்ளாடையும் உண்டு ஆதலின், 'வெள்ளைக் கலிங்கத்தர்' என்றார். 'பள்ளிக்குப்பாயத்தர்' என்பதற்குப் பள்ளிகொள்வானாகிய திருமாலின் அவதாரங்

களாகிய நரசிங்கமூர்த்தி, வாமன மூர்த்தி இவர்களது தோலை உரித்துப் போர்த்த போர்வையையுடையவர் என்றும் பொருள் கூறவர்.

உள்ளம் கவர்தலாவது, பக்குவான்மாக்களது சீவகரணங்களைக் கவர்ந்து சிவகரணமாகச் செய்தல். 'என் உள்ளங்கவர் கள்வன்' என்ற திருஞானசம்பந்தர் வாக்கையும் காண்க.

இதனால், இறைவன் பக்கவான்மாக்களது உள்ளத்தைக் கவர்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

7

தாளி அறுகினர் சந்தனச் சாந்தினர்
ஆளொம்மை ஆள்வரால் அன்னே என்னும்
ஆளொம்மை ஆளும் அடிகளார் தங்கையில்
தாள மிருந்தவா றன்னே என்னும்.

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, தாளி அறுகினர் - (என்னால் காணப்பட்டவர்) தாளி அறுகம்புல்லினால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை அணிந்தவர், சந்தனச் சாந்தினர் - சந்தனக் கலவையைப் பூசியவர், ஆள் எம்மை ஆள்வர் - அடிமையாக எங்களை ஆண்டருளுவர், என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள்; மேலும், அன்னே - தாயே, ஆள் எம்மை ஆளும் - அடிமையாக எங்களை ஆண்டருளுகின்ற, அடிகளார்தம் கையில் - தலைவர் கையில், தாளம் இருந்தவாறு - தாளம் இருந்த விதம் என்னே! என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

விளக்கம் : தாளி அறுகு - அறுகம்புல்லில் ஓரு வகை, கணுக்களில் கிளைப்பது. தில்லையில் நடராஜப்பெருமானுக்குச் சந்தன அபிடேகமானதும் அறுகு மாலை சார்த்துவதும் இன்றும் காணலாம்; அது மிகவும் கவர்ச்சியாய் இருக்குமாதவின், 'ஆள் எம்மை ஆள்வர்' என்றாள்.

இதனால் வீணையையுடைமை போல, தாளத்தையும் உடையன் என்பதை, 'தமிழின் நீர்மை பேசிக் தாளம் வீணை பண்ணி' என்ற ஞானசம்பந்தர் வாக்கினால் அறிக.

இறைவன், இறைவன் அடியார்களை ஆளாகக் கொண்டு ஆள்வன் என்பது கூறப்பட்டது.

தையலோர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர்
 ஜயம் புகுவரால் அன்னே என்னும்
 ஜயம் புகுந்தவர் போதலும் என்னுள்ளம்
 நையுமிது வென்னே அன்னே என்னும்.

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, தையல் ஓர் பங்கினர் - (என்னால் காணப்பட்டவர்) பெண்ணை ஒரு பாகத்திலுடையவர், தாபத வேடத்தர் - தவவேடத்தையுடையவர், ஜயம் புகுவர் - பிச்சை

ஏற்பார், என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள்; மேலும், அன்னே - தாயே, அவர் ஜயம் புகுந்து போதலும் - அவர் பிச்சை எடுத்துத் தெருவில் போகும் போது, என் உள்ளம் நையும் - என் மனம் வருந்தும், இது என்னே - இது என்ன காரணம், என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

விளக்கம் : இது தையலோர் பங்கும் தாபத வேடமும் ஆகிய முரண்பட்ட வேடங்களை ஒருவனே மேற்கொள்ளுதலைக் காட்டுகிறது. ஜயம் புகுந்தவர் போகின்றதைக் கண்டு உள்ளம் நைதலும் இயல்புக்கு மாறாக உள்ளதே என்பாள், 'என் உள்ளம் நையுமிது என்னே' என்றாள். ஜயம் புகுதல், ஆன்ம போதத்தை ஏற்கவேயாம். உள்ளம் நைதல். தற்போதம் கெட்ட பின் உண்டாகும் மனநெகிழ்ச்சி.

இதனால், இறைவன் அடியார்களது ஆன்மபோதத்தை ஏற்றருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

கொன்றை மதியமுங் கூவிள மத்தமும்
 துன்றிய சென்னியர் அன்னே என்னும்
 துன்றிய சென்னியின் மத்தம் உன் மத்தமே
 இன்றெனக் கானவா றன்னே என்னும்.

பதப்பொருள் : அன்னே - தாயே, கொன்றை மதியமும் - (என்னாற்காணப்பட்டவர்) கொன்றை மலரோடு பிறையும், கூவிள மத்தமும் -

வில்வத்தோடு ஊமத்தமும், துன்றிய - பொருந்திய, சென்னியர் - சடையையுடையவர், என்னும் - என்று நின் மகள் சொல்லுவாள்; மேலும், அன்னே - தாயே, சென்னியில் துன்றிய - சடையில் பொருந்திய, மத்தம் - ஊமத்த மலர், இன்று எனக்கு - இப்பொழுது எனக்கு, உன்மத்தம் ஆனவாறு - பெரும்பித்தை உண்டுபண்ணினவாறு, என்னே - என்ன காரணம், என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

விளக்கம் : இறைவன் சடையில் அணிந்துள்ளது ஊமத்தமலர். அது மிகவும் தாழ்ந்தது; எனினும், எனக்கு மால் செய்ததே என்பாள், 'துன்றிய சென்னியின் மத்தம் இன்றெனக்கு உன்மத்தமானவாறு என்னே' என்றாள். பொருளின் மதிப்பு, பொருளின் தன்மையை மட்டும் பொறுத்தது அன்று, அதை விரும்புவார் மனத்தையும் பொறுத்தது, ஆதலின், தலைவன்மேல் உள்ள விருப்பம் அவன் அணிந்திருக்கும் ஊமத்த மலரும் மால் கொள்ளச் செய்தது என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் அடியார்களைப் பித்தராக்குவான் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

18. குயிற்பத்து (தில்லையில் அருளிச்செய்தது)

குயிலை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறும் பத்துப் பாடல்கள் அடங்கிய பகுதி குயிற்பத்து. தலைவி, தலைவன் பிரிந்த பிரிவினை ஆற்றாமையினால், குயிலைப் பார்த்துச் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது இப்பகுதி.

ஆத்துமவிரக்கம்

ஆன்மா இறைவனை அடைய விரும்பி இரங்குதல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கீத மினிய குயிலே கேட்டியேல் எங்கள் பெருமான்
பாதம் இரண்டும் வினவிற் பாதாளம் ஏழினுக் கப்பால்
சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிறந் துந்நின்ற தொன்மை
ஆதி குணம்ஒன்று மில்லான் அந்தமி லான்வரக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : கீதம் இனிய குயிலே - இசை இனிமையாய் உள்ள குயிலே,
எங்கள் பெருமான் - எம்பெருமானது, பாதம் இரண்டு வினவில் - திருவடி இரண்டும்
எங்குள்ளனவெனக் கேட்டால், பாதாளம் ஏழினுக்கு அப்பால் - அவை கீழுலகம்
ஏழினுக்கும் அப்பால் உள்ளன என்க, சோதி மணிமுடி சொல்லில் - அவனது ஒளி
பொருந்திய அழகிய திருமுடி எங்குள்ளது என்று சொல்லப்புகின், சொல் இறந்து
நின்ற தொன்மை - அது சொல்லின் அளவைக் கடந்து நின்ற பழமையுடையது
எனப்படும், கேட்டியேல் - இவற்றைக் கேட்டாயாயின், ஆதி குணம் ஒன்றும் இல்லான்
- முதலும் குணமும் ஒன்றும் இல்லாதவனும், அந்தம் இலான் - முடிவு
இல்லாதவனுமாகிய அவனை, வரக் கூவாய் - நீ இங்கு வரும்படி கூவி
அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : குயிலை, 'நீ இறைவனை அழைத்தற்குத் தகுதியுடையாய்' என்பாள்,
'கீதம் இனிய குயிலே' என விளித்தாள். 'வினவில்', 'சொல்லில்' என்றாற்போல வரும்
'செயின்' என்னும் வாய்பாட்டு எச்சங்கள் சொல்லெலச்சமாக யாதேனும் ஒரு சொல்
வருவித்து முடிக்கப்படுதல் அறிக, 'அப்பால்' என்பதிலும், 'உள்ளன' என்பது
சொல்லெலச்சமாய் நின்றது. 'தொன்மை' என்பது, தொன்மையுடையது' எனப் பொருள்
தந்தது ஆகுபெயர். எனவே, மணிமுடி' என்பதற்கு 'நின்றது' என்பதே முடிபாயிற்று.

இப்பாடல்களில் ஒவ்வொர் அடியிலும் உள்ள சீர்கள் இருவகை வெண்டளையும்
பெற்று வருவன். ஆதலின், 'சொல்லிறந்துந் நின்ற' என்று கொள்ளப்பட்டது.
நகரவொற்று விரித்தல்.

இதனால், இறைவன் பெருமை கூறப்பட்டது.

ஏர்தரும் ஏழுல கேத்த எவ்வுரு வுந்தன னுருவாய்
ஆர்கலி சூழ்தென் னிலங்கை அழகமர் வண்டோ தரிக்குப்

பேரரு ஸின்ப மனித்த பெருந்துறை மேய பிரானைச்
சீரிய வாயாற் குறிலே தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : குயிலே - குயிலே, ஏர் தரும் - அழகுடன் விளங்கும், ஏழுலகு எத்த - ஏழுலகத்தாரும் துதிக்க, எவ்வுருவும் - எவ்வகை உருவங்களும், தன் உரு ஆய் - தன் உருவமாகவே உடையவனாய், ஆர்கலி சூழ் - நிறைந்த முழக்கமுடைய கடல் சூழ்ந்த, தென்னிலங்கை - தென்னிலங்கையில், அழகு அமர் வண்டோதரிக்கு - அழகு பொருந்திய இராவணன் மனைவியாகிய வண்டோதரிக்கு, பேரருள் - பெருங்கருணையால், இன்பம் அளித்த - இன்பத்தைக் கொடுத்த, பெருந்துறை மேய பிரானை - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை, தென்பாண்டி நாடனை - தென்பாண்டி நாட்டையுடையவனை, சீரிய வாயால் கூவாய் - சிறந்த உன் வாயினால் கூவி அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : இறைவனை ஒருவனே எல்லாவுலகமுமாய்க் கலந்து நிற்கின்றான் ஆதலின், 'எவ்வுரு வந்தன் ஞாருவாய்' என்றாள். குயிலுக்கு வாய் சிறப்புடைமையின், 'சீரிய வாயாற் குயிலே' எனப் புகழ்ந்தாள்.

வண்டோதரிக்கு இன்பம் அளித்தது :

முன்னொரு நாள் திருவுத்தரகோச மங்கையில் பெருமான் இலந்தை மரத்தடியில் முனிவர்களுக்கு ஆகமப் பொருளை அருளிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது இலங்கை மன்னனது மனைவி வண்டோதரி வேண்ட, அவளது பூசைக்கு இரங்கிப் பெருமான் முனிவர்களையும் விடுத்து, அவளுக்குக் குழந்தை வடிவத்தில் காட்சியளித்தான். சிவபூசையில் சிறந்தவனாகிய இராவணனும் குழந்தை வடிவத்தில் கிடந்த பெருமானைத் தூக்கி எடுத்து உச்சி மோந்து பேரானந்தம் கொண்டான்.

இதனால், இறைவனது கருணை கூறப்பட்டது.

நீல வருவிற் குறிலே நீள்மணி மாடம் நிலாவுங்
கோல உருவில் திகழுங் கொடிமங்கை உள்ளுறை கோயில்
சீலம் பெரிதும் இனிய திருவுத் தரகோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க இருந்த நாயக ணைவரக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : நீல உருவில் குயிலே - நீல நிறத்தையுடைய குயிலே, நீள் மணி மாடம் - மணிகள் பதித்த பெரிய மாடங்கள், நிலாவும் - விளங்குவதும், சீலம் பெரிதும் இனிய - நல்லொழுக்கத்தால் மிக இனியதுமான, திருவுத்தரகோச மங்கை உள்ளுறை கோயில் - திருவுத்தரகோச மங்கையில் பொருந்தியுள்ள திருக்கோயிலில், கோல உருவில் - அழகிய வடிவில், திகழும் - விளங்கும், கொடிமங்கை - பூங்கொடி போன்ற உமாதேவியுடன், ஞாலம் விளங்க இருந்த - உலகத்திற்கு விளக்கம் உண்டாகும்படி வீற்றிருந்த, நாயகனை - தலைவனை, வரக்கவாய் - வரும்படி கூவி அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : திருவுத்தரகோச மங்கை ஒழுக்கம் மிக்க பெரியோர்களை உடைமையால், 'சீலம் பெரிதும் இனிய' என்றாள். அங்கு இறைவன் ஆகமப்பொருளை பெரியோர்களுக்கு உபதேசித்தமையால், 'ஞாலம் விளங்க இருந்த நாயகன்' என்றாள்.

இதனால், இறைவன் விளக்கம் தருபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

3

தேன்பழச் சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயி லேயிது கேள்நீ
வான்பழித் திம்மண் புகுந்து மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளால்
ஊன்பழித் துள்ளாம் புகுந்தென் உணர்வது வாய வொருத்தன்
மான்பழித் தாண்டமென் ஜோக்கி மணாளனை நீவரக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : தேன்பழச் சோலை பயிலும் - தேன் நிறைந்த பழங்களையுடைய சோலைகளில் சஞ்சரிக்கின்ற, சிறுகுயிலே - சிறிய குயிலே, இது - இதனை, நீ கேள் - நீ கேட்பாயாக, வான் பழித்து - விண்ணுலகத்தை விட்டு நீங்கி, இம்மண் புகுந்து - இம்மண்ணுலகத்து ஏழுந்தருளி, மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளால் - மக்களை அடிமை கொண்ட அருளாளனும், ஊன் பழித்து - என் உடம்பினை இகழ்ந்து, உள்ளாம் புகுந்து - என் நெஞ்சினுள் புகுந்து, என் உணர்வது ஆய ஒருத்தன் - என் உணர்வில் கலந்த ஓப்பற்றவனும், மான் பழித்து - மானினது பார்வையை இகழ்வதாயும், ஆண்ட - ஆளும் தன்மையுடையதாயும், மெல் நோக்கி - இனிமையுடைதாயுமுள்ள பார்வையையுடைய உமாதேவிக்கு, மணாளனை - நாயகனுமாகிய இறைவனை, வர நீ கூவாய் - வரும்படியாக நீ கூவி அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : அருளை வாரி வழங்குபவனாதலின், 'வள்ளல்' என்றும், அவ்வண்ணம் ஆட்கொள்வார் வேறொருவர் இல்லையாதலின், 'ஒருத்தன்' என்றும், தேவியோடு தோன்றியே ஆட்கொள்வானாதலின், 'மணாளன்' என்றும் பெருமானது இயல்பினை வரிசைப்படுத்திக் கூறினாள்.

'மான் பழித்து ஆண்ட' என்பது, தேவியினது நோக்கத்தின் கவர்ச்சியும் அருளும் இனிமையும் கூறியபடியாம்.

இதனால், இறைவனது இயல்பு கூறப்பட்டது.

4

சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல
அந்தரத் தேநின் றிழிந்திங் கடியவ ராசை அறுப்பான்
முந்தும் நடுவும் முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்
சிந்துரச் சேவடி யாணைச் சேவக ணைவரக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : சுந்தரம் - அழகிய, இன்பக்குயிலே - இனிமையைத் தருகின்ற குயிலே, சூழ் சுடர் - சூழ்ந்த கிரணங்களையுடைய, ஞாயிறு போல - சூரியனைப் போல, அந்தரத்தே நின்று இழிந்து - ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி, இங்கு-இம்மண்ணுலகிலுள்ள, அடியவர் - அடியார்களது, ஆசை அறுப்பான் - பற்றுகளை ஓழிப்பவனும், முந்தும் - உலகத்திற்கு முதலும், நடுவும் - இடையும், முடிவும் ஆகிய - இறுதியும் ஆகிய, மூவர் அறியா - பிரமன் திருமால் உருத்திரன் ஆகிய மூவர் அறியவொன்னாத, சிந்துரச் சேவடியானை - செஞ்சாந்து போன்ற சிவந்த திருவடியையுடையவனும், சேவகனை - வீரனுமாகிய பெருமானை, வரக் கூவாய் - வரும்படியாகக் கூவி அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : 'சுந்தரத்து' என்றதில் உள்ளது 'அத்து' சாரியை. அடிகளை ஆட்கொள்ள வந்த பொழுது இறைவனது திருமேனி பேரொளியுடையதாய் இருந்தமையால், 'சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல, என்றார். 'முந்தும் நடுவும் முடிவும்' என்றது, படைத்துக் காத்து அழித்தலாகிய முத்தொழிலைக் குறித்தது. குணமூர்த்திகளாகிய பிரம விட்டுணுக்களோடு ஒருவனாய் நிற்கும் உருத்திரனும்

குணமுர்த்தியேயாதலால், நிர்க்குணனாகிய சிவபிரான் அம்முவராலும் அறியப்படாதவன் என்பார், 'மூவரறியாச் சிந்துரச் சேவடியான்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் மும்முர்த்திகளுக்கும் மேற்பட்டவன் என்பது கூறப்பட்டது.

5

இன்பந் தருவன் குயிலே ஏழுல கும்முழு தாளி
அன்பன் அமுதளித் தூறும் ஆனந்தன் வான்வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச்சவ டொத்த நற்பரி மேல்வரு வானைக்
கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : குயிலே - குயிலே, கொம்பில் மிழற்றும் குயிலே - மரக்கிளையில் இருந்து கூவுகின்ற குயிலே, இன்பம் தருவன் - உனக்கு இன்பத்தைச் செய்வேன், ஏழ் உலகும் - ஏழு உலகத்தையும், முழுது ஆளி - முற்றும் ஆள்வோனும், அன்பன் - அன்பனும், அமுது

அளித்து - இனிய - அமுதத்தைப் பெய்து, ஊறும் ஆனந்தன் - அடியார் உள்ளத்தை ஊறுகின்ற ஆனந்த வடிவானவனும், வான் வந்த தேவன் - விண்ணினின்றும் எழுந்தருளின தேவனும், நல்பொன் மணிச் சுவடு ஒத்த - உயர்ந்த பொன்னில் மாணிக்கங்களைப் பதித்தது போன்ற, நல் பரிமேல் வருவானை - நல்ல குதிரையின்மீது வந்தவனும், கோகழிநாதனை - திருப்பெருந்துறைத் தலைவனுமாகிய பெருமானை, கூவாய் - கூவி அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : குயிலுக்கு இன்பம் செய்தலாவது, பழம் முதலியவற்றைத் தருதல். சித்தத்தே தித்திக்கும் தேனாதலின், 'அமுதளித்து ஊறும் ஆனந்தன்' என்றாள். பொன் மணிச்சவடு ஒத்த நற்பரி என்பது, பொன்னிறத்தில் சிவப்புப் புள்ளிகளையுடைய குதிரை என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் ஆனந்த வடிவாய் இருப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

6

உன்னை உகப்பன் குயிலே உன்துணைத் தோழியும் ஆவன்
பொன்னை அழித்தநன் மேனிப் புகழின் திகழும் அழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரலன் சோழன் சீர்ப்புயங் கள்வரக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : குயிலே - குயிலே, உன்னை உகப்பன் - உன்னை விரும்புவேன்,
உன் துணைத் தோழியும் ஆவன் - உனக்குத் துணை புரியும் தோழியுமாவேன்,
பொன்னை அழித்த - பொன்னை வென்ற, நல் மேனி - அழகிய திருமேனியையுடைய,
புகழின் திகழும் - புகழினால் விளங்குகின்ற, அழகன் - அழகனும், மன்னன் -
(யாவர்க்கும்) அரசனும், பரிமிசை வந்த வள்ளல் - குதிரைமேல் ஏறிவந்த
அருளாளனும், பெருந்துறை மேய திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள,
தென்னவன் - பாண்டியனும், சேரலன் - சேரனும், சோழன் - சோழனும், சீர்ப்புயங்கன் -
சிறந்த பாம்பு அணிகளையுடையவனுமாகிய பெருமானை, வரக் கூவாய் -
வரும்படியாகக் கூவி அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : 'உன்னை உகப்பன் உன்துணைத் தோழியும் ஆவன்' என்றது,
தலைவியின் ஆற்றாமையைக் காட்டியபடி. காண்பதற்கு இனிமையானது அழகு;
கேட்பதற்கு இனிமையானது புகழ்; இரண்டையும் உடையவன் பெருமானாதவின்,
'புகழின் திகழும் அழகன்' என்றாள். 'தென்னவன் சேரலன் சோழன்' என்றது
முவேந்தருமாய் இருந்து உலகத்தை ஆள்பவன் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் உலகத்தை ஆள்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

7

வாவிங்கே நீகுயிற் பிள்ளாய் மாலொடு நான்முகன் தேடி
ஒவி யவருன்னி நிற்ப ஒண்தழல் விண்பிளந் தோங்கி
மேவியன் றண்டங் கடந்து விரிசட ராய்நின்ற மெய்யன்
தாவி வரும்பரிப் பாகன் தாழ்சடை யோன்வரக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : குயில் பிள்ளாய் - இளங்குயிலே, நீ இங்கே வா - நீ இவ்விடத்து
வருவாயாக, மாலொடு - திருமாலோடு, நான்முகன் பிரமனும், தேடி - அடிமுடிகளைத்
தேடி, ஒவி - தேடுவதை விட்டு, அவர் - அவ்விருவரும், உன்னி நிற்ப - தன்னைத்
தியானித்து நிற்கும்படி அன்று - அக்காலத்தில், ஒள் தழல் - ஒளி மிக்க

அனற்பிழம்பாய், வின் பிளந்து ஓங்கி - ஆகாயத்தைப் பிளந்து உயர்ந்து, மேவி - பொருந்தி, அண்டம் கடந்து - விண்ணுலகங்களையும் தாண்டி, விரி சுடர் - பரந்த சுடர்களை விட்டுக்கொண்டு, நின்ற மெய்யன் - நின்ற உண்மைப் பொருளானவனும், தாவி வரும் - தாவி வருகின்ற, பரிப்பாகன் - குதிரைப் பாகனாயிருப்பவனும், தாழ்சடையோன் - நீண்ட சடையையுடையவனுமாகிய தலைவனை, வரக் கூவாய் - வரும் படியாகக் கூவி அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : ஒள் தழலாகப் பெருமான் தோன்றிய இடம் திருவண்ணாமலை என்பது முன்னே கூறப்பட்டது. சுடர் என்றது தழவினின்றும் தோன்றுவது ஆதவின், தழலாய் ஓங்கிச் சுடராய் நின்றாள் என்றாள். 'சுடர் விட்டுளன் எங்கள் சோதி' என்றார் திருஞானசம்பந்தரும்.

இதனால், இறைவன் திருமேனி அனற்பிழம்பானது என்பது கூறப்பட்டது.

8

காருடைப் பொன்திகழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழுங் குயிலே
சீருடைச் செங்கம லத்தின் திகழுரு வாகிய செல்வன்
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாசம் அறுத்தெனை யாண்ட
ஆருடை அம்பொனின் மேனி அமுதினை நீவரக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : கார் உடை - கரிய நிறத்தோடு, பொன் திகழ் மேனி - பொன்னைப் போன்று ஒளி விளங்கும் உடம்பையுடைய, கடிபொழில் வாழும் - மனம் நிறைந்த சோலையில் வாழ்கின்ற, குயிலே - குயிலே, சீர் உடை - சிறப்பினையுடைய, செங்கமலத்தின் - செந்தாமரை போல, திகழ் - விளங்குகின்ற, உரு ஆகிய செல்வன் - திருமேனியையுடைய செல்வனும், பாரிடை - நிலவுலகத்தில், பாதங்கள் காட்டி - திருவடிகளைக் காட்டி, பாசம் அறுத்து - பற்றுகளை ஓழித்து, எனை ஆண்ட - என்னை ஆண்டருளின, ஆர் உடை - ஆத்தி மாலையையுடைய, அம்பொனின் மேனி - ஆழகிய பொன் போலும் மேனியையுடைய, அமுதினை - அமுதம் போல்பவனுமாகிய பெருமானை, வர நீ கூவாய் - வரும்படியாக நீ கூவி அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : பொன் திகழ் மேனி என்றது, பொன் போலும் ஆழகுடையது என்ற பொருளில் வந்தது. செல்வன் என்றது அருட்செல்வத்தையுடையவன் என்றபடி. பாசம்

அறுத்து ஆண்டது திருப்பெருந்துறையில் என்க. ஆத்தி மாலை பெருமானுடைய அடையாள மாலை.

இதனால், இறைவன் அருளாகிய செல்வத்தையுடையவன் என்பது கூறப்பட்டது.

9

கொந்தண வும்பொழிற் சோலைக் கூங்குயி லேயிது கேள்நீ
அந்தண ணாகிவந் திங்கே அழகிய சேவடி காட்டி
எந்தம ராமிவ னென்றிங் கென்னையும் ஆட்கொண் டருஞும்
செந்தழல் போல்திரு மேனித் தேவர் பிரான்வரக் கூவாய்.

பதப்பொருள் : கொந்து அணவும் - பூங்கொத்துகள் நெருங்கிய, பொழில் சோலை - பெரிதாகிய சோலையில், கூங்குயிலே - கூவுகின்ற குயிலே, நீ இது கேள் - நீ இதனைக் கேட்பாயாக, இங்கே அந்தணன் ஆகி வந்து - இவ்வுலகில் வேதியனாகி வந்து, அழகிய சேவடி காட்டி - அழகிய செம்மையாகிய திருவடியைக் காட்டி, எம் தமராம் இவன் என்று - எம் அன்பரில் ஒருவனாம் இவன் என்று, இங்கு - இவ்விடத்தில், என்னையும் ஆட்கொண்டருஞும் - என்னையும் அடிமை கொண்டருளின, செந்தழல் போல் திருமேனி - சிவந்த தீப் போலும் திருமேனியையுடைய, தேவர் பிரான் - தேவர் பெருமான், வரக் கூவாய் - வரும்படியாகக் கூவி அழைப்பாயாக.

விளக்கம் : பொழில் - பெரிய சோலை. ஆம் பொருள், போம் பொருள் என்பன போல, 'கூம் குயில்' என வந்தது. 'எம்' என்றது, இறைவனைப் பன்மையாகக் கூறியதாம். தழல் துய்மை செய்யும் இயல்பையுடையது ஆதலின், மாச நீக்கம் விரும்புவாள், 'செந்தழல் போல் திருமேனித் தேவர் பிரான்' என்றாள்.

இதனால், இறைவனது கருணை கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

19. திருத்தசாங்கம்

இது தில்லையில் அருளிச்செய்தது.

அரசனுக்குரிய பத்து உறுப்புகளும் இறைவனிடத்தில் காணப்படும் முறை கூறப்பட்டுள்ளது. தசாங்கங்கள் கீர்த்தித் திருவகவலில் கூறப்பட்டன. இவையனைத்தும் தலைவி கிளியைப் பார்த்துக் கூறப்பட்டனவாகவே சொல்லப்பட்டுள்ளன. இறைவனது தசாங்கங்களையும் தலைவி கிளியின் வாயால் கேட்டு இன்புறுகின்றாள் என்க.

அடிமை கொண்ட முறைமை

இறைவன் அடிகளை ஆட்கொண்ட முறை.

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

ஏரார் இளங்கிளியே எங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
சீரார் திருநாமம் தேர்ந்துரையாய் - ஆளுரன்
செம்பெருமான் வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்புவபோல்
எம்பெருமான் தேவர்பிரான் என்று.

பதப்பொருள் : ஏர் ஆர் - அழகு பொருந்திய, இளங்கிளியே - இளமையான கிளியே, எங்கள் பெருந்துறைக்கோன் - எம்முடைய திருப்பெருந்துறை மன்னனது, சீர் ஆர் - சிறப்புப் பொருந்திய, திருநாமம் - திருநாமத்தை, வெண்மலரான் - தூய தாமரை மலர் மேலிருக்கும் பிரமன், பாற்கடலான் - பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளும் திருமால், செப்புவ போல் - சொல்வது போல, ஆளுரன் - திரு ஆளுரன், செம்பெருமான் - சிவந்த திருமேனியையுடையவன், எம்பெருமான் - எம்பிரான், தேவர் பிரான் - தேவர் பெருமான், என்று - என்று, தேர்ந்து உரையாய் - ஆராய்ந்து சொல்வாயாக.

விளக்கம் : 'எங்கள் பெருந்துறைக்கோன்' என்றது உரிமை பற்றி என்க. சென்ற திருப்பதிகத்தில் இறுதிப்பாட்டில் 'எந்தமராம் இவன்' என்ற பெருமான் வாக்கையும் காண்க. 'ஆளுரன், செம்பெருமான், எம்பெருமான், தேவர் பிரான்' என்ற திருநாமங்களில் தேவர் பிரான் என்பது முதன்மைத் திருநாமம். பாற்கடலில் தேவர்களை அழிக்க வந்த நஞ்சைத் தான் உண்டு அவர்களைக்

காப்பாற்றினமையின் தேவர் பிரான் ஆயினான். "ஆதிமுர்த்திகட்கருள் புரிந்தருளிய தேவ தேவன் திருப்பெயராகவும்" என்று கீர்த்தித் திருவகவலில் வருதல் காண்க. வெண்மலரான் என்பதில் வெண்மை, தூய்மையைக் குறித்தது என்க.

இதனால், இறைவனது நாமம் கூறப்பட்டது.

1

ஏதமிலா இன்சொல் மரகதமே ஏழ்பொழிற்கும்
நாதன்நமை ஆளுடையான் நாடுரையாய் - காதலவர்க்
கன்பாண்டு மீளா அருள்புரிவான் நாடென்றுந்
தென்பாண்டி நாடே தெளி.

பதப்பொருள் : ஏதம் இலா - குற்றமில்லாத, இன்சொல் - இனிய சொல்லையுடைய, மரகதமே - மரகதம் போன்ற பச்சைக் கிளியே, காதலவர்க்கு - தன்மீது அன்புள்ளவர்க்கு, அன்பு ஆண்டு - அன்பினால் ஆட்கொண்டு, மீளா அருள் புரிவான் நாடு - பிறவிக்கு மீண்டு வாராதபடி அருள் செய்வோனாகிய பெருமானது நாடாவது, என்றும் - எப்பொழுதும், தென்பாண்டி நாடே - தென்பாண்டி நாடேயாம். தெளி - இதனை நீ அறிவாயாக; அறிந்து, ஏழ்பொழிற்கும் நாதன் - ஏழுலகுக்குந் தலைவனும், நமை ஆளுடையான் - நம்மை அடிமையாகவுடையவனுமாகிய அவனது, நாடு உரையாய் - நாட்டைச் சொல்வாயாக.

விளக்கம் : மரகதம், பச்சைமணி; அஃது உருவகமாய்க் கிளியை உணர்த்திற்று. இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட பின் பிறவி இல்லையாதவின், 'மீளா அருள் புரிவான்' என்றாள். 'மீண்டுவாரா வழியருள் புரிபவன் பாண்டி நாடே பழம்பதியாகவும்' என்று கீர்த்தித் திருவகவலில் வரும் வாக்கையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க. அவன் சோமசுந்தர பாண்டியனாயிருந்து அரசு செய்த நாடு பாண்டி நாடு என்பதனையும் உணர்க.

இதனால், இறைவனது நாடு கூறப்பட்டது.

2

தாதாடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய் நமையானும்
 மாதாடும் பாகத்தன் வாழ்பதியென் - கோதாட்டிப்
 பத்தரெல்லாம் பார்மேற் சிவபுரம்போற் கொண்டாடும்
 உத்தர கோசமங்கை யூர்.

பதப்பொருள் : தாது ஆடு - மகரந்தம் பொருந்திய, பூஞ்சோலை - பூக்களையுடைய சோலையிலுள்ள, தத்தாய் - கினியே, நமை ஆனும் - நம்மை ஆண்டருள்கின்ற, மாது ஆடும் பாகத்தன் - உமாதேவி அமர்ந்த பாகத்தையுடையவன், வாழ்பதி - வாழ்கின்ற ஊர், பார்மேல் - பூமியின்மேல், பத்தர் எல்லாம் - பத்தரெல்லோரும், கோதாட்டி - சீராட்டி, சிவபுரம் போல் கொண்டாடும் - சிவநகர் போலப் புகழ்ந்து போற்றும், உத்தரகோசமங்கை ஊர் என் - திருவுத்தரகோச மங்கையாகிய ஊர் என்று சொல்வாயாக.

விளக்கம் : தத்திப் பேசுவதால் கினி தத்தை எனப்பட்டது. உத்தரகோச மங்கையிலிருந்து பத்தி செய்கின்ற அடியார்களுக்கு அருள் புரிந்து மேலான பதவிகளில் சேர்ப்பவனாதவின், சிவனைப் 'பத்தரெல்லாம் பார்மேல் சிவபுரம் போல் கொண்டாடும்' என்றாள். 'பத்திசெய்யடியாரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன் உத்தரகோச மங்கையூராகவும்' (கீர்த்தித்திருவகவல்) என்ற வாக்கையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால். இறைவனது ஊர் கூறப்பட்டது.

3

செய்யவாய்ப் பைஞ்சிறகிற் செல்வீநஞ் சிந்தைசேர்
 ஜயன் பெருந்துறையான் ஆறுரையாய் - தையலாய்
 வான்வந்த சிந்தை மலங்கழுவ வந்திழியும்
 ஆனந்தங் காணுடையான் ஆறு.

பதப்பொருள் : செய்யவாய் - சிவந்த வாயினையும், பைஞ்சிறகின் - பசுமையான சிறகினையும் உடைய, செல்வீ - செல்வியே, தையலாய் - பெண்ணே, வான் வந்த சிந்தை - மேன்மை பொருந்திய சிந்தையிலேயுள்ள, மலம் கழுவ - குற்றங்களைப் போக்க, வந்து இழியும் - வந்து இறங்குகின்ற, ஆனந்தம் - ஆனந்தமே, உடையான் ஆறு - எம்மை ஆளாகவுடையவனது ஆறாகும், சிந்தை சேர் - நமது சிந்தையைச்

சேர்ந்த, ஜியன் - தந்தையாகிய, பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையையுடைய அவனது, ஆறு உரையாய் - அந்த ஆற்றினை உரைப்பாயாக.

விளக்கம் : கிளி அஃறினையேயாயினும், அதனை உயர்த்திக் கூறுதற்பொருட்டு, 'செல்வீ' என்றும், 'தையலாய்' என்றும் விளித்தாள். இவற்றால், கிளி, பெண் கிளி என்பதும் அறியப்படுகின்றது. 'தானந்தம் இல்லான் தனையடைந்த நாயேனை ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்தான்' (திருச்சாழல்) என்றதால், ஆனந்த வெள்ளம் என்பது தெரிகிறது. ஆற்று வெள்ளம் போலாது, இவ்வானந்த வெள்ளம் மனக்குற்றங்களைப் போக்குமாதவின், 'சிந்தை மலங்கழுவ வந்திழியும் ஆனந்தங்காணுடையான் ஆறு' என்றாள். 'ஊனந் தன்னை ஒருங்குடனறுக்கும் ஆனந்தம் மே ஆறா அருளியும்' (கீர்த்தித்திருவகவல்) என்ற வாக்கையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால், இறைவனது ஆறு கூறப்பட்டது.

4

**கிஞ்சகவாய் அஞ்சகமே கேடில் பெருந்துறைக்கோன்
மஞ்சன் மருவும் மலைபகராய் - நெஞ்சத்
திருளகல வாள்வீசி இன்பமரு முத்தி
அருளுமலை என்பதுகான் ஆய்ந்து.**

பதப்பொருள் : கிஞ்சகவாய் - முருக்கம்பூப் போலச் சிவந்த வாயினையுடைய, அம்சகமே - அழகிய கிளியே, கேடு இல் - அழிதல் இல்லாத, பெருந்துறைக்கோன் - திருப்பெருந்துறை மன்னனாகிய, மஞ்சன் - மேகம் போல்பவன், மருவும் மலை - தங்கியிருக்கின்ற மலை, நெஞ்சத்து இருள் அகல - மனத்திலேயுள்ள அறியாமையாகிய இருள் நீங்க, வாள்வீசி - ஞானமாகிய ஒளியை வீசி, இன்பு அமரும் - இன்பம் நிலைத்திருக்கும், முத்தி அருளும் மலை என்பது - வீடு பேற்றினை அளிக்கின்ற அருளாகிய மலை என்பதை, ஆய்ந்து பகராய் - ஆராய்ந்து சொல்வாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் தன் திருவருளை மேகம் போலப் பொழிபவனாதவின், 'மஞ்சன்' என்பதற்கு, மேகம் போன்றவன் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'அண்டத் தரும்பெறல் மேகன் வாழ்க' என்ற திருவண்டப்பகுதியையும் காண்க. இறைவனுக்கு

அருளே மலை என்பதை, 'அருளிய பெருமை அருள்மலை யாகவும்' என்று கீர்த்தித்திருவகவலில் குறித்திருத்தல் காண்க.

இதனால், இறைவனது மலை கூறப்பட்டது.

5

இப்பாடே வந்தியம்பு கூடுபுகல் என்கினியே
ஒப்பாடாச் சீருடையான் ஊர்வதென்னே - எப்போதும்
தேன்புரையுஞ் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண் ணேத்திசைப்ப
வான்புரவி யூரும் மகிழ்ந்து.

பதப்பொருள் : என் கினியே - எனது கினியே, கூடு புகல் - கூட்டில் புகாதே, ஒப்பு ஆடா - உவமையில்லாத, சீர் உடையான் - சிறப்பையுடைய பெருமான், ஊர்வது என் ஊர்தியாகக் கொள்வது எது எனின், எப்போதும் - எக்காலத்தும், தெய்வப்பெண் - தெய்வப் பெண்கள், தேன் புரையும் சிந்தையராய் - தேன் போலும் இனிய சிந்தையுடையவராய், ஏத்து இசைப்ப - துதி பாட, மகிழ்ந்து - மகிழ்ச்சிகொண்டு, வான் புரவி ஊரும் - பெருமையுடைய வேதமாகிய குதிரையை ஏறி வருவான், இப்பாடே வந்து - இவ்விடத்திலே வந்து, இயம்பு - அதனைச் சொல்வாயாக.

விளக்கம் : 'புகல்' என்பதிலுள்ள 'அல்' எதிர்மறைப்பொருளில் வந்தது. 'தேன் புரையும் சிந்தை' என்றது, அன்புள்ள மனம் என்றபடி. கீர்த்தித்திருவகவலில், 'அரியொடு பிரமற்கு அளவறியாதவன் பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்' என்று தமக்கு அளித்த காட்சியையே குறித்திருத்தலாலும், அவ்வாறு குறிக்கப்பட்ட குதிரை வேதமேயாகையாலும், 'வான்புரவி' என்றதற்கு 'வேதமாகிய குதிரை' என்ற பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

இதனால். இறைவனது குதிரை கூறப்பட்டது.

6

கோற்றேன் மொழிக்கிள்ளாய் கோதில் பெருந்துறைக்கோன்
மாற்றாரை வெல்லும் படைபகராய் - ஏற்றார்

அமுக்கடையா நெஞ்சுருக மும்மலங்கள் பாயுங்
கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை.

பதப்பொருள் : கோல் தேன் மொழி - கொம்புத்தேன் போன்ற இனிய மொழியையுடைய, கிள்ளாய் - கிளியே, கோது இல் - குற்றமில்லாத, பெருந்துறைக்கோன் - திருப்பெருந்துறைக்கு மன்னன், கைக்கொள் படை - தனது கையில் ஏந்தும் ஆயுதம், ஏற்றார் - தன்னால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடியவரது, அமுக்கு அடையா - களங்கம் அடையாத, நெஞ்சு உருக - மனம் உருகும்படி, மும்மலங்கள் பாயும் - மும்மலங்களையும் அறுப்பதான, கழுக்கடை - சூலமே, மாற்றாரை வெல்லும் - பகைவரை வெல்லுகின்ற, படை பகராய் - அந்த ஆயுதத்தினைக் கூறுவாயாக.

விளக்கம் : சூலம், முத்தலை வேலாதலின் அதனைக் கைக்கொண்டு மூலமாகிய மும்மலங்களையும் அறுக்கிறான் என்பதை, 'கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண்டருளியும் மூலமாகிய மும்மல மறுக்கும்' என்ற கீர்த்தித்திருவகவல் அடிகளால் அறிக. கான் முன்னிலை அசை.

இதனால், இறைவனது படைக்கலம் கூறப்பட்டது.

7

இன்பால் மொழிக்கிள்ளாய் எங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
முன்பால் மூழங்கும் முரசியம்பாய் - அன்பாற்
பிறவிப் பகைகலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும்
பருமிக்க நாதப் பறை.

பதப்பொருள் : இன் - இனிய, பால் - பால் போன்ற, மொழி - மொழியினையுடைய, கிள்ளாய் - கிளியே, எங்கள் பெருந்துறைக்கோன் - எங்கள் திருப்பெருந்துறை மன்னனது, அன்பால் - (அடியார்கள் தன்பால் வைத்த) அன்பு காரணமாக, பிறவிப் பகை கலங்க - அவரது பிறவியாகிய பகை கலங்கி ஆழிய, பேரின்பத்து ஓங்கும் - பேரின்ப நிலையிலே மிக்கு ஓலிக்கும், பருமிக்க - பருமை மிகுந்த, நாதப்பறை - நாதமேயான பறையாகிய, முன்பால் - அவன் திருமுன்பு, மூழங்கும் - ஓலிக்கின்ற, முரச இயம்பாய் - முரசினைச் சொல்வாயாக.

விளக்கம் : 'அன்பால்' என்றது இங்கு அடியார் செலுத்தும் அன்பினைக் குறித்தது. அன்பு செலுத்தினால் பிறவி ஒழியுமாதலின், 'பிறவி கலங்க' என்றாள். நாதம் என்பது சூக்குமை வாக்கு என்க. இது நுண்மையாக ஒலித்துப் பேரின்பம் பயக்குமாதலின், 'பேரின்பத் தோங்கும் நாதப்பறை' என்றாள். 'நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்' என்ற கீர்த்தித்திருவகவல் அடியை ஒப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால், இறைவனது பறை கூறப்பட்டது.

8

ஆய மொழிக்கிள்ளாய் அள்ளுறும் அன்பர்பால்
மேய பெருந்துறையான் மெய்த்தார்என் - தீயவினை
நாளுமணு காவண்ணம் நாயேனை ஆளுடையான்
தாளி அறு காம்உவந்த தார்.

பதப்பொருள் : ஆயமொழிக் கிள்ளாய் - இனிமை பொருந்திய மொழிகளையுடைய கிளியே, தீய வினை - தீவினைகள், நாளும் அனுகா வண்ணம் - எந்நாளும் சேரா வகை, நாயேனை ஆள் உடையான் - நாய் போன்ற என்னை ஆளாக உடையவன், உவந்த - விரும்பி அணிந்த, தார் - மாலை, தாளி அறுகாம் - அறுகம்புல் மாலையேயாம்; அதுவே, அள்ளுறும் அன்பர்பால் - என்பும் உருகுகின்ற அன்பரிடத்து, மேய - பொருந்துகின்ற, பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறை மன்னனது, மெய் - உண்மையாகிய, தார் - மாலை, என் - என்று சொல்வாயாக.

விளக்கம் : கொன்றைமாலை போலவே கழுநீர் மாலை தாளியறுகு மாலைகளையும் சிறப்பாகச் சிவபெருமான் அணிபவன் என்பதை விளக்க, கீர்த்தித்திருவகவலில் கழுநீர் மாலையையும், இங்குத் தாளியறுகின் மாலையையும் அடையாள மாலையாகக் கூறினார். 'தாளியறுகு' என்பது அறுகம்புல்லில் ஒரு வகை என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

இதனால், இறைவனது மாலை கூறப்பட்டது.

9

சோலைப் பசங்கினியே தூநீர்ப் பெருந்துறைக்கோன்
 கோலம் பொலியுங் கொடிகூறாய் - சாலவும்
 ஏதிலால் துண்ணென்ன மேல்விளங்கி ஏர்காட்டுங்
 கோதிலா ஏறாங் கொடி.

பதப்பொருள் : சோலைப் பசங்கினியே - சோலையில் வாழ்கின்ற பச்சைக்கினியே, தூநீர் - தூய்மையான நீர் சூழ்ந்த, பெருந்துறைக் கோன் கொடி - திருப்பெருந்துறை மன்னனது கொடியாவது, ஏதிலார் - பகைவர், சாலவும் - மிகவும், துண்ணென்ன - திடுக்கிட்டு அஞ்சம்படி, மேல் விளங்கி - மேலே விளங்கி, ஏர் காட்டும் - அழகைக் காட்டுகின்ற, கோது இலா - குற்றமில்லாத, ஏறு ஆம் - இடபமேயாகும், கோலம் பொலியும் - அழகு விளங்கும், கொடி கூறாய் - அக்கொடியினைக் கூறுவாயாக.

விளக்கம் : பகைவத்க்கு இக்கொடி அச்சம் விளைவிக்கு மாதவின், 'ஏதிலார் துண்ணென்ன' என்றாள். எனினும், நன்மையே பயக்குமாதவின், 'கோதிலாக் கொடி' என்றாள். இடபக்கொடி என்பது, இடபம் எழுதப்பட்ட கொடியாம்.

இதனால், இறைவனது கொடி கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

20. திருப்பள்ளியழுச்சி

இது திருப்பெருந்துறையில் அருளிச்செய்தது.

இறைவனைப் பள்ளியினின்றும் எழுச்சொல்லிப் பாடுவது.

திரோதான சுத்தி

இறைவன் பள்ளி கொள்வதாவது, நம் உள்ளத்தில் தோன்றாது மறைந்திருத்தல். இந்நிலையே திரோதானம் என்று சொல்லப்படுவது. அவன் எழுதலாவது, அம்மறைவு நீங்கி வெளிப்பட்டுத் தோன்றுதல். அங்ஙனம் தோன்றுமாறு வேண்டிப் பாடிய

பகுதியாதவின், திருப்பள்ளியெழுச்சி எனப்பட்டது. எனவே, இதற்குத் திரோதான சுத்தி என்பது தத்துவக் கருத்தாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ள பொருத்தமும் விளங்குகிறது.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்
டேற்றிநின் றிருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தன் வயல்குழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
ஏற்றுயர் கொடியுடை யாய்னனை யுடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பதப்பொருள் : என் வாழ்முதல் ஆகிய பொருளே - என் வாழ்வுக்குக் காரணமாகிய பொருளே, சேற்று - சேற்றினிடத்து, இதழ்க் கமலங்கள் மலரும் - இதழ்களையுடைய தாமரை மலர்கள் மலர்கின்ற, தன் வயல் சூழ் - குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த, திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபிரானே, உயர் - உயர்ந்த, ஏற்றுக்கொடி உடையாய் - இடபக் கொடியுடையவனே, எனை உடையாய் - என்னை அடிமையாக உடையவனே, எம்பெருமான் - எம் தலைவனே, போற்றி - வணக்கம், புலர்ந்தது - பொழுது விடிந்தது, பூங்கழற்கு - தாமரை போலுந்திருவடிகளுக்கு, இணை - ஓப்பாக, துணைமலர் - இரண்டு மலர்களை, கொண்டு ஏற்றி - கொண்டு சார்த்தி, அதன் பயனாக, நின் திருமுகத்து - உன்னுடைய திருமுகத்தில், எமக்கு அருள் மலரும் - எங்களுக்கு அருளோடு

மலர்கின்ற, எழில் நகை கொண்டு - அழகிய நகையினைக் கண்டு நின் திருவடி தொழுகோம் - உன் திருவடியைத் தொழுவோம், பள்ளி எழுந்தருளாய் - பள்ளியெழுந்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : 'வாழ்முதலாகிய பொருளே, புலர்ந்தது எழுந்தருளாயே' என்றதால், பெருமான் திருமுன்பு காலையில் புகழ் பாட வேண்டும் என்பதும், 'மலர்கொண்டு

திருவடி தொழுகோம் என்றதால், பின்னர் மலர் தூவி அர்ச்சிக்க வேண்டும் என்பதும் உணரக்கிடக்கின்றன. இன்றும் ஆலயங்களில் நாடோறும் காலையில் திருப்பள்ளியெழுச்சி நடைபெறுவதைக் காணலாம். காலையில் பெருமானைப்பற்றி என்னுவதால் மனம் நல்வழியை அறிந்து செல்லும் என்பது கருத்தாம்.

சேற்றில் முளைப்பதால் தாமரைக்குப் பங்கசம் என்ற பெயரும் உண்டு. 'கமலங்கள் மலருத்தன் வயல்குழு' என்றதால் திருப்பெருந்துறையின் நீர் வளம் புலனாம்.

இதனால், நம் வாழ்விற்கு முதலாய் உள்ளவன் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

1

அருணன்இந் திரன்திசை அனுகினன் இருள்போய்
 அகன்றது உதயம்நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
 கருணையின் சூரியன் எழை நயனக்
 கடிமலர் மலரமற் றண்ணல் அங் கண்ணாம்
 திரள்நிரை யறுபதம் முரல்வன இவையோர்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
 அலைகட லேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பதப்பொருள் : அண்ணல் - பெரியோய், திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபிரானே, அருள் நிதி தரவரும் - அருட்செல்வத்தைக் கொடுக்க வருகின்ற, ஆனந்த மலையே - இன்ப மலையே, அலைகடலே - அலைகளையடைய கடல் போன்றவனே, அருணன் - சூரியனது தேர்ப்பாகன், இந்திரன் திசை அனுகினன் - இந்திரன் திசையாகிய கீழ்த்திசையடைந்தான், இருள் போய் அகன்றது - இருள் முழுதும் நீங்கிவிட்டது, உதயம் - உதய மலையில், நின் மலர்த்திருமுகத்தின் கருணையின் - உனது திருமுகத்தினின்றும் தோன்றுகின்ற கருணையைப் போல, சூரியன் எழ எழ - சூரியன் மேலெழுந்தோறும், நயனக் கடிமலர் - உனது கண் போன்ற வாசனை பொருந்திய தாமரை, மலர் - விரிய, மற்று - மேலும், அங்கண் ஆம் - அவ்விடத்தில் பொருந்திய, திரள் நிரை அறுபதம் - கூட்டமாகவும் வரிசையாகவும் விளங்குகின்ற வண்டுகள், முரல்வன

- இசை பாடுகின்றன, இவை ஓர் - இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றுக, பள்ளி எழுந்தருளாய் - பள்ளியெழுந்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : 'அண்ணல்' என்பது அருளுடையவன் என்னும் குறிப்புடையது. நிலை கலங்காது இருத்தலால், 'மலை' என்றும், குறைவிலா நிறைவாய் இருத்தலால், 'கடல்' என்றும் இறைவனை விளித்தார். எட்டுத்திக்குப் பாலகர்களில் இந்திரன் கிழக்குத் திக்கிற்குரியவன். 'அருணன் இந்திரன் திசை அணுகினன்' என்பது, கிழக்கே செவ்வானம் தோன்றிற்று என்பதாம். சூரியோதயத்துக்கு முன்னே உண்டர்வது அருணோதயம்.

சூரியன் எழுதலும், தாமரை மலர்தலும், வண்டு முரலுதலும் காலையை அறிவிக்கும் நிகழ்ச்சிகள். சூரியனுக்கு இறைவனது கருணையை உவமை கூறியது, ஒளியை வீசி இருளைப் போக்கும் தொழில்பற்றியாம். தாமரை மலருக்குக் கண்ணை உவமை கூறியது அழகு பற்றி என்க.

இதனால், இறைவன் அருள் வடிவாகவும், ஆனந்த வடிவாகவும் உள்ளவன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஒவின தாரகை யொளிஒளி உதயத்
தொருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழல் தாளினை காட்டாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
யாவரும் அறிவரி யாய்மைக் கெளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பதப்பொருள் : தேவ - தேவனே, திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபிரானே, யாவரும் அறிவு அரியாய் - யாவராலும் அறிதற்கு அரியவனே, எமக்கு எளியாய் - எங்களுக்கு எளியவனே, எம் பெருமான் - எம் தலைவனே, பூங்குயில் கூவின - அழகிய சூரியில்கள் கூவின, கோழி கூவின - கோழிகள் கூவின, குருகுகள் இயம்பின - பறவைகள் ஒலித்தன, சங்கம்

இயம்பின - சங்குகள் முழங்கின, தாரகை ஓளி ஓவின - நடசத்திரங்களின் ஓளி மழங்கின, உதயத்து ஓளி ஒருப்படுகின்றது - உதயகாலத்து வெளிச்சம் தோன்றுகிறது, நமக்கு - எமக்கு, விருப்பொடு - அன்புடன், நல் - சிறந்த, செறிகழு - நெருங்கிய வீரக்கழலையணிந்த, தாள் இணை காட்டாய் - திருவடிகள் இரண்டனையும் காட்டுவாயாக, பள்ளி ஏழுந்தருளாய் - பள்ளியெழுந்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : கோழி என்பது சேவலைக் குறித்தது. குருகுகள் என்பதைக் காலையில் ஓலிக்கும் பிற பறவைகளுக்குக் கொள்க. உள்ளத்திலே தோன்றாது மறைந்திருக்கும் பெருமானை வெளிப்பட்டுத் தோன்ற வேண்டும் என்று வேண்டுவார், 'தாளிணை காட்டாய்' என்றார். திரோதான சுத்தி என்ற பதிகக் கருத்துக்கு ஒத்திருத்தலைக் காண்க.

இதனால், உள்ளத்தில் மறைந்திருக்கும் இறைவனது திருவருள் வெளிப்பட்டுத் தோன்ற வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
 இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினார் ஒருபால்
 துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
 தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
 சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி ஏழுந்தரு ளாயே.

பதப்பொருள் : திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபிரானே, என்னையும் - அடியேனையும், ஆண்டுகொண்டு - அடிமை கொண்டு, இன் அருள் புரியும் - இனிய அருளைச் செய்கின்ற, எப்பெருமான் - எம் தலைவனே, இன் இசை - இனிய ஓசையையுடைய, வீணையர் யாழினர் - வீணையையுடையவரும் யாழினையுடையவரும், ஒருபால் - ஒரு பக்கத்தில் (உள்ளார்), இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் - வேதங்களோடு தோத்திரங்களைச் சொல்லுவோர், ஒருபால் - ஒரு பக்கத்தில் (உள்ளார்), துன்னிய -

நெருங்கிய, பின்னமலர் - தொடுக்கப்பட்ட மலர்களாகிய மாலைகளை ஏந்திய, கையினர் - கையையுடையவர், ஒருபால் - ஒரு பக்கத்தில் (உள்ளார்), தொழுகையர் - வணங்குதலையுடையவரும், அழுகையர் - அழுகையையுடையவரும், துவள்கையர் - துவளுதலையுடையவரும், ஒருபால் - ஒரு பக்கத்தில் (உள்ளார்), சென்னியில் - தலையின்மீது, அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால் - இருகைகளையும் குவித்துக் கும்பிடுபவர் ஒரு பக்கத்தில் (உள்ளார்), அவர்களுக்கொல்லாம் அருள் புரிய, பள்ளி எழுந்தருளாய் - பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : இசைவாணர் ஒரு புறம் இசைத்தலோடு, வழிபடுவோர் மற்றொரு புறம் மந்திரமும் தோத்திரமும் ஓதினர் என்பார், 'இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால் இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்' என்றார். 'சுருதங்களால் துதித்துத் தூநீராட்டி, தோத்திரங்கள் பல சொல்லித் தூபங்காட்டி' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கையுங்கான்க.

'துன்னிய பின்னமலர்' என்றது, நெருக்கமாகத் தொடுக்கப்பட்ட மாலை வகை என்றபடியாம். 'பழக மாமலர் பறித்தின்டை கொண்டிறைஞ்சவார்பாற் செறிந்த, குழகனார்' என்ற திருஞானசம்பந்தர் வாக்கினால் இண்டை, கண்ணி முதலிய மாலை வகையினைக் கொண்டு வழிபடுவோர் என்று கொள்க.

அன்பர்கள், 'கையுந் தலைமிசை புனை அஞ்சலியன, கண்ணும் பொழிமழை ஒழியாதே பெய்யுந் தகையனவாகிய நிலையில் நின்று வழிபடுவார்களாதவின், 'தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர்' என்றார். 'தொழுத கையினர் துளங்கிய மெய்யினர் உருகிய தொடர்போடும் அழுத கண்ணினர் அன்பினர்' என்ற உபதேச காண்டவடி இதனை விளக்குவது போல உள்ளது.

இதனால், அதிகாலையில் அன்பர்கள் இறைவன் திருமுன்பு நிற்கும் நிலை கூறப்பட்டது.

பூதங்கள் தோறும்நின் றாயெனின் அல்லால்
போக்கிலன் வரவிலன் என்றினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்

கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரைச்
 சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னா
 சிந்தனைக் கும் அரி யாய்எங்கள் முன்வந்
 தேதங்கள் அறுத்தெழ்மை ஆண்டருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பதப்பொருள் : சீதம் கொள் - குளிர்ச்சியைக் கொண்ட, வயல் - வயல் சூழ்ந்த,
 திருப்பெருந்துறை மன்னா - திருப்பெருந்துறைக்கு அரசனே, சிந்தனைக்கும் அரியாய்
 - நினைத்தற்கும் அருமையானவனே, எங்கள் முன் வந்து - எங்கள் எதிரில்
 எழுந்தருளி வந்து, ஏதங்கள் அறுத்து - குற்றங்களைப் போக்கி, எம்மை ஆண்டருள்
 புரியும் - எங்களை ஆட்கொண்டருளுகின்ற, எம்பெருமான் - எமது பெருமானே,
 நினை - உன்னை, பூதங்கள்தோறும் - எல்லாப் பூதங்களிலும், நின்றாய் எனின்
 அல்லால் - கலந்திருக்கிறாய் என்று பலரும் சொல்வதும் அல்லது, போக்கு இலன்
 வரவு இலன் என - போதலும் வருதலும் இல்லாதவன் என்று, புலவோர் -
 அறிவுடையோர், கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால் - இசைப் பாடல்களைப்
 பாடுவதும் ஆனந்தக் கூத்தாடுவதும் அல்லது, உனைக் கண்டறிவாரை - உன்னை
 நேரே பார்த்தறிந்தவர்களை, கேட்டறியோம் - நாங்கள் கேட்டும் அறிந்ததில்லை;
 ஆயினும், யாங்கள் உன்னை நேரே காணும்படி, பள்ளி எழுந்தருளாய் -
 பள்ளியினின்றும் எழுந்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : இறைவனை, எப்பொருளிலும் நிறைந்திருக்கின்றான் என்று
 பொதுவாக யாரும் கூறுகின்றனர் என்பார், 'பூதங்கள் தோறும் நின்றாயெனின்
 அல்லால்' என்றும், அவன் தன்மைகளைச் சிறப்பாக உணர்ந்த புலவர்கள்
 பாடுகின்றனர் என்பார், 'போக்கிலன் வரவிலன் எனப் புலவோர் பாடுதல் ஆடுதல்
 அல்லால்' என்றும் பிரித்துக் கூறினார். இவ்வாறு இசைப்பாடலினால் இசைப்பதும்,
 அதன் பயனாகக் கூத்தாடுவதுமன்றி, நேரே கண்டவர் இல்லை என்பார்,
 'கேட்டறியோம் உனைக் கண்டறி வாரை' என்றார். எனினும், எங்கள் குற்றங்களைப்
 போக்கி ஆட்கொண்டமையின் எங்கள் முன் எழுந்தருள வேண்டும் என்பார், 'பள்ளி
 எழுந்தருளாயே' என்றார்.

இதனால், இறைவன் காட்சிக்கு அரியவன் என்பது கூறப்பட்டது.

பப்பற வீட்டிருந் துணரும்நின் அடியார்
 பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
 மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
 வணங்குகின் றார் அணங் கின்மண வாளா
 செப்புறு கமலங்கள் மலருந்தன் வயல்சூழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 இப்பிறப் பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பதப்பொருள் : அணங்கின் மணவாளா - உமையம்மைக்கு மணவாளனே, செப்பு உறு கமலங்கள் - கிண்ணம் போன்ற தாமரை மலர்கள், மலரும் - விரியப்பெற்ற, தண்வயல் சூழ் - குளிர்ச்சி பொருந்திய வயல்கள் சூழ்ந்த, திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபிரானே, இப்பிறப்பு அறுத்து - இந்தப் பிறவியை நீக்கி, எம்மை ஆண்டு அருள் புரியும் - எங்களை ஆட்கொண்டு அருள் செய்கின்ற, எம் பெருமான் - எம் பெருமானே, பப்பு அற - மனவிரிவு ஒடுங்க, வீட்டிருந்து உணரும் - பற்றற்று இருந்து உணருகின்ற, நின் அடியார் - உன் அன்பர்கள், வந்து - உன்பால் அடைந்து, பந்தனை அறுத்தார் - பிறவித்தளையை அறுத்தவராய், அவர் பலரும் - அவர்கள் எல்லோரும், மைப்பு உறு கண்ணியர் - மை பொருந்திய கண்களையுடைய பெண்களும், மானுடத்து இயல்பின் - மனித இயல்பில் நின்றே, வணங்குகின்றார் - உன்னை வணங்கி நிற்கின்றார்கள்; அவர்களுக்கு அருள் புரிதற்பொருட்டு, பள்ளி எழுந்தருளாய் - பள்ளியினின்றும் எழுந்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : பரப்பு அற என்பது 'பப்பற' என்றாயிற்று. மனம் பொருளின்மேல் செல்லாது ஒடுங்குதலை, 'பப்பற' என்றார்.

'வேகம் கெடுத்தாண்ட' என்று முன்னர் அகவலில் கூறினார். மனம் வெளிப் பொருளின்மேல் செல்லாது ஒடுங்குமாயின், அவற்றின் மேல் உண்டாகும் பற்று நீங்குமாதவின், 'வீட்டிருந்து' என்றார். பற்று நீங்கின் பிறவியறுமாதவின், 'பந்தனையறுத்தார்' என்றார்.

'அவாள்பை எல்லா வயிர்க்கும்னான் ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து'

என்பது திருக்குறள். 'மைப்புறு கண்ணியரும்' என்ற உம்மை மறைந்து நின்றது. பந்தனை அறுத்த பெண்டிரும் உள்ளனர் என்பார், 'மைப்புறு கண்ணியரும்' என அவர்களைத் தனித்தெடுத்துக் கூறினார். பந்தனை அறுத்த இவர் அனைவரும் ஏனைய பொது மக்கள் போலவே அவர்களோடு கூடி நின்று வணங்குகின்றனர் என்பார், 'மானுடத்தியல்பின் வணங்குகிறார்' என்றார். வாசனாமலம் தாக்குமாதலின், ஞானிகளுக்கும் வணக்கம் உரித்து.

இதனால், அதிகாலையில் முற்றுந்துறந்த ஞானியரும் வந்து வணங்குகின்றார் என்பது கூறப்பட்டது.

6

அதுபழச் சுவையென அழுதென அறிதற்
கரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்
இதுஅவன் திருவுரு இவனவன் எனவே
எங்களை ஆண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருஞேம்
மதுவளர் பொழில்திரு வத்தர கோச
மங்கையுள் ஓய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
எதுனமைப் பணிகொளும் ஆற்று கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ஓயே.

பதப்பொருள் : அது - பரம்பொருளானது, பழச்சுவை என - கனியின் சுவை போன்றது எனவும், அமுது என - அமுதத்தை ஒத்தது எனவும், அறிதற்கு அரிது என - அறிவதற்கு அருமையானது எனவும், எளிது என - அறிவதற்கு எளிமையானது எனவும் வாதிட்டு, அமரரும் அறியார் - தேவரும் உண்மையை அறியாத நிலையில் இருப்பர்; ஆனால், இது அவன் திருவுரு - இதுவே அப்பரமனது திருவடிவம், இவன் அவன் - திருவுருக்கொண்டுவந்த இவனே அப்பெருமான், எனவே - என்று நாங்கள் தெளிவாகச் சொல்லும்படியாகவே, இங்கெழுந்தருளி - இவ்வுலகத்தில் எழுந்தருளி வந்து, எங்களை ஆண்டுகொள்ளும் - எங்களை ஆட்கொண்டருளுகின்ற, மதுவளர் பொழில் - தேன் பெருகுகின்ற சோலை சூழ்ந்த, திருவுத்தர கோச மங்கை உள்ளாய் -

திருவுத்தரகோச மங்கையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே, திருப்பெருந்துறை மன்னா - திருப்பெருந்துறைக்கரசனே, எம்பெருமான் - எமது பெருமானே, எம்மைப் பணி கொளும் ஆறு எது - எங்களை ஏவல் கொள்ளும் விதம் யாது, அது கேட்போம் -

அதனைக் கேட்டு அதன்படி நடப்போம், பள்ளி எழுந்தருளாய் - பள்ளியினின்றும் எழுந்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் தேவர்கள் அனுபவத்துக்குத் அப்பாற்பட்டவன் என்பார். 'அது பழச்சுவையென அழுதென அறிதற்கரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்' என்றார். எனினும், தம்முன் இறைவன் தோன்றியதேயன்றி அவனே என்று உணரும்படியும் எழுந்தருளினான் என்பார். 'இது அவன் திருவரு இவனவன் எனவே எங்களை ஆண்டுகொண்டிங்கெழுந்தருளும்' என்றார், 'எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங்கெழுந்தருளும்' என்பதை, 'இங்கெழுந்தருளி எங்களை ஆண்டுகொள்ளும்' என மாற்றிப் பொருள் கூறுக. இறைவன் கட்டளைப்படி நடப்பதே அடியவர்கட்கு முறை ஆதலின், ' எது எமைப்பணிகொளும் ஆறு அது கேட்போம்' என்றார். தமக்கென விருப்பமும் பணிவும் இல்லை என்க.

இதனால், இறைவன் தேவர்கள் காட்சிக்கு அரியவன்; அடியவர் காட்சிக்கு எளியவன் என்பது கூறப்பட்டது.

7

முந்திய முதல்நடு இறுதியு மானாய்
மூவரும் அறிகிலர் யாவர்மற் றறிவார்
பந்தணை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
பழங்குடில் தொறும்எழுந் தருளிய பரனே
செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையறை கோயிலுங் காட்டி
அந்தணை னாவதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு னாயே.

பதப்பொருள் : ஆர் அழுதே - அருமையான அழுதமே, முந்திய முதல் - எப்பொருளுக்கும் முற்பட்ட முதலும், நடு இறுதியும் - நடுவும் முடிவும், ஆனாய் - ஆனவனே, மூவரும் அறிகிலர் - மும்மூர்த்திகளும் உன்னை அறியமாட்டார், மற்று

யாவர் அறிவார் - வேறு யாவர் அறியக்கூடியவர், பந்து அணை விரலியும் நீயும் - பந்தை ஏந்திய விரல்களையுடைய உமையம்மையும் நீயுமாக, நின் அடியார் - உன்னுடைய அடியார்களுடைய, பழங்குடில்தொறும் - பழைய சிறு வீடுதோறும், எழுந்தருளிய பரனே - எழுந்தருளின மேலானவனே, செந்தழல் புரை - சிவந்த நெருப்பை ஒத்த, திருமேனியும் காட்டி - வடிவத்தையுங்காட்டி, திருப்பெருந்துறையுறை - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற, கோயிலும் காட்டி - திருக்கோயிலையும் காட்டி, அந்தனன் ஆவதும் காட்டி - அழகிய தண்ணிய அருளாளனாதலையுங்காட்டி, வந்து ஆண்டாய் - வந்து ஆட்கொண்டவனே, பள்ளி எழுந்தருளாய் - பள்ளியினின்றும் எழுந்தருள்வாயாக.

வினாக்கம் : 'முந்திய முதல்' என்றது, பிரமன் முதலிய காரணக் கடவுளர்க்கும் முற்பட்ட முதல் என்ற பொருளில் நின்றது. 'நடு இறுதி' என்றது ஏனைய காலங்களைக் காட்டிற்று. 'பழங்குடில்தொறும் எழுந்தருளிய பரன்' என்றதால், 'இறைவனது எளிவந்த கருணையைக் கூறியபடியாம். 'இங்கு நம் இல்லங்கள்தோறும் எழுந்தருளி' என்ற திருவெம்பாவை வாக்கையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால், இறைவனது கருணை கூறப்பட்டது.

8

விண்ணகத் தேவரும் நன்னவும் மாட்டா
விழுப்பொரு னேயுன் தொழுப்படி யோங்கள்
மன்னகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே
வண்திருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
என்னகத் தாய்உல குக்குயி ரானாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பதப்பொருள் : விண்ணகத் தேவரும் - விண்ணில் வாழும் தேவர்களும், நன்னவும் மாட்டா - அனுகவும் முடியாத, விழுப் பொருளே - மேலான பொருளாயுள்ளவனே, உன் - உன்னுடைய, தொழும்பு அடியோங்கள் - தொண்டைச் செய்கின்ற அடியார்களாகிய எங்களை, மன்னகத்தே வந்து வாழச் செய்தானே -

மண்ணுலகில் எழுந்தருளி வந்து வாழச் செய்தவனே, வண்டிருப்பெருந்துறையாய் - வளப்பம் பொருந்திய திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருப்பவனே, வழியடியோம் - பரம்பரை அடியாராகிய எங்களுடைய, கண்ணகத்தே நின்று - கண்ணில் நின்று, களி தரு தேனே - களிப்பைத் தருகின்ற தேன் போன்றவனே, கடல் அழுதே - பாற்கடலில் தோன்றிய அழுதம் போன்றவனே, கரும்பே - கரும்பு போன்றவனே, விரும்பு அடியார் - அன்பு செய்கின்ற அடியவரது, எண்ணகத்தாய் - எண்ணத்தில் இருப்பவனே, உலகுக்கு உயிர் ஆனாய் - உலகமனைத்துக்கும் உயிரானவனே, எம்பெருமான் - எம்பெருமானே, பள்ளி எழுந்தருளாய் - பள்ளியினின்றும் எழுந்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : விண்ணுலகை விட்டு மண்ணுலகுக்கு வந்து மனிதரை ஆட்கொள்ளும் வள்ளலாதவின், 'மண்ணகத்தே வந்து வாழச் செய்தானே' என்றார். 'வான் பழித்து மண் புகுந்து மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளல்' என்ற அடியையும் ஒப்பு நோக்குக. அடியார்களுக்குக் கண்ணுக்கினிய காட்சியை நல்கி இன்பத்தைத் தருவான் என்பார், 'கண்ணகத்தே நின்று களிதரு தேனே' என்றார். கண்ணிலே தோன்றி இன்பத்தைத் தருதலோடு, எண்ணத்திலும் விளங்கி நன்மையும் செய்வான் என்பார், 'எண்ணகத்தாய்' என்றார்.

இறைவனது இயக்கமின்றி உலகம் இயங்காதாகவின், 'உலகுக்குயிரானாய்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் உயிர்களுக்குப் பேரின்பம் நல்குவான் என்பது கூறப்பட்டது.

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையின் நாள்நாம்
போக்குகின் ரோம் அவ மேயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
படவும்நின் அலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பதப்பொருள் : திருப்பெருந்துறையுறைவாய் - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருப்பவனே, திருமால் ஆம் அவன் - திருமாலாகிய அவன், புவனியில் - பூமியில்,

போய்ப் பிறவாமையின் - சென்று பிறவாமையினால், நாம் - யாம், அவமே - வீணாகவே, நாள் போக்குகின்றோம் - நாளைக் கழிக்கின்றோம், இந்தப் பூமி - இந்தப் பூமியானது, சிவன் உய்யக் கொள்கின்ற ஆறு என்று நோக்கி - சிவபெருமான் நாம் உய்யும்படி அடிமை கொள்ளகின்ற இடமென்று பார்த்து, விருப்பு எதவும் - விருப்பத்தை அடையவும், மலரவன் - பிரமன், ஆசைப்படவும் - இச்சிக்கவும், நின் - உனது, அலர்ந்த - பரந்த, மெய்க்கருணையும் - உண்மையான திருவருடசத்தியும், நீயும் - நீயுமாக, அவனியில் புகுந்து - பூமியில் எழுந்தருளி வந்து, எமை ஆட்கொள்ள வல்லாய் - எங்களை ஆட்கொள்ள வல்லவனே, ஆர் அமுதே - அருமையான அமுதம் போன்றவனே, பள்ளி எழுந்தருள் - திருப்பள்ளியினின்றும் எழுந்தருள்வாயாக.

வினக்கம் : இறைவனை வழிபடத்தக்க இடம் இப்பூமி என்றும், இங்கு வந்து வழிபடாத நாள் பிறவாத நாள் என்றும் உணர வேண்டும் என்பதாம். இப்பூமியின் பெருமையை 'வாளிடத்தவரும் மன்மேல் வந்தரன்றனை அர்ச்சிப்பர்' என்ற சிவஞான சித்தியைக் காண்க.

மறைப்புச் சத்தியே அருள வரும்போது அருட்சத்தியாக மாறுகின்றது என்பது, 'அலர்ந்த மெய்க்கருணை' என்பதனால் விளங்குகிறது. இஃது அஞ்செழுத்தில் வகரத்தால் குறிக்கப்படும்.

இதனால், இறைவன் ஆட்கொள்ளும் இடம் இவ்வுலகம் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

21. கோயில் முத்த திருப்பதிகம்
(தில்லையில் அருளிச்செய்தது)

தில்லையில் திருப்பதிகங்களாக அருளிச்செய்யப்பட்டவற்றுள் இது முதலில் தோன்றியதாதலின், 'கோயில் முத்த திருப்பதிகம்' என்றாயிற்று. பதிகம் என்பது பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டது. இஃது அந்தாதியாய் அமைந்துள்ளது.

அனாதியாகிய சற்காரியம்

இறைவனது தோற்றமு முடிவும் இல்லாத நிலையான செயல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும் உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்ப தானால் அடியேன்உன்
அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அரு ளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே என்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

பதப்பொருள் : பொன் அம்பலத்து - பொற்சபையில் ஆடுகின்ற, எம் முடியா முதலே - எம் ஈறில்லா முதல்வனே, உடையாள் - எம்மை ஆளாகவடைய உமையம்மை, உன்தன் நடு இருக்கும் - சொருப நிலையில் உன்னிடையே அடங்கித் தோன்றும், உடையாள் நடுவுள் - உடையவளாகிய உமையம்மையினிடத்தே, நீ இருத்தி - தடத்த நிலையில் நீ அடங்கித் தோன்றுவாய், அடியேன் நடுவுள் - அடியேன் இடையே, இருவீரும் இருப்பதானால் - நீங்கள் இருவீரும் இருப்பது உண்மையானால், என் கருத்து முடியும் வண்ணம் - என் என்னம் நிறைவேறும்படி, முன் நின்று - எனக்கு முன்னே நின்று, அடியேன் - அடியேனாகிய யான், உன் அடியார் நடுவுள் இருக்கும் - உனது அடியார் நடுவில் இருக்கின்ற, அருளைப் புரியாய் - திருவருளைச் செய்வாயாக.

விளக்கம் : 'உடையாள் உன்றன் நடு இருக்கும்' என்றது, சிவம் உலகை நோக்காது அறிவே வடிவமாய் இருக்கும்போது, சத்தி சிவத்தில் அடங்கி அதன் வயமாய் நிற்றலை. இதுவே சிவத்தின் சொருப நிலை அல்லது உண்மை நிலையாம். 'உடையாள் நடுவுள் ந இருத்தி' என்றது, உலகத்தை நோக்கி அருள் புரிய வரும்போது சிவம் சத்தியில் அடங்கி அதன் வயமாய் நிற்றலை. இதுவே சிவத்தின் தடத்த நிலை அல்லது அருள் நிலை. ஆதலின், சிவம் வேறு, சத்தி வேறு அல்ல; இரண்டும் ஒன்றேயாம்.

'அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பது' என்றது, இறைவன் சிவம் சக்தி என்னும் இரு நிலையோடும் உயிருள் கலந்திருத்தலை. 'அடியார் நடுவுள் இருக்கும்

அருளைப் புரிதலாவது" திருப்பெருந்துறையில் காட்சி கொடுத்து மறைந்த போது உடன் அழைத்துச் சென்ற அடியவர்களோடு அடிகளைச் சேர்த்தல்; அதாவது, வீட்டு நிலையை அருளல் என்பதாம். இனி, இத்திருப்பாடலுக்குப் பஞ்சாக்கரத்தோடு பொருத்தி உரை காண்டலும் உண்டு.

இதனால், அடியார் கூட்டச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1

முன்னின் றாண்டாய் எனைமுன்னம் யானும் அதுவே முயல்வற்றுப் பின்னின் றேவல் செய்கின்றேன் பிற்பட் டொழிந்தேன் பெம்மானே என்னின் றருளி வரநின்று போந்தி டென்னா விடில் அடியார் உன்னின் றிவனார் என்னாரோ பொன்னம் பலக்கூத் துகந்தானே.

பதப்பொருள் : பொன்னம்பலக் கூத்து உகந்தானே - பொற்சபையில் திருநடனஞ்செய்வதை விரும்பியவனே, பெம்மானே - பெருமானே, முன்னம் - முன்னே, எனை - அடியேனை, முன் நின்று ஆண்டாய் - எதிரே தோன்றி ஆட்கொண்டாய், யானும் - நானும், அதுவே முயல்வற்று - அதன் பொருட்டாகவே முயன்று, பின்னின்று - உன் வழியிலே நின்று, ஏவல் செய்கின்றேன் - பணி செய்கின்றேன், பிற்பட்டு ஓழிந்தேன் - ஆயினும், பின்னடைந்து விட்டேன், என் - என்னை, இன்று வர நின்றருளி - இன்று உன்பால் வரும்படி அருளி. போந்திடு என்னாவிடில் - 'வா' என்று அழையாவிடில், அடியார் - அடியவர், உன் நின்று - உன்னிடத்தில் நின்று, இவன் ஆர் என்னாரோ - இவன் யார் என்று கேட்க மாட்டார்களோ?

விளக்கம் : அதுவே முயல்வறுதலாவது, அவன் திருவடியைச் சேர்வதனையே பொருளாகக்கொண்டு முயலுதல். இறைவன் திருவருள் இல்லையெனில் அதுவும் அடைய முடியாதாதவின், வர நின்றருளி, 'போந்திடு' என்று அவனே அழைக்க வேண்டுமென விரும்புகிறார். நீ அழையாவிடில் உன் அடியார்கள் என்னை அயலானாகக் கருதுவார் என்பார், 'அடியார் உன்னின்றிவனாரென்னாரோ?' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடியின்பத்திற்கு அவன் அடியார் கூட்டம் இன்றிமையாதது என்பது கூறப்பட்டது.

உகந்தா னேஅன் புடைஅடிமைக் குருகா வுள்ளத் துணர்விலியேன்
சகந்தான் அறிய முறையிட்டால் தக்க வாறன் றென்னாரோ
மகந்தான் செய்து வழிவந்தார் வாழ வாழந்தாய் அடியேற்குன்
முகந்தான் தாரா விடின்முடிவேன் பொன்னம் பலத்தெம் முழுமுதலே.

பதப்பொருள் : பொன்னம்பலத்து - பொற்சபையில் ஆடுகின்ற, எம் முழுமுதலே - எங்கள் முழுமுதற்பொருளே, அன்பு உடை அடிமைக்கு - அன்போடு செய்யப்படும் தொண்டின்பொருட்டு, உகந்தானே - என்னை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டவனே, மகந்தான் செய்து - தம் உடலையே அவியாகத் தீயில் இட்டு, வழி வந்தார் - உன் வழியிலே வந்தவர்கள், வாழ - பேரின்பத்தில் வாழும்படி, வாழந்தாய் - எழுந்தருளியிருப்பவனே, உருகா உள்ளத்து - உருகாத மனத்தையுடைய, உணர்வு இலியேன் - அறிவு இல்லாத நான், சகந்தான் அறிய முறையிட்டால் - உலகம் அறிய எனது துன்பத்தைச் சொல்லி முறையிட்டுக்கொண்டால், தக்கவாறு அன்று - அருளாதொழிவது உனக்குத் தகுதி அன்று, என்னாரோ - என்று உன் அடியார்கள் சொல்லமாட்டார்களோ? அடியேற்கு - அடியேனுக்கு, உன் - உனது, முகந்தான் தாராவிடில் - திருமுகத்தைத்தானும் காட்டாவிட்டால், முடிவேன் - யான் இறந்துபடுவேன்.

விளக்கம் : 'எய்த வந்திலாதார் ஏரியிற் பாயவும்' என்று கீர்த்தித்திருவகவலில் குறித்ததனையே இங்கு மகம் செய்ததாகக் கூறினார். உம்மிடத்தில் முறையிட்டுக்கொண்ட பின்பும் நீர் அருளாதொழியின் பலரும் அறிய முறையிடுவேன் என்பார், 'சகந்தான் அறிய முறையிட்டால்' என்றும், உமது திருவருளங்கு யான் தகுதியுடையேன் என்று கூறுகின்றிலேன் என்பார், 'உணர்விலியேன்' என்றும், எனினும், என்னைத் தள்ளிவிடின், ஆண்டுகொண்ட உமக்குப் பழியாகும் என்பார், 'தக்கவாறு அன்று என்னாரோ?' என்றுங்கூறினார். முகந்தருதலாவது, திருநோக்கம் பாலித்தல்.

இதனால், திருவடி இன்பம் பெற இறைவன் அருள் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

முழுமுத லேஜம் புலனுக்கும் மூவர்க்கும் என்றனக்கும்
 வழிமுத வேநின் பழவடி யார்த்திரள் வான்குழுமிக்
 கெழுமுத லேஅருள் தந்திருக் கழிரங் குங்கொல்லோனன்
 றழுமது வேயன்றி மற்றென்செய் கேன்பொன்னம் பலத்தரைசே.

பதப்பொருள் : பொன்னம்பலத்து - பொற்சபையில் ஆடுகின்ற, அரைசே - நாதனே, முழுமுதலே - எல்லாவற்றுக்கும் ஆதியான பொருளே, ஜம்புலனுக்கும் - ஜம்புலன்களுக்கும், மூவர்க்கும் - முத்தேவர்களுக்கும், என்றனக்கும் - எனக்கும், வழி முதலே - செல்லும் வழிக்கு முதலானவனே, நின் பழ அடியார் திரள் - உன்னுடைய பழைய அடியார் கூட்டத்தோடு, வான்குழுமி - பெருமை மிக்க சிவலோகத்திலே கூடி, கெழுமுதலே - சேர்ந்திருத்தலை, அருள் தந்து இருக்க - திருவருளால் கொடுத்தருளா, இரங்கும் கொல்லோ என்று - இரங்குமோ என்று, அழும் அதுவே அன்றி - அழுவதல்லாமல், மற்று என் செய்கேன் - வேறு என்ன செய்ய வல்லேன்?

விளக்கம் : ஜந்து சீர் கொண்ட அடிகளையுடைய பாடல் இது. இவ்வோரு பாடல் கலித்துறையாய் வந்தது என்க.

'ஜம்புலனுக்கும்' என்றமையால் பிற தத்துவங்களையுங் கொள்க. இறைவன் எல்லாத் தத்துவங்களையும் இயக்கிக்கொண்டிருப்பவனாதலின், தத்துவங்களுக்கும் முதல் என்றார். கெழுமுதல் - சேர்ந்திருத்தல்; தொழிற்பெயர். இறைவன் அருளைப் பெறுவதற்கு அழுதலேயன்றி உரிமையின்று என்பார், 'அழுமதுவேயன்றி மற்றென் செய்கேன்' என்று இரங்குகிறார்.

இதனால், இறைவன் அருளைப் பெறுவதற்கு அழுதல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

4

அரைசே பொன்னம் பலத்தாடும் அழுதே என்றுன் அருள்நோக்கி
 இரைசேர் கொக்கொத் திரவுபகல் ஏசற் றிருந்தே வேசற்றேன்
 கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக் காட்சி கொடுத்துன் அடியேன்பால்
 பிரைசேர் பாலில் நெய்போலப் பேசா திருந்தால் ஏசாரோ?

பதப்பொருள் : அரைசே - அரசனே, பொன்னம்பலத்து ஆடும் அழுதே - பொற்சபையில் நடிக்கின்ற அழுதே, என்று - என்று வாழ்த்தி, உன் அருள் நோக்கி - உன் திருவருளை எதிர்பார்த்து, இரைதேர் கொக்கு ஒத்து - இரையைத் தேடுகின்ற கொக்கினைப் போன்று, இரவு பகல் - இரவும் பகலும், ஏசற்று இருந்து வேசற்றேன் - கவலைப்பட்டிருந்து இளைத்தேன், கரை சேர் - முத்திக்கரையை அடைந்த, அடியார் - உன்னடியார், களி சிறப்ப - மகிழ்ந்திருப்ப, காட்சி கொடுத்து - நீ காட்சி கொடுத்தருளி, உன் அடியேன்பால் - உன்னடியேனாகிய என்னிடத்தில், பிரைசேர் பாலில் நெய் போல - பிரை ஊற்றிய பாலில் நெய் இருப்பது போல, பேசாது இருந்தால் - வெளிப்படாமல் மறைந்து இருந்தால், ஏசாரோ - உலகத்தார் வையமாட்டார்களோ?

விளக்கம் : இரை தேர் கொக்கொத்திருத்தலாவது, மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி இரையாகிய மீன் ஒன்றையே நாடி இருக்கும் கொக்கைப் போன்று, அருள் ஒன்றையே நாடி நிற்றலாம்.

பிரைசேர் பால் என்றது, தயிர் என்பதாம். பாலில் நெய் மறைந்து நிற்கும்; ஆனால், தயிரில் நெய் வெளிப்பட்டு நிற்கும். அதனால் பிரைசேர் பாலைப் போல் பேச வேண்டும் என்றார். அவ்வாறு பேசாவிடில் உனக்குப் பழியாகும் என்பார், 'பேசாதிருந்தால் ஏசாரோ?' என்றார். இறைவன் மறைந்து நிற்றற்குப் பாலில் நெய்யையும், வெளிப்பட்டு நிற்றற்குத் தயிரில் நெய்யையும் எவ்விடத்திலும் உவமையாகச் சொல்லப்படுதல் அறிந்துகொள்க.

இதனால், மன ஒருமைப்பாடு அடியார் கூட்டத்தில் சேர்க்கும் என்பது கறப்பட்டது.

ஏசா நிற்பர் என்னைனக் கடியா னென்று பிறரெல்லாம்
பேசா நிற்பர் யான்றானும் பேணா நிற்பேன் நின்னருளே
தேவா நேசர் சூழ்ந்திருக்குந் திருவோ வக்கஞ் சேவிக்க
ஏசா பொன்னம் பலத்தாடும் எந்தாய் இனித்தான் இரங்காயே.

பதப்பொருள் : தேசா - ஒளியுரவானவனே, ஏசா - எல்லாம் உடையவனே, பொன்னம்பலத்து ஆடும் - பொற்சபையில் நடிக்கின்ற, எந்தாய் - எந்தையே, என்னை

- அடியேனை, பிறரெல்லாம் - மற்றவர்கள் எல்லாம், ஏசாநிற்பர் - அன்பில்லாதவன் என்று இகழ்வார்கள், உனக்கு அடியான் என்று - உனக்கு அடியவன் என்று, பேசாநிற்பர் - பேசுவார்கள்; எனினும், யான் - அடியேன், நின் அருளே பேணா நிற்பேன் - உன்னருளையே விரும்பி நிற்கின்றேன்; ஆதவின், நேசர் சூழ்ந்திருக்கும் - அடியார் சூழ்ந்திருக்கின்ற, திருவோலக்கம் சேவிக்க - உன் திருச்சபையைக் காண்பதற்கு, இனித்தான் இரங்காய் - இனி இரங்கியருள்வாயாக.

விளக்கம் : உலகத்தார் தத்தம் மனத்தில் தோன்றியவாறே என்னைப்பற்றிப் பலவாறு பேசுகின்றனர் என்பார், 'ஏசாநிற்பர், பேசா நிற்பர்' என்றார். 'யான்தானும்' என்பதில் உள்ள, 'தான், உம்' என்பன அசைகள். திருவோலக்கம் - அடியார்க்கு அருள இறைவன் அம்மையோடு வீற்றிருக்கும் சபை.

இதனால், அடியார் கூட்டத்துள் சேர்வதற்கு இறைவன் திருவருளையே பேணி நிற்றல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

இரங்கும் நமக்கம் பலக்கூத்தன் என்றென் ரேமாந் திருப்பேணை அருங்கற் பணைகற் பித்தாண்டாய் ஆள்வா ரிலிமா டாவேணோ நெருங்கும் அடியார் களும்நீயும் நின்று நிலாவி விளையாடும் மருங்கே சார்ந்து வரளங்கள் வாழ்வே வாவென் றருளாயே.

பதப்பொருள் : எங்கள் வாழ்வே - எங்களது வாழ்வாயுள்ளவேனே, அம்பலக் கூத்தன் - அம்பலத்தாடும் பெருமான், நமக்கு இரங்கும் - நமக்கு அருள் புரிவான், என்று என்று - என்று பலகால் நினைந்து, ஏமாந்திருப்பேணை - இன்புற்றிருக்கும் எளியேனை, அருங்கற்பனை - அருமையான உபதேசத்தை, கற்பித்து ஆண்டாய் - அருள் செய்து ஆட்கொண்டாய்; அவ்வாறிருக்க, ஆள்வார் இலிமாடு ஆவேணோ - நான் இப்போது ஆள்வாரில்லாத செல்வம் போலப் பயன்று ஒழிவேணோ, நெருங்கும் - நெருங்கிய, அடியார்களும் நீயும் - பழவடியார்களும் நீயும், நின்று நிலாவி - நின்று விளங்கி, விளையாடும் - விளையாடுகின்ற, மருங்கே சார்ந்து வர - பக்கத்திலே நெருங்கி வரும்படி, வா என்று அருளாய் - என்னை வா என்று அழைத்து அருள் செய்வாயாக.

விளக்கம் : அருங்கற்பனையாவது, அறிதற்கு அரிய பொருள்கள். அவற்றை,

**"காட்டா தனவெல்லாம் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி"**

என்ற திருவம்மானையால் அறிக - ஆள்வார் இல்லாது நிலத்தில் மறைந்து கிடக்கும் பொருள், அறம் பொருள் இன்பம் என்பவற்றுள் ஒன்றிற்கும் பயன்படாது ஒழிதல் போல, யான் பயனின்றிக் கெடுதல் பொருந்துமோ என்பார், 'ஆள்வாரிலி மாடாவேனோ?' என்றார்.

இதனால், அடியார் கூட்டம் பயனைத் தரும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

அருளா தொழிந்தால் அடியேனை அஞ்சேல் என்பார் ஆர்ஜிங்குப் பொருளா என்னைப் புகுந்தாண்ட பொன்னே பொன்னம் பலக்கூத்தா மருளார் மனத்தோ டுனைப்பிரிந்து வருந்து வேனை வாவென்றுன் தெருளார் கூட்டங் காட்டாயேல் செத்தே போனாற் சிரியாரோ?

பதப்பொருள் : என்னைப் பொருளா - என்னை ஒரு பொருளாகக் கொண்டு, புகுந்து ஆண்ட - வலிய வந்து ஆட்கொண்ட, பொன்னே - பொன் போன்றவனே, பொன்னம்பலக் கூத்தா - பொற்சபையில் நடிக்கின்ற கூத்தனே, அருளாது ஒழிந்தால் - நீ அருள் செய்யாது ஒழிந்தனையாயின், அடியேனை - என்னை, இங்கு - இவ்வுலகில், அஞ்சேல் என்பார் - அஞ்சாதே என்பவர், ஆர் - யாவருளர்? மருள் ஆர் மனத்தோடு - மயக்கம் பொருந்திய மனத்துடன், உனைப் பிரிந்து வருந்துவேனை - உன்னைவிட்டு விலகித் துன்பப்படுகின்ற என்னை, வா என்று - வா என்று அழைத்து, உன் - உனது, தெருள் ஆர் - தெளிவு பொருந்திய, கூட்டம் - அடியார் கூட்டத்தை, காட்டாயேல் - காட்டாவிடில், செத்தே போனால் - யான் இறந்து போனால், சிரியாரோ - உலகத்தார் சிரிக்கமாட்டார்களோ?

விளக்கம் : பொருளாக என்பது, பொருளா என ஈறு தொக்கது. மருளாவது, உலகத்தைக் கண்டு மயங்குவது. தெருளாவது, இறைவன் திருவினையாட்டைக் கண்டு தெளிவது. செத்துப் போதலாவது, பயனில்லாது கழிதல். இஃது, அடியார் கூட்டத்தைச் சேராமையால் உண்டாவது.

இதனால், அடியார் கூட்டத்தைச் சேராமையால் உண்டாகும் துன்பம் கூறப்பட்டது.

8

சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டு திரண்டுன் திருவார்த்தை விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சவார் வெவ்வே றிருந்துன் திருநாமந் தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடுந் தலைவா என்பார் அவர்முன்னே நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனோ நம்பி இனித்தான் நல்காயே.

பதப்பொருள் : நம்பி - தலைவனே, சிரிப்பார் - பழைய அடியார்கள் சிரிப்பார்கள், களிப்பார் - மகிழ்வார்கள், தேனிப்பார் - இன்புறுவார்கள், திரண்டு திரண்டு - கூடிக்கூடி, உன் திருவார்த்தை விரிப்பார் - உனது திருநாமத்தைக் கூறுவார்கள், கேட்பார் - சிலர் கேட்பார்கள், மெச்சவார் - அதனைப் பாராட்டுவார்கள், வெவ்வேறு இருந்து - தனித்தனியேயிருந்து, உன் திருநாமம் தரிப்பார் - உனது திருநாமத்தை நெஞ்சிலே ஊன்றுவார்கள், பொன்னம்பலத்து ஆடும் - பொற்சபையின் கண்ணே நடிக்கின்ற, தலைவா என்பார் - இறைவா என்று துதிப்பார்கள், அவர் முன்னே - அவர்கள் எதிரில், நாயேன் - நாய் போன்றவனாகிய யான், நரிப்பாய் இருப்பேனோ - இகழ்ச்சியுடையவனாய் இருப்பேனோ? நல்காய் - இனியேனும் அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : முகத்தில் தோன்றுவது சிரிப்பு. உள்ளத்தில் பூரிப்பது களிப்பு. ஆதலின், இரண்டன் வேறுபாட்டைக் காண்க. தேனித்தலாவது, தேன் போன்று இனித்தல். இறையனுபவம் இனிமையாயிருக்கும் என்பதாம். திருவார்த்தை விரித்தலாவது, அவனது புகழைப் பேசுதல். திருநாமம் தரித்தல், அஞ்செழுத்தை உள்ளத்திலே கொள்ளுதல். இதுவே ஜெபம் எனப்படும். 'பொன்னம்பலத்தாடும் தலைவா என்பார்' என்பது, பல வகைப் பெயர்களையும் சொல்லிப் பாடுதலைக் குறித்தது; நாம பஜனனயைக் கொள்ளலாம். நரிப்பு - இகழ்ச்சி.

இதனால், அடியாரது இயல்பு கூறப்பட்டது.

9

நல்கா தொழியான் நமக்கென்றுன் நாமம் பிதற்றி நயனீர் மல்கா வாழ்த்தா வாய்குழறா வணங்கா மனத்தால் நினைந்துருகிப்

பல்கா லுன்னைப் பாவித்துப் பரவிப் பொன்னம் பலமென்றே
ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கிரங்கி அருளாய் என்னை உடையானே.

பதப்பொருள் : என்னை உடையானே - என்னையாளாக உடையவனே, நமக்கு நல்காது ஓழியான் என்று - நமக்கு இறைவன் அருள் புரியாது போகான் என்று எண்ணி, உன் நாமம் பிதற்றி - உனது திருநாமமாகிய அஞ்செழுத்தைப் பல்கால் கூறி, நயனம் - கண்கள், நீர் மல்கா - நீர் பெருகி, வாய் வாழ்த்தா - வாயால் வாழ்த்தி, குழறா - குழறி, வணங்கா - மெய்யால் வணங்கி, மனத்தால் நினைந்து உருகி - மனத்தினாலே எண்ணிக் கணிந்து, பல்கால் உன்னைப் பாவித்து - பலகாலும் உனது உருவத்தைத் தியானித்து, பொன்னம்பலம் என்றே - பொற்சபையென்றே, பரவி - துதித்து, ஒல்கா நிற்கும் - தளர்வுற்றிருக்கும், உயிர்க்கு - உயிராகிய எனக்கு, இரங்கி அருளாய் - இரங்கி அருள்புரிவாயாக.

விளக்கம் : நல்கா முதலியன 'செய்யா' என்னும் வினையெச்சங்கள். நாமம் பிதற்றுதல் முதலியன இறை அனுபவத்தில் நின்று தம்மை மறந்தவர்களது செயலாம். 'அருளாய்' என்றது, அடியார்களோடு கூட்ட வேண்டும் என்றதாம்.

இதனால், இறைவனை வழிபடும் முறை கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

22. கோயிற்றிருப்பதிகம்
(தில்லையில் அருளிச்செய்தது)

இப்பதிகம் தில்லையில் பாடப்பட்டமையால், 'கோயில் திருப்பதிகம்' எனப்பட்டது. தில்லையைக் கோயில் என்று குறிப்பிடுதல் மரபு.

அனுபோக இலக்கணம்

சிவானந்த அனுபவத்தின் இயல்பு

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனெந்தின் வழியடைத் தமுதே
ஊறிநின் றென்னுள் எழுபரஞ் சோதி
உள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறவின் தெளிவே சிவபெரு மானே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த
இன்பமே என்னுடை அன்பே.

பதப்பொருள் : தேறவின் தெளிவே - தேனின் தெளிவானவனே, சிவபெருமானே - சிவபிரானே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவனே, ஈறு இலா - அளவில்லாத, பதங்கள் யாவையும் கடந்த - பதவிகள் எல்லாவற்றையுங்கடந்து நின்ற, இன்பமே - ஆனந்தமே, என்னுடை அன்பே - என்னுடைய அன்பு உருவமே, மாறி நின்று - பகைத்து நின்று, என்னை மயக்கிடும் - என்னை மயங்கச் செய்கின்ற, வஞ்சப்புலன் ஜந்தின் - வஞ்சனையைச் செய்கின்ற ஜம்புலன்களின், வழி அடைத்து - வாயில்களையும் அடைத்து, அமுதே ஊறி நின்று - அமுதமே சுரந்து நின்று, என் உள் எழு பரஞ்சோதி - என்னகத்தே தோன்றுகின்ற மேலான ஒளியே, உள்ள ஆ காண - உன்னை யான் உள்ளவாறு காணும்படி, வந்தருளாய் - வந்தருள்வாயாக.

விளக்கம் : இந்திரன், பிரமன், திருமால், முதலாக உள்ள என்னற்ற தேவர்களுக்கும் உரிய எண்ணற்ற பதவிகள் அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவன் சிவபெருமானாதவின், 'ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த' என்றும், இவர்கள் எல்லோருடைய இன்பங்களினும் மேலான இன்பவடிவினன் அப்பெருமானாதவின், 'இன்பமே' என்றும், அன்பே சிவமாதவின், 'அன்பே' என்றும் கூறினார். மாறி நின்று மயக்குதலாவது, செல்லுகின்ற நன்னென்றியில்

செல்லவிடாமற்செய்தலாம். புலன்கள் அறிவைத் தம் வழியே ஈர்க்கும் தன்மையுடையவாதவின், 'மயக்கும் வஞ்சப்புலன்' என்றும், அவை அவ்வாறு ஈர்ப்பது, ஜம்பொறிகள் வழியாகவேயாதவின், 'வழி' என்றும், இறைவன் இன்பம் உள்ளேயிருந்து ஊறி எழும்பொழுது, அவ்வைம்பொறிகளும் செயலற்று ஒழிதலால்,

'அடைத்து அழேதே ஊறி நின்று' என்றும் கூறினார். இறைவனை அகத்தே கண்டு இன்புற்றவர் புறத்தேயும் கண்டு களிக்க விழைந்து, 'உள்ளவா காண வந்தருளாய்' என்றார்.

இதனால், இறைவனை அகத்திற்காண்பது போலவே புறத்திலும் காணுதல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

அன்பினால் அடியேன் ஆவியோ டாக்கை ஆனந்த மாய்க்கசிந் துருக
என்பரம் அல்லா இன்னருள் தந்தாய் யானிதற் கிலனொர்கைம் மாறு
முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந் துறையாய் சிவபெரு மானே சீருடைச் சிவபுரத் தரைசே.

பதப்பொருள் : முன்புமாய் - எல்லாவற்றிற்கும் முன்னுமாய், பின்பும் - பின்னுமாய், முழுதுமாய் - முழுதுமாய், பரந்த - வியாபித்த, முத்தனே - மலமற்றவனே, முடிவு இலா - எல்லையற்ற, முதலே - பரம்பொருளே, தென்பெருந்துறையாய் - அழகிய திருப்பெருந்துறையையுடையவனே, சிவபெருமானே - சிவபிரானே, சீர் உடை சிவபுரத்து அரைசே - சிறப்புப் பொருந்திய சிவபுரத்துக்கு அரசனே, அன்பினால் - அன்பின் மிகுதியால், அடியேன் - அடியேனது, ஆவியோடு - உயிரோடு, ஆக்கை - உடம்பும், ஆனந்தமாய்க் கசிந்து உருக - இன்பவெள்ளமாய்க் கசிந்து உருகும்படி, என் பரம் அல்லா - என் நிலைக்குத் தகுதியில்லாத, இன் அருள் தந்தாய் - இனிய அருளைப் புரிந்தாய், இதற்கு - இந்தப் பேருதவிக்கு, யான் ஒர் கைம்மாறு இலன் - யான் உனக்குத் திரும்பச் செய்யக்கூடிய உதவி இல்லாதவனாயிருக்கிறேன்.

விளக்கம் : இறைவன் எல்லா இடங்களிலும் வியாபகமாய்ப் பரவி இருக்கிறான் என்பார், 'முன்புமாய்ப் பின்பும் முழுதுமாய்ப் பரந்த முத்தனே' என்றார். இனி, எல்லாக் காலங்களிலும் இருக்கிறான் என்பார், 'முடிவிலா முதலே' என்றார். 'ஆவியோ டாக்கை ஆனந்த மாய்க்கசிந் துருக' என்றது, உள்ளக்கணிவோடு உடல் நெகிழ்ச்சியும் உண்டாதலைக் குறித்தபடி. ஒப்புயர்வில்லாத பெரியோனாகிய இறைவனுக்குச் சிற்றுயிர்கள் என்ன செய்ய இயலும் என்பார், 'யானிதற் கிலனொர் கைம்மாறு' என்றார்.

இதனால், இறைவன் கைம்மாறு கருதாத கருணையாளன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

அரைசனே அன்பர்க் கடியனே னுடைய
அப்பனே ஆவியோ டாக்கை
புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின் றுருக்கிப்
பொய்யிருள் கடிந்தமெய்ச் சுட்ரே
திரைபொரா மன்னும் அமுதத்தெண் கடலே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
உரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோர் உணர்வே
யானுன்னை உரைக்குமா றுணர்த்தே.

பதப்பொருள் : அன்பர்க்கு அரைசனே - அடியார்களுக்கு இறைவனே, அடியனேனுடைய அப்பனே - அடியேனுடைய தந்தையே, ஆவியோடு ஆக்கை - உயிரோடு உடம்பும், புரைபுரை கனிய - அடுக்குத்தோறும் நெகிழ்ச்சியுண்டாகும்படி, புகுந்து நின்று உருக்கி - உள்ளத்தே புகுந்து நின்று உருகச்செய்து, பொய் இருள் கடிந்த - பொய்யாகிய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கிய, மெய்ச்சுட்ரே - உண்மை ஞானமே, திரை பொரா - அலை மோதாது, மன்னும் - நிலையான, அமுதத் தெண்கடலே - அமுதமாகிய தெளிந்த கடலே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, உரை உணர்வு - வாக்கும் மனமும், இறந்து நின்று - கடந்து நின்று, உணர்வதோர் உணர்வே - திருவருளால் உணரும்படியான உணர்ச்சிப்பொருளே, யான் - நான், உன்னை உரைக்குமாறு - உன்னைப் புகழ்ந்து உரைக்கின்ற வழியை, உணர்த்தே - உணர்த்துவாயாக.

விளக்கம் : 'புரைபுரை' என்றது, உடம்பின் கண்ணுள்ள எழுவகைத் தாதுக்களையும், ஒளியின் முன் இருள் விலகுவது போல அறிவின் முன் அறியாமை விலகுமாதலின், அவ்வறியாமையைப் பொய்யென்றும், அறிவை மெய்யென்றுங்கூறினார். பொய்யாவது, நிலையாமை. மெய்யாவது, நிலைத்தல். 'வாக்கு' என்பது பாசஞானமும், 'மனம்' என்பது பசஞானமும் ஆகும். அவற்றைக் கடந்து நின்று அறிதலாவது, திருவருள்வழி நின்று அறிதலாம்.

இதனால், இறைவன் வாக்கு மனாதீதன் என்பது கூறப்பட்டது.

உணர்ந்தமா முனிவர் உம்பரோ டொழிந்தார்
 உணர்வுக்குந் தெரிவரும் பொருளே
 இணங்கிலி எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே
 எனைப்பிறப் பறுக்கும்எம் மருந்தே
 திணிந்ததோர் இருளில் தெளிந்ததூ வெளியே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 குணங்கள்தா மில்லா இன்பமே உன்னைக்
 குறுகினேற் கினியென்ன குறையே.

பதப்பொருள் : உணர்ந்த - கற்று உணர்ந்த, மாமுனிவர் - பெரிய முனிவரும்,
 உம்பரோடு - தேவருடன், ஒழிந்தார் -

ஏனையோரது, உணர்வுக்கும் - உணர்ச்சிக்கும், தெரிவு அரும் பொருளே -
 உணர்வதற்கு அருமையான பொருளே, இணங்கு இலி - ஓப்பில்லாதவனே, எல்லா
 உயிர்கட்கும் உயிரே - எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிரானவனே, எனை - என்னை,
 பிறப்பு அறுக்கும் - பிறவிப் பிணியைப் போக்கி உய்விக்கின்ற, எம் மருந்தே -
 எங்களது மருந்து போன்றவனே, திணிந்ததோர் இருளில் - செறிந்த இருளில்,
 தெளிந்த தூவெளியே - தெளிவாய்க் காணப்பட்ட தூய ஒளியே,
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற
 சிவபெருமானே, குணங்கள்தாம் இல்லா - குணங்கள் இல்லாத, இன்பமே -
 ஆனந்தமே, உன்னைக் குறுகினேற்கு - உன்னையடைந்த எனக்கு, இனி என்ன
 குறை - இனி என்ன குறையுள்ளது?

விளக்கம் : இருள், அறியாமை. அறிவு, ஒளி. இருளில் உள்ள உயிர்களுக்கு
 இறைவன் அவ்விருளை நீக்குகின்ற ஒளியாய் வெளிப்படுகின்றான் என்பார்,
 'திணிந்ததோர் இருளில் தெளிந்த தூவெளியே' என்றார். மாயா குணத்தால் வரும்
 இன்பம் போலத் துன்பத்தோடு கூடியது அன்று இறைவன் இன்பம் ஆதலின்,
 'குணங்கள்தா மில்லா இன்பமே' என்றார். மாயா குணங்கள் மூன்று; அவை சத்துவம்,
 இராசதம், தாமசம் என்பன. அவற்றுள் சத்துவத்தால் இன்பமும், இராசதத்தால்
 துன்பமும் உண்டாகுமாதலால், அவ்வின்பம் துன்பத்தோடு கூடி நிற்பதாகும்.
 இறைவன் அம்முக்குணங்களும் இல்லாதவனாகவின், அவனது இன்பம் என்றும்

இன்பமேயாம். இத்தகைய இன்பத்தை அடைந்த பின்னர், அடைய வேண்டுவது ஒன்றும் இல்லை என்பார், 'உன்னைக் குறுகினேற் கினியென்ன குறையே' என்று தம் நிலையை என்னிப் பெருமிதங்கொள்கின்றார்.

இதனால், இறைவன் முக்குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் என்பது கூறப்பட்டது.

4

குறைவிலா நிறைவே கோதிலா அழுதே
ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்
மனத்திடை மன்னிய மன்னே
சிறைபெறா நீர்போல் சிந்தைவாய்ப் பாயுந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
இறைவனே நீயென் உடலிடங் கொண்டாய்
இனியுன்னை என்னிரக் கேளே.

பதப்பொருள் : குறைவு இலா நிறைவே - யாதொரு குறைவுமில்லாத நிறைவையுடைய பொருளே, கோதிலா அழுதே - குற்றமற்ற அழுதே, ஈறு இலா - முடிவில்லாத, கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே - செழிப்பான ஓளி மலையே, மறையுமாய் - வேதமாகியும்,

மறையின் பொருளுமாய் - வேதத்தின் பொருளாகியும், என் மனத்திடை வந்து - என்னுடைய மனத்தின்கண் வந்து, மன்னிய - நிலைபெற்ற, மன்னே - தலைவனே, சிறை பெறா நீர்போல் - கட்டுப்படுத்தப்படாத வெள்ளாம் போல, சிந்தைவாய் - என் சித்தத்தின்கண், பாயும் - பாய்கின்ற, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே, இறைவனே - ஆன்ம நாதனே, நீ என் உடலிடம் கொண்டாய், - நீ இப்பிறவியிலேயே என் உடம்பையே கோயிலாகக் கொண்டாய், இனி உன்னை என் இரக்கேன் - இனிமேல் உன்னை யான் வேண்டிக்கொள்வது என்ன இருக்கிறது?

விளக்கம் : 'குறைவிலா நிறைவே' என்றதால், இறைவன் பரிபூரணமானவன் என்பதையும், 'கோதிலா அழுதே' என்றதால், தூய்மையானவன் என்பதையும்

கூறினார். உள்ளம் உடலின்கண் உள்ளதாதவின், உள்ளத்தை இடமாகக்கொண்ட இறைவனை 'உடலிடங் கொண்டாய்' என்றார். "நிலாவாத புலாலுடம்பே புகுந்து நின்ற கற்பகமே" என்று திருநாவுக்கரசர் கூறியதையுங் காண்க. இறைவன் இவ்வாறு தங்கியிருப்பதைவிடப் பேறு என்ன உள்ளது? ஆதவின், 'இனியுள்ளை யென்னிரக் கேனே' என்றார்.

'புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா வுன்னடி என்மனத்தே
வழுவா திருக்க வரந்தர வேண்டுமிலுவ் வையகத்தே'
என்றுதானே வேண்டினார் திருநாவுக்கரசரும்.

இதனால், இறைவன் தன் அடியார்களுடைய உள்ளத்தையும் உடலையும் இடமாகக் கொள்கின்றான் என்பது கூறப்பட்டது.

5

இரந்திரந் துருக என்மனத் துள்ளே
எழுகின்ற சோதியே இமையோர்
சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
நிரந்தரஆ காயம் நீர்நிலம் தீகால்
ஆயவை அல்லையாய் ஆங்கே
கரந்ததோர் உருவே களித்தனன் உன்னைக்
கண்ணுறக் கண்டுகொண் டின்றே.

பதப்பொருள் : இரந்து இரந்து உருக - உன் திருவருளை இடைவிடாது வேண்டி உருகும் போது, என் மனத்துள்ளே - என்னுடைய மனத்தினுள்ளே, எழுகின்ற சோதியே - தோன்றுகின்ற ஒளியே, இமையோர் சிரந்தனில் பொலியும் - தேவர்கள் தலைமீது விளங்குகின்ற, கமலம் - தாமரை மலர் போன்ற, சேவடியாய் - திருவடியையுடையவனே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே -

திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே, நிரந்தர - எங்கும் நிறைந்த, ஆகாயம் - ஆகாசமும், நீர் - நீரும், நிலம் - பூமியும், தீ - நெருப்பும், கால் ஆய் - காற்றும் ஆகி, அவை அல்லையாய் - அவையல்லாதவனாய், ஆங்கே - அவ்வாறு, கரந்தது ஓர் உருவே - அருளாலன்றிக் காணப்படாத வடிவத்தையுடையவனே, இன்று

- இப்பொழுது, உன்னை - உன்னை, கண்ணுறக் கண்டுகொண்டு - கண்ணாரக் கண்டு, களித்தனன் - பெருமகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

விளக்கம் : மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி இறைவனையே எண்ணினால், அங்கே சோதியாய்த் தோன்றுவான் என்பார், 'இரந்திரந்துருக என் மனத்துள்ளே எழுகின்ற சோதியே' என்றார். அகத்தே காணப்பட்ட சோதி புறத்தையும் காட்டிசயளித்தது என்பார், 'களித்தனன் கண்ணுறக் கண்டுகொண்டு' என்றார். கண்டுகொண்டு என்பதில், கொண்டு, துணை வினை.

இதனால், இறைவன், ஊன்றி உணர்வார் உள்ளத்தில் தோன்றும் சோதி வடிவானவன் என்பது கூறப்பட்டது.

6

இன்றெனக் கருளி இருள்கடிந் துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
நீயலால் பிறிதுமற் றின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாம்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஒன்றுநீ யல்லை அன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை அறியகிற் பாரே.

பதப்பொருள் : நீ அலால் பிறிது இன்மை - உன்னையன்றி வேறு ஒரு பொருள் இல்லையாக, சென்று சென்று - பிற எல்லாப் பொருளையும் விட்டுவிட்டு, அனு அய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து - அனுவளவாய்க் குறுகிக் குறுகி, ஒன்று ஆம் - கூட்டப்படுகின்ற, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமானே, ஒன்றும் நீயல்லை - காணப்படுகின்ற ஒரு பொருளும் நீ அல்லை, அன்றி ஒன்று இல்லை - உன்னையல்லாது பிற பொருளும் இல்லை, யார் உன்னை அறியகிற்பார் - யாவர் உன்னை அறிய வல்லவர்; (எனினும்) இன்று - இப்பொழுது, எனக்கு அருளி - எனக்கு அருள் புரிந்து, இருள் கடிந்து - அறியாமை இருளைப் போக்கி, உள்ளத்து எழுகின்ற - மனத்தே தோன்றுகின்ற, ஞாயிறே போன்று நின்ற - சூரியனே போல வெளி வந்து நின்ற, நின் தன்மை - உன்னுடைய இயல்லை,

நினைப்பு அற நினைந்தேன் - தற்போதத்தினாலே எதிரிட்டு நினையாமல் அருள் வழியிலே நின்று நினைந்தேன்.

விளக்கம் : இறைவனைத் தவிர மற்று எல்லாப் பொருளும் நீக்கத் தக்கனவேயாதவின், 'நீயலால் பிறிது மற்றின்மை' என்றார். எல்லாப் பொருள்களையும் சிறிது சிறிதாக விடுத்துச் சென்ற உயிர், முடிவில் இறைவனை அடையுமாதவின், 'சென்று சென்றனவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம் சிவனே' என்றார். உலகில் உள்ள பொருள்களில் ஒரு பொருளும் அவன் அல்லனாகவின், 'ஒன்றும் நீயல்லை' என்றார். ஆனாலும், ஒரு பொருளும் அவன் இயக்கமின்றித் தொழிற்படாது ஆதவின், 'அன்றி ஒன்றில்லை' என்றார்.

இதனால், இறைவன் எல்லாப் பொருள்களையும் விட்டவர்களாலேயே அடையத் தக்கவன் என்பது கூறப்பட்டது.

7

பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப்
பரந்ததோர் படிராளிப் பரப்பே
நீருறு தீயே நினைவதேல் அரிய
நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்
சீருறு சிந்தை எழுந்ததோர் தேனே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாருற வெனக்கிங் காரய லுள்ளார்
ஆனந்தம் ஆக்குமென் சோதீ.

பதப்பொருள் : பார் - பூமியும், பதம் - மேலே உள்ள பதங்களும், அண்டம் அனைத்துமாய் - இவற்றையுள்ளடக்கிய பல்வேறு அண்டமும் ஆகிய எல்லாப் பொருளுமாய், முளைத்து - தோன்றி, பரந்தது ஓர் - விரிந்ததாகிய ஒரு, படர் ஒளிப்பரப்பே - படருகின்ற ஒளிப்பிழும்பே, நீர் உறு தீயே - நீரில் கலந்துள்ள நெருப்புப் போன்றவனே, நினைவதேல் அரிய - நினைப்பிற்கு அருமையான, நின்மலா - தூய பொருளே, நின் - உனது, அருள் வெள்ளம் - திருவருளாகிய வெள்ளம் பாய்கின்ற, சீர் உறு - சிறப்புப் பொருந்திய, சிந்தை - (அடியாரது) சித்தத்தில், எழுந்தது - உண்டாகியதாகிய, ஓர் தேனே - ஒப்பற்ற தேன் போன்றவனே, திருப்பெருந்துறையுறை

சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபொருமானே, ஆனந்தம் ஆக்கும் - எனக்கு இன்பத்தை உண்டாக்குகின்ற, என் சோதி - என்னொளியுடைப் பொருளே, இங்கு - இவ்விடத்தில், உறவு யார் - உறவாயிருப்பவர் யார்? அயல் உள்ளார் ஆர் - அயலாய் இருப்பவர் யார்?

விளக்கம் : சங்கார காலத்தில் இறைவனிடத்தில் ஒடுங்கியிருந்த பொருள்கள் படைப்புக் காலத்தில் மீளவும் தோன்ற, அவற்றில் அவன் நிறைந்து நின்றான் என்றார், 'பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் ஒளியே' என்றார். நீரில் சூடு எங்கும் நிறைந்திருத்தல் போல, தோற்றிய பொருளில்

வியாபகமாய்க் கலந்திருக்கிறான் என்பார், 'நீருறு தீயே' என்றார். அடிகளுக்கு இறைவனே எல்லாமாய் இருக்கும் பொழுது, உலகில் சிலர் உறவும், சிலர் அயலும் ஆகாமையால், 'யாருற வெனக்கிங் காரயலுள்ளார்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் அடியார்களுக்கு உறவும் பகையும் இல்லை என்று கூறப்பட்டது.

8

சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே அருவாம்
ஒருவனே சொல்லுதற் கரிய
ஆதியே நடுவே அந்தமே பந்தம்
அறுக்கும் ஆ னந்தமா கடலே
தீதிலா நன்மைத் திருவருட் குன்றே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாதுநீ போவதோர் வகையெனக் கருளாய்
வந்துநின் இணையடி தந்தே.

பதப்பொருள் : சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே - ஒளியாய்த் தோன்றும் உருவமே, அரு ஆம் ஒருவனே - உருவமில்லாத ஒப்பற்றவனே, சொல்லுதற்கு அரிய - வாக்கினால் சொல்லுவதற்கு அருமையான, ஆதியே நடுவே அந்தமே - எப்பொருட்கும் முதலும் இடையும் கடையுமாயுள்ளவனே, பந்தம் அறுக்கும் - பிறவித் தளையை ஓழிக்கின்ற, ஆனந்த மா கடலே - பேரின்பப் பெருங்கடலே, தீது இலா நன்மை - தீமையே கலவாத நன்மையேயுடைய, திரு அருள் குன்றே - திருவருள்

மலையே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, வந்து - குருவாய் எழுந்தருளி வந்து, நின் இணை அடி தந்து - உன் இரு திருவடியை எனக்கு அருளிய பின், நீ போவது ஓர் வகை யாது - நீ என்னை விட்டுப் போகின்ற வகை எங்வனம், எனக்கு அருளாய் - அதை எனக்குச் சொல்வாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் ஆனந்தமாய் இருந்து துன்பத்தைப் போக்குகின்றானாதவின், 'பந்தம் அறுக்கும் ஆனந்தமா கடலே' என்றார். இன்பம் அளவற்றது என்பதைக் குறிப்பிட, 'கடலே' என்றார். தீதில்லா நன்மையாவது, ஏனைய உலக நன்மையைப் போலத் தீமை கலவாத நன்மை. அது இன்பத்தைத் தருவது போலக் காட்டித் துன்பத்தையே தரும் என்க. ஆட்கொண்டபின் விட்டுச் செல்ல முடியாதாதவின், 'யாது நீ போவதோர் வகையெனக் கருளாய்' என்றார்.

இதனால், திருவருள் இன்பம் நிலையானது என்பது கூறப்பட்டது.

9

தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்டனம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தையோ ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்
யான்இதற் கிலன்ழர்கைம் மாறே.

பதப்பொருள் : சிந்தையே - எனது சித்தத்தையே, கோயில் கொண்ட - திருக்கோயிலாகக் கொண்டு எழுந்தருளிய, எம் பெருமான் - எமது தலைவனே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, எந்தையே - எம் தந்தையே, ஈசா - ஈசனே, உடலிடம் கொண்டாய் - எனது உடலை இடமாகக் கொண்டவனே, சங்கரா - சங்கரனே, தந்தது - எனக்கு நீ கொடுத்தது, உன் தன்னை - உன்னை, கொண்டது - அதற்கு ஈடாக நீ என்னிடம் ஏற்றுக்கொண்டது, என்றன்னை - என்னை, அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆனந்தம்

பெற்றேன் - (உன்னை நீ எனக்குத் தந்ததால்) யான் முடிவு சிறிதுமில்லாத பேரின்பத்தை அடைந்தேன், நீ என்பால் பெற்றது ஒன்று யாது - நீ என்னிடத்தினின்றும் அடைந்த பயன் என்ன? ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே, சதுரர் ஆர் - இக்கொள்ளல் கொடுத்தல்களைச் செய்த நம் இருவருள் திறமையுடையவர் யார்? (நானே திறமையுடையவன்); இதற்கு - இவ்வுதவிக்கு, யான் ஓர் கைம்மாறு இலன் - நான் ஒரு பிரதியுபகாரமும் செய்ய முடியாதவனாயினேன்.

விளக்கம் : உடல் இடம் கொள்ளுதலாவது, உள்ளம் வழியாக உடலிலும் வியாபித்திருத்தல். சித்தமிசை குடி கொண்ட அறிவுப் பொருள் உடல் முழுவதும் ஆனந்தத்தை நல்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்க. பெருமான் தன்னைத் தந்து என்னைக் கொண்டது ஊதியமில்லா வாணிகமாயிற்று என்பதாம். இது நிந்தாஸ்துதி. கொல், ஒ - அசைகள்.

இதனால், இறைவனது கைம்மாறு கருதாத கருணை கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

23. செத்திலாப்பத்து
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

உடம்பு நீங்கப்பெறாமையால் உண்டாகிய வருத்தத்தைக் கூறிய பத்து, செத்திலாப் பத்தாம்.

சிவானந்தம் அளவறுக்கொணாமை,

சிவானந்தத்தின் பெருக்கம்

எண்கீர் ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பொய்யேன் அகம்நெகப் புகுந்தமு தூறும்
புதும வர்க்கழ விணையடி பிரிந்துங்

கையனேன் இன்னுஞ் செத்திலேன் அந்தோ
விழித்திருந் துள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன்
ஜயனே அரசே அருட்பெருங் கடலே
அத்த னேஅயன் மாற்கறி யொண்ணாக்
செய்யமே னியனே செய்வகை அறியேன்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

பதப்பொருள் : ஜயனே - தலைவனே, அரசே - மன்னனே, அருட்பெருங்கடலே - அருளையுடைய பெரிய கடலே, அத்தனே - தந்தையே, அயன் மாற்கு அறியொண்ணா - பிரமன் திருமால் இவர்கட்கு அறிய முடியாத, செய்ய மேனியனே - சிவந்த திருமேனியையுடையவனே, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே, பொய்யனேன் - பொய்யனாகிய என்னுடைய, அகம் நெக - உள்ளம் நெகிழும்படி, புகுந்து - அதன்கண் புகுந்து, அமுது ஊறும் - அமுதம் சுரக்கின்ற, புதுமலர் - அன்றலர்ந்த தாமரை மலர் போன்ற, கழல் - வீரக்கண்டையனிந்த, இணையடி பிரிந்தும் - இரண்டு திருவடிகளைப் பிரிந்தும், கையனேன் - சிறியேனாகிய யான், இன்னும் செத்திலேன் - இன்னும் சாகாமல் இருக்கின்றேன், அந்தோ - ஜயோ, விழித்திருந்து - கண் விழித்திருந்தும், உள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன் - மனத்தில் உள்ள நினைவை இழந்து விட்டேன், செய்வகை அறியேன் - இனிச்செய்வது இன்னது என்று அறியேன்.

விளக்கம் : செத்திலேன் என்பது, உடம்பினில் வாழ விரும்பாமையைக் குறித்தது. இறைவனையுடைய விரும்பியிருந்தும் அவன் மறைகின்ற காலத்தில் உடன் செல்லாமல் நின்றுவிட்டேன் என்பார்,

'விழித்திருந்து உள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன்' என்றார். இனி அதனை அவன் அருளாலன்றித் தம் முயற்சியால் பெற முடியாதாதவின், செய்வகை அறியேன் என்று இரங்குகிறார்.

இதனால், இறைவன் திருவடியினது அருமை கூறப்பட்டது.

புற்று மாய்மர மாய்ப்புனல் காலே
உண்டி யாய்அண்ட வாணரும் பிறரும்

வற்றி யாரும்நின் மலரடி காணா
 மன்ன என்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்
 பற்றி னாய்ப்பதை யேன்மனம் மிகஉருகேன்
 பரிகி லேன்பரி யாவுடல் தன்னைச்
 செற்றி லேன்இன்னுந் திரிதரு கின்றேன்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

பதப்பொருள் : திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, அண்டவாணரும் - தேவரும், பிறரும் - மற்றையோரும், புற்றுமாய் - தங்கள் உடம்பின்மேல் புற்று வளரப்பெற்றும், மரமாய் - மரம் வளரப்பெற்றும், புனல்காலே உண்டியாய் - நீரும் காற்றுமே உணவாக அமைய, வற்றி - மெலிந்து, யாரும் - அவருள் ஒருவரும், நின் மலர் அடி - உன் தாமரை மலர் போலுந்திருவடிகளை, காணா - காண முடியாத, மன்ன - அரசனே, என்னை - அடியேனை, ஓர் வார்த்தையுட்படுத்து - ஒரு சொல்லில் அகப்படுத்தி, பற்றினாய் - ஆட்கொண்டாய், அதை எண்ணி, பதையேன் - நெஞ்சம் துடிக்க மாட்டேன், மனம்மிக உருகேன் - மனமானது மிகவும் உருக மாட்டேன், பரிகிலேன் - உன்னிடம் அன்பு செய்யமாட்டேன், பரியா உடல் தன்னை - அன்பு செய்யாத உடம்பை, செற்றிலேன் - அழிக்கமாட்டேன், இன்னும் திரிதருகின்றேன் - இன்னும் உலகில் அலைந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

விளக்கம் : நீண்ட காலம் ஒரே இடத்திலிருந்து தவம் செய்தலால், தவத்தவர்மேல் புற்றும் மரமும் வளர்வதுண்டு ஆதலின், 'புற்றுமாய் மரமாய்' என்றார். ஒரு வார்த்தை என்பது, திருவைந்தெழுத்து. இவ்வுயர்ந்த உபதேசம் பெற்றும் வீடு பெறாது அலைவது மிக இழிவு என்பார், 'உடல்தன்னைச் செற்றிலேன் இன்னுந் திரிதருகின்றேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் செய்யும் உபதேசத்தின் பெருமை கூறப்பட்டது.

புலைய னேனையும் பொருளென நினைந்துன்
 அருள்பு ரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத்

தலையி னால்நடந் தேன்விடைப் பாகா
சங்க ராளண்ணில் வானவர்க் கெல்லாம்

நிலைய னேஅலை நீர்விட முண்ட
நித்த னேஅடை யார்புர மெரித்த
சிலைய னேயெனைச் செத்திடப் பணியாய்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

பதப்பொருள் : விடைப்பாகா - இடபவாகனனே, சங்கரா - சங்கரனே, எண் இல் வானவர்க்கு எல்லாம் - எண்ணிறந்த தேவர்கட்கெல்லாம், நிலையனே - ஆதாரமானவனே, அலை நீர் விடம் உண்ட - அலைகளையுடைய கடவில் தோன்றிய நஞ்சினை அருந்திய, நித்தனே - அழியாதவனே, அடையார் புரம் ஏரித்த - பகைவரது திரிபுரத்தை நீராக்கின, சிலையனே - வில்லையுடையவனே, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே, புலையனேனையும் - புல்லறிவாளனாகிய என்னையும், பொருள் என நினைந்து - ஒரு பொருளாக எண்ணி, உன் அருள் புரிந்தனை - உன்னுடைய திருவருளை அளித்தனை, புரிதலும் - அவ்வாறு கருணை காட்டலும், களித்து - மகிழ்ந்து, தலையினால் நடந்தேன் - தலையால் நடப்பது போலச் செருக்குற்றேன், எனை - அடியேனை, செத்திடப் பணியாய் - உடம்பினின்றும் நீங்கும்படி அருளுவாய்.

விளக்கம் : அருள் பெற்ற பின் இறைபணியில் நிற்க வேண்டிய யான் அதனை மறந்து திரிகின்றேன் என்பார், 'களித்துத் தலையினால் நடந்தேன்' என்றார். இந்நிலை நீங்கி உன் திருவடியை அடையும்படி அருள் செய்ய வேண்டும் என்பார், 'எனைச் செத்திடப் பணியாய்' என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருவருளைப் பெற்ற பின்பும் செருக்கும் கொள்ளுதல் கூடாது என்பது கூறப்பட்டது.

அன்ப ராகிமற் றருந்தவம் முயல்வார்
அயனும் மாலும்மற் றழலுறு மெழுகாம்
என்ப ராய்நினை வார்எ ணைப்பலர்
நிற்க இங்கெனை ஏற்றினுக் காண்டாய்

வன்ப ராய்முரு டொக்கும்னன் சிந்தை
 மரக்கண் என்செவி இரும்பினும் வலிது
 தென்ப ராய்த்துறை யாய்சிவ லோகா
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

பதப்பொருள் : தென்பராய்த் துறையாய் - அழகிய திருப்பராய்த்துறை என்னும் பதியையுடையவனே, சிவலோகா - சிவலோகனே, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, என் சிந்தை - எனது மனமானது, வன்பராய் முருடு ஒக்கும் - வலிய பராய்

மரத்தின் கணுப் போன்றது, மரக்கண் - என் கண் மரத்தினால் ஆனது, என செவி இரும்பினும் வலிது - என்னுடைய காது இரும்பைக்காட்டிலும் வன்மையுடையது, (அவ்வாறிருக்க) அயனும்மாலும் - பிரமனும் திருமாலும், அன்பராகி - உன்னிடத்து அன்புடையவராகி, அருந்தவம் முயல்வார் - செய்தற்கரிய தவத்தைச் செய்கின்றனர், அழல் உறும் மெழுகு ஆம் - நெருப்பைச் சேர்ந்த மெழுகு போல உள்ளம் உருகுகின்றவராய், என்பராய் - எலும்பு வடிவினராய், நினைவார் - உன்னை நினைப்பவர்கள், மற்று எனைப் பலர் - இன்னும் எத்தனையோ பேர் உளர், நிற்க - அவரெல்லாம் இருக்க, இங்கு - இவ்விடத்து, எனை - அடியேனை, ஏற்றினுக்கு ஆண்டாய் - நீ எதற்காக ஆட்கொண்டருளினாய்?

விளக்கம் : பராய் என்பது ஒரு வகை மரம்; கணுக்கள் நிறைந்தது. கணு வலிமையுடையதாய் இருக்கும். பராய் மரத்தினது கணுவைப் போன்று மனம் வலிமையுடையதாயுள்ளது என்பார், 'வன்பராய் முருடொக்கும் என் சிந்தை' என்றார். கண்ணை மரம் என்றது, கண்ணீர் பெருக்காமை பற்றியும், செவியை இரும்பு என்றது, உபதேசத்தைக் கேட்டும் பயன் அடையாமை பற்றியுமாம். அகவறுப்பு மனம்; கண்ணும் செவியும் பிறவுறுப்புகள். இவ்விரண்டும் ஒத்துத் துணை புரிந்தால்தான் இறை வழிபாடு செய்ய முடியும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் திருவருளைப் பெறுதற்கு உருக்கம் இன்றியமையாதது என்பது கூறப்பட்டது.

ஆட்டுத் தேவர்தம் விதியொழித் தன்பால்
 ஜய னேயென்றுன் அருள்வழி யிருப்பேன்
 நாட்டுத் தேவரும் நாடரும் பொருளே
 நாத னேயுணைப் பிரிவறா அருளைக்
 காட்டித் தேவநின் கழலிணைக் காட்டி
 காய மாயத்தைக் கழித்தருள் செய்யாய்
 சேட்டைத் தேவர்தந் தேவர்பி ரானே
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

பதப்பொருள் : ஜயனே - தலைவனே, நாட்டுத் தேவரும் - உலகத்தார்
 சொல்லுகின்ற பற்பல தேவர்களும், நாடு அரும்பொருளே - நாடி அடைவதற்கு
 அருமையான பொருளே, நாதனே - இறைவனே, தேவ - தேவனே,
 சேட்டைத் தேவர்தம் - கூட்டமான பல தேவர்களுக்கு, தேவர் பிரானே - தலைவரான
 பெருந்தேவர்களுக்கும் தலைவனே, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே -
 திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானே, ஆட்டுத் தேவர் - உலகத்தை
 ஆட்டுகின்ற தேவரது, விதி ஒழித்து -

கட்டளையை அறவே நீக்கி, அன்பால் - அன்பினால், என்று - எப்போது, உன்
 அருள்வழி இருப்பேன் - அடியேன் உன்னுடைய திருவருள் நெறியிலே நிற்பேன்,
 உனைப் பிரிவறா அருளை - உன்னை விட்டு நீங்காத திருவருளை, காட்டி - எனக்கு
 அளித்து, நின் கழல் இணை காட்டி - உன் இரு திருவடிகளையும் கொடுத்து,
 காயமாயத்தைக் கழித்து - உடம்பாகிய பொய்யினைப் போக்கி, அருள் செய்யாய் -
 திருவருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : நாட்டுத் தேவர், சிறு தெய்வங்கள்; அந்தனர் என்பாரும் உளர். சேடு -
 திரட்சி. சேட்டைத் தேவர் - தேவர் கூட்டம். சேட்டைத் தேவர்தம் தேவர் - இந்திரன்
 முதலியோர். ஆட்டுத் தேவர், பிரமனாதியர். வினைவழிச் செல்லாது அருள் வழி
 நடத்தல் அருள் வழியிருத்தலாம். தோன்றி மறையக்கூடியது உடம்பாதலின்,
 காயத்தை மாயம் என்றார்.

இதனால், இறைவனது தலைமை கூறப்பட்டது.

அறுக்கி லேன்றுடல் துணிபடத் தீப்புக்
 கார்கி லேன்திரு வருள்வகை யறியேன்
 பொறுக்கி லேன்றுடல் போக்கிடங் காணேன்
 போற்றி போற்றியென் போர்விடைப் பாகா
 இறக்கி லேன்றுளைப் பிரிந்தினி திருக்க
 என்செய் கேன்றிது செய்களன் றருளாய்
 சிறைக்க ணேபுனல் நிலவிய வயல்குழ்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

பதப்பொருள் : என் - என்னுடைய, போர் விடைப் பாகா - போரில் வல்ல
 விடையை ஊர்பவனே, சிறைக்கணே - வரம்பினுள்ளே, புனல் - நீர், நிலவிய - நிலை
 பெற்ற, வயல் சூழ் - வயல் சூழ்ந்த, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே -
 திருப்பெருந்துறையில் பொருந்திய சிவபெருமானே, போற்றி போற்றி - வணக்கம்
 வணக்கம், உடல் துணிபட - உடம்பு துண்டாகும்படி, அறுக்கிலேன் - வெட்ட
 மாட்டேன், தீப்புக்கு ஆர்கிலேன் - தீயின்கண் புகுந்து அமைதி பெற மாட்டேன்,
 திருவருள் வகை அறியேன் - திருவருளின் முறையையும் அறிய மாட்டேன், உடல்
 பொறுக்கிலேன் - உடற்சமையையும் தாங்க மாட்டேன், போக்கிடம் காணேன் -
 இதனை விட்டு நீங்கி அடையும் இடத்தையும் காணேன், உளைப் பிரிந்து
 இறக்கிலேன் - உன்னை விட்டு நீங்கி உயிரையும் விடவில்லை, இனிது இருக்க -
 இன்பமாய் இருக்க, என் செய்கேன் - யான் என்ன செய்ய வேண்டும்; இது செய்க
 என்று அருளாய் - இதனைச் செய்க என்று அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் பிரிவு எத்தகைய துன்பமுடையது என்பதை உணர்த்த,
 'என் செய்கேன்' என்று ஆற்றாது மொழிந்தார். அப்

பிரிவு நீங்கி அவனை அடைய வேண்டுமெனில், அதுவும் அவனே அருள வேண்டும்
 என்பார், 'இது செய்க என்றருளாய்' என்றார்.

இதனால், திருவடிப் பிரிவு பொறுக்க முடியாதது என்பது கூறப்பட்டது.

மாய ணேமறி கடல்விடம் உண்ட
 வான வாமணி கண்டத்தெம் அழுதே

நாயி னேன்உனை நினையவும் மாட்டேன்
 நமச்சி வாயன்று நன்னடி பணியாப்
 பேயன் ஆகிலும் பெருநெறி காட்டாய்
 பிறைகு லாஞ்சடைப் பிஞ்ஞுக னேயோ
 சேய னாகிநின் றலறுவ தழகோ
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

பதப்பொருள் : மாயனே - மாயம் செய்பவனே, மறி கடல் - அலைகள் மடங்கி வீழ்கின்ற கடலில் எழுந்த, விடம் உண்ட - நஞ்சை உண்ட, வானவா - தேவனே, மணி கண்டத்து - நீலகண்டத்தையுடைய, எம் அமுதே - எமது அமுதம் போன்றவனே, பிறைகுலாம் - பிறை விளங்குகின்ற, சடை - சடையுடைய, பிஞ்ஞுகனே - தலைக் கோலமுடையவனே, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் பொருந்திய சிவபெருமானே, சேயன் ஆகி நின்று - தூரத்திலுள்ளவனாகி நின்று, அலறுவது அழகோ - நான் கதறுவது முறையாகுமா? ஓ - ஓலம், நாயினேன் - நாய் போன்ற யான், உனை நினையவும் மாட்டேன் - உன்னை மனத்தால் நினைக்கவும் மாட்டேன், நமச்சிவாய என்று - நமசிவாய என்ற திருவைந்தெழுத்தை வாயினாற்கூறி, உன் அடிபணியா - உனது திருவடியை மெய்யினால் வணக்கம் செய்யாத, பேயனாகிலும் - பேய்த்தன்மையுடையேன் ஆகிலும், பெருநெறி காட்டாய் - முத்தி நெறியைக் காட்டியருள்வாயாக.

விளக்கம் : மாயமாவது, தில்லைக்கு வருக என்று கூறியபடி வந்தும் காயத்தைப் போக்கி முத்தியையருளாது காலந்தாழ்த்தல். மனத்தினால் நினைத்து, வாயினால் பாடி, காயத்தினால் வணங்கி, பெருநெறியாகிய முத்தியையுடைய வேண்டும்; அவ்வாறு செய்யாமையால் தம்மை, 'பேயன்' என்று இழித்துக் கூறிக்கொண்டார்.

இதனால், திருவைந்தெழுத்து இறைவனை அடைதற்குரிய சாதனம் என்பது கூறப்பட்டது.

போது சேரயன் பொருகடற் கிடந்தோன்
 புரந்த ராதிகள் நிற்கமற் றென்னைக்

கோது மாட்டிநின் குரைகழல் காட்டிக்
குறிக்கொள் கென்றுசின் தொண்டரிற் கூட்டாய்

யாது செய்வதென் றிருந்தனன் மருந்தே
அடிய ணென் இடர்ப் படுவதும் இனிதோ
சீத் வார்புனல் நிலவிய வயல்குழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

பதப்பொருள் : போது சேர் அயன் - தாமரைப்பூவில் உறைகின்ற பிரமன், பொரு கடல் கிடந்தோன் - அலைகள் மோதுகின்ற பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட திருமால், புரந்தராதிகள் - இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், நிற்க - நிற்பவும், என்னை - அடியேனை, கோதாட்டி - சீராட்டி ஆட்கொண்டவனே, சீதம் - குளிர்ச்சி பொருந்திய, வார்புனல் நிலவிய - நீண்ட நீர் நிலை பெற்ற, வயல் குழ் - வயல் குழ்ந்த, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே - திருப்பெருந்துறையைப் பொருந்திய சிவபெருமானே, மருந்தே - அமுதமே, யாது செய்வது - யாது செய்யத் தக்கது, என்று இருந்தனன் - என்று திகைத்து இருக்கின்றேன், அடியேன் - அடியேன், இடர்ப்படுவதும் - துன்பப்படுவதும், இனிதோ - நல்லதாகுமோ? நின் குரை கழல் காட்டி - உன்னுடைய ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவடியைக் காட்டி, குறிக்கொள்க என்று - அத்திருவடியையே குறியாகக் கொள்வாய் என்று, நின் தொண்டரின் கூட்டாய் - உன் தொண்டரோடு சேர்ப்பாயாக.

விளக்கம் : கோதும் என்றதிலுள்ள 'உம்' அசை. 'கோது மாட்டி' என்றும் பிரிப்பார். இது பெயர். உயிர்கள் அடைய வேண்டிய இலட்சியம் இறைவன் திருவடி. அதனை உணர்த்தி வீடு பேறு நல்க வேண்டும் என்பார், 'குறிக்கொள்கென்று நின் தொண்டரிற் கூட்டாய்' என்றார்.

இதனால், அடியார் கூட்டச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

ஞாலம் இந்திரன் நான்முகன் வானவர்
நிற்க மற்றெனை நயந்தினி தாண்டாய்
கால னாருயிர் கொண்டபூங் கழலாய்
கங்கை யாய்அங்கி தங்கிய கையாய்

மாலும் ஓலமிட் டலறும் அம் மலர்க்கே
 மரக்க ணெணையும் வந்திடப் பணியாய்
 சேலும் நீலமும் நிலவிய வயல்குழ்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

பதப்பொருள் : காலன் - யமனது, ஆர் உயிர் கொண்ட - அரிய உயிரைக் கவர்ந்த, பூங்கழலாய் - தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடியுடையவனே, கங்கையாய் - கங்கையைச் சடையில் தரித்தவனே, அங்கி தங்கிய கையாய் - நெருப்பை ஏந்திய கையையுடையவனே, சேலும் - கெண்டைமீன்களும், நீலமும் - நீல நிறமுடைய பூக்களும், நிலவிய - பொருந்திய, வயல் குழ் - வயல் சூழ்ந்த, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் பொருந்திய சிவபெருமானே, ஞாலம் - உலகத்தவரும், இந்திரன் - தேவர் கோனும், நான்முகன் - பிரமனும், வானவர் - தேவரும், நிற்க - உன்னருளைப் பெற நிற்கவும், எனை நயந்து - என்னை விரும்பி, இனிது ஆண்டாய் - இனிமையாக ஆட்கொண்டருளினை, மாலும் - திருமாலும், ஓலம் இட்டு - (காண முடியாது) முறையிட்டு, அலறும் - கதறுவதற்குரிய, அம்மலர்க்கே - அப்பாத மலர்க்கே, மரக்கணேணையும் - மரக்கண் போன்ற கண்ணையுடைய என்னையும், வந்திடப் பணியாய் - வந்து சேரும்படி அருள் செய்வாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் ஆட்கொண்ட பின்னர்த் திருவடி நல்காதிருத்தல் முறையன்று என்பார், 'மரக்கணேணையும் வந்திடப் பணியாய்' என்றார். மரக்கண் என்றது உருக்கமின்மையைக் காட்டும்பொருட்டு.

இதனால், இறைவன் திருவடியே பெரும்பேறு என்பது கூறப்பட்டது.

அளித்து வந்தெனக் காவனன் றருளி
 அச்சந் தீர்த்தநின் அருட்பெருங் கடவில்
 திளைத்துந் தேக்கியும் பருகியும் உருகேன்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே
 வளைக்கை யாளொடு மலரவன் அறியா
 வான வாமலை மாதொரு பாகா

**களிப்பெ லாமிக்கு கலங்கிடு கிண்றேன்
கயிலை மாமலை மேவிய கடலே.**

பதப்பொருள் : திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் பொருந்திய சிவபெருமானே, வளைக்கையாணாடு - சங்கேந்திய கையினையுடைய திருமாலொடு, மலரவன் - பிரமனும், அறியா - அறியவொண்ணாத, வானவா - தேவனே, மலை மாது ஒரு பாகா - மலைமகளை ஒரு பாகத்திலுடையவனே, கயிலை மாமலை மேவிய - பெரிய கயிலாய மலையின்கண் எழுந்தருளிய, கடலே - கருணைக்கடலே, எனக்கு - அடியேனுக்கு, அளித்து வந்து - கருணை செய்து வந்து, ஆவ என்று அருளி - ஜயோ என்றிரங்கியருளி, அச்சம் தீர்த்த - என் அச்சத்தைப் போக்கிய, நின் அருட்பெருங்கடலில் - உன்னருளாகிய பெரிய கடலினிடத்து, திளைத்தும் - மூழ்கி மகிழ்ந்தும், தேக்கியும் - நிரம்ப இன்புற்றும், பருகியும் - குடித்தும், உருகேன் - மனம் உருக மாட்டேன், களிப்பெலாம் - மகிழ்ச்சி முழுவதும் நீங்க, மிகக் கலங்கிடுகின்றேன் - அதிகமாகக் கலங்கப் பெற்றவனாகின்றேன்.

விளக்கம் : அருளைப் பெற்ற பின் உருக்கம் வர வேண்டும்; அவ்வாறு வரவில்லை என்பார், 'அருட்பெருங்கடலில் தினைத்தும் உருகேன்' என்றார். அதற்கு மாறாகச் செருக்கினால் மயங்குகின்றேன் என்பார், 'களிப்பெ லாமிக்கு கலங்கிடு கின்றேன்' என்றார். இது, வினையினால் வருங்குறை. இது நீங்க வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் திருவடி இன்பத்தினது அனுபவம் கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

24. அடைக்கலப்பத்து
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

அடைக்கலம் என்பது, அடைக்கலமாக ஒப்புவித்துத் தமக்கெனச் செயலின்றியிருத்தல். அவ்வாறு இறைவனிடம் தம்மை ஒப்புவித்துப் பாடிய பத்துப் பாடல்கள் அடைக்கலப்பத்தாம்.]

பக்குவ நின்னயம்

வாசனாமலம் உள்ளவரை துன்பம் இருந்துகொண்டேயிருக்கும்; திருவருளைப் பெற இயலாது. இதனை உணர்ந்து இறைவனிடம் அடைக்கலமாக ஒப்புவித்துத் தம்மைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ளுதல் பக்குவ நின்னயம்.

கலவைப் பாட்டு

திருச்சிற்றம்பலம்

செழுக்கமலத் திரளனநின் சேவடி சேர்ந் தமைந்த
பழுத்தமனத் தடியருடன் போயினர்யான் பாவியேன்
புழுக்கணுடைப் புன்குரம்பைப் பொல்லாக்கல்வி ஞானமிலா
அழுக்குமனத் தடியேன் உடையாய்உன் அடைக்கலமே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, செழு - வளமையான, கமலத் திரள் அன - தாமரை மலர்த்தொகுதி போன்ற, நின் சேவடி சேர்ந்து - உனது திருவடியை அடைந்து, அமைந்த - அமைதி பெற்ற, பழுத்த மனத்து அடியர் - கனிந்த மனத்தையுடைய அடியார்கள், உடன் போயினர் - உன்னோடு கலந்துவிட்டனர், யான் பாவியேன் - நான் பாவத்தையுடையேனா யினேன் - புழுக்கண் உடை - புழுக்கள் தமக்கு இடமாக உடைய, புன் குரம்பை - இழிவான இவ்வுடம்பில் கிடக்கின்ற, கல்வி ஞானம் இல்லா - கல்வியும் அறிவும் இல்லாத, பொல்லா அழுக்கு மனத்து அடியேன் - பொல்லாத மாசுகளையுடைய மனத்தையுடைய யான், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு அடைக்கலம்.

விளக்கம் : இறைவனுடைய திருவடியைப் பற்றினவர்களுள், பழுத்த மனத்து அடியவர்கள் அவனுடன் சென்றார்கள் என்றும், பாவமுடைமையால் யான் அவ்வாறு செல்லாமல் புன்குரம்பையில் தங்கினேன் என்றுங்கூறினார். உடம்பின் இழிவு கருதி, 'புழுக்கணுடைப் புன்குரம்பை' என்றார். கண் - இடம். இதனையே,

'பொல்லாப் புழுமலி நோய்ப் புன் குரம்பை' என்றார் பிறரும். அழுக்கு மனமாவது, பக்குவம் பெறாத மனமாம். பக்குவம் பெறுவதற்கு அடைக்கலமே வழி என்க. தம்மை அடைக்கலப் பொருளாகக் கூறியதற்கேற்ப, இறைவனை அதனை உடையவன் என்பார், 'உடையாய்' என்றார்.

இதனால், வாசனாமல நீக்கத்துக்கு இறைவனிடம் அடைக்கலம் புகுவதே வழி என்பது கூறப்பட்டது.

1

வெறுப்பன வேசெய்யு மென்சிறு மையைநின் பெருமையினாற்
பொறுப்பவ னேஅராப் பூண்பவ னேபொங்கு கங்கைசடைச்
செறுப்பவ னேநின் திருவரு ளாலென் பிறவியைவேர்
அறுப்பவ னேஉடை யாய்அடி யேனுன் அடைக்கலமே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, வெறுப்பனவே செய்யும் - வெறுக்கத் தக்கனவாகிய தீமைகளையே செய்கின்ற, என் சிறுமையை - எனது இழிவுத்தன்மையை, நின் பெருமையினால் - உன்னுடைய பெருந்தன்மையினால், பொறுப்பவனே - பொறுத்துக் கொள்பவனே, அராப் பூண்பவனே - பாம்பையனிவோனே, பொங்கு - பெருகுகின்ற, கங்கை - கங்கையை, சடை - சடையின்கண், செறுப்பவனே - அடக்குவோனே, நின் திருவருளால் - உனது திருவருளால், என் பிறவியை - என்னுடைய பிறவியை, வேர் அறுப்பவனே - வேரோடுங் களைவோனே, அடியேன் - அடியேனாகிய யான், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு அடைக்கலம்.

விளக்கம் : பாம்பின் பிழையைப் பொறுத்து ஏற்றுக்கொண்டது போல, என் பிழையைப் பொறுத்து ஏற்றுக்கொண்டாய் என்றும், கங்கையின் ஆற்றலையடக்கி உலகினை அழிவினின்றும் காத்தது போல, வினையின் ஆற்றலையடக்கி என்னைத் துன்பத்தினின்றும் காத்தாய் என்றும் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமாய்க் கூறிய அழகினைக் காண்க. பிறவிக்கு வேர், வினை என்பதாம்.

இதனால், இறைவனது பிழை பொறுக்கும் பெருமை கூறப்பட்டது.

பெரும்பெரு மான்னன் பிறவியை பிறவியை வேறுத்துப் பெரும்பிச்சுத்
தரும்பெரு மான்சது ரப்பெரு மான்னன் மனத்தினுள்ளே
வரும்பெரு மான்மல ரோன்நெடு மாலறி யாமல்நின்ற
அரும்பெரு மான்உடை யாய்அடி யேன்உன் அடைக்கலமே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, பெரும்பெருமான் - தேவதேவனே,
என் பிறவியை - என் பிறப்பை, வேர் அறுத்து - வேரோடு களைந்து, பெரும்பிச்ச -
உன்மீது மிகுந்த பேரன்பினை, தரும் பெருமான் - எனக்கு அருளும் தேவனே, சதுரப்
பெருமான் -

திறமை மிக்க பெருமானே, என் மனத்தினுள்ளே - என்னுடைய மனத்தின்கண்ணே,
வரும் பெருமான் - தோன்றுகின்ற பெருமானே, மலரோன் நெடுமால் - பிரமனும்
திருமாலும், அறியாமல் நின்ற - காணாமல் திகைத்து நின்ற, அரும்பெருமான் - அரிய
பெருமானே, அடியேன் - அடியேனாகிய யான், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு
அடைக்கலம்.

விளக்கம் : பெரும்பித்தைத் தருதலாவது, அவனையே நினைந்திருக்கச்
செய்தல். சதுரப்பாடாவது, மல வாதனையையொழித்துப் பிறவியைக் களைதலாம்.
'தம்மை மறந்து தனை நினைப்பவர் செம்மை மனத்துள்ளே' தோன்றுவானாதவின்,
'மனத்தினுள்ளே வரும் பெருமான்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் தன்னை நினைவாரது உள்ளத்தில் வருகின்ற கருண
சூறப்பட்டது.

பொழிகின்ற துன்பப் புயல்வென் எத்தில்நின் கழற்புணைகொண்
டிழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர் வான்யான் இடர்க்கடல்வாய்ச்
சுழியென்று மாதர் திரைபொரக் காமச் சுறவெறிய
அழிகின்ற னன்உடை யாய்அடி யேன்உன் அடைக்கலமே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, புயல் பொழிகின்ற - வினையாகிய மேகம் பொழிகின்ற, துன்ப வெள்ளத்தில் - துன்பமாகிய வெள்ளத்தில், இழிகின்ற அன்பர்கள் - இழிந்து செல்லுகின்ற அடியார்கள், நின் கழல் - உன் திருவடியாகிய, புணை கொண்டு - தெப்பத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, வான் ஏறினர் - சிவலோகமாகிய கரையை ஏறினார்கள், யான் - அடியேன், இடர்க் கடல்வாய் - துன்பமாகிய கடலில், சுழி சென்று - சுழலில் அகப்பட்டு, மாதர் திரை பொர் - பெண்களாகிய அலைகள் மோத, காமச் சுறவு ஏறிய - ஆசையாகிய சுறாமீன் கதுவ, அழிகின்றனன் - வேதனைப்படுகின்றேன், அடியேன் - யான், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு அடைக்கலம்.

விளக்கம் : துன்ப வெள்ளம் என்றது, பிறவிப் பொருங்கடலை. வெள்ளம் என்றது பிறவியை. ஆதலால், புயல் என்றது வினையாயிற்று. மழைக்குக் காரணம் மேகம் என்றாற்போலப் பிறவிக்குக் காரணம் வினை என்பதாம். மாதர் அலைத்தலைச் செய்வராதவின், மாதரைத் திரையாகக் கூறினார். சுறவின் வாய்ப்பட்டோர் உய்ய முடியாதது போல, காமத்தின் வசப்பட்டோரும் உய்ய முடியாதாதவின், 'காமச் சுறவெறிய' என்றார்.

இதனால், இறைவன் பிறவிக் கடலுக்குத் தோணியாய் இருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

4

**சுருள்புரி கூழையர் சூழலிற் பட்டுன் திறமறந்திங்
கிருள்புரி யாக்கையி லேகிடந் தெய்த்தனன் மைத்தடங்கண்
வெருள்புரி மான் அன்ன நோக்கிதன் பங்கவின் ணோர்பெருமான்
அருள்புரி யாய்டை யாய்அடி யேன்உன் அடைக்கலமே.**

பதப்பொருள் : மை - அஞ்சனம் எழுதிய, தடம் - விசாலமான, கண் - கண்களையும், வெருள் புரி மான் அன்ன - வெருஞகின்ற மானினது நோக்கம் போன்ற, நோக்கி தன் - நோக்கத்தையுடைய உமையம்மையின், பங்க - பாகத்தையுடையவனே, விண்ணோர் பெருமான் - தேவர் பெருமானே, உடையாய் - உடையவனே, சுருள் புரி கூழையர் - சுருளாகக் கட்டப்பட்ட கூந்தலையுடைய மாதரது, சூழலில் பட்டு - சூழ்ச்சியில் அகப்பட்டு, உன் திறம் மறந்து - உன்னுடைய

கருணைத்திறத்தை மறந்து, இங்கு - இவ்விடத்து, இருள் புரி - அறியாமையை விளைவிக்கின்ற, யாக்கையிலே கிடந்து - உடலிலே தங்கி, எய்த்தனன் - இளைத்தேன், அடியேன் - யான், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு அடைக்கலம், அருள் புரியாய் - திருவருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : உடலைப் பெற்றது உன் கருணையை நினைந்து உருகுவதற்காக; ஆனால், "வந்த வேலையை விட்டுப் பந்தற்காலைப் பிடித்தது போல" மாதர் மையலில் பட்டு வருந்துகின்றேன என்பார், 'இருள் புரி யாக்கையிலே கிடந்தெய்த்தனன்' என்றார். கருணையைப் பெறத் துணை செய்யாது, துன்பினைப் பெறத் துணை செய்தலால் உடலை, 'இருள்புரி யாக்கை' என்றார்.

இதனால், இறைவன் கருணையே மையலை நீக்க வல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

5

மாழைமைப் பாவிய கண்ணியர் வன்மத் திடவுடைந்து
தாழியைப் பாவு தயிர்போல் தளர்ந்தேன் தடமலர்த்தாள்
வாழியைப் போதுவந் தெந்தாள் வணங்குவன் வல்வினையேன்
ஆழியைப் பாவுடை யாய்அடி யேன்உன் அடைக்கலமே.

பதப்பொருள் : ஆழி அப்பா - கருணைக்கடலாகிய அப்பனே, உடையாய் - உடையவனே, மாழை - மாவடுவின் பிளவையொத்த, மை பாவிய - அஞ்சனம் தீட்டப்பெற்ற, கண்ணியர் - கண்களையுடைய மாதராகிய, வல் மத்து இட - வலிய மத்தை இடுதலால், உடைந்து - சிதறி, தாழியைப் பாவு - பானையில் பரவிய, தயிர்போல் - தயிரைப் போல, தளர்ந்தேன் - மனம் உடைந்து தளர்ச்சியடைந்தேன், தடமலர்த்தாள் - பெருமை பொருந்திய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை, வல்வினையேன் - வலிய வினையையுடைய யான், எப்போது வந்து - எப்பொழுது வந்து, எந்நாள்

வணங்குவேன் - எக்காலத்து வணங்குவேன், அடியேன் - யான், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு அடைக்கலம்.

விளக்கம் : மாழை என்பது மாமரம்; அது இங்குக் கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டமையால், அதன் வடுவுக்காயிற்று; முதலாகுபெயர், 'தயிர் போல்' என்றது

குழம்புதலுக்கு உவமை. தொழில் உவமை. மத்தால் கடையப்பட்ட தயிர் சிதறுவது போல, மாதரால் அலைக்கப்பட்ட மனம் சிதறும் என்பதாம்.

இதனால், திருவடி ஞானம் பெற விழைவு வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

மின்கணினார் நூடங்கும் இடையார் வெகுளிவலையில் அகப்பட்டு
புன்கணனாய்ப் புரள்வேனைப் புரளாமற் புகுந்தருளி
என்கணிலே யமுதாறித் தித்தித்தென் பிழைக்கிரங்கும்
அங்கணனே உடையாய் அடியேன்றன் அடைக்கலமே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, மின் கணினார் - ஓளிர்கிளிற கண்களை உடையவரும், நூடங்கும் இடையார் - துவளுகின்ற இடையையுடையவரும் ஆகிய மாதரது, வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு - புலவியாகிய வலையில் அகப்பட்டு, புன்கணன் ஆய் - துன்பத்தையுடையவனாய், புரள்வேனை - உழவுகின்ற என்னை, புரளாமல் - அவ்வாறு உழலாவன்னம், புகுந்தருளி - வலிய வந்து ஆட்கொண்டருளி, என்கணிலே - என்னுடைய கண்ணிலே, அமுது ஊறி - அமுதம் சுரந்தது போன்று, தித்தித்து - இனித்து, என் பிழைக்கு இரங்கும் - என் குற்றங்களைப் பொறுத்து இரங்குகின்ற, அங்கணனே - அருளுடையவனே, அடியேன் - யான், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு அடைக்கலம்.

வினாக்கம் : புலவி, சிறு கோபம். இது காம இன்பத்துக்கு இன்றியமையாதது. 'உப்பமெந்தற்றால் புலவி' என்றார் நாயனாரும். உணவுக்கு உப்பு இன்றியமையாதவாறு போலக் காம இன்பத்துக்குப் புலவி இன்றியமையாதது. புலவியே இங்கு வெகுளி எனப்பட்டது. குருவாகி வந்து ஆட்கொண்ட திருக்கோலத்தை அடிகள் எஞ்ஞான்றும் மறவாது கண்டு இன்புற்றிருந்ததையே இங்கு, 'என்கணிலே அமுதாறித் தித்தித்து' என்றார். 'கண்ணா ரமுதக் கடலே போற்றி' என்றும், 'கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடி' என்றும் முன் கூறியுள்ளவற்றையும் நினைக்க. துன்பத்தினின்றும் எடுத்து இன்பத்தை அருளினமையால், 'அங்கணனே' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருக்காட்சி இன்பம் தருவது என்பது கூறப்பட்டது.

மாவடு வகிரன்ன கண்ணிபங் காநின் மலரடிக்கே
 கூவிடு வாய்கும்பிக் கேபிடு வாய்நின் குறிப்பறியேன்
 பாவிடை யாடு குழல்போற் கரந்து பரந்ததுள்ளம்
 ஆகெடு வேன்உடை யாய்அடி யேன்உன் அடைக்கலமே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவேனே, மாவடு வகிர் அன்ன - மாவடுவின் பிளவு போன்ற, கண்ணி - கண்களையுடைய உமா தேவியின், பங்கா - பாகத்தையுடையனே, நின் - உன்னுடைய, மலர் அடிக்கே - மலர் போலும் திருவடிக்கே, கூவிடுவாய் - என்னை அழைத்துக்கொள்வாய், கும்பிக்கே இடுவாய் - அல்லது என்னை நரகத்திலே தள்ளுவாய், நின் குறிப்பு அறியேன் - இவைகளில் உன் திருவுள்ளக் குறிப்பு இன்னது என்பதை யான் அறிந்திலேன் : அதனால், உள்ளம் - என் மனம், பா இடை ஆடு - நூற்பாவினாடே ஒடுகின்ற, குழல் போல் - குழல் போல, கரந்து - துன்பத்துள் மூழ்கி, பரந்தது - உழல்கின்றது, ஆ கெடுவேன் - ஜயோ கெடுவேன், அடியேன் - யான், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு அடைக்கலம்.

விளக்கம் : பா என்பது, ஆடை நெய்வதற்கு நீளத்தில் அமைக்கும் நூல். குழல் என்பது நூலைக் குறுக்காகச் செலுத்தும் கருவி. இது வலமும் இடமும் உழன்றுகொண்டே இருக்கும். இறைவன் சுதந்தரம் உடையவன் ஆகவின், என்னைத் தனது திருவடியில் சேர்த்துக்கொள்வானோ அல்லது நரகத்தில் தள்ளிவிடுவானோ, அதை என்னால் அறிய முடியவில்லை என்பார், 'நின் மலரடிக்கே கூவிடுவாய் கும்பிக்கே இடுவாய்' என்றார். ஆகவே, இதனை அறிய முடியாமையால் உண்டாகிய மன வருத்தத்தையே, 'பாவிடை ஆடு குழல்போல் கரந்து பரந்தது உள்ளம்' என்றார் என்க.

இதனால், இறைவனது திருக்குறிப்பை உனர முடியாது என்பது கூறப்பட்டது.

பிறிவறி யாஅன்பர் நின்னருட் பெய்கழல் தாளினைக்கீழ்
 மறிவறி யாச்செல்வம் வந்துபெற் றார்உன்னை வந்திப்பதோர்

நெறியறி யேன்னின்னை யேயறி யேன்னின்னை யேயறியும்
அறிவறி யேன்உடை யாய்அடி யேன்உன் அடைக்கலமே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, பிறிவு அறியா அன்பர் - உன்னை விட்டு நீங்குதல் அறியாத அடியார்கள், நின் - உனது, அருள் - அருளையுடைய, பெய்கழல் - இடப்படும் வீரக்கழலையனிந்த, தாள் இணைக்கீழ் - திருவடியினையின் கீழே, வந்து - வந்து, மறிவு அறியா - மீண்டும் பிறவிக்குத் திரும்புதலை அறியாத, செல்வம் பெற்றார் - வீட்டுச் செல்வத்தினைப் பெற்றார்கள்; அடியேன் - யானோ, உன்னை வந்திப்பது - உன்னை வணங்குதலாகிய, ஓர் - ஒரு, நெறி அறியேன் - நல்ல வழியை அறிய

மாட்டேன், நின்னையே அறியேன் - உன்னையும் அறிய மாட்டேன், நின்னையே அறியும் - உன்னையே அறிகின்ற, அறிவு அறியேன் - ஞானத்தையும் உனர மாட்டேன், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு அடைக்கலம்.

விளக்கம் : பிறிவு என்பது பிறிவு என எதுகை நோக்கித் திரிந்தது. வந்திப்பதோர் நெறியாவது, இறைவனை வணங்குவதற்குரிய வேதாகம நெறியாம். இறைவனை அறிதலாவது, அவனது உண்மை நிலையையறிதலாம். 'நின்னையே அறியும் அறிவு' என்பது சிவஞானம். சிவஞானத்தினால்தான் இறைவனை உனர முடியும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனைக் சிவஞானத்தினால்தான் உனர முடியும் என்பது கூறப்பட்டது.

9

வழங்குகின் றாய்க்குன் அருளார் அமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின் றேன்விக்கி னேன்வினை யேன்னன் விதியின்மையால்
தழங்கருந் தேனன்ன தண்ணீர் பருகத்தந் துய்யக்கொள்ளாய்
அழங்குகின் றேன்உடை யாய்அடி யேன்உன் அடைக்கலமே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, வழங்குகின்றாய்க்கு - வழங்குகின்ற உன்னிடத்தில், உன் அருள் - உன் திருவருளாகிய, ஆர் அமுதத்தை வாரிக்கொண்டு - அரிய அமுதத்தை அள்ளிக்கொண்டு, விழுங்குகின்றேன் - விழுங்குகின்றவனாகிய, வினையேன் - தீவினையுடையேனாகிய யான், என் விதியின்மையால் - எனது

நல்லூழின்மையால், விக்கினேன் - தொண்டையில் விக்கிக்கொள்ளப்பட்டேன், தழங்கு - ஒலிக்கின்ற, அரு - அருமையாகிய, தேன் அன்ன - தேனை யொத்த, தண்ணீர் - குளிர்ந்த நீரை, பருகத்தந்து - யான் பருகக் கொடுத்து, உய்யக் கொள்ளாய் - என்னை உய்யக் கொள்வாயாக, அடியேன் - யான், அழுங்குகின்றேன் - வருந்துகின்றேன், உன் அடைக்கலம் - உனக்கு அடைக்கலம்.

வினாக்கம் : வழங்குகின்றாய்க்கு, வேற்றுமை மயக்கம். விக்கினேன் என்றது, திருவருளைப் பெற்றும் அடியாருடன் செல்லாது உலகத்தில் நின்றதை. தண்ணீர் தருதலாவது, மீளக் காட்சி வழங்குதல். அழுங்குதலாவது, காண வேண்டுமென்று வருந்துதல்.

இதனால், இறையனுபவத்தைப் பெறுவதற்குப் பக்குவம் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

25. ஆசைப்பத்து
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

இறைவன் திருவடியை அடைய அவாவுற்றமையை அருளிச் செய்த பதிகம்.

ஆத்தும இலக்கணம்

ஆன்மாவின் சொருப இலக்கணம். அஃதாவது, இறைவனை அடைய விரும்புவதே ஆன்மாவின் இயற்கை என்பதைக் கூறுவதாம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கருடக் கொடியோன் காண மாட்டாக் கழற்சே வடியென்னும் பொருளைத் தந்திங் கென்னை யாண்ட பொல்லா மணியேயோ

இருளைத் துரந்திட் டிங்கே வாவென் றங்கே கூவும்
அருளைப் பெறுவான் ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, கருடக்கொடியோன் - கருடக்கொடியையுடையவனாகிய, திருமாலும், காணமாட்டா - காணமுடியாத, கழல் - வீரக்கழலையணிந்த, சேவடி என்னும் - திருவடி என்கிற, பொருளை - செல்வத்தை, தந்து - கொடுத்து, இங்கு - இவ்விடத்தில், என்னை ஆண்ட - என்னை ஆட்கொண்ட, பொல்லா மணியே ஓ - துளையிடாத மாணிக்கமே ஓலம்! இருளைத் துரந்திட்டு - எனது அறியாமையைப் போக்கி, இங்கே வா என்று - இவ்விடத்தே வருவாய் என்று, அங்கே கூவும் - அவ்விடத்திற்கு என்னை அழைக்கின்ற, அருளைப் பெறுவான் - உன்னுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்காக, ஆசைப்பட்டேன் - யான் விரும்பினேன்.

விளக்கம் : வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் தர வல்லனவாதவின், கழற்சேவடியைப் ‘பொருள்’ என்றார். இருள் என்றது, இங்கு, இறைவனோடு உடன் சென்று அனுபவிக்கும் இன்பத்தை விரும்பாமல், இவ்வுலகத்தில் இருந்து வாழ விரும்பியதேயாகும். ‘இப்படிப்பட்ட எனது அறியாமையை நீக்கி, ‘நீ என் அருகில் வா’ என்று அன்போடு அழைத்து, எனக்கு உன் வீட்டுலகத்தைத் தர வேண்டும்’ என்பார். ‘இங்கே வா என்று அங்கே கூவும் அருள்’ என்றார். ‘கண்டாய்’ முன்னிலை அசை.

இதனால், உலக மாயையை முற்றிலும் நீக்க வல்லவன் இறைவனே என்பது கூறப்பட்டது.

1

மொய்ப்பால் நரம்பு கயிறாக மூளை என்பு தோல்போர்த்த
குப்பா யம்புக் கிருக்ககில்லேன் கூவிக் கொள்ளாய் கோவேயோ
எப்பா லவர்க்கும் அப்பாலாம் என்னார் அமுதேயோ
அப்பா காண ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, கோவே - இறைவனே, எப்பாலவர்க்கும் - எப்பகுதியிலுள்ளோர்க்கும், அப்பாலாம் - அப்பாலுள்ள, என் ஆர் அமுதே - எனது அருமையான அமுதமே, அப்பா - அப்பனே, மொய்ப்பால் - நெருக்கமான பகுதியாகிய, நரம்பு கயிறாக - நரம்புகளையே கயிறாகக்கொண்டு, மூளை என்பு - மூளை, எலும்பு இவைகளைப் பிணித்து, தோல் போர்த்த - தோலால் போர்த்து

அுமைத்த, குப்பாயம் - உடம்பாகிய சட்டைக்குள்ளே, புக்கு இருக்க கில்லேன் - புகுந்து இருக்க மாட்டேன், காண ஆசைப்பட்டேன் - உன்னைக் காண விரும்பினேன், கூவிக்கொள்ளாய் - என்னை அழைத்துக் கொள்வாய்.

விளக்கம் : ‘மொய்ப்பால் நரம்பு கயிறாக’ என்பது முதலியவற்றால், உடம்பின் இழிவை விளக்கினார். பல வகைத் துணிகளை நூலால் தைத்து அணியப்படும் சட்டை போன்று, மூளை எலும்பு முதலியவற்றை நரம்பால் பினித்து ஆக்கப்பட்டது இந்த உடம்பு என்பது பற்றி, ‘குப்பாயம்’ என உருவகப்படுத்தினார். தேவர்களுக்கும், அவர்கட்டு மேற்பட்ட அயன் மால் என்பவர்கட்டும், அவர்களினும் மேம்பட்ட பதமுத்தியை அடைந்தவர்கட்டும், அவரினும் மேலாய அபர முத்தர்கட்டும் அப்பாலுள்ளவன் இறைவன் ஆதவின், ‘எப்பாலவர்க்கும் அப்பாலாம்’ என்றார். காண விழைந்தது, சிவலோகத்தில் இறைவன் தன் அடியார் பலரும் சேவிக்க இருக்கும் காட்சியே ஆகும்.

இதனால், உடம்பின் இழிவு கூறப்பட்டது.

2

சீவார்ந் தீமொய்த் தமுக்கோடு திரியும் சிறுகுடில் இதுசிதையக் கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே சிறிதென் முகநோக்கி
ஆவா என்ன ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, கோவே - இறைவனே, கூத்தா - கூத்தனே, காத்து ஆட்கொள்ளும் - காத்து அடிமை கொள்ளுகின்ற, குரு மணியே - மேலான குருமூர்த்தியே, தேவா - தேவனே, தேவர்க்கு அரியானே - தேவர்களுக்கு அருமையானவனே, சிவனே - சிவபெருமானே, சீ வார்ந்து - சீ ஒழுகி, ஈ மொய்த்து - ஈக்களால் மொய்க்கப்பட்டு, அழுக்கோடு திரியும் - அழுக்கோடு அலைகின்ற, சிறு குடில் - சிறிய குடிசையாகிய, இது சிதைய - இவ்வுடம்பு ஆழிய, கூவாய் - என்னை அழைத்துக்கொள்வாய், சிறிது என் முகம் நோக்கி - சற்றே என்னுடைய முகத்தைப் பார்த்து, ஆவா என்ன - ஜீயோ என்று இரங்கியருள வேண்டும் என்று, ஆசைப்பட்டேன் - நான் விரும்பினேன்.

விளக்கம் : உடம்பின்கண் உள்ள அருவருப்பைக் காட்ட “சீவார்ந் தீமொய்த் தழுக்கோடு திரியும்” என்றார். இறைவனைச் சார்ந்து இன்பமடைய விரும்புவோர், இவ்வுடம்பில் தங்கித் துன்பமடைய விரும்பாராதவின், ‘இது சிதையக் கூவாய்’ என்றார். ‘இது’ என்றது உடலை. ‘முகம் நோக்கி ஆவா என்ன’ என்றது, ‘என்னைக் குறிக்கொண்டு சிறிது கருணை பாலிக்க வேண்டும்’ என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் கருணையே வேண்டப்படுவது என்பது கூறப்பட்டது.

3

மிடைந்தெலும் பூத்தை மிக்கமுக் கூறல் வீறிலி நடைக்கூடந்
தொடர்ந்தெனை நலியத் துயருறு கின்றேன் சோத்தம்னம் பெருமானே
உடைந்துநெந்த துருகி யுன்னொளி நோக்கி உந்திரு மலர்ப்பாதம்
அடைந்துநின் றிடுவான் ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, எம்பெருமானே - எம் இறைவனே, சோத்தம் - வணக்கம், எலும்பு மிடைந்து - எலும்புகள் நெருங்கி, ஊத்தை மிக்கு - புலால் மிகுந்து, அழுக்கு ஊறல் - அழுக்கு ஊறி நிற்பதாயுள்ள, வீறிலி - சிறப்பில்லாத, நடைக்கூடம் - நடை வீடாகிய இவ்வுடம்பு, தொடர்ந்து - விடாது பற்றி, எனை நலிய - என்னை வருத்த, துயர் உறுகின்றேன் - துன்பமடைகின்றேன்; ஆதவின், உடைந்து நெந்து உருகி - மனம் வருந்தி நெகிழ்ந்து உருகப்பெற்று, உன் ஒளி நோக்கி - உன்னருள் ஒளியைக் கண்டு, உன் திருமலர்ப்பாதம் - உனது அழகிய மலர் போன்ற திருவடியை, அடைந்து நின்றிடுவான் - அடைந்து நிலைபெற்றிருக்கும்பொருட்டு, ஆசைப்பட்டேன் - விரும்பினேன்.

விளக்கம் : வீடு, பெயர்ந்து செல்லாது; ஆனால் இவ்வுடம்பாகிய வீடு, செல்லுமிடமெல்லாம் தொடர்ந்து வருவதாதவின், இதனை ‘நடைக்கூடம்’ என்றும், ‘தொடர்ந்து’ என்றும் கூறினார். உடம்பினால்தான் உயிருக்குத் துன்பங்கள் வருகின்றவனவாதவின், ‘எனை நலியத் துயருறுகின்றேன்’ என்றார். உள்ளம் உருகுதல், அருளைப் பெறுதற்குரிய வழி, ஒளி நோக்குதல், அருளையுடைய இறைவனை அடைதற்குரிய வழி. பாதம் அடைதல், பேரின்பம் பெறுதல். சாதனம், பயன் கூறியபடியாம்.

இதனால், மனம் இளகி உருகுதலே இறைவன் திருவடியை அடைதற்குரிய வழி என்பது கூறப்பட்டது.

4

அளிபுண் ணகத்துப் புறத்தோல் மூடி அடியே னுடையாக்கை
புளியம் பழமொத் திருந்தேன் இருந்தும் விடையாய் பொடியாட
எளிவந் தென்னை ஆண்டு கொண்ட என்னா ரமுதேயோ
அளியேன் என்ன ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, விடையாய் - இடப வாகனனே,
பொடியாட - திருவெண்ணீறு அணிவோனே, அடியேனுடை யாக்கை - என்னுடைய
உடம்பு, அகத்து - உள்ளே, அளி புண் - அளிந்த புண்ணை உடையதாய், புறம் தோல்
மூடி - புறத்தில் தோலால் மூடப்பெற்று, புளியம்பழம் ஒத்து - புளியம்பழத்தைப் போல
இருக்கவும், இருந்தேன் - அதன்கண் பற்றுக்கொண்டு இருந்தேன், இருந்தும் -
அவ்வாறு இருந்தும், எளிவந்து - எளிமையாய் வந்து, என்னை ஆண்டுகொண்ட -
என்னை ஆட்கொண்டருளின, என் ஆர் அமுதே - எனது அருமையான அமுதமே,
ஒ - ஒலம், அளியேன் என்ன - இனியும் நீ இவன் இரங்கத்தக்கவன் என்று சொல்லி
அழைக்க, ஆசைப்பட்டேன் - நான் விரும்பினேன்.

விளக்கம் : புளியம்பழத்தில் புளியும் தோடும், உடம்பில் அகத்தில் உள்ள அளி
புண்ணுக்கும், புறத்தில் உள்ள உறுதியான தோலுக்கும் உவமை. ‘ஒப்ப’ என்பது ‘ஒத்து’
என நின்றது. இழிவு சிறப்பும்மை மறைந்தது. ‘எனது தகுதியின்மை தெரிந்தும் முன்பே
வந்து ஆட்கொண்டது போலவே இனியும் என்னை உன்பால் அழைத்துக்கொள்ள
வேண்டும்’ என்பார், ‘அளியேன் என்ன ஆசைப்பட்டேன்’ என்றார்.

இதனால், சிறியோரையும் இரங்கி ஆட்கொள்பவன் இறைவன் என்பது
கூறப்பட்டது.

5

எய்த்தேன் நாயேன் இனியிங் கிருக்க கில்லேன் இவ்வாழ்க்கை
வைத்தாய் வாங்காய் வானோர் அறியா மலர்ச்சே வடியானே

முத்தா உன்றன் முகவொளி நோக்கி முறுவல் நகைகாண
அத்தா சால ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, வானோர் அறியா - தேவரும் அறியாத,
மலர் - தாமரை மலர் போன்ற, சேவடியானே - திருவடியையுடையவனே, முத்தா -
இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கியவனே, அத்தா - தந்தையே, இவ்வாழ்க்கை
வைத்தாய் - இவ்வுலக வாழ்க்கையை எனக்கு அமைத்தாய், நாயேன் - நாயைப்
போன்ற யான், எய்த்தேன் - இளைத்துப் போனேன், இனி இங்கு இருக்ககில்லேன் -
இனி இவ்வுலகில் வாழ மாட்டேன், உன்றன் முக ஒளி நோக்கி - உன்னுடைய
முகத்தினது அருளொளியைக் கண்டு, முறுவல் நகை காண - புன்சிரிப்பினைப்
பார்ப்பதற்கு, சால ஆசைப் பட்டேன் - மிகவும் விரும்பினேன், வாங்காய் -
இவ்வாழ்க்கையை நீக்குவாய்.

விளக்கம் : இறைவன் ஏனைய அடியார்களோடு உடன் வருக என்று
அழைத்துச் செல்லாது, ‘இங்கே இருக்க’ என்று சொல்லி அடிகளை நிறுத்திச்
சென்றமையை நினைத்து, ‘இவ்வாழ்க்கை வைத்தாய்’ என்றும், ‘நீ வைத்தாரே இருந்து
அலுத்தேன்’ என்பார், ‘எய்த்தேன்’ என்றும், ‘இந்த அலுப்பை நீக்கி ஆள வேண்டும்’
என்பார், ‘வாங்காய்’ என்றும் கூறினார். உலக வாழ்க்கை நீங்கினால், இளைப்பு
நீங்குதல் மட்டும் அன்று; இறைவன் இன்பத்தையும் அனுபவித்தல் கூடும் என்பது,
‘முகவொளி நோக்கி முறுவல் நகை காண’ என்பதனால் விளங்குகின்றது.

இதனால், உலக வாழ்க்கையை உயிர்கட்கு அமைப்பவனும் நீக்குபவனும்
இறைவனே என்பது கூறப்பட்டது.

6

பாரோர் விண்ணோர் பரவி யேத்தும் பரனே பரஞ்சோதீ
வாராய் வாரா வுலகந் தந்து வந்தாட் கொள்வோனே
பேரா யிரமும் பரவித் திரிந்தெம் பெருமான் எனஏத்த
ஆரா அமுதே ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, பாரோர் - மண்ணுலகத் தாரும்,
விண்ணோர் - விண்ணுலகத்தாரும், பரவி ஏத்தும் - வணங்கித் துதிக்கின்ற, பரனே -
மேலானவனே, பரஞ்சோதீ - மேலான ஒளிப்பொருளே, வந்து - பக்குவம்

அடைந்தவர்கள் முன்னே தோன்றி, வாரா உலகம் தந்து - மீண்டு வருதல் இல்லாத முத்தியைக் கொடுத்து, ஆட்கொள்வோனே - ஆட்கொண்டருள்வோனே, ஆரா அமுதே - தெவிட்டாத அமுதமே, பேர் ஆயிரமும் - உன்னுடைய ஆயிரந் திருநாமங்களையும், பரவித் திரிந்து - துதித்துத் திரிந்து, எம்பெருமான் என ஏத்த - எம்பெருமானே என்று உன்னை வாழ்த்துவதற்கு, ஆசைப்பட்டேன் - விரும்பினேன், வாராய் - வந்து அருள்வாய்.

விளக்கம் : ஒளிப்பொருள்கட்கும் ஒளியைத் தருபவனாதவின், ‘பரஞ்சோதீ’ என்றார். முத்தியுலகத்துக்குச் சென்றவர் மீண்டும் பிறவிக்கு வரமாட்டாராதவின், அதனை ‘வாரா உலகம்’ என்றார். பேராயிரமும் பரவித் திரிந்து எம்பெருமான் என ஏத்துதல், இறைவனுடைய உலகத்தில் என்க. இறைவன் இன்பம் அனுபவிக்குந்தோறும் புதிதாகவே தோன்றுமாதவின், ‘ஆரா அமுதே’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருநாமங்கள் பலவற்றையும் பரவியேத்தும் இன்பம் கூறப்பட்டது.

7

கையால் தொழுதுன் கழற்சே வடிகள் கழுமத் தழுவிக்கொண்
பெய்யா தென்றன் தலைமேல் வைத்தெத் பெருமான் பெருமானென்
றையா என்றன் வாயா வரற்றி அழல்சேர் மெழுகொப்ப
ஜயாற் றரசே ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, ஜயாற்று அரசே - திருவையாற்றில் எழுந்தருளிய இறைவனே, உன் கழல் சேவடிகள் - உன் வீரக் கழலனிந்த திருவடிகளை, கையால் தொழுது - கையினால் வணங்கி, கழுமத் தழுவிக்கொண்டு - பொருந்தத் தழுவிக்கொண்டு, எய்யாது - இடைவிடாது, என் தன் தலைமேல் வைத்து - என்னுடைய தலையின்மீது வைத்துக்கொண்டு, எம்பெருமான் பெருமான் - எங்கள் இறைவனே இறைவனே, ஜயா என்று - தலைவனே என்று, எந்தன் வாயால் அரற்றி - என்னுடைய வாய் நிரம்பக் கூறி, அழல்சேர் மெழுகு ஒப்ப - நெருப்பினைச் சேர்ந்த மெழுகு போன்று உருக, ஆசைப்பட்டேன் - விரும்பினேன்.

விளக்கம் : ‘சேவடிகள் கழுமத் தழுவிக்கொண்டு’ என்றதனால், அடிகள் இறைவன்பால் கொண்ட காதல் புலப்படுகிறது. ‘ஜயா என்று என்றன் வாயால்

அரற்றி’ என்றதால் ஆராமை தோன்றுகிறது. இவை, தம்மை மறந்த நிலையில் நிகழும் செயல்களாம். ‘ஆளுரா என்றென்றே அலறா நில்லே’ என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கை ஓப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால், இறைவனைப் பல வாகையாலும் வழிபடும் இன்பம் கூறப்பட்டது.

8

செடியா ராக்கைத் திறமற வீசிச் சிவபுர நகர்புக்குக்
கடியார் சோதீ கண்டு கொண்டென் கண்ணினை களிக்கரப்
படிதா னில்லாப் பரம்பர னேயுன் பழுஅடி யார்கூட்டம்
அடியேன் காண ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, படிதான் இல்லா - ஒப்பு இல்லாத,
பரம்பரனே - மிக மேலானவனே, செடி ஆர் - குற்றம் பொருந்திய, ஆக்கைத்திறம் -
உடம்பின் தன்மையை, அற வீசி - முற்றும் நீக்கி, சிவபுர நகர் புக்கு - சிவபுரம்
என்னும் நகரிற்புகுந்து, கடி ஆர் - விளக்கம் நிறைந்த, சோதீ - ஒனியை,
கண்டுகொண்டு - பார்த்துக்கொண்டு, அதனோடே, என் கண் இனை - கண்கள்
இரண்டும், களி கூர - இன்பம் பெற, உன் பழு அடியார் கூட்டம் - உன்னுடைய
பழைய அடியாரின் கூட்டத்தை, அடியேன் காண - அடியேன் காண்பதற்கு,
ஆசைப்பட்டேன் - விரும்பினேன்.

விளக்கம் : இறைவன் ஒருவனே ஓப்பற்றவனாதவின், ‘படிதானில்லாப்
பரம்பரனே’ என்றார். ‘இறைவனைக் காண்பதோடு அவனுடைய அடியார்களையும்
காண வேண்டும்’ என்பார், ‘பழவடியார் கூட்டம் காண ஆசைப்பட்டேன்’ என்றார்.

இதனால், அடியவர் கூட்டச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

9

வெஞ்சே லனைய கண்ணார்தம் வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு
நெஞ்சேன் நாயேன் ஞானச் சுடரே நானோர் துணைகாணேன்

**பஞ்சே ரடியாள் பாகத் தொருவா பவளத் திருவாயால்
அஞ்சேல் என்ன ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.**

பதப்பொருள் : அம்மானே - தலைவனே, ஞானச் சுடரே - ஞான சூரியனே, பஞ்ச - செம்பஞ்சுட்டிய, ஏர் - அழகிய, அடியாள் - பாதங்களை யுடைய உமையம்மையின், பாகத்து ஒருவா - பங்கினையுடைய ஓப்பற்றவனே, வெம் - விருப்பத்தை உண்டாக்குகின்ற, சேல் அனைய - சேல் மீன் போன்ற, கண்ணார்தம் - கண்களையுடைய மாதர்களின், வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு - புலவி வலையில் சிக்கி, நாயேன் நெஞ்சேன் - நாய் போன்ற யான் மெலிந்து போனேன், நான் ஓர் துணை காணேன் - எனக்கு உற்ற துணையும் இல்லை; ஆதலின், பவளத் திருவாயால் - பவளம் போன்ற உன்னுடைய திருவாயினால், அஞ்சேல் என்ன - அஞ்சாதே என்று நீ சொல்ல, ஆசைப்பட்டேன் - விரும்பினேன்.

விளக்கம் : மாதர்கள் புலவி மயங்கினாரைச் சிக்க வைக்குமாதலின், அதனை வலை என்றார். அகப்பட்டு நெந்தலாவது, பிரியவும் முடியாது உடனுறையவும் முடியாது வாடுதல். அடியார்களுக்கு அருந்துணையாய் அல்லல் தீர்ப்பவன் இறைவனேயன்றி வேறொருவரும் இல்லையாதலின், ‘நானோர் துணை காணேன்’ என்றும், ஆறுதல்மொழி துன்பக்காலத்தில் வாட்டத்தைப் போக்குமாதலின், ‘அஞ்சேலென்ன ஆசைப் பட்டேன்’ என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவன் தன்னை அடைந்தவர்களை ‘அஞ்சற்க’ என்று அருள் செய்து காப்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

26. அதிசயப்பத்து
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

உலகப் பந்தத்தில் கட்டுண்டு கிடந்த தம்மை ஆண்டு அடியார்களுள் ஒருவர் ஆக்கிய திறத்தை வியந்து பாடிய பதிகம்.

முத்தி இலக்கணம்

முத்தி இலக்கணமாவது, வீடு பேற்றின் இயல்பு, வீட்டின்பத்தின் தன்மையைக் கூறியபடியாம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வைப்பு மாடென்று மாணிக்கத் தொளியென்று மனத்திடை உருகாதே
செப்பு நேர்முலை மடவர வியர்தங்கள் திறத்திடை நெவேனை
ஒப்பி லாதன உவமனி விறந்தன ஒண்மலர்த் திருப்பாதத்
தப்பன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : வைப்பு மாடு என்று - இறைவனைச் சேமநிதி என்றும்,
மாணிக்கத்து ஒளியென்று - மாணிக்கத்தின் ஒளியென்றும், மனத்திடை -
மனத்தின்கண், உருகாதே - உருகாமல், செப்பு நேர் முலை - கிண்ணம் போன்ற
தனங்களையுடைய, மடவரலியர்தங்கள் - இளம்பெண்களினுடைய, திறத்திடை -
வசத்தில் நின்று, நெவேனை - வாடுவேனாகிய என்னை, ஒப்பில்லாதன -
ஒப்பற்றனவும், உவமனில் இறந்தன - உவமமாகச் சொல்லப்படும் பொருள்களைவிட
மேம்பட்டனவும் ஆகிய, ஒள் மலர் - அழகிய தாமரை மலர் போன்ற, திருப் பாதத்து -
திருவடியையுடைய, அப்பன் - எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான், ஆண்டு -
என்னையாட் கொண்டருளி, தன் அடியரில் கூட்டிய - தன் அடியார்களுடன் சேர்த்த,
அதிசயம் கண்டாம் - வியப்புச் செயலை நாம் பார்த்தோம்.

விளக்கம் : இளைத்த காலத்துப் பயன்படும் செல்வமாதலின், இறைவனை
'வைப்பு மாடு' என்றார். விளக்கு, ஏற்றினால்தான் ஒளியைத் தரும்; மாணிக்கம்
அவ்வாறு அன்று அது எப்பொழுதுமே ஒளியை வீசிக் கொண்டிருக்கும். ஆதலின்,
இறைவனை 'மாணிக்கத்தொளி' என்றார். இறைவனுக்கு ஒத்த இனப்பொருள்
வேறொன்றும் இல்லாமையால், அவன் திருவடிகளை, 'ஒப்பிலாதன்' என்றும், உவமப்
பொருள் உவமேயப்பொருளை விடச் சிறப்புடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பது
இலக்கணமாய் இருக்க, இறைவனாகிய உவமேயப் பொருளுக்கு இவ்வாறு வேறாரு

சிறப்புடைய உவமப் பொருள் இல்லையாதவின், அவற்றை, ‘உவமனிலிறந்தன’ என்றும் கூறினார். ‘ஓப்புடையனல்லன் ஒருவனல்லன் ஒருவமனில்லை’ என்று திருநாவுக்கரசர் வாக்கையும் ஓப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால், இறைவனைப் பல வகையில் நினைத்து உருக வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

நீதி யாவன யாவையும் நினைக்கிலேன் நினைப்பவ ரொடுங்கூடேன்
ஏத மேபிறந் திறந்துழல் வேன்றனை என்னடி யானென்று
பாதி மாதொடுங் கூடிய பரம்பரன் நிரந்தர மாய்நின்ற
ஆதி ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : நீதியாவன யாவையும் - நீதியாகவுள்ள எவற்றையும், நினைக்கிலேன் - நினைக்கமாட்டாமலும், நினைப்பவரொடும் கூடேன் - கருதுவாரொடும் சேரமாட்டாமலும், ஏதமே பிறந்து இறந்து - துன்பமே உண்டாகும்படி பிறந்தும், இறந்தும் உழல்வேன் தனை - துன்புறுகின்ற என்னை, பாதி மாதொடு கூடிய பரம்பரன் - தன் திருமேனியின் பாதியில் உமையம்மையோடும் கூடிய மிக்க மேலோனும், நிரந்தரமாய் நின்ற ஆதி - என்றும் அழியாது உள்ள முதல்வனுமாகிய சிவபெருமான், ஆண்டு - ஆட்கொண்டருளி, என் அடியான் என்று - என்னுடைய அடியவன் என்று சொல்லி, தன் அடியரில் கூட்டிய -தன் அடியாரொடும் சேர்ந்த, அதிசயம் கண்டாம் - அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

விளக்கம் : செய்யத் தக்கன இன்ன, செய்யத் தகாதன இன்ன என விதிப்பது நீதி. அந்நெறியில் நிற்கத் துணை புரிவது நல்லோர் கூட்டம். ‘நல்லனவற்றை நினைக்கவும் மாட்டேன்; செய்யவும் மாட்டேன்’ என்பார், ‘நீதியாவன யாவையும் நினைக்கிலேன்; நினைப்பவரொடுங் கூடேன்’ என்றார். பிறப்பு இறப்புப் துன்பமேயன்றி இன்பமில்லையாதவின், ‘ஏதுமே பிறந்திறந் துழல்வேன்றனை’ என்றார். அடியரிற் கூட்டினமையாவது, முத்தியில் சேர்த்ததாம்.

இதனால், நேர்மையும், நல்லார் இணக்கமும் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

முன்னென் என்னுடை வல்வினை போயிட முக்கண துடையெந்தை
தன்னை யாவரும் அறிவதற் கரியவன் எளியவன் அடியார்க்குப்
பொன்னை வென்றதோர் புரிசடை முடிதனில் இளமதி யதுவைத்த
அன்னை ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : முக்கண் உடை எந்தை - மூன்று கண்களையுடைய எம்
தந்தையும், தன்னை யாவரும் அறிவதற்கு அரியவன் - தன்னை எல்லோரும்
அறிந்துகொள்வதற்கு

அருமையானவனும், அடியார்க்கு எளியவன் - அன்பர்க்கு எளியவனாவனும்,
பொன்னை வென்றது - பொன்னினது நிறத்தையும் பிற்படச் செய்த, ஓர் - ஒப்பற்ற,
புரிசடை முடிதனில் - கட்டப்பட்ட சடை முடியில், இளமதி வைத்த -
பிறைச்சந்திரனை அணிந்த, அன்னை - எம் தாய் போன்றவனும் ஆகிய இறைவன்,
முன்னை - முற்பிறவியில் செய்த, என்னுடை - என்னுடைய, வல்வினை போயிட -
கொடிய வினைகள் ஆழிய, ஆண்டு - என்னை ஆண்டருளி, தன் அடியரில் கூட்டிய
- தன்னுடைய அடியார்களோடு சேர்த்த, அதிசயம் கண்டாம் - அதிசயத்தைப்
பார்த்தோம்.

விளாக்கம் : ஆன்மாக்களுக்கு எப்பிறவியிலும் ஆழியாத தந்தையும் தாயுமாய்
இருப்பவன் இறைவனாதவின், ‘எந்தை’ என்றும், ‘அன்னை’ என்றும் கூறினார்.
‘அம்மை நீ அப்பன் நீ’ என்றார், திருநாவுக்கரசரும். இறைவனது சடை செம்மை
நிறமாதவின், ‘பொன்னை வென்றதோர் புரிசடை’ என்றார். இறைவன், அடிகளுக்குக்
குருவாய் வந்து பழவினைகளைப் போக்கினானாதவின், ‘முன்னை என்னுடை
வல்வினை போயிட’ என்றார்.

இதனால், வினைகள் ஒழிவது இறைவன் திருவருளாலே என்பது கறப்பட்டது.

பித்த னென்றெனை உலகவர் பகர்வதோர் காரணம் இதுகேளீர்
ஒத்துச் சென்றுதன் திருவருட் கூடிடும் உபாயம் தறியாமே

செத்துப் போய்அரு நரகிடை வீழ்வதற் கொருப்படு கின்றேனை
அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : எனை உலகவர் - என்னை உலகத்தவர், பித்தன் என்று பகர்வது - பித்தன் என்று சொல்வதற்கு உள்ள, ஒர் காரணம் - ஒரு காரணத்தை, கேளீர் - அடியவர்களே கேட்பீராக, ஒத்துச் சென்று - திருவருளுக்கு மாறுபடாமல் நடந்து சென்று, தன் திருவருள் கூடிடும் - அத்திருவருளோடு கலந்து நிற்கும்படியான, உபாயம் அறியாமே - தந்திரம் அறியாமல், செத்துப்போய் - வீணே துன்பத்தையுடைய நரகத்தில், வீழ்வதற்கு - விழுந்து வருந்துவதற்கு, ஒருப்படுகின்றேனை - இசைகின்ற என்னை, அத்தன் - எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான், ஆண்டு - ஆட்கொண்டருளி, தன் அடியரில் கூட்டிய - தம் அடியார்களோடு சேர்த்த, அதிசயம் கண்டாமே - அதிசயத்தைக் கண்டு நின்றோமல்லவா? இது - இதுவே அக்காரணமாகும்.

விளக்கம் : பித்தன் என்று கூறுதற்குக் காரணமாவது, அடிகள் தம் நினைவின்றியிருந்ததையாம். இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அடியார் பித்தரைப் போன்றிருப்பர் என்பதாம். ‘பித்தனிவனென

என்னை யாக்குவித்து’ என்று அடிகள் இறைவனது திருவிளையாடலை வியந்து கண்ட பத்தில் கூறுகிறார். ஒத்துச் செல்லுதலாவது, தம்முனைப்பின்றித் திருவருள் வழி நடப்பது. செத்துப் போதலாவது, திருவருளையடையாது மீண்டும் பிறத்தற்கு ஏதுவாக மடிதலாம்.

இதனால், இறைவன் திருவருள் பெற்றவர் உலகத்தார்க்குப் பித்தர் போலத் தோன்றுவர் என்பது கூறுப்பட்டது.

4

பரவு வாரவர் பாடுசென் றணைகிலேன் பன்மலர் பறித்தேத்தேன்
குரவு வார்குழ லார்திறத் தேநின்று குடிகெடு கின்றேனை
இரவு நின்றெறி யாடிய எம்மிறை ஏரிசடை மினிர்கின்ற
அரவன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : பரவுவார் - இறைவனைத் துதிப்பவராகிய, அவர் பாடு சென்று - அவ்வடியார் பக்கத்தே சென்று, அணைகிலேன் - அடைய மாட்டாமலும், பல் மலர்

பறித்து ஏத்தேன் - பல வகையான பூக்களை இறைவன்மீது தூவித் துதியாமலும், குரவு - குரா மலரையணிந்த, வார் - நீண்ட, குழலார் திறத்தே நின்று - கூந்தலையுடையவராகிய மாதரது வசத்தில் நின்று, குடி கெடுகின்றேனை - குலத்தோடு அழிகின்ற என்னை, இரவு நின்று - நள்ளிரவில் நின்று, ஏரியாடிய - தீயாடிய, எம் இறை - எம் நாதனும், ஏரிசடை மிளிர்கின்ற - நெருப்புப் போன்ற சடையில் விளங்குகின்ற, அரவன் - பாம்பை யுடையவனுமாகிய சிவபெருமான், ஆண்டு - ஆட்கொண்டருளி, தன் அடியரில் கூட்டிய - தன்னுடைய அடியார்களோடு சேர்த்த, அதிசயம் கண்டாம் - அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

விளக்கம் : பரவுவாரோடு சேர்த்தலும், பன்மலர் பறித்து ஏத்தலும் இறைவனை அடைதற்குரிய நன்னெறியாம். வார்குழலார் திறத்தே சேர்வது தீ நெறியாம். நன்னெறி தீநெறி இரண்டும் கூறியபடி. இரவு - ஒளிப்பொருள் களும் அடங்கிய பேருழிக்காலம். ஏரி - ஊழித்தீ. எல்லாப் பொருளும் அழிந்த காலத்தும், இறைவன் அழியாது நின்று மீளப் படைக்கிறான் என்பார், ‘இரவு நின்றெறியாடிய எம்மிறை’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவருளைப் பெறுதற்கு, அவனைப் பரவுதலும், பன்மலர் தூவி ஏத்துதலும் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

5

எண்ணி லேன்திரு நாமஅஞ் செழுத்தும்என் ஏழைமை யதனாலே
நண்ணி லேன்கலை ஞானிகள் தம்மொடும் நல்வினை நயவாதே
மண்ணி லேபிறந் திறந்துமண் ணாவதற் கொருப்படு கின்றேனை
அண்ணல் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : என் ஏழைமையதனாலே - என்னுடைய அறியாமையால், திருநாமம் - தன்னுடைய திருநாமமாகிய,

அஞ்செழுத்தும் - ஜந்தெழுத்தையும், எண்ணிலேன் - யான் கணிக்கவில்லை, கலைஞானிகள் தம்மொடும் - அருள் நூல் வல்ல ஞானியரோடும், நண்ணிலேன் - சேரவில்லை, நல்வினை நயவாதே - நற்செயலை விரும்பாமல், மண்ணிலே பிறந்து - இவ்வாறு மண்ணுலகத்தில் பிறந்தும், இறந்து மண் ஆவதற்கு - இறந்து மண்ணாய்ப் போவதற்கும், ஒருப்படுகின்றேனை - சம்மதிக்கின்ற என்னை, அண்ணல் - பெரியோனாகிய சிவபெருமான், ஆண்டு - ஆட்கொண்டருளி, தன் அடியரில்

கூட்டிய - தன்னுடைய அடியார்களோடு சேர்த்த, அதிசயம் கண்டாம் - அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

விளக்கம் : ஐந்தெழுத்து மந்திரமுத் அடியார் கூட்டமும் மீண்டும் மல வாதனை உண்டாகாதவாறு தடுக்கும் ஆதவின், ஐந்தெழுத்தை ஒதுதலும் அடியார் கூட்டத்தில் இருத்தலும் இறைவனை அணைந்தோர் தன்மையாம். இவற்றைச் செய்யவில்லை என்பார், ‘என்னிலேன் திரு நாம அஞ்செழுத்தும்’ என்றும், ‘நன்னிலேன் கலை ஞானிகள் தம்மொடும்’ என்றும் கூறினார். மண்ணாய்ப் போவது என்பது, பயனின்றிக் கழிவது என்பதாம்.

இதனால், ஐந்தெழுத்து ஒதுதலும் ஞானியரோடு இணங்குதலும் அடியார்கட்கு இன்றியமையாதன என்பது கூறப்பட்டது.

6

பொத்தை ஊன்சவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கவரை
இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை
முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி
அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : பொத்தை ஊன் சுவர் - துவாரங்களையுடைய மாமிசச் சுவரையும், புழுப்பொதிந்து - புழுக்கள் பொருந்தி, உளுத்து - சிதைந்து, அசும்பு ஒழுகிய - நினைநீர் கசிந்து ஒழுகுகின்ற, பொய்க் கவரை - நிலையில்லாத கவரையையுடைய வீடாகிய, இத்தை - இந்த உடம்பை, மெய்யெனக் கருதி நின்று - நிலையானதென்று எண்ணி நின்று, இடர்க்கடல் - துன்பக்கடலின், சுழித்தலைப்படுவேனை - சுழலில் கிடப்பவனாகிய என்னை, முத்து - முத்தும், மாமணி - கருமையாகிய மணியாகிய நீலமும், மாணிக்கம் - மாணிக்கமும், வயிரத்து - வயிரமும் என்ற இவற்றினுடையவும், பவளத்தின் - பவளத்துடையதும் ஆகிய, முழுச்சோதி - நிறைந்த ஒளிகளை யெல்லாம் உடைய, அத்தன் - எம் தந்தை, ஆண்டு - ஆட்கொண்டருளி, தன் அடியரில் கூட்டிய - தன்னுடைய அடியார்களோடு சேர்த்த, அதிசயம் கண்டாம் - அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

விளக்கம் : முத்து வயிரம் என்பவனவற்றின் ஒளியைத் திரு வெண்ணீற்றின் ஒளிக்கும், மாணிக்கம் பவளம் என்பனவற்றின்

ஒளியைத் திருமேனியின் ஒளிக்கும், மாமணியாகிய நீலத்தின் ஒளியை
நீலகண்டத்தினது ஒளிக்கும் உவமையாகக்கொள்க.

இதனால், நிலையில்லாத உடம்பை நிலையெனக் கருதும் மயக்கம் இறைவன்
திருவருளாலே நீங்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

நீக்கி முன்னெனத் தன்னொடு நிலாவகை குரம்பையிற் புகப்பெய்து
நோக்கி நுண்ணிய நொடியன சொற்செய்து நுகமின்றி விளாக்கைத்துத்
தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத் துகளறுத் தெழுதரு சுடர்ச்சோதி
ஆக்கி ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : தூக்கி முன் செய்த பொய் அற - பிறவிக் கடவினின்று எடுத்து
முன் செய்த பயனற்ற செயல்கள் நீங்கும்படி, துகள் அறுத்து - குற்றத்தை அழித்து,
எழுதரு - எழுகின்ற, சுடர் - ஒளியையுடைய, சோதி - ஒளிப்பிழும்பாகிய
சிவபெருமான், எனை - என்னை, முன் - முன்னே, தன்னொடு நிலாவகை -
தன்னொடு சேர்ந்திராவண்ணம், நீக்கி - விலக்கி, குரம்பையில் புகப்பெய்து -
உடம்பாகிய சிறு குடிசையில் புகுத்தி, நோக்கி - அருட் கண்ணாற்பார்த்து, நுண்ணிய -
நுட்பமாகிய, நொடியன - நொடியளவில் சொல்லக்கூடியவாகிய, சொல் செய்து -
உபதேசத்தையருளி, நுகம் இன்றி - கலப்பையில்லாமல், விளாக்கைத்து - உழுதலைச்
செய்து, ஆக்கி - பக்குவப்படுத்தி, ஆண்டு - ஆட்கொண்டருளி, தன் அடியரில்
கூட்டிய - தன்னுடைய அடியார்களோடு சேர்த்த, அதிசயம் கண்டாம் -
அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

விளாக்கம் : முன் என்றது, கேவலத்தில் அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடந்ததை.
கேவலத்தில் சூக்கும் தேகத்தைக் கூட்டுபவன் இறைவனாதவின், ‘குரம்பையிற்
புகப்பெய்து’ என்றார். நுண்ணிய சொல்லாவது பிரணவம். நுகம் - நுகத்தடி; இங்குக்
கலப்பைக் காயிற்று; சினையாகுபெயர். விளா - உழவில் வரும் சுற்று. விளாக்கைத்தல்
- அவ்வாறு உழுதலைச் செய்தல். ‘விளா அடித்துப் போடப்பட்டது’ என்ற உழவர்
சொல்லும் நினைவு கூரத்தக்கது. அடிகள் குலாப்பத்தில் ‘பாழ்செய் விளாவி’ எனக்
கூறியதும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துவதாம். நுகமின்றி விளாக்கைத்தலாவது,
இறைவன் சாதனமின்றித் தம்மைப் பக்குவப்படுத்தியதாம். தூக்குதலாவது, உலகப்

பந்தத்தினின்றும் எடுத்தல் என்பதாம். முன் செய்த பொய்யாவது, சஞ்சித வினை. துகளறுத்தலாவது, காமம் வெகுளி மயக்கமாகிய முக்குற்றத்தையும் போக்கி என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் பக்குவம் வாய்ந்தவர்களைச் சாதனம் இன்றியும் ஆட்கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

8

உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர் எழுதரு நாற்றம்போல் பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள் அப்பொருள் பாராதே பெற்ற வாபெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும் பித்தர்சொல் தெளியாமே அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : உற்ற - வினை வசத்தால் உண்டான, ஆக்கையின் உறுபொருள் - உடம்பில் பொருந்திய மெய்ப்பொருள், நறுமலர் - நல்ல மலரின்கண், எழுதரு - உண்டாகின்ற, நாற்றம் போல் - நறுமணம் போல, பற்றல் ஆவது - பற்றுதற்கேற்ற, ஓர் நிலை இல்லா - ஒரு தன்மையில்லாத, பரம்பொருள் - மேன்மையான பொருளாம், அப்பொருள் - அந்தப் பொருளாகிய இறைவனை, பாராதே - பார்க்காமல், பெற்ற பயன் - அடைந்த பயனை, பெற்றவா நுகர்ந்திடும் - பெற்றவாறே அனுபவிக்கின்ற, பித்தர் சொல் தெளியாமே - அறிவில்லாதவர்களுடைய சொற்களை நம்பாதிருக்க, அத்தன் - எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான், ஆண்டு - என்னை ஆட்கொண்டருளி, தன் அடியரில் கூட்டிய - தன் அடியார்களோடு சேர்த்த, அதிசயம் கண்டாம் - அதிசயத்தைக் கண்டோம்.

விளக்கம் : உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள் என்பது இறைவனை. ‘இறைவனே உடலிடங் கொண்டாய்’ என்று முன்னர்க் கூறியதையுங்காண்க. ‘பூவினுள் மணம் நிறைந்துள்ளது போல, இறைவனும் உடம்பினுள் நிறைந் திருக்கிறான்’ என்பார், ‘நறுமலர் எழுதரு நாற்றம் போல்’ என்றார். இனி, ‘பூவினுள் மணத்தைக் காண முடியாதது போல, உடம்பினுள் உத்தமனைக் காண முடியாது’ என்பார், ‘பற்றலாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்’ என்றார்.

பெற்றவா நுகர்தல் என்பது, மாற்றியமைக்கின்ற வழி உணராது, அடைந்த சிற்றின்பத்தையே பெரிதென மகிழ்ந்திருக்கும் பெற்றியைக் கூறித்தது.

இதனால், பரம்பொருளினது இயல்பு கூறப்பட்டது.

9

இருள்தி ணிந்தெழுந் திட்டதோர் வல்வினைச் சிறுகுடி விது;இத்தைப் பொருளை னக்களித் தருநர கத்திடை விழுப்புகு கின்றேனைத் தெருஞும் மும்மதில் நொடிவரை இடிதரச் சினப்பதத் தொடுசெந்தீ அருஞும் மெய்ந்நெறி பொய்ந்நெறி நீக்கிய அதிசயங் கண்டாமே.

பதப்பொருள் : இருள் திணிந்து - அறியாமை மிகுந்து, எழுந்திட்டது - எழுந்ததாகிய, வல்வினை - கொடிய வினைகளையுடைய, ஓர் சிறு குடில் இது - ஒரு சிறிய குடிசை இவ்வுடம்பு; இத்தை - இதனை, பொருள் என - நிலையான பொருள் என்று

கருதி, களித்து - மகிழ்ந்து, அருநரகத்திடை - பொறுத்தற்கு அரிய துன்பத்தை யுடைய நரகத்தில், விழுப்புகுகின்றேனை - விழுப்போகின்ற என்னை, தெருஞும் - தெளிவாகக் காணப்பட்ட, மும்மதில் - முப்புரத்தை, நொடிவரை - நொடியளவில், இடிதர - தகர்ந்து போகும்படி, சினப்பதத்தொடு - கோபக் குறியோடு, செந்தீ அருஞும் - செம்மை நிறமாகிய தீயினை அருளிய, மெய்ந்நெறி - உண்மை நெறியாகிய இறைவன், பொய்ந்நெறி நீக்கிய - அழிவு நெறியைப் போக்கிய, அதிசயம் கண்டாம் - அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

விளக்கம் : அறியாமையால் பிறப்பு உண்டாகுமாதலின், ‘இருள் திணிந்து எழுந்திட்டதோர் சிறு குடில்’ என்றார். ‘பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்க’ என்ற நாயனார் மறை மொழியையும் காண்க. கொடிய வினைகளுக்கு இருப்பிடமாதலின், உடம்பை ‘வல்வினைச் சிறுகுடில்’ என்றார். ‘வினைப்போகமே ஒரு தேகம் கண்டாய்’ என்றார் பிறரும். வானத்தில் எல்லோரும் காணப் பறந்து சென்றமையின் முப்புரத்தை, ‘தெருஞும் மும்மதில்’ என்றார். உண்மை நெறியே வடிவமாகவுடையவன் இறைவனா தலின், ‘மெய்ந்நெறி’ என்றார். ‘நெறியே நின்மலனே’ என்றார் சுந்தரரும்.

இதனால், பிறவிக்குக் காணரமாகிய வினை இறைவன் திருவருளாலே நீங்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

27. புணர்ச்சிப்பத்து
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்திருத்தலை விரும்பிப் பாடிய பதிகம்.

அத்துவித இலக்கணம்

இறைவனோடு உயிர் உடனாய்க் கலந்திருத்தலே அத்துவிதமாம். இது ‘இருமையில் ஒருமை’ எனப்படும். இக்கலப்பினையே இத்திருப்பதிகத்தில் அடிகள் அருளிசெய்கின்றார்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சுடர்பொற் குன்றைத் தோளா முத்தை வாளா தொழும்புகந்து
கடைபட் டேனே ஆண்டுகொண்ட கருணா லயனைக் கருமால் பிரமன்
தடைபட் டின்னுஞ் சார மாட்டாத் தன்னைந் தந்தன் ஆரமுதைப்
புடைபட் டிருப்ப தென்று கொல்லோனன் பொல்லா மனியைப் புணர்ந்தே.

பதப்பொருள் : சுடர் - ஒளி விடுகின்ற, பொற்குன்றை - பொன் மலையைப் போன்றவனும், தோளா முத்தை - துளைக்கப்படாத முத்தைப் போன்றவனும், வாளா - காரணமின்றி, தொழும்பு உகந்து - எனது தொண்டினை விரும்பி, கடை பட்டேனை - கடையாய நிலையில் உள்ள என்னை, ஆண்டு கொண்ட - ஆட்கொண்டருளின, கருணாலயனை - கருணைக்கு இருப்பிடமானவனும், கருமால் பிரமன் - கரிய நிறமுடைய திருமாலும் பிரமனும், தடைபட்டு - செருக்கில் அகப்பட்டு, இன்னும் சாரமாட்டா - இன்னும் அடைய முடியாத, தன்னைத் தந்த - தன்னை எனக்கு அறியும்படி கொடுத்த, என் ஆர் அமுதை - என் அரிய அமுதம் போன்றவனும், என்

பொல்லா மணியை - செதுக்கப்படாத - மாணிக்கம் போன்றவனுமாகிய என் இறைவனை, புணர்ந்து - சேர்ந்து, புடைப்பட்டிருப்பது - அவனிடத்திலே பொருந்தியிருப்பது, என்று கொல்லோ - எந்நாளோ?

விளக்கம் : முத்துத் துளைக்கப்பட்டே பயனைத் தரும்; இறைவனோ இயல்பாகவே பயனைத் தருபவனாதவின், ‘தோளா முத்தே’ என்றும், மணி செதுக்கினால்தான் ஒளியையுடையதாகும். இறைவன் இயல்பாகவே ஒளியை யுடையவனாதவின், ‘பொல்லா மணியை’ என்றும் கூறினார். ‘என் பொல்லா மணியை’ என்றது, உரிமை பற்றியாம். ‘கடைபட்ட, தடைபட்ட’ என்பவற்றில் எதுகை நோக்கி, ஒற்று, மிகாதாயிற்று.

இதனால், இறைவனது பெருமை கூறப்பட்டது.

1

ஆற்ற கில்லேன் அடியேன் அரசே அவனி தலத்தைம் புலனாய சேற்றி வழுந்தாச் சிந்தை செய்து சிவன்னம் பெருமான் என்றேத்தி ஊற்று மணம்போல் நெக்குநெக் குள்ளே உருகி ஓலமிட்டுப் போற்றி நிற்ப தென்றுகொல் லோனன் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

பதப்பொருள் : அடியேன் - அடியேன், அவனிதலத்து - பூதலத்திலே, ஜம்புலன் ஆய சேற்றில் அமுந்தா - ஜம்புலன்களாகிற சேற்றில் அமுந்தி, ஆற்ற கில்லேன் - பொறுக்கமாட்டாதவனாய் உள்ளேன், என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்து - எனது செதுக்கப்படாத மாணிக்கம் போன்ற இறைவனைச் சேர்ந்து, சிந்தை செய்து - அவனையே நினைத்து, அரசே - அரசனே, சிவன் - சிவனே, எம்பெருமான் - எம்பெருமானே, என்று ஏத்தி - என்று துதித்து, ஊற்று மனல் போல் - ஊற்றினையுடைய மனலைப் போன்று, நெக்கு நெக்கு - நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, உள்ளே உருகி - மனமானது உருகி, ஓலமிட்டு - முறையிட்டு, போற்றி நிற்பது - வணங்கி நிற்பது, என்று கொல்லோ - எந்நாளோ!

விளக்கம் : சேற்றில் அகப்பட்டால் வெளியேறுவது கடினமாதல்போல, ஜம்புல ஆசையில் அகப்பட்டால் வெளியேறுவது கடினமாதவின், ஜம்புலனைச் ‘சேறு’ என்றார். ‘உலக ஆசையை விடுவதற்குச் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைக்க வேண்டும்’ என்பார், ‘சிந்தை செய்து’ என்றும், ‘வாயினாலும் நன்கு துதிக்க வேண்டும்’ என்பார்,

‘சிவனெம் பெருமான் என்று ஏத்தி’ என்றும் கூறி, இவ்வபாயங்களைத் தெரிவித்தார். ஊற்றினை யுடைய மணல் நெகிழ்ந்து இருக்கும். அதைப் போல, மனமும் நெகிழ்ச்சியுடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பார், ‘ஊற்று மணல் போல் நெக்கு நெக்குள்ளே உருகி’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடியை மனமுருகி வணங்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

2

நீண்ட மாலும் அயனும் வெருவ நீண்ட நெருப்பை விருப்பிலேனை
ஆண்டு கொண்ட என்று ரமுதை அள்ளு றள்ளத் தடியார்முன்
வேண்டுந் தனையும் வாய்விட் டலறி விரையார் மலர்தூவிப்
பூண்டு கிடப்ப தென்றுகொல் லோன்ன் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

பதப்பொருள் : நீண்ட மாலும் - நெடிய திருமாலும், அயனும் - பிரமனும், வெருவ - அஞ்சம்படி, நீண்ட - ஓங்கி நின்ற, நெருப்பை - அழற்பிழம்பானவனும், விருப்பு இலேனை - தன்னிடத்து ஆசையில்லாத என்னை, ஆண்டுகொண்ட - ஆட்கொண்டருளின, என் ஆர் அமுதை - என்னுடைய அருமையான அமுதம் போன்ற

வனுமாகிய இறைவனை, அள்ளுறு உள்ளத்து - மிகுதியாக உருகுகின்ற மனத்தினையுடைய, அடியார் முன் - அடியவர்கள் முன்னிலையில், வேண்டுந்தனையும் - வேண்டுமொவும், வாய்விட்டு அலறி - வாய் திறந்து அரற்றி, விரை ஆர் மலர் தூவி - மனம் பொருந்திய மலர்களை அருச்சித்து, என் பொல்லா மணியை - என்னுடைய செதுக்கப்படாத மாணிக்கத்தை, புணர்ந்து - சேர்ந்து, பூண்டு கிடப்பது - திருவடியைச் சிரமேற்கொண்டு கிடப்பது, என்று கொல்லோ - எந்நாளோ!

விளக்கம் : மால் நீண்டது திருவிக்கிரமாவதாரத்தில். இறைவன் நெருப்பாய் நீண்டது திருவண்ணாமலையில். நீண்ட மாலைக்காட்டிலும் நீண்டான் சிவபெருமான் என்ற நயத்தினைக் காண்க. மலரைத் தூவிப் பூண வேண்டும் என்றதால், திருவடி என்பது கொள்ளப்பட்டது. சுந்தரருக்கு இறைவன் சித்தவட மடத்தில் தானே திருவடி சூட்டியதை நினைவுகூர்க.

இதனால், இறைவன் திருவடியை மலர் தூவி வழிபட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

அல்லிக் கமலத் தயனும் மாலும்
அல்லா தவரும் அமரர் கோனுஞ்
சொல்லிப் பரவும் நாமத் தானெச்
சொல்லும் பொருளும் இறந்த சுடரை
நெல்லிக் கனியைத் தேனெப் பாலை
நிறைஇன் னமுதை அமுதின் சுவையைப்
புல்லிப் புணர்வ தென்று கொல்லோ
என்பொல் லாமணி யைப்பு ணர்ந்தே.

பதப்பொருள் : அல்லிக் கமலத்து - அக இதழ்களையுடைய தாமரை மலரிலுள்ள, அயனும் - பிரமனும், மாலும் - திருமாலும், அமரர் கோனும் - தேவர் தலைவனாகிய இந்திரனும், அல்லாதவரும் - மற்றைத் தேவரும், சொல்லிப் பரவும் நாமத்தானை - சொல்லித் துதிக்கின்ற திருநாமத்தையுடைய வனும், சொல்லும் பொருளும் இறந்த சுடரை - சொல்லுலகத்தையும் பொருளுலகத்தையும் கடந்த ஒளியானவனும், நெல்லிக்கனியை - நெல்லிக் கனியைப் போன்றவனும், தேனை - தேனையும், பாலை - பாலையும், நிறை இன் அமுதை - நிறைந்த இனிய அமுதத்தையும், அமுதின் சுவையை - அமுதத்தின் சுவையையும், என் பொல்லா மணியை - என்னுடைய செதுக்கப்படாத மாணிக்கத்தையும் போன்றவனும் ஆகிய இறைவனை, புணர்ந்து - சேர்ந்து, புல்லிப் புணர்வது - தழுவிச் சேர்வது, என்று கொல்லோ - எந்நாளோ!

விளக்கம் : தேவர்களும் இறைவனது திருநாமங்களைப் பரவி ஏத்துவராதவின், ‘அயன் மால் முதலியவர்களும் சொல்லிப் பரவும் நாமத்தான்’ என்றார். ‘பேராயிரம் பரவி வானோர் ஏத்தும் பெம்மானை’ என்றதும் காண்க. சொல்லும் பொருளும் மாயா காரியமாதவின், மாயைக்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனைச் ‘சொல்லும் பொருளும் இறந்த சுடர்’ என்றார். நெல்லிக்கனி உண்டார்க்கு நீர் வேட்கையினைத்

தணிப்பதுடன், நீரைப் பருகும் போது இனிய சுவையினையும் தரும் இயல்பினது. இச்சிறப்புப் பற்றியே இறைவனை நெல்லிக்கனி என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருநாமங்களைப் பரவ வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

4

திகழுத் திகழும் அடியும் முடியும்
காண்பான் கீழ்மேல் அயனும் மாலும்
அகழுப் பறந்துங் காண மாட்டா
அம்மான் இம்மா நிலமுழுதும்
நிகழுப் பணிகொண் டென்னை ஆட்கொண்
டாவா என்ற நீர்மை யெல்லாம்
புகழுப் பெறுவ தென்று கொல்லோ
என்பொல் லாமணி யைப்பு ணர்ந்தே.

பதப்பொருள் : திகழுத் திகழும் - மிகவும் விளங்குகின்ற, அடியும் முடியும் - திருவடியையும் திருமுடியையும், காண்பான் - காணும்பொருட்டு, கீழ்மேல் - கீழும் மேலுமாக, மாலும் அயனும் - திருமாலும் பிரமனும், அகழுப் பறந்தும் - மன் அகழுந்தும் விண் பறந்தும், காணமாட்டா - காண முடியாத, அம்மான் - அந்தப் பெரியோன், இம் மாநில முழுதும் - இந்தப் பெரிய உலக முழுவதும், நிகழு - விளங்க, என்னை ஆட்கொண்டு - என்னை ஆளாக்ககொண்டு, பணி கொண்டு - எனது தொண்டினை ஏற்று, ஆவா என்ற - அந்தோ என்று இரங்கின, நீர்மை எல்லாம் - குணங்களை யெல்லாம், என் பொல்லா மனியை - என்னுடைய செதுக்கப்படாத மாணிக்கத்தை, புனர்ந்து - சேர்ந்து, புகழுப் பெறுவது - புகழுந்து பேசுவது, என்று சொல்லோ - எந்நாளோ?

விளக்கம் : 'மால் கீழே அகழுந்தும், அயன் மேலே பறந்தும்' என எதிர் நிரல் நிறையாகக் கொள்க. அகழுந்தும் என்பது, 'அகழு' என வந்தது. நீர்மையாவது, உலகோர் அறியப் பணி கொண்ட பெருங் கருணைத்திறம். புகழுதல், அன்பினாலாம்.

இதனால், இறைவன் செய்த திருவருளின் பெருமையை வியந்து பாராட்ட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

பரிந்து வந்து பரமா னந்தம் பண்டே அடியேற் கருள்செய்யப்
பிரிந்து போந்து பெருமா நிலத்தில் அருமா லுற்றேன் என்றென்று
சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய உள்ளீர் உரோமஞ் சிலிர்ப்ப உகந்தன்பாய்
புரிந்து நிற்ப தென்றுகொல் லோனன் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

துப்பொருள் : பரிந்து வந்து - விரும்பி வந்து, பண்டே - முன்னமே, அடியேற்கு - அடியேனுக்கு, பரம ஆனந்தம் அருள் செய்ய - மேலான இன்பத்தை அருள் செய்யவும், பிரிந்து போந்து - பிரிந்து வந்து, பெருமாநிலத்தில் - பெரிய நிலவுலகத்தில், அருமால் உற்றேன் - பெரிய மயக்கத்தை அடைந்தேன், என்று என்று - பலகால் எண்ணி, சொரிந்த கண் நீர் சொரிய - நீரைப் பொழியும் கண்கள் நீரைப் பொழிந்துகொண்டேயிருக்க, உள்ளீர் உரோமம் சிலிர்ப்ப - உள்ளன்பினால் மயிர்க்கூச்செறிய, உகந்து - அன்பாய் - மகிழ்ச்சியுற்று அன்போடு, என் பொல்லா மணியை - என்னுடைய செதுக்கப்படாத மாணிக்கத்தை, புணர்ந்து - சேர்ந்து, புரிந்து நிற்பது - விரும்பி நிற்பது, என்று கொல்லோ - எந்நாளோ!

விளக்கம் : இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட பொழுது அவனுடன் செல்லாமல், இவ்வுலகில் தாம் நின்றுவிட்ட நிலையை எண்ணி வருந்தி, ‘பிரிந்து போந்து பெருமாநிலத்தில் அருமாலுற்றேன்’ என்றார். அன்பினால் உண்டாகும் ஆனந்தக் கண்ணீர் இடையறாது ஒழுக வேண்டும் என்பார், ‘சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய’ என்றார். உள்ளீர் - உள்ளேயுள்ள நீர்மை, அன்பு. ‘உள் நீர்மையால்’ என்று, மூன்றாம் வேற்றுமையுருபை விரித்துப் பொருள் கொள்க.

இதனால், திருவருள் வழி நிற்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

நினையைப் பிறருக் கரிய நெருப்பை
நீரைக் காலை நிலனை விசம்பைத்
தனையொப் பாரை யில்லாத் தனியை
நோக்கித் தழைத்துத் தழுத்த கண்டங்
கனையங் கண்ணீர் அருவி பாயக்
கையுங் கூப்பிக் கடிமலராற்

புனையப் பெறுவ தென்று கொல்லோ
என்பொல் லாமணி யைப்பு ணர்ந்தே.

பதப்பொருள் : பிறருக்கு - அன்பரல்லாத பிறருக்கு, நினைய அரிய - நினைத்தற்கு அருமையான, நெருப்பை நீரை காலை நிலனை விசம்பை - நெருப்பு நீர் காற்று நிலம் விண்ணாகியவனும், தனை ஒப்பாரை இல்லா தனியை - தன்னை ஒப்பவர் இல்லாத தனிப் பொருளுமாகிய இறைவனை, நோக்கி - பார்த்து, என் பொல்லா மணியை - என்னுடைய செதுக்கப்படாத மாணிக்கம்

போன்ற அப்பெருமானை, புணர்ந்து - சேர்ந்து, தழைத்து - உடல் பூரித்து, தழுத்த கண்டம் கனைய - தழுதழுத்த கண்டம் கனைக்க, கண்ணீர் அருவி பாய - கண்களினின்றும் நீர் அருவியாகப் பாய, கையும் கூப்பி - கரங்களையும் குவித்து, கடிமலரால் - மணமுள்ள மலர்களைக்கொண்டு, புனையப் பெறுவது - அணியப்பெறுவது, என்று கொல்லோ - எந்நாளோ!

விளக்கம் : ‘இறைவன் தன் அடியாரல்லாத பிறருக்கு நினைய அரிய நெருப்பாய் இருக்கின்றான்’ என்ற நயமுந்தோன்றக் கூறி இருத்தல் காண்க. தனக்குவமையில்லாதவனாதவின், இறைவனை, ‘தனியை’ என்றார். உடல் பூரித்தல் முதலியன அன்பினால் உண்டாகும் மெய்ப்பாடுகள்.

இதனால், இறைவனை ஒரு நெறிய மனத்தோடு வணங்கி அருச்சிக்க வேண்டும் என்பது கூறுப்பட்டது.

7

நெக்கு நெக்குள் ஞருகி உருகி
நின்றும் இருந்துங் கிடந்தும் எழுந்தும்
நக்கும் அழுதுந் தொழுதும் வாழ்த்தி
நானா விதத்தாற் கூத்தும் நவிற்றிச்
செக்கர் போலுந் திருமேனி திகழு
நோக்கிச் சிலிர்சி லிர்த்துப்
புக்கு நிற்ப தென்று கொல்லோ
என்பொல் லாமணி யைப்பு ணர்ந்தே!

பதப்பொருள் : உள் நெக்கு நெக்கு - மனம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, உருகி உருகி - இடைவிடாது உருகி, நின்றும் - நின்றும், இருந்தும் - அமர்ந்தும், கிடந்தும் - படுத்தும், எழுந்தும் - எழுந்தும், நக்கும் - சிரித்தும், அழுதும் - அழுதும், தொழுதும் - வணங்கியும், வாழ்த்தி - வாயாரத் துதித்து, நானா விதத்தால் - பல வகையாக, கூத்தும் நவிற்றி - கூத்துகளையும் இயற்றி, செக்கர் போலும் திருமேனி - செவ்வானம் போன்ற திருமேனியை, திகழ நோக்கி - விளங்கப் பார்த்து, சிலிர்சிலிர்த்து - மயிர் சிலிர்த்து, என் பொல்லா மனியை - என்னுடைய செதுக்கப்படாத மாணிக்கத்தை, புணர்ந்து - சேர்த்து, புக்கு நிற்பது - புகுந்து நிற்பது, என்று கொல்லோ - எந்நாளோ!

விளக்கம் : ‘நின்றும் இருந்துங் கிடந்தும் எழுந்தும் நக்கும் அழுதும் தொழுதும் வாழ்த்தி’ என்றது, இறைவனை எப்போதும் வாழ்த்த வேண்டும் என்பதற்காகப் பல வகையில் கூறியபடி, கூத்து உலகியலைக் கடந்த அன்பினால் நிகழுமாதவின், ‘கூத்தும் நவிற்றி’ என்றார். ‘தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்தும் ஆடி’ என்று திருநாவுக்கரசர் அருளினதும் காண்க. ‘நவிற்றி’ என்றது, இடையறாது செய்வதைக் குறித்தது. இறைவனது வியாபகத்தில் அடங்கி நிற்றலை, ‘புக்கு நிற்பதென்று கொல்லோ’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருவடி வியாபகத்தில் எப்போதும் அடங்கி நிற்றல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

தாதாய் மூவே மூலகுக்குந் தாயே நாயேன் தனையாண்ட
பேதாய் பிறவிப் பிணிக்கோர் மருந்தே பெருந்தேன் பில்க எப்போதும்
மேதா மனியே என்றென் ரேத்தி இரவும் பகலும் எழிலார் பாதப்
பேதாய்ந் தனைவ தென்று கொல்லோ என்பொல் லாமணி யைப்பு
ணர்ந்தே.

பதப்பொருள் : மூ ஏழு உலகுக்கும் - பழமையான ஏழு உலகங் களுக்கும், தாதாய் - தந்தையானவனே, தாயே - தாயானவனே, நாயேன்தனை ஆண்ட பேதாய் - நாய் போன்ற என்னை ஆட்கொண்ட பித்துடையவனே, பிறவிப் பிணிக்கு - பிறவி நோய்க்கு, ஓர் மருந்தே - ஒப்பற்ற மருந்து போன்றவனே, மேதா மனியே - பேரறிவானவனே, என்று என்று ஏத்தி - என்று பலகால் துதித்து, என் பொல்லா

மணியை - என்னுடைய செதுக்கப்படாத மாணிக்கத்தை, புணர்ந்து - சேர்ந்து, பெருந்தேன் பில்க - பேரின்பமாகிய மிக்க தேன் சிந்த, எப்போதும் இரவும் பகலும் - இடைவிடாது இரவும் பகலும், எழில் ஆர் - அழகு நிறைந்த, பாதப்போது - திருவடியாகிய தாமரை இதழ்களை, ஆய்ந்து அணைவது - ஆராய்ந்து சேர்வது, என்று கொல்லோ - எக்காலமோ!

விளக்கம் : சற்றும் தகுதியற்ற தம்மையும் ஆட்கொண்டமையால் இறைவனை, 'பேதாய்' என்றார். இது நிந்தாஸ்துதி. பேதைமை, அருளால் ஆயிற்று என்க. 'பாதப் போது' என்றதற்கேற்ப, 'பெருந்தேன் பில்க' என்றார். ஆய்ந்து என்பதும் அக்கருத்துப் பற்றியாம். திருவடி நினைவு மனத்தில் பேரின்பத்தினைத் தரும் என்க. 'சித்தத்துள் தித்திக்குந் தேனே' என்றதையும் நினைவு கொள்க.

இதனால், இறைவன் திருவடி, பேரின்பத்தினை நல்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

9

காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய் முழுதும் கண்ணார் விசம்பின்
விண்ணோர்க் கெல்லாம்
மூப்பாய் மூவா முதலாய் நின்ற முதல்வா முன்னே எனை ஆண்ட
பார்ப்பா னேனம் பரமா என்று பாடிப் பாடிப் பணிந்து பாதப்
பூப்போ தணைவ தென்று கொல்லோ என்பொல் லாமணி யைப்பு
ணர்ந்தே.

பதப்பொருள் : முழுதும் - எல்லா உலகத்தையும், காப்பாய் - காப்பவேனே, படைப்பாய் - படைப்பவேனே, கரப்பாய் - ஓடுக்குபவேனே, கண் ஆர் - பெருமை நிறைந்த, விசம்பின் - விண்ணைலகிலுள்ள, விண்ணோர்க்கு எல்லாம் - தேவர்களுக்கெல்லாம், மூப்பாய் - மூத்திருப்பவேனே, மூவா முதலாய் நின்ற - முதுமை எய்தாத இளையோனாய் நின்ற, முதல்வா - முதல்வனே, முன்னே எனை ஆண்ட - முன்னே என்னையாட் கொண்டருளின, பார்ப்பானே - அந்தணனே, எம் பரமா - எம்முடைய மேலோனே, என்று பாடிப்பாடி - என்று பலகால் பாடி, பணிந்து - வணங்கி, என் பொல்லா மணியை - என்னுடைய செதுக்கப்படாத மாணிக்கத்தை, புணர்ந்து -

சேர்ந்து, பூப்போது அணைவது - பொலிவினையுடைய தாமரை மலரை அணுகப்பெறுவது, என்று கொல்லோ - எந்நாளோ!

விளக்கம் : 'கண் ஆர்' என்றதற்கு 'இடம் நிறைந்த' என்ற பொருளுங் கொள்ளலாம். 'மூப்பாய் மூவா முதலாய் நின்ற முதல்வா' என்றது, முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையனாய் நிற்கும் பெற்றியைக் குறித்தது. 'பார்ப்பானே' என்றது, தம்மை அந்தணனாய் வந்து ஆட்கொண்ட கோலத்தை நினைவுகொண்டு என்க.

இதனால், இறைவனது திருவடி இன்பத்தினைப் பெற விரும்ப வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

28. வாழாப்பத்து
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

இது திருவடிப் பேற்றினை விரும்பி, உலக வாழ்வை வெறுத்துப் பாடிய பதிகம். பற்றற்றான் பற்று இன்பம் தரும் என்றும், உலகப் பற்று துன்பம் தருவது என்றும் உணர்ந்த உண்மை உணர்வினால் இஃது எழுந்தது என்க.

முத்தி உபாயம்

உலகப் பற்று அறுதலே முத்தியடைதற்குரிய வழியாதவின், இது முத்தியுபாயம் எனப்பட்டது. மெய்ச்சார்பு உணர்தலால் பொய்ச்சார்பு கெடும் என்க.

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பாரோடு விண்ணாய்ப் பரந்தனம் பரனே பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய் சீரோடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே யாரோடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன் ஆண்டநீ அருளிலை

யானால்

வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருகளன் றருள்புரி யாயே.

பதப்பொருள் : பாரோடு விண்ணாய்ப் பரந்த - மண்முதல் விண் ஈறாகக் கலந்து விளங்கும், எம் பரனே - எமது மேலோனே; சீரோடு பொலிவாய் - சிறப்போடு விளங்குகின்றவனே, சிவபுரத்து அரசே - சிலலோக நாதனே, திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வாழ்கின்ற சிவபெருமானே, ஆண்ட நீ என்னை ஆண்டருளின நீயே, அருளிலையானால் - அருள் செய்யவில்லையென்றால், யாரோடு நோகேன் - நான் யாரோடு நொந்துகொள்வேன்? ஆர்க்கு எடுத்து உரைக்கேன் - யாரிடம் இதனை எடுத்துச் சொல்லுவேன்? நான் மற்றுப் பற்று இலேன் - நான் வேறு பற்றுக்கோடு இல்லேன்; வார்கடல் உலகில் - நெடிய கடல் சூழ்ந்த இவ்வையகத்தில், வாழ்கிலேன் - வாழ ஒருப்படேன்; வருக என்று - வருவாய் என்று அழைத்து, அருள் புரியாய் - அருள் செய்வாயாக!

விளக்கம் : ஆதரவற்ற போது உள்ள மனநிலையை, ‘யாரோடு நோகேன், ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்’ என்பதனால் விளக்கினார். உலகச் சார்பினால் வரும் துன்பத்தை வெறுப்பார், ‘வார்கடல்

உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்’ என்றார். அத்துன்பத்தினின்றும் விடுதலை விரும்புவார், ‘வருக என்று அருள்புரியாயே’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் ஒருவனே துன்பத்தை நீக்குபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

1

வம்பனேன் தன்னை ஆண்டமா மனியே மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய் உம்பரும் அறியா ஒருவனே இருவர்க் குணர்விறந் துலகம்ஊ டுருவுஞ் செம்பெரு மானே சிவபுரத் தரசே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே எம்பெரு மானே என்னைஆள் வானே என்னைநீ கூவிக்கொண் டருளே.

பதப்பொருள் : வம்பனேன் தன்னை - வீணனாகிய என்னை, ஆண்ட - ஆட்கொண்டருளின், மாமனியே - பெருமையுடைய மாணிக்கமே, உம்பரும் அறியா ஒருவனே - தேவரும் அறிய முடியாத ஒப்பற்றவனே, இருவர்க்கும் - திருமால் பிரமனாகிய இருவருக்கும், உணர்வு இறந்து - உணர்ச்சியைக் கடந்து, உலகம்

ஊடுருவும் - எல்லா உலகங்களிலும் ஊடுருவிச் சென்ற, செம்பெருமானே - செம்மேனி அம்மானே, சிவபுரத்து அரசே - சிவலோக நாதனே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந் துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, எம்பெருமானே - எமது தலைவனே, என்னை ஆள்வானே - என்னை ஆளாகவுடையானே, நான் மற்றப் பற்று இலேன் - யான் வேறு பற்றுக்கோடு இல்லேன், என்னை - அடியேனை, நீ கூவிக்கொண்டு அருள் - நீ அழைத்துக்கொண்டு அருள் புரிவாயாக!

விளக்கம் : எல்லார்க்கும் பொதுவான தலைவனாதவின், ‘எம்பெருமானே’ என்றும், தமக்குச் சிறப்பாக ஆண்டானாதவின், ‘என்னை ஆள்வானே’ என்றும் கூறினார். ஆட்கொண்ட பின்னர் உலகப் பற்றுகள் நீங்கினமையின், என்னை அழைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பார், ‘என்னை நீ கூவிக்கொண்டருளே’ என்றார்.

இதனால், இறைவனது அருளே உண்மைச் சார்பினை அடைவிக்கும் என்பது கறுப்பட்டது.

2

பாடிமால் புகழும் பாதமே யல்லால் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேடி நீ ஆண்டாய் சிவபுரத் தரசே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஊடுவ துன்னோடு வெப்பதும் உன்னை உணர்த்துவ துனக்கெனக் குறுதி
வாடினேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருகளன் றருள்புரி யாயே.

பதப்பொருள் : சிவபுரத்து அரசே - சிவலோக நாதனே, திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில்

வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, மால் - திருமால், பாடி புகழும் - புகழ்ந்து பாடுகின்ற, பாதமே அல்லால் - உன்னுடைய திருவடியையன்றி, நான் மற்றுப் பற்று இலேன் - யான் வேறு ஒரு பற்றுக்கோடும் இல்லேன், தேடி நீ ஆண்டாய் - என்னைத் தேடிவந்து நீ ஆட்கொண்டருளினை, ஊடுவது உன்னோடு - பிணங்குவது உன்னோடு தான்; உவப்பதும் உன்னை - மகிழ்வதும் உன்னையே; உனக்க உணர்த்துவது - உன்னிடத்தில் நான் தெரிவித்துக்கொள்வது, எனக்கு உறுதி - என் உயிர்க்கு நன்மை யாவதையேயாம்; வாடினேன் - நான் துணை இன்மையால் வாடியிருக்கின்றேன்;

இங்கு வாழ்கிலேன் - இவ்வுலகத்தில் வாழ ஒருப்படேன்; வருக என்று - வருவாய் என்று அழைத்து, அருள் புரிவாய் - அருள் செய்வாயாக!

விளக்கம் : உரிமை பூண்டவனிடந்தான் ஊட முடியும். ஏனெனில், ஊடவின் காரணங்களை அறிந்து போக்க வேண்டியவன் அவனேயாதவின், இதுபற்றி, ‘ஊடுவது உன்னோடு’ என்றார். அத்தகைய உரிமையாளனைக் கண்ட பொழுதுதான் மகிழ்ச்சியும் உண்டாகும். ஆகையால், ‘உவப்பதும் உன்னை’ என்றார். உடல் நலத்தையன்றி உயிர் நலத்தைக் கருதி இறைவனை வேண்டுதலே சிறந்ததாதவின், அதனை ‘உனர்த்துவது உனக்கு எனக்கு உறுதி’ என்பதனால் விளக்கினார். வாட்டந்தவிரப் பயிருக்கு நீர் ஊற்றி வளர்ப்பது போலத் தண்ணளி புரிய வேண்டும் என்று வேண்டுவார், ‘வாடினேன்; இங்கு வாழ்கிலேன், வருக என்றாருள் புரியாய்’ என்றார்.

இதனால் நன்மையும் தீமையும் இறைவனையன்றி இல்லை என்பது கூறப்பட்டது.

3

வல்லைவா ஓரக்கர் புரமெரித் தானே
மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
தில்லைவாழ் கூத்தா சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எல்லைழ வுலகும் உருவியன் றிருவர்
காணும்நாள் ஆதிர் றின்மை
வல்லையாய் வளர்ந்தாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகனன் றருள்புரி யாயே.

பதப்பொருள் : வல்லை - விரைவிலே, வாள் அரக்கர் - வாளை யேந்திய அரக்கரது, புரம் ஏரித்தானே - முப்புரங்களையும் நீராக்கியவனே, தில்லை வாழ் - தில்லையில் வீற்றிருக்கின்ற, கூத்தா - கூத்தப் பெருமானே, சிவபுரத்து அரசே - சிவலோக நாதனே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்தருளும் சிவபெருமானே, எல்லை மூவுலகும் உருவி - விண், நிலம், பாதலம் என்னும் எல்லைகளையுடைய மூன்று

உலகத்தையும் கடந்து, அன்று - அக்காலத்தில், இருவர் காணும் நாள் - திருமால் பிரமனாகிய இருவரும் காணப்படுகுந்த நாளில், ஆதி ஈறு இன்மை வல்லையாய் - முதலும் முடிவும் இன்றித் தோன்ற வல்லவனாய், வளர்ந்தாய் - வளர்ந்தவனே, நான் மற்றுப் பற்று இலேன் - நான் வேறு ஒரு பற்றுக்கோடும் இல்லேன், வாழ்கிலேன் - வாழ மாட்டேன், வருக என்று - வருவாய் என்று அழைத்து, அருள் புரியாய் - அருள் புரிவாயாக!

விளக்கம் : ‘எனக்கு இரங்குபவர்கள் உன்னையன்றி வேறு ஒருவரும் இல்லை; ஆதலின், அருள் செய்ய வேண்டும்’ என்பார். ‘பற்று நான் மற்றிலேன்’ என்றும், முப்புரத்தை ஏரித்தவனாதலின், மும்மலக் கோட்டை யாகிய இவ்வுடம்பினை அழிக்க வேண்டும் என்பார், ‘புரமெரித் தானே வருக என்றார்கள் புரியாயே’ என்றும் கூறினார். மும்மலங்களும் மூன்றக்கரர்கள் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனே உடம்பாகிய கூட்டினை அழித்து அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

4

பண்ணினேர் மொழியாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திண்ணமே ஆண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எண்ணமே உடல்வாய் மூக்கொடு செவிகண்
என்றிவை நின்கனே வைத்து
மண்ணின்மேல் அடியேன் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகளன் றருள்புரி யாயே.

பதப்பொருள் : பண்ணின் - பண்ணினை, நேர் மொழியாள் - ஒத்த மொழியாளாகிய உமையம்மையின், பங்க - பங்கனே, திண்ணமே ஆண்டாய் - என்னை உன்மையாகவே ஆட்கொண்டருளியவனே, சிவபுரத்து அரசே - சிவலோகநாதனே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, நீ அல்லால் - உன்னையன்றி, நான் மற்றுப் பற்று இலேன் - நான் வேறு ஒரு பற்றுக்கோடு இல்லேன், எண்ணம் - எனது நினைப்பு,

உடல் - மெய், வாய் - வாய், முக்கொடு - நாசியோடு, செவிகண் - செவிகளும் கண்களும், என்று இவை - என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றை, நின்கணே வைத்து - உன்னிடத்தே வைத்ததனால், மண்ணின்மேல் - மண்ணுலகத்தின்கண், அடியேன் வாழ்கிலேன் - நான் வாழ மாட்டேன், வருக என்று - வருவாய் என்று அழைத்து, அருள் புரியாய் - அருள் செய்வாயாக!

விளக்கம் : ‘திண்ணமே ஆண்டாய்’ என்றது, திருப்பெருந்துறையில் குருவாய் நேரில் தோன்றி ஆட்கொண்டமையை நினைவுபடுத்தியதாம். ஆளப்பட்டமையால் தம்முடைய கருவி கரணங்கள் ஆண்டவனுடையன வாதவின், ‘எண்ணமே உடல் வாய்

முக்கொடு செவிகண் என்றிவை நின்கணே வைத்து’ என்றார். கருவி கரணங்களை ஆண்டவனிடம் ஒப்படைத்த பின்னர்த் தமக்கு உலகில் வாழ உரிமையில்லை என்பார், ‘மண்ணின்மேல் அடியேன் வாழ்கிலேன் கண்டாய்’ என்றார்.

இதனால், மனமும் ஜம்பொறிகளும் இறைவனுடையன என்பது கூறப்பட்டது.

5

பஞ்சின்மெல் லடியாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செஞ்செவே ஆண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையறை சிவனே
அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டுநீ அறித்த
அருளினை மருளினால் மறந்த
வஞ்சனேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகனன் றருள்புரி யாயே.

பதப்பொருள் : பஞ்சின் - பஞ்சினம், மெல் அடியாள் - மென்மையான பாதங்களையுடைய உமையம்மையின், பங்க - பங்கனே, நீ அல்லால் - உன்னையன்றி, நான் - யான், மற்றுப் பற்று இலேன் - வேறு ஒரு பற்றுக்கோடும் இல்லேன், செஞ்செவே ஆண்டாய் - மிகவும் செம்மை யாகவே ஆண்டருளினை, சிவபுரத்து அரசே - சிவலோகநாதனே, திருப் பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, நாயேன் அஞ்சினேன் - நாய் போன்ற யான் பயப்படு

கின்றேன், நீ ஆண்டு அளித்த அருளினை - நீ ஆட்கொண்டு வழங்கிய கருணையை, மருளினால் மறந்த - மயக்கத்தினால் மறந்த, வஞ்சனேன் - வஞ்சகனாகிய யான், இங்கு வாழ்கிலேன் - இவ்வுலகில் வாழ மாட்டேன், வருக என்று - வருவாய் என்றழைத்து, அருள் புரியாய் - அருள் புரிவாயாக!

விளக்கம் : 'நீ ஆட்கொண்டதில் குறைவு ஒன்றும் இல்லை' என்பார், 'செஞ்செவே ஆண்டாய்' என்றார். இறைவனது திருவருளை மறத்தல் மயக்கத்தால் ஆதலின், 'அருளினை மருளினால் மறந்த' என்றார். நன்மை செய்ததை மறத்தல் வஞ்சகரது செயலாதவின், 'வஞ்சனேன்' என்று தம்மை இழித்துக் கூறிக்கொண்டார்.

இதனால், இறைவனது அருளை மறத்தலாகாது என்பது கூறப்பட்டது.

6

பருதிவாழ் ஓளியாய் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திருவயர் கோலச் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
கருணையே நோக்கிக் கசிந்துளம் உருகிக்
கலந்துயான் வாழுமா றறியா
மருளனேன் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகனன் றருள்புரி யாயே.

பதப்பொருள் : பருதி வாழ் ஓளியாய் - சூரிய மண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஓளி வடிவானவனே, திரு உயர் - செல்வத்தாற்சிறந்த, கோலம் - அழகிய, சிவபுரத்து அரசே - சிவலோகநாதனே, திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, பாதமே அல்லால் - உன் திருவடியையன்றி, நான் மற்றுப் பற்று இலேன் - யான் வேறு ஒரு பற்றுக்கோடும் இல்லேன்; யான் - நான், கருணையே நோக்கி - உன் திருவருளையே கருதி, உளம் கசிந்து உருகி - உள்ளங்களிந்து உருகி, கலந்து - உன்னோடு கலந்து, வாழும் ஆறு அறியா - வாழ்கின்ற வகையினையறியாத, மருளனேன் - மயக்க உணர்வினையுடையேன், உலகில் வாழ்கிலேன் - இவ்வுலகத்தில் வாழ மாட்டேன், வருக என்று - ஆதலால் வருவாய் என்றழைத்து, அருள் புரியாய் - அருள் புரிவாயாக!

விளக்கம் : சூரிய மண்டலத்தில் சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார் என்று ஆகமங்கள் கூறுதலின், ‘பருதிவாழ் ஒளியாய்’ என்றார். மருளாவது, இறைவனது திருவருளை மறந்து வாழ்வது என்பார், ‘கருணையே நோக்கி.....வாழுமாற்றியா மருளனேன்’ என்றார் மருளைப் போக்கி, விளக்கத்தைத் தந்தருள வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் திருவருள் வழி நடக்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

பந்தனை விரலாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செந்தழல் போல்வாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
அந்தமில் அமுதே அரும்பெரும் பொருளே
ஆரமு தேஅடி யேனை
வந்துய ஆண்டாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகளன் றருள்புரி யாயே.

பதப்பொருள் : பந்து அணை விரலாள் - பந்து பொருந்திய விரலினை யுடைய உமையம்மையின், பங்க - பங்கனே, நீ அல்லால் - நீயன்றி, நான் - யான், மற்றுப் பற்று இலேன் - வேறு ஒரு பற்றுக்கோடும் இலேன்; செந்தழல் போல்வாய் - செம்மையான

நெருப்புப் போன்றவனே, சிவபுரத்து அரசே - சிவலோகநாதனே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, அந்தம் இல் அமுதே - அழிவில்லா அமுதமே, அரும் பெரும்பொருளே - அருமையான பரம்பொருளே, ஆர் அமுதே - அருமையான அமுதமே, அடியேனை வந்து உய ஆண்டாய் - நீயே வந்து அடியேனை உய்யும்வண்ணம் ஆட்கொண் டருளினை; வாழ்கிலேன் - இவ்வுலகில் வாழ மாட்டேன்; வருக என்று - வருவாய் என்றழைத்து, அருள்புரிவாய் - அருள் புரிவாயாக!

விளக்கம் : செந்தழல் என்றதனால், இறைவனது திருமேனிக்கு நெருப்பு உவமையாதல் செம்மை நிறம் பற்றியே என்பது விளங்குகின்றது. ‘அந்தமில் அமுதே’

என்றதனால் இறைவனுடைய அழிவின்மையையும், ‘ஆரமுதே’ என்றதனால், பிறரை வாழ வைக்கும் தன்மையினையும் கூறிய படியாம். தம்மை வாழ வைக்க வந்த பெருமான் பேரின்ப வாழ்வு நல்க வேண்டும் என விரும்புவார், ‘வந்துய ஆண்டாய் வாழ்கிலேன் வருக என்றருள் புரியாயே’ என்றார்.

இதனால், இறைவனே பேரின்ப வாழ்வு அளிக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

பாவநா சாஉன் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேவர்தந் தேவே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
மூவுல குருவ இருவர்கீழ் மேலாய்
முழங்கழ லாய்நிமிர்ந் தானே
மாவரி யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகளன் றருள்புரி யாயே.

பதப்பொருள் : பாவநாசா - பாவத்தை நீக்குபவனே, தேவர்தம் தேவே - தேவர்க்கும் தலைவனே, சிவபுரத்து அரசே - சிவலோகநாதனே, திருப் பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெரு மானே, மூவுலகு உருவ - மூன்று உலகங்களும் ஊடுருவும்வண்ணம், இருவர் - திருமால் பிரமனாகிய இருவரும், கீழ் மேல் ஆய் - கீழும் மேலுமாய்த் தேட, முழங்கு அழல் ஆய் - ஒலிக்கின்ற அனற்பிழம்பாகி, நிமிர்ந்தானே - வளர்ந்தவனே, மா உரியானே - யானைத் தோலுடையானே, உன் பாதமே அல்லால் - உன் திருவடியேயன்றி, நான் மற்றுப் பற்று இலேன் - யான் வேறு ஒரு பற்றுக்கோடு இல்லேன்; வாழ்கிலேன் - இவ்வுலகில் வாழ மாட்டேன்; வருக என்று - வருவாய் என்றழைத்து, அருள் புரியாய் - அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : ‘முழங்கழலாய் நிமிர்ந்தானே’ என்றதும், ‘மாவரியானே’ என்றதும் இறைவனது பேராற்றலை விளக்க வந்த

வினிகளாம். பேராற்றலை யுடைய பெருமான் தம்முடைய வினையைப் போக்கி வீடுபேற்றினை நல்க வேண்டும் என வேண்டியபடியாம். அழலுக்கு ஒலியுண்டு என்பது தெளிவு. மாவுரியானே என்றதற்குப் புலித்தோலையுடையானே எனலும் ஆம்.

இதனால், இறைவன் பேராற்றல் உடையவன் என்பது கூறப்பட்டது.

9

பழுதில்தொல் புகழாள் பங்கநீ
யல்லால் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செழுமதி அணிந்தாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ எனக்கோர்
துணையென நினைவனோ சொல்லாய்
மழவிடை யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகனன் றருள்புரி யாயே.

பதப்பொருள் : பழுது இல் - குற்றம் இல்லாத, தொல்புகழாள் - தொன்மையான புகழையுடைய உமையம்மையின், பங்க - பங்கனே, மழவிடையானே - இளங்காளையை ஊர்தியாகவுடையவனே, செழுமதி அணிந்தாய் - செழுமையாகிய பிறையை அணிந்தவனே, சிவபுரத்து அரசே - சிவலோக நாதனே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே, நீ அல்லால் - உன்னையன்றி, நான் மற்றுப் பற்று இலேன் - யான் வேறு ஒரு பற்றுக்கோடும் இல்லேன் ஆதலால், பிறரைத் தொழுவனோ - பிற தெய்வங்களை வணங்குவேனோ? துதிப்பனோ - வாயால் வாழ்த்துவேனோ? எனக்கு ஓர் துணை என நினைவனோ - எனக்கு ஒரு துணை என்று மனத்தால் நினைப்பேனோ? சொல்லாய் - சொல்வாயாக; வாழ்கிலேன் - இவ்வுலகத்தில் வாழ மாட்டேன்; வருக என்று - வருவாய் என்று அழைத்து, அருள் புரியாய் - அருள்புரிவாயாக.

விளக்கம் : அடைக்கலமாகத் தன்னை வந்தடைந்த சந்திரனுக்கு அருள் புரிந்து முடியின்மேல் அணிந்துகொண்ட பெருமான் இறைவன். அதனால் பிற தெய்வங்களை அடையாது உன்னையே தஞ்சம் என்று வந்து அடைந்த என்னையும்

காத்து வீடுபேறு அருள் வேண்டும் என்பதாம். ‘தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ எனக்கோர் துணையென நினைவனோ’ என்றது, முக்கரண வழிபாடும் சிவனுக்கேயுரியன் என்றபடி.

இதனால், சிவபரம்பொருளையே தஞ்சம் என்று அடைவது வீடு பேற்றுக்குரிய உபாயம் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

29. அருட்பத்து
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

அருளை வேண்டிப் பாடிய பத்துப் பாடல்களைக்கொண்டது அருட்பத்து. அருளின்றி வீடுபேறு கிட்டாது என்பதாம்.

மகாமாயாசத்தி

மாயையினின்று விலகித் தூய்மை பெறுதல், மாயையாவது, உலகம்.

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சோதியே சுடரே சூழோளி விளக்கே
சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால்கொள்வெண் ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனும்மால் அறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஆதியே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றாரு ளாயே.

பதப்பொருள் : சோதியே - சோதிப் பிழம்பானவனே, சுட்ரே - ஓளிப்பிழம்பில் உள்ள கதிர்களாய் உள்ளவனே, சூழ் ஒளி விளக்கே - சூழ்ந்து ஒளியையுடைய விளக்குப் போன்றவனே, சரிகுழல் - சுருண்ட கூந்தலையும், பணமுலை - பருத்த தனங்களையும் உடைய, மடந்தை - உமாதேவியின், பாதியே - பாகத்தை உடையவனே, பரனே - மேலானவனே, பால் கொள் - பாலினது நிறத்தைக் கொண்ட, வெள் நீற்றாய் - திரு வெண்ணீற்றை யணிந்தவனே, பங்கயத்து அயனும் - தாமரை மலரை இடமாகவுடைய பிரமனும், மாலும் - திருமாலும், அறியா - அறிய முடியாத, நீதியே - நீதியானவனே, செல்வத் திருப்பெருந்துறையில் - செல்வம் மிக்க திருப்பெருந்துறையில், நிறைமலர் - நிறைந்த மலர்களையுடைய, குருந்தம் மேவிய - குருந்த மரநிழலில் பொருந்திய, சீர் ஆதியே - சிறப்புடைய முன்னவனே, அடியேன் - அடியேனாகிய நான், ஆதரித்து அழைத்தால் - உன்னை விரும்பி அழைத்தால், அதெந்துவே என்று அருளாய் - அதென்ன என்று சொல்லி அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : ‘சோதியே சுட்ரே சூழாளி விளக்கே’ என்றது, இறைவன் ஓளிப்பொருளானவன் என்னும் குறிப்புடையது. ‘சோதி’ என்பது இறைவனது பெருநிலையையும், ‘சுடர்’ என்பது அவன்

உலகத்தோடு தொடர்பு கொண்டு வரும் நிலையையும், ‘விளக்கு’ என்பது அவன் ஒவ்வோர் உயிருக்கும் தனித்தனியே அருள் செய்யும் நிலையையும் குறிப்பனவாம். ‘அதெந்து’ என்றது மலையாளச் சொல். அறிவினால் அளக்கவொன்னாதவன் அன்பு வலையிற் படுவோன் என்க.

இதனால், இறைவனைச் செருக்குடையவர் அறிய முடியாது என்பது கறப்பட்டது.

1

நிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெந்றிக்
கண்ணனே விண்ணுளோர் பிரானே
ஒருத்தனே உன்னை ஓலைட் டலறி
உலகெலாந் தேடியுங் காணேன்
திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர் குருந்தமே வியசீர்

அருத்தனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றாற என்றாயே.

பதப்பொருள் : நிருத்தனே - கூத்தப்பெருமானே, நிமலா - மலமில்லாதவனே,
நீற்றனே - திருவெண்ணீற்றையுடையானே, நெற்றிக் கண்ணனே -
நெற்றிக்கண்ணையுடையானே, விண்ணுளோர் பிரானே - தேவர் பிரானே, ஒருத்தனே
- ஓப்பற்றவனே, ஓலமிட்டு அலறி - முறையிட்டு அரற்றி, உலகெலாம் தேடியும் - உலக
முழுதும் தேடியும், உன்னைக் காணேன் - உன்னை நான் பார்க்கவில்லை, திருத்தம்
ஆம் பொய்கை - தீர்த்தமாகிய பொய்கையையுடைய, திருப்பெருந்துறையில் -
திருப்பெருந்துறை யின்கண், செழுமலர் - வளப்பமான மலர்களையுடைய, குருந்தம்
மேவிய - குருந்தமர நிழலில் பொருந்திய, சீர் அருத்தனே - சிறப்புடைய செல்வனே,
அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால் - தொண்டனாகிய யான் அன்புடன் அழைத்தால்,
அதெந்துவே என்று அருளாய் - அஞ்சாதே என்று சொல்லி அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : இறைவன் மாயைக்கு அப்பாற்பட்டவன். உலகம் மாயைக்குட்பட்டது.
மாயைக்கு அப்பாற்பட்ட பெருமானை மாயைக்குட்பட்ட உலகில் காண
முடியாதாதவின், ‘உலகெலாந் தேடியுங் காணேன்’ என்றார். ஆனால், அன்போடு
அழைத்தால் அகப்படுவான் என்பது, ‘ஆதரித் தழைத்தால் அதெந்துவே
என்றாற என்று அருளாயே’ என்பதனால் கிடைக்கிறது. ‘திருத்தமாம் பொய்கை’ என்பது
திருப்பெருந்துறைக் கோயிலில் உள்ள தீர்த்தத்திற்குப் பெயராய் வழங்குகின்றது.

இதனால், இறைவன் மாயைக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

எங்கள்நா யகனே என்றியிர்த் தலைவா
ஏலவார் குழலிமார் இருவர்
தங்கள்நா யகனே தக்கநற் காமன்
தனதுடல் தழல்ளழ விழித்த
செங்கண்நா யகனே திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அங்கணா அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றாற என்றாயே.

பதப்பொருள் : எங்கள் நாயகனே - எங்கள் நாதனே, என் உயிர்த் தலைவா - என்னுயிர்த் தலைவனே, ஏலம் - மயிர்ச் சாந்தணிந்த, வார் - நீண்ட, குழலிமார் இருவர் தங்கள் - கூந்தலையுடைய இரு தேவியர்க்கு, நாயகனே - நாதனே, தக்க நல் - சிறந்த அழகுடைய, காமன் தனது உடல் - மன்மதனது உடம்பு, தழல் எழ விழித்த - நெருப்பு எழும்படி பார்த்த, செங்கண் - செம்மையாகிய நெருப்புக் கண்ணையுடைய, நாயகனே - தலைவனே, திருப்பெருந்துறையில் - திருப்பெருந்துறையின்கண், செழுமலர் - செழுமையான மலர்களையுடைய, குருந்தம் மேவிய - குருந்தமர நிழலில் பொருந்திய, சீர் அங்கணா - சிறப்புடைய அழகிய கண்ணையுடையவனே, அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால் - அடியேனாகிய யான் அன்புடன் அழைத்தால், அதெந்துவே என்று அருளாய் - அஞ்சாதே என்று அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : ‘குழலிமார் இருவர்’ என்றது. மலைமகளையும் சலமகளையும் ஆழம். மலைமகள் இறைவனோடிருந்து அருளைப் புரிபவள். இச்சத்தி அருள் சத்தி எனப்படும். சலமகள் ஆன்மாக்களோடிருந்து போகத்தைக் கொடுப்பவள். இச்சத்தி மறைப்புச் சத்தி எனப்படும். காமனை ஏரித்தது இறைவனது மறச்செயலைக் காட்டிற்று. எனினும், அன்போடு அழைத்தால் அருளைப் புரிவானாதவின், ‘அங்கணா’ என்றார்.

இதனால் இறைவனே மறைப்பும் அருளும் செய்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

கமலநான் முகனுங் கார்முகில் நிறத்துக்
கண்ணனும் நன்னுதற் கரிய
விமலனே எமக்கு வெளிப்படாய் என்ன
வியன்தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்
திமிலநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அமலனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றாரு ளாயே.

பதப்பொருள் : கமல நான்முகனும் - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமனும், கார்முகில் நிறத்துக் கண்ணனும் -

கார்மேகம் போன்ற நிறத்தை யுடைய திருமாலும், நண்ணுதற்கு அரிய - அடைவதற்கு அருமையான, விமலனே - தூயவனே, எமக்கு வெளிப்படாய் என்ன - எங்களுக்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்ற வேண்டும் என்று வேண்ட, வியன்தழல் - பெரிய அழலுருவத்திலிருந்து, வெளிப்பட்ட - தோன்றிய, எந்தாய் - எந்தையே, திமிலம் - பேரொலியையுடைய, நான்மறை சேர் - நான்கு வேதங்களும் பயில்கின்ற, திருப்பெருந்துறையில் - திருப்பெருந்துறையின்கண், செழுமலர் - செழுமையான மலர்களையுடைய, குருந்தம் மேவிய - குருந்தமர நிழலைப் பொருந்திய, சீர் - சிறப்புடைய, அமலனே - மாசு இல்லாதவனே, அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால் - அடியேனாகிய யான் அன்போடு அழைத்தால், அதெந்துவே என்று அருளாய் - அஞ்சாதே என்று சொல்லி அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : படைத்தற்கடவுளாகிய பிரமனும் காத்தற்கடவுளாகிய திருமாலும் அடிமுடி தேடி இளைத்து வெளிப்பட வேண்டும் என்று வேண்டிய போது, அவர்கள் முன் நின்று தழலுருவத்திலிருந்து சிவபெருமான் தோன்றியருளினமையின், ‘வியன்தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்’ என்றார். ‘நான்மறைசேர் திருப்பெருந்துறை’ என்றதால், வேதவொலிகள் முழங்குகின்றன என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் செருக்கு நீங்கி வழிபட்டால் வெளிப்படுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

4

துடிகொள்ளே ரிடையாள் சுரிகுழல் மடந்தை
 துணைமுலைக் கண்கள்தோய் சுவடு
 பொடிகொள்வான் தழலிற் புள்ளிபோல் இரண்டு
 பொங்கொளி தங்குமார் பின்னே
 செடிகொள்வான் பொழில்குழ் திருப்பெருந் துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அடிகளே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றாரு ளாயே.

பதப்பொருள் : துடிகொள் - உடுக்கை வடிவம் கொண்ட, நேர் இடையாள் - நுண்ணிய இடையினையுடையாளாகிய, சுரிகுழல் மடந்தை - சுருண்ட

கூந்தலையுடைய உமையம்மையின், துணை - இரண்டு, முலைக் கண்கள் தோய் - தனங்களின் கண்கள் அழுந்திய, சுவடு - தழும்புகள், பொடி கொள் - நீறு பூத்த, வான்தழல் - பெரிய நெருப்பின்மேல் உள்ள, இரண்டு புள்ளிபோல் - இரண்டு புள்ளிகளைப் போல், பொங்கு ஒளி தங்கும் - மிக்க ஒளி பொருந்திய, மார்பினனே - திரு மார்பையுடையவனே, செடிகொள் - செடிகள் அடர்ந்துள்ள, வான்பொழில் சூழ் - பெரிய சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்பெருந்துறையில் - திருப்பெருந்துறையின்கண், செழுமலர் - செழுமையான மலர்களையுடைய, குருந்தம் மேவிய - குருந்தமர

நிழலைப் பொருந்திய, சீர் - சிறப்பையுடைய, அடிகளே - கடவுளே, அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால் - அடியேனாகிய யான் அன்போடு அழைத்தால், அதெந்துவே என்று அருளாய் - அஞ்சாதே என்று சொல்லி அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : சுவடு புள்ளிக்கும், பொடி வெண்ணீற்றுக்கும், தழல் திருமேனிக்கும் உவமையாயின. இறைவனது செம்மேனியிலுள்ள திருநீற்றில் அம்மையின் தனங்களின் சுவடுகள் விளங்குகின்றன என்பதாம்.

காஞ்சீபுரத்தில் கம்பையாற்றங்கரையில் உமையம்மை இறைவனைப் பூசித்தகாலை வெள்ளம் வந்துவிட, தன் தனங்களின் கண்கள் இறைவனது மார்பிலே பதியும்படி தழுவிய புராண வரலாறு குறிக்கப்பெற்றது.

இதனால், இறைவன், வழிபாட்டினை விரும்புபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

துப்பனே தூயாய் தூயவெண் ணீறு
துதைந்தெழு துளங்கொளி வயிரத்
தொப்பனே உன்னை உள்குவார் மனத்தின்
உறுசவை யளிக்கும் ஆ ரமுதே
செப்பமாம் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அப்பனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றாரு ளாயே.

பதப்பொருள் : துப்பனே - பவளம் போன்றவனே, தூயாய் - தூய்மை யானவனே, தூய வெண் நீறு - தூய்மையான திருவெண்ணீறு, துதைந்து எழு - படிந்து தோன்றுகின்ற, துளங்கு ஒளி - விளக்கமாகிய ஒளி, வயிரத்து ஒப்பனே - வயிரம் போன்று பிரகாசிப்பவனே, உன்னை உள்குவார் மனத்தில் - உன்னை இடைவிடாது நினைக்கிறவர் மனத்தில், உறு சுவை அளிக்கும் - மிகுந்த சுவையைக் கொடுக்கின்ற, ஆர் அமுதே - அரிய அமுதமே, செப்பம் ஆம் - திருத்தமாகிய, மறை சேர் - வேதங்கள் ஓலிக்கின்ற, திருப்பெருந்துறையில் - திருப்பெருந்துறையின்கண், செழுமலர் - செழுமையான மலர்களையுடைய, குருந்தம் மேவிய - குருந்த மரநிழலைப் பொருந்திய, சீர் அப்பனே - சிறந்த தந்தையே, அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால் - அடியேனாகிய யான் அன்போடு அழைத்தால், அதெந்துவே என்று அருளாய் - அஞ்சாதே என்று சொல்லி அருள் புரிவாயாக!

விளக்கம் : இறைவனது காட்சி கவர்ச்சியுடையது என்பதை, ‘வயிரத்து ஒப்பனே’ என்றதால் குறித்தார். மேலும் நினைப்பவர் மனத்தில் தேனாய் இன்னமுதாய்த் தித்திப்பான் என்பவை,

‘ஆரமுதே’ என்றதால் குறித்தார். உள்குவார் மனத்தில் உறுசுவையளிக்கும் பெருமான் தமக்கும் அருள வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

இதனால், இறைவன் உள்ளொளியாகிய இன்பத்தை நல்குபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

6

மெய்யனே விகிர்தா மேருவே வில்லா
மேவலர் புரங்கள்மூன் றெரித்த
கையனே காலாற் காலனைக் காய்ந்த
கடுந்தழற் பிழம்பன்ன மேனிச்
செய்யனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஜயனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றாரு ளாயே.

பதப்பொருள் : மெய்யனே - மெய்ப்பொருளானவனே, விகிர்தா - வேறு வேறு வடிவம் கொள்பவனே, மேருவே - மகாமேரு மலையையே, வில்லா - வில்லாகக் கொண்டு, மேவலர் புரங்கள் மூன்று - பகைவரது கோட்டை மூன்றையும், ஏரித்த - ஏரித்து நீறாக்கின, கையனே - கையையுடையவனே, காலால் - திருவடியால், காலனைக் காய்ந்த - எமனை உதைத்துக் கடிந்த, கடுந்தழல் பிழம்பு அன்ன மேனி - கடுமையான தீத்திரள் போன்ற உடல், செய்யனே - செந்நிறமுடையவனே, செல்வத் திருப்பெருந் துறையில் - செல்வம் நிறைந்த திருப்பெருந்துறையின்கண், செழுமலர் - செழுமையான மலர்களையுடைய, குருந்தம் மேவிய - குருந்த மர நிழலைப் பொருந்திய, சீர் ஜைனே - சிறப்புடைய தலைவனே, அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால் - அடியேனாகிய யான் அன்போடு அழைத்தால், அதெந்துவே என்று அருளாய் - அஞ்சாதே என்று சொல்லி அருள் புரிவாயாக!

விளக்கம் : மேருவை வில்லாக ஏந்தி முப்புரங்களை ஆழித்தமையால், கையின் பெருமையையும், கடலூரில் காலனைக் காய்ந்து மார்க்கண்டரைக் காத்தமையால், திருவடியின் பெருமையையும் கூறினார். இனி, ‘கடுந்தழற் பிழம்பன் மேனி’ என்றதால், நெருப்பைப் போன்று அனைந்தாரைத் தூய்மை செய்து காக்க வல்லது என்று திருமேனியின் பெருமையையும் குறிப்பால் உணர்த்தினார். ‘மாசுகளைப் போக்கித் தூய்மை செய்ய வேண்டும்’ என்பதாம்.

இதனால், இறைவனது ஆற்றல் கூறப்பட்டது.

7

முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா
மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்

சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அத்தனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றாரு ளாயே.

பதப்பொருள் : முத்தனே - இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கியவேனே, முதல்வா - முதல்வனே, முக்கணா - மூன்று கண்களையுடையவேனே, முனிவா - முனிவனே, மொட்டு அறா மலர் - அரும்புத் தன்மை நீங்காத மலர்களை, பறித்து இறைஞ்சி - பறித்து அருச்சித்து, பத்தியாய் நினைந்து - அன்போடு நினைத்து, பரவுவார்தமக்கு - வழிபடுவோர்க்கு, பரகதி கொடுத்து அருள் செய்யும் - வீடு பேறு கொடுத்தருள்கின்ற, சித்தனே - ஞானமயனே, செல்வத் திருப்பெருந்துறையில் - செல்வம் நிறைந்த திருப்பெருந்துறையின்கண், செழுமலர் - செழுமையான மலர்களையுடைய, குருந்தம் மேவிய - குருந்த மர நிழலைப் பொருந்திய, சீர் அத்தனே - சிறப்புடைய தந்தையே, அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால் - அடியேனாகிய யான் அன்போடு அழைத்தால், அதெந்துவே என்று அருளாய் - அஞ்சாதே என்று சொல்லி அருள் புரிவாயாக!

விளக்கம் : முக்கண்களாவன, சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்பன. மொட்டறா மலராவது, வண்டு மொய்க்காத தூய்மையையுடைய மலராம். பத்தியாய் வழிபடுவார்க்குப் பரகதி கொடுப்பவனாதவின், அன்போடு வழிபடும் தமக்கும் அருள் வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனை முக்கரணங்களினாலும் வழிபட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

மருளனேன் மனத்தை மயக்கற நோக்கி
மறுமையோ டிம்மையுங் கெடுத்த
பொருளனே புனிதா பொங்குவா ஓரவங்
கங்கைநீர் தங்குசெஞ் சடையாய்
தெருஞோம்நான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருளனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றாரு ளாயே.

பதப்பொருள் : மருளனேன் மனத்தை - மயங்குந்தன்மையுடையேனது மனத்தை, மயக்கு அற நோக்கி - அதன் மயக்கம் தீர்ந்திருக்கக் கண்ணால் பார்த்து,

மறுமையோடு இம்மையும் கெடுத்த - மறு பிறவியோடு இப்பிறவி யையும் ஒழித்த, பொருளானே - மெய்ப்பொருளானவனே, புனிதா - தூய்மை யானவனே, பொங்கு - சீறுகின்ற, வாள் அரவம் - கொடிய பாம்பும், கங்கை நீர் -

கங்கையாறும், தங்கு - தங்கிய, செஞ்சடையாய் - சிவந்த சடையையுடையவனே, தெருஞும் - தெளிவையுண்டுபண்ணும், நான்மறை சேர் - நான்கு வேதங்கள் ஓலிக்கின்ற, திருப்பெருந்துறையில் - திருப்பெருந்துறையின்கண், செழுமலர் - செழுமையான மலர்களையுடைய, குருந்தம் மேவிய - குருந்த மர நிழலைப் பொருந்திய, சீர் அருளானே - சிறந்த அருளுடையவனே, அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால் - அடியேனாகிய யான் அன்போடு அழைத்தால், அதெந்துவோ என்று அருளாய் - அஞ்சாதே என்று அருள்வாயாக.

விளக்கம் : மருள் என்பது இதுவோ அதுவோ எனத் தெளிவில்லாது மயங்குவது. நோக்கம் என்பது நயன்தீட்சை. ‘மருளேனன் மனத்தை மயக்கற நோக்கி’ என்றதால், இறைவனது திருநோக்கம் மயக்கத்தைப் போக்கி ஞானத்தைக் கொடுக்க வல்லது என்பது புலனாம். ‘அரவம் கங்கை ஆகியவற்றின் ஆற்றலைக் கெடுத்து முடிமேல் அணிந்தது போன்று, அடியேனது மயக்கத்தைப் போக்குவதுடன் வீடு பேறு அருள வேண்டும்’ என்ற குறிப்பும், ‘பொங்கு வாளரவம் கங்கை நீர் தங்கு செஞ்சடையாய்’ என்றதால் விளங்குகிறது.

சிவபெருமான் அரவம் அணிந்தது : தாருக வனத்து முனிவர் கொண்ட செருக்கினை அடக்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமான் பிட்சாடன மூர்த்தியாய்ச் சென்று அம்முனிபத்தினியரை மயக்கும்படி செய்தான். இதனைக் கண்டு மனம் பொறாத அம்முனிவர்கள் சிவபெருமானை அழிக்கும்பொருட்டு வேள்வி இயற்றி, அவ்வேள்வியில் தோன்றிய அரவத்தினைப் பெருமான்மேல் ஏவினர். அதனை இறைவன் மாலை போல ஏற்று முடிமேல் கொண்டான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் மயக்கத்தைப் போக்கி ஞானத்தையருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

**திருந்துவார் பொழில்குழ் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்**

இருந்தவா றெண்ணி ஏசறா நினைந்திட
 பென்னுடை எம்பிரான் என்றென்
 றருந்தவா நினைந்தே ஆதரித் தழைத்தால்
 அவைகடல் அதனுளே நின்று
 பொருந்தவா கயிலை புகுநெறி இதுகாண்
 போதராய் என்றரு ளாயே.

பதப்பொருள் : அருந்தவா - அரிய தவக்கோலத்தை உடையவனே, திருந்து - திருந்திய, வார் - நீண்ட, பொழில் சூழ் - சோலை சூழ்ந்த, திருப்பெருந்துறையில் - திருப்பெருந்துறையின்கண், செழுமலர் - செழுமையான மலர்களையுடைய, குருந்தம் மேவிய -

குருந்த மர நிழலைப் பொருந்திய, சீர் இருந்தவாறு எண்ணி - சிறப்பு இருந்த முறையை ஆராய்ந்து, ஏசறா நினைந்திட்டு - வருந்தி நினைந்து, என்னுடை எம்பிரான் - என்றென்று நினைந்து - என்னுடைய எம் பெருமான் என்று பலகாலும் நினைந்து, ஆதரித்து அழைத்தால் - அன்போடு அழைத்தால், அவைகடல் அதன் உள்ளே நின்று - அவைகடல் நடுவில் உள்ள உலகத்தினின்றும், பொருந்த வா - என்னையடைய வருவாயாக, கயிலை புகும் நெறி இது - எனது கயிலாயத்தைச் சேரும் வழி இதுதான், போதராய் - வருவாயாக, என்று அருளாய் - என்று சொல்லி அருள் புரிவாயாக!

விளக்கம் : ‘சீர் இருந்தவாறு எண்ணி’ என்றது, குருந்த மரத்தின் கீழ் குருவாய் எழுந்தருளிய காட்சியை எண்ணி என்பதாம். அக்குருமுர்த்தியை அடைய வேண்டி வருந்துதல் ஏசறா நினைத்தலாம். அப்பேற்றைத் தருதற் பொருட்டு இறைவனை இடைவிடாது வேண்டுதல், எம்பிரான் என்றென்று நினைத்தலாம். திண்ணமாக எண்ணி அன்போடு அழைத்தால் இறைவன் வீட்டுநெறியருளுவான் என்பதாம். அவைகடல் என்பதைப் பிறவிக்கடல் என்று கொள்ளலும் ஒன்று.

இதனால், இறைவனே உயிர்களை அழைத்து அணைத்து அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

30. திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்
(திருக்கழுக்குன்றத்தில் அருளியது)

இதனாலேயே இப்பெயர் பெற்றது இப்பதிகம். இரண்டாவதாக அடிகள் அருள் பெற்ற இடம் இதுவாகும்.

குரு தரிசனம்

அஃதாவது, அடிகள், இறைவன் தமக்கு அருள் புரிந்த ஞானசிரியன் கோலத்தைக் கண்ட காட்சியின் சிறப்பைக் கூறியது.

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பிணக்கி லாதபெ ருந்து றைப்பெரு
மான்உன் நாமங்கள் பேசவார்க்
கிணக்கி லாததோர் இன்ப மேவருந்
துன்ப மேதுடைத் தெம்பிரான்
உணக்கி லாததோர் வித்து மேல்வினை
யாமல் என்வினை ஒத்தபின்
கணக்கி லாத்திருக் கோலம் நீவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

பதப்பொருள் : பிணக்கு இலாத - மாறுபாடு இல்லாத, பெருந்துறைப் பெருமான் - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே, உனக்கு இலாதது - உலர்த்துதல் இல்லாததாகிய, ஓர் வித்து - ஒரு விதையின் தன்மையை அடைந்த எனது செயல்கள், மேல் வினையாமல் - மேலும் ஆகாமியமாய் வினையாதபடி, என் வினை ஒத்தபின்- எனது வினை நுகர்ச்சிகள் இரண்டும் ஒரு தன்மையவாய் எனக்குத் தோன்றிய பின்பு, துன்பமே துடைத்த எம்பிரான் - ஞானத்தை அருளி எனது பிறவித் துன்பத்தை நீக்கிய எங்கள் தலைவரேனே, உன் நாமங்கள் பேசவார்க்கு - உன்னுடைய திருநாமங்களையே எப்பொழுதும் சொல்லுவோர்க்கு, இணக்கு இலாதது - நிகர் இல்லாததாகிய, ஓர் இன்பமே வரும் - ஒப்பற்ற பேரின்பமே உண்டாகும். ஆதலால், நீ கழுக்குன்றிலே வந்து - நீ திருக்கழுக்குன்றத்திலே வந்து, கணக்கிலாத் திருக்கோலம்

காட்டினாய் - அளவில்லாத ஆசாரியத் திருக்கோலத்தை மீளவும் எனக்குக் காட்டினாய்.

விளக்கம் : இருவினை ஒப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் என்பவை நிகழ்வதற்கு முன்பு இறைவன் குருவாய் வந்து ஞானத்தை அருளுதல் இல்லையாகலாலும். அடிகளுக்கு இறைவன் முன்பே திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாய் வந்து ஞானத்தை

அருளினமை நன்கறியப்பட்டதாலும், இத்திருப்பாடவில் உள்ள சொற்களை இவ்வாறு கொண்டு கூட்டிப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

உலர்த்திப் பக்குவப்படுத்தப்படாத விதை முளைத்தல் இல்லை; அது போல, ஞானிகளது செயல், மேல் பிறவியைத் தருவது இல்லை. இங்கு ‘விதை’ என்றது உவமையாகுபெயராய், அது போன்ற செயலைக் குறித்தது. ‘வினை’ என்றது பிராரத்த வினையின் அநுபவத்தை. நல்வினையின் பயனாகிய இன்பத்தில் விருப்பும் தீவினையின் பயனாகிய துன்பத்தில் வெறுப்பும் இன்றி இரண்டையும் ஒரு தன்மையவாக ஏற்று அநுபவித்தலே, ‘இருவினையொப்பு’ எனப்படுகின்றது. ‘துடைத்த’ என்பதில் அகர ஈறு தொகுத்தல்.

இதனால், இறைவன் திருநாமத்தைச் சொல்லுபவர்க்குத் துன்பம் இல்லை என்பது கூறப்பட்டது.

1

பிட்டு நேர்பட மண்ச மந்தபெ ருந்து றைப்பெரும் பித்தனே
சட்ட நேர்பட வந்தி லாதச ழக்க ணேன்உனைச் சார்ந்திலேன்
சிட்ட ணேசிவ லோக ணேசிறு நாயி னுங்கடை யாயவெங்
கட்ட ணேனையும் ஆட்கொள் வான்வந்து காட்டி னாய்க்கழுக் குன்றிலே.

பதப்பொருள் : பிட்டு நேர்பட - பிட்டினைப் பெற, மண் சுமந்த - மண்ணைச் சுமந்த, பெருந்துறைப் பெரும்பித்தனே - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் பெரிய பித்தனே, சிட்டனே - பெரியோனே, சிவலோகனே - சிவபுரத்தையுடையவனே, சட்டம் நேர்பட வந்திலாத - உன்னைச் செம்மை யாகப் பொருந்த வந்திலாத, சழக்கனேன் - அறியாமையையுடைய யான், உனைச் சார்ந்திலேன் - உன்னையடைந்திலேன்; சிறு

நாயினும் கடையாய - அற்பமான நாயைக்காட்டிலும் தாழ்மையான, வெம் - கொடிய, கட்டனேனையும் - துன்பத்தையுடைய என்னையும், ஆட்கொள்வான் - அடிமைகொண்டருள, கழுக்குன்றிலே வந்து - திருக்கழுக்குன்றிலே எழுந்தருளி, காட்டினாய் - உன் திருக்கோலத்தைக் காட்டியருளினாய்.

விளக்கம் : மெய்ச்சார்பை உணர்ந்து பொய்ச்சார்பு கெட ஒழுகுதல் அறிவு. அவ்வறிவு இன்மையால் தம்மை, ‘சழக்கனேன்’ என இழித்துக் கூறிக்கொண்டார். எனினும், அறிவு ஒன்றுமில்லாத மதுரைப் பிட்டு வாணிச்சியின் துன்பத்தைப் போக்கி மெய்ச்சார்பினை நல்கிய பெருமானாதவின், மயக்கும் துன்பத்தைப் போக்கி மெய்ச்சார்பை நல்கினான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனது எளிவந்த கருணை கூறப்பட்டது.

2

மலங்கி னேன்கண்ணின் நீரை மாற்றிம் வங்கெ டுத்தபெ ருந்துறை விலங்கி னேன்வினைக் கேட னேன்இனி மேல்வி னொவத றிந்திலேன் இலங்கு கின்றநின் சேவ டிகளி ரண்டும் வைப்பிட மின்றியே கலங்கி னேன்கலங் காம லேவந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

பதப்பொருள் : மலங்கினேன் - கலங்கினவனாகிய என்னுடைய, கண்ணின் நீரை மாற்றி - கண்ணீரைத் துடைத்து, மலம் கெடுத்த - வினையை ஒழித்த, பெருந்துறை - திருப்பெருந்துறைப் பெருமானே, விலங்கினேன் - நான் உன்னை விட்டு விலகினேன், வினைக்கேடனேன் - தீவினையாகிய கெடுதியையுடையேன், இனிமேல் வினொவது அறிந்திலேன் - இனிமேல் நடப்பதை அறியாதேன், இலங்குகின்ற - விளங்குகின்ற, நின் சேவடிகள் இரண்டும் - உன்னுடைய திருவடிகள் இரண்டையும், வைப்பு இடம் இன்றி - வைத்து வழிபடும் நிலை இன்றி, கலங்கினேன் - மயங்கினேன், கலங்காமல் - அங்ஙனம் கலங்காதபடி, கழுக்குன்றிலே வந்து - திருக்கழுக்குன்றிலே வந்து, காட்டினாய் - உன்னுடைய அருட்டிருக் கோலத்தைக் காட்டினாய்.

விளக்கம் : ‘திருப்பெருந்துறையில் குருவாய் வந்து காட்சி கொடுத்தும் உலக மாயையில் மயங்கினமையால் உனது திருவடியை வழிபட மாட்டாது வருந்தினேன்’ என்பார். ‘இலங்குகின்ற நின் சேவடிகள் இரண்டும் வைப்பிட மின்றியே கலங்கினேன்’ என்றும், ‘ஆனால் அந்திலையினை மாற்றி, உன்னை நீ மீண்டும் காட்டியருளிய

இடம் திருக்கழுக்குன்றம்’ என்பார், ‘கலங்காமலே வந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே’ என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவன் காட்சியே மயக்கத்தைப் போக்க வல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

3

பூணொ ணாததொர் அன்பு பூண்டுபொ ருந்தி நாள்தொறும் போற்றவும் நாணொ ணாததொர் நாணம் எய்தி நடுக்க டலுள்அ முந்திநான் பேணொ ணாதபெ ருந்து றைப்பெருந் தோணி பற்றிஉ கைத்தலுங் காணொ ணாத்திருக் கோலம் நீவந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

பதப்பொருள் : பூண் ஒணாதது - பிறரால் அடையப் பெறாததாகிய, ஓர் அன்பு பூண்டு - ஓப்பற்ற பேரன்பினை உனது அன்பர் பூண்டு, பொருந்தி நாள்தொறும் போற்றவும் - அவ்வன்பிலே நிலைத்து நின்று தினந்தோறும் உன்னை வழிபடவும், நான் ஒணாதது - ஒருவரும் அடைய ஒன்னாததாகிய, ஓர் நாணம் எய்தி - பெரிய வெட்கத்தை அடைந்து, நடுக்கடலுள் அமுந்தி - கரையற்ற துன்பமாகிய கடலின் நடுவில் அமுந்தி, நான் - நான், பேண் ஒணாத - விரும்புதற்கரிய, பெருந்துறை - திருப்பெருந் துறையில் செய்த

உபதேசமாகிய, பெருந்தோணி பற்றி - பெரிய மரக்கலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, உகைத்தலும் - செலுத்தலும், காண் ஒணா - யாவராலும் காணுதற்கு அருமையான, திருக்கோலம் - உனது திருவடிவத்தை, நீ கழுக்குன்றிலே வந்து - இறைவனே நீ திருக்கழுக்குன்றத்திலே வந்து, காட்டினாய் - எனக்குக் காட்டியருளினாய்.

விளக்கம் : ‘நாணொ ணாததொர் நாணம்’ என்றது, மிகப்பெரிய நாணம் என்றபடி, அது, பெருந்துறையில் அடியாளர்ல்லாம் இறைவனோடு உடன் சென்றும், தாம் உடன் செல்லாது வினைவயத்தால் பின்தங்கியதை எண்ணியடைந்த வெட்கமாம். பிறவியாகிய கடலைக் கடப்பதற்கு இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் வந்து செய்தருளிய உபதேசமொழி தோணியாயிற்று என்றபடி. ‘அஞ்செழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை’ என்று முன்னர் அருளி இருப்பதையும் நோக்குக.

இதனால், குருவின் உபதேச மொழியே பிறவியை நீக்க வல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

4

கோல மேனிவ ராக மேகுண மாம்பெ ருந்துறைக் கொண்டலே
சீல மேதும் அறிந்தி லாதனன் சிந்தை வைத்தசி காமணி
ஞால மேகரி யாக நான்உனை நச்சி நச்சிட வந்திடுங்
கால மேஉனை ஓத நீவந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

பதப்பொருள் : கோலம் மேனி வராகமே - அழகிய திருமேனி பன்றியாகியவனே, குணம் ஆம் - இறைமைக்குணங்களாகிய, பெருந்துறைக் கொண்டலே - திருப்பெருந்துறையிலுள்ள மேகம் போன்றவனே, சீலம் ஏதும் அறிந்திலாத - நல்லொழுக்கம் சிறிதும் உணர்ந்திலாத, என் சிந்தை வைத்த - என் மனத்தே வைக்கப்பட்ட, சிகாமணி - முடிமணி போன்றவனே, ஞாலமே கரி ஆக - உலகமே சாட்சியாக, நான் உன்னை நச்சி நச்சிட - நான் உன்னை இடைவிடாது விரும்ப, வந்திடும் காலமே - வந்து அருளிய காலதத்துவமாயுள்ளவனே, உனை ஓத - உன்னை நான் புகழ்ந்து பாடும்படி, நீ கழுக்குன்றிலே வந்து - நீ திருக்கழுக்குன்றத்திலே வந்து, காட்டினாய் - உன் திருக்கோலத்தைக் காட்டியருளினாய்.

விளக்கம் : அடிகளை இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் ஞான குருவாய் வந்து ஆட்கொண்டது பலரும் அறிய நிகழ்ந்ததாகவின், ‘ஞாலமே கரியாக நான் உனை நச்சிட’ என்றார். அங்ஙனம் ஆட்கொண்ட பின்பு தாம் இறைவனையே இடைவிடாது விரும்புகின்ற நிலையை ‘நச்சி நச்சிட’ என்றார்.

இதனால், இறைவன் தன் அடியார்களை உலகம் அறிய வந்து ஆட்கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

5

பேதம் இல்லதொர் கற்ப னித்தபெ ருந்து றைப்பெரு வெள்ளமே
ஏத மேபல பேச நீளனை ஏதி லார்முனம் என்செய்தாய்

சாதல் சாதல்பொல் லாமை யற்றத னிச்ச ரண்சர ணாமெனக் காத லால்உனை ஒத நீவந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

பதப்பொருள் : பேதம் இல்லது - வேற்றுமை இல்லாததாகிய, ஓர் கற்பு அளித்த - ஒப்பற்ற ஞானத்தைத் தந்த, பெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே - திருப்பெருந்துறையிலுள்ள பெரிய கடல் போன்றவனே, ஏதமே பல பேச - பிறர் பழிப்புச் சொற்கள் பல கூற, ஏதிலார் முனம்- அயலார் முன்னிலையில், நீ எனை என் செய்தாய் - நீ என்னை என்ன காரியம் செய்தாய்? சாதல் சாதல் பொல்லாமை அற்ற - அழிதலாகிய தீமையில்லாத, தனிச்சரண் - ஒப்பற்ற உன் திருவடியே, சரண் ஆம் என - எனக்குப் புகவிடமாகும் என்று, காதலால் - அளவற்ற அன்பால், உனை ஒத - உன்னைப் புகழ்ந்து பாட, நீ கழுக்குன்றிலே வந்து - நீ திருக்கழுக்குன்றத்திலே வந்து, காட்டினாய் - உன் திருக்கோலத்தைக் காட்டியருளினாய்.

விளக்கம் : ‘பேதம் இல்லதொர் கற்பாவது’ நிலைத்த ஞானம். பெருந்துறையில் உடன் செல்லாது பின்தங்கியதைக் குறித்துப் பிறர் ஏசுகின்றனர் என்பார், ‘ஏதிலார் ஏதமே பலபேச’ என்றார். ‘அங்ஙனம் ஏசுகின்றவர் முன்னிலையில் என்னை நீ மேலும் இழிவுறச் செய்தனை’ என்பார், ‘எனை ஏதிலார் முனம் என் செய்தாய்’ என்றும், ‘அங்ஙனமாயினும் நீ என்னைக் கைவிடாது வந்து அருள் செய்தாய்’ என்பார், ‘காதலால் உனை ஒத நீ வந்து காட்டினாய்’ என்றும் கூறினார். ‘சாதல் சாதல்’ என்றது, பலகால் பிறந்து இறத்தல் எனப் பொருள் தந்தது.

இதனால், ‘இறைவன் திருவடியையே சரண் என்று அடைய வேண்டும்’ என்பது கூறப்பட்டது.

6

இயக்கி மார் அறு பத்து நால்வரை என்கு ணஞ்செய்த ஈசனே மயக்க மாயதொர் மும்ம லப்பழ வல்வி ணைக்குள் அழுந்தவும் துயக்க றுத்தெனை ஆண்டு கொண்டு நின்தூய் மலர்க்கழல் தந்தெனைக் கயக்க வைத்தடி யார்மு ணேவந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

பதப்பொருள் : இயக்கிமார் - இயக்கிமாராகிய, அறுபத்து நால்வரை - அறுபத்து நான்கு பேரை, என்குணம் செய்த ஈசனே - எண் குணங்கள் உள்ளவர்களாகச் செய்த ஈசனே, மயக்கம் ஆயது - அறியாமையால் உண்டாவதாகிய, ஓர் மும்மலம் - ஒப்பற்ற

மும்மலத்தினைப்பற்றி வந்த, பழ வல்வினைக்குள் - பழமையாகிய வலிய வினைக்கடலுள், அழுந்தவும் - நான் அழுந்திக் கிடக்கவும், துயக்கு அறுத்து - தளர்வினைப் போக்கி, எனை ஆண்டுகொண்டு -

என்னை ஆட்கொண்டருளி, நின் - உனது, தூய்மலர்க்கழல் - தூய்மையான தாமரை மலர் போன்ற திருவடியை, தந்து - கொடுத்து, எனை - அடியேனை, கயக்க வைத்து - மெலிய வைத்து, அடியார் முன்னே - பின்பு உன் அடியார்களுக்கு எதிரில், கழுக்குன்றிலே வந்து - திருக்கழுக்குன்றிலே வந்து, காட்டினாய் - உன் திருக்கோலத்தை எனக்குக் காட்டியருளினாய்.

விளக்கம் : இயக்கர், பதினெண்கணத்துள் ஒரு வகையினர். ‘மும்மலத்தினாலே பிறவியும், பிறவியினாலே வினையும், வினையினாலே துன்பமும் உண்டாம்’ என்பார், ‘மும்மலப்பழ வல்வினைக்குள் அழுந்தவும்’ என்றார். இயக்கிமாராகிய பெண்களுக்குத் தன் எண் குணங்களையும் அருளிய பெருமான் தமக்கும் அருளினான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் திருவடியே தளர்ச்சியைப் போக்கி மேன்மையைத் தரவல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

7

திருச்சிற்றம்பலம்

31, கண்ட பத்து
(தில்லையில் அருளியது)

தில்லையம்பலத்தில் நடராசப்பெருமானது ஆட்டத்தைக் கண்டு வியந்து பாடிய பகுதி கண்ட பத்தாம். திருப்பெருந்துறையிலே கண்ட பெருமானைத் திருக்கழுக்குன்றிலே மீண்டும் கண்டு, அவனது அருட்கூத்தைத் தில்லையம்பதியிலே கண்டார் என்க.

நிருத்த தரிசனம்

திருக்கூத்தைக் காண்டல்

கொச்சக்க கவிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்திரிய வயம்மயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோய் அருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
அந்தமிலா ஆனந்தம் அணிகொள்தில்லை கண்டேனே.

பதப்பொருள் : இந்திரிய வயம் - பொறிகளின் வயப்பட்டு, மயங்கி - மயக்கமடைந்து, இறப்பதற்கே காரணமாய் - அழிவதற்கே காரணமாகி, அந்தரமே திரிந்து - பல புவனங்களிலும் அலைந்து, போய் - சென்று, அருநரகில் வீழ்வேற்கு - கடத்தற்கருமையான நரகத்தில் வீழ்வேனாகிய எனக்கு, சிந்தைதனைத் தெளிவித்து - மனத்தைத், தூய்மையாக்கி, சிவம் ஆக்கி - சிவத்தன்மையை வெளிப்படுத்தி, எனை ஆண்ட - என்னை ஆண்டருளின, அந்தம் இலா ஆனந்தம் - முடிவில்லாத ஆனந்த மூர்த்தியை, அணிகொள் தில்லை கண்டேன் - அழகிய தில்லையம்பலத்தில் கண்டேன்.

விளக்கம் : இந்திரிய வயப்பட்டு அழிந்து போகிற தமக்கு, உண்மை நிலையை உணர்த்தி அழியாமற்காத்து ஆனந்தம் அளித்தான் பெருமான் என்றார்.

'ஜம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத் தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி வுணர்த்திவிட்டன்னிய மின்மையி னரன் கழல் செலுமே' என்ற சிவஞான போதத்தின்படி, வேடர்களின் நடுவே வளர்ந்த அரசகுமாரனுக்கு உண்மை உணர்த்தி அரண் மனைக்கு மீட்டுச் செல்லும் மன்னனைப் போன்று, இறைவன் அடிகளுக்கு உண்மையை உணர்த்த ஜம்புலன்களினின்றும் மீட்டு வீடுபேறு அளித்தருளினான் என்பதாம். தில்லையிலே கண்டது இறைவனது ஆட்டத்தை என்க.

இதனால், இறைவன் ஆனந்த மயமானவன் என்பது கூறப்பட்டது.

வினைப்பிறவி என்கின்ற வேதனையில் அகப்பட்டுத் தனைச்சிறிதும் நினையாதே தளர்வெய்திக் கிடக்கேனை

எனெப்பெரிதும் ஆட்கொண்டென் பிறப்பறுத்த இணையிலியை
அனைத்துலகுந் தொழுந்தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே.

பதப்பொருள் : வினெப்பிறவி என்கின்ற - வினையினால் உண்டாகிய பிறவியாகிய, வேதனையில் அகப்பட்டு - துன்பத்தில் சிக்கி, தனைச் சிறிதும் நினையாதே - இறைவனாகிய தன்னைச் சற்றும் நினையாமலே, தளர்வு எய்திக் கிடப்பேனை - மெலிவடைந்திருக்கும் என்னை, எனெப் பெரிதும் ஆட்கொண்டு - மிகப் பெரிதும் ஆட்கொண்டு, என் பிறப்பு அறுத்த - எனது பிறவித் தளையை நீக்கின, இணையிலியை - ஓப்பிலாப் பெருமானை, அனைத்து உலகும் தொழும் - எல்லா உலகங்களும் வணங்குகின்ற, தில்லை அம்பலத்தே கண்டேன் - தில்லையம்பலத்தில் கண்டேன்.

விளக்கம் : பிறப்பு வினையினால் வருவது. வினையை அடிகளுக்கு இறைவன் குருவாய் வந்து நீக்கியருளினான். வினை உள்ள காலத்தில் இறைவனை அறியும் அறிவு இல்லை. வினை நீங்கிய காலத்து அவனை அறியும் அறிவு விளங்கிற்று. இத்தகைய திருவருளைச் செய்தவன் ஓப்பற்றவனாகிய இறைவன் என்பதை இத்திருப்பாடலால் அடிகள் குறித்தருளினார்.

இதனால், இறைவன் ஓப்பு உயர்வற்றவன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

உருதெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்தென் னுளம்மன்னிக்
கருத்திருத்தி ஊன்புக்குக் கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபத்ததை
அருத்தியினால் நாயடியேன் அணிகொள்தில்லை கண்டேனே.

பதப்பொருள் : உருத்தெரியாக் காலத்தே - என்னுடைய உருவம் தோற்றப்பெறாத காலத்திலே, உள் புகுந்து - என் உள்ளே புகுந்து, என் உளம் மன்னி - என் மனத்தில் நிலைபெற்று, கருத்து இருத்தி - ஞானத்தைப் பதியச் செய்து, ஊன் புக்கு-
உடம்பிற்புகுந்து, கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட - தன் பெருங்கருணையினால் ஆட்கொண்டருளின, திருத்துருத்தி மேயானை - திருத்துருத்தி என்ற தலத்திலே எழுந்தருளியவனை, தித்திக்கும் சிவபத்ததை - இன்பமயமான சிவநிலையை,

அருத்தியினால் - ஆசையினால், நாயடியேன் - நாய் போன்ற நான், அணி கொள் தில்லை கண்டேன் - அழகு பொருந்திய தில்லையம்பலத்தில் கண்டேன்.

விளக்கம் : உருத்தெரியாக் காலமாவது, கருவிலேயிருக்கும் காலம் என்பதாம். 'உளம் மன்னி ஊன் புக்கு' என்றது, உள்ளம்

உடல் இரண்டிலும் கலந்து என்பதாம். இவ்வாறு அடிகள் போல, பிறக்கும் பொழுதே நல்லுனர்வோடு பிறக்கின்றவர்களைக் 'கருவிலே திருவடையவர்' எனக் கூறுவார்கள். 'கருவற்ற நாள் முதலாக உன் பாதமே காண்பதற்கு உருகிற்றென் உள்ளமும்' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கையும் காண்க. இறைவன் எஞ்ஞான்றும் உடனாய் இருந்து உதவுகிறான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் கருணையே உருவானவன் என்பது கூறப்பட்டது.

3

கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாள னாய்வந்து வனப்பெய்தி இருக்கும்வண்ணம்
பல்லோருங் காணென்றன் பசுபாசம் அறுத்தானை
எல்லோரும் இறைஞ்சுதில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே.

பதப்பொருள் : கல்லாத புல் அறிவின் - கல்லாத அற்ப அறிவினால், கடைப்பட்ட நாயேனை - கடையவனாகிய நாய் போன்றவனை, வல்லாளனாய் வந்து - எல்லாம் வல்லவனாய் வந்து, வனப்பு எய்தி இருக்கும் வண்ணம் - திருவருள் பெற்றிருக்கும்படி, பல்லோரும் காண - பலரும் காண, என்றன் - என்னுடைய, பசுபாசம் அறுத்தானை - ஆன்ம அறிவைப் பற்றின்ன மும்மலக்கட்டினையும் போக்கினவனை, எல்லோரும் இறைஞ்சு - எல்லோரும் வந்து வணங்குகின்ற, தில்லையம்பலத்தே கண்டேன் - தில்லையம்பலத்தில் கண்டேன்.

விளக்கம் : 'வல்லாளனாய் வந்து' என்றது, கல்லாத புல்லறிவையும் திருத்த வல்லவனாய் என்றதாம். வனப்பு எய்தலாவது, திருவருள் பெறுதல். சீவபோதம் சிவபோதமாதல் என்பதாம். 'பல்லோர் என்றது, அடியார் கூட்டத்தை என்றும்,

'எல்லோர்' என்றது, தேவர் முனிவர் முதலியோரை என்றும் கொன்க. அறிவற்ற தம்மை அறிவுடையவனாக்கியருளினான் இறைவன் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் பாசத்தைப் போக்கியருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

4

சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதிமிலி நாயேனை அல்லவறுத் தாட்கொண்டு
பேதகுணம் பிறருருவம் யான்னெதன் னுரைமாய்த்துக்
கோதிலமு தானானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே.

பதப்பொருள் : சாதி குலம் பிறப்பு என்னும் - சாதி குலம் பிறவி என்கின்ற, சழிப்பட்டு - சுழலிலே அகப்பட்டு, தடுமாறும் - அறிவு கலங்குகின்ற, ஆதம் இலி நாயேனை - அன்பில்லாத நாய் போன்ற எனது, அல்லல் அறுத்து - துன்பத்தினைக் களைந்து, ஆட்கொண்டு - அடிமை கொண்டு, பேதை குணம் - அறியாமைக் குணத்தையும்,

பிறர் உருவம் - அன்னியருடைய வடிவம் என்ற எண்ணத்தையும், யான் எனது என் உரை - நான் எனது என்று சொல்லும் வார்த்தைகளையும், மாய்த்து - அறவே ஒழித்து, கோது இல் - குற்றம் இல்லாத, அமுது ஆனானை - அமுதமானவனை, குலாவு - விளங்குகின்ற, தில்லை கண்டேன் - தில்லையம்பலத்தில் கண்டேன்.

விளக்கம் : சாதி, நாஸ்வகை வருணம், குலம், வருணத்தின் உட்பிரிவுகள். குடி அல்லது 'கோத்திரமா' என்பதும் இதுவே. பிறப்ப என்பது, மக்கட்பிறவியுடன் ஏனைய எல்லாப் பிறவிகளையும் குறித்தது. சுழலில் அகப்பட்டவர் வெளியில் வரமுடியாது தடுமாறுதல் போல, சாதி முதலிய வேறுபாட்டுணர்ச்சியில் அகப்பட்டவரும் வெளியே வர முடியாது என்பார், 'சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சழிப்பட்டுத் தடுமாறும்' என்றார்.

'பிறருருவம்' என்றல், சில செயல்களுக்குப் பிறரைக் காரணமாக நினைத்தல். 'யான் எனதென்றல்' சில செயல்களுக்கு நம்மைக் காரணமாக நினைத்தல். இவை இரண்டும் அறியாமையால் உண்டாவன. இவ்வறியாமை நீங்கிய பின் அனுபவ நிலையில் இறைவன் இன்பப் பொருளாய் விளங்குதலால், 'கோதில் அமுதானானை'

என்றார். சீவ போதத்திலே கிடந்து தடுமாறுகின்ற தமக்குச் சிவபோத்ததை நல்கி ஆட்கொண்டான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் அழுத மயமாய் உள்ளவன் என்பது கூறப்பட்டது.

5

பிறவிதனை அறமாற்றிப் பிணிமுப்பென் றிவையிரண்டும்
உறவினொடும் ஒழியச்சென் றுலகுடைய ஒருமுதலைச்
செறிபொழில்குழ் தில்லைநகர்த் திருச்சிற்றம் பலம்மன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் கண்டேனே.

பதப்பொருள் : பிறவி தனை - பிறவியை, அறமாற்றி - முற்றிலும் நீக்கி, பிணிமுப்பு என்ற இவை இரண்டும் - நோயும் முதுமையும் ஆகிய இவை இரண்டையும், உறவினொடும் ஒழிய - சுற்றமாகிய பற்றோடுங் கூட நீங்க, சென்று - போய், உலகு உடைய ஒரு முதலை - உலகத்தையுடைய ஒப்பற்ற முதல்வனை, செறி பொழில் சூழ் - நெருங்கிய சோலை சூழ்ந்த, தில்லை நகர் - தில்லையம்பதியில், திருச்சிற்றம்பலம் மன்னி - திருச்சிற்றம் பலத்தை அடைந்து, மறையவரும் - அந்தனாரும், வானவரும் - தேவரும், வணங்கிட - தொழுதிட, நான் கண்டேன் - நான் கண்டேன்.

விளக்கம் : அடிகளுக்கு இனி வரும் பிறப்பு ஏதும் இல்லாமற்செய்தமையைப் 'பிறவிதனை அறமாற்றி' என்றும். இப்பிறப்பில் துன்பம் யாதும் இல்லாதவாறு அருள் செய்தமையை, 'பிணிமுப்பென்றிவை இரண்டும் ஒழிய' என்றும், நல்லுடல் முதலியவற்றுடன் உலக வாழ்க்கையில் உழலாமல், இறைவனது

திருத்தொண்டிலே இருக்க அருளினமையை, 'உறவினொடும் ஒழிய' என்று கூறினார். பிறவியை நீக்கிப் பிறப்பினால் உண்டாகும் துன்பங்களையும் போக்கியருளினான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனே முதற்பொருளானவன் என்பது கூறப்பட்டது.

6

பத்திமையும் பரிசுவிலாப் பசுபாசம் அறுத்தருளிப்
 பித்தனிவன் எனஎன்னை ஆக்குவித்துப் பேராமே
 சித்தமெனுந் திண்கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த
 வித்தகனார் விளையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே.

பதப்பொருள் : பத்திமையும் பரிசும் இலா - அன்புடைமையும் நல்லொழுக்கமும் இல்லாமைக்கு ஏதுவாகிய, பசுபாசம் அறுத்தருளி - ஆன்ம அறிவைத் தடை செய்கின்ற பாசத்தை நீக்கி, என்னை - அடியேனை, இவன் பித்தன் என ஆக்குவித்து - 'இவன் பித்துப் பிடித்தவன்' என்ற கண்டோர் கூறும்படி செய்து, திருப்பாதம் பேராமே - நான் தமது திருவடியை விட்டு விலகாமல், சித்தம் எனும் - மனம் என்கிற, திண்கயிற்றால் - வலிய கயிற்றினால், கட்டுவித்த - கட்டுண்டு கிடக்கும்படி செய்த, வித்தகனார் - ஞான வடிவினராகிய சிவபிரானாரது, விளையாடல் - திருவிளையாடலை, விளங்கு தில்லை கண்டேன் - விளங்குகின்ற தில்லையம்பலத்தில் கண்டேன்.

விளக்கம் : 'பித்து' என்பது ஞானம். இஃது உலகத்தார்க்குப் பித்துப் போலத் தோன்றுவதால், 'பித்து' என்று சொல்லப்படும். சித்தமெனும் திண்கயிற்றால் திருப்பாதம் கட்டுவித்தலாவது, சித்தத்தைத் திருவடியின்பாலே நிலைபெறுத்தி வேறொன்றை நினையாதிருக்கச் செய்தல். 'உலகச் சூழலிலே உழல்கின்ற என்னை இறைவன் தன் திருவடியிலே நிலைத்திருக்கச் செய்தான்' என்பதாம்.

இதனால், இறைவனது விளையாட்டின் திறமை கூறப்பட்டது.

7

அளவிலாப் பாவகத்தால் அமுக்குண்டிங் கறிவின்றி
 விளைவொன்றும் அறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்
 களவிலா ஆனந்தம் அளித்தென்னை ஆண்டானைக்
 களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே.

பதப்பொருள் : அளவு இலாப் பாவகத்தால் - அளவற்ற எண்ணங்களால், அமுக்குண்டு - அமுத்தப்பட்டு, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், அறிவு இன்றி - அறிவில்லாமல், விளைவு ஒன்றும் அறியாதே - இனிமேல் நிகழப்போவதைச் சிறிதும் அறியாமல், வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்கு - பயனற்றவனாயிருக்கின்ற எனக்கு,

அனவு இலா ஆனந்தம் அளித்து - அனவற்ற இன்பத்தைக் கொடுத்து, என்னை ஆண்டானை - என்னை ஆண்டருளினவனை, களவு இலா வானவரும் தொழும் - வர்சகமில்லாத் தேவரும்

வணங்குகின்ற, தில்லை கண்டேன் - தில்லையம்பலத்தில் கண்டேன்.

விளக்கம் : என்னம் பலவாயின், பொருள் விளங்காது. ஆதலின், இறைவன் அதனை ஒருமுகப்படுத்திப் பொருளை விளக்கினான் என்றும், பொருள் விளங்கவே, அதனால் உண்டாகும் ஆனந்தமும் தடையின்றிப் பெருகிற்று என்றும் கூறியபடியாம். 'பொருள்' என்பது மெய்பொருள். 'சித்தமெனுந் திண்கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த' என்று முற்பாட்டில் கூறியதையுங் காண்க. என்னத்தை ஒருமுகப்படுத்தாது பல வகையாக அலையச் செய்வன, புத்தி தத்துவத்தில் தோன்றும் பாவகங்கள். இப்பாவகங்களைச் சாத்திரங்கள் 'தன்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஜகவரியம், அதன்மம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம், அநூசவரியம் எனப் பெரும்பான்மை எட்டாக வகுத்தும், அவற்றை ஜம்பது, நானுற்றைம்பது, அறுநாற்றுப் பன்னிரண்டு என்று மிகப்பலவாகவும் விரித்தும் கூறும். அவற்றையே இங்கு 'அளவிலாப் பாவகத்தால் அமுக்குண்டு' என்று கூறினார் என்க. பயனற்றுக்கிடந்த தம்மைப் பயனுடையவனாக்கினான் இறைவன் என்பதாம். தேவர்களிலும் அன்புடையவர்களே இறைவனை வணங்குவார்கள் ஆதலின், 'களவிலா வானவரும் தொழும்தில்லை' என்றார்.

இதனால், இறைவனே மெய்ப்பொருளைக் காட்ட வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

8

பாங்கினொடு பரிசொன்றும் அறியாத நாயேனை
ஓங்கியுளத் தொளிவளர் உலப்பிலா அன்பருளி
வாங்கிவினை மலம் அறுத்து வான்கருணை தந்தானை
நான்குமறை பயில்தில்லை அம்பலத்தே கண்டேன்.

பதப்பொருள் : பாங்கினொடு - இறைவனையுடையக்கூடிய முறையோடு, பரிசு ஒன்றும் அறியாத - அதனால் வரும் பயன் சிறிதும் அறியாத, நாயேனை - நாய் போன்ற என்னை, உளத்து ஒளி ஓங்கி வளர - மனத்தின்கண் ஞான ஒளி மிகுந்த

வளர், உலப்பு இலா - முடிவில்லாத, அன்பு அருளி - அன்பினை அருளிச்செய்து, வினை வாங்கி - வினைப்பயன் என்னை அடையாதவாறு நீக்கி மலம் அறுத்து - ஆணவ மலத்தை அடக்கி, வான் கருணை தந்தானை - மேலான கருணையைக் கொடுத்தவனை, நான்கு மறை - நான்கு வேதங்களும், பயில் - முழங்குகின்ற, தில்லை அம்பலத்தே கண்டேன் - தில்லையம்பலத்தில் கண்டேன்.

விளக்கம் : உள்ளத்தொளியாவது, சிவஞானம். உலப்பிலா அன்பு இறைவனையடைதலால் உண்டாவது. ஏனைய அன்பு

தெவிட்டக்கூடியது என்க. சிவஞானத்தினால் வினையும் மலமும் அற்றன என்பதாம். இறைவன் தன்னையடைதற்குரிய நெறியை அன்பை அருளியதோடு மலத்தை அறுத்தலாகிய பயனையும் தமக்குக் கொடுத்தருளினான் என்றார்.

இதனால், இறைவன் ஞானத்தை அருளுபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

9

பூதங்கள் ஐந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
பேதங்கள் அனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனைக்
கேதங்கள் கெடுத்தாண்ட கிளரொளியை மரகதத்தை
வேதங்கள் தொழுமேத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே.

பதப்பொருள் : பூதங்கள் ஐந்து ஆகி - ஐம்பூதங்களாகி, புலன் ஆகி - சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்ற புலன்களாகி, பொருள் ஆகி - ஏனைய எல்லாப் பொருள்களும் ஆகி, பேதங்கள் அனைத்தும் ஆய் - அவற்றிற்கேற்ப வேறுபாடுகளுமாய், பேதம் இலா - தான் வேறுபடுதல் இல்லாத. பெருமையனை - பெருமையடையவனை, கேதங்கள் கெடுத்து ஆண்ட - துன்பங்களைப் போக்கி எம்மை ஆண்டு அருளின, கிளர் ஒளியை - மிகுந்து விளங்கும் ஒளிப்பொருளானவனை, மரகதத்தை - பச்சை மணி போன்றவனை, வேதங்கள் தொழுது ஏத்தும் - வேதங்கள் வணங்கித் துதிக்கின்ற, விளங்கு தில்லை கண்டேன் - விளங்குகின்ற தில்லையம்பலத்தில் கண்டேன்.

விளக்கம் : பூதங்கள் புலன்கள் என்ற இரண்டையும் கூறினமையால், 'பொருளாகி' என்றது ஏனைய தத்துவதாத்துவிகங்களையாம். 'பேதங்கள்

அனைத்துமாய் என்றது, இறைவன் தடத்த நிலையில் கொள்ளுகின்ற பல வகை வேறுபாடுகளையும், 'பேதமிலாப் பெருமையன்' என்றது, விகாரம் அற்ற அவனது உண்மை நிலையையும் குறிக்கும். 'கிளரோளியை மரகதத்தை' என்றது சிவசத்தி வடிவத்தையாம். அவை சிவப்பும் பச்சையுமாய் நிறங்களைக் குறித்தலால் என்க. இறைவன் அம்மையப்பனாய் உதவுகிறான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் எல்லாமாய் இருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

32. பிரார்த்தனைப் பத்து

அடியார் சிலர்உன் அருள்பெற்றார் ஆர்வங் கூர யான் அவமே முடையார் பிணத்தின் முடிவின்றி முனிவால் அடியேன் மூக்கின்றேன் கடியே ஞுடைய கடுவினையைக் களைந்துன் கருணைக் கடல்பொங்க உடையாய் அடியேன் உள்ளத்தே ஓவா துருக அருளாயே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, அடியார் சிலர் - உன் அடியார்களுள் சிலர், ஆர்வம் கூர - உன்னிடத்தில் அன்பு மிக, உன் அருள் பெற்றார் - உன்னுடைய அருளைப் பெற்றார்கள்; அடியேன் யான் - அடியவனாகிய நானோ, அவமே - வீணே, முடை ஆர் பிணத்தின் - முடை நாற்றமுடைய பிணத்தைப் போன்று, முடிவின்றி - அழிவின்றி, முனிவால் - வெறுப்பினால், மூக்கின்றேன் - வயது முதிர்கின்றேன்; கடியேஞுடைய - இளகாத மனமுடையேஞுடைய, கடுவினையை - கொடுமையான வினைகளை, களைந்து - நீக்கி, அடியேன் உள்ளத்து - அடியேஞுடைய உள்ளத்தில், உன் கருணைக்கடல் பொங்க - உன்னுடைய கருணையாகிய கடல் பொங்கும் வண்ணம், ஓவாது உருக - இடைவிடாது உருகும்படி, அருளாய் - அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : 'பிணத்தின் மூக்கின்றேன்' என்றது, பிணத்தைப் போன்று பயனின்றி அழிகின்றேன் என்பதாம். அன்பகத்தில்லா உயிர் வாழ்க்கையைப் பயனற்ற வாழ்க்கை என்றார். முனிவு, முடை நாற்றம் பொருந்திய உடம்பில் வாழ்வதால் உண்டாவது. கருணைக்கடல் பொங்குவதற்கு உள்ளாம் உருக வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் கருணைக்கடலாய் இருப்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

அருளா ரமுதப் பெருங்கடல்வாய் அடியா ரெல்லாம் புக்கமுந்த
இருளா ராக்கை இதுபொறுத்தே எய்த்தேன் கண்டாய் எம்மானே
மருளார் மனத்தோர் உன்மத்தன் வருமால் என்றிங் கெனைக்கண்டார்
வெருளா வண்ணம் மெய்யன்பை உடையாய் பெறநான் வேண்டுமே.

பதப்பொருள் : எம்மானே - எம்பெருமானே, உடையாய் - உடையவனே, அருள் - திருவருளாகிய, ஆர் அமுதப் பெருங்கடல்வாய் - அரிய அமுதம் போன்ற பெரிய கடலின்கண், அடியார் எல்லாம் - உன் அடியார்களெல்லாம், புக்கு அமுந்த - புகுந்து திளைத்திருக்க, நான், இருள் ஆர் - அறியாமை நிறைந்த, ஆக்கை - உடம்பாகிய, இது பொறுத்து - இதனைச் சுமந்து, எய்த்தேன் - இளைத்தேன்; மருள் ஆர் மனத்து - மயக்கம் பொருந்திய மனத்தையுடைய, ஓர் உன்மத்தன் - ஒரு பித்தன், வரும் என்று - வருகிறான் என்று, இங்கு எனைக் கண்டார் - இவ்வுலகில் என்னைப் பார்ப்பவர்கள், வெருளாவண்ணம் - அஞ்சாவண்ணம், நான் மெய்யன்பைப் பெற வேண்டும் - நான் வீடு பேற்றையும் பொருட்டு உண்மையான அன்பினைப் பெறவேண்டும்.

விளக்கம் : உடம்பு சுமையாதவின், 'ஆக்கை இது பொறுத்தே எய்த்தேன்' என்று வருந்துகிறார். உலகத்தார் போல இல்லாமல் உன்னிடத்தில் அன்புடையவன் போல இருத்தலால், உலகில் உள்ளவர்கள், ஓர் உன்மத்தன் வருகின்றான் என்று வெருள்கின்றார்கள்; அடியார்களைப் போல மெய்யன்பும் எனக்கு இல்லை. ஆகவே, இரண்டும் இல்லாத நிலையை நீக்கி மெய்யன்பைத் தர வேண்டும் என்பார், கண்டார் வெருளாவண்ணம் மெய்யம்பை நான் பெற வேண்டும்' என்றார். உடல் நீக்கம் பெற்று வீடுபேற்றைத்தற்கு உண்மையான அன்பு வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் அமுதம் போன்றவன் என்பது கூறப்பட்டது.

3

வேண்டும் வேண்டும் மெய்யடியா ருள்ளே விரும்பி எனையருளால்
ஆண்டாய் அடியேன் இடர்களைந்த அமுதே அருமா மணிமுத்தே

தூண்டா விளக்கின் சுடரனையாய்த் தொண்ட னேற்கும் உண்டாங்கோல் வேண்டா தொன்றும் வேண்டாது மிக்க அன்பே மேவுதலே.

பதப்பொருள் : வேண்டும் - உன்னை வேண்டுகின்ற, மெய் அடியார் உள்ளே - மெய்யடியார்களிடையே, அருளால் எனை விரும்பி ஆண்டாய் - கருணையால் என்னை முன்னம் ஆட்கொண்டருளினை; அடியேன் இடர் களைந்த - அதனால் அடியேனது துன்பத்தையும் நீக்கின, அமுதே - அமுதமே, அருமாமணிமுத்தே - அருமையான பெரிய மணியாகிய முத்தே, தூண்டா விளக்கின் சுடர் அனையாய் - தூண்டாத விளக்கின் சுடர்க்கொழுந்து போன்றவனே, வேண்டாத ஒன்றும் வேண்டாது - விரும்பத்தகாத ஒன்றையும் விரும்பாது, மிக்க அன்பே மேவுதல் - மிகுந்த அன்பினையே பொருந்துதல், தொண்டனேற்கும் - அடியேனுக்கும், உண்டாம் கொல் - உண்டாகுமோ? வேண்டும் - அதுவே எனக்கு வேண்டும்.

விளக்கம் : 'வேண்டும் அடியார்' என்றதனால், அடியார்கள் இறைவனை வேண்டி இருந்தனர் என்பதும், தாம் அவ்வாறு விரும்பாதிருந்த போதிலும் தம்மை இறைவன் ஆட்கொண்டான் என்பதும் விளங்கும். 'வேண்டாதது' என்றது, உலகப்பற்று. உலகப் பற்றினைத் துறந்து இறைவனது பற்றினைப் பொருந்துவதற்கு மிக்க அன்பு வேண்டும் என வேண்டுவார், 'மிக்க அன்பே மேவுதலே தொண்டனேற்கும் உண்டாங்கோல்? என்றார். அயரா அன்பே அரன் கழல் சேர்க்கும் என்க. 'வேண்டாது' என்பதில் அகரம் தொகுத்தலாயிற்று.

இதனால், இறைவன் இயல்பாகவே அறிவுடையவன் என்பது கூறப்பட்டது.

4

மேவும் உன்றன் அடியாருள் விரும்பி யானும் மெய்ம்மையே காவி சேரும் கயற்கண்ணாள் பங்கா உன்றன் கருணையினால் பாவி யேற்கும் உண்டாமோ பரமா னந்தப் பழங்கடல்சேர்ந் தாவி யாக்கை யானெனதென் றியாது மின்றி அறுதலே.

பதப்பொருள் : காவி சேரும் - நீல மலரின் தன்மையமைந்த, கயல் கண்ணாள் - மீன் போன்ற கண்ணையுடைய உமையம்மையின், பங்கா - பாகனே, மேவும் - பொருந்திய, உன்றன் அடியாருள் - உன்னுடைய அடியார் நடுவில் ஒருவனாய், யானும் - நானும், மெய்ம்மையே விரும்பி - உன்மைமையே விரும்பி, உன்றன்

கருணையினால் - உன்னுடைய திருவருளால், பரமானந்தம் - பேரின்பமாகிய, பழங்கடல் சேர்ந்து - பழைய கடலை அடைந்து, ஆவி யாக்கை - உயிரும் உடம்பும், யான் எனது என்ற - நான் எனது என்னும் பற்றுகளும், யாதும் இன்றி அறுதல் - சிறிதுமில்லாது அற்றுப் போதல், பரவியேற்கும் உண்டாமோ - பாவியாகிய எனக்கும் உண்டாகுமோ?

விளக்கம் : 'யானும் மெய்ம்மையே விரும்பி' என மாற்றிக் கொள்க. மேவும் அடியார் என்றது முன்னமே இறைவனைச் சேர்ந்த அடியாரை என்றதாம். பரமானந்தக்கடல் என்பது பேரின்பம் பெற்றிருத்தலைக் குறித்தது. 'அடியார் நடுவுள் பேரின்பம் பெற்றுப் பற்றொன்றின்றியிருத்தல் அடியேனுக்கும் உண்டாமோ? என்று வேண்டியபடியாம்.

இதனால், இறைவன் திருவருளோடு கூடியிருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

5

அறவே பெற்றார் நின் அன்பர் அந்தம் இன்றி அகநெகவும் புறமே கிடந்து புலைநாயேன் புலம்பு கிண்றேன் உடையானே பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு பேரா ஒழியாப் பிரிவில்லா மறவா நினையா அளவிலா மாளா இன்ப மாகடலே.

பதப்பொருள் : உடையானே - உடையவனே, நின் அன்பர் - உன் அன்பர்கள், பேரா - நிலை பெயராத, ஒழியா - நீங்காத, பிரிவு இல்லா - வேறுபடாத, மறவா நினையா - மறப்பும் நினைப்பும் இல்லாத, அளவிலா - எல்லையில்லாத, மாளா - அழிவு இல்லாத, இன்பமாகடல் - பேரின்பக்கடலை, அறவே பெற்றார் - முற்றிலும் பெற்றவர்களாய், அந்தம் இன்றி அகநெகவும் - முடிவின்றி மனம் உருகவும், புலைநாயேன் - கீழ்த்தன்மையுடைய நாய் போன்ற யான், புறமே கிடந்து - அவர்கள் கூட்டத்துக்கு வெளியே கிடந்து, புலம்புகிண்றேன் - வருந்துகிண்றேன்; ஆகையால், மெய் அன்பு பெறவே வேண்டும் - அவ்வின்பக் கடலைப் பெறுவதற்கு ஏதுவான உண்மை அன்பை யான் பெறவே வேண்டும்.

விளக்கம் : கடல், நிலை மாறக்கூடியது; விட்டு நீங்கக்கூடியது; வேறாய் நிற்பது; மறத்தற்குரியது; நினைத்தற்குரியது; அளவுபட்டது;

அழியக்கூடியது; ஆனால், இறைவனது இன்பம் இத்தன்மையான குற்றம் யாதும் இல்லாதது ஆதலின், அதனை 'பேராமை முதலியவற்றையுடைய இன்பமாகடல்' என்றார். பேரா முதலிய ஏழு அடைமொழிகளும் கடல் ஏழு என்னும் நயத்தைத் தரும். 'அன்பினாலேயே இன்பம் பெறுதல் கூடும்; அவ்வன்பினைத் தந்து அடியார் கூட்டத்துடன் சேர்க்க வேண்டும்' என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் இன்பத்தின் நிலை கூறப்பட்டது.

6

கடலே யானைய ஆனந்தம் கண்டா ரெல்லாங் கவர்ந்துண்ண
இடரே பெருக்கி ஏசற்றிங் கிருத்த லழகோ அடிநாயேன்
உடையாய் நீயே அருளுதியென் றுணர்த்தா தொழிந்தே
கழிந்தொழிந்தேன்
சுடரா ராஞ்சா விருள்நீங்கச் சோதி இனித்தான் துணியாயே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, சோதி - ஓளிப்பொருளானவேன், கடல் அனைய ஆனந்தம் - கடல் போன்ற அவ்வளவு பேரானந்தத்தை, கண்டார் எல்லாம் - உன்னைப் பார்த்த அடியார் எல்லோரும், கவர்ந்து உண்ண - அள்ளிப் பருக, அடி நாயேன் - அடிமையாகிய நாயேன், இடரே பெருக்கி - துன்பத்தையே அதிகரிக்கச் செய்து, ஏசற்று - வருந்தி, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், இருத்தல் அழகோ - இருப்பது அழகாகுமோ? நீயே அருளுதி என்று - நீதான் எனக்கு அருள் செய்வாய் என்று அறிந்து, உணர்த்தாது ஒழிந்து - அதுபற்றி உன்னிடம் வேண்டிக்கொள்ளாது இருந்து, கழிந்து ஒழிந்தேன் - பிரிந்து கெட்டேன், சுடர் ஆர் அருளால் - கதிரவன் போன்ற திருவருளால், இருள் நீங்க - என் அறியாமையாகிய இருள் நீங்கும்படி, இனித்தான் துணியாய் - இனியாவது நீ திருவுளம் பற்றுவாயாக.

விளக்கம் : 'கடல்' என்றது, பெருமை குறித்து நின்றது; பேரானந்தம் என்றபடி. 'வேண்டிவார் வேண்டுவதே ஈவான் இறைவனே என்று அறிந்து வேண்டக்கொள்ளாமற்போனேன்' என்பார், 'நீயே அருளுதியென் றுணர்த்தா தொழிந்தே கழிந் தொழிந்தேன்' என்றார். இறைவன் திருவருள் ஞானமயமானது ஆதலின், 'சுடரார் அருள்' என்றார். சுடராகிய அருளை நல்கி, இருளாகிய அறியாமையைப் போக்குவாயாக என்று வேண்டியபடியாம்.

இதனால், அவன் சோாதிப்பிழம்பானவன் என்பது கூறப்பட்டது.

7

துணியா உருகா அருள்பெருகத் தோன்றும் தொண்ட ரிடைப்புகுந்து
திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன் சிவனே நின்று தேய்கின்றேன்
அணியார் அடியார் உனக்குள்ள அன்புந் தாராய் அருள்அனியத்
தணியா தொல்லை வந்தருளித் தளிர்ப்பொற் பாதந் தாராயே.

பதப்பொருள் : சிவனே - சிவபெருமானே, துணியா - துணிந்து, உருகா - மனம் உருகி, அருள் பெருக - உன் அருள் பெருகும்படி, தோன்றும் - விளங்கும், தொண்டர் இடைப் புகுந்து - அடியாரிடையே கூடி, திணி ஆர் - வலிமை பொருந்திய, மூங்கில் - மூங்கிலைப் போன்ற, சிந்தையேன் - சித்தத்தையுடைய யான், நின்று தேய்கின்றேன் - இருந்து மெலிகின்றேன், அருள் அனிய - உன் உள்ளத்தில் அருள் மிகுந்து, அனி ஆர் - கூட்டமாகப் பொருந்திய, அடியார் - உன் அடியார்கள், உனக்கு உள்ள - உன்பால் கொண்டுள்ள, அன்பும் தாராய் - மெய்யன்பினையும் எனக்குத் தருவாயாக, தணியாது - காலம் தாழ்க்காது, ஒல்லை வந்தருளி - விரைவாக எழுந்தருளி, தளிர் - தளிர் போன்ற, பொன் பாதம் தாராய் - பொன்னடிகளையும் தருவாயாக.

விளக்கம் : துணிதலாவது, 'இறைவனே பொருள்' என்று கொள்ளுதல்.
'அன்பினால் ஆவியோடாக்கை ஆனந்தமாய்க் கசிந்துருகும்' அடியார்களாதவின், அவர்களை, 'உருகா அருள் பெருகத் தோன்றுந்தொண்டர்' என்றார். 'ஆனால், மூங்கிலைப் போன்ற திண்மையான மனமுடையேனாதவின், அன்பு இல்லை' என்பார், 'திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன்' என்று வருந்துகிறார். உண்மையான அடியவரது அன்பைப் போன்ற மெய்யம்பைப் பெற வேண்டும் என்றும், உனது திருவடிப் பேற்றைத் தர வேண்டும் என்றும் வேண்டியபடியாம்.

இதனால், திருவடிப்பேறு கூறப்பட்டது.

8

தாரா அருளொன் றின்றியே தந்தாய் என்றுன் தமரெல்லாம்
ஆரா நின்றார் அடியேனும் அயலார் போல அயர்வேனோ

**சீரார் அருளாற் சிந்தனையைத் திருத்தி ஆண்ட சிவலோகா
பேரா னந்தம் பேராமை வைக்க வேண்டும் பெருமானே.**

பதப்பொருள் : பெருமானே - பெருமையுடையோனே, தாரா அருள் - எமக்குத் தாராத அருள், ஒன்று இன்றித் தந்தாய் என்று - ஒன்றும் இல்லாது முழுவதும் தந்தனையென்று, உன் தமர் எல்லாம் - உன்னடியார் எல்லோரும், ஆராநின்றார் - மகிழ்ந்திருந்தனர்; அடியேனும் - அடியேனாகிய யான் மட்டும், அயலார் போல - வேற்றவர் போல, அயர்வேனோ - வருந்துவேனோ; சீர் ஆர் அருளால் - சிறப்புப் பொருந்திய உன் திருவருளால், சிந்தனையைத் திருத்தி - என் சித்தத்தைத் திருத்தி, ஆண்ட - ஆண்டருளின, சிவலோகா - சிவலோகநாதனே, பேர் ஆனந்தம் - பேரின்பமானதும், பேராமை - நீங்காமல், வைக்க வேண்டும் - வைத்தல் வேண்டும்.

விளக்கம் : சிந்தனையைத் திருத்தலாவது, சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைக்கச் செய்தல். 'இங்ஙனம் திருத்தம் பெற்றிருந்தும், பேரின்பம் இடையீடின்றிக் கிடைக்கவில்லையே!

என்று வருந்துவார், 'பேரானந்தம் பேராமை வைக்க வேண்டும்' என்று வேண்டுகிறார். பேரின்பம் இடைவிடாது பெற்றிருக்க அருள வேண்டும் என்று வேண்டியபடி.

இதனால், இறைவன் சிவபுரத்தரசன் என்பது கூறப்பட்டது.

9

**மானோர் பங்கா வந்திப்பார் மதுரக் கனியே மனம்நெகா
நானோர் தோளாச் சுரையொத்தால் நம்பி இத்தால் வாழ்ந்தாயே
ஊனே புகுந்த உணையுணர்ந்தே உருகிப் பெருகும் உளத்தைக்
கோனே அருளுங் காலந்தான் கொடியேற் கென்றோ கூடுவதே?**

பதப்பொருள் : மான் ஓர் பங்கா - மானைப் போன்ற பார்வையுடைய உமையம்மையை ஒரு பாகத்தில் உடையவனே, வந்திருப்பார் மதுரக்கனியே - வணங்குவோர்க்கு இனிய கனி போன்று இன்பம் அளிப்பவனே, கோனே - இறைவனே, நம்பி - நம்பியே, மனம் நெகா - மனம் நெகிழாமல், நான் ஓர் தோளாச் சுரை ஒத்தால் - நான் துளைக்கப்படாத ஒரு சுரைக்காயைப் போன்று இருந்தால், இத்தால் வாழ்ந்தாயே - இதனால் நீ வாழ்ந்துவிட்டாயோ? ஊனே புகுந்த - உடம்பிலே

முன்னரே புகுந்த, உனை உணர்ந்தே - உன்னையறிந்து, உருகிப்பெருகும் உள்ளத்தை - இளகிப் பூரிக்கும் மனத்தை, அருளும் காலம் - நீ அருள் புரியும் காலமானது, கொடியேற்கு - கொடுமையையுடைய எனக்கு, கூடுவது என்றோ - கூடுவது எப்பொழுதோ?

விளக்கம் : 'துளையிடப்பட்ட சுரைக்காய் வீணைப்பத்தராகவும், குடுக்கையாகவும் பயன்படும்; துளையிடப்படாத சுரைக்காய் ஒன்றுக்கும் பயன்படாது. அதைப் போன்று 'ஒன்றுக்கும் ஆகாதவன்' என்பார், 'நானோர் தோளாச் சுரை ஒத்தல்' என்றார். "தோளாத சுரையோ தொழும்பர் செவி" என்ற அப்பர் தேவாரத்தையும் காண்க. இந்நிலையில் பயனற்றிருக்க விடுவது ஆட்கொண்ட தலைவனுக்கு அழகாகாது என்பார், 'நம்பி இத்தால் வாழ்ந்தாயே' என்றார். 'மற்றைக்கண் தான் தாரா தொழிந்தால் வாழ்ந்து போதீரே' என்ற சுந்தரர் தேவாரத்தையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால், இறைவன் கனி போன்றவன் என்பது கூறப்பட்டது.

10

கூடிக் கூடி உன்னடியார் குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா
வாடி வாடி வழியற்றேன் வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனோ
ஊடி ஊடி உடையாடியாடு கலந்துள் ஞருகிப் பெருகினெக்
காடி ஆடி ஆனந்தம் அதுவே யாக அருள்கலந்தே.

பதப்பொருள் : உன் அடியார் - உன் அடியார்கள், கூடிக்கூடி - சேர்ந்து சேர்ந்து, குனிப்பார் - கூத்தாடுவார், சிரிப்பார் - நகைப்பார், களிப்பார் ஆ - களிப்பாராக, வழியற்றேன் - நெறி

கெட்டவனாகிய நான் மட்டும், வாடிவாடி - வாட்டமுற்று வாட்டமுற்று, வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனோ - பட்ட மரத்தைப் போன்று இருப்பேனோ, ஊடி ஊடி - பிணங்கிப் பிணங்கி, உடையாடியாடு - உடையவனாகிய உன்னுடன், கலந்து - சேர்ந்து, உள் உருகி - மனமுருகி, பெருகி - பூரித்து, நெக்கு - நெகிழ்ந்து, ஆடி ஆடி - கூத்தாடிக்கூத்தாடி, ஆனந்தம் அதுவேயாக - ஆனந்த மயமாகும்படி, கலந்து அருள் - ஒன்றாய்க் கலந்து அருள் செய்வாயாக.

விளக்கம் : கூத்தாடுதலும், நகைத்தலும், உள்ளங்களித்தலும் இறைவனைக் கூடியதால் உண்டானவை. 'பட்ட மரம் இலை உதிர்ந்து வாடியிருப்பது போன்று ஒளி குன்றி வாடியிருக்கின்றேன்' என்பார், 'வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனோ' என்றார். ஊடுதல், காதலை மிகுதிப்படுத்துமாதலின், 'ஊடி ஊடி உடையாயொடு கலந்து' என்றார். அடியார்கள் போன்று அன்பினைப் பெற்று இறைவனைக் கூடி ஆனந்தமாயிருக்க வேண்டும் என்று வேண்டியபடி.

இதனால், இறைவன் அடியார்களது இயல்பு கூறப்பட்டது.

11

திருச்சிற்றம்பலம்

(33. குழைத்த பத்து திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

குழைத்தலாவது, வாடச் செய்தல் எனப் பொருள்படும். அடிகளை இறைவன் உலகத்தில் இருந்து வாடச் செய்தமையை எடுத்துக் கூறிய பதிகமாதலால், குழைத்த பத்து எனப் பெயர் பெற்றது. இது 'குழைத்தால்' என்று தொடங்கிக் 'குழைத்தாய்' என்றே முடிந்திருத்தலும் அறியத்தக்கது. துன்பத்தினின்றும் மீட்க வேண்டும் என்பது பதிகக் கருத்தாம்.

ஆத்தும நிவேதனம்

ஆத்தும நிவேதனமாவது, ஆன்மாவை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்தலாம். அஃதாவது, திருவருட்செயலுக்குத் தம்மை ஒப்புவித்துவிடுதல்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

குழைத்தாற் பண்டைக் கொடுவினைநோய்
காவாய் உடையாய் கொடுவினையேன்
உழைத்தால் உறுதி யுண்டோதான்
உமையாள் கணவா எனையாள்வாய்

பிழைத்தால் பொறுக்க வேண்டாவோ
 பிறைசேர் சடையாய் முறையோவென்
 றழைத்தால் அருளா தொழிலுதே
 அம்மா னேஉன் னடியேற்கே.

பதப்பொருள் : உடையாய் - உடையவனே, உடையாள் கணவா - உமையம்மையின் தலைவனே, எனை ஆள்வாய் - என்னை ஆள்பவனே, பிறை சேர் சடையாய் - பிறை தங்கிய சடையையுடையவனே, அம்மானே - தலைவனே, பண்டை - பழைய, கொடுவினை நோய் - கொடிய வினையாகிய நோய், குழைத்தால் - என்னை வாட்டினால், காவாய் - நீ காத்தருளவில்லை; ஆதலால், கொடுவினையேன் உழைத்தால் - கொடுமையான வினையையுடையேன் நானாக முயன்றால், உறுதி உண்டோ - நன்மை உண்டாகுமோ? பிழைத்தால் - நான் பிழை செய்தால், பொறுக்க வேண்டாவோ - அதனை மன்னித்துக் காக்க வேண்டாவோ? முறையோ என்று அழைத்தால் - முறையோ என்று உன்னை ஓலமிட்டு அழைத்தால், உன் அடியேற்கு - உன் அடியானாகிய எனக்கு, அருளாது ஒழிலுதே - அருள் செய்யாது போவது தகுதியோ?

விளக்கம் : இறைவன் அருளாலன்றித் தம் முயற்சியால் மட்டும் உறுதிப்பயன் கிட்டாது என்பார், 'காவாய், வினையேன் உழைத்தா

வூறுதி யுண்டோதான்' என்றார். அதற்கு இறைவன் அருளும் வேண்டும் என்றபடி, அங்ஙனம் அருளாதொழிலுது தகுதியன்று என்று முறையிடுவார் "முறையோ" என்றும், அடியவர் முறையீட்டைக் கேளாது ஒழிலுது தகுதியன்று என்பார், 'அருளாதொழிலுதே' என்றும் கூறினார்.

இதனால், பிழை பொறுத்து அருள்பவன் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

1

அடியேன் அல்லல் எல்லாம்முன் அுகல ஆண்டாய் என்றிருந்தேன்
 கொடியே ரிடையாள் கூறாளங் கோவே ஆவா என்றருளிச்
 செடிசேர் உடலைச் சிதையாத தெத்துக் கெங்கள் சிவலோகா
 உடையாய் கூவிப் பணிகொள்ளா தொறுத்தால் ஒன்றும் போதுமே?

பதப்பொருள் : கொடி ஏர் இடையாள் கூறா - கொடி போன்ற இடையையுடைய உமையம்மையின் பாகனே, எம் கோவே - எங்கள் தலைவனே, எங்கள் சிவலோகா - எங்கள் சிவலோகநாதனே, உடையாய் - உடையவனே, அடியேன் - அடியேனது, அல்லல் எல்லாம் அகல - துன்பங்கள் எல்லாம் நீங்கும்படி, முன் ஆண்டாய் - முன்னே வந்து ஆண்டருளினை, என்று இருந்தேன் - என்று என்னி மகிழ்ந்து இருந்தேன்; அங்வனம் இருக்க, ஆவா என்று அருளி - ஜேயோ என்று மனம் இரங்கி, செடி சேர் உடலை - துன்பத்தைத் தருகின்ற உடம்பை, சிதையாதது எத்துக்கு - அழித்து இன்பத்தைத் தாராது இருத்தல் ஏன்? கவிப் பணி கொள்ளாது - விரைவில் அழைத்து உன் பணியில் நிற்கச் செய்யாது, ஒறுத்தால் ஒன்றும் போதுமே - உடம்பிலே வைத்து துன்புறுத்தினால் மட்டும் போதுமோ?

வினக்கம் : முன் ஆண்டது என்று குருத்த மரத்தின்கீழ் என்க. ஆண்டும் உடம்பினின்றும் பிரித்து அருளாதது ஏன் என்று வினவவார் 'செடி சேர் உடலைச் சிதையாத தெத்துக்கு? என்றார். ஒறுத்தலாவது, உடம்பில் இருக்கச் செய்தல். இதனையே ஒரு பெருந்தண்டனையாக அடிகள் கருகின்றார் ஆதலின், உடம்பினின்றும் பிரித்து உனது பணிபில் நிற்கச் செய்தல் வேண்டும் என்று வேண்டியபடி. தலைவராய் இருப்பவர் அடிக்கவும் வேண்டும்; அணைக்கவும் வேண்டும். ஆதலின், 'ஒறுத்தால் ஒன்றும் போதுமே?' என்றார்.

இதனால், இறைவனே வீடு பேறு அளிக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

ஒன்றும் போதா நாயேனை உய்யக் கொண்ட நின்கருணை
இன்றே இன்றிப் போய்த்தோதான் ஏழை பங்கா எங்கோவே
குன்றே அனைய குற்றங்கள் குணமா மென்றே நீகொண்டால்
என்தான் கெட்ட திரங்கிடாய் எண்டோள் முக்கண் எம்மானே.

பதப்பொருள் : ஏழை பங்கா - உமையொரு பாகனே, எம் கோவே - எங்கள் தலைவனே, எண்டோள் - எட்டுத் தோள்களையும் முக்கண் - மூன்று கண்களையுமடைய, எம்மானே - எம் பெரியோனே, ஒன்றும் போதா நாயேனை - ஒன்றுக்கும் பற்றாத நாய் போன்ற என்னை, உய்யக் கொண்ட - அன்று உய்யக் கொண்டருளின், நின் கருணை - உன்னுடைய கருணையானது, இன்று இன்றிப்

போய்த்தோ - இன்று இல்லாமற்போய்விட்டதோ? குன்றே அனைய குற்றங்கள் - மலையைப் போன்ற தவறுகளையும், குணம் ஆம் என்று நீ கொண்டால் - குணங்கள் என்றே நீ ஏற்றுக் கொண்டால், என் கெட்டது - எனக்கு எப்பொருள் கெட்டெடாழிந்த தாகும்? (எதுவும் இல்லை; ஆகையால்,) இரங்கிடாய் - இரங்கி யருள்வாயாக.

விளக்கம் : 'போயிற்றோ' என்பது, 'போய்த்தோ' என மருவியது. குன்றேயனைய குற்றமாவது, மிகப்பெரிய குற்றமாம். ஆட்கொண்டும் அருளாமைக்குக் காரணம், தாம் செய்த குற்றமெனில், 'குற்றத்தைக் குணமாகக் கொண்டால், உன்னை யார் என்ன செய்யக்கூடும்? என்பார், 'குற்றங்கள் குணமாமென்றே நீ கொண்டால், என்தான் கெட்டது? என்றார். இரங்கியருள வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் குற்றம் செய்யினும் குணமெனக் கொள்பன் என்பது கூறப்பட்டது.

3

மானேர் நோக்கி மணவாளா மன்னே நின்சீர் மறப்பித்திவ்
லுனே புகன் றனைநூக்கி உழலப் பண்ணு வித்திட்டாய்
ஆனால் அடியேன் அறியாமை அறிந்து நீயே அருள்செய்து
கோனே கூவிக் கொள்ஞாம்நாள் என்றென் றுன்னைக் கூறுவதே.

பதப்பொருள் : மான் நேர் நோக்கி - மானைப் போன்ற பார்வையுடைய உமையம்மையின், மணவாளா - கணவனே, மன்னே - நிலை பெற்றவனே, கோனே - தலைவனே, நின் சீர் - உனது பெருமையை, மறப்பித்து - மறக்கும்படி செய்து, இவ்வுனே புக - இவ்வுடம்பின்கண்ணே புகுமாறு, என்றனை நூக்கி - என்னைத் தள்ளி, உழலப் பண்ணுவித்திட்டாய் - இவ்வுலகில் அலையும்படி செய்துவிட்டாய், ஆனால் - உன் செயல் இதுவாயின், இனி, நீயே அடியேன் அறியாமை அறிந்து - நீயே அடியேனது பேதைமையை உணர்ந்து, அருள் செய்து - அருள் புரிந்து, கூவிக்கொள்ஞாம் நாள் என்று - என்னை மீள உன்பால் அழைத்துக்கொள்ஞாம் நாள் எப்போது? உன்னைக் கூறுவது என்று - அதன்பின் நான் உன்னைப் புகழ்ந்து பாடுவது எப்போது?

விளக்கம் : இறைவனது பெருமையை மறந்து உடம்பினது நன்மையை வியந்து அலையும்படி செய்துவிட்டான் பெருமான் என்று வருந்துவார், 'நின்சீர் மறப்பித்தில்லூனே புக என்றனை நூக்கி

உழலப் பண்ணுவித்திட்டாய்' என்றார். இனி இவ்வறியாமையைப் போக்கி அறிவைக் கொடுத்து உன் பெருமையைப் பாடச் செய்ய வேண்டியவனும் நீயே என்று வேண்டியபடி.

இதனால், இறைவனது மறைப்புச் சத்தியின் தன்மை கூறப்பட்டது.

4

கூறும் நாவே முதலாகக் கூறுங் கரணம் எல்லாம்நீ
தேறும் வகைநீ திகைப்பும்நீ தீமை நன்மை முழுதும்நீ
வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்மை உன்னை விரித்துரைக்கில்
தேறும் வகைனன் சிவலோகா திகைத்தால் தேற்ற வேண்டாவோ.

பதப்பொருள் : சிவலோகா - சிவலோக நாதனே, கூறும் நாவே முதலாக - பேசுகின்ற நாக்கு முதலாக, கூறும் கரணம் எல்லாம் நீ - சொல்லப்படுகின்ற கருவிகள் எல்லாம் நீயே, தேறும் வகை நீ - தெளிவடையும் வழியும் நீயே; தீகைப்பும் நீ - தெளியாமல் திகைத்தலைச் செய்பவனும் நீயே; தீமை நன்மை முழுதும் நீ - தீமை நன்மைகள் முழுவதும் நீயே; மெய்மை - உன்மையாக, உன்னை விரித்து உரைக்கின் - உன்னைப்பற்றிச் சொன்னால், இங்கு - இவ்விடத்தில், வேறு ஒர் பரிசு இல்லை - வேறு ஒரு பொருள் சிறிதும் இல்லை; ஆதலால், தேறும் வகை என் - நான் தெளிவை அடையும் வழி உன்னையன்றி ஏது? இல்லை; ஆகையால், திகைத்தால் - யான் திகைப்படைந்தால், தேற்ற வேண்டாவோ - என்னை நீ தெளிவிக்க வேண்டாவோ?

விளக்கம் : 'கரணம்' என்றது இங்கு அகக்கருவி, புறக்கருவி இரண்டையும் குறித்தது. 'பேசுகின்ற நாவாகவும் நினைக்கின்ற மனமாகவும் இருக்கிறான் இறைவன்' என்பார், 'கூறும் நாவே முதலாகக் கூறுங்கரணம் எல்லாம் நீ என்றார். இனி, நினைக்கின்ற மனத்துக்குத் தெளிவையும் திகைப்பையும் தருபவனாய் இருக்கிறான் என்பதோடு, அதனால் விளையும் பயனாகிய நன்மை தீமையாயும் இருக்கிறான் என்றும் அடுத்துக் கூறினார். ஆதலின், திகைத்த காலத்தில் தெளிவை உண்டு

பண்ணி ஆறுதல் அளிப்பவர் வேறு யாவர்? ஒருவரும் இல்லை; ஆதலின், நீயே அதனைச் செய்தல் வேண்டும் என்று வேண்டியபடி.

இதனால் தெளிவை உண்டாக்குபவன் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

5

வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதும் தருவோய்நீ
வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயா தருள்செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில் அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே.

பதப்பொருள் : வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ - உயிர்களுக்குத் தேவையானது இது என்று அறிவோன் நீயே; மேலும், வேண்ட - அவ்வுயிர்கள் எவற்றை வேண்டினாலும், முழுதும் தருவோய் நீ - அவையெல்லாவற்றையும் அருளுபவனும் நீயே; வேண்டும் அயன்மாற்கு - உன்னைக் காண விரும்பிய பிரமன் திருமால் என்பவருக்கும், அரியோய் நீ - அருமையாய் நின்றவனாகிய நீ; வேண்டி - நீயாகவே விரும்பி, என்னைப் பணி கொண்டாய் - என்னையாளாகக் கொண்டனை; நீ வேண்டி - என் பொருட்டு நீ விரும்பி, யாது அருள் செய்தாய் - எதனை அருள் செய்தனையோ, அதுவே யானும் வேண்டின் அல்லால் - அதனையே யானும் விரும்புவதல்லது, வேண்டும் பரிசு ஒன்று - நானாக விரும்புகின்ற பொருள் ஒன்று, உண்டு என்னின் - உளதாகுமெனில், அதுவும் உன்றன் விருப்பு அன்றே - அந்தப் பொருளும் உன்னிடத்தில் நான் வைக்கின்ற அன்பேயன்றோ?

விளக்கம் : உயிர்களுக்குத் தேவையானது எது என்று உனர் பவன் இறைவனாதலின், அவை அவன்பால் ஒன்றையும் வேண்ட வேண்டுவது இல்லை என்பார், 'வேண்டத் தக்கதறிவோய் நீ' என்றும், அவ்வாறு இருப்பினும் உயிர்கள் தம் அறியாமையால் பலவற்றை வேண்ட அவற்றைக் குறைவற அளித்து வருகிறான் என்பார், 'வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ' என்றும் உனது திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி நடப்பதே அடியவர் கடமை என்பார், 'நீ யாது அருள் செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்' என்றும், இத்தகைய நிலையில் அடியவர்கள் தங்கள் பெருவிருப்பால் தாங்களாக இறைவன்பால் வேண்டிக்கொள்வது அவனிடத்தில்

உண்டாக வேண்டிய அன்பே என்பார், 'வேண்டு பரிசு ஒன்று உண்டென்னில் அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே?' என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவன் அடியார்களது அன்பின் நிலை கூறப்பட்டது.

6

அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமுங்
குன்றே அனையாய் என்னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையூ றெனக்குண்டோ எண்டோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே.

பதப்பொருள் : எண்டோள் - எட்டுத்தோள்களையும், முக்கண் - மூன்று
கண்களையும் உடைய, எம்மானே - எம் தலைவனே, குன்றே அனையாய் - மலையை
ஒத்த பெரியோனே, அன்றே - என்னை ஆட்கொள்ள வந்த அன்றே, என்னை
ஆட்கொண்ட போதே - என்னை ஆட்கொண்ட அப்பொழுதே, என்றன் ஆவியும் -

என்னுடைய உயிரையும், உடலும் - உடம்பையும், உடைமை எல்லாமும் - பொருள்
எல்லாவற்றையும், கொண்டிலையோ - உன்னுடையனவாக
ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையோ? அங்ஙனமாக, இன்று - இப்பொழுது, ஓர் இடையூறு -
ஒரு துன்பம், எனக்கு உண்டோ - எனக்கு உண்டாகுமோ? உண்டாகாது; ஆதலின்,
நன்றே செய்வாய் - எனக்கு நீ நன்மையே செய்வாய் எனினும், பிழை செய்வாய் -
தீமை செய்வாய் எனினும், இதற்கு - இத்தன்மைக்கு, நாயகம் - தலைவன், நானோ?
யானோ? (இல்லை என்றபடி.)

விளக்கம் : உயிர் உடம்பு உடைமை என்றதால், எல்லாம் இறைவனது உடைமை
என்பதாம். ஆதலின், தமக்கென ஒரு செயல் இன்றாதலின், அதனால் உண்டாகும்
பயனும் தமக்கு இல்லை என்பார், 'இன்றோர் இடையூ றெனக்குண்டோ?' என்றார்.
இறைவனே எல்லாவற்றுக்கும் தலைவன் என்று கூறியபடி.

இதனால், அடியார்களது தொண்டின் திறம் கூறப்பட்டது.

7

நாயிற் கடையாம் நாயேனை நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய்
மாயப் பிறவி உன்வசமே வைத்திட் டிருக்கும் அதுவன்றி
ஆயக் கடவேன் நானோதான் என்ன தோஇங் கதிகாரங்
காயத் திடுவாய் உன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே.

பதப்பொருள் : கண்ணுதலே - நெற்றிக்கண்ணயுடைய பெருமானே, நாயின் கடை ஆம் - நாயினும் கீழான, நாயேனை - நாய் போன்றவனை, நயந்து - விரும்பி, நீயே ஆட்கொண்டாய் - நீயே அடிமை கொண்டாய், மாயப்பிறவி - மாயா காரியமான இப்பிறப்பை, உன் வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அது அன்றி - உன்னிடம் ஒப்புவித்து உன் ஆணைவழி நடப்பதன்றி, ஆயக் கடவேன் - ஆராயும் தன்மை உடையேன், நானோதான் - நானோ? இங்கு அதிகாரம் என்னதோ - இவ்விடத்தில் அதிகாரம் என்னுடையதோ? இல்லை; ஆதலால், காயத்து இடுவாய் - என்னை நீ இந்த உடம்பில் வைப்பினும் வைப்பாய், உன்னுடைய கழல்கீழ் வைப்பாய் - உன்னுடைய திருவடி நிழவில் சேர்ப்பினும் சேர்ப்பாய்; அஃது உன் விருப்பம்.

விளக்கம் : 'நாயிற் கடையாம் நாயேனை' என்றது, மிகக் கீழான தன்மையுடையேன் என்றபடி. 'இப்பிறவியில் வைத்தது ஏன்? இதனின்றும் ஏன் நீக்கவில்லை? என்று ஆராய்வதற்கு எனக்கு உரிமை இல்லை என்பார், 'ஆயக்கடவேன் நானோதான் என்னதோ இங்கத்திகாரம்' என்றார். இறைவன்பால் பொறுப்பினை ஒப்புவித்து, அவன் அருள்வன்னம் நடப்பதே உயிர்களின் கடமை என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் சுதந்தரத்தன்மை கூறப்பட்டது.

8

கண்ணார் நுதலோய் கழலினைகள் கண்டேன் கண்கள் களிக்கர
எண்ணா திரவும் பகலும்நான் அவையே எண்ணும் அதுவல்லால்
மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
அண்ணா எண்ணக் கடவேனோ அடிமை சால அழகுடைத்தே.

பதப்பொருள் : கண் ஆர் நுதலோய் - கண்ணமைந்த நெற்றியையுடையோனே, அண்ணா - தலைவனே, கண்கள் களிக்கர - என் கண்கள் இன்பம் மிகும்படி, கழல் இனைகள் - உன் இரு திருவடிகளையும், கண்டேன் - தரிசித்தேன், எண்ணாது -

வேறொன்றையும் எண்ணாமல், இரவும் பகலும் - இரவிலும் பகலிலும், நான் - யான், அவையே எண்ணும் அது அல்லால் - அந்தத் திருவடிகளையே நினைப்பதல்லாது, யாக்கை - உடம்பை, மண்மேல் - மண்ணின்மீது, விடும் ஆறும் - கழித்தொழிக்கும் விதத்தையும், வந்து - வந்து, உன் கழற்கே புகும் ஆறும் - உன்னுடைய திருவடியில் சேரும் விதத்தையும், எண்ணக் கடவேனோ - நினைக்க நான் உரிமையுடையேனோ? உடையேன் எனின், அடிமை சால அழுகுடைத்து - எனது அடிமைத்தன்மை மிகவும் அழுகுடையது!

விளக்கம் : உடம்பை விட்டு உயிரைப் பிரித்தலும், உயிரைத் தன்னடியில் சேர்த்தலும் தலைவனது செயலாதவின், 'அதனைப் பற்றி நினைக்க அடிமைக்கு உரிமை இல்லை' என்பார், 'மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன் கழற்கே புகுமாறும் அண்ணா எண்ணக் கடவேனோ' என்றார். ஆதவின், இறைவனது திருவடியை எண்ணியிருத்தலே உயிர்கட்குக் கடன் என்பதாம்.

இதனால், உயிர்களது சுதந்தரமின்மை கூறப்பட்டது.

9

அழுகே புரிந்திட் டடிநாயேன் அரற்று கின்றேன் உடையானே
திகழா நின்ற திருமேனி காட்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
புகழே பெரிய பதம்னனக்குப் புராண நீதந் தருளாதே
குழகா கோல மறையோனே கோனே என்னைக் குழைத்தாயே.

பதப்பொருள் : புராண - பழமையானவனே, குழகா - அழுகனே, கோல மறையோனே - அந்தனைக் கோலம் உடையவனே, கோனே - இறைவனே, அழுகே புரிந்திட்டு - உன்னுடைய அழுகையே காண விரும்பி, அடி நாயேன் - உன் அடிமையாகிய நாய் போன்ற யான், அரற்றுகின்றேன் - அமுகின்றேன்; திகழா நின்ற திருமேனி காட்டி - விளங்குகின்ற உன்னுடைய திருமேனியைக் காட்டி, என்னைப் பணி கொண்டாய் - என்னையாளாகக் கொண்டாய்; புகழே பெரிய - புகழை மிக உடைய, பதம் - உன் திருவடிப் பேற்றினை, எனக்கு நீ தந்தருளாதே - எனக்கு நீ கொடுத்தருளாமல், என்னைக் குழைத்தாயே - என்னை வாடச் செய்தாயே! இது முறையோ!

விளக்கம் : 'யானுன் திருவடியைக் கண்டு இன்புற வேண்டுமென்று பெரிதும் விழைந்து வருந்துகின்றேன்' என்பார், 'அழகே புரிந்திட்டடி நாயேன் அரற்றுகின்றேன்' என்றார். ஆதலின், வீடுபேறு அளித்து விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று வேண்டியபடி. இப்பாடவில் இரண்டாம் மூன்றாம் அடிகளில் மூன்றாம் எழுத்து எதுகை வந்துள்ளது.

இதனால், இறைவன் திருவடியே அழியா இன்பம் தர வல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

34. உயிருண்ணிப் பத்து
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

இறைவன், உயிரை வேறு தோன்றாதபடி தனது வியாபகத்தில் அடக்கிக்கொண்ட நிலையைக் கூறும் பதிகமாதலின், இஃது உயிருண்ணிப்பத்து எனப் பெயர் பெற்றது. உண்ணி - உண்ணுதலைச் செய்யும் பொருள்; இறைவன்.

சிவானந்தம் மேலிடுதல்

அஃதாவது, பேரின்பம் பெருகுதல் என்பதாம். சீவத்தன்மை கெட்டபின் இந்நிலை உண்டாம் என்க.

கலி விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பைந்நாப்பட அரவேரல்குல் உமைபாக மதாய்னன்
மெய்ந்நாள்தொறும் பிரியாவினைக் கேடாவிடைப பாகா
செந்நாவலர் பரசும்புகழ்த் திருப்பெருந்துறை உறைவாய்
எந்நாட்களித் தெந்நாள்இறு மாக்கேன்இனி யானே.

பதப்பொருள் : பைந்நா - பசிய நாவினையுடைய, அரவு - பாம்பினது, படம் - படம் போன்ற, ஏர் அல்குல் - அழகிய அல்குலையுடைய, உமை - உமையம்மையினது, பாகமதாய் - பாகத்தையுடையவனாய், என் மெய் - என் உடம்பை, நாள்தொறும் - தினந்தொறும், பிரியா - விட்டு நீங்காது விளங்கி நிற்கின்ற, வினைக்கேடா - வினையை அறுப்பவனே, விடைப்பாகா - காளையூர்தியை உடையவனே, செந்நாவலர் - செம்மையான நாவன்மையுடையோர், பரசும் - துதிக்கும், புகழ் - புகழையுடைய, திருப்பெருந்துறை உறைவாய் - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே, யான் இனி - நான் இனிமேல், எந்நாள் களித்து - எந்நாளில் உன்னைக் கண்டு களித்து, எந்நாள் இறுமாக்கேன் - எந்நாளில் இறுமாந்திருப்பேன்?

வினக்கம் : இறைவன் உடலிடங்கொண்டவனாதவின், 'மெய்ந்நாள்தொறும் பிரியா வினைக்கேடா' என்றார். உயிர்க் குயிராய் நின்று உணர்த்துவதை இவ்வாறு கூறினார் என்க. இறுமாந்திருத்தலாவது, யான் பெற்ற பேறு வேறு யார் பெறுவார் என்று இறைவன் கருணையை வியந்து பாராட்டியிருத்தலை. 'இறுமாந்திருப்பன் கொலோ ஈசன் பல் கணத்து எண்ணப்பட்டு, சிறுமான் ஏந்திக் தன் சேவடிக்கீழ்ச் சென்றங்கு இறுமாந்திருப்பன்

கொலோ' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கையும் காண்க. இறைவன் அடியாருடன் சேர்ந்து இருக்கும் காலம் எனக்கு எப்போது வரும் என்று வேண்டியபடி.

இதனால், இறைவனது திருவடிப் பேரே கவலையைப் போக்க வல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

1

நானாரடி அணைவான்ஒரு நாய்க்குத்தவி சிட்டிங்
கணாருடல் புகுந்தான்உயிர் கலந்தான்உளம் பிரியான்
தேனார்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை உறைவான்
வானோர்களும் அறியாததோர் வளம்மாந்தனன் எனக்கே.

பதப்பொருள் : அடி அணைவான் - திருவடியைச் சேர்வதற்கு, நான் ஆர் - எனக்கு என்ன தகுதியுள்ளது? எனினும், தேன் ஆர் சடை முடியான் - வண்டு நிறைந்த சடையையுடையவனும், திருப்பெருந்துறை உறைவான் - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய இறைவன், ஒரு நாய்க்கு - நாய்

ஒன்றிற்கு, தவிச இட்டு - ஆசனம் கொடுத்தது போல எனக்கு அவன் திருவருளைக் கொடுத்து, இங்கு - இவ்விடத்தில், ஊன் ஆர் உடல் புகுந்தான் - தசை பொதிந்த உடம்பின்கண் புகுந்தான், உயிர் கலந்தான் - எனது உயிரில் கலந்தான், உளம் பரியான் - என் மனத்தினின்றும் பிரியமாட்டான்; இவ்வாற்றால், வானோர்களும் அறியாதது - தேவர்களும் அறிய முடியாததாகிய, ஓர் வளம் - ஒரு செல்வத்தை, எனக்கு ஈந்தனன் - எனக்கு அவன் தந்தருளினான்.

விளக்கம் : தமக்கு ஒரு தகுதியும் இல்லாமை குறித்து, 'நானார் அடி அணைவான்? என்றார். 'அணைவான்' என்பதில் வான் எதிர் கால வினையெச்ச விகுதி, அணைவதற்கு என்ற பொருளில் நின்றது. 'வளம் என்பது முத்திச் செல்வத்தைக் குறித்தது. திருப்பெருந்துறைப் பெருமான் தமக்கு அருள்செய்தது, தம் தகுதிபற்றியன்று; அவனது கருணையினாலேதான் என்றபடி.

இதனால், இறைவன இன்பம் தேவர்களாலும் பெறுதற்கு அரியது என்பது கூறப்பட்டது.

2

எனைநானென்ப தறியேன்பகல் இரவாவதும் அறியேன்
மனவாசகங் கடந்தான்னை மத்தோன்மத்த னாக்கிச்
சினமால்விடை உடையான்மன்னு திருப்பெருந்துறை உறையும்
பனவன்னைச் செய்தபடி றறியேன்பரஞ் சுடரே.

பதப்பொருள் : மனவாசகம் கடந்தான் - மனத்துக்கும் வாக்குக்கும் அப்பாற்பட்டவனும், சினமால் விடை உடையான் - கோபத்தையுடைய பெரிய இடத்தையுடையவனும், மன்னு - நிலை பெற்ற, திருப்பெருந்துறை உறையும் - திருப்பெருந்துறையில்

எழுந்தருளியிருக்கும், பனவன் - அந்தனும், பரஞ்சுடர் - மேலான சுடரானவனுமாகிய இறைவன், எனை - அடியேனை, மத்தோன்மத்தன் ஆக்கி - பெரும்பித்தனாக்கி, எனைச் செய்த படிறு அறியேன் - எனக்குச் செய்த வஞ்சனையை அறியேன்; எனை நான் என்பது அறியேன் - என்னை நான் என்று

உணர்வது அறியேன்; பகல் இரவு ஆவது அறியேன் - பகல் இரவு செல்வதையும் அறியேன்.

விளக்கம் : தம் நினைவின்றி இருத்தலையே 'எனைநாளென்ப தறியேன்' என்றார். இடைவிடாது இறை ஒளியில் பேரின்பம் துய்த் திருத்தலால் இரவு பகல் உணரப்படாமை அறிக. இதனையே,

'இராப்பக வற்ற இடத்தே இருந்து
பராக்கற ஆனந்தத் தேறல் பருகி'

என்றார் திருமூலர். உயிருண்ணப்பட்டமையால், இந்நிலை எய்திற்று என்க. இறைவன் ஆன்ம அறிவைக் கெடுத்து அருளுகின்றான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் வாக்கு மனத்துக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்பது கூறப்பட்டது.

3

வினைக்கேட்டும் உளரோபிறர் செல்லீர்விய னுலகில்
எனைத்தான்புகுந் தாண்டான்னை தென்பின்புரை உருக்கிப்
பினைத்தான்புகுந் தெல்லேபெருந் துறையில்உறை பெம்மான்
மனத்தான்கண்ணின் அகத்தான்மறு மாற்றத்திடை யானே.

பதப்பொருள் : எல்லே பெருந்துறையில் உறை பெம்மான் - பகவில் திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமான், எனை - அடியேனை, தான் - தானே, புகுந்து - எழுந்தருளி, ஆண்டான் - ஆண்டுகொண்டான்; எனது என்பின் புரை உருக்கி - என்னுடைய என்பினது உள்துளைகளையும் உருகச்செய்து, பினை புகுந்து - மேலும் வந்து, மனத்தான் - என் மனத்தினுள்ளானாயினான்; கண்ணின் அகத்தான் - கண்ணிலும் உள்ளானாயினான்; மறு மாற்றத்திடையான் - மற்றும் வாக்கினும் உள்ளானாயினான்; வியன் உலகில் - பரந்த உலகத்தில், வினைக்கேட்டும் - இவனைப் போல வினையைக் கெடுப்பவரும், பிறர் உளரோ - பிறர் இருக்கின் றார்களோ? சொல்லீர் - சொல்லுங்கள்.

விளக்கம் : இறைவன் என்பினை உருக்கி எளிமையாக ஆட்கொண்டதுமன்றி, மனத்திலும் கண்ணிலும் வாக்கிலும் கலந்து இருக்கிறான் என்பதாம். மனத்தகத்தான்

தலைமேலான் வாக்கினுள்ளான்' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கையும் காண்க, இறைவன் நேரே குருவாகி வந்து உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் கைக்கொண்டு ஆண்டமையின் 'வினைக்கேட்டார்ம் உள்ளேரா பிறர்'

என்றார். 'ஆரோருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்?' என்ற திருவெம்பாவைப்பகுதியையும் காண்க.

இதனால், இறைவன் வாக்கிலும் மனத்திலும் கலந்திருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

4

பற்றாங்கவை அற்றீர்பற்றும் பற்றாங்கது பற்றி
நற்றாங்கதி அடைவோமெனிற் கெடுவீர்ஷடி வம்மின்
தெற்றார்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை இறைசீர்
கற்றாங்கவன் கழல்பேணின ரொடுங்கூடுமின் கலந்தே.

பதப்பொருள் : பற்று அவை அற்றீர் - உலகப் பற்றுகளாகிய அவற்றை ஒழித்தவராய், பற்றும் - இறைவனைப் பற்றுகின்ற, பற்று - ஆதரவாகிய, அது - அதனை, பற்றி - பிடித்து, நற்று ஆம் கதி - நல்லதொரு பதவியினை, அடைவோம் எனில் - அடைய விரும்பினால், கெடுவீர் - அந்தோ! ஷடி வம்மின் - ஷடி வாருங்கள்; தெற்று ஆர் சடை முடியான் - பின்னலையுடைய சடையை யுடையவனும், மன்னு - நிலை பெற்ற, திருப்பெருந்துறை இறை - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனுமாகிய பெருமானது, சீர் - புகழை, கற்று ஆங்கு - கற்றவாரே, அவன் கழல் - அவனது திருவடியை, பேணினரொடும் - விரும்பினவராகிய அடியாரோடும், கலந்து கூடுமின் - கலந்து அடைவீர்களாக!

விளக்கம் : முதற்கண்ணுள்ள 'ஆங்கு' இரண்டும் அசைகள். உலகப்பற்றுகளை அறுத்து இறைவனது பற்றினையே பற்ற வேண்டும் என்பார், 'பற்றாங்கவை அற்றீர் பற்றும் பற்றாங்கது பற்றி' என்றார்.

'பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை; அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு'

என்ற நாயனார் மறைமொழியையும் காண்க. 'நன்று' என்பது 'நற்று' என வலித்தல் விகாரம் பெற்றது. 'அதற்கு வழி யாதெனின், அடியாரோடு கூடுவதேயாம்' என்பார், 'கழல் பேணினரொடுங் கூடுமின் கலந்தே' என்றார். அடியார் கூட்டம் இறைவன் திருவடியைச் சேர்ப்பிக்கும் என்பதாம்.

இதனால், அடியார் கூட்டம் உலகப்பற்றுகளைப் போக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

5

கடவின்திரை யதுபோல்வரு கலக்கம்மலம் அறுத்தென்
உடலும்என் துயிரும்புகுந் தொழியாவண்ணம் நிறைந்தான்
சுடருஞ்சுடர் மதிசூடிய திருப்பெருந்துறை உறையும்
படருஞ்சடை மகுடத்தெங்கள் பரன்தான்செய்த படிரே.

பதப்பொருள் : கடவின் திரை போல் வரு - கடவின் அலைகள் போல ஓயாது வருகின்ற, கலக்கம் - கலக்கத்தைச் செய்யும், மலம் அறுத்து - பாசங்களைத் தொலைத்து, என் உடலும் - என் உடம்பிலும், எனது உயிரும் - என் உயிரிலும், புகுந்து - நுழைந்து, ஒழியா வண்ணம் - ஓர் இடமும் எஞ்சி நில்லாதபடி, நிறைந்தான் - நிறைந்தனன்; இதுவே, சுடரும் சுடர்மதி சூடிய - ஒனிப்பரப்பும் கதிர்களையுடைய பிறையை அணிந்த. திருப்பெருந்துறை உறையும் - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்தருளும், படரும் சடை மகுடத்து - விரிந்த சடையாகிய முடியையுடைய, எங்கள் பரன் - எம் மேலோன், செய்த படிறு - செய்த கள்ளம்.

விளக்கம் : கடல் அலை போல ஓயாது துன்பத்தைச் செய்து கொண்டிருத்தலால், மலத்தை, 'திரை போல் வரும்' என்றார். மலத்தைக் களைந்து தூய்மை செய்து உடம்பிலும் உயிரிலும் இறைவன் கலந்தமையால் துன்பம் நீங்கிற்று என்க. ஆணவத்தோடு கலந்து இருந்தது போல இறைவனோடு கலந்திருக்க வேண்டும் என்பதாம். 'ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத் தானுவினோ டத்துவிதம் சாரும்நாள் எந்நாளோ' என்ற தாயுமானவர் வாக்கையும் காண்க. இறைவன் திருவடி ஞானம் பெற்ற பின்னர் அறியாமை நீங்கும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் ஊனாய் உயிராய்க் கலந்திருக்கிறான் என்பது கூறப்பட்டது.

வேண்டேன்புகழ் வேண்டேன்செல்வம்
 வேண்டேன்மண்ணும் விண்ணும்
 வேண்டேன்பிறப் பிறப்புச்சிவம்
 வேண்டார்தமை நாளும்
 தீண்டேன்சென்று சேர்ந்தேன்மன்னு
 திருப்பெருந்துறை இறைதாள்
 பூண்டேன்புறம் போகேன்இனிப்
 புறம்போகலொட் டேனே.

பதப்பொருள் : பிறப்பு இறப்பு வேண்டேன் - நான் பிறந்தும் இறந்தும் உழல்வதை விரும்பவில்லை; ஆகையால், புகழ் வேண்டேன் - புகழை விரும்பேன்; செல்வம் வேண்டேன் - பொருளை விரும்பேன்; மண்ணும் விண்ணும் வேண்டேன் - மண்ணுலக வாழ்க்கையும் விண்ணுலக வாழ்க்கையும் விரும்பேன்; சிவம் வேண்டார்தமை - சிவத்தை விரும்பாத புறத்தாரை, நாளும் தீண்டேன் - ஒரு நாளும் தொடமாட்டேன்; மன்னு - நிலைபெற்ற, திருப்பெருந்துறை இறைதாள் - திருப்பெருந்துறை இறைவனது திருவடியை, சென்று சேர்ந்தேன் - சென்று அடைந்தேன்; பூண்டேன்

- அதனையே அணிந்துகொண்டேன், இனிப் புறம் போகேன் - இனிமேல் அதனை விட்டு நீங்கேன்; புறம் போகல் ஓட்டேன் - என்னை விட்டு அது நீங்குவதற்கும் இசையமாட்டேன்.

விளக்கம் : புகழ் பெருமையைத் தருவதும், செல்வம் இன்பத்தைத் தருவதுமாய் இருப்பினும், முத்தியைத் தாராது பிறப்பையே தருமாதலின், அவற்றை வேண்டேன் என்றார். இனி, இறைவன் திருவடியே நிலையான இன்பத்தைத் தருவதாதலின், சேர்ந்தேன் மன்னு திருப்பெருந்துறை இறைதாள்' என்றார். இறைவன் திருவடி இன்பமே நிலையானது என்பதாம்.

இதனால், புகழ் செல்வம் முதலிய பற்றுகள் எல்லாம் பிறவிக்குக் காரணமாம் என்பது கூறப்பட்டது.

கோற்றேன்னனக் கென்கோகுரை கடல்வாய் அமு தென்கோ
 ஆற்றேன்னங்கள் அரனேஅரு மருந்தேன தரசே
 சேற்றார்வயல் புடைகுழ்தரு திருப்பெருந்துறை உறையும்
 நீற்றார்தரு திருமேனிநின் மலனேஉனை யானே.

பதப்பொருள் : எங்கள் அரனே - எங்கள் சிவபெருமானே, அருமருந்தே - அருமையான மருந்தே, எனது அரசே - எனக்கு அரசனே, சேற்று ஆர் - சேற்றினால் நிறைந்த, வயல் - நன்செய்கள், புடை சூழ்தரு - பக்கங்களில் சூழப்பெற்ற,
 திருப்பெருந்துறை உறையும் - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற, நீற்று ஆர்தரு - திருவெண்ணீற்றால் நிறைந்த, திருமேனி - திருமேனியையுடைய, நின்மலனே - நின்மலனே, உனை யான் - உன்னை அடியேன், எனக்குக் கோல் தேன் என்கோ - எனக்குக் கிடைத்த கொம்புத்தேன் என்பேனோ! குரைகடல்வாய் - ஒலிக்கின்ற பாற்கடலில் தோன்றிய, அமுது என்கோ - அமுதம் என்பேனோ, ஆற்றேன் - சொல்ல முடியாதவன் ஆயினேன்.

விளக்கம் : 'சூழ்தரு, ஆர்தரு' என்பன ஒருசொல் நீர்மையன. இறைவன் திருவடியனுபவம் மிகமிகச் சுவையுடையது என்பார், 'கோற்றேன்னனக் கென்கோகுரை கடல்வாய் அமு தென்கோ' என்றார், அடுத்து அவ்வனுபவம் எவ்வாறு இருந்தது என்று சொல்ல முடியாது என்பார், 'ஆற்றேன்' என்றார். இறையின்பம் அனுபவத்துக்கே உரியது என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் பேரின்பத்தை நல்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

8

எச்சம் அறி வேன்நான்னனக் கிருக்கின்றதை அறியேன்
 அச்சோனங்கள் அரனேஅரு மருந்தேன தமுதே
 செச்சைமலர் புரைமேனியன் திருப்பெருந்துறை உறைவான்
 நிச்சம்னன நெஞ்சில்மன்னி யானாகிநின் றானே.

பதப்பொருள் : எங்கள் அரசே - எங்கள் சிவபெருமானே, அருமருந்தே - அருமையான மருந்தானவனே, எனது அமுதே - என்னுடைய அமுதமானவனே, செச்சை மலர் புரை மேனியன் - வெட்சி மலரைப் போன்ற செம்மேனியையுடையவனாகியும், திருப்பெருந்துறை உறைவான் -

திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்றவனுமாகியும், நிச்சம் - நாடோறும், என் நெஞ்சில் மன்னி - என்னுடைய நெஞ்சத்தில் தங்கி, யான் ஆகி நின்றானே - நானேயாய்க் கலந்து நின்றவனே, நான் எச்சம் அறிவேன் - நான் எஞ்சிய பிறவற்றை அறிவேன், எனக்கு இருக்கின்றதை அறியேன் - எனக்கு இருக்கின்ற குறைபாட்டை அறியமாட்டேன்; அச்சோ - இது என்ன வியப்பு!

விளக்கம் : நித்தம் என்பது 'நிச்சம்' எனப் போலியாயிற்று. என் என்பது என என்று திரிந்தது. யானாகி நிற்றலாவது, ஆன்மாவில் அடங்கியிருந்த இறைவன் விளங்கித் தோன்றி ஆன்மாவைத் தன்னுள் அடக்கி நிற்றலாம். 'உலகியலிலும் ஆன்ம லாபத்திலும் பிறநூக்குள்ள குறைகளை மட்டும் அறிந்து எனக்கு இருக்கின்ற குறைகளை அறியவில்லை' என்பார், 'எச்சம் அறிவேன் எனக்கிருக்கின்றதை அறியேன்' என்றார். 'என் அறியாமை இருந்தவாறு என்னே!' என்று வருந்திக் கூறியபடியாம்.

இதனால், பிறர் குறையை அறிவது போலத் தம் குறையையும் அறிய வேண்டுவது என்பது கூறப்பட்டது.

9

வான்பாவிய உலகத்தவர் தவமேசைய அவமே
ஊன்பாவிய உடலைச்சுமந் தடவிமர மானேன்
தேன்பாய்மலர்க் கொன்றைமன்னு திருப்பெருந்துறை உறைவாய்
நான்பாவியன் ஆனால்உனை நல்காய்னன லாமே.

பதப்பொருள் : தேன் பாய் - தேன் பெருகுகின்ற, மலர் - மலர்களையுடைய, கொன்றை மன்னு - கொன்றை மலர்கள் நிறைந்து விளங்கும், திருப்பெருந்துறை உறையாய் - திருப் பெருந்துறையில் வீற்றிருப்பவனே, வான் பாவிய உலகத்தவர் - விண்ணிலே பொருந்திய உலகத்தவராகிய தேவர்களும், தவமே சைய - தவத்தையே செய்துகொண்டிருக்க, அவமே - வீணே, ஊன் பாவிய உடலை - தசை பொருந்திய உடம்பை, சுமந்து - தாங்கி,

அடவி மரம் ஆனேன் - காட்டில் உள்ள மரம் போல ஆகிவிட்டேன், நான் பாவியன் ஆனால் - நான் இவ்வாறு பாவியாகப் போய்விட்ட பின்பு, உணை நல்காய் எனல் ஆமே - உன்னை அருளாதவன் என்று கூறுதல் கூடுமோ!

விளக்கம் : தவமாவது, நெஞ்சில் மன்னியிருக்கும் இறைவனை அறிவதற்குச் செய்யும் முயற்சியாம். 'உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவதெல்லாம் உடம்பினுள் உத்தமனைக் காண' என்றார் 'ஓளவையார்.' அவ்வாறு செய்யாமையால் பயனற்றுக் கழிகின்றேன்' என்பார், 'அவமே ஊன் பாவிய உடலைச்சுமந் தடவிமர மானேன்' என்றார். காட்டில் உள்ள மரத்தின் காய்கணி ஒருவருக்கும் பயன்படா என்க. ஆமே, ஏகாரம் எதிர்மறை, தவத்தினை முயன்று உடம்பின் பயனைப் பெற வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், பக்குவம் வந்தவர்களுக்கே இறைவன் அருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

35, அச்சப் பத்து
(தில்லையில் அருளியது)

இறைவனது திருவருள் நெறிக்குப் புற்பானவற்றைக் கண்டு அஞ்சிப் பாடியது ஆதலால், அச்சப் பத்து எனப்பட்டது. 'தீயவை தீய பயத்தலால்' அச்சம் உண்டாயிற்று என்க.

ஆனந்தமுறுதல்

இஃது இன்பம் பெறுதல் என்னும் பொருளதாம். இறைவனது திருவருள் இறவா இன்பம் நல்கும் என்க.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

புற்றில்வாள் அரவும் அஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றைவார் சடைஎம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
மற்றும்ளர் தெய்வந் தன்னை உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்
கற்றிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

பதப்பொருள் : புற்றில் - புற்றிலேயுள்ள, வாள் அரவும் - கொடிய பாம்புக்கும்,
அஞ்சேன் - அஞ்சமாட்டேன்; பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன் - பொய்யர்களது
மெய் போன்ற சொற்களுக்கும் அஞ்சமாட்டேன்; கற்றை வார்சடை - திரட்சியான
நீண்ட சடையையுடைய, எம் அண்ணல் - எம் பெரியோனாகிய, கண்ணுதல் -
நெற்றிக்கண்ணையுடைய இறைவனது, பாதம் நண்ணி - திருவடியை அடைந்தும்,
மற்றும் ஓர் தெய்வம் தன்னை - வேறொரு தெய்வத்தை, உண்டு என நினைந்து -
இருப்பதாக எண்ணி, எம் பெம்மான் கற்றிலாதவரை - எம்பெருமானைப்
போற்றாதாரை, கண்டால் - காணின், அம்ம - ஜயோ, நாம் அஞ்சும் ஆறு - நாம்
அஞ்கின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

வினக்கம் : பொய்யர்தம் மெய் என்பது வஞ்சனையாம். அரவத்தையே
அணியாகப் பூண்டு, ஞானத்தையே கண்ணாகக் கொண்டு உள்ள இறைவன்
அடியார், புற்றில்வாழ் அரவத்தையும் பொய்யர்தம் மெய்யையும் கண்டு அஞ்ச
வேண்டுவதில்லை. ஆனால், இறைவனது திருவடியை அடைந்தும் பிற
தெய்வங்களை வழிபடுவாரைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டும் என்கின்றார். பெம்மானைக்
கற்றலாவது, பெருமானது நல்ல புகழைப் போற்றுதலாம். 'எம் பெம்மாற்கு
அற்றிலாதவரை' எனப் பிரித்து, எம் இறைவன்பொருட்டுப் பிற பற்றுகள் நீங்காதவரை
என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இதனால், சிவபெருமானுக்கு அடியவராயினார் பிற தெய்வங்களை வணங்குதல்
பொருந்துவது அன்று என்பது கூறப்பட்டது.

1

வெருவரேன் வேட்கை வந்தால் வினைக்கடல் கொளினும் அஞ்சேன்
இருவரால் மாறு காணா எம்பிரான் தம்பி ராணாந்
திருவுரு அன்றி மற்றோர் தேவர்எத் தேவர் என்ன
அருவரா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

பதப்பொருள் : வேட்கை வந்தால் வெருவரேன் - ஆசை மிகுந்து வந்தாலும் அஞ்ச மாட்டேன், வினைக்கடல் கொளினும் அஞ்சேன் - வினையாகிற கடல் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டாலும் அஞ்சமாட்டேன், இருவரால் மாறு காணா - பிரம விட்டுணுகளாகிய இருவராலும் மாறுபட்டுக் காண முடியாத, எம்பிரான் - எம் தலைவனாகிய, தம்பிரான் ஆம் - இறைவனது, திருவரு அன்றி - திருவடிவத்தையே கண்டு களிப்பதன்றி, மற்றோர் தேவர் - மற்றைய தேவர்களை, எத்தேவர் என்ன - என்ன தேவரென்று, அருவராதவரைக் கண்டால் - அருவருப்பும் கொள்ளாதவரைக் காணின், அம்ம - ஐயோ, நாம் அஞ்சும் ஆறு - நாம் அஞ்சுகின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

வினக்கம் : பறற்றான் பற்றினைப் பற்றும் அடியார்க்கு உலகப் பற்று அறும் ஆதலின், 'வேட்கை வந்தால் வெருவரேன்' என்றார். அவர்களுக்கு வினையாகிய கடலைக் கடத்தற்கு இறைவனாகிய தோணி உதவுமாதலின், 'வினைக்கடல் கொளினும் அஞ்சேன்' என்றார். அவ்வாறு உதவுகின்றவனாகிய சிவபெருமானைத் தவிர மற்றொரு தேவரைக் கண்டால் வெறுப்பு அடையாதவரைக் கண்டால் அஞ்ச வேண்டும் என்பார், 'தம்பிரானாந் திருவரு அன்றி மற்றோர் தேவர் எத்தேவர் என்ன அருவரா தவரைக் கண்டால் அம்ம நாம் அஞ்சுமாறு' என்றார்.

இதனால், சிவபெருமானையன்றி மற்றத் தேவரை வணங்குவதால் பிறவித்துன்பம் நீங்காது என்பது கூறப்பட்டது.

2

வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன் வளைக்கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன்
என்பெலாம் உருக நோக்கி அம்பலத் தாடு கின்ற
என்பொலா மணியை ஏத்தி இனிதருள் பருக மாட்டா
அன்பிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

பதப்பொருள் : வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன் - வலிமையான மாமிசம் பொருந்திய வேற்படைக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; வளைக்கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன் - வளையலை அணிந்த பெண்களுடைய கடைக்கண் பார்வைக்கும் அஞ்ச மாட்டேன், என்பு எலாம் உருக நோக்கி - எலும்புகளொல்லாம் உருகும்படியாகப் பார்த்து, அம்பலத்து ஆடுகின்ற - பொன்னம்பலத்தில் நடிக்கின்ற,

என் பொலாமணியை ஏத்தி - எனது துளையிடப்படாத மாணிக்கத்தைத் துதித்து, அருள் இனிது பருகமாட்டா - அவனது திருவருளை நன்கு நுகர மாட்டாத, அன்பு இலாதவரைக் கண்டால் - அன்பற்றவரைக் காணின், அம்ம - ஜேயா, நாம் அஞ்சும் ஆறு - நாம் அஞ்சுகின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

விளக்கம் : 'காலனைக் கடிந்து காமனை ஏரித்த பெருமானது அடியார்க்குக் கொடிய வேலும் மாதரது கூரிய பார்வையும் துன்பம் தரமாட்டா' என்பார், 'வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன், வளைக்கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன்' என்றார். 'ஆனால், அம்பலத்தாடும் பெருமானது இனிமையான பார்வையையும் அழகிய நடனத்தையும் கண்டு அன்புறாதவர்களைக் கண்டால் அஞ்ச வேண்டும்' என்பார், 'அம்பலத்தாடுகின்ற என் பொலா மணியை ஏத்தி இனிதருள் பருக மாட்டா அன்பிலாதவரைக் கண்டால் அம்ம நாம் அஞ்சமாறு' என்றார்.

இதனால், இறைவனது அருள் நடனத்தைக் கண்டு இன்புறுவதே மனிதப்பிறவியின் பயன் என்பது கூறப்பட்டது.

3

கினியனார் கிளவி அஞ்சேன் அவர்கிறி முறுவல் அஞ்சேன்
வெளியீநீ றாடும் மேனி வேதியின் பாதம் நன்னித்
துளியுலாம் கண்ண ராகித் தொழுதழு துள்ளம் நெக்கிங்
களியிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்ச மாரே.

பதப்பொருள் : கிளி அனார் - மொழியால் கிளி போன்ற மாதரது, கிளவி அஞ்சேன் - இனிய சொற்களுக்கு அஞ்ச மாட்டேன்; அவர் - அவரது, கிறி முறுவல் அஞ்சேன் - வஞ்சனையுடைய புன்சிரிப்புக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; வெளிய நீறு ஆடும் - வெண்மையான திருநீற்றல் மூழ்கிய, மேனி - திரு மேனியையுடைய, வேதியின் பாதம் நன்னி - அந்தனனது திருவடியை அடைந்து, துளி உலாம் கண்ணர் ஆகி - நீர்த்துளிகள் சிந்துகின்ற கண்களையுடையவராய், தொழுது அழுது - வணங்கி அழுது, உள்ளம் நெக்கு - உள்ளம் நெகிழ்ந்து, இங்கு - இவ்விடத்தில், அளி இலாதவரைக் கண்டால் - கனிதல் இல்லாதவரைக் காணின், அம்ம - ஜேயா, நாம் அஞ்சும் ஆறு - நாம் அஞ்சுகின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

வினாக்கம் : ஒரு வார்த்தையால் ஆட்கொள்ளும் சொல்லையும் குழிழ் சிரிப்பையும் உடையவனாகிய பெருமானைக் காணப் பெற்றவர், மாதரது அழகிய சொல்லுக்கும் வஞ்சனைச் சிரிப்புக்கும் அஞ்ச வேண்டுவது இல்லை. ஆனால், பெருமானது அருட் கோலத்தைக் கண்டு உருகாதவர்களைக் கண்டால் அஞ்ச வேண்டும் என்கின்றார். அருட்கோலமே கண்ணுக்கும் செவிக்கும் இன்பம் தருமாதவின், அதனைப் பருகி உள்ளாம் உருக வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், சிவபெருமானது அருட்கோலத்தைக் கண்டு உள்ளாம் உருக வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

4

பிணியெலாம் வரினும் அஞ்சேன் பிறப்பினோ டிறப்பும் அஞ்சேன் துணிநிலா அணியி னான்தன் தொழும்பரோ டழுந்தி அம்மால் திணிநிலம் பிளந்துங் காணாச் சேவடி பரவி வெண்ணீ றணிகிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்ச மாறே.

பதப்பொருள் : பிணி எலாம் - எல்லா வகையான நோய்களும், வரினும் - வந்தாலும், அஞ்சேன் - அஞ்ச மாட்டேன்; பிறப்பினோடு இறப்பும் அஞ்சேன் - பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; துணிநிலா அணியினான்றன் - துண்டப் பிறையை அணிகலனாகவுடைய சிவபெருமானது, தொழும்பரோடு அழுந்தி - தொண்டரோடு பொருந்தி, அம்மால் - அத்திருமால், திணி நலம் பிளந்தும் காணா - வலிமையான நிலத்தை அகழ்ந்தும் காணமாட்டாத, சேவடி பரவி - சிவந்த திருவடியைத் துதித்து, வெண்ணீறு அணிகிலாதவரை - திரு வெண்ணீறு அணியாதவரை, கண்டால் - காணின், அம்ம - ஜயோ, நாம் அஞ்சும் ஆறு - நாம் அஞ்சுகின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

வினாக்கம் : தீராத நோயைத் தீர்த்து அருள வல்ல பெருமானது அடியாரோடு கலந்து இருப்பார்க்கு, நோய் துன்பம் தாராது ஆதவின், 'பிணியெலாம் வரினும் அஞ்சேன்' என்றார். பிறப்பு இறப்பு இல்லாத இறைவனது திருவடியை அடைந்தார்க்குப் பிறப்பு இறப்பு இல்லையாதவின், 'பிறப்பினோ டிறப்பும் அஞ்சேன்' என்றார். ஆனால், பிறவிப் பிணிக்கு மருந்தாகிய பெருமானுக்கேயுரிய திருவெண்ணீற்றினையணிந்து மகிழாதவரைக் கண்டால் அஞ்ச வேண்டும் என்றார்.

'கங்காளன் பூசங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமற் பூசி மகிழ்வாரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளுக் காரும் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வாரே'

என்றார் திருமூலரும்.

இதனால், திருவருள் நெறியில் நிற்பவர்களுக்கும் திருவெண்ணீரு இன்றியமையாதது என்பது கூறப்பட்டது.

5

வாளூலாம் ஏரியும் அஞ்சேன் வரைபுரன் டிடினும் அஞ்சேன்
தோளூலாம் நீற்றன் ஏற்றன் சொற்பதம் கடந்த அப்பன்
தாளதா மரைகள் ஏத்தித் தடமலர் புனைந்து நையும்
ஆளாலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்ச மாறே.

பதப்பொருள் : வாள் உலாம் - ஒளி வீசுகின்ற, ஏரியும் அஞ்சேன் - நெருப்புக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; வரை - மலை,

புரண்டிடினும் அஞ்சேன் - தலைகீழாகப் பிறழ்ந்திட்டாலும் அஞ்சமாட்டேன்; தோள் உலாம் நீற்றன் - தோல்களில் விளங்குகின்ற திரு வெண்ணீற்றையுடையவனும், ஏற்றன் - காளையை ஊர்தியாக உடையவனும், சொல் பதம் கடந்த அப்பன் - சொல் அளவையைக் கடந்த அப்பனுமாகிய இறைவனது, தாள் தாமரைகள் - திருவடித் தாமரைகளை, ஏத்தி - துதித்து, தடமலர் புனைந்து - பெருமை பொருந்திய மலர்களைச் சாத்தி, நையும் - மனம் உருகுகின்ற, ஆள் அலாதவரைக் கண்டால் - அடிமைகள் அல்லாதவர்களைக் காணின், அம்ம - ஐயோ, நாம் அஞ்சும் ஆறு - நாம் அஞ்சுகின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

விளக்கம் : கையில் அனலேந்தி ஏரியாடுபவனும் என்றும் ஆழிவில்லாதவனுமாகிய பெருமானுக்கு ஆட்பட்ட அடியார்கள் நெருப்பிற்கும் உலகத்தின் ஆழிவிற்கும் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை என்பதாம். அத்தகைய இறைவனை மலர்தூவி வழிபடாதவர்களைக் கண்டால் அஞ்ச வேண்டும் என்பார்,

'தடமலர் புனைந்து நெயும் ஆளாதவரைக் கண்டால் அம்ம நாம் அஞ்சமாறு' என்றார்.

இதனால், சிவபெருமானை மலர் தூவி வழிபட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

தகைவிலாப் பழியும் அஞ்சேன் சாதலை முன்னம் அஞ்சேன் புகைமுகந் தெரிகை வீசிப் பொலிந்தஅம் பலத்துள் ஆடும் முகைநகைக் கொன்றை மாலை முன்னவன் பாதம் ஏத்தி அகம்நெகா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்ச மாறே.

பதப்பொருள் : தகைவு இலா - தவிர்க்க முடியாத, பழியும் அஞ்சேன் - பழிக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; சாதலை முன்னம் அஞ்சேன் - இறத்தலை முதலாவதாக அஞ்ச மாட்டேன்; புகைமுகந்த ஏரி - புகையைக் கொண்ட நெருப்பை, கை வீசி - கையிலே ஏந்தி வீசிக்கொண்டு, பொலிந்த - விளங்குகின்ற, அம்பலத்துள் ஆடும் - பொன்னம்பலத்தில் ஆடுகின்ற, முகை - அரும்பு, நகை - மலர்கின்ற, கொன்றை மாலை - கொன்றை மாலையை அணிந்த, முன்னவன் - முதல்வனது, பாதம் ஏத்தி - திருவடியைத் துதித்து, அகம் நெகாதவரைக் கண்டால் - மனம் நெகிழாதவரைக் காணின், அம்ம - ஜோ, நாம் அஞ்சும் ஆறு - நாம் அஞ்சுகின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

விளக்கம் : தம்மேல் பழி சொல்வோர், உன்மையை உணராதவராதவின், பொருட்படுத்த வேண்டுவதில்லை என்பார், 'தகைவிலாப் பழியும் அஞ்சேன்' என்றார். சாதல் என்பது உடம்பினின்றும் உயிர் பிரிதலாம். உடம்பினின்றும் உயிரைத் தனித்துக் காணும் தன்மையுடையோர் சாதலுக்கு அஞ்ச வேண்டுவதில்லையாதவின், 'சாதலை அஞ்சேன்' என்றார். எல்லா

வகையான அச்சங்களிலும் முதன்மையான அச்சம் சாவிற்கு அஞ்சும் அச்சமேயாதலால், அவ்வச்சந்தான் முதலில் எனக்கு நீங்கியது என்பார், 'முன்னம் அஞ்சேன்' என்றார்.

**'தன்னுயிர் தான் அறப் பெற்றானே ஏனைய
மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும்'**

என்ற நாயனார் வாக்கையும் காண்க. ஆனால், பழியைப் போக்கி இறவா நிலையையளித்து உதவுகின்ற பெருமானைத் தொழுது உள்ளம் உருகாதவரைக் காணின் நடுங்க வேண்டும் என்பார், 'முன்னவர் பாதம் ஏத்தி அகம் நெகாதவரைக் கண்டால் அம்ம நாம் அஞ்சமாறு' என்றார்.

இதனால், இறைவன் செய்த உதவியினை என்னி உருக வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

**தறிசெறி களிறும் அஞ்சேன் தழல்விழி உழுவை அஞ்சேன்
வெறிகமழ் சடையன் அப்பன் விண்ணவர் நண்ண மாட்டாச்
செறிதரு கழல்கள் ஏத்திச் சிறந்தினி திருக்க மாட்டா
அறிவிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்ச மாறே.**

பதப்பொருள் : தறிசெறி - கட்டுத்தறியிலே பொருந்தியிருக்கும், களிறும் அஞ்சேன் - ஆண் யானைக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; தழல் விழி - நெருப்புப் போன்ற கண்களையுடைய, உழுவை அஞ்சேன் - புலிக்கும் அஞ்சமாட்டேன்; வெறி கமழ் - மணம் வீசுகின்ற, சடையன் - சடையையுடையவனும், அப்பன் - தந்தையுமாகிய இறைவனது, விண்ணவர் நண்ணமாட்டா - தேவர்களாலும் அடைய முடியாத, செறிதரு - நெருங்கிய, கழல்கள் ஏத்தி - கழலனிந்த திருவடிகளைத் துதித்து, சிறந்து - சிறப்புற்று, இனிது இருக்க மாட்டா - இன்பமாக இருக்க மாட்டாத, அறிவிலாதவரைக் கண்டால் - அறிவிலிகளைக் காணின், அம்ம - ஜீயோ, நாம் அஞ்சம் ஆறு - நாம் அஞ்சகின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

விளக்கம் : மலையே வந்து வீழினும் நிலையினின்று கலங்காத உள்ளம் உடைய அடியவர்களைக் கொலை யானை முதலிய கொடிய விலங்குகள் வணங்கிச் செல்லுமாதலின், 'தறி செறு களிறும் அஞ்சேன்; தழல் விழி உழுவை அஞ்சேன்' என்றார். அமணர்களால் ஏவப்பட்ட மதயானை திருநாவுக்கரசரை வலம் வந்து வணங்கிச் சென்றதைக் காண்க. ஆனால், அஞ்சத் தக்கவர் யார் எனின்,

அம்பலத்தாடுவான் மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்கி இன்புறும் தன்மை இல்லாத அறிவிலிகளோயாவர் என்க.

இதனால், சிவபெருமானை ஏத்தி வழிபடுவதே அறிவுடைமையாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

மஞ்சலாம் உருமும் அஞ்சேன் மன்னரோ டுறவும் அஞ்சேன்
நஞ்சமே அமுதம் ஆக்கும் நம்பிரான் எம்பி ராணாய்ச்
செஞ்செவே ஆண்டு கொண்டான் திருமுண்டம் தீட்ட மாட்டா
தஞ்சவார் அவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்ச மாட்டே.

பதப்பொருள் : மஞ்ச உலாம் - மேகத்தில் உலாவுகின்ற, உருமும் அஞ்சேன் - இடிக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; மன்னரோடு உறவும் அஞ்சேன் - அரசரது நட்புக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; நஞ்சமே - விடத்தையே, அமுதம் ஆக்கும் - ஆமுதமாக ஏற்றுக்கொண்ட, நம்பிரான் - இறைவனானவன், எம்பிரான் ஆய் - எம் தலைவனாகி, செஞ்செவே ஆண்டுக்கொண்டான்; செம்மையாகவே எம்மை ஆட்கொண்டான்; அவனது, திரு - செல்வமாகிய திருவெண்ணீற்றை, முண்டம் தீட்டமாட்டாது - தமது நெற்றியில் பூச மாட்டாமல், அஞ்சவார் அவரைக் கண்டால் - அஞ்சவோராகிய அவரைக் காணின், அம்ம - ஜயோ, நாம் அஞ்சம் ஆறு - நாம் அஞ்சகின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

விளக்கம் : ஓசை ஓலியெல்லாம் ஆகிய இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அடியாரை இடியோசை என்ன செய்ய முடியும்? ஒன்றும் செய்ய முடியாதாதவின், 'மஞ்சலாம் உருகும் அஞ்சேன்' என்றார். அவ்வடியார்களுக்கு மன்னனது தொடர்பினால் வரும் துன்பமும் ஒன்றும் இல்லையாதவின், 'மன்னரோடுறவும் அஞ்சேன்' என்றார். பல்லவ மன்னனோடு கொண்டிருந்த உறவை நீக்கிக்கொண்டபின், அவன் செய்த பல கொடுமைகளும் திருநாவுக்கரசரை ஒன்றும் செய்ய முடியாமை அறிக. ஆனால், இத்துணை உதவியும் பெற்று, அவனுக்குரிய திருநீற்றை அணியக் கூகவாரைக் காணின் அஞ்ச வேண்டும் என்றார். இவர்கள் செய்ந்நன்றி கொன்றோராதவின் என்க.

இதனால், திருநீற்றை வெறுப்பவர்களுடன் இணங்கலாகாது என்பது கூறப்பட்டது.

9

கோணிலா வாளி அஞ்சேன் கூற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன்
நீணிலா அணியினானை நினைந்துநைந் துருகி நெக்கு
வாணிலாம் கண்கள் சோரா வாழ்த்திநின் ரேத்த மாட்டா
ஆனலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்ச மாரே.

பதப்பொருள் : கோள் நிலா - கொலைத் தன்மை தங்கிய, வாளி அஞ்சேன் - அம்புக்கு அஞ்ச மாட்டேன்; கூற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன் - இயமானது கோபத்துக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; நீள்நிலா - நீண்ட பிறையாகிய, அணியினானை - அணிகலத்தையுடைய சிவபெருமானை, நினைந்து - எண்ணி, நைந்து உருகி - கசிந்து உருகி, நெக்கு

- நெகிழ்ந்து, வாள் நிலாம் - ஓளி பொருந்திய, கண்கள் - விழிகளில், சோர - ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக, வாழ்த்தி நின்று - துதித்து நின்று, ஏத்த மாட்டா - புகழ் மாட்டாத, ஆண் அலாதவரைக் கண்டால் - ஆண்மையுடையரல்லாரைக் காணின், அம்ம - ஜேயா, நாம் அஞ்சும் ஆறு - நாம் அஞ்சகின்ற வகை சொல்லும் அளவன்று.

விளக்கம் : இறைவனே உடலிடங்கொண்டிருத்தவின், கொடுமையான வாள் அதனுள் ஊடுருவிச் செல்ல முடியாது என்பார், 'கோணிலா வாளி அஞ்சேன்' என்றார். நோற்றவில் தலைப்பட்டார்க்குக் கூற்றம் குதித்தலும் கை கூடுமாதவின், 'கூற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன்' என்றார். ஆனால், இறைவனது திருவடிவத்தை நினைந்து பேரின்பத்தில் தினைத்திராதவரைக் காணின் அஞ்ச வேண்டும் என்றார்.

இதனால், இறைவனைத் தியானம் செய்து ஆனந்தத்தில் அழுந்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

36, திருப்பாண்டிப் பதிகம்
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

இறைவனைப் பாண்டி நாட்டுத் தலைவனாக வைத்துப் பாடி அருளுதலின் திருப்பாண்டிப்பதிகம் எனப்பட்டது. இதனுள் இறைவன் குதிரை மேல் வந்து அருள் செய்தமை கூறப்படுகின்றது.

சிவானந்த விளைவு

அஃதாவது, சுகப்பேறு. இப்பேறு இறைவன் திருவிளையாட்டை என்னி மகிழ்வதால் உண்டாவதாம்.

கட்டளைக்கலித்துறை

திருச்சிற்றம்பலம்

பருவரை மங்கைதன் பங்கரைப் பாண்டியற் காரமுதாம்
ஒருவரை ஒன்று மிலாத வரைக்கழற் போதிறைஞ்சித்
தெரிவர நின்றுருக் கிப்பரி மேற்கொண்ட சேவகனார்
ஒருவரை யன்றி உருவறி யாதென்றன் உள்ளமதே.

பதப்பொருள் : பரு - பருமையான, வரை - மலையரசனது, மங்கை - பெண்ணாகிய உமையம்மையின், பங்கரை - பாகரும், பாண்டியற்கு - பாண்டிய மன்னனுக்கு, ஆர் அமது ஆம் ஒருவரை - அருமையான அமுதமாகிய ஒருவரும், ஒன்றும் இலாதவரை - பற்று ஒன்றும் இல்லாதவரும், கழல் போது இறைஞ்சி - தமது திருவடித் தாமரை மலரை வணங்கி, தெளிவர நின்று - கண்டு மகிழும்படி வெளிப்பட்டு நின்று, உருக்கி - மனத்தை உருக்கி, பரிமேல் கொண்ட சேவகனார் - குதிரையின் மேல் வந்த வீரருமாகிய சிவபெருமான், ஒருவரை அன்றி - ஒருவரையல்லாமல், என்தன் உள்ளம் - என் மனமானது, உரு அறியாது - பிற தெய்வங்களின் வடிவத்தை அறியாது.

விளக்கம் : 'இறைஞ்சித் தெரிவர' என்றது, வணங்குவதற்கேற்ப வெளிப்பட்டு நின்று என்றபடி. குதிரைச் சேவகனாய் வந்து தமக்கு உதவினமையை நினைந்து

உருகிக் கூறுவார், 'பரிமேற்கொண்ட சேவகனார் ஒருவரையன்றி உருவறியாதென்றன் உள்ளாமதோ' என்றார்.

இதனால், இறைவனது உருவத்தை இடைவிடாது நினைத்தல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

சதுரை மறந்தறி மால்கொள்வர்
சார்ந்தவர் சாற்றிச்சொன்னோம்
கதிரை மறைத்தன்ன சோதி
கழுக்கடை கைப்பிடித்துக்
குதிரையின் மேல்வந்து கூடிடு
மேற்குடி கேடுகண்ணர்
மதுரையர் மன்னன் மறுபிறப்
போட மறித்திடுமே.

பதப்பொருள் : கதிரை மறைத்தன்ன சோதி - சூரியனையும் மறைக்கத்தக்க பேரொளி வடிவினாகிய இறைவன், கழுக்கடை கைப்பிடித்து - சூலத்தைக் கையில் ஏந்தி, குதிரையின்மேல் வந்து கூடிடுமேல் - குதிரையின்மேல் வந்து சேர்வானாயின், சார்ந்தவர் - அதனைக் காணச் சென்றவர், சதுரை மறந்து - தம் பெருமையை மறந்து, அறிமால் கொள்வர் - ஞானப்பித்தை அடைவார்; ஏனெனில், மதுரையர் மன்னன் - மதுரையில் உள்ளவர்க்கு அரசனாகிய பாண்டியனது, மறுபிறப்பு ஓட - மறு பிறப்பு நீங்கும்படி, மறித்திடும் - இவ்வாறு வந்துதான் தடுத்தாட்கொண்டான்; ஆகவே, குடிகேடு - அவன் குதிரைமேல் வருகின்ற காட்சியைச் சென்று காண்பது நம் குடிகெடுவதற்கு ஏதுவாகும், சாற்றிச் சொன்னோம் - பறையறைந்தாற்போலக் கூறினோம்; அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

விளக்கம் : கண்ணர் - முன்னிலை அசை. 'இறைவனது பவனியைச் சேவித்த பெண்கள் காதல் வயப்பட்டுத் தம்மை மறந்து இருப்பார்கள். ஆதலின், அவர்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள்.' என்று தாயர் முதலியோர்க்கு அறிவிக்கின்ற அகப்பொருள் வகையில் இறைவனது பெருமையை எடுத்துக் கூறினார். இதன் உண்மைப் பொருள் ஊன்றி உணரத்தக்கது. சதுரை மறத்தலாவது, ஆன்ம அறிவு

கெடுதல். அறிமால் கொள்ளுதலாவது, பதி அறிவு மிகுதல். சார்ந்தாரது பிறவியைப் போக்கப் படைகொண்டு வந்தான் என்பார், 'கழுக்கடை கைப் பிடித்துக் குதிரையின்மேல் வந்து' என்றார். குடிகேடு என்றது, பாசக் கூட்டம் அழிதலை. இறைவன், அடிகள் வாயிலாகப் பாண்டியனுக்கு மீண்டு வாரா வழியருள் புரிந்தான் ஆதவின், 'மறுபிறப்போட மறித்திடுமே' என்றார். பாண்டியனுக்கு முத்தியளித்தது. அடிகள் அவனுக்குக் குதிரை வாங்கக் கொண்டு சென்ற பொன்னைத் தனக்கும் தன் அடியார்களுக்குமாகச் செய்து அருள் புரிந்த செயலாகும்.

இதனால், மறு பிறப்பை அறுத்து ஆட்கொள்பவன் இறைவனே என்பது கூறப்பட்டது.

2

நீரின்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக்
குளிக்கின்ற நெஞ்சங்கொண்டூர்
பாரின்ப வெள்ளங் கொளப்பரி
மேற்கொண்ட பாண்டியனார்
ஓரின்ப வெள்ளத் துருக்கொண்டு
தொண்டரை உள்ளங்கொண்டார்
பேரின்ப வெள்ளத்துட் பெய்கழ
லேசென்று பேணுமினே.

பதப்பொருள் : நீர் இன்ப வெள்ளத்துள் - நீர் ஏழுத்துப் போன்று அழிந்து போகிற இன்ப வெள்ளத்துள், நீந்திக் குளிக்கின்ற - நீந்தித் திளைக்கின்ற, நெஞ்சம் கொண்டூர் - மனத்தையுடையீர், பார் இன்ப வெள்ளம் கொள - உலகோர் இன்பவெள்ளத்தில் மூழ்கும்படி, பரிமேற் கொண்ட பாண்டியனார் - குதிரையின்மேல் ஏறி வந்த பாண்டிய மன்னராகிய சிவபெருமான், ஓர் - ஒப்பற்ற, இன்ப வெள்ளத்து உருக் கொண்டு - இன்ப வெள்ளமாய்த் தோன்றி, தொண்டரை - அடியாரது, உள்ளம் கொண்டார் - மனத்தைக் கவர்ந்தார்; பேரின்ப வெள்ளத்துள் சென்று - அப்பேரின்பப் பெருக்கினுள் சென்றடைந்து, பெய்கழலே பேணுமின் - அவரது வீரக்கழலணிந்த திருவடியையே வழிபடுவீராக.

விளக்கம் : நீர்மேல் எழுதிய எழுத்துப் போன்று உலக இன்பமானது தோன்றியவுடனே அழியுமாதலின், அதனை, 'நீரின்ப வெள்ளம்' என்றார். 'ஓரின்ப வெள்ளம்' என்றது வைகைப் பெருக்கினையாம். அங்கு மண் சுமக்கும் கூலியாளைய் உருவம் கொண்டு அனைவரையும் வியக்கச் செய்ததை, 'உருக்கொண்டு தொண்டரை உள்ளங்கொண்டார்' என்றார். இது அடிகளின் வரலாற்றை ஒட்டியது என்க.

இதனால், நிலையில்லா உலக இன்பத்தில் திளைக்காது, நிலையான பேரின்பத்தில் திளைக்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர்
 செல்லன்மின் தென்னன் நன்னாட்
 டிறைவன் கிளர்கின்ற காலம்இக்
 காலம்எக் காலத்துள்ளூம்
 அறிவொண் கதிர்வாள் உறைகழித்
 தானந்த மாக்கடவி
 எறியும் பிறப்பை எதிர்ந்தார்
 புரள இருநிலத்தே.

பதப்பொருள் : நல்லவர் - நல்லவராயுள்ளவர், செறியும் பிறவிக்கு - அடர்ந்து வருகின்ற பிறப்புக்கு, செல்லன்மின் -

செல்லாதீர்; எக்காலத்துள்ளூம் - எல்லாக் காலத்தையும்விட, தென்னன் - பாண்டியனது, நல்நாட்டு இறைவன் - நன்மை மிகுந்த நாட்டுக்கு இறைவனாகிய சிவபெருமான், கிளர்கின்ற காலம் - விளங்கியருளுகின்ற காலம், இக்காலம் - இந்தக் காலமேயாகும்; அறிவு ஒன் கதிர் வாள் - ஞானமாகிய ஒளிக்கதிரை வீசுகின்ற வாளை, உறை கழித்து - உறையினின்றும் எடுத்து, ஆனந்த மாக்கடவி - ஆனந்தமாகிய குதிரையைச் செலுத்தி, இருநிலத்தே - பரந்த உலகத்திலே, எதிர்ந்தார் பிறப்பை - எதிர்ப்பட்டவரது பிறவியாகிய மரத்தை, புரள எறியும் - புரண்டு விழும்படி எறிவான்; அவன் முன் செல்லுங்கள்.

வினாக்கம் : பிறவி ஓயாது வருதலின், 'செறியும் பிறவி' என்றார். அறிவை 'வாள்' என்றதற்கேற்பப் 'பிறப்பு' மரம் என்று விரித்துக்கொள்ளப்பட்டது. இறைவன் ஞானவாள் ஏந்தி ஆனந்தமாகிய குதிரையின்மேல் ஏறி வந்து பிறவியாகிய மரத்தை வெட்டி வீழ்த்துகிறான் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனது ஞானத்தைப் பெற்றுப் பிறவியை நீக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

4

காலமுண் டாகவே காதல்செய்
 துய்ம்மின் கருதரிய
 ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
 வானவர் நன்னரிய
 ஆலமுண் டான்னங்கள் பாண்டிப்
 பிரான்தன் அடியவர்க்கு
 மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
 றான்வந்து முந்துமினே.

பதப்பொருள் : கருது அரிய - நினைத்தற்கு அருமையான, ஞாலம் உண்டானோடு - உலகத்தை உண்ட திருமாலோடு, நான்முகன் - பிரமன், வானவர் - மற்றைய தேவர்களும், நன் அரிய - அடைவதற்கு அருமையான, ஆலம் உண்டான் - நஞ்சத்தை அழுதாகக் கொண்டவனாகிய, எங்கள் பாண்டிப் பிரான் - எங்கள் பாண்டிப்பெருமானாகிய இறைவன், தன் அடியவர்க்கு - தன் அடியவர்களுக்கு, மூல பண்டாரம் வழங்குகின்றான் - தனது முதற்கருவுலத்தைத் திறந்து அள்ளி வழங்குகின்றான்; அதனைப் பெறுதற்கு, வந்து முந்துமின் - விரைவாக வந்து முந்திக் கொள்ளுங்கள்; காலம் உண்டாகவே - முன்னதாகவே, காதல் செய்து - அவனிடத்தில் அன்பு செய்து, உய்மின் - பிழையுங்கள்.

வினாக்கம் : இறைவனிடத்து அன்பு செய்து வாழ்வதே மானிடப் பிறவியின் பயனாதலின், 'காதல் செய்துய்ம்மின்' என்றார். அதனை நீண்ட நாள் செய்தற்கு இளமையிலே தொடங்க வேண்டும் என்பதற்கு, 'காலம் உண்டாகவே' என்றார். பிரளை காலத்தில்

திருமால் மண்ணுலகத்தை உண்டு படைப்புக் காலத்தில் மீனவும் உமிழ்கின்றார் ஆதலின், திருமாலை ஞாலமுண்டான் என்றார். தாம் பெற்ற இன்பத்தை இவ்வையகத்தாரும் பெற வேண்டும் என்று விரும்புவார், 'மூல பண்டாரம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினே' என்றார் 'மூலக் கருவூலம் - திருவருள்; அதில் உள்ள நிதி, முத்தி இன்பம் என்பதாம்.

இதனால், இப்பிறப்பு உள்ள போதே முத்தி இன்பத்தைப் பெற வேண்டும் கூறப்பட்டது.

5

ஈண்டிய மாயா இருள்கெட
எப்பொரு ஞம்விளங்கத்
தூண்டிய சோதியை மீனவ
னுஞ்சொல்ல வல்லனல்லன்
வேண்டிய போதே விலக்கிலை
வாய்தல் விரும்புமின்தாள்
பாண்டிய னார் அருள் செய்கின்ற
முத்திப் பரிசிதுவே.

பதப்பொருள் : ஈண்டிய - நெருங்கிய, மாயா இருள் கெட - கெடாத அறியாமையாகிய இருள் விலகவும், எப்பொருஞம் விளங்க - எல்லாப் பொருள்களும் தெளிவாக விளங்கவும், தூண்டிய சோதியை - அருளிய சோதிப்பிழம்பினை, மீனவனும் - பாண்டிய மன்னனும், சொல்ல வல்லன் அல்லன் - சொல்லக்கூடிய திறமையுடையவன் அல்லன்; ஆயினும், வேண்டிய போது - விருப்பம் கொண்ட பொழுது, விலக்கு இலை - அவனை அடையத் தடை இல்லை; ஆகையால், தாள் வாய்தல் விரும்புமின் - அவன் திருவடியைப் பெறுதலை விரும்புங்கள்; பாண்டியனார் அருள் செய்கின்ற - சோமசுந்தரப் பாண்டியனாராகிய இறைவர் அருள் செய்கின்ற, முத்திப்பரிசு இதுவே - முத்தியின் தன்மை இதுவேயாகும்.

விளக்கம் : அறியாமையாகிய இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தமையால் பரிமேலழகியராகவும், வந்தியாளாகவும் வந்த போது 'இவன் இறைவன்' என்று உனர்

முடியாமல் இருந்தான் பாண்டிய மன்னன் என்பார், 'மீனவனுஞ் சொல்ல வல்லனல்லன்' என்றார். 'இறைவனை அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றி விடுமாயின் அடையத் தடை இல்லை' என்பார், 'வேண்டிய போது விலக்கு இலை' என்றும், ஆகவே, வேறு பொருள்களை விரும்பாது, அவன் திருவடிகளையே விரும்ப வேண்டும் என்பார், 'தாள் வாய்தல் விரும்புமின்' என்றும், 'வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈபவன் இறைவன்' என்பார், 'பாண்டியனார் அருள் செய்கின்ற முத்திப் பரிசு இது' என்றும் கூறினார். 'அருள் செய்கின்ற முத்தி' என்பது, முத்தி அருள் செய்கின்ற பரிசு என்னும் கருத்துடையதாகும்.

இதனால், இறைவன் முத்திப் பரிசினை வழங்கும் வள்ளல் என்பது கூறப்பட்டது.

6

மாய வனப்பரி மேல்கொண்டு
மற்றவர் கைக்கொள்ளும்
போயறும் இப்பிறப் பென்னும்
பகைகள் புகுந்தவருக்
காய அரும்பெருஞ் சீருடைத்
தன்னரு ளேயருளுஞ்
சேய நெடுங்கொடைத் தென்னவன்
சேவடி சேர்மின்களே.

பதப்பொருள் : மாய வனப்பரிமேல் கொண்டு - தான் மாயமாகிய அழகிய குதிரையின்மேல் வர, அதனை அறியாது, மற்றவர் கைக்கொள்ளும் - பிறர் எல்லாரும் அதனை உண்மை என்றே ஏற்றுக்கொண்டவுடன், இப்பிறப்பு என்னும் பகைகள் போய் அறும் - இப்பிறவியாகிய பகைகள் அற்று ஓழியாநின்றன; ஆகவே, புகுந்தவருக்கு - தன்னைச் சரணாக அடைந்தவருக்கு, ஆய - பொருந்திய, அரு - அருமையான, பெருஞ்சீர் உடை - பெரிய சிறப்பையுடைய, தன் அருளே அருளும் - தனது திருவருளையே அவன் கொடுத்தருளுவான் என்பது தெளிவாகியது; ஆதலின், சேய நெடுங்கொடை - செம்மையாகிய பெரிய கொடையையுடைய, தென்னவன் - தென்னாடுடைய அச்சிவபிரானது, சேவடி - திருவடியையே, சேர்மின்கள் - புகலிடமாக அடையுங்கள்.

விளக்கம் : அடிகள்பொருட்டு இறைவன் கொண்டுவந்த பரி நரியோதவின், 'மாய வனப்பரி' என்றார். 'மற்றவர்' என்றது. பாண்டியன் முதலான அனைவரையும் குறித்தது. சிவபிரான், நரியைப் பரியாக்கித் திருவிளையாடல் செய்து, அடிகளது பிறவியையும், பாண்டியனது பிறவியையும் அறுத்தருளினான் என்றபடி. இடைவிடாது பேரின்பம் அனுபவித்தற்குப் பிறவி தடையாகவுள்ளமையின், பிறவியைப் பகை என்றார். 'வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை' என்ற நாயனார் வாக்கும் இவ்வுண்மையினைத் தெளிவுபடுத்தும். பிறவியாகிய துன்பத்தினின்றும் எடுத்துத் திருவருளாகிய இன்பத்தில் தினைக்கச் செய்வானாதவின், 'தென்னவன் சேவடி சேர்மின்கள்' என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.

இதனால், துன்ப நீக்கத்தையும் இன்ப ஆக்கத்தையும் தருபவன் இறைவன் என்பது கூறப்பட்டது.

7

அழிவின்றி நின்றதொர் ஆனந்த
வெள்ளத் திடையமுத்திக்
கழிவில் கருணையைக் காட்டிக்
கடிய வினையகற்றிப்
பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்
பாண்டிப் பெரும்பதமே
முழுதுல குந்தரு வான்கொடை
யேசென்று முந்துமினே.

பதப்பொருள் : அழிவு இன்றி நின்றது - அழிவில்லாமல் நிலை பெற்றிருந்ததாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, ஆனந்த வெள்ளத்திடை - பேரின்ப வெள்ளத்தில், அழுத்தி - தினைக்கச் செய்து, கழிவு இல் கருணையைக் காட்டி - நீங்காத அருளைப் புரிந்து, கடிய வினை அகற்றி - கொடுமையான இருவினைகளைப் போக்கி, பழமலம் பற்றறுத்து - பழமையாகிய ஆணவமலத்தை முழுதும் நீக்கி, ஆண்டவன் - ஆட்கொண்ட பாண்டி நாட்டுப் பெருமான், பாண்டிப் பெரும்பதமே - பாண்டிநாட்டு ஆட்சியாகிய பெரிய பதவியை மட்டுமோ, முழுது உலகும் தருவான் - உலகம்

முழுமையும் தந்தருளுவான்; ஆதவின், கொடையே - அதனது பரிசிலைப் பெறுவதற்கே, சென்று முந்துமின் - சென்று முந்துங்கள்.

விளக்கம் : இறைவன் திருவடி இன்பம் நிலையானது ஆதவின், 'ஆழிவின்றி நின்றதோர் ஆனந்தம்' என்றார். 'பாண்டிப் பெரும்பதம்' என்றது, பாண்டி நாட்டை அரசாளும் உரிமையை. அதனை எடுத்துக் கூறியது, சிவபெருமானைப் பாண்டி நாட்டுக்கு இறைவனாகக் கூறிவரும் முறைபற்றி. 'முழுதுலகும்' என்றது எல்லா அண்டங்களையுமாம். இறைவனது வள்ளன்மைக்கு எல்லையின்று என்க.

இதனால், இறைவன் முத்தி இன்பத்தையேயன்றி, இம்மை மறுமை இன்பங்களையும் அருளுபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

8

விரவிய தீவினை மேலைப்
பிறப்புமுந் நீர்கடக்கப்
பரவிய அன்பரை என்புருக்
கும்பரமாம் பாண்டியனார்
புரவியின் மேல்வரப் புந்திகொ
ளப்பட்ட பூங்கொடியார்
மரவியன் மேற்கொண்டு தம்மையுந்
தாம் அறி யார்மறந்தே.

பதப்பொருள் : விரவிய - கலந்த, தீவினை - கொடிய வினைகளால் வினையும், மேலைப்பிறப்பு - இனிவரும் பிறவியாகிய, முந்நீர் கடக்க - கடலைக் கடப்பதற்காக, பரவிய - வழிபட்ட,

அன்பரை - அடியார்களை, என்பு உருக்கும் - எலும்பையும் உருகச் செய்கின்ற, பாரம்பாண்டியனார் - மேலான பாண்டிப்பிரானா ராகிய இறைவர், புரவியின் மேல்வர - குதிரையின்மேல் எழுந்தருளி வர, அதனைக் கண்டு அக்காட்சியால், புந்தி கொளப்பட்ட - மனம் கவரப்பட்ட, பூங்கொடியார் - பூங்கொடி போன்ற பெண்டிர், மரம் இயல் மேல் கொண்டு - மரத்தின் தன்மையை அடைந்து, மறந்து - எல்லாவற்றையும் மறந்து, தம்மையும் தாம் அறியார் - தம்மையும் தாம் அறியாராயினார்.

வினாக்கம் : தீவினை என்றது இருவினையையுமாதவின், 'விரவிய தீவினை' என்றார். இரண்டுமே பிறவிக்குக் காரணம் என்க. 'பூங்கொடியார் மர இயல் மேற்கொண்டு' என்றதில் கொடி களெல்லாம் மரங்களாய்விட்டன என்ற நயத்தினைக் காண்க. உணர்ச்சியற்றோரைக் 'கட்டை போன்றோர்' என்று உலகவர் கூறுவதையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க. இஃது அகப்பொருள் முறையில் வைத்து இறைவனைக் கண்ட பொழுது பக்குவம் வாய்ந்த அன்பர்கள், தந்போதத்தை இழந்து சிவபோதம் மேலிட்டு நிற்றலைக் குறித்தபடியாம்.

இதனால், இறைவன் அன்பருக்கு இன்பம் நல்குவான் என்பது கூறப்பட்டது.

9

கூற்றைவன் றாங்கைவர் கோக்களை
யும்வென் றிருந்தழகாய்
வீற்றிருந் தான்பெருந் தேவியும்
தானும்ஓர் மீனவன்பால்
ஏற்றுவந் தாருயி ருண்ட
திறல்ஓற்றைச் சேவகனே
தேற்றமி லாதவர் சேவடி
சிக்கெனச் சேர்மின்களே.

பதப்பொருள் : கூற்றை வென்று - இயமனை வென்று, ஆங்கு - அவ்வாறே, ஜவர் கோக்களையும் வென்று இருந்து - ஜம்புலன்களாகிய அரசரையும் அடக்கிக்கொண்டு, பெருந்தேவியும் தானும் - பெரிய சத்தியும் தானுமாக, அழகாய் வீற்றிருந்தான் - அழகாய் எழுந்தருளியிருந்தானாகிய இறைவன், ஓர் மீனவன்பால் - ஒப்பற்ற பாண்டிய மன்னனுக்காக, ஏற்று வந்தார் உயிர் - எதிர்த்து வந்தவர்களது உயிரை, உண்ட - வாங்கின, திறல் - வலிமையுள்ள, ஓற்றைச்சேவகள் - ஓர் வீரனாயினான்; ஆகையால், தேற்ற மிலாதவர் - தெளிவில்லாதவர்கள், சேவடி - அவனது சிவந்த திருவடியை, சிக்கெனச் சேர்மின்கள் - உறுதியாகச் சென்று பற்றிக்கொள்ளுங்கள்.

வினாக்கம் : ஜவர் கோக்களை வென்றது, காமனை வென்றதைக் குறித்தது. பெருந்தேவியும் தானுமாக வீற்றிருந்தது, திருவாஞ்சியத்தில் அம்மையப்பராகச் சீர்

பெற இருந்ததாம். 'சேவகன்' என்றதற்குப் பின், 'ஆயினான்' என்பது வருவித்துரைக்க நின்றது. காஞ்சியில் வாழ்ந்த சமண மன்னால் அனுப்பப்பட்ட யானையை ஒற்றைச் சேவகனாக நின்று பாண்டியனுக்காக அழித்த வரலாறு ஒற்றைச் சேவகனாகியதாம். இதனைத் திருவிளையாடற் புராணத்திற் காண்க.

"திருவாஞ் சியத்திற் சீர்பெற இருந்து
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்
சேவக னாகித் திண்சிலை யேந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்"

என்ற கீர்த்தித்திருவகவல் அடிகளையும் காண்க.

இதனால், இறைவனது திருவருளைத் தெளிதல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

37. பிடித்த பத்து

வம்பெனப் பழுத்து' என்றார். இனி, எல்லா நூல்களும் அவனது புகழையே பேசுதலின், 'செம்பொருட்டுணிவே' என்றார். ஆகுபெயராய்த் திருவடியைக் குறிப்பதாகிய, 'கழல்' என்னும் சொல், இங்கு இருமடி ஆகுபெயராய், அதனையுடைய இறைவனைக் குறித்தது. 'சீருடைக் கடலே' என்பதே பாடம் என்பாரும் உளர். 'சிக்கெனப் பிடித்தேன்' என்றது உறுதி பற்றி என்க.

இதனால், இறைவன் துன்பமாகிய உலக வாழ்வை நீக்கி, இன்பமாகிய திருவடிப் பேற்றை அருள்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

1

விடைவிடா துகந்த விண்ணவர் கோவே
வினையனே னுடையமெய்ப் பொருளே
முடைவிடா தடியேன் மூத்தற மண்ணாய்
முழுப்புழுக் குரம்பையிற் கிடந்து

கடைப்பா வண்ணம் காத்தென ஆண்ட
 கடவுளே கருணைமா கடலே
 இடைவிடா துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

பதப்பொருள் : விடை விடாது உகந்த - இடபத்தை விடாமல் விரும்பின,
 விண்ணவர் கோவே - தேவர் பெருமானே, வினையனேன் உடைய - வினையை
 உடையேனாகிய எனது, மெய்பொருளே - உண்மையான பொருளே, அடியேன் -
 அடியேனாகிய யான், முடை விடாது - புலால் நாற்றம் நீங்காது, முழுப்
 புழுக்குரம்பையில் கிடந்து - முழுவதும் புழு நிறைந்த கூட்டினிற்கிடந்து, அறமுத்து -
 மிகவும் முதுமை எய்தி, மண்ணாய் - பாழாய், கடைப்பா வண்ணம் - கீழ்மையடையா
 வகை, காத்து என்ன ஆண்ட - தடுத்து என்னை ஆண்டருளின, கடவுளே - எல்லாம்
 கடந்தவனே! கருணை மாகடலே - கருணையாகிய பெருங்கடலே, இடைவிடாது -
 இடையறாமல், உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் - 'உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன்,
 இனி எங்கு எழுந்தருளுவது - நீ இனிமேல் எங்கே எழுந்தருளிச் செல்வது?

விளக்கம் : விடை, அறத்தின் சின்னம், அறத்தை நடத்துபவன்
 இறைவனாகவின், 'விடை விடாதுகந்த விண்ணவர் கோவே' என்றார். இவ்வுடம்பு
 புழுக்கள் நிறைந்த கூடு ஆதவின், 'முழுப் புழுக்குரம்பை' என்றார். இக்கருத்துப்
 பற்றியே 'முடையார் புழுக்கூடு' என்று திருச்சதகத்தில் கூறியிருத்தலையும் காண்க.
 'இறை நினைவிலேயே அழுந்தியிருக்க வேண்டும்' என்பார், 'இடைவிடா துன்னைச்
 சிக்கெனப் பிடித்தேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன், புலால் துருத்தியாகிய உடம்பைப் பூந்துருத்தியாக்க
 வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

அம்மையே அப்பா ஓப்பிலா மணியே
 அன்பினில் விளைந்தஆ ரமுதே
 பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
 புழுதலைப் புலையனேன் தனக்குச்
 செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த

செல்வமே சிவபெரு மானே
 இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

பதப்பொருள் : அம்மையே - தாயே, அப்பா - தந்தையே, ஒப்பு இலா மணியே - நிகரில்லாத மாணிக்கமே, அன்பினில் விளைந்த - அன்பாகிய கடவில் உண்டாகிய, ஆர் அமுதே - அருமையான அமுதமே, பொய்ம்மையே பெருக்கி - பொய்ம்மையான செயல்களையே அதிகமாகச் செய்து, பொழுதினைச் சுருக்கும் - காலத்தை வீணாகக் கழிக்கின்ற, புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்கு - புழுவையுடைய இடமாகிய உடம்பில் உள்ள கீழ்மையேனுக்கு, செம்மையே ஆய - மிக மேன்மையான, சிவபதம் அளித்த - சிவபதத்தைக் கொடுத்தருளின, செல்வமே - அருட்செல்வமே, சிவபெருமானே - சிவபிரானே, இம்மையே - இவ்வுலகிலேயே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் - உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன், இனி எங்கு எழுந்தருளுவது - நீ இனிமேல் எங்கே எழுந்தருளிச் செல்வது?

வினக்கம் : பொய்ம்மையே பெருக்குதலாவது, உயிருக்கு உறுதி பயக்கும் நன்மையான செயலைச் செய்யாது தீமையான செயலைச் செய்தலாம். பொழுதினைச் சுருக்கலாவது, வாழும் நாள்களில் பயன்தரும் நாள்கள் மிகச் சிலவாகச் செய்தல். பெரும்பற்றப் புவியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே என்று திருநாவுக்கரசர் அருளிச் செய்தல் காண்க. நன்மை செய்து வாழ்ந்தால் இறைவனை இம்மையே பற்றலாம் என்க.

இதனால், இறைவன் கீழ்மையான நிலையிலுள்ளார்க்கும் உயர்ந்த நிலையை அளித்து ஆட்கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

3

அருளுடைச் சுடரே அளிந்ததோர் கனியே
 பெருந்திறல் அருந்தவர்க் கரசே
 பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
 போகமே யோகத்தின் பொலிவே
 தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த
 செல்வமே சிவபெரு மானே

இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருஞுவ தினியே.

பதப்பொருள் : அருள் உடைச் சுடரே - அளியையுடைய சுடரே, அளிந்தது ஓர் கனியே - பக்குவப்பட்ட ஓப்பற்ற கனியே, பெருந்திறல் - பேராற்றலையுடைய, அருந்தவர்க்கு - அருமையான தவத்தினையுடையோர்க்கு, அரசே - அரசனே, பொருள் உடைக் கலையே - மெய்ப்பொருளை விளக்கும் நூலானவனே, புகழ்ச்சியைக் கடந்த போகமே - நூல்கள் புகழும் புகழ்ச்சிக்கு அடங்காத இன்பமே, யோகத்தின் பொலிவே - யோகக் காட்சியில் விளங்குகின்றவனே, தெருள் இடத்து - தெளிவாகிய இடத்தையுடைய, அடியார் சிந்தையுள் புகுந்த செல்வமே - அடியார்களது சித்தத்தில் தங்கிய செல்வமே, சிவபெருமானே - சிவபிரானே, இருள் இடத்து - இருள் நிறைந்த இவ்வுலகில், உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் - உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன்; இனி எங்கு எழுந்தருஞுவது நீ இனிமேல் எங்கே எழுந்தருளிச் செல்வது?

விளக்கம் : செங்காய் முழுச்சவை தாராது ஆதலின், இறைவனை 'அளிந்ததோர் கனியே' என்றார். அவனது புகழைச் சொற்களால் அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாதாதலின், 'புகழ்ச்சியைக் கடந்த போகமே' என்றும், ஆனால் அனுபவத்தில் விளங்குபவன் ஆதலின், 'யோகத்தின் பொலிவே' என்றும் கூறினார். அக்காட்சி சித்தம் தெளிந்த போது இவ்வுலகிலேயே உண்டாமாதலின், 'இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் என்றார்.

இதனால், இறைவன் அடியார் மனம் கோயிலாகக் கொண்டு அருஞுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

ஓப்புனக் கில்லா ஒருவனே அடியேன்
உள்ளத்துள் ஓளிர்கின்ற ஓளியே
மெய்ப்பதம் அளியா வீறிலி யேற்கு
விழுமிய தளித்ததோ ரன்பே
செப்புதற் கரிய செழுஞ்சுடர் முர்த்தி
செல்வமே சிவபெரு மானே

எய்ப்பிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

பதப்பொருள் : உனக்கு ஒப்பு இல்லா - உனக்கு ஒருவரும் நிகரில்லாத, ஒருவனே - ஒருத்தனே, அடியேன் உள்ளத்துள் - அடியேனது மனத்தில், ஒளிர்கின்ற ஒளியே - விளங்குகின்ற ஒளியே, மெய்ப்பதம் அறியா - உண்மையான நிலையை அறியாத, வீறு இலியேற்கு - பெருமையில்லாத எனக்கு, விழுமியது - மேன்மையாகிய பதத்தை, அளித்தது - கொடுத்ததாகிய, ஓர் அன்பே - ஒப்பற்ற அன்பானவனே, செப்புதற்கு அரிய - சொல்வதற்கு அருமையான, செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி - வளமையான சுடர் வடிவினனே, செல்வமே - அருட்செல்வமே, சிவபெருமானே -

சிவபிரானே, எய்ப்பு இடத்து - இளைத்த இடத்தில், உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் - உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன், இனி எங்கு எழுந்தருளுவது - நீ இனிமேல் எங்கு எழுந்தருளிச் செல்வது?

விளக்கம் : இறைவன் தனக்குவமையில்லாதவனாதவின், 'ஒப்புனக்கில்லா ஒருவனே' என்றார். மெய்ப்பதமாவது, பேரின்ப நிலை. சிறப்பொன்றும் இல்லாத தமக்குச் சிறப்பினை நல்கிய இறைவனது கருணையை, 'அன்பே' என அழைத்தார். எய்ப்பிடமாவது, தமக்கு ஒரு பற்றுக்கோடு இன்றி இளைத்த இடம்.

இதனால், இறைவன் சிறப்பென்னும் முத்திச் செல்வத்தை அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

5

அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டான்
டளவிலா ஆனந்தம் அருளிப்
பிறவிலே ரறுத்தென் குடிமுழு தாண்ட
பிஞ்ஞகா பெரியனம் பொருளே
திறவிலே கண்ட காட்சியே அடியேன்
செல்வமே சிவபெரு மானே
இறவிலே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

பதப்பொருள் : அறவையேன் மனமே - ஆதாவு அற்றவனாகிய என்னுடைய மனத்தையே, கோயிலாக் கொண்டு - கோயிலாகக் கொண்டு, ஆண்டு - ஆட்கொண்டு, அளவு இலா ஆனந்தம் அருளி - எல்லையற்ற இன்பத்தை அளித்து, பிறவி வேர் அறுத்து - என்னுடைய பிறப்பின் வேரரக் களைந்து, என் குடி முழுது ஆண்ட - என் குடும்பம் முழுவதையும் ஆட்கொண்ட, பிஞ்ஞகா - தலைக்கோலமுடையவனே, பெரிய எம் பொருளே - பெருமையான எமது மெய்ப்பொருளே, திறவிலே கண்ட காட்சியே - திறந்த வெளியிலே காணப்பட்ட காட்சிப் பொருளே, அடியேன் செல்வமே - அடியேனது அருட்செல்வமே, சிவபெருமானே - சிவபிரானே, இறவிலே - இறுதியிலே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் - உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன்; இனி எங்கு எழுந்தருளுவது - நீ இனிமேல் எங்கே எழுந்தருளிச் செல்வது?

விளக்கம் : திக்கற்றவர்க்குத் தெய்வமே துணையாதலால், 'அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டாண்டு' என்றார். திறவிலே கண்ட காட்சியாவது, திருப்பெருந்துறையிலே யாம் 'யான் இறுதி வந்த காலத்தில் உன்னையன்றிப் பிறிதோர் துணையில்லையென்று பற்றினேன்' என்பார், 'இறவிலே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்' என்றார்.

இதனால் இறைவனே பிறவியைப் போக்கி அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

6

பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொருள் தன்னைப்
பற்றுமா றடியனேற் கருளிப்
பூசனை உகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து
பூங்கழல் காட்டிய பொருளே
தேசடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
செல்வமே சிவபெரு மானே
எசனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

பதப்பொருள் : பாசவேர் அறுக்கும் - பற்றுகளின் வேரைக் களைகின்ற, பழம்பொருள் தன்னை - பழமையான பொருளை, பற்றும் ஆறு - பற்றிக்கொள்கின்ற வழியை, அடியனேற்கு அருளி - அடியேனாகிய எனக்கு அருள் புரிந்து, பூசனை உகந்து - எனது வழிபாட்டினை விரும்பி, என் சிந்தையுள் புகுந்து - என் சித்தத்துள் புகுந்து, பூங்கழல் காட்டிய பொருளே - தாமரை மலர் போன்ற திருவடியைக் காட்டிய மெய்ப்பொருளே, தேசு உடை விளக்கே - ஒளியையுடைய விளக்கே, செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி - விளக்கினுள் தோன்றும் வளமையான சுடர் போலும் வடிவினை, செல்வமே - அருட்செல்வமே, சிவபெருமானே - சிவபிரானே, ஈசனே - இறைவனே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் - உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன்; இனி எங்கு எழுந்தருளுவது - நீ இனிமேல் எங்கே எழுந்தருளிச் செல்வது?

விளக்கம் : உலகப் பற்றை நீக்குவதற்கு இறைவனது பற்றைக் கொள்ள வேண்டுமாதலின், அதனை இறைவன் தமக்கு நல்கியருளினான் என்பார், 'பாசவேரருக்கும் பழம்பொருள் தன்னைப் பற்றுமா றடியனேற்கருளி' என்றார். மெய்ப்பற்றினைப் பற்றிக்கொண்ட பின்னர்ச் சித்தத்திலே தெளிவு உண்டாயிற்று என்பதை, 'சிந்தையுட் புகுந்து பூங்கழல் காட்டிய பொருளே' என்பதால் உணர்த்தினார். தெளிவு உண்டாகிய பின்பு விளங்கிய இறைவனது சொருப நிலையை, 'தேசுடை விளக்கே' என்றும், தடத்த நிலையை, 'செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி' என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவன், பற்றினை நீக்கி ஞானத்தினை நல்குவான் என்பது கூறப்பட்டது.

7

அத்தனே அண்டர் அண்டமாய் நின்ற
ஆதியே யாதும்ரா றில்லாச்
சித்தனே பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
பித்தனே எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்துப்
பிழைத்தவை அல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

பதப்பொருள் : அத்தனே - தந்தையே, அண்டர் அண்டமாய் நின்ற - தேவராயும் தேவர் உலகமாயும் நின்ற, ஆதியே - முதல்வனே, யாதும் ஈறு இல்லா - சிறிதும் முடிவு இல்லாத, சித்தனே - ஞான வடிவினனே, பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த - அடியார்கள் உறுதியாகப் பற்றின, செல்வமே - அருட்செல்வமே, சிவபெருமானே - சிவபிரானே, பித்தனே - அன்பர்பால் பேரன்பு கொண்டவனே, எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்து - எல்லா உயிர்களுமாய்க் கலந்து விளங்கியும், பிழைத்து - நீங்கி, அவை அல்லையாய் நிற்கும் - அவை அல்லாமல் தன்மையால் வேறாய் இருக்கின்ற, எத்தனே - மாயம் உடையவனே. உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் - உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன்; இனி எங்கெழுந்தருளுவது - நீ இனிமேல் எங்கே எழுந்தருளிச் செல்வது?

விளக்கம் : அறிவே வடிவமாய் உள்ளவனாதலின், முதலும் முடிவும் இன்றி விளங்குகின்றான் என்பார், 'யாதும் ஈறில்லாச் சித்தனே' என்றும், உயிர்களிடத்து விருப்பமுடையவனாதலின், 'பித்தனே' என்றும், உயிரோடு கலந்திருந்தும் அவற்றில் தொடக்குறாது நிற்றவின், 'எத்தனே' என்றும் விளித்தார்.

இதனால், இறைவனது இயல்பு கூறப்பட்டது.

8

பால்நினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

பதப்பொருள் : பால் - பாலை, நினைந்து ஊட்டும் - காலமறிந்து கொடுக்கின்ற, தாயினும் - தாயைக்காட்டிலும், சாலப்பரிந்து - மிகவும் அன்பு கொண்டு, நீ பாவியேனுடைய - நீ பாவியாகிய என்னுடைய, ஊனினை உருக்கி - உடம்பை உருக்கி, உள்ளொளி பெருக்கி - உள்ளத்தில் ஞானத்தைப் பெருக்கி, உலப்பிலா - அழியாத, ஆனந்தம் ஆய - இன்பமாகிய, தேனினைச் சொரிந்து - தேனைப்

பொழிந்து, புறப் புறம் திரிந்த - நான்கு புறங்களிலும் உடன் திரிந்த, செல்வமே - அருட்செல்வமே, சிவபெருமானே - சிவபிரானே, யான் உனைத் தொடர்ந்து - நான் உன்னைத் தொடர்ந்து, சிக்கெனப் பிடித்தேன் - உறுதியாகப் பற்றினேன், இனி எங்கு எழுந்தருளவது - நீ இனிமேல் எங்கே எழுந்தருளிச் செல்வது?

விளக்கம் : தாய் இனம், கடை, இடை, தலை என முப்பிரிவினது, குழந்தை அழுதாலும் பால் கொடுக்காதவள் கடையாய தாய்; அழும்போது கொடுப்பவள் இடையாய தாய்; காலம் அறிந்து கொடுப்பவள் தலையாய தாய். இறைவனோ, காலமறிந்து கொடுக்கும் தாயினும் மிக்க அன்புடையவன் என்பார், 'பால்நினைந்தாட்டுந் தாயினுஞ் சாலப் பரிந்து' என்றார். உடலை வளர்க்கும் தாயைக்காட்டிலும் உயிரை வளர்க்கும் தாயாய் இருப்பவனாதவின், இறைவன் ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி அருளினான் என்பதும் இது பற்றியேயாம். இனி, உள்ளத்திலே இன்பத்தினை நல்கிப் புறத்தேயும் காக்கின்றான் ஆதவின், 'தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த செல்வமே' என்றார். 'யானும் உள்ளும் புறமும் தொடர்ந்து பற்றினேன்' என்பார், 'யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் உயிர்கள்மாட்டுப் பேரருளுடையவன் என்பது கூறப்பட்டது.

9

புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப்
பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
என்பெலாம் உருக்கி எளியையாய் ஆண்ட
ஈசனே மாசிலா மணியே
துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காந்
தொடக்கெலாம் அறுத்தநற் சோதீ
இன்பமே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

பதப்பொருள் : புன்புலால் யாக்கை - அற்பமாகிய புலால் உடம்பு, புரைபுரை கனிய - மயிர்க்கால்தொறும் நெகிழ்ச்சியடைய, அது, பொன் நெடுங்கோயிலா - பொன்னாலாகிய பெரிய கோயிலாகும்படி, புகுந்து - அதனுள் எழுந்தருளியிருந்து,

என் என்பு எலாம் உருக்கி - என்னுடைய எலும்புகளையெல்லாம் உருகும்படி செய்து, எளியை ஆய் - எளியவனாகிய, ஆண்ட - ஆட்கொண்டருளின, ஈசனே - ஆண்டவனே, மாசு இலா மணியே - குற்றமற்ற மாணிக்கமே, துன்பமே - துன்பமும், பிறப்பே - பிறப்பும், இறப்பொடு - இறப்பினோடு, மயக்கும் ஆம் - மயக்கமும் ஆகிய, தொடக்கு எலாம் அறுத்த - பற்றுகளெல்லாம் அறுத்தருளின, நல் சோதீ - மேலான சோதியே, இன்பமே - ஆனந்தமே, உன்னைச்

சிக்கெனப் பிடித்தேன் - உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன், இனி எங்கு எழுந்தருளுவது - நீ இனிமேல் எங்கே எழுந்தருளிச் செல்வது?

விளக்கம் : இறை நினைவால் உடம்பில் மயிர்க்கூச்செறிய இன்பம் சுரத்தலால், புலால் உடம்பு பொன்னுடம்பாக மாறும் என்பார், 'புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப் பொன்னெடுங் கோயிலா' என்றார். எலும்பு உருகுவது இறைவன் கருணையை என்னுவதாலாம். இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட பின்னர், பிறப்பு இறப்பாகிய கட்டுகள் நீங்குமாதலின், 'பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காந் தொடக்கெலாம் அறுத்த நற்சோதீ என்றார்.

இதனால், இறைவன் பிறப்பு இறப்புகளால் வரும் துன்பத்தைப் போக்கியருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

38. திருவேசறவு (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

இறைவனது பெருங்கருணைத் திறத்தை நினைந்து உருகியருளிய பதிகமாதலின், இது திருவேசறவு எனப்பட்டது. ஏசறவு - வருந்துதல். அஃது இங்கு மனம் நெந்து உருகுதலைக் குறித்தது. இதனுள் 'அன்றே' என்னும் தேற்ற இடைச்சொல் பலவிடத்தும் வந்து உருக்கத்தை வெளிப்படுத்துதல் அறியத்தக்கது.

சுட்டறிவு ஒழித்தல்

ஏகதேச ஞானத்தைப் போக்குதல்.

கொச்சக்கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

இரும்புதரு மனத்தேனை ஈர்த்தீர்த்தென் என்புருக்கிக்
கரும்புதரு சுவைனைக்குக் காட்டினைஉன் கழவினைகள்
ஒருங்குதிரை உலவுசடை உடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை ஆக்கியவா றன்றேஉன் பேரருளே.

பதப்பொருள் : ஒருங்கு திரை - அடங்கிய அலைகளையுடைய கங்கையின் நீர்,
உலவுசடை உடையானே - ததும்புகின்ற சடையை உடையவனே, இரும்பு தரும்
மனத்தேனை - இரும்பு போன்ற வலிமையான நெஞ்சையுடையவனாகிய என்னை,
ஈர்த்து ஈர்த்து - பலபாலும் உன் வசமாக இழுத்து, என் என்பு உருக்கி - என்
எலும்பினை உருகும்படி செய்து, உன் கழவினைகள் - உனது இரண்டு திருவடிகளில்,
கரும்பு தரு சுவை - கரும்பு தருகின்ற இனிமை போன்ற இனிமையை, எனக்குக்
காட்டினை - எனக்கு உண்டாக்கியருளினாய், உன் பேர் அருள் - இத்தகைய
உன்னுடைய பெருங்கருணை, நரிகள் எல்லாம் - நரிகள் எல்லாவற்றையும்,
பெருங்குதிரை ஆக்கிய ஆறு அன்றே - பெரிய குதிரைகளாக ஆக்கியது அல்லவா?

விளக்கம் : நெறியல்லா நெறியிலே செல்லுகின்ற தம்மைப் பலகாலும் தன் வசம்
இழுத்து ஆட்கொண்டானாதவின், ஈர்த்து ஈர்த்து' என்றார். ஞானம் பெற்றவர்கட்கு
இறைவனது திருவடி இன்பம் உண்டாக்குதலின், 'கரும்பு தரு சுவை எனக்குக்
காட்டினை உன் கழவினைகள்' என்றார். இரும்பு மனத்தில் கரும்புச் சுவை தோன்றிச்
செய்தது, நரியைப் பரியாக்கிய திருவிளையாடல் போன்றது என்றார்.

இதனால், இறைவன் இரும்பு போன்ற மனத்தையும் உருகும்படி செய்ய வல்லவன்
என்பது கூறப்பட்டது.

பண்ணார்ந்த மொழிமங்கை பங்காநின் ஆளாளார்க்
குண்ணார்ந்த ஆரமுதே உடையானே அடியேனை

மண்ணார்ந்த பிறப்பறுத்திட் டான்வாய்நீ வான்னக்
கண்ணார உய்ந்தவா றன்றேஉன் கழல்கண்டே.

பதப்பொருள் : பண் ஆர்ந்த - இசை நிரம்பிய, மொழி - சொல்லையுடைய,
மங்கை - உமையம்மையின், பங்கா - பாகனே, நின் ஆள் ஆனார்க்கு - உனக்கு
அடிமையானார்க்கு, உன் ஆர்ந்த - உண்ணுதல் பொருந்திய, ஆர் அமுதே -
அருமையான அமுதமே, உடையானே - உடையவனே, அடியேனை - அடியேனை,
மண் ஆர்ந்த பிறப்பு அறுத்திட்டு - மண்ணுலகில் பொருந்திய பிறப்புகளை அறுத்து,
ஆள்வாய் - ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு, நீ வா என்ன அன்றே - நீ வருக
அழைத்ததனால் அல்லவா, உன் கழல் - உன் திருவடிகளை, கண் ஆரக் கண்டு -
கண் நிரம்பக் கண்டு, உய்ந்த ஆறு - அடியேன் உய்ந்த முறை ஏற்பட்டது?

விளக்கம் : 'இறைவன் தன் அடியார்களுக்கு அவர்கள் உண்ணுகின்ற அமுதம்
போல் இருக்கின்றான்' என்பார், 'நின் ஆளானார்க்கு உண்ணார்ந்த ஆரமுதே'
என்றார், உயிர் எல்லாப் பிறப்பிலும் சென்று பிறந்து வருவதால் பிறவியை,
'மண்ணார்ந்த பிறப்பு' என்றார். 'நீ வா என்ன' என்றது, திருப்பெருந்துறையில் வந்து
அறை கூவி ஆட்கொண்டதை. அச்சொல்லே திருவடியைச் சேர்ப்பித்தது என்பார்,
'உன் கழல் கண்டே உய்ந்தவாறு' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடியை அவன் அருளைப் பெற்றே வணங்க இயலும்
என்பது கூறப்பட்டது.

2

ஆதமிலி யான்பிறப் பிறப்பென்னும் அருநரகின்
ஆர்தமரும் இன்றியே அமுந்துவேற் காவானன்
றோதமலி நஞ்சுண்ட உடையானே அடியேற்குன்
பாதமலர் காட்டியவா றன்றேனம் பரம்பரனே.

பதப்பொருள் : ஓதம் மலி நஞ்சு உண்ட - கடவிற்பெருகிய விடத்தை உண்ட,
உடையானே - உடையவனே, உம் பரம்பரனே - எமது மேலோனே, ஆதம் இலியான் -
அன்பில்லாதவனாகிய யான், ஆர் தமரும் இன்றியே - சுற்றத்தார் ஓருவரும்
இல்லாமலே, பிறப்பு இறப்பு என்னும் - பிறப்பு இறப்பு என்கிற, அருநரகில் - தப்புதற்கு
அருமையான நரகத்தில், அமுந்துவேற்கு - மூழ்குகின்றவனான என்பொருட்டு, ஆவா

என்று - ஜீயோ என்று இரங்கி, அடியேற்கு - அடியேனாகிய எனக்கு, உன் பாத மலர் - உன் திருவடித் தாமரை மலரை, காட்டிய ஆறு அன்றே - காட்டிய வகையன்றோ உனது திருவருள்?

விளக்கம் : பிறப்பு இறப்புகள் மிகவும் துன்பமுடையன வாதவின், அவற்றையே நரகம் என்று கூறினார், 'தேவர்களை அழிக்க வந்த நஞ்சை உண்டு அவர்களைக் காத்ததைப் போல, பிறவியாகிய நரகத்தில் விழுந்து அழுந்துகின்ற என்னையும் திருவடியைக் காட்டிக் காத்தது என்ன வியப்பு!' என்பார், 'அடியேற்குன் பாதமலர் காட்டியவாறன்றோ' என்றார். அஃது அவன் திருவருள் என்றவாறு.

இதனால், இறைவன் பிறவித்துன்பத்தில் அழுந்தாமல் காக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

3

பச்சைத்தா லரவாட்டை படர்ச்சடையாய் பாதமலர்
உச்சத்தார் பெருமானே அடியேனை உய்யக்கொண்
பெச்சத்தார் சிறுதெய்வம் ஏத்தாதே அச்சோனன்
சித்தத்தா ருய்ந்தவா றன்றேன் திறம் நினைந்தே.

பதப்பொருள் : பச்சைத் தால் அரவு ஆட்டை - பசுமையான நாக்கினையுடைய பாம்பை அசைப்பவனே, படர் சடையாய் - விரிந்த சடையை உடையவனே, பாதமலர் உச்சத்தார் பெருமானே - திருவடியைத் தம்முடைய உச்சியிலே கொண்டிருப்பவரது பெருமானே, அடியேனை - அடியேனாகிய என்னை, உய்யக்கொண்டு அன்றே - உய்யக்கொண்டதனாலன்றோ, அச்சோ - ஜீயோ, எச்சத்து ஆர் சிறு தெய்வம் - குறைபாடுகள் நிறைந்த சிறிய தெய்வங்களை, ஏத்தாதே - வழிபாமல், உன் திறம் நினைந்து - உன்னுடைய அருள் திறத்தினையே உண்ணி, என் சித்தத்து ஆறு உய்ந்தவாறு - என் எண்ணத்தின்படியே யான் கடைத்தேறிய நிலை உண்டாயிற்று?

விளக்கம் : உயிருண்ணிப்பத்து முதற்பாட்டில் 'பைந்நாப்பட அரவேர் அல்குல்' என்று அடிகள் கூறியிருப்பதால், 'பச்சைத்தாள்' என்னும் பாடத்தினும் 'பச்சைத்தால்' என்ற பாடமே பொருந்துவது எனக் கொள்ளப்பட்டது.

'இறைவன் உய்யக்கொண்டதனால் அவனது அருள் திறத்தினை நினைந்து போற்றி உய்ந்தேன்' என்றார். உய்தியாவது, முத்திப்பேறு. சிறு தெய்வங்களை ஏத்தினால் சில பதவிகளே கிடைத்து, மீண்டும் செத்துப் பிறக்கின்ற நிலை எய்தும் என்க.

இதனால், இறைவன் திருவள் பெற்றார்க்கே பிற தெய்வங்களை நினையாத நிலை உண்டாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

4

கற்றறியேன் கலைஞானம் கசிந்துருகேன் ஆயிடினும்
மற்றறியேன் பிறதெய்வம் வாக்கிய லால் வார்கழல்வந்
துற்றிறுமாந் திருந்தேன்னம் பெருமானே அடியேற்குப்
பொற்றவிச் நாய்க்கிடுமா றன்றேநின் பொன்னருளே.

பதப்பொருள் : எம்பெருமானே - எம்பிரானே, கலை ஞானம் கற்றறியேன் - ஞான நூல்களைப் படித்து அறியேன்; கசிந்து உருகேன் - மனம் கசிந்து உருகவும் மாட்டேன்; ஆயிடினும் - ஆயினும், வாக்கு இயலால் - வாக்கின் தன்மையால், பிற தெய்வம் - வேறு தெய்வங்களை, அறியேன் - துதித்து அறியேன்; அதனால், வார்கழல் வந்து உற்று - உன்னுடைய நீண்ட திருவடிகளை வந்து அடைந்து, இறுமாந்து இருந்தேன் - இறுமாப்பு அடைந்து இருந்தேன், அடியேற்கு - அடியேனாகிய எனக்கு, நின் பொன் அருள் - உன் பொன் போன்ற திருவருளைப் புரிந்தது, நாய்க்கு - நாயினுக்கு, பொன் தவிச் - பொன்னாலாகிய ஆசனத்தை, இடுமாறு அன்றே - போலல்லவா?

விளக்கம் : 'நாவினால் பேசுமிடத்து இறைவனது புகழைத் தவிர வேறொன்றையும் பேசியறியேன்' என்பார், 'வாக்கியலால் மற்றறியேன் பிற தெய்வம்' என்றார், 'ஒரு தகுதியும் இல்லாத எனக்கு இத்துணை அருமையான கருணையைப் புரிந்தது, நாய்க்குப் பொன்னாசனம் இட்டது போன்றது' என்பார், 'பொற்றவிச் நாய்க்கிடுமா றன்றே' என்றார்.

இதனால், இறைவன் தன்னையே நினைவார்க்குப் பேரருள் செய்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
 நஞ்சாய துயர்க்கர நடுங்குவேன் நின்னருளால்
 உய்ஞ்சேன்னம் பெருமானே உடையானே அடியேனை
 அஞ்சேலென் றாண்டவா றன்றேஅம் பலத்தமுதே.

பதப்பொருள் : எம்பெருமானே - எம்பிரானே, உடையனே - உடையவனே,
 அம்பலத்து அமுதே - அம்பலத்திலாடுகின்ற அமுதமே, அடியேனை - அடியேனை,
 நின் அருளால் - உனது திருவருளால், அஞ்சேல் என்று - அஞ்சாதே என்று,
 ஆண்டவாறு அன்றே - ஆட்கொண்ட முறைமையால்லவா, பஞ்ச ஆய அடி -
 செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற பாதத்தையுடைய, மடவார் - பெண்டிரது,
 கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு - கடைக்கண் பார்வையால் துன்பப்பட்டு, நஞ்ச ஆய -
 நஞ்ச போன்ற, துயர் க்கர - துன்பம் மிக, நடுங்குவேன் - நடுங்குகின்றவனாகிய நான்,
 உய்ந்தேன் - பிழைத்தேன்.

விளக்கம் : காமுகர்க்கு மாதரது கடைக்கண் நோக்குச் சொல்லொணாத்
 துன்பத்தைக் கொடுக்க வல்லது என்பார், 'மடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
 நஞ்சாய துயர்க்கர நடுங்குவேன்' என்றார்.

"கண்டார் உயிருண்ணும் தோற்றத்தால் பெண்தகைப்
 பேதைக் கமர்த்தன கண்"

என்றார் நாயனாரும். இனி இத்துயரமானது 'அஞ்சேல்' என்று அருளினமையால்
 நீங்கியது என்பார், 'அஞ்சேலென் றாண்டவாறன்றே உய்ஞ்சேன்? என்றார்.

இதனால், இறைவனது வாக்கு, மையலைப் போக்கியருள வல்லது என்பது
 கூறப்பட்டது.

என்பாலைப் பிறப்பறுத்திங் கிமையவர்க்கும் அறியவொண்ணாத்
 தென்பாலைத் திருப்பெருந் துறையுறையுஞ் சிவபெருமான்

அுன்பால்நீ அகம்நெகவே புகுந்தருளி ஆட்கொண்ட
தென்பாலே நோக்கியவா றன்றேனம் பெருமானே.

பதப்பொருள் : எம்பெருமானே - எம்பிரானே, இமையவர்க்கும் அறியவொண்ணா - தேவர்களுக்கும் அறிய முடியாத, தென்பால் - தென் திசையிலுள்ள, திருப்பெருந்துறை உறையும் - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற, சிவபெருமான் நீ - சிவபிரானாகிய நீ, இங்கு - இவ்விடத்தில், என்பால் - என்னிடத்திலுள்ள, பிறப்பு அறுத்து - பிறப்பை அறுத்து, அன்பால் - அன்பினால், அகம் நெகவே புகுந்தருளி - என் மனம் நெகிழும்படியாகவே ஏழுந்தருளி, ஆட்கொண்டது - ஆண்டு கொண்டது, என்பாலே நோக்கியவாறு அன்றே - என்னிடத்திலே திருவருள் நோக்கம் செய்ததனால் அல்லவா?

விளக்கம் : என்பாலை, தென்பாலை என்பவற்றிலுள்ள ஐகாரங்கள் சாரியை. 'என் பிறவி வேர் அற்றொழிய யான் மேன்மையடைந்தது இறைவன் திருநோக்கம் பாலித்தத னாலன்றோ!' என்று வியந்து கூறுவார், 'ஆட்கொண்டது என்பாலே நோக்கியவா றன்றே? என்றார்,

இதனால், இறைவனது திருநோக்கம் பிறப்பையறுத்து அருள வல்லது என்பது கூறப்பட்டது.

7

முத்தானே மூவாத முதலானே முடிவில்லா
ஒத்தாதே பொருளானே யுன்மையுமாய் இன்மையுமாய்
பூத்தானே புகுந்திங்குப் புரள்வேனைக் கருணையினால்
பேர்த்தேநீ ஆண்டவா றன்றேனம் பெருமானே.

பதப்பொருள் : எம்பெருமானே - எம்பிரானே, முத்தானே - எப்பொருட்கும் முன்னவனே, மூவாத முதலானே - மூப்பு அடையாத முதல்வனே, முடிவு இல்லா - எல்லையற்ற, ஒத்தானே - வேதமானவனே, பொருளானே - அவ்வேதத்தின் பொருளுமானவனே, உன்மையுமாய் இன்மையுமாய் - மெய்யர்க்கு மெய்யனாய், அல்லாதார்க்கு அல்லாதவனாய், பூத்தானே - தோன்றினவனே, இங்குப் புரள்வேனை - இவ்வுலகத்தில்

உழல்கின்ற என்னை, நீ புகுந்து - நீ புகுந்தருளி, பேர்த்து ஆண்டவாறு - உழல்கின்ற நிலையை நீக்கி ஆண்டருளியது, கருணையினால் அன்றோ - உன்னுடைய கருணையினால் அன்றோ - உன்னுடைய கருணையினால் அல்லவா?

விளக்கம் : பூத்தானே என்றது, உள்ள பொருள் மலர்ந்தது என்ற குறிப்பாம். புரஞ்சுதல், உலக வாழ்வில் அல்லற்பட்டு ஆற்றாது வருந்துதல். பேர்த்தலாவது, அல்லலைப் போக்குதலாம். 'பெருமான் அல்லலைப் போக்கியாண்டது, கருணையினால்' என்பார், 'பேர்த்தே நீ ஆண்டவாறு கருணையினால் அன்றே? என்றார்.

இதனால், இறைவன் உயிர்களின் துன்பத்தைப் போக்குவது கருணை என்பது கூறப்பட்டது.

8

மருவினிய மலர்ப்பாதம் மனத்தில்வளர்ந் துள்ளுருகத்
தெருவுதொரும் மிக அலறிச் சிவபெருமான் என்றேத்திப்
பருகியநின் பரங்கருணைத் தடங்கடலிற் படிவாமா
றநுளௌனக்கிங் கிடைமருதே இடங்கொண்ட அம்மானே.

பதப்பொருள் : இடை மருதே - திருவிடைமருதாரையே, இடம் கொண்ட - ஊராகக்கொண்ட, அம்மானே - எம் தந்தையே, மருவ இனிய - கூடுவதற்கு இனிமையான, மலர்ப்பாதம் - தாமரை மலர் போன்ற திருவடி, மனத்தில் வளர்ந்து - உள்ளத்தில் மலர்ந்து, உள் உருக - உள்ளம் உருக, தெருவுதொறும் மிக அலறி - தெருத்தோறும் மிகவும் ஓலமிட்டு அலறி, சிவபெருமான் என்று ஏத்தி - சிவபெருமானே என்று துதித்து, பருகிய - நுகர்ந்த, நின் - உன்னுடைய, பரங்கருணை - மேலான கருணையாகிய, தடங்கடலில் - பெரிய கடலில், படிவு ஆமாறு - படிந்து மூழ்கும் வண்ணம், எனக்கு இங்கு அருள் - அடியேனுக்கு இங்கு அருள் செய்வாயாக.

விளக்கம் : மலர்ப்பாதம் மனத்தில் வளர்தலாவது, சிவமணம் உள்ளத்தில் கமழ்தலாம். அங்ஙனமுள்ளவர் தம் நினைவின்றி இறைவனையே போற்றியிருப்பார் என்பார், 'தெருவுதொறும் மிக அலறிச் சிவபெருமான் என்றேத்தி' என்றார். மேலும்,

இந்நிலை மாறாதிருக்க அருள் புரிய வேண்டும் என வேண்டுவார், 'கருணை தடங்கடவிற் படிவாமாறு இங்கே எனக்கு அருள்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவருளை இடைவிடாது சிந்தித்திருக்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

9

நானேயோ தவம்செய்தேன் சிவாயநம எனப்பெற்றேன்
தேனாய்இன் அமுதமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்
தானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தான்
ஊனாரும் உயிர்வாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே.

பதப்பொருள் : தேன் ஆய் - தேன் போன்று, இன் அமுதம் ஆய் - இனிமையான அமுத்தையும் போன்று, தித்திக்கும் - இனிக்கின்ற, சிவபெருமான் - சிவபிரானானவன், தானே வந்து - தானே எழுந்தருளி வந்து, எனது உள்ளம் புகுந்து - என் மனத்துள் புகுந்து, ஊர் ஆரும் - உடம்போடு கூடிய, உயிர் வாழ்க்கை - உயிர் வாழ்க்கையை, வெறுத்து ஒறுத்திட - வெறுத்து நீக்கும்படி, அடியேற்கு அருள் செய்தான் - அடியேனாகிய எனக்கு அருள் புரிந்தான்; அதனால், சிவாயநம எனப் பெற்றேன் - சூக்கும் பஞ்சாக்கரத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன்; நானேயோ தவம் செய்தேன் - இப்பேற்றைப் பெறுவதற்கு நானோ முற்பிறப்பில் தவம் செய்தேன்?

விளக்கம் : நகாரத்தை முதலாகக்கொண்ட நமசிவாய என்பது தூல பஞ்சாட்சரம்; சிகாரத்தை முதலாகக் கொண்ட சிவாயநம என்பது சூக்கும் பஞ்சாட்சரம். தூல பஞ்சாட்சரம் போகத்தைக் கொடுப்பது; சூக்கும் பஞ்சாட்சரம் வீடு போற்றை அளிப்பது. ஆதலின், அடியேனுக்கு வீடு போற்றை அளிப்பதற்குச் சூக்கும் பஞ்சாட்சரத்தை அருளினான் என்பார், 'சிவாயநம எனப் பெற்றேன்' என்றார்.

இதனால், திருவைந்தெழுத்தை ஒதுவதற்கு முன்னைத் தவம் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

39. திருப்புலம்பல்
(திருவாளுரில் அருளியது)

இறைவன்பால் கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் அழுதலே இங்குப் புலம்பல் என்று சொல்லப்பட்டது. இதனைத் தேவாரத்துள் 'அழுமவர்க்கு அன்பர் போலும்' என்று கூறுவதனாலும் அறியலாம்.

சிவானந்த முதிர்வு

சிவானந்தத்தின் பெருக்கம். அஃதாவது, கிடைத்த இன்பம் மேலும் மேலும் பெருக அதனுள் திளைத்தலாம்.

கொச்சகக்கவிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

பூங்கமலத் தயனொடுமால் அறியாத நெறியானே
கோங்கலர்சேர் குவிமுலையாள் கூறாவென் ணீராடி
ஒங்கெயில்குழ் திருவாளுர் உடையானே அடியேன்னின்
பூங்கழல்கள் அவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே.

பதப்பொருள் : பூங்கமலத்து - அழகிய தாமரை மலரிலுள்ள, அயனொடு - பிரமனோடு, மால் - திருமாலும், அறியாத - அறியவொண்ணாத, நெறியானே - இயல்பையுடையவனே, கோங்கு அலர் சேர் - கோங்க மலர் போன்ற, குவிமுலையாள் கூறா - குவிந்த தனங்களையுடைய உமையம்மையின் பாகனே, வெண்ணீரு ஆடி - திரு வெண்ணீரு அணிவோனே - ஒங்கு எயில் குழ் - உயர்ந்த மதில் குழந்த, திருவாளுர் உடையானே - திருவாளுரை இடமாக உடையவனே, அடியேன் - அடியேனாகிய நான், நின் - உனது, பூங்கழல்கள் அவையல்லாது -தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளாகிய அவற்றையன்றி, எவை - வேறு எவற்றையும், யாதும் புகழேன் - ஒரு சிறிதும் புகழமாட்டேன்.

விளக்கம் : கோங்கு ஒரு வகை மரம். சேர் உவம உருபு. 'ஒங்கெயில் குழ் திருவாளுர் உடையான்' என்றதனால், அத்தலம் இறைவனுக்குச் சிறப்புத் தலமாதல் விளங்குகின்றது. இதன் பழமையையும் இறைவனுக்கு இதன்பாலுள்ள

விருப்பத்தையும் ஓர் பாகம் 'திருவினான் சேர்வதற்கு முன்னோ பின்னா திருவாளர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே' என்றும், 'அமரர் நாடாளாதே ஆளுர் ஆண்ட அம்மானே' என்றும், 'திருநாவுக்கரசர் அருளிச் செய்தவற்றால் அறியலாம். 'உலகத்தில் புகழ்ச்சிக்குரியன இறைவன் திருவடி மலர்களே; மற்றப் பொருள் அல்ல' என்பதையே, 'நின் பூங்கழல்கள் அவையல்லாதைவை யாதும் புகழேன் என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருவடியைப் புதழ்தலே வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

சடையானே தழலாட தயங்குமு விலைச்சுலப்
படையானே பரஞ்சோதீ பசுபதீ மழவெள்ளை
விடையானே விரிபொழில்சூழ் பெருந்துறையாய் அடியேன்நான்
உடையானே உனையல்லா துறுதுணைமற் றறியேனே.

பதப்பொருள் : சடையானே - சடாபரத்தையுடையவனே, தழலாட - அழலாடுவோனே, தயங்கும் - விளங்குகின்ற, மூவிலை - மூவிலைகளையுடைய, சுலப் படையானே - சூலப்படையை யுடையவனே, பரஞ்சோதீ - மேலான சோதியே, பசுபதீ - பசுபதியே, மழு வெள்ளை - இளமை பொருந்திய வெண்மையான, விடையானே - இடபத்தையுடையவனே, விரி பொழில் சூழ் - விரிந்த சோலை சூழ்ந்த, பெருந்துறையாய் - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருப் பவனே, உடையானே - உடையவனே, அடியேன் நான் -அடியேனாகிய நான், உனை அல்லாது - உன்னையன்றி, மற்ற உறுதுணை - வேறு உற்ற துணையை, அறியேன் - அறிந்திலேன்.

விளக்கம் : தழலாட என்றது சர்வசங்கார காலத்தில் தீயில் நின்று ஆடியதைக் குறித்தது. அங்ஙனம் ஆடிய காலத்தில் தனது சடைகள் சுழல ஆடினான் என்பதைக் குறிக்கவே, முதலில் 'சடையானே' என்றார். 'தாழ்சடை எட்டுத்திசையும் வீசி அங்கம் குளிர்ந்து அனல் ஆடும் எங்கள் அப்பனிடம் திரு ஆலங்காடே' என்ற காரைக்கால் அம்மையார் வாக்கையும் காண்க. 'பசுபதீ' என்றது ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனே என்றதாம். ஆன்மாக்கள் என்றமையால் அவற்றோடு தொடர்புடைய பாசத்தையும் கொள்க. இறைவனது இயல்புகளைக் கூறி, அவனே காக்க வல்லவன் ஆதலின், 'உடையானே உனையல்லா துறுதுணை மற்றறியேனே' என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருவடியையே உற்ற துணையாகப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

2

உற்றாரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனியமையுங்
குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாஉன் குரைகழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே.

பதப்பொருள் : குற்றாலத்து அமர்ந்து உறையும் -திருக்குற்றாலத்தில் விரும்பி வீற்றிருக்கின்ற, கூத்தா - கூத்தப்பெருமானே, உற்றாரை யான் வேண்டேன் - உறவினரை

யான் விரும்புவேனல்லேன்; ஊர் வேண்டேன் - வாழ்வதற்கு ஊரை விரும்புவேன் அல்லேன்; பேர் வேண்டேன் - புகழை விரும்புவேன் அல்லேன்; கற்றாரை யான் வேண்டேன் - கல்வியை மட்டும் கற்றவரை யான் விரும்பமாட்டேன்; கற்பனவும் இனி அமையும் - கற்க வேண்டிய கல்விகளும் இனி எனக்குப் போதும்; உன் குரைகழற்கே - உனது ஒலிக்கின்ற கழலையுடைய திருவடிக்கே, கற்றாவின் மனம் போல - கன்றையுடைய பசுவினது மனத்தைப் போல, கசிந்து உருக வேண்டுவன் - கனிந்து உருகுவதை யான் உன்பால் விரும்புகின்றேன்.

விளக்கம் : கலைஞரானத்தின் பயன் அனுபவம் பெறுதலேயாதவின், அதனைப் பெற முயலாது, கலை ஞானத்தை மட்டும் விரும்பிப் பயில்கின்றவர்களை 'வேண்டேன்' என்று கூறினார். அனுபவமே சிறந்தது என்பதாம். இவ்வனுபவம் தமக்குக் கிடைத்துவிட்டமையால், 'கற்பனவும் இனி அமையும்' என்றார். கற்றா - கன்று ஆ, கன்றையுடைய பசு. அது தன் கன்றினை நினைந்து கதறுவது போல, 'நான் உன்னை நினைந்து கதறி உருக வேண்டும்' என்பார், 'கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே' என்றார்.

இதனால், இறைவனது திருவடியை நினைந்து உருக வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

40. குலாப்பத்து
(தில்லையில் அருளியது)

தில்லையினது விளக்கத்தைக் குலாத்தில்லை எனச் சிறப்பித்துக் கூறும் பத்துப்பாடலாதவின், இது குலாப்பத்து எனப்பட்டது.

அனுபவம் இடையீடு படாமை

சிவானந்த அனுபவம் தடைப்படாதிருத்தல்.

கொச்சகக்கவிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

ஓடுங் கவந்தியுமே உறவென்றிட் டுள்கசிந்து
தேடும் பொருளும் சிவன்கழலே எனத்தெளிந்து
கூடும் உயிரும் குமண்டையிடக் குனித்தடியேன்
ஆடுங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : அடியேன் - அடியேன், ஓடும் கவந்தியுமே - திருவோட்டையும் கோவண்த்தையுமே, உறவு என்றிட்டு - பற்றெனத் துணிந்து, உள் கசிந்து - மனம் கனிந்து, தேடும் பொருளும் - தேடுதற்குரிய பொருளும், சிவன் கழலே எனத் தெளிந்து - சிவபெருமானது திருவடியே என்று தேறி, கூடும் - உடம்பும், உயிரும் - உயிரும், குமண்டையிட - நிறைந்து தெவிட்ட, குனித்து - வளைந்து ஆடி, ஆடும் - நடனம் செய்யும், குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம் பொருந்திய தில்லை ஆண்டவனை, கொண்டு அன்றே - பற்றிக்கொண்டே அல்லவா?

விளக்கம் : ஓடு என்பது பிச்சை ஏற்கும் பாத்திரம். ஓடுங் கவந்தியுமே உறவென்றது, உலகப் பொருளிலுள்ள பற்றின்மையைக் குறித்தது. மயிர்க்கூச்செறிந்து, உள்ளம் பூரித்தலை, 'கூடும் உயிருங்குமண்டையிட' என்றார், 'ஆடும் குலாத்தில்லை ஆண்டான்' என்றது, தில்லை நடராஜப் பெருமானை. 'கொண்டு' என்பது,

'கொண்டேன்' எனப் பொருள் தந்தது; தன்மை ஒருமை வினைமுற்று. 'அன்றே' என்பதுதேற்றம்.

இதனால், இறைவன் திருவருளைப் பெற்றவர்கட்கு அவனது திருவடியே எல்லாப் பொருள்களுமாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

துடியேர் இடுகிடைத் தூய்மொழியார் தோள்நசையால்
செடியேறு தீமைகள் எத்தனையுஞ் செய்திடினும்
முடியேன் பிறவேன் எனைத்தனதாள் முயங்குவித்த
அடியேன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : எனை - என்னை, தனதாள் முயங்குவித்த - தன் திருவடியின்கண் கூடும்படி செய்த, குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம் பொருந்திய தில்லை ஆண்டவனை, அடியேன் கொண்டன்றே - அடியேன் பற்றிக்கொண்டேன் அல்லவா? ஆதவின், துடி - உடுக்கையையொத்த, ஏர் - அழகிய, இடுகு இடை - சிறிய இடையையும், தூய் மொழியார் - இனிய சொல்லையும் உடைய மாதரது, தோள் நசையால் - தோள்களின் மேலுள்ள விருப்பத்தால், செடியேறு தீமைகள் - பாவம் மிகுவதற்குக் காரணமான தீய செயல்கள், எத்தனையும் செய்திடினும் - எவ்வளவு செய்தாலும், முடியேன் - நான் இனி இறக்க மாட்டேன்; பிறவேன் - அதனால், பிறக்கவும் மாட்டேன்.

விளக்கம் : சிவஞானிகள் தமக்கென ஒரு செயலின்றி, அரன் பணி நிற்பவராதவின், மேல்வினையும் அவற்றால் வரும் பிறவியும் உண்டாகாவாதவின், 'செடியேறு தீமைகள் எத்தனையும் செய்திடினும் முடியேன்' என்றார் ,அவர்கள் செயல் எல்லாம் தவச்செயல் என்பதை, 'சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்' என்று அடிகள் திருத்தோணாக்கத்தில் கூறியுள்ளமையால் அறியலாம்.

"ஏடுதரு மலர்க்குழலார் முலைத்தலைக்கே இடைக்கே
எறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்தும் இறை ஞானங்
கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூடித்
குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே இருப்பர்"

என்ற சித்தியாரின் திருவாக்காலும் நாம் சிவஞானிகளின் நிலையை உணரலாம்.

இதனால், இறைவன் திருவடியைப் பற்றினவர்க்கு மேல் இறப்பும் பிறப்பும் இல்லையாம் என்பது கூறப்பட்டது.

2

என்புள் ஞருக்கி இருவினையை ஈடழித்துத்
துன்பம் களைந்து துவந்துவங்கள் தூய்மைசெய்து
முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய உள்புகுந்த
அன்பின் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : என்பு உள் உருக்கி - எலும்பையும் உள்ளே உருகச்செய்து, இருவினையை ஈடு அழித்து - இருவினைகளாகிய சஞ்சிதம் பிராரத்தத்தின் வலியினை ஓழித்து, துன்பம் களைந்து - அவற்றால் உண்டாகின்ற துன்பத்தைப் போக்கி, துவந்துவங்கள் தூய்மை செய்து - தொடர்புகளையும் அறுத்துப் பரிசுத்தமாக்கி, முன்பு உள்ளவற்றை - முன்னேயுள்ள சஞ்சித வினையை, முழுது அழிய - முற்றிலும் தொலையும்வண்ணம், உள் புகுந்த - என் நெஞ்சத்தே எழுந்தருளிய, அன்பின் - அன்பினையுடைய, குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம் பொருந்திய தில்லை

ஆண்டவனை, கொண்டு அன்றே - அடியேன் பற்றிக்கொண்டேன் அல்லவா?

விளக்கம் : பிராரத்த அனுபவத்தில் உண்டாகும் விருப்பு வெறுப்புகள் துவந்துவங்களாம். விரும்பினால் நன்மையும் வெறுப்பினால் தீமையும் உண்டாதவின், இரண்டும் கூடா என்றவாறு, தூய்மை செய்தலாவது, அவற்றை இல்லையாகச் செய்தல். 'முன்புள்ளவற்றை' என்றது, முற்பிறவிகளில் செய்த பழவினையை. குரு தரிசனத்தால் நெருப்பின்முன் பஞ்சப்பொதி போல இவை அழிந்து ஓழியுமாதவின், 'முன்புள்ளவற்றை முழுதழிய உள்புகுந்த ஆண்டானை' என்றார்.

இதனால், இறைவன் தன் அடியார்களுக்குச் சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என்னும் வினைகள் அனைத்தையும் போக்கியருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

குறியும் நெறியும் குணமுமிலார் குழாங்கள்தமைப்
 பிறியும் மனத்தார் பிறிவரிய பெற்றியனைச்
 செறியும் கருத்தில் உருத்தமுதாஞ் சிவபதத்தை
 அன்றியும் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : குறியும் - குறிக்கோரும், நெறியும் - அதனையடையும் வழியும், குணமும் இல்லார் - அவ்வழியில் செல்லும் பண்பும் இல்லாதவருடைய, குழாங்கள்தமை - கூட்டங்களை, பிறியும் மனத்தார் - பிரிந்து வாழ்கின்ற மனத்தையடைய மெய்யடியார்களை, பிறிவு அரிய பெற்றியனை - பிரியாத தன்மையனும், செறியும் கருத்தில் - அன்பு நிறைந்த உள்ளத்தில், உருத்து - உருக்கொண்டு, அமுது ஆம் சிவபாதத்தை - அமுதம் போன்று இனிக்கும் சிவபதமாயிருப்பவனும், அறியும் - எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற, குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம் பொருந்திய தில்லை ஆண்டவனுமாகிய இறைவனை, கொண்டு - அடியேன் பற்றிக்கொண்டேன் அல்லவா?

விளக்கம் : குறி - இறைவனையடைய வேண்டும் என்ற குறிக்கோள். நெறி - அவனையடைவதற்குரிய சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்பன. குணம் - மெய்ந்நெறியைச் சார வேண்டும் என்ற நற்பண்பு. கருத்தில் உருத்தலாவது, உள்ளத்தில் வெளிப்படுதல்.

இதனால், இறைவன் நினைப்பவர் மனத்தில் விளங்கித் தோன்றுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

பேரும் குணமும் பினிப்புறும் இப் பிறவிதனைத்
 தூரும் பரிசு துரிசறுத்துத் தொண்டரெல்லாஞ்
 சேரும் வகையாற் சிவன்கருணைத் தேன்பருகி
 ஆருங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : பேரும் - நாமமும், குணமும் - பண்பும், பினிப்புறும் - பந்திக்கின்ற, இப்பிறவிதனை - இந்தப் பிறவிக் குழியை, தூரும் பரிசு - தூர்ந்து இல்லையாய்ப்

போகும்வண்ணம், தூரிசு அறுத்து - குற்றங்களை நீக்கிக்கொண்டு, தொண்டர் எல்லாம் - அடியார் எல்லாம், சேரும் வகையால் - இறைவனைக் கூடும் விதத்தால், சிவன் கருணைத் தேன் பருகி - சிவனது கருணையாகிய தேனை உண்டு, ஆரும் - நிறைவூறுகின்ற, குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம் மிக்க தில்லை ஆண்டவனை, கொண்டு அன்றே - அடியேன் பற்றிக்கொண்டேன் அல்லவா?

விளக்கம் : நாமரூபம் இல்லாத உயிர் பிறவியினால் நாமரூபம் பெறுகிறதாதவின், 'பினிப்புறும் இப்பிறவி' என்றார். இறைவனைக் கூடுதலால் அடியார்கள் இப்பிறவி வரும் வழியை அடைத்துக்கொள்வாராதவின், 'தொண்டரெல்லாம் பிறவிதனைத் தூரும் பரிசு தூரிசுறுத்து' என்றார். நாமரூபம் கெட்டுப் பேரின்பம் பெற்று இன்புறுவாராதவின், 'சிவன் கருணைத்தேன் பருகி ஆரும்' என்றார். ஆர்தலை அடியாருக்குக் கொள்க.

இதனால், இறைவன் திருவடியைப் பற்றுவோர் பாசம் நீங்கி உய்வர் என்பது கூறப்பட்டது.

5

கொம்பில் அரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி
வம்பு பழுத்துடலம் மாண்டிங்ஙன் போகாமே
நம்புமென் சிந்தை நனுகும்வண்ணம் நானனுகும்
அம்பொன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : உடலம் - இவ்வுடம்பு, கொம்பில் - மரக்கிளையில் உண்டாகின்ற, அரும்பாய் - அரும்பு போல உருவெடுத்தும், குவிமலராய் - முன் குவிந்திருந்து பின் மலர்ந்த மலர் போலப் பிறந்தும், காயாகி - காய் போல வளர்ந்தும் பழுத்து - பழம் போல முதுமை அடைந்தும், வம்பு - வீணே, இங்ஙன் - இவ்வாறு, மாண்டு போகாமே - அழிந்து போகாதவண்ணம், நம்பும் என் சிந்தை - எனக்குத் துணையாக நான் விரும்புகின்ற என் மனமானது, நனுகும் வண்ணம் - இறைவனைச் சேரும்படி, நான் அனுகும் - நான் அடைகின்ற, அம்பொன் - அழகிய பொன்னாலாகிய, குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம் பொருந்திய தில்லைச் சிற்றம்பலத்து ஆண்டவனை, கொண்டு அன்றே - அடியேன் பற்றிக்கொண்டேன் அல்லவா?

விளக்கம் : கொம்பிலே பழும் மலராய்த் தோன்றிக் காயாய்க் கனியாய்ப் பழுத்து விழுவது போல, உடம்பு, உலகிலே பாலனாய்த் தோன்றி வாலிபனாய்க் கிழவனாய் முதிர்ந்து அழிவதைக் 'கொம்பில் அரும்பாய்' முதலியனவற்றாற் குறிப்பிட்டார். உடம்பு உள்ள பொழுதே உடம்பு பெற்ற பயனை அடைந்துவிட வேண்டும் என்பதாம். மனம் அன்றி உற்ற துணை உயிர்க்கு வேறு இல்லையாதவின், 'நம்புமென் சிந்தை' என்றார், இனி, மனத்தை

ஒருமுகப்படுத்தி, உடம்பினுள் உத்தமனைக் காண்பதற்கு உற்ற இடம் வேண்டும் என்பார், 'சிந்தை நனுகும் வண்ணம் நானனுகும் தில்லை' என்றார்.

இதனால், எடுத்த தேகம் விழுமுன்னர் அதனாலாகும் பயனை அடைந்துவிட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

மதிக்கும் திறலுடைய வல்லரக்கன் தோள்நெரிய
மிதிக்குந் திருவடி என்தலைமேல் வீற்றிருப்பக்
கதிக்கும் பசுபாசம் ஒன்றுமிலோம் எனக்களித்திங்
கதிர்க்குங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : மதிக்கும் - யாவரும் மதித்தற்குரிய, திறல் உடைய - வெற்றியையுடைய, வல் அரக்கன் - வலிமை வாய்ந்த அரக்கனாகிய இராவணனது, தோள் நெரிய - தோள் நொறுங்கும்படி, மிதிக்கும் - ஊன்றின, திருவடி - திருவடியானது, என் தலைமேல் வீற்றிருப்ப - எனது தலைமேல் பொருந்தியிருக்க, கதிக்கும் - பெருகுகின்ற, பசுபாசம் - பசுத் தன்மையை உண்டாக்குகின்ற பாசங்களில், ஒன்றும் இலோம் என - யாதொன்றும் இல்லேமாயினோம் என்று, களித்து - மகிழ்ந்து, இங்கு அதிர்க்கும் - இங்கு ஆரவாரித்தற்குக் காரணமாகிய, குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம் பொருந்திய தில்லை ஆண்டவனை, கொண்டு அன்றே - அடியேன் பற்றிக்கொண்டேன் அல்லவா?

விளக்கம் : இறைவன் திருவடி இராவணன்மேல் பட்டவுடன் அவனது செருக்கு அடங்கியது அதைப் போல, என் தலைமேல் வைத்தவுடன் என்னுடைய ஆணவம்

அடங்கியது' என்றார். அறியாமை நீங்கியின், இன்பம் பெருகுமாதலின், 'களித்திங்கு அதிர்க்கும்' என்றார்.

இதனால், இறைவன், திருவடி சூட்டிய பின் பேரின்பம் உண்டாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

இடக்குங் கருமுருட் டேனப்பின் கானத்தே
நடக்குந் திருவடி என்தலைமேல் நட்டமையால்
கடக்கும் திறல்ஜவர் கண்டகர்தம் வல்லாட்டை
அடக்குங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : இடக்கும் - பூமியைத் தோண்டும் இயல்புடைய, கரு - கருமையான, முருட்டு - முரட்டுத்தனமுள்ள, ஏனப்பின் - பன்றியின் பின்னே, கானகத்து - காட்டில், நடக்கும் திருவடி - நடந்த திருவடிகளை, என்தலைமேல் நட்டமையால் - என்னுடைய தலையின்மேல் இருக்க வைத்தமையால், கடக்கும் திறல் - என்னை வெல்லும் திறமையுடைய, ஜவர் - ஜம்பொறிகளாகிய, கண்டகர்தம் - கொடியவர்களுடைய, வல் ஆட்டை - வலிமையான சேட்டைகளை அடக்கும் - அடக்குகின்ற, குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம்

பொருந்திய தில்லை ஆண்டவனை, கொண்டு அன்றே - அடியேன் பற்றிக்கொண்டேன் அல்லவா?

விளக்கம் : ஏனம் கீழ் நோக்கிச் செல்லுவது; ஆனால், வலிமையுடையது. அது போல, இந்திரியம் கீழ் நோக்கிச் செல்வது; வலிமையுடையது. பன்றியின் பின் சென்று அதன் ஆற்றலை அடக்கியது போல, இந்திரியத்தின் பின் சென்று அதன் ஆற்றலையும் அடக்கினான் இறைவன் என்றபடி. இஃது இறைவன் உடன் இருந்து உதவும் கருணையாம் என்க.

ஏனத்தின் பின் கானகத்தே சென்றது.

அருச்சனன் கயிலை மலைச்சாரலில் பாசுபதாஸ்தீரம் பெறும் பொருட்டுக் கடுந்தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தான். அவனை அழிக்கக் கருதி, 'முகன்' என்னும்

அசுரன் ஒரு காட்டுப்பன்றி வடிவம் கொண்டு செல்ல, இறைவன் தேவியோடும் எழுந்தருளி வந்து, அப்பன்றியைக் கொன்று, அருச்சனற்குப் பாசுபதம் கொடுத்தருளினான் என்பது பாரதத்துட் சொல்லப்பட்டது.

இதனால், இறைவன் திருவடி சூட்டியபின் ஜம்புல அவா அடங்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

பாழ்ச்செய் விளாவிப் பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்குக்
கீழ்க்செய் தவத்தாற் கிழியீடு நேர்பட்டுத்
தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கென் புஞ்சலையால்
ஆட்செய் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : பாழ்ச்செய் - விளையாத வயலை, விளாவி - உழுது விளாச் செய்து, பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்கு - பயன் பெறாமல் இருக்கின்ற எனக்கு, கீழ்ச்செய் தவத்தால் - முற்பிறப்பில் செய்த தவத்தினால், கிழியீடு நேர்பட்டு - புதையல் அகப்பட்டது போன்ற அருள் கிடைக்கப்பெற்று, தாள் செய்ய தாமரை - திருவடியாகிய சிவந்த தாமரை மலரையுடைய, சைவனுக்கு - சைவனுக்கு, என் புஞ்சலையால் - எனது இழிவான தலையினால் ஆட்செய் - அடிமை செய்து, குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம் பொருந்திய தில்லை ஆண்டவனை, கொண்டு அன்றே - அடியேன் பற்றிக்கொண்டேன் அல்லவா?

விளக்கம் : பாழ் நிலத்தை உழுபவனுக்கும் புதையல் அகப்பட்டது போன்று, மலர்ச்சியற்ற வாழ்விலே சுழல்கின்ற எனக்கு உன் அருளாகிய புதையல் கிடைத்தது என்பதாம். பாழ் நிலத்தை உழுது வருந்தியிருந்த அவன் தனக்குக் கிடைத்த அப்புதையற்பொருளை எவ்வாறு போற்றுவானோ அதைப் போல, வாடி வருந்தியிருந்த எனக்குக் கிடைத்த உனது திருவருளை நான் போற்றி வாழ்கின்றேன் என்றபடி, 'ஆட்செய்' என்பதில் உள்ள 'செய்' என்னும் பகுதி, 'செய்து' என வினையெச்சப் பொருள் தந்தது.

இதனால், இறைவன் திருவருளைப் பொன்னே போலப் போற்றி வாழ வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

கொம்மை வரிமுலைக் கொம்பனையாள் கூறனுக்குச்
 செம்மை மனத்தால் திருப்பணிகள் செய்வேனுக்
 கிம்மை தரும்பயன் இத்தனையும் ஈங்கொழிக்கும்
 அம்மை குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

பதப்பொருள் : கொம்மை வரிமுலை - திரட்சியும் தேமலும் உள்ள தனங்களையுடைய, கொம்பு அனையாள் - பூங்கொம்பு போன்ற உமையம்மையின், கூறனுக்கு - பங்கை உடையவனுக்கு, செம்மை மனத்தால் - அன்போடு கூடிய மனத்தினால், திருப்பணிகள் செய்வேனுக்கு - திருத்தொண்டுகள் செய்கின்ற எனக்கு, இம்மை தரும் பயன் இத்தனையும் - இப்பிறப்பில் உண்டாகக்கூடிய வினைப்பயன்கள் முழுமையும், ஈங்கு ஒழிக்கும் - இவ்வுலகிலேயே ஒழிக்க வல்ல, அம்மை - தாயாகிய, குலாத்தில்லை ஆண்டானை - விளக்கம் மிக்க தில்லை ஆண்டவனை, கொண்டு அன்றே - அடியேன் பற்றிக்கொண்டேன் அல்லவா?

விளக்கம் : 'இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்ய, ஞானத்தோடு கூடிய நன் மனம் வேண்டும்' என்பார், 'செம்மை மனத்தால் திருப்பணிகள் செய்வேனுக்கு' என்றார். 'எடுத்த பிறப்பிலே செய்யும் வினை தொடர்ந்து ஏறுமாயின் மீண்டும் பிறப்பு உண்டு; ஆதலின், எனது தொண்டினை ஏற்று உகந்து இறைவன் இப்பிறப்பில் வினைகள் தொடராதவாறு அறுத்து அருள் செய்கின்றான்' என்று வியக்கின்றார். அம்மை என்றது, தாயைப் போன்று, செய்த தவற்றினை உடனே பொறுத்து அருஞுகின்றான் என்றதாம்.

இதனால், இறைவனது அடியாரை இரு வினைகள் தொடரா என்பது கூறப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

41. அற்புதப் பத்து
 (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

அடிகள் இறைவன் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய அதிசயத்தைப் போற்றிக் கூறிய பகுதியாதலின், இஃது 'அற்புதப் பத்து' எனப்பட்டது. முன்பு அதிசயப் பத்தில், 'அதிசயம் கண்டாம்' என்று அது கண்கூடாக நிகழ்ந்தமையைக் குறித்தார்; இதில் அவ்வதிசயம் அறிதற்கரிய பெருமையைடையது என்கின்றார்.

அனுபவம் ஆற்றாமை

தாம் அனுபவிக்கின்ற அனுபவத்தை அளவிட்டுச் சொல்ல இயலாமை.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மைய லாயிந்த மண்ணிடை வாழ்வெனும்
ஆழியுள் அகப்பட்டுத்
தைய லாரெனுஞ் சழித்தலைப் பட்டுநான்
தலைதடு மாறாமே
பொய்யெ லாம்விடத் திருவருள் தந்துதன்
பொன்னடி இணைகாட்டி
மெய்ய னாய்வெளி காட்டிமுன் நின்றதோர்
அற்புதம் விளம்பேனே.

பதப்பொருள் : மையலாய் - மயக்கவுணர்ச்சியுடையவனாய், இந்த மண்ணிடை வாழ்வு எனும் - இந்த மண்ணுலக வாழ்வு என்கிற, ஆழியுள் அகப்பட்டு - கடலில் அகப்பட்டு, தையலார் எனும் - பெண்கள் என்கிற, சழித்தலைப்பட்டு - சழலினிடத்துச் சிக்கி, நான் தலை தடுமாறாமே - நான் நிலை கெட்டுப் போகாதபடி, எங்கள் பெருமான், மெய்யனாய் - உண்மைப் பொருளாய்த் தோன்றி, தன் பொன்னடி இணைகாட்டி - தனது அழகிய திருவடிகள் இரண்டையும் யான் காணும்படி காட்டி, பொய்யெலாம் விட - பொய்ப்பொருளொல்லாம் விட்டு நீங்கும்வண்ணம், திருவருள் தந்து - திருவருள் புரிந்து, வெளி காட்டி - ஞான ஒளியைக் கொடுத்து, முன் நின்றது - எதிரே நின்றதாகிய, ஓர் அற்புதம் விளம்பேன் - ஓப்பற்ற அதிசயச் செயலின் பெருமையை யான் சொல்ல வல்லேனல்லேன்.

வினாக்கம் : பொருள்லவற்றைப் பொருள் என்று உணர்தல் மயக்கம். வாழ்வு, கடல்; தெயலார், சுழல்; பொன்னடி, புனை; வெளி, கரை. மெய்ப்பொருளாகிய சிவன் மயக்கத்தைச் செய்கின்ற வாழ்வாகிய கடலைக் கடத்தற்குத் திருவடியாகிய புணையினை

நல்கி, தெளிவைத் தருகின்ற ஞானமாகிய கரையில் ஓடக்காரனாக நின்று ஏற்றுகிறான் என்றபடி. 'பொய்யெலாம் விடத் திருவருள் புரிந்து' என்றது, அஞ்ஞானத்தை அகற்றியதையும், 'வெளிக்காட்டி' என்றது, ஞானத்தை அருளியதையும் குறித்தபடி.

இதனால், இறைவன் மயக்கத்தைப் போக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

1

ஏய்ந்த மாமல ரிட்டுமுட் டாத்தோர்
 இயல்பொடும் வணங்காதே
 சாந்த மார்முலைத் தெயல்நல் லாரோடுந்
 தலைதடு மாறாகிப்
 போந்து யான்துயர் புகாவணம் அருள்செய்து
 பொற்கழ விணைகாட்டி
 வேந்த னாய்வெளி யேனன்முன் நின்றதோர்
 அற்புதம் விளம்பேனே.

பதப்பொருள் : ஏய்ந்த - பொருத்தமான, மா - சிறந்த, மலர் இட்டு - பூக்களைத் தூவி, முட்டாதது - தடைப்படாதாகிய, ஓர் இயல்பொடும் - ஒரு தன்மையோடும், வணங்காதே - வழிபடாமலே, சாந்தம் ஆர்முலை - சந்தனக் குழம்பு பூசப்பெற்ற தனங்களையுடைய, தெயல் நல்லாரோடும் - பெண்களோடும் தலை தடுமாறாகிப் போந்து - நிலை கலங்கிச் சேர்ந்து, யான் துயர் புகாவணம் - நான் துன்பம் அடையாதபடி, எங்கள் பெருமான், அருள் செய்து - எனக்கு அருள் புரிந்து, பொன் கழல் இணை காட்டி - அழகிய தனது திருவடியைக் காட்டி, வேந்தனாய் - தலைவனாய், வெளியே - வெளிப்படையாக, என்முன் நின்றது - எனக்கு எதிரே நின்றதாகிய, ஓர் அற்புதம் விளம்பேன் - ஒப்பற்ற அதிசயச் செயலின் பெருமையை யான் சொல்ல வல்லேனல்லேன்.

வினாக்கம் : 'ஏய்ந்த மாமலர்' என்றது, பூசைக்கு விதிக்கப்பட்டனவாகிய மலர் என்றபடி. முட்டாததோர் இயல்பாவது, நாடோறும் தவறாது வழிபடும் முறை. மாதரது ஆசை மயக்கத்தை வினாவித்துத் துன்பமே தருமாதலின், அதனை நீக்கியாண்டான் என்பார், 'போந்து யான் துயர் புகாவணம் அருள் செய்து' என்றார். ஞானத் தலைவனாதலின், ஞானாசாரியனாய் வந்த நிலையை, 'வேந்தனாய்' என்றார். 'வேகங்கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க' என முன்னே கூறியிருந்தலையும் காண்க.

இதனால், இறைவன் துன்பத்தை நீக்கி அருளவல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பலசெய்து

நானென தெனுமாயக்

கடித்த வாயிலே நின்றுமுன் வினைமிகக்

கழறியே திரிவேனைப்

பிடித்து முன்னின்றப் பெருமறை தேடிய

அரும்பொருள் அடியேனை

அடித்த டித்துஅக் காரமுன் தீற்றிய

அற்புதம் அறியேனே.

பதப்பொருள் : மண்ணிடை நடித்து - மண்ணுலகத்தில் உண்மையுள்ளவன் போல நடித்து, பொய்யினைப் பல செய்து - செயலில் பொய்யான பல காரியங்களைச் செய்து, நான் எனது எனும் - யான் எனது என்கின்ற, மாயம் - மயக்கமாகிய பாம்பு, கடித்த வாயிலே நின்று - கடித்த வாயிலிருந்து, முன் வினை மிக - முற்காலத்துச் செய்த வினையாகிய விடமானது மிகுதலால், கழறியே திரிவேனை - புலம்பித் திரிகின்றவனும், அடியேனை - தனக்கு அடியவனுமாகிய என்னை, அப்பெருமறை தேடிய - அந்தப் பெரிய வேதங்கள் தேடியறியாத, அரும் பொருள் - அரிய பொருளான எங்கள் பெருமான், முன் நின்று பிடித்து - முன் வந்து பிடித்துக்கொண்டு, அடித்து அடித்து - பல காலும் அடித்து, அக்காரம் முன் தீற்றிய - திருவருளாகிய சர்க்கரைக்கட்டியை முன் அருந்திய, அற்புதம் அறியேன் - அதிசயச் செயலின் பெருமையை யான் அறிய வல்லேனல்லேன்.

வினாக்கம் : கடித்த என்னும் குறிப்பால் மாயத்தைப் பாம்பு என்றும், வினையை விடம் என்றும் உருவகித்தல் பெறப்பட்டது. பாம்பு கடித்தால் விடம் தலைக்கேறி மயங்கிப் பிதற்றுவது போல அகங்காரத்தினாலே மயங்கிப் பிதற்றுகின்றேன் என்பார், 'மாயக் கடித்த வாயிலே நின்று முன் வினை மிகக் கழறியே திரிவேணை' என்றார். 'மாய வாய்' என இயைத்து, மாயத்தால் உண்டாக்கப்பட்ட வாய் எனக் கொள்க. இம்மயக்கத்தைத் தீர்ப்பதற்கு இறைவனாகிய விடவைத்தியன் திருவருளாகிய இனிய மருந்தினை நல்கியதை, 'அரும்பொருள் அடித்தடித்து அக்கார முன் தீற்றிய அற்புதம்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் யான் எனது என்னும் செருக்கினை அறுக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது,

3

பொருந்தும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது
 பொய்களே புகன்றபோய்க்
 கருங்கு ழலினார் கண்களால் ஏறுண்டு
 கலங்கியே கிடப்பேனைத்
 திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை சிவம்பிடத்
 திருவொடும் அகலாதே
 அருந்து ணைவனாய் ஆண்டுகொண் டருளிய
 அற்புதம் அறியேனே.

பதப்பொருள் : பொருந்தும் - வருகின்ற, இப்பிறப்பு இறப்பு இவை - இப்பிறப்பு இறப்புகளாகிய இவற்றின் துன்பநிலையை,

நினையாது - என்னாது, பொய்களே புகன்று போய் - பொய்களையே சொல்லித் திரிந்து, கருங்குழலினார் - கரிய கூந்தலையுடைய பெண்களது, கண்களால் ஏறுண்டு - கண்களாகிய வேலினால் தாக்கப்பட்டு, கலங்கியே கிடப்பேனை - கலக்கமுற்றுக் கிடக்கும் என்னை, எங்கள் பெருமான், திருந்து சேவடி - திருத்தமாகிய திருவடியில் அணியப்பட்ட, சிலம்பு அவை - சிலம்புகளாகிய அவை, சிலம்பிட - ஓலித்திட, திருவொடும் அகலாது - உமையம்மையோடும் நீங்காது, அருந்துணைவனாய் - எனக்கு அருமையான துணைவனாகிய, ஆண்டுகொண்டருளிய -

ஆண்டுக்கொண்டருளின, அற்புதம் அறியேன் - அதிசயச் செயலின் பெருமையை யான் அறிய வல்லேனல்லேன்.

விளக்கம் : 'பொருந்தும் இப்பிறவி' என்றது, வினைக்கேற்ப மாறிமாறிப் பொருந்துகின்ற பிறவி என்பதாம். 'ஏறுண்டு' என்றதனால் கண்களை வேலாக உருவகம் செய்தல் பெறப்பட்டது. 'வேலினால் தாக்குண்டு வருந்துகின்ற எனக்கு உற்ற துணைவனாய் வருத்தத்தைப் போக்கியாட்கொண்டான் இறைவன் என்பார், 'அருந்துணைவனாய் ஆண்டு கொண்டருளிய அற்புதம்' என்றார். 'அருந்துணையை அடியார்தம் அல்லல் தீர்க்கும் அருமருந்தை' என்ற திருநாவுக்கரசர் வாக்கையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால், இறைவன் பிறப்பு இறப்புகளைப் போக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

4

மாடுஞ் சுற்றமும் மற்றுள போகமும்
மங்கையர் தம்மோடுங்
கூடி அங்குள குணங்களால் ஏறுண்டு
குலாவியே திரிவேண
வீடு தந்தென்றன் வெந்தொழிலில் வீட்டிட
மென்மலர்க் கழல்காட்டி
ஆடு வித்தென தகம்புகுந் தாண்டதோர்
அற்புதம் அறியேனே.

பதப்பொருள் : மாடும் - செல்வமும், சுற்றமும் - உறவும், மற்று உள போகமும் - இன்னுமுள்ள அனுபவப் பொருள்களும் என்னும் இவற்றோடும், மங்கையர்தம்மோடும் - பெண்களோடும், கூடி - சேர்ந்து, அங்கு உளா - அவ்விடங்களில் உள்ள, குணங்களால் ஏறுண்டு - தன்மைகளால் தாக்கப்பட்டு, குலாவியே திரிவேண - களித்துத் திரிகின்ற என்னை, வீடு தந்து - எனக்கு அவற்றினின்றும் விடுபடுதலை அருளி, என்றன் வெந்தொழிலில் வீட்டிட - எனது தீவினைகளை நீக்குதற்பொருட்டு, எங்கள் பொருமான், மெல்மலர் - மென்மையான தாமரை மலர் போன்ற, கழல் காட்டி - தனது திருவடியைக் காட்டி, எனது அகம்

புகுந்து - என் மனத்தில் புகுந்து, ஆண்டு - ஆட்கொண்டு, ஆடுவித்து - ஆனந்தத்தால் நடிக்கச் செய்ததாகிய, ஓர் அற்புதம் அறியேன் - ஒப்பற்ற அதிசயக்செயலின் பெருமையை அறிய வல்லேனல்லேன்.

விளக்கம் : ஒடுருபை, 'போகம்' என்பதற்குங்கொள்க. செல்வம் முதலியன, தமது தன்மைகளால் ஆசையை வளர்ப்பனவாதவின், 'குணங்களால் ஏறுண்டு திரிவேனை' என்றார். குலாவுதல் - துன்பம் என்று அறியாது கனித்திருத்தல், 'இறைவன் இப்பற்றினின்றும் விடுவிக்க வந்தான்' என்பார், 'வீடு தந்து என்றன் வெந்தொழில் வீட்டிட மென்மலர்க் கழல்காட்டி' என்றார். 'ஆடுவித்து' என்பதையும், 'அகம் புகுந்து ஆண்டது' என்பதையும் முன் பின்னாக மாற்றிக்கொள்க.

இதனால், இறைவன் உலகப்பற்றுகளினின்றும் விடுவிக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

5

வணங்கும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது
மங்கையர் தம்மோடும்
பிணைந்து வாயிதழ்ப் பெருவெள்ளத் தமுந்திநான்
பித்தனாய்த் திரிவேனைக்
குணங்க ஞங்குறி கஞமிலாக் குணக்கடல்
கோமளத் தொடுங்கூடி
அணைந்து வந்தெனை ஆண்டுகொண் டருளிய
அற்புதம் அறியேனே.

பதப்பொருள் : வணங்கும் - யாவரும் கீழ்ப்படுதற்குரிய, இப்பிறப்பு இறப்பு இவை - இத்தன்மையுடைய பிறப்பு இறப்புகளாகிய இவற்றை நீக்கும் வழியினை, நினையாது - என்னாது, மங்கையர் தம்மோடும் - பெண்களோடும், பிணைந்து - சேர்ந்து, வாய் இதழ் - வாய் இதழில் ஊறும், பெருவெள்ளத்து - பெரிய நீர்ப்பெருக்கில், நான் அழுந்தி - நான் முழுகித் தினைத்து, பித்தனாய்த் திரிவேனை - மயங்கி அலைகின்ற என்னை, குணங்களும் குறிகளும் இலா - குணங்களும் அடையாளங்களு மில்லாத, குணக்கடல் - அருட்கடலாகிய இறைவன், கோமளத் தொடும் கூடி - அழுகுடையவளாகிய உமையம்மையோடும் கூடி, அணைந்து வந்து - அணுகி வந்து,

என்னை ஆண்டுகொண்டருளிய - என்னை ஆட்கொண்டருளிய, அற்புதம் அறியேன் - அதிசயச் செயலின் பெருமையை யான் அறிய வல்லேனல்லேன்.

விளக்கம் : காழுகர் மகளிரது வாயிதழில் ஊறிய நீரைப் பாலோடு தேன் கலந்தது போன்ற சுவையினையுடையதாக மயங்குவாராதவின், 'மங்கையர்தம்மோடும் பிணைந்து, வாயிதழிப் பெருவெள்ளத் தழுந்தி' என்றார்.

'பாலோடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயிறு ஊறிய நீர'

என்று நாயனார் காழுகரது நிலையை விளக்குதல் காண்க.

குணம் என்பன, முக்குணங்கள். குறி என்பன, வடிவங்கள். இறைவன் இவ்விறு திறங்களும் இல்லாது அருளே உருவாய் உள்ளவன் ஆதவின், 'குணங்களுங் குறிகளுமிலாக் குணக்கடல்' என்றார். 'சிற்றின்பக் கடலில் மூழ்கித் திளைத்திருக்கும் என்னைப் பேரின்பக் கடலில் ஆழ்த்தி அருளிய கருணை என்னே!' என்று வியந்தபடி 'குணக்கடல்' என்றது உருவகம். கோமளம், ஆகுபெயர்.

இதனால், இறைவன் தன் அடியார்களைப் பேரின்பத்தில் திளைக்கச் செய்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

6

இப்பி றப்பினில் இணைமலர் கொய்துநான்
இயல்பொடன் செழுத்தோதித்
தப்பி லாதுபொற் கழல்களுக் கிடாதுநான்
தடமுலை யார்தங்கள்
மைப்பு லாங்கண்ணால் ஏறுண்டு கிடப்பேனை
மலரடி யிணைகாட்டி
அப்பன் என்னைவந் தாண்டுகொண் டருளிய
அற்புதம் அறியேனே.

பதப்பொருள் : நான் இப்பிறப்பினில் - நான் இப்பிறவியில். இணை மலர் கொய்து - பொருத்தமான மலரைப் பறித்து, அஞ்ச எழுத்து - திருவைவந்தெழுத்தினை,

இயல்பொடும் ஒதி - சொல்ல வேண்டிய முறைப்படி சொல்லி, தப்பு இலாது - பிழைத்தல் இல்லாமல், பொற்கழல்களுக்கு இடாது - அவனது பொன்னடிகள்மேல் சொரியாமல், நான் - யான், தடமுலையார் தங்கள் - பெரிய தனங்களையுடைய பெண்களது, மைப்பு உலாம் கண்ணால் - மை தீட்டுதல் பொருந்திய கண்ணாகிய வேலினால், ஏறுண்டு கிடப்பேனை - ஏறியப்பட்டுக் கிடக்கின்றவனாகிய என்னை, அப்பன் - என் தந்தையாகிய சிவபெருமான், வந்து - எழுந்தருளி வந்து, மலர் அடியினை காட்டி - தன் தாமரை மலர் போலும் திருவடியினையினைக் காட்டி, ஆண்டு கொண்டருளிய - ஆட்கொண்டருளின, அற்புதம் அறியேன் - அதிசயச் செயலின் பெருமையை யான் அறிய வல்லேனல்லேன்.

விளக்கம் : 'மானுடப் பிறவியின் பயன், விதிப்படி அஞ்செழுத்து ஒதி மலர் தூவித் தன்னை மறந்து இறைவனை வழிபடுதல்; அதனைச் செய்யாது யான் மாதராசையில் மயங்கிக் கிடக்கின்றேன்' என்பார், 'நான் தடமுலையார்தங்கள் மைப்பு உலாங் கண்ணால் ஏறுண்டு கிடப்பேனை' என்றார். 'எனினும், நான் செய்த பிழையினைப் பொறுத்துத் திருவடி ஞானம் தந்தருளிய கருணை என்னே!' என்பார், 'மலரடி யினைகாட்டி அப்பன் என்னை வந்தாண்டுகொண்டருளிய அற்புதம் அறியேனே' என்றார்.

இதனால், இறைவனைத் திருவைந்தெழுத்தினை ஒதி மலரிட்டு வழிபட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

ஊச லாட்டுமிவ் வடலுயி ராயின
இருவினை அறுத்தென்னை
ஒசை யாலுணர் வார்க்குணர் வரியவன்
உணர்வுதந் தொளியாக்கிப்
பாச மானவை பற்றறுத் துயர்ந்ததன்
பரம்பெருங் கருணையால்
ஆசை தீர்த்தடி யாரடிக் கூட்டிய
அற்புதம் அறியேனே.

பதப்பொருள் : ஊசல் ஆட்டும் - பிறப்பு இறப்புகளாகிய ஊசவில் வைத்து ஆட்டுகின்ற, உடல் ஆயின - உடம்பின்கண் உள்ள உயிரிலே பொருந்திய, இரு வினை அறுத்து - நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டையும் களைந்து, என்னை - அடியேனை, ஓசையால் - நூலறிவால், உணர்வார்க்கு - அறிய முற்படுவார்க்கு, உணர்வு அரியவன் - அறிய முடியாதவனாகிய இறைவன், உயர்ந்த - உயர்வாகிய, தன் பரம்பெருங் கருணையால், உணர்வு தந்து - ஞானத்தைக் கொடுத்து, ஒளி ஆக்கி - ஞான மயமாக்கி, பாசமானவை - மும்மலக்கட்டுகளை, பற்றறுத்து - அறவே தொலைத்து, ஆசை தீர்த்து - அவாவையறுத்து, அடியார் அடி கூட்டிய - தன் அடியார்களது அடியின்கீழ்ச் சேர்த்த, அற்புதம் அறியேன் - அதிசயச் செயலின் பெருமையை யான் அறிய வல்லேனல்லேன்.

வினக்கம் : உயிரை உடம்பு பிறப்பு இறப்புகளில் அகப்படுத்தி உழலச் செய்வதால், 'ஊசலாட்டுமிவ்வுடல்' என்றும், பல வகைப் பிறப்பிலும் உயிர் உடம்பில் நின்று இருவினைகளைச் செய்வதால், 'உடல் உயிராயின இருவினை' என்றும் கவறினார் 'இவ்விருவினையினால் உந்தப்பட்டுக் கிடக்கும் எனக்கு ஞானத்தைத் தந்து, அதற்கு மேலும் சாந்தியைக் கொடுக்கத் தன் அடியார்கள் திருவடிகளுக்கு ஆளாக்கியருளிய கருணை என்னே!' என்று வியந்து போற்றுவார், 'கருணையால் ஆசை தீர்த்தடி யாரடிக் கூட்டிய அற்புதம் அறியேனே' என்றார்.

இதனால், இறைவன் ஆசையைத் தீர்த்து அமைதியை அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

பொச்சை யானஇப் பிறவியிற் கிடந்துநான்
புழுத்தலை நாய்போல
இச்சை யாயின ஏழையர்க் கேசெய்தங்
கிணங்கியே திரிவேனை
இச்ச கத்தரி அயனுமெட் டாததன்
விரைமலர்க் கழல்காட்டி
அச்சன் என்னையும் ஆண்டுகொண் டருளிய
அற்புதம் அறியேனே.

பதப்பொருள் : பொச்சை ஆன - காட்டை ஒத்த, இப்பிறவியில் கிடந்து - இப்பிறவியில் பொருந்தி, நான் - யான், புழுத்தலை நாய்போல - புழுப்பொருந்திய தலையினையுடைய நாயைப் போன்று, ஏழையர்க்கே - பெண்களுக்கே, இச்சையாயின செய்து - அவர்கள் விரும்பிய பணிகளைச் செய்து, அங்கு - அவர்களோடு, இனங்கியே திரிவேணை - சேர்ந்து அலைகின்ற எனக்கு, அச்சன் - யாவர்க்கும் தந்தையாகிய சிவபெருமான், அரி அயனும் எட்டாத - திருமாலும் பிரமனும் காண மாட்டாத, தன் விரைமலர்க் கழல் - தனது மணம் பொருந்திய தாமரை மலர் போலும் திருவடிகளை, இச்சகத்துக் காட்டி - இவ்வுலகத்தில் வந்து காட்டியருளி, என்னையும் ஆண்டுகொண்டருளிய, அற்புதம் அறியேன் - அதிசயச் செயலின் பெருமையை யான் அறிய வல்லேனல்லேன்.

வினாக்கம் : காட்டில் புகுந்தவன் வெளி வருவது மிகவும் அரிது. அது போலப் பிறவியில் புகுந்தவனும் வெளி வருவது அரிது. அதனால் பிறவியைக் காடு என்றார். இனி, 'காட்டில் வழி அறியாது அலைகின்றவனை வழி தெரிந்தவன் வெளியே கொண்டுவந்து சேர்ப்பது போல, இறைவனாகிய வழிகாட்டியும் பிறவியாகிய காட்டினின்றும் வெளியே கொண்டுவந்து எனக்கு அருளிய அற்புதம் என்னே! என்கிறார்.

இதனால், இறைவன் பிறவியாகிய காட்டை அழித்து அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

9

செறியும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது
 செறிகுழ லார்செய்யுங்
 கிறியுங் கீழ்மையுங் கெண்டையங் கண்களும்
 உன்னியே கிடப்பேணை
 இறைவன் எம்பிரான் எல்லையில் லாததன்
 இனைமலர்க் கழல்காட்டி
 அறிவு தந்தெனை ஆண்டுகொண் டருளிய
 அற்புதம் அறியேனே.

பதப்பொருள் : செறியும் - நெருங்கி மேன்மேல் வரும், இப்பிறப்பு இறப்பு இவை நினையாது - இப்பிறப்பு இறப்புகளாகிய இவற்றை நீக்கும் வழியை எண்ணாமல், செறிகுழலார் - அடர்ந்த கூந்தலையுடையவராகிய பெண்கள், செய்யும் - செய்கின்ற, கிறியும் - பொய் நடையையும், கீழ்மையும் - தாழ்மையான தன்மையையும், கெண்டையங்கண்களும் - கயல் மீன் போன்ற கண்களையும், உன்னியே கிடப்பேனை - நினைத்தே கிடக்கின்றவனாகிய, எனை - என்னை, இறைவன் எம்பிரான் - யாவர்க்கும் தலைவனாகிய எம்

தலைவன், எல்லையில்லாத - எல்லையற்ற, தன் இணை மலர்க்கழல் காட்டி - தனது திருவடித் தாமரைகள் இரண்டையுங் காட்டியருளி, அறிவு தந்து - உன்மை அறிவினைக் கொடுத்து, ஆண்டு கொண்டருளி - ஆட்கொண்டருளிய, அற்புதம் அறியேன் - அதிசயச் செயலின் பெருமையை யான் அறிய வல்லேனல்லேன்.

விளக்கம் : இயற்கையான அழகுடன் செயற்கையாலும் மயக்குகின்றனர் என்பார், 'கிறியும் கீழ்மையும்' என்றார். இத்தகைய நடையுடை பாவனைகள் மேலும் மயக்கத்தைத் தருவனவாதல் அறிக, 'பெண்களது நடையையும், தன்மையையும், அழகையும் எண்ணி வியந்துகொண்டிருக்கும் எனக்குத் தன்னுடைய செயலையும், பெருமையையும், அழகையும் எண்ணும்படி அறிவு நல்கிய இறைவனது கருணை இருந்தவாறு என்னே!' என்று வியந்தபடி, 'அற்புதம் அறியேனே' என்றது. இறைவனது அருட்செயலை அதில் அழுந்தி நின்று அனுபவிக்கலாமேயன்றி வேறு நின்று அறிதலோ சொல்லுதலோ முடியாது என்றபடி.

இதனால், இறைவன் அறிவை நல்கி ஆட்கொள்ள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

42. சென்னிப்பத்து
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

இறைவன் திருவடியின் கீழ்த் தமது தலை பொருந்தியிருப்பதாகக் கூறிய பதிகமாதலின், இது சென்னிப் பத்து' எனப்பட்டது.

சிவ விளைவு

சிவனது திருவடிப் பேற்றைச் சீவனுக்கு நிச்சயப்படுத்துதல். அஃதாவது, சிவன் தம் சென்னியில் திருவடி சூட்டிய இன்பத்தைப் பிறர்க்குக் கூறித் தெளிவுபடுத்தியதாம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன்
தென்பெ ருந்துறை நாயகன்
மூவ ராலும் அறியோ ணாமுத
லாய ஆனந்த மூர்த்தியான்
யாவ ராயினும் அன்ப ரன்றி
அறியோ ணாமலர்ச் சோதியான்
தூய மாமலர்ச் சேவ டிக்கண்நம்
சென்னி மன்னிச் சுடருமே.

பதப்பொருள் : தேவதேவன் - தேவர் பிரானும், மெய்ச்சேவகன் - உண்மையான வீரனும், தென்பெருந்துறை நாயகன் - அழகிய திருப்பெருந்துறைக்குத் தலைவனும், மூவராலும் அறியோணா - மும்மூர்த்திகளாலும் அறிய முடியாத, முதல் ஆய - முதல்வணாகிய, ஆனந்த மூர்த்தியான் - இன்ப வடிவினனும், அன்பர் அன்றி யாவராயினும் - அன்பரல்லாத பிறர் எவராயினும், அறியோணா - அவர்களால் அறியக்கூடாத, மலர்ச்சோதியான் - செந்தாமரை மலர் போன்ற ஒளியையுடையவனும் ஆகிய இறைவனது, தூய - தூய்மையான, மாமலர் - சிறந்த தாமரை மலர் போன்ற, சேவடிக்கண் - சிவந்த திருவடியின்கீழே, நம் சென்னி மன்னி - நமது தலை நிலை பெற்று நின்று, சுடரும் - விளங்கும்.

விளக்கம் : 'மூவராலும் அறியோணாத முதல்' என்றதால், பிரமன் திருமால் உருத்திரன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளாலும் அறிய முடியாதவன் என்பதாம். 'மாவேறு சோதியும் தாமரியா' என்று உருத்திரனும் இறைவனை அறியமாட்டாமை முன்னர்த்

திருக்கோத்தும்பியில் குறிப்பிட்டமை காண்க. எனினும், அன்பராயின் சோதியாப் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவான் என்பார்,

'யாவராயினும் அன்பரன்றி அறியொனா மலர்ச் சோதியான்' என்று இறைவனது எளிவந்த தன்மையைக் கூறினார். இறைவனது எளிவந்த தன்மையைக் கூறினார். இறைவனது திருவடியின்கீழ் அன்பரது சென்னி பொருத்தி விளங்குவதையே 'தூய மாமலர்ச் சேவடிக்கண் நம் சென்னி மன்னிச் சுடருமே' என்றார். ஏழனுரூபு, 'கீழ்' என்னும் பொருளில் வந்தது. 'சேவடிக்கண்ணே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம் விரிக்க.

இதனால், இறைவன் அன்பரல்லாதார்க்கு அறிய முடியாதவன் என்பது கூறப்பட்டது.

1

அட்ட மூர்த்தி அழகன்இன்னமு
தாய ஆனந்த வெள்ளத்தான்
சிட்டன் மெய்ச்சிவ லோகநாயகன்
தென்பெ ருந்துறைச் சேவகன்
மட்டு வார்குழல் மங்கையாளையோர்
பாகம் வைத்த அழகன்தன்
வட்ட மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம்
சென்னி மன்னி மலருமே.

பதப்பொருள் : அட்டமூர்த்தி - அட்ட மூர்த்தங்களையுடையவனும், அழகன் - அழகையுடையவனும், இன் அமுது ஆய - இனிய அமுத மயமான, ஆனந்த வெள்ளத்தான் - பேரின்பக் கடலானவனும். சிட்டன் - மேலானவனும், மெய் - அழியாத, சிவலோக நாயகன் - சிவபுரத்துக்குத் தலைவனும், தென்பெருந்துறைச் சேவகன் - அழகிய திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய வீரனும், மட்டுவார் - தேன் மணம் கமமும், குழல் - கூந்தலையுடைய, மங்கையாளை - உமையம்மையை, ஓர் பாகம் வைத்த அழகன் தன் - ஒரு பாகத்தே வைத்த அழகனும் ஆகிய இறைவனது, வட்ட மாமலர் - வட்ட வடிவமாகிய சிறந்த தாமரை மலர் போன்ற, சேவடிக்கண் - சிவந்த திருவடியின்கீழே, நம் சென்னி மன்னி - நமது தலை நிலைபெற்று நின்று, மலரும் - பொலிவு பெற்று விளங்கும்.

விளக்கம் : அட்டழூர்த்திமாவன், நிலம் நீர் தீ கால் விண் சூரியன் சந்திரன் ஆன்மா என்பன. இறைவன் எல்லாமாயிருக்கின்றான் என்பதாம். எனினும். அன்பர்களை ஆட்கொள்ளும்போது அருட்சத்தியோடு எழுந்தருளுகிறான் என்பார், 'மட்டு வார்குழல் மங்கையாளையோர் பாகம் வைத்த அழகன்' என்றார். 'வட்ட மாமலர்ச் சேவடி' என்றது. இறைவனது திருவடி குழைந்திருத்தலைக் குறித்தது.

இதனால், இறைவன் அம்மையப்பனாய் எழுந்தருளி ஆட்கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

2

நங்கை மீரனை நோக்குமின்நங்கள்
நாதன் நம்பணி கொண்டவன்
தெங்கு சோலைகள் சூழ்பெருந்துறை
மேய சேவகன் நாயகன்
மங்கை மார்கையில் வளையுங்கொண்டெம்
உயிரும் கொண்டெம் பணிகொள்வான்
பொங்கு மாலர்ச் சேவடிக்கண்நம்
சென்னி மன்னிப் பொலியுமே.

பதப்பொருள் : நங்கைமீர் - பெண்களே, எனை நோக்குமின் - என்னைப் பாருங்கள்; நாங்கள் நாதன் - நம் எல்லோருக்கும் தலைவனும், நம் பணி கொண்டவன் - நம்முடைய தொண்டை ஏற்றுக்கொண்டவனும், தெங்கு சோலைகள் சூழ் - தென்னஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த, பெருந்துறை மேய சேவகன் - பெருந்துறையிற்பொருந்திய வீரனும், நாயகன் - யாவர்க்கும் தலைவனும், மங்கைமார்கையில் வளையும் கொண்டு - பெண்களுடைய கையிலுள்ள வளையல்களையும் கவர்ந்துகொண்டு, எம் உயிரும் கொண்டு - எம்முடைய உயிரையும் கொள்ளள கொண்டு, எம் பணி கொள்வான் - எமது தொண்டினை ஏற்றுக்கொள்பவனும் ஆகிய இறைவனது, பொங்கும் - விளங்குகின்ற, மாமலர் - சிறந்த தாமரை மலரைப் போன்ற, சேவடிக்கண் - சிவந்த திருவடியின்கீழே, நம் சென்னி மன்னி - நம்முடைய தலை நிலைபெற்று நின்று, பொலியும் - விளங்கும்.

வினாக்கம் : 'நம்பணி கொண்டவன்' என்றது, பொதுவாக உலகினரைக் குறித்தது. 'எம்பணி கொள்வான்' என்றது, சிறப்பாகத் தம்மையும் தம் போன்ற அடியாரையும் குறித்தது. மங்கைமார் கையில் வளையலைக் கொண்டது தாருகாவனத்தில், இவ்வளையலை இறைவன் மதுரையில் இட்டமை திருவிளையாடற் புராணத்துட் காண்க. 'மங்கைமார்' எனத் தன்மையிடம், படர்க்கையிடம் போலக் கூறப்பட்டது. இத்திருப்பாட்டு, இறைவனைக் காதலித்த மங்கையொருத்தியின் கூற்றாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. 'உயிரும் கொண்டு' என்றது பசு போதத்தை அல்லாது ஆன்ம அறிவைக் கெடுத்துப் பதி அறிவு மிகச்செய்ததைக் குறித்தது. 'எம்பணி கொள்வான்' என்றது இறைபணி நிற்றலை.

இதனால், இறைவன் பசு போதத்தை நீக்கி அருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

3

பத்தர் சூழப் பராபரன்
பாரில் வந்துபார்ப் பானெனன்
சித்தர் சூழச் சிவபிரான்
தில்லை முதூர் நடஞ்செய்வான்

எத்த னாகிவந் தில்புகுந்தெமை
ஆனும் கொண்டெம் பணிகொள்வான்
வைத்த மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம்
சென்னி மன்னி மலருமே.

பதப்பொருள் : தில்லை முதூர் நடம் செய்வான் - தில்லையாகிய பழைமையான பதியிலே நிருத்தம் புரிபவனும், பராபரன் - மிகவும் மேலானவனும் ஆகிய, சித்தர் சூழ அச்சிவபிரான் - சித்தர்கள் சூழந்து வணங்கும் அந்தச் சிவபெருமான், பத்தர் சூழ - அடியார் புடை சூழ, பாரில் வந்து - பூமியில் வந்து, பார்ப்பான் என - அந்தணக் கோலத்தோடு, எத்தனாகி வந்து - ஏமாற்றுபவனாய் வந்து, இல் புகுந்து - எங்கள் வீடுகளில் புகுந்து, எமை ஆனும் கொண்டு - எம்மை அடிமை கொண்டு, எம் பணி கொள்வான் - எமது தொண்டினை ஏற்றுக்கொள்ளும்படியாக, வைத்த - சூட்டிய, மாமலர் - சிறந்த தாமரை மலர் போன்ற, சேவடிக்கண் - சிவந்த திருவடியின்கீழே, நம்

சென்னி மன்னி - நமது தலை நிலை பெற்று நின்று, மலரும் - பொலிவு பெற்று விளங்கும்.

விளக்கம் : தில்லை மூதாரிலே எழுந்தருளிய பெருமான் திருப்பெருந்துறையிலே அந்தண வடிவோடு அடியார் புடை சூழத் தம்மையாட்கொண்டதை வியந்து கூறுவார், 'தில்லை மூதார் நடஞ்செய்வான் பார்ப்பான் எனப் பாரில் வந்து' என்றார். 'இல் புகுந்து' என்றது, இறைவன் தன் அடியார்களை அவர்கள் இல்லங்களில் சென்றும் ஆட்கொள்வான் என்றதாம். 'இங்கு நம் இல்லங்கள்தோறும் எழுந்தருளி' என்று திருவெம்பாவையில் கூறியிருத்தலையும் காண்க. 'பணி கொள்வான்,' வினையெச்சம். அவன் தானை வணங்குதற்கும் அவன் அருள் வேண்டும் என்றபடி.

இதனால், இறைவன் அடியார்களை ஆட்கொள்ளும் திறம் கூறப்பட்டது.

4

மாய வாழ்க்கையை மெய்யென் றெண்ணி
மதித்தி டாவகை நல்கினான்
வேய தோனுமை பங்கன் எங்கள்
திருப்பெருந்துறை மேவினான்
காயத் துள்அமு தூறுள்ளாநீ
கண்டு கொள்ளென்று காட்டிய
சேய மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம்
சென்னி மன்னித் திகழுமே.

பதப்பொருள் : மாய வாழ்க்கையை - பொய்யான உலக வாழ்க்கையை, மெய்யென்று எண்ணி - உண்மையானது என்று நினைத்து, மதித்திடா வகை - அதனைப் பாராட்டாதபடி, நல்கினான் - எமக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தவனும், வேய - மூங்கிலையொத்த, தோள் - தோளினையுடைய, உமை பங்கன் - உமையம்மையின் பாகனும், எங்கள் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருப்பவனும் ஆகிய இறைவன், காயத்துள் - எனது உடம்பினுள், அமுது ஊற ஊற - அமுதம் இடைவிடாது பெருகுமாறு, நீ கண்டுகொள் என்று காட்டிய - நீ பார் என்று காட்டியருளிய, சேய

மாமலர் - சிறந்த செந்தாமரை மலர் போன்ற, சேவடிக்கண் - சிறந்த திருவடியின்கீழே, நம் சென்னி மன்னி - நம் தலை நிலைபெற்று நின்று, திகழும் - விளங்கும்.

விளக்கம் : 'திருப்பெருந்துறைப் பெருமான் நம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளியதோடு உடம்பினுள்ளும் புகுந்து இன்பம் பெருகும்படி செய்தான்' என்பார், 'திருப்பெருந்துறை மேவினான் காயத்துள் அமுது ஊற ஊறக் காட்டிய சேவடி' என்றார். 'காட்டிய சேவடி' என்றது, 'காணுதற்கரிய திருவடியைக் காட்டினான்' என்றபடி.

இதனால், இறைவன் அடியார்களுக்கு இன்பத்தினை நல்கியருளுவான் என்பது கறப்பட்டது.

5

சித்த மேபுகுந் தெம்மையாட்கொண்டு
தீவி ணைகெடுத் துய்யலாம்
பத்தி தந்துதன் பொற்கழற்கணே
பன்மலர் கொய்து சாத்தலும்
முத்தி தந்திந்த மூவுலகுக்கும்
அப்பு றத்தெமை வைத்திடும்
மத்தன் மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம்
சென்னி மன்னி மலருமே.

பதப்பொருள் : சித்தமே புகுந்து - சித்தத்திலே புகுந்து, எம்மை ஆட்கொண்டு - எம்மை அடிமையாகக்கொண்டருளி, தீவிணைகெடுத்து - தீயவாகிய வினைகளை அழித்து, உய்யலாம் பத்தி தந்து - உய்வதற்குரிய அன்பினைக் கொடுத்து, தன் பொன் கழற்கண்ணே - தனது அழகிய திருவடியின்கண்ணே, பல் மலர் கொய்து சாத்தலும் - பல வகையான மலர்களைப் பறித்து இடுதலும், முத்தி தந்து - விடுதலையைக் கொடுத்து, இந்த மூவுலகுக்கும் அப்புறத்து - இந்த மூன்று உலகங்களுக்கும் அப்பால், எமை வைத்திடும் - எம்மைப் பேரின்பத்தில் வைக்கின்ற, மத்தன் - ஊமத்தம்பூவை அணிகின்ற இறைவனது, மாமலர் சேவடிக்கண் - சிறந்த தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த திருவடியின்கீழே, நம் சென்னி மன்னி - தமது தலை நிலைபெற்று நின்று, மலரும் - பொலிவு பெற்று விளங்கும்.

விளக்கம் : 'சித்தமே புகுந்து, ஆட்கொண்டு, பத்தி தந்து' என்றதனால், இங்குப் 'பத்தி' என்றது, உண்மை ஞானத்தின்பின்

விளக்கின்ற உண்மை அன்பு என்பது விளங்கும். ஆகவே, பன்மலர் கொய்து சாத்தலும், சீவன்முத்தி நிலையிற் செய்யும் வழிபாடாயிற்று. இவ்வழிபாடே மூவுலகுக்கும் அப்புறத்து வைப்பது என்க, 'திருப்பெருந்துறைப்பெருமான் உடம்பினுள் புகுந்ததோடு வீடுபேறும் அளித்துப் பேரின்பத்தில் ஆழ்த்திவிடுவான்' என்பார். 'முத்தி தந்திந்த மூவுலகுக்கும் அப்புறத்தெமை வைத்திடும்' என்றார். மூவுலக வாழ்க்கையுமே மீண்டும் பிறவியுள் செலுத்துமாதவின், பிறவியின்றி இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலையை 'மூவுலகுக்கும் அப்புறம், என்றார். திருவள்ளுவர், 'வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம்' என்றதும் இதனையே என்க. அன்பு செய்தலும் மலர் பறித்திடுதலும் முத்தி பெறுதற்குரிய சாதனங்களாம் என்க.

இதனால், இறைவன் மலவாதனையை நீக்கி வீடுபேறு அளித்தருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

6

பிறவி யென்னுமிக் கடலைநீந்தத்தன்
பேர ருள்தந் தருளினான்
அறவை என்றடி யார்கள்தங்கள்
அருட்கு ழாம்புக விட்டுநல்
உறவு செய்தெனை உய்யக்கொண்ட
பிரான்தன் உண்மைப் பெருக்கமாந்
திறமை காட்டிய சேவடிக்கண்நம்
சென்னி மன்னித் திகழுமே.

பதப்பொருள் : பிறவியென்னும் - பிறவியாகிய, இக்கடலை நீத்த - இந்தக் கடலை நீந்துவதற்கு, தன் பேர் அருள் - தன்னுடைய பேரருளாகிய தெப்பத்தை, தந்து அருளினான் - கொடுத்தருளினவனும், அறவை என்று - துணையில்லாதவன் என்று எண்ணி, அடியார்கள் தங்கள் - அடியார்களுடைய, அருள் குழாம் - அருட்கூட்டத்தில், புகவிட்டு - புகுவித்து, நல்உறவு செய்து - அவர்களோடு நல்ல உறவை உண்டாக்கி, எனை உய்யக்கொண்ட - என்னைப் பிழைக்கும்படி

ஆட்கொண்ட, பிரான் தன் - தலைவனுமாகிய இறைவனது, உண்மைப் பெருக்கம் ஆம் - உண்மையான பேரருளாகிய, திறமை காட்டிய - தனது வல்லமையைக் காட்டிய, சேவடிக்கண் - சிவந்த திருவடியின்கீழே, நம் சென்னி மன்னி - நமது தலை நிலைபெற்று நின்று, திகழும் - விளங்கும்.

விளக்கம் : திருப்பெருந்துறைப்பெருமான் நிலையான இன்பத்தை அருளியதோடு, அவ்வின்பம் நிலைக்கும் வண்ணம் அடியார் கூட்டமாகிய துணையையும் நல்கினான் என்பார், 'அறவை என்று அடியார்கள் தங்கள் அருட்குழாம்புக் விட்டு' என்றார். 'அடியார் குழாத்தை, உறவு செய்து' என்றதனால், பிறர் குழாத்தைத்

துறவு செய்தமை பெறப்பட்டது. திருவடிப்பேறு பெற்றவர் சிவபத்தரோடே இணங்கியிருப்பார் என்பதை,

"மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்கும்
சிறப்பில்லார் தம்திறத்துச் சேர்வை - அறப்பித்துப்
பத்தர் இனத்தாய்ப் பரனுணர்வி னால்உணரும்
மெய்த்தவரை மேவா வினை"

என்னும் சிவஞானபோத வெண்பாவால் உணர்க. தம்மை இறைவன், தன் அடியாரோடு கூட்டுதலை அருள் காரணமாகவே செய்தானாதவின், ' தன் உண்மைப் பெருக்கமாம் திறமை காட்டிய' எனப் புகழ்ந்தார்.

இதனால், இறைவன் புத்தடியார்க்குப் பேரின்ப நிலை பெற, அவர்களைப் பழவடியார் கூட்டத்துள் வைப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

7

புழவி னாற்பொதிந் திடுகுரம்பையிற்
பொய்த னையொழி வித்திடும்
எழில்கொள் சோதினம் ஈசன்னம்பிரான்
என்னுடை அப்பன் என்றென்று
தொழுத கையின ராகித்தூய்மலர்க்
கண்கள் நீர்மல்குந் தொண்டர்க்கு

வழுவி லாமலர்க் சேவடிக்கண்நம்
சென்னி மன்னி மலருமே.

பதப்பொருள் : புழுவினால் பொதிந்திடு - புழுக்களால் நிறைந்துள்ள, குரம்பையிற் பொய்தனை - உடம்பில் பொருந்தி நிற்கும் நிலையற்ற வாழ்வை, ஓழிவித்திடும் - ஓழிக்கின்ற, எழில்கொள் சோதி - அழகையுடைய சோதியே, எம் ஈசன் - எம்மை ஆள்பவனே, எம்பிரான் - எம்பெருமானே, என்னுடை அப்பன் - என்னுடைய தந்தையே, என்று என்று - பலகால் சொல்லி, தொழுத கையினர் ஆகி - கூப்பிய கையையுடையவராய், தூய்மலர் - தூய்மையான தாமரை மலர் போன்ற, கண்கள் - கண்களில், நீர் மல்கும் - ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரியும், தொண்டர்க்கு - அடியார்களுக்கு, வழுவிலா - தவறாது கிடைக்கின்ற, மலர் - தாமரை மலர் போன்ற, சேவடிக்கண் - சிவந்த திருவடியின்கீழே, நம் சென்னி மன்னி - நமது தலை நிலைபெற்று நின்று, மலரும் - பொலிவுற்று விளங்கும்.

விளக்கம் : குரம்பையிற் பொய்யை ஓழிவித்தலாவது, பிறவியைப் போக்குதல். அன்பினால் நீர் மல்கும் கண்கள் என்பதுபற்றி, 'தூய்மலர்க் கண்கள்' என்றார். 'இறைவனது திருநாமத்தைப் பரவி உருகும் அடியார்களுக்கு அவனது திருவடி தவறாது கிட்டும்' என்பார், 'தொண்டர்க்கு வழுவிலா மலர்ச்சேவடி' என்றார். அடிகளை நினைந்திட்டு - அழுமலர்க் கண்ணினையடியவர்க் கல்லால் - அரிவரி தவன் திருவடியினை யிரண்டும் என்ற சுந்தரர் வாக்கு இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

இதனால், இறைவன் தன் அடியார்களுக்கு நிலையாமையை நீக்கியருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

வம்ப னாய்த்திரி வேணவான்று
வல்வி ணைப்பகை மாய்த்திடும்
உம்ப ரான்உல கூடறுத்தப்
புறத்த னாய்நின்ற எம்பிரான்
அன்ப ரானவர்க் கருளிமெய்யடி
யார்கட் கிண்பம் தழைத்திடும்

செம்பொன் மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னித் திகழுமே.

பதப்பொருள் : வம்பனாய்த் திரிவேனை - வீணானாய்த் திரிகின்ற என்னை, வா என்று - வா என்று அழைத்து, வல்வினைப் பகை - வலிமையான வினையாகிய பகையினை, மாய்த்திடும் - அழிக்கின்ற, உம்பரான் - மேலிடத்தில் உள்ளவனும், உலகு - உலகங்களையெல்லாம், ஊடு அறுத்து - ஊடுருவிச் சென்று, அப்புறத்தனாய் நின்ற - அப்பாற்பட்டவனாய் நின்ற, எம்பிரான் - எமது தலைவனும், அன்பர் ஆனவர்க்கு அருளி - அன்பர்களுக்கு இரங்கி அருள் செய்வனுமாகிய இறைவனது, மெய்யடியார்கட்கு - உண்மையான அடியார்களுக்கு, இன்பம் தழைத்திடும் - இன்பம் பெருக நிற்கின்ற, செம்பொன் - செவ்விய பொன் போன்ற, மாமலர் - சிறந்த தாமரை மலர் போன்ற, சேவடிக்கண் - சிவந்த திருவடியின்கீழே, நம் சென்னி மன்னி - நம்முடைய தலை நிலைபெற்று நின்று, திகழும் - விளங்கும்.

விளக்கம் : 'அருளி' என்பது பெயர். 'அன்பரானவர்க்கு இரங்கி அருளுபவன்' என்றதனால் உம்பரானாகச் சேய்மையில் நிற்பது அன்பரல்லாதவர்க்கு என்பது விளங்குகிறது. 'மெய்யடியார்' என்றதும் மேல் 'அன்பரானவர்' என்றவரையோம். அருளுதல் இறைவனது செயலாகவும், இன்பம் தழைத்தல் திருவடியின் செயலாகவும் கூறுதலால், 'மெய்யடியார்கட்கு என வேறு கூறினார்.

இதனால், இறைவன் தன் மெய்யடியார்க்கு இன்பப் பொருளாய் விளங்குவான் என்பது கூறப்பட்டது.

9

முத்தனை முதற்சோ தியைமுக்கண்
அப்ப ணைமுதல் வித்தனைச்
சித்த ணைச்சிவ லோகணைத்திரு
நாமம் பாடித் திரிதரும்
பத்தர் காள்ழிங்கே வம்யின்நீர்உங்கள்
பாசந் தீரப் பணிமினோ
சித்த மார்தரும் சேவடிக்கண்நம்
சென்னி மன்னித் திகழுமே

பதப்பொருள் : முத்தனை - இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கியவனும், முதல் சோதியை - ஒளிப்பொருள்களுக்கெல்லாம் மூல ஒளியாய் உள்ளவனும், முக்கண் அப்பனை - மூன்று கண்களையுடைய தந்தையும், முதல் வித்தினை - காரணங்களுக்கெல்லாம் முன்னேயுள்ள காரணமானவனும், சித்தனை - ஞான மயமானவனும், சிவலோகனை - சிவபுரத்தவனும் ஆகிய இறைவனது, திரு நாமம் பாடி - திருநாமங்களைப் பரவி, திரிதரும் - திரிகின்ற, பத்தர்காள் - அன்பர்களே, நீர் இங்கே வம்மின்கள் - நீங்கள் இங்கு வாருங்கள்; அவனை, உங்கள் பாசம் தீர் - உங்களது பந்தங்கள் நீங்கும்பொருட்டு, பணிமின் - வணங்குங்கள்; அங்ஙனம் வணங்கினால், சித்தம் ஆர்தரும் - உள்ளத்தில் நிறைந்த, சேவடிக்கண் - சிவந்த அவனது திருவடியின்கீழே, நம் சென்னி மன்னி - நமது தலை நிலைபெற்று நின்று, திகழுமே - விளங்குதல் திண்ணம்.

விளக்கம் : உலகப்பயன் வேண்டி வணங்குதலும், வீடுபேறு வேண்டி வணங்குதலும் என இறைவனை வணங்கும் முறை இரண்டு. அவற்றை உலகப்பயன் வேண்டி வணங்குதல் செய்பவரை விளித்து, 'நீங்கள் மீள மீளப் பந்தத்திற்படுத்தும் உலகப்பயன் வேண்டி வணங்குதலை விடுத்து, வீடுபேறு வேண்டி வணங்குங்கள்; அவன் திருவடி நிழலை அடைதல் உறுதி' என்று அருளிச்செய்தார் என்க. இனி, 'அவன் திருவடி வேறாகச் சேய்மையில் இல்லை; உங்கள் உள்ளத்திற்றானே உள்ளன' என்பார், 'சித்தமார்தரும் சேவடி' என்பார்.

இதனால், இறைவனை வீடுபேறு வேண்டி வணங்குதல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

43. திருவார்த்தை
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

இறைவனது அருட்செயலாகிய வரலாறுகளை இப்பாடல்களில் கூறுவதால், இப்பகுதிக்குத் 'திருவார்த்தை' என்ற பெயர் அமைந்தது. இதன்கண்

இவ்வரலாறுகளால் இறைவனது எனிவருந்தனமை சிறப்பித்துக் கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது.

அறிவித்து அன்புறுதல்

அறிவித்து அன்புறுதல் என்ற பழைய குறிப்பும் இவ்வெளிமையை அறிவிக்கும் முகத்தால் அன்பு பெருகுதல் என்றே பொருள்படுதல் அறிக.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மாதிவர் பாகன் மறைபயின்ற
வாசகன் மாமலர் மேய்சோதி
கோதில் பரங்கரு ணையடியார்
குலாவுநீ திகுண மாகநல்கும்
போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம்
புண்ணியன் மண்ணிடை வந்திழிந்
தாதிப் பிரமம் வெளிப்படுத்த
அருளாறி வாரெம்பி ரானாவாரே.

பதப்பொருள் : மாது இவர் பாகன் - பெண் பொருந்திய பாகத்தனும், மறைபயின்ற வாசகன் - வேதம் சொன்ன மொழியையுடையவனும், மாமலர் மேய சோதி - உயர்ந்த இதயமலரில் வீற்றிருக்கும் ஓளிப்பிழும்பானவனும், கோது இல் பரம் கருணை - குற்றமற்ற மேலான கருணையானனும், அடியார் குலாவு நீதி - அடியார்கள் கொண்டாடுகின்ற நீதியினையே, குணமாக நல்கும் - குணமாக அவர்களுக்கு அருள்புரியும், போது அலர் - அரும்புகள் மலர்கின்ற, சோலை - சோலை குழந்த, பெருந்துறை - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும், எம் புண்ணியன் - எமது புண்ணியப்பொருளானவனும் ஆகிய இறைவன், மண்ணிடை வந்து இழிந்து - மண்ணுலகத்தில் வந்து இறங்கி, ஆதிப்பிரமம் வெளிப்படுத்த - எல்லாவற்றுக்கும் முதலாயுள்ள பெரும் பொருளாகிய தனது தன்மையை வெளிப்படுத்திய, அருள் அறிவார் - அருளின் அருமையை அறிய வல்லர்கள், எம்பிரான் ஆவார் - எம்பிரான் ஆவார்கள்.

விளக்கம் : இவர்தல் - ஏறுதல்; அது இங்கு, 'பொருந்துதல்' என்னும் பொருளில் நின்றது. மலர், அன்பரது உள்ளத் தாமரை. 'அடியார் குலாவு நீதி குணமாக நல்குதல்' என்பது 'அடியார் வேண்டுவனவற்றை அவ்வாறே அவர்கட்குக் கொடுத்தல்' என்பதாம். இறைவன் மண்ணிடை வந்து ஆதிப் பிரமம் வெளிப் படுத்தியது, முனிவர் நால்வர்க்கு ஆவின்கீழ் அமர்ந்து உண்மை ஞானத்தை அருளியது. இதனை, "நன்றாக நால்வர்க்கு நான் மறையின் உட்பொருளை அன்றாவின் கீழிருந்தங் கறம் உரைத்தான் காணேடி" என்று, அடிகள் திருச்சாழலில் குறித்திருத்தல் காண்க. 'ஆதிப் பிரமம்' என்றது இறைவனையே வேறு போலக் கூறியதாம், இம்பெருமையினை உணர்ந்த உயர்ந்தோரே எமக்குத் தலைவராவார் என்பார், 'அருளறி வாரெர்ம்பி ராணாவாரே' என்றார். 'இறைவன் என்றடி சேர்வார் எம்மையும் ஆளுடையாரே என்ற சுந்தரர் தேவாரத்தையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க.

இதனால், இறைவன் தன்னுண்மையினை உணர்த்தியருளுதல் கூறப்பட்டது.

1

மாலயன் வானவர் கோனும்வந்து
வணங்க அவர்க்கருள் செய்தாசன்
ஞால மதனிடை வந்திழிந்து
நன்னெறி காட்டி நலந்திகமுங்
கோல மணியணி மாடநீடு
குலாவும் இடைவை மடநல்லாட்குச்
சீல மிகக்கரு ணையனிக்குந்
திறமறி வாரெர்ம்பி ராணாவாரே.

பதப்பொருள் : மால் - திருமாலும், அயன் - பிரமனும், வானவர் கோனும் - தேவர் பிரானாகிய இந்திரனும், வந்து வணங்க - வந்து வழிபட, அவர்க்கு அருள் செய்த - அவர்களுக்கு அருள் புரிந்த, ஈசன் - ஆண்டவன், ஞாலம் அதனிடை - உலகத்தின்கண்ணே வந்து இழிந்து - வந்து தோன்றி, நல் நெறி காட்டி - நல்ல வழியினைக் காட்டி, நலம் திகமும் - நன்மை விளங்குகின்ற, கோலம் - அழகிய, மணி அணி - மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட, மாடம் - மாடங்கள், நீடு குலாவும் இடைவை - நெடிது விளங்குகின்ற திருவிடைமருதூரில், மட நல்லாட்கு - இளம்பெண் ஓருத்திக்கு, சீலம் மிக - ஒழுக்கம் விளங்கும்படி, கருணை அளிக்கும் - கருணை

புரிந்த, திறம் அறிவார் - தன்மையினை அறிய வல்லவர்கள், எம் பிரானாவார் - எமக்குத் தலைவராவார்கள்.

விளக்கம் : தேவர் உலகில் வாழும் திருமால் முதலியோர்க்கு அருள் புரியும் பெருமையுடைய இறைவன் நிலவுகில் வந்து அருள்புரிகின்றான் என்று அவனது எளிவந்த கருணையைப்

போற்றுவார், 'ஞாலமதனிடை வந்திழிந்து நன்னென்றி காட்டி' என்றார். எனவே, 'காட்டி' என்றது, 'காட்டுதலை மேற்கொண்டு' என்றவாறாயிற்று. அதற்கு எடுத்துக்காட்டாகவே இத்திருப்பதிகத்தில் பல வரலாறுகளைக் குறித்தருளுகின்றார் என்க.

இடைவை மடநல்லாட்குக் கருணையளித்தது :

திருவிடைமருதாரில் வரகுண பாண்டியன் தனக்கு மணங்கு செய்விக்கப்பெற்ற பெண்ணை அவளது அழகுநோக்கிப் பெருமானுக்கு அர்ப்பணித்தான். அவனது சிறந்த அன்பை வெளிப்படுத்த அப்பெண்ணினது கரத்தை விடுத்து ஏனைய உறுப்புகளைப் பெருமான் தன் இலிங்கத் திருமேனியில் மறைத்துக்கொண்டான். திருமணக் காலத்தில் அவளது கையைத் தீண்டினமையால் பெருமான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை போலும் என மன்னன் வருந்தினான். இறைவன் அக்கையினையும் மறைத்துப் பாண்டியனது அன்பை வெளிப்படுத்தியதோடு, அவனது மனைவிக்கும் வீடு பேறு அளித்தான்.

இதனால், இறைவன் அடியார்க்கு எளிமையாக வந்து அருள் புரியும் இயல்பு கூறப்பட்டது.

2

அணிமடி ஆதி அமரர்கோமான்
ஆனந்தக் கூத்தன் அறுசமயம்
பணிவகை செய்து படவதேறிப்
பாரொடு விண்ணும் பரவிஏத்தப்
பிணிகெட நல்கும் பெருந்துறையேம்
பேரரு ளாளன்பெண் பாலுகந்து

மணிவலை கொண்டுவான் மீன்விசிறும்
வகையறி வாரெம்பி ராணாவாரே.

பதப்பொருள் : அனி முடி ஆதி - அழகிய சடை முடியையுடைய முதல்வனும், அமரர் கோமான் - தேவர்கட்குத் தலைவனும், ஆனந்தக் கூத்தன் - ஆனந்தக் கூத்துடையவனும், அறுசமயம் - ஆறு சமயங்களும், பணி வகை செய்து - தன்னை வணங்கும்படியாகச் செய்து, பாரோடு விண்ணும் - மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும், பரவி ஏத்த - வாழ்த்தி வணங்க, பிணிகெட - பிறவி நோய் நீங்கும்வண்ணம், நல்கும் - அவர்கட்கு அருள் செய்கின்ற, பெருந்துறை - திருப்பெருந்துறையிலுள்ள, எம் பேர் அருளாளன் - எமது பெருங்கருணையாளனுமாகிய இறைவன், பெண்பால் உகந்து - வலைப்பெண்ணாய் வந்த உமையம்மையை மணக்க விரும்பி, படவது ஏறி - தோணியில் ஏறி, மணி வலை கொண்டு - அழகிய வலையைக் கொண்டு, வான்மீன் விசிறும் - பெரிய கெளிற்று மீனைப் பிடித்த, வகை அறிவார் - திறத்தை அறிய வல்லவர்கள், எம்பிரான் ஆவார் - எமக்குத் தலைவர்கள் ஆவார்கள்.

விளக்கம் : சமயங்களெல்லாம் விரும்பி வழபடுகின்ற பெருமையுடைய பேரருளாளன், ஒரு வலை மாதை விரும்பி வலைஞான் வருகின்றான் என்று அவனது அருள் இயல்பினைக் கூறுவார்,

'பேரரு ளாளன் பெண்பா லுகந்து
மணிவலை கொண்டு வான்மீன் விசிறும் வகை'

என்று அலைகடல்வாய் வலை வீசிய வரலாற்றைக் குறிப்பிட்டார். இவ்வரலாற்றைக் திருவிளையாடற்புராணத்துட்காண்க. கீர்த்தித் திருவகவல் உரையில் இவ்வரலாற்றுச் சுருக்கம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. அகச்சமயம், அகப்புறச் சமயம். புறச்சமயம், புறப் புறச்சமயம் என்னும் வகைகளில் ஒவ்வொன்றும் ஆறாதவின், 'அறு சமயம்' என்றார். 'அறுவகைச்சமயத்து அறுவகையோர்க்கும் வீடு பேறாய் நின்ற கிழவோன்' என்று முன்னர்க் கூறியுள்ளதையும் காண்க.

இதனால், இறைவனது பேராற்றவின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

வேடுரு வாகி மகேந்திரத்து
 மிகுகுறை வானவர் வந்துதன்னைத்
 தேட இருந்த சிவபெருமான்
 சிந்தனை செய்தடி யோங்களும்ய
 ஆடல் அமர்ந்த பரிமாள்றி
 ஜயன் பெருந்துறை ஆதி அந்நாள்
 ஏடர் களையெங்கும் ஆண்டுகொண்ட
 இயல்பறி வாரெம்பி ராணாவாரே.

பதப்பொருள் : ஜயன் - யாவர்க்கும் தலைவனும், பெருந்துறை ஆதி - திருப்பெருந்துறையில் உள்ள முதல்வனும், வேடு உரு ஆகி - வேடுவனது உருவங்கொண்டு, மகேந்திரத்து - மகேந்திர மலையின்கண், மிகுகுறை வானவர் வந்து - மிக்க குறைகளையுடைய தேவர்கள் வந்து, தன்னைத் தேட இருந்த சிவபெருமான் - தன்னைத் தேடும்படியாய் மறைந்திருந்தவனுமாகிய சிவபெருமான், அடியோங்கள் உய்ய - அடியேங்கள் உய்யும்வண்ணம், சிந்தனை செய்து - திருவுளங்கொண்டு, அந்நாள் - அக்காலத்தில், ஆடல் அமர்ந்த - ஆடலை விரும்பிய, பரிமா ஏறி - குதிரைமேல் ஏறி வந்து, ஏடர்களை - தோழர்களை, எங்கும் ஆண்டுகொண்ட - எவ்விடத்தும் ஆட்கொண்டருளிய, இயல்பு அறிவார் - தன்மையை அறிய வல்லவர்கள், எம்பிரான் ஆவார் - எமக்குத் தலைவராவார்கள்.

விளக்கம் : வேட வடிவம் தாங்கித் தேவர்களும் தேடும்படியாக மகேந்திர மலையில் மறைந்திருந்த இறைவன், தானே நினைந்து, குதிரையின்மேல் எல்லோரும் காண மதுரையம்பதியிலே வந்து அன்பர்களையாட்கொண்ட இயல்பினை அறிய வேண்டும் என்றார். இயல்பாவது, அன்பில்லார்க்கு அருளாததும் அன்புடையார்க்கு அருளுதலும் ஆம். வானவரது மிகுகுறையாவது, போகத்தின்பால் கொண்ட பல வகை விருப்பம் என்க. தேவர்களும் தேட மகேந்திர மலையில் இருந்தது, ஆகமங்களை அருளிய பொழுது என்க.

இதனால், இறைவன் அன்பர்க்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்றியருளும் இயல்பு கூறப்பட்டது.

வந்திமை யோர்கள் வணங்கியேத்த
 மாக்கரு ணைக்கட லாய் அடியார்
 பந்தனை விண்டற நல்கும் எங்கள்
 பரமன் பெருந்துறை ஆதி அந்நாள்
 உந்து திரைக்கட வைக்கடந்தன்
 ரோங்கு மதில்லூலங் கையதனிற்
 பந்தனை மெல்விர லாட்கருளும்
 பரிசறி வாரெர்ம்பி ரானாவாரே.

பதப்பொருள் : இமையோர்கள் வந்து - தேவர்கள் வந்து, வணங்கி ஏத்த - வழிபட்டுத் துதிக்க, மாக்கருணைக் கடலாய் - அவர்களுக்குப் பேரருள் புரியும் கடலாய், அடியார் பந்தனை விண்டு அற - அடியவர்களது பாசக்கட்டு விட்டு நீங்கும்படி, நல்கும் - அருளுகின்ற, எங்கள் பரமன் - எங்கள் மேலோனாகிய, பெருந்துறை ஆதி - திருப்பெருந்துறை முதல்வன், அந்நாள் - அக்காலத்தில், உந்து திரைக்கடலை - மேன்மேல் பரவுகின்ற அலைகளையுடைய கடலை, கடந்து - தாண்டிச் சென்று, ஒங்கும் - உயர்ந்த, மதில் - மதிலையுடைய, இலங்கையதனில் - இலங்கையில், பந்து அணை - பந்து பொருந்துகின்ற, மெல்விரலாட்கு - மென்மையான விரல்களையுடைய வண்டோதரிக்கு, அன்று அருளும் பரிசு அறிவார் - அவர் நினைத்த அன்றே அருள் செய்த தன்மையை அறியக் கூடியவர்கள், எம்பிரான் ஆவார் - எமக்குத் தலைவராவார்கள்.

விளக்கம் : தேவர்களும் வணங்கும் பெருமையுடையவன் கடலைக் கடந்து சென்று வண்டோதரியாகிய அரக்கிக்கு அருளிய தன்மையை அறிய வேண்டும் என்றார். வண்டோதரி இறைவனை வழிபட்டாள். வழிபாடு, பயன் கருதிய வழிபாடு என்றும், பயன் கருதாத வழிபாடு என்றும் இரு வகைப்படும். பயன் கருதிய வழிபாடு, வேண்டுவார் வேண்டிய பயனைக் கொடுக்கும், பயன் கருதாத வழிபாடு வீடு பேற்றினையே கொடுக்கும்; வண்டோதரியின் வழிபாட்டிற்கு இறைவன் குழந்தையாய்த் தோன்றிப் பயன் கொடுத்தான். இவ்வரலாற்றைக் குயிற்பத்தில் காண்க.

இதனால், இறைவன் வேண்டுவார்க்கு வேண்டியதை நல்கும் இயல்புடையவன் என்பது கூறப்பட்டது.

வேவத் திரிபுரம் செற்றவில்லி
 வேடுவ ணாய்க்கடி நாய்கள் சூழ
 ஏவற் செயல்செய்யும் தேவர்முன்னே
 எம்பெரு மான்தான் இயங்குகாட்டில்
 ஏவுண்ட பன்றிக் கிரங்கியீசன்
 எந்தை பெருந்துறை ஆதி அன்று
 கேவலங் கேழலாய்ப் பால்கொடுத்த
 கிடப்பறி வாரெம்பி ராணாவாரே.

பதப்பொருள் : திரிபுரம் வேவ - முப்புரம் தீமில் வெந்தொழிய, செற்ற வில்லி - அழித்த வில்லையடையவனும், எம்பெருமான் - எம்பிரானும், ஈசன் - ஆண்டவனும், எந்தை - எந்தையும் ஆகிய, பெருந்துறை ஆதி - திருப்பெருந்துறை முதல்வன், ஏவல் செயல் செய்யும் - பணியைச் செய்யும், தேவர் முன்னே - தேவர்களாது முன்னிலையில், கடி நாய்கள் சூழ - கடிக்கின்ற நாய்கள் சூழ்ந்து வர, தான் வேடுவனாய் இயங்கு காட்டில் - தான் வேடனாகிச் சென்ற காட்டிலே, ஏவுண்ட பன்றிக்கு - அம்பு தைத்து இறந்த பன்றிக்கு, இரங்கி - திருவுளம் இரங்கி, அன்று - அக்காலத்தில், கேவலம் - அற்பமாகிய, கேழல் ஆய் - தாய்ப்பன்றியாகி, பால் கொடுத்த - அதன் குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுத்த, கிடப்பு அறிவார் - திருவுள்ளப்பாங்கை அறிய வல்லவர்கள், எம்பிரான் ஆவார் - எமக்குத் தலைவர் ஆவார்கள்.

விளக்கம் : மிகப் பெரியவாகிய முப்புரங்களைச் சிரிப்பினாலே அழித்த பெருமான் மிக அற்பமாகிய பன்றிக்கு இரங்கிப் பால் கொடுத்த தன்மையை அறிய வேண்டும் என்றார். கிடப்பு அறிதலாவது, எல்லாவுயிர்களுக்கும் அருளுவான் என்று அறிதல். பன்றிக்குட்டிக்குத் தாயாய்ப் பால் அருத்திய வரலாறு முன்னர்ப் போற்றித் திருவகவலுட்காண்க. வேடனாய்க் காட்டில் இயங்கியது அர்ச்சனனுக்காக. அப்பொழுது பன்றியைக் கொன்றவன், இப்பொழுது பன்றிக்கு இரங்கினான் என்றபடி, எனவே, இங்குக் குறிக்கும் காட்டையும் பன்றியையும் முன்னெனயவை போல ஒன்றுபடக் கூறியது, இனம் பற்றியதாயிற்று.

இதனால், இறைவன் எவ்வுயிர்க்கும் உதவுபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

நாதம் உடையதோர் நற்கமலப்
 போதினில் நண்ணிய நன்னுதலார்
 ஓதிப் பணிந்தலர் தூவியேத்த
 ஒளிவளர் சோதினம் ஈசன்மன்னும்
 போதலர் சோலைப் பெருந்துறைம்
 புண்ணியன் மண்ணிடை வந்துதோன்றிப்
 பேதங் கெடுத்தருள் செய்பெருமை
 அறியவல் லாரெம்பி ராணாவாரே.

பதப்பொருள் : நாதம் உடையது - வண்டின் ரீங்கார ஓலியையுடையதாகிய, ஓர் நல்கமலப் போதினில் - ஒப்பற்ற தாமரை மலரில், நண்ணிய - பொருந்திய, நல் நுதலார் - கலைமகள் திருமகள் என்னும் மகளிர் இருவரும், ஓதிப்பணிந்து - வாழ்த்தி வணங்கி, அலர் தூவி ஏத்த - மலர் தூவி வழிபட, ஒளிவளர் சோதி - ஒளி மிகுகின்ற சோதி வடிவமான, எம் ஈசன் - எமது ஆண்டவனும், மன்னும் - நிலைபெற்ற, போது அலர் சோலை - மலர்கள் விரிகின்ற சோலை சூழ்ந்த, பெருந்துறை - திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும், எம் புண்ணியன் - எமது புண்ணிய மூர்த்தியுமாகிய இறைவன், மண்ணிடை வந்து தோன்றி - பூமியில் வந்து காட்சி கொடுத்து, பேதம் கெடுத்து - வேற்றுமைகளைக் களைந்து, அருள் செய் பெருமை - அருள் புரிகின்ற பெருமையினை, அறிய வல்லார் - அறிய வல்லவர்கள், எம்பிரான் ஆவார் - எமக்குத் தலைவர் ஆவார்கள்.

விளக்கம் : அறிவும் செல்வமும் வடிவமாயுள்ள பெருமையுடைய கலைமகளும் திருமகளும் வணங்கும் பெருமான் பூமியில் தானே வந்து அடியார்க்கு அறியாமையைப் போக்கித் திருவருட் செல்வத்தை நல்குகிறான் என்றார். பேதம் கெடுத்தலாவது, அறியாமையால் உண்டாகும் விருப்பு வெறுப்புகளைக் களைதல். பெருமையை அறிதலாவது, இறைவன் உண்மை ஞானத்தை அருஞுபவன் என்று அறிதலாம்.

கலைமகளும் திருமகளும் வழிபட்டுத் தம் கணவருக்குச் சிரம் பெற்றமை முறையே திருக்கண்ணூர்த் திருவாரூர்த் தல புராணங்களுட் காண்க.

இதனால், இறைவன் அறியாமையைப் போக்கியருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

7

பூவலர் கொன்றையம் மாலைமார்பன்
போருகிர் வண்புவி கொன்றவீரன்
மாதுநல் லாளுமை மங்கைபங்கன்
வண்பொழில் சூழ்தென் பெருந்துறைக்கோன்
ஏதில் பெரும்புகழ் எங்கள்ளசன்
இருங்கடல் வாணற்குத் தீயில்தோன்றும்
ஓவிய மங்கையர் தோள்புணரும்
உருவறி வாரெம்பி ராணாவாரே.

பதப்பொருள் : பூ அலர் - மலர்கள் விரிகின்ற, அம் - அழகிய, கொன்றை மாலை - கொன்றை மாலையையனிந்த, மார்பன் - மார்பையடையவனும், போர் - போர்த்தொழிலுக்குரிய, உகிர் - நகங்களையடைய, வல்புவி - வலிமை மிகுந்த புலியை, கொன்ற வீரன் - கொன்ற வீரனும், மாது நல்லாள் உமை மங்கை பங்கன் - மாதரிற் சிறந்தவளாகிய உமையம்மையின் பாகனும், வண்பொழில் சூழ் - வலிமையான சோலை சூழ்ந்த, தென்பெருந்துறைக்கோன் -

அழகிய திருப்பெருந்துறை அரசனும் ஆகிய, ஏதிலுல் - குற்றமில்லாத, பெரும்புகழ் - பெரும் புகழையடைய, எங்கள் ஈசன் - எங்கள் ஆண்டவன், இரு - பெரிய, கடல் வாணற்கு - கடலில் வாழ்பவனாகிய வருணனுக்கு, தீயில் தோன்றும் - நெருப்பில் தோன்றிய, ஓவிய மங்கையர் - சித்திரம் போன்ற பெண்களுடைய, தோள் புணரும் - தோள்களைத் தழுவிய, உரு அறிவார் - உருவத்தின் தன்மையை அறிய வல்லவர்கள், எம்பிரான் ஆவார் - எமக்குத் தலைவர் ஆவார்கள்.

வினாக்கம் : புலி என்றது தாருகாவனத்து முனிவர்கள் அனுப்பிய புலியை. புலியைக் கொன்று தோலை ஆடையாகப் போர்த்த பேராற்றலுடைய பெருமான், கடல்வாணற்காக மங்கையர் தோளைச் சேர்ந்தருளினான் என்றார். இவ்வரலாறு விளங்கவில்லை.

இதனால், இறைவன் அன்பர்களுடன் உறவு கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

தூவெள்ளை நீறணி எம்பெருமான்
 சோதி மகேந்திர நாதன்வந்து
 தேவர் தொழும்பதம் வைத்தாசன்
 தென்னன் பெருந்துறை யாளியன்று
 காதல் பெருகக் கருணைகாட்டித்
 தன்கழல் காட்டிக் கசிந்துருகக்
 கேதங் கெடுத்தென்னை ஆண்டருளுங்
 கிடப்பறி வாரெரம்பி ராணாவாரே.

பதப்பொருள் : தூ - தூய்மையான, வெள்ளை நீறு அணி - திருவெண்ணீற்றையணிந்த, எம்பெருமான் - எம்பிரானும், சோதி - ஓளியையுடைய, மகேந்திரநாதன் - மகேந்திர மலைக்குத் தலைவனும், தேவர் வந்து தொழும்பதம் - தேவர்கள் வந்து வணங்கும்படியான தனது திருவடியை, வைத்த - அடியார்கள்மேல் வைத்தருளிய, ஈசன் - ஆண்டவனும், தென் நல் - அழகிய நல்ல, பெருந்துறையாளி - திருப்பெருந்துறையை ஆள்பவனும் ஆகிய இறைவன், அன்று - அக்காலத்தில், காதல் பெருக - எனக்கு அன்பு மிகும்படி, கருணை காட்டி - திருவருள் புரிந்து, தன் கழல் காட்டி - தனது திருவடியைக் காட்டியருளி, கசிந்து உருக - மனம் நெந்து உருகும்படி, கேதம் கெடுத்து - துன்பத்தை ஒழித்து, என்னை ஆண்டருளும் - என்னை ஆட்கொண்டருளின, கிடப்பு அறிவார் - திருவள்ளக் கிடக்கையை அறிய வல்லவர்கள், எம்பிரான் ஆவார் - எமக்குத் தலைவர் ஆவார்கள்.

விளக்கம் : பேருழிக் காலத்தில் எல்லா உலகங்களும் சாம்பலாக, அதனையே சிவபிரான் தனது திருமேனியில் அணிவதால், 'தூவெள்ளை நீறணி எம்பெருமான்' என்றார். அங்ஙனமுள்ள பெருமான் மகேந்திர மலையை விட்டு இறங்கித் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து தமது துன்பத்தினைப் போக்கி

ஆட்கொண்டான் என்றார். பக்குவான்மாக்களது பிறவித் துன்பத்தைத் தீர்த்தருளுவான் என்று அறிதலே அவனது கிடப்பை அறிதலாம்.

இதனால், இறைவன் அடியாரது துன்பத்தைத் துடைத்தருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

அங்கணன் எங்கள் அமரர் பெம்மான்
 அடியார்க் கழுதன் அவனிவந்த
 எங்கள் பிரான்இரும் பாசந்தீர
 இகபர மாயதோர் இன்பமெய்தச்
 சங்கங் கவர்ந்துவண் சாத்தினொடுஞ்
 சதுரன் பெருந்துறை ஆளிஅன்று
 மங்கையர் மல்கும் மதுரைசேர்ந்த
 வகையறி வாரிரம்பி ராணாவாரே.

பதப்பொருள் : அம் கணன் - ஆழகிய கண்ணையுடையவனும், எங்கள் அமரர் பெம்மான் - எங்கள் தேவதேவனும், அடியார்க்கு அழுதன் - அடியவர்களுக்கு அழுதம் போன்றவனும், அவனி வந்த - பூமியில் குருவாகி வந்த, எங்கள் பிரான் - எங்கள் பெருமானும், சதுரன் - மிக்க திறமையுடையவனும் ஆகிய, பெருந்துறை ஆளி - திருப்பெருந்துறை இறைவன், இரும்பாசம் தீர் - பெரிய பாசம் நீங்கவும், இகபரம் ஆயது - இம்மை மறுமைப் பயனாய் இருப்பதாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, இன்பம் எய்த - ஆனந்தத்தையடையவும், அன்று - அந்நாளில், சங்கம் கவர்ந்து - சங்கினாலாகிய வளையல்களை முனி பத்தினியர்களிடம் கவர்ந்துகொண்டு, வண்சாத்தினொடும் - வளமையான வணிகக் குழாத்தினோடும், மங்கையர் மல்கும் - வணிகப் பெண்டிர் நிறைந்துள்ள, மதுரை சேர்ந்த - மதுரையம்பதியை அடைந்த, வகை அறிவார் - தன்மையினை அறியக்கூடியவர்கள், எம்பிரான் ஆவார் - எமக்குத் தலைவராவார்கள்.

விளக்கம் : அருளே கண்ணாகவுடைய எங்கள் தேவர் பிரான் ஆன்மாக்களுக்குப் பாசத்தை நீக்கி இன்பப் பேறு அளிக்க மதுரை வந்து அடைந்தான் என்றார். சங்கம் கவர்ந்தது, தாருகாவனத்து முனி பத்தினியர் வளையல்களைப் பிட்சாடன மூர்த்தியாகச் சென்று கவர்ந்ததையாம். மங்கையர் என்றது வணிக மகளிரை. தாருகாவனத்து முனி பத்தினியரே மதுரையில் வணிக மகளிராய்ப் பிறந்து இறைவன் வளையல் கொணர்ந்து இடப்பெற்றனர் அப்பிறப்பு நீங்கப்பெற்றனர் என்பதும் வரலாறு (திருவிளையாடற்புராணம்). மதுரை சேர்ந்த வகை அறிதலாவது, இறைவன் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுவான் என்று அறிதல்.

இதனால், இறைவன் ஆன்மாக்களது மயக்கத்தைப் போக்கி ஞானத்தை நல்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

44. எண்ணப்பதிகம்
(தில்லையில் அருளியது)

அடிகள் இறைவனை வந்து அடைய வேண்டும் என்ற தமது குறிக்கோளை எடுத்துக் கூறும் பகுதியாதலின், இஃது, 'எண்ணப்பதிகம்' எனப்பட்டது. எண்ணம் - குறிக்கோள்.

ஓழியா இன்பத்து உவகை

நீங்காத பேரின்பத்தில் மகிழ்ந்திருக்க விரும்புதல்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பாருரு வாய பிறப்பறவேண்டும்
பத்திமை யும்பெற வேண்டும்
சீருரு வாய சிவபெருமானே
செங்கம லம்மலர் போலும்
ஆருரு வாயன் ஆரமுதேஉன்
அடிய வர்தொகை நடுவே
ஓருரு வாயநின் திருவருள்காட்டி
என்னையும் உய்யக்கொண் டருளே.

பதப்பொருள் : சீர் உரு ஆய - சிறப்பையே வடிவமாகவுடைய, சிவபெருமானே - சிவபிரானே, செங்கமலம் மலர் போலும் - செந்தாமரை மலர் போன்ற, ஆர் உரு ஆய - அரிய உருவத்தையுடைய, என் ஆர் அமுதே - எனது அரிய அமுதமானவனே, பார் - பூவுலகில் தோன்றுகின்ற, உரு ஆய - உடம்புகளாகிய, பிறப்பு அற வேண்டும் -

பிறவிகள் வாராது ஒழிய வேண்டும்; அதற்கு, பத்திமையும் பெறவேண்டும் - உன்னிடத்தில் வைக்கின்ற அன்பையும் நான் அடைய வேண்டும்; அது நிலைக்க, உன் அடியவர் தொகை நடுவே - உன்னடியார் கூட்டத்தின் நடுவில், ஓர் உரு ஆய - ஒப்பற் ற வடிவமாகிய, நின் திருவருள் காட்டி - உன்னுடைய திருவருளைக் காட்டி, என்னையும் - அடியேனையும், உய்ய - உய்தி பெறும்படி, கொண்டருள் - சேர்த்துக்கொண்டருள்வாயாக.

விளக்கம் : 'பாருரு வாய பிறப்பு' என்பது மாயை சம்பந்தமான பிறப்பு என்றும் கொள்ளலாம். இறைவனது வடிவம் மாயையன்றி அருளேயாதவின், அதனை 'ஒருரு' என்றார். பிறவி நீங்கப் பத்தியும், பத்தி உண்டாக அடியவர் கூட்டமும், கூட்டம் பெற இறைவன் அருளும் வேண்டும் என்று எண்ணியபடியாம்.

இதனால், அடியார் கூட்டம் பிறவியறுதற்குரிய சாதனம் என்பது கூறப்பட்டது.

1

உரியேன் அல்லேன் உனக்கடிமை
உன்னைப் பிரிந்திங் கொருபொழுதுந்
தரியேன் நாயேன் இன்னதென்
றறியேன் சங்கரா கருணையினால்
பெரியோன் ஒருவன் கண்டுகொள்
என்றுன் பெய்கழ லடிகாட்டிப்
பிரியேன் என்றரு எியஅருளும்
பொய்யோ எங்கள் பெருமானே.

பதப்பொருள் : சங்கரா - சங்கரனே, எங்கள் பெருமானே - எம் தலைவனே, உனக்கு அடிமை - உனக்கு அடிமையாயிருத்தற்கு, உரியேன் அல்லேன் - உரிய தகுதியடையேனல்லேன்! எனினும், உன்னைப் பிரிந்து - உன்னை விட்டு நீங்கி, இங்கு ஒரு பொழுதும் தரியேன் - இவ்விடத்தில் ஒரு கணமும் தங்கியிருக்கமாட்டேன், கருணையினால் - இரக்கத்தால், பெரியோன் ஒருவன் - பெரிய ஒப்பற்றவனாகிய நீ, பெய் கழல் அடி - உனது கழலையனிந்த திருவடியை, கண்டுகொள் என்று காட்டி - பார்த்துக்கொள்வாயாக என்று காட்டி, பிரியேன் என்று - உன்னைப் பிரிய மாட்டேன் என்று, அருளிய அருளும் - அருளிச்செய்த உனது திருவருளும், பொய்யோ -

பொய்தானோ? நாயேன் - நாயனைய யான், இன்னது என்று அறியேன் - அதன் தன்மை இன்னதென்று அறியமாட்டேன்.

விளக்கம் : பெரியோனாகிய இறைவன் குருவாய் வந்து உபதேசித்ததை நினைவுகூர்வார், 'பெரியோன் ஒருவன் கண்டு கொளன்றுன் பெய்கழலடி காட்டியருளிய' என்றார். பெரியோன் ஒருவன் என்றது 'பெரியோன் ஒருவனாகிய நீ' என்று முன்னிலைப்படுத்தியது. 'அப்பொழுது பிரியமாட்டேன் என்று அருளிய நீ', இப்பொழுது பிரிந்திருப்பதால் அக்காட்சி பொய்யோ?' என்று மருஞவார், 'பிரியேன் என்றருளிய அருஞும் பொய்யோ?' என்றார். தம்முடைய திகைப்பு நிலையைக் காட்டுவார், 'இன்னதென் றநியேன்' என்றார். இறைவன் திருவருளைப் பிரியாதிருக்க என்னியபடியாம்.

இதனால், அருள் பெற்ற அடியார்கள் இறைவன் திருவடியைப் பிரிய விரும்ப மாட்டார்கள் என்பது கூறப்பட்டது.

2

என்பே உருக நின்னருள்
அளித்துன் இணைமலர் அடிகாட்டி
முன்பே என்னை ஆண்டுகொண்ட
முனிவா முனிவர் முழுமுதலே

இன்பே அருளி எனைஉருக்கி
உயிருண் கின்ற எம்மானே
நன்பே அருளாய் என்னுயிர்
நாதா நின்னருள் நாணாமே.

பதப்பொருள் : என்பே உருக - எனது எலும்புகளைல்லாம் உருகும்வண்ணம், நின் அருள் அளித்து - உனது திருவருளைத் தந்து, உன் - உன்னுடைய, இணைமலர் - இரண்டு தாமரை மலர் போன்ற, அடி காட்டி - திருவடியைக் காட்டி, முன்பே - முன்னமே, என்னை ஆண்டுகொண்ட - என்னை ஆட்கொண்ட, முனிவா - முனிவனே, முனிவர் முழுமுதலே - முனிவர்கட்கெல்லாம் முதற்பொருளானவனே, இன்பே அருளி - பேரின்பமே கொடுத்தருளி, எனை உருக்கி - என்னை உருகுவித்து, உயிர் உன்கின்ற - எனது பச்போதத்தை நீக்குகின்ற, எம்மானே - எங்கள்

பெரியோனே, என் உயிர் நாதா - எனது உயிர்த்தலைவனே, நின் அருள் - உன்னுடைய திருவருளால், நாணாமே - கூசாமல், நன்பு அருளாய் - உன்னுடைய நட்பை எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்.

விளக்கம் : 'முன்பு உனது திருவருளால் என் முன் தோன்றி ஆட்கொண்ட நீ, இப்பொழுது என்னை உன்னோடு சேர்த்துக்கொள்ள ஏன் தயங்க வேண்டும்?' என்பார், 'முன்பே என்னை ஆண்டுகொண்ட முனிவா' என்றும், 'இனித் தியக்கமின்றி என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்பார். 'நாணாமே நன்பே அருளாய்' என்றும் கூறினார், 'தடையின்றி உனது சேர்க்கையை இப்பொழுதே அருள வேண்டும்' என்ற என்னத்தைத் தெரிவித்தபடி.

இதனால், இறைவன் பச்போதத்தைப் போக்கிப் பேரின்பம் நல்குவான் என்பது கூறப்பட்டது.

3

பத்தில னேனும் பணிந்தில
னேனும்உன் உயர்ந்தபைங் கழல்காணப்
பித்தில னேனும் பிதற்றிலனேனும்
பிறப்பறுப் பாய்எம் பெருமானே
முத்தனை யானே மணியனை
யானே முதல்வ னேமுறையோனன்
றெத்தனை யானும் யான்தொடர்ந்
துன்னை இனிப்பிரிந் தாற்றேனே.

பதப்பொருள் : எம்பெருமானே - எம்பிரானே, முத்து அனையானே - முத்துப் போன்றவனே, மணி அனையானே - மாணிக்கத்தைப் போன்றவனே, முதல்வனே - தலைவனே, முறையோ என்று - முறையோ என்று, எத்தனையானும் - எவ்வளவாயினும், யான் உன்னைத் தொடர்ந்து - நான் உன்னைப் பற்றித் தொடர்ந்து, இனிப் பிரிந்து ஆற்றேன் - இனிமேல்

பிரிந்திருக்கப் பொறுக்க இயலாதவனாகின்றேன்; ஆதலின், பத்து இலனேனும் - பற்று இல்லாதவனாயினும், பணிந்திலனேனும் - வணங்குதல் இல்லாதவனாயினும், உன் - உனது, உயர்ந்த - மேலான, பைங்கழல் கான - பச்மையான கழலையணிந்த

திருவடிகளைக் காண்பதற்கு, பித்து இலனேனும் - விருப்பமில்லாதவனாயினும், பிதற்றிலலேனும் - துதித்திலேனாயினும், பிறப்பு அறுப்பாய் - என் பிறவியைப் போக்கியருள்வாயாக.

விளக்கம் : பற்று, 'பத்து' எனத் திரிந்தது. முத்து, திருநீறு பூசப்பெற்ற திருமேனிக்கும், மணி, இயற்கைத் திருமேனிக்கும் உவமை. இனி, முத்து மாணிக்கம் போன்று அருமையாயிருப்பவன் எனினுமாம். இத்துணை அருமையுடைய பெருமானால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட பின்னர்ப் பிரிந்திருக்க விரும்பாமல் பின் தொடர்கின்றேன் என்பார், 'எத்தனையானும் யான் தொடர்ந்துன்னை இனிப் பிரிந்தாற்றேன்' என்றார்.

முக்கரண வழிபாடாகிய பற்றுதல் பிதற்றல் பணிதல் இல்லையெனினும், பிரிவால் உண்டாகும் துன்பம் கருதிப் பிறவியை நீக்க வேண்டும் என்று தம் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தபடி.

இதனால், இறைவன் தன்னைத் தொடர்பவர்களது பிறவியைப் போக்கி இன்பத்தைச் சேர்ப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

4

காணும தொழிந்தேன் நின்திருப்
பாதங் கண்டுகண் களிக்கரப்
பேணும தொழிந்தேன் பிதற்றும
தொழிந்தேன் பின்னைனம் பெருமானே
தாணுவே அழிந்தேன் நின்னினைந்
துருகுந் தன்மைனன் புன்மைகளாற்
காணும தொழிந்தேன் நீயினி
வரினுங் காணவும் நாணுவனே.

பதப்பொருள் : எம்பெருமானே - எம்பிரானே, தாணுவே - நிலையானவனே, நின் திரு பாதம் - உனது திருவடியை, காணுமது ஒழிந்தேன் - பிரிந்திருத்தலால் காண்பதை ஒழிந்தேன்; கண் களிக்கரக் கண்டு - கண்கள் களிப்பு மிகும்படி பார்த்து, பேணுமது ஒழிந்தேன் - போற்றுவது ஒழிந்தேன்; பிதற்றுமது ஒழிந்தேன் - வாயால் துதிப்பதையும் விட்டேன்; நின் நினைந்து உருகும் தன்மை - உன்னை என்னி உருகுகின்ற

இயல்பும், என் புன்மைகளால் - என்னுடைய அற்பத் தன்மையால், காணுமது ஒழிந்தேன் - தோன்றுதல் இல்லேனாயினேன்; இவற்றால், பின்னை - பிறகு, ஆழிந்தேன் - கெட்டேன்; அதனால், நீ இனி வரினும் - நீ இனிமேல் என் முன் வந்தாலும், காணவும் நானுவன் - பார்ப்பதற்கும் கூசுவேன்.

விளக்கம் : நீண்ட காலப் பிரிவால் திருவடிக் காட்சி நினைவுக்கு வாராமையின், 'நினைந்து உருகும் தன்மை காணுதல் ஒழிந்தேன்'

என்றார். இவ்விடத்தில், 'காணுதல்' என்பது, தோன்றுதல் என்னும் பொருளது, 'தோன்றுதல் ஒழிந்தேன்' என்றது, 'தோன்றிலேன்' என்றபடி. காணுதல் இல்லையாதவின், போற்றுதலும் பிதற்றுதலும் இல்லையாம் என்றபடி, இனி, இதற்குக் காரணம் தமது இயல்பு என்பார், 'எம் புன்மைகளால்' என்றார். 'ஆனால், இனி நேரில் கண்டால் உருக்கம் வருதல் கூடும்; அப்பொழுது முன்னை நிலையினால் எனக்கு வெள்குதலும் உண்டாகும்' என்பார், 'நீ இனி வரின் காணவும் நானுவன்' என்றார். இந்நிலைகளை நீக்கிச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணியபடி.

இதனால், இறைவன் திருவடியை இடைவிடாது நினைந்து உருக வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

5

பாற்றிரு நீற்றெற்ப பரமனைப்
பரங்கருணை யோடும் எதிர்ந்து
தோற்றிமெய் அடியார்க் கருட்டுறை
அளிக்குஞ் சோதியை நீதியிலேன்
போற்றியென் அமுதே என்னினைந்
தேத்திப் புகழ்ந்தழைத் தலறியென் உள்ளே
ஆற்றுவ னாக உடையவ
னேனன ஆவன் றருளாயே.

பதப்பொருள் : உடையவனே - என்னை அடிமையாக உடையவனே, பால் - பால் போல வென்மையாகிய, திருநீற்று - திருநீற்றறையணிந்த, எம் பரமனை - எம் மேலோனும், பரம் கருணையோடும் - மேலான கருணையோடும், எதிர்ந்து தோற்றி - எதிரே வந்து காணப்பட்டு, மெய் அடியார்க்கு - உண்மை அடியவர்களுக்கு, அருள்

துறை அளிக்கும் - அருள் வழி நல்கும், சோதியை - ஒளிப்பிழம்பும் ஆகிய உன்னை, நீதி இலேன் - அறநெறி இல்லாத யான், என் அமுதே - எனது அமுதமே, என நினைந்து ஏத்தி - என்று எண்ணித் துதித்து, புகழ்ந்து அழைத்து - போற்றி அழைத்து, அலறி - அலறாநின்று, என் உள்ளே ஆற்றுவன் ஆக - என் மனத்தில் ஆறுதல் அடையும்படி, எனை - அடியேனுக்கு, ஆவ என்று அருளாய் - ஜேயோ என்று இரங்கி அருள் புரிவாயாக.

விளக்கம் : 'இறைவன் அடியார்க்கு அருளும் நெறியினை நினைந்து யான் உருக வேண்டும்' என்பார், 'போற்றியென் அமுதே என நினைந்தேத்திப் புகழ்ந்தழைத்தலறி' என்றார், 'அவ்வாறு போற்றிப் புகழ்வேனாயின், எனது கூச்சம் தவிர்ந்து மனத்தில் ஆறுதல் உண்டாகும் என்பார், 'என் உள்ளே ஆற்றுவனாக' என்றார். அவ்வாறு தலையளித்து அருள வேண்டும் என்று எண்ணியபடி.

இதனால், இறைவன் கருணையை எண்ணி உருகினால் ஆறுதல் உண்டாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

திருச்சிற்றம்பலம்

45. யாத்திரைப்பத்து
(தில்லையில் அருளியது)

சிவலோகத்துக்குச் செல்ல அனைவரையும் அழைத்துக் கூறிய பகுதியாதலின், இது, 'யாத்திரைப்பத்து' எனப்பட்டது.

அனுபவ அதீதம் உரைத்தல்

துரியாதீத நிலையாகிய பேரின்ப அனுபவத்தைக் கூறுதல்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பூவார் சென்னி மன்னன்னம்
 புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை
 ஓவா துள்ளங் கலந்துணர்வாய்
 உருக்கும் வெள்ளக் கருணையினால்
 ஆவா என்னப் பட்டன்பாய்
 ஆட்பட் டர்வந் தொருப்படுமின்
 போவோம் காலம் வந்ததுகாண்
 பொய்விட் டுடையான் கழல்புகவே.

பதப்பொருள் : பூ ஆர் - மலர் நிறைந்த, சென்னி - முடியையுடைய, மன்னன் - அரசனாகிய, எம் புயங்கப் பெருமான் - பாம்பணிந்த எங்கள் பெருமான், சிறியோமை - சிறியவர்களாகிய நம்மை, ஓவாது - இடையறாமல், உள்ளம் கலந்து - உள்ளத்தில் கலந்து, உனர்வு ஆய் - உனர்வுருவாய், உருக்கும் - உருக்குகின்ற,
 வெள்ளக்கருணையினால் - பெருகிய கருணையால், ஆவா என்னப்பட்டு - ஜயோ
 என்று இரங்கியருளப்பட்டு, அன்பு ஆய் - அன்பு உருவாய், ஆட்பட்டர் -
 ஆட்பட்டவர்களே, பொய் விட்டு - நிலையில்லாத வாழ்க்கையை விட்டு, உடையான்
 கழல் புக - நம்மை ஆளாக உடைய இறைவனது திருவடியை அடைய, காலம்
 வந்தது - காலம் வந்துவிட்டது, போவோம் - வந்து ஒருப்படுமின் - வந்து முற்படுங்கள்.

விளக்கம் : 'இறைவன் உள்ளத்திலே கலந்து உனர்வு மயமாகி உருக்குகின்றான்' என்பார், 'ஓவா துள்ளங் கலந்துணர்வாய் உருக்கும்' என்றார். இறைவன் திருவளம் இரங்கி அருள் செய்தமையால் ஆட்பட்டார்கள் என்பார், 'ஆவா என்னப்பட்டு ஆட்பட்டர்' என்று விளித்தார். ஆட்பட்ட பின் அன்பு மிகும் என்பதற்கு 'அன்பாய்' என்றும் கூறினார்.

இனி, இறைவனுக்கு ஆட்பட்டவர், அவனை அடைய வேண்டுமாதலின், அதற்குக் காலம் இது என்று, 'ஆட்பட்டர்

வந்தொருப்படுமின் போவோங் காலம் வந்தது' என்று அழைக்கிறார், உலகம் பொய் என்பதும், உடையான் கழல் மெய் என்பதும், 'பொய் விட்டுடையான் கழல் புகவே' என்பதால் உனர்த்தினார்,

இதனால், இறைவன் திருவடி இன்பம் நிலையானது என்பது கூறப்பட்டது.

புகவே வேண்டா புலன்களில்நீர்
 புயங்கப் பெருமான் பூங்கழல்கள்
 மிகவே நினைமின் மிக்கவெல்லாம்
 வேண்டா போக விடுமின்கள்
 நகவே ஞாலத் துள்புகுந்து
 நாயே அனைய நமையாண்ட
 தகவே உடையான் தனைச்சாரத்
 தளரா திருப்பார் தாந்தாமே.

பதப்பொருள் : நக - நாட்டார் நகை செய்ய, ஞாலத்துள் புகுந்து - உலகில் எழுந்தருளி, நாயே அனைய - நாயைப் போன்ற, நமை ஆண்ட - நம்மை ஆட்கொண்ட, தகவு உடையான்தனை - பெருமையையுடைய இறைவனை, சார - அடைந்தால், தாம் தாம் - அவரவர், தளராது இருப்பார் - தளர்ச்சி நீங்கி இருப்பார்கள், ஆதலின், அடியவர்களே, நீர் - நீங்கள், புலன்களில் - ஜம்புல விடயங்களில், புகவேண்டா - செல்ல வேண்டா, புயங்கப் பெருமான் - பாம்பனிந்த பெருமானது, பூங்கழல்கள் - தாமரைப் பூவை ஒத்த திருவடிகளை, மிக நினைமின் - மிகுதியாக நினையுங்கள், மிக்க எல்லாம் - எஞ்சியவையெல்லாம், வேண்டா - நமக்கு வேண்டா, போக விடுமின்கள் - அவற்றை நம்மிடத்திலிருந்து நீங்கும்படி விட்டுவிடுங்கள்.

விளக்கம் : இறைவனை அடைந்தவர் இளைப்பு நீங்கி அமைதியாக இருப்பராதலின், 'தகவே உடையான் தனைச்சாரத் தளராதிருப்பார் தாம் தாமே' என்றார். 'ஆதலினால், நீங்களும் உங்களது இளைப்பு ஒழிந்து அமைதியாக இருக்க விரும்பினால், புயங்கப்பெருமான் பூங்கழல்கள் மிகவே நினைமின்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடியையடைய விரும்ப வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

தாமே தமக்குச் சுற்றமுந்
 தாமே தமக்கு விதிவகையும்

யாமார் எமதார் பாசமார்
 என்ன மாயம் இவைபோகக்
 கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடும்
 அவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு
 போமா றமைமின் பொய்நீக்கிப்
 புயங்கன் ஆள்வான் பொன்னடிக்கே.

பதப்பொருள் : தமக்குச் சுற்றமும் தாமே - ஓவ்வொருவருக்கும் உறவினரும் அவரே, தமக்கு விதி வகையும் தாமே - நடைமுறைகளை வகுத்துக்கொள்பவரும் அவரே; ஆதலால், அடியவர்களே, நீங்கள், யாம் ஆர் - நாம் யார், எமது ஆர் - எம்முடையது என்பது யாது, பாசம் ஆர் - பாசம் என்பது எது, என்ன மாயம் - இவையெல்லாம் என்ன மயக்கங்கள்? என்று உணர்ந்து, இவை போக - இவை நம்மை விட்டு நீங்க, கோமான் - இறைவனுடைய, பண்டைத் தொண்டரொடும் - பழைய அடியாரொடும் சேர்ந்து, அவன்றன் குறிப்பே - அவ்விறைவனது திருவுளக் குறிப்பையே, குறிக்கொண்டு - உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டு, பொய் நீக்கி - பொய் வாழ்வை நீத்து, புயங்கன் - பாம்பணிந்தவனும், ஆள்வான் - எமையாள்வோனுமாகிய பெருமானது, பொன் அடிக்கு - பொன் போல ஒளிரும் திருவடிக்கீழ், போம் ஆறு அமைமின் - போய்ச் சேரும் நெறியில் பொருந்தி நில்லுங்கள்.

விளக்கம் : ஓவ்வொருவருக்கும் வரும் நன்மை தீமைகளுக்குக் காரணம் அவரவர் செய்யும் செய்கையேயன்றி வேறில்லையாதவின், 'தாமே தமக்குச் சுற்றமும்' என்றும், இவ்வாறு நடத்தல் வேண்டும், இவ்வாறு நடத்தல் கூடாது என்று உறுதி செய்துகொண்டு அவ்வாறு நடப்பவரும் அவரேயாதவின், 'தாமே தமக்கு விதி வகையும்' என்றும் கூறினார்.

"தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்டானும்
 தானே தனக்கு மறுமையும் இம்மையும்
 தானேதான் செய்த வினைப்பயன் துய்ப்பானும்
 தானே தனக்குத் தலைவனு மாமே."

என்ற திருமூலர் வாக்கை இங்கு நினைவுகூர்க. இங்ஙனமாகவே, பின் வருவனவற்றைக் கடைப்பிடித்தல் அனைவருக்கும் இன்றியமையாதது என்பதாம். இவ்வுடம்பும் உலகமும் நிலையாமையுடையவை என்று உணர்ந்து அவற்றினின்றும்

நீங்க வேண்டும் என்பார், 'யாமார் எமதார் பாசமார் என்ன மாயம்' என்று உணர்த்தினார்.

இறைவன் குறிப்பாவது, ஆன்மாக்களைல்லாம் வீடுபேறு எஃத வேண்டும் என்பது, இதனை உணர்ந்து அவனது திருவடியைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பார், 'அவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு பொன்னடிக்கே போமாறு அமையின்' என்று அறிவுறுத்துகிறார்.

இதனால், இறைவனது அடியார் கூட்டம் திருவடிப் பேற்றினை நல்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

அடியா ரானீர் எல்லீரும்
அகல விடுமின் விளையாட்டைக்
கடிசே ரடியே வந்தடைந்து
கடைக்கொண் டிருமின் திருக்குறிப்பைச்
செடிசேர் உடலைச் செலநீக்கிச்
சிவலோ கத்தே நமைவைப்பான்
பொடிச்சேர் மேனிப் புயங்கன்தன்
பூவார் கழற்கே புகவிடுமே.

பதப்பொருள் : அடியார் ஆனிர் எல்லீரும் - அடியாராகிய நீங்கள் எல்லீரும், விளையாட்டை - உலக இன்பங்களில் ஈடுபட்டுப் பொழுது போக்குகின்ற நிலையை, அகல விடுமின் - நீங்கிப் போமாறு விட்டு ஒழியுங்கள்; கடிசேர் அடியே - மனம் தங்கிய திருவடியையே, வந்து அடைந்து - வந்து பொருந்தி, திருக்குறிப்பை - திருவுள்ளக் குறிப்பை, கடைக்கொண்டு இருமின் - உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டிருங்கள்; பொடி சேர் மேனி - திருவெண்ணீறு பூசப்பெற்ற திருமேனியையுடைய, புயங்கன் - பாம்பணிந்த பெருமான், செடி சேர் உடலை - குற்றம் பொருந்திய உடம்பை, செல நீக்கி - போகும்படி நீக்கி, சிவலோகத்தே - சிவபுரத்தே, நமைவைப்பான் - நம்மை வைப்பான், தன் பூ ஆர் கழற்கே - தனது தாமரை மலர் போன்ற திருவடி நிழலிலே, புகவிடும் - புகும்படி செய்வான்.

வினாக்கம் : முத்தி நால்வகை; சாலோகம் சாமீபம் சாருபம் சாயுச்சியம் என்பன. சிவலோகத்தே வைத்தல், சாலோக பதவியளித்தல். பூவார் கழற்கே புகவிடுதல், சாயுச்சிய பதவியளித்தலாம். சாயுச்சிய பதவி பெற்றோர்க்கு மீண்டும் பிறவி இல்லை என்க. பிறவி வேண்டாதவர் உலகப் போகங்களில் மனத்தைச் செலுத்தாது இறைவன் திருவுள்ளக் குறிப்பின்வண்ணம் நடந்தால் மீண்டு வாரா வழியாகிய சாயுச்சிய பதவி கிட்டும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் தன் அடியார்க்குப் பரமுத்தியை நல்குவான் என்பது கூறப்பட்டது.

4

விடுமின் வெகுளி வேட்கைநோய்
மிகவோர் காலம் இனியில்லை
உடையான் அடிக்கீழ்ப் பெருஞ்சாத்தோ
டுடன்போ வதற்கே ஒருப்படுமின்
அடைவோம் நாம்போய்ச் சிவபுரத்துள்
அணியார் கதவு தடையாமே
புடைபட் டிருகிப் போற்றுவோம்
புயங்கன் ஆள்வான் புகழ்களையே.

பதப்பொருள் : (அடியார்களே!) மிக - மேன்மைப்படுவதற்கு, இனி ஓர் காலம் இல்லை - இனிமேல் ஒரு காலம் கிடையாது; ஆகையால், அணியார் கதவு அடையாமே - சிவலோகத்தின் அழகிய கதவு நமக்கு அடைக்கப்படாதிருக்கும்படி, வெகுளி - கோபத்தையும், வேட்கை நோய் - காம நோயையும், விடுமின் - விட்டுவிடுங்கள், உடையான் அடிக்கீழ் - நம்மை உடைய பெருமானது திருவடிக்கீழ், பெருஞ்சாத்தோடு - பெரிய கூட்டத்தோடு, உடன் போவதற்கே ஒருப்படுமின் - உடன் செல்வதற்கு மனம் இசையுங்கள், புயங்கன் - பாம்பை அணிந்தவனும், ஆள்வான் - நம்மை ஆள்பவனுமாகிய இறைவனது, புகழ்களை - பெருமைகளை, புடைபட்டு - எங்கும் சூழ்ந்து, உருகிப் போற்றுவோம் - மனமுருகிப் போற்றுவோம்; போற்றினால், சிவபுரத்துள் - சிவலோகத்தில், நாம் போய் அடைவோம் - நாம் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவோம்.

விளக்கம் : சினமும் ஆசையும் சிவலோகத்தை அடையத் தடையாதவின், 'கதவதடையாமே விடுமின் வெகுளி வேட்கை நோய் என்றார். வாய்ப்பு உள்ளபோதே பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமாதவின், 'மிக ஓர் காலம் இனியில்லை' என்றார். கதவு அடையாதிருத்தலாவது, திருவருள் பெருகியிருத்தல். தாம் மட்டும் பயன் பெற விரும்பாதவர் ஆதவின், 'பெருஞ்சாத்தோ டுடன்போவதற்கே ஒருப்படுமின்' என்று எல்லோரையும் அழைக்கிறார்.

இதனால், இறைவன் திருவடி சேர்வதற்குக் காலம் தாழ்த்தலாகாது என்பது கூறப்பட்டது.

5

புகழ்மின் தொழுமின் பூப்புனைமின்
 புயங்கன் தாளே புந்திவைத்திட
 டிகழ்மின் எல்லா அல்லலையும்
 இனியோர் இடையூ றடையாமே
 திகழுஞ் சீரார் சிவபுரத்துச்
 சென்று சிவன்தாள் வணங்கிநாம்
 நிகழும் அடியார் முன்சென்று
 நெஞ்சம் உருகி நிற்போமே.

பதப்பொருள் : (அடியார்களே!) நாம் - நாம், இனி -இனிமேல், ஓர் இடையூறு அடையாமே - ஒரு துன்பம் வந்து சேராவண்ணம், திகழும் - விளங்குகின்ற, சீர் ஆர் - சிறப்பு அமைந்த, சிவபுரத்துச் சென்று - சிவபுரத்துக்குப் போய், சிவன் தாள் வணங்கி - சிவபெருமானது திருவடியை வணங்கி, நிகழும் - அங்கே வாழும், அடியார் முன் சென்று - அடியார் முன்னே சென்று, நெஞ்சம் உருகி நிற்போம் - மனம் உருகி நிற்போம்; அதற்கு, புயங்கள் தாளே - பாம்பணிந்த பெருமானது திருவடியையே, புகழ்மின் - புகழுங்கள், தொழுமின் - வணங்குங்கள், பூப்புனைமின் - அவற்றுக்கு மலர்ச்சுடுங்கள், புந்தி வைத்திட்டு - அதனையே நினைவில்

வைத்துக்கொண்டு, எல்லா அல்லலையும் - பிற எல்லாத் துன்பங்களையும், இகழ்மின் - இகழுங்கள்.

விளக்கம் : இறைவனது பழவடியாரோடு சேர்ந்து இன்புற்றிருப்பதற்கு அவனது திருவடியை இடைவிடாது வணங்கவேண்டும் என்றார், இனி, உலகத்துன்பங்களைக் களைவதற்கும் அவனது திருவடியை உள்ளத்து அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பார்.

**'புயங்கன் தானே புந்திவைத்திட்
டிகழ்மின் எல்லா அல்லவையும்'**

என்றார்.

இதனால், இறைவன் திருவடிப் புகழ்ச்சியே எல்லாத் துன்பங்களையும் போக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

நிற்பார் நிற்கநில் லாலகில்
நில்லோம் இனிநாம் செல்வோமே
பொற்பால் ஒப்பாந் திருமேனிப்
புயங்கன் ஆள்வான் பொன்னடிக்கே
நிற்பீர் எல்லாந் தாழாதே
நிற்கும் பரிசே ஒருப்படுமின்
பிற்பால் நின்று பேழ்கணித்தால்
பெறுதற் கரியன் பெம்மானே.

பதப்பொருள் : பொற்பால் - அழகினால், ஒப்பு ஆம் - தனக்குத் தானே நிகரான, திருமேனி - திருமேனியையுடைய, புயங்கன் ஆள்வான் - பாம்பணிந்த பெருமானது, பொன்னடிக்கே - பொன் போன்ற திருவடியை அடைவதற்கே, நிற்பீர் - நிற்கின்றவர்களே, நில்லா உலகில் - நிலையில்லாத உலகின்கண், நிற்பார் நிற்க - நிற்க விரும்புவார் நிற்கட்டும், நாம் இனி நில்லோம் - நாம் இங்கு இனி நிற்கமாட்டோம், செல்வோம் - சென்றுவிடுவோம்; செல்லாமல், நின்று - தங்கி நின்று, பிற்பால் பேழ்கணித்தால் - பின்பு மனம் வருந்தினால், பெம்மான் - எம் பெருமான், பெறுதற்கரியன் - பெறுதற்கு அரியவனாவான்; ஆதலால், எல்லாம் தாழாது -

எல்லோரும் காலந்தாழ்த்தாது, நிற்கும் பரிசே - நீங்கள் நினைந்து நின்றபடியே, ஒருப்படுமின் - செல்ல மனம் இசையுங்கள்.

விளக்கம் : இறைவன் திருவடிப்பேற்றில் விருப்பம் இல்லாதவர்கள் அதனையடைய விரையமாட்டார்களாதவின், 'அவர்களை நோக்காதீர்கள்' என்பார், 'நிற்பார் நிற்க' என்றும், நின்றவர்கள் நிலைபெறப் போவதில்லை என்பார், 'நில்லாவுலகில் நிற்க' என்றும், 'நீவிர் அவர்கள் போல இல்லாமல் முந்த வேண்டும்'

என்பார். 'எல்லாந் தாழாதே நிற்கும் பரிசே ஒருப்படுமின்' என்றும், திருவடிப் பேற்றுக்கு முந்தாது போய்விட்டோமோ என்று பின்னால் வருந்தினால் பயனில்லை என்பார், 'பிற்பால் நின்று பேழ்கணித்தால் பெறுதற்கரியன் பெம்மான்' என்றும் கூறினார். பேழ்கணித்தல் என்னுஞ்சொல், 'பின்பு பெரிதும் இரங்குதல்' என்னும் பொருளாது.

இதனால், இறைவன் திருவடிப் பேற்றுக்கு முந்த வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

பெருமான் பேரா ணந்தத்துப்
பிரியா திருக்கப் பெற்றீர்காள்
அருமால் உற்றுப் பின்னைநீர்
அம்மா அழுங்கி அரற்றாதே
திருமா மணிசேர் திருக்கதவந்
திறந்த போதே சிவபுரத்துத்
திருமால் அறியாத் திருப்புயங்கன்
திருத்தாள் சென்று சேர்வோமே.

பதப்பொருள் : பெருமான் - இறைவனது, பேராணந்தத்து - பேரின்பத்தில், பிரியாதிருக்கப்பெற்றீர்காள் - பிரியாமல் மூழ்கியிருக்கப் பெற்றவர்களே, நீர் அருமால் உற்று - நீங்கள் அருமையான மயக்கத்தில் பொருந்தி, பின்னை - பின்பு, அம்மா - ஜேயோ என்று, அழுங்கி அரற்றாதே - வருந்தி அலறாவண்ணம், திருமா மணிசேர் - அழகிய சிறந்த மணிகள் இழைக்கப்பெற்ற, திருக்கதவம் - திருக்கதவு, திறந்த போதே - திறந்திருக்கும்போதே, சிவபுரத்து - சிவபுரத்திலுள்ள, திருமால் அறியா -

திருமாலறியாத, திருபுயங்கன் - அழகிய பாம்பணிந்த பெருமானது, திருத்தாள் - திருவடியை, சென்று சேர்வோம் - சென்றடைவோம் (ஒருப்படுமின்).

விளக்கம் : திருவருட்பேற்றுக்கு முந்தாது தங்கிவிட்டோமெனில், உலக மயக்கம் சூழ்ந்து வருத்துதலால் வருந்த நேரும்; ஆதலின், திருவருள் வழியே சென்று நிருத்தனைக் கும்பிட வேண்டும் என்பார், 'திருப்புயங்கன் திருத்தாள் சென்று சேர்வோம்' என்றார். 'புயங்கம்' என்பது 'ஒரு வகைக் கூத்து' என்றும் பொருள் தருமாகவின், 'புயங்கப் பெருமான்' என்பதற்குக் கூத்தப்பெருமான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இதனால், இறைவன் திருவருள் தோய்வினின்றும் பிரியாதிருக்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

சேரக் கருதிச் சிந்தனையைத்
திருந்த வைத்துச் சிந்திமின்
போரிற் பொலியும் வேற்கண்ணாள்
பங்கன் புயங்கன் அருளமுதம்
ஆரப் பருகி ஆராத
ஆர்வங் கூர அமுந்துவீர்
போரப் புரிமின் சிவன்கழற்கே
பொய்யிற் கிடந்து புரளாதே.

பதப்பொருள் : போரில் பொலியும் வேல் - போரில் விளங்குகின்ற வேல் போன்ற, கண்ணாள் - கண்களையுடைய உமையம்மையின், பங்கன் - பாகனும், புயங்கன் - பாம்பணிந்தவனும் ஆகிய இறைவனது, அருள் அமுதம் - திருவருள் அமுதத்தை, ஆரப் பருகி - நிரம்பப் பருகி, ஆராத ஆர்வம் கூர - தனியாத ஆசை மிக, அமுந்துவீர் - மூழ்கியிருப்பவர்களே, பொய்யில் கிடந்து புரளாதே - பொய்யான வாழ்வில் கிடந்து புரளாமல், சிவன் கழற்கே - சிவபெருமானது திருவடியிலே, போரப் புரிமின் - அடைய விரும்புங்கள், சேரக் கருதி - அதனையடைய எண்ணி, சிந்தனையை - சித்தத்தை, திருந்த வைத்து - தூய்மையாக வைத்துக்கொண்டு, சிந்திமின் - இடைவிடாமல் நினையுங்கள்.

வினாக்கம் : போத என்பது போர் என எதுகை நோக்கித் திரிந்தது. சிவன் திருவடியே உண்மையானது ஆதலின், அதனையடைய வேண்டும் என்பார், 'போரப் புரிமின் சிவன்கழற்கே பொய்யிற் கிடந்து புரளாதே' என்றார். அதற்கு உபாயம் எது என்னில், சித்தத்தைத் தூய்மையாக வைத்துக்கொண்டு சிவனது திருமேனியைத் தியானிக்க வேண்டும் என்பதாம். 'வேற்கண்ணான் பங்கன்' என்றதால், அவன் பொய்யை ஒழித்து அருளும் திறமுடையான் என்பதும் குறிப்பிட்டார்.

இதனால், இறைவன் திருமேனியைத் தியானித்திருக்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

9

புரள்வார் தொழுவார் புகழ்வாராய்
 இன்றே வந்தாள் ஆகாதீர்
 மருள்ளீர் பின்னை மதிப்பாரார்
 மதியுட் கலங்கி மயங்குவீர்
 தெருள்ளீர் ராகில் இதுசெய்மின்
 சிவலோ கக்கோன் திருப்புயங்கள்
 அருளார் பெறுவார் அகலிடத்தே
 அந்தோ அந்தோ அந்தோவே.

பதப்பொருள் : புரள்வார் - புரள்பவராயும், தொழுவார் - வணங்குபவராயும், புகழ்வார் - துதிப்பவராயும், இன்றே வந்து - இப்பொழுதே வந்து, ஆள் ஆகாதீர் - ஆட்படாதவர்களாய், மருள்ளீர் - மயங்குகின்றவர்களே, பின்னை - பின்பு, மதியுள் கலங்கி - அறிவினுட்கலக்கமடைந்து, மயங்குவீர் யாவர்? தெருள்ளீர் ஆகில் - தெளிவடைய விரும்புவீரானால், இது செய்மின் - எம்பெருமானுக்கு ஆட்படுதலாகிய இதனைச் செய்யுங்கள்; சிவலோகக்கோன் - சிவலோக நாதனாகிய, திருப்புயங்கள் - பாம்பனிந்த பெருமானது, அருள் - திருவருளை, அகல் இடத்து - அகன்ற உலகின்கண், ஆர் பெறுவார் - யார் பெற வல்லார்கள்? அந்தோ அந்தோ அந்தோ - ஜேயோ ஜேயோ ஜேயோ!

வினாக்கம் : புரஞ்சதல் முதலாயின அன்பு வயப்பட்டார் செயல்.

‘போற்றி என்றும் புகழ்ந்தும் புரண்டும்நின்று
ஆற்றல் மிக்க அன் பால் அழைக் கின்றிலேன்’

என்று முன்பும் அடிகள் கூறியிருத்தல் அறிக.

அறிவு வயப்பட்டார் ஆராய்ச்சியில் தலைப்பட்டுப் புரஞ்சு முதலியவற்றைச் செய்யக் கூசுவர் ஆதலின், அவர் இறைவனுக்கு ஆளாகமாட்டார் என்றபடி. ‘இது செய்மின்’ என்றது, புரஞ்சு முதலியவற்றைச் செய்து இறைவனுக்கு ஆட்படுகே’ என்றதாம். இறைவனது திருவருள் எத்தகையோராலும் அடைதற்கு அரியது என்பார், ‘திருப்புயங்கன் அருள் ஆர் பெறுவார் அகலிடத்தே’ என்றும், அத்ததைகய அரிய அருள் புரஞ்சு முதலியவற்றால் எளிதல் பெறுவதாயிருக்க, ‘அவற்றைச் செய்யாதிருத்தல் என்ன அறியாமை! ’ என்பார், ‘அந்தோ அந்தோ அந்தோவே’ என்றும் கூறினார்.

இதனால், இறைவன் திருவருளைப் பெற முயலாதவர் தாழ்வடைவர் என்பது கூறப்பட்டது.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

46. திருப்படையெழுச்சி
(தில்லையில் அருளியது)

தொண்டர்களாகிய படைகள் மாயையாகிய பகையை வெல்லுவதற்கு எழுந்து செல்லுதலைக் கூறும் பகுதியாதலின், இது, ‘திருப்படையெழுச்சி’ எனப்பட்டது. இது உலகியற்படை போன்ற படை அன்று என்பதற்குத் ‘திருப்படை’ என்றார்.

பிரபஞ்சப் போர்

மாயையாவது உலகமேயாதலால், அதனை வெல்வதற்குச் செய்யும் செயல்கள் பிரபஞ்சப் போர் ஆயின என்க.

கலி விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஞானவாள் ஏந்தும்ஜையர் நாதப் பறையறைமின்
மானமா ஏறும்ஜையர் மதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீற் றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோம்நாம் மாயப்படை வாராமே.

பதப்பொருள் : (அடியவர்களே!) ஞானவாள் ஏந்தும் - ஞானமாகிய வாளை ஏந்துகின்ற, ஜையர் - தலைவரது, நாதப்பறை அறைமின் - பிரணவ நாதமாகிய பறையைக் கொட்டுங்கள்; மானம் மா ஏறும் - பெருமை பொருந்திய குதிரைமேல் எழுந்தருளி வந்த, ஜையர் - தலைவரது, மதி வெண்குடை - அறிவாகிய வெள்ளிய குடையை, கவிமின் - கவித்துக்கொள்ளுங்கள், ஆனநீற்றுக் கவசம் - அவருக்கு உரியதான் திருநீராகிய கவசத்தினுள், அடையப் புகுமின்கள் - முழுவதும் புகுந்துகொள்ளுங்கள்; இங்ஙனம் செய்யின், மாயப்படை வாராமே - மாயா காரியமாகிய சேனை வந்து தாக்காமல், நாம் வானவூர் கொள்வோம் - நாம் சிவலோகமாகிய ஊரினைப் பிடித்துக்கொள்வோம்.

விளக்கம் : 'போருக்குச் செல்லும் வீரர் பறையை அடித்துக் கொண்டு, குடையைக் கவித்துக்கொண்டு, கவசம் பூண்டு சென்று பகைப்படையை அழித்து ஊரைக் காத்துக்கொள்வர். அதைப் போன்று நாமும் பிரணவ நாதமாகிய பறையை அடித்துக்கொண்டு. அறிவாகிய குடையைக் கவித்துக்கொண்டு, தூய்மையான திருநீராகிய கவசத்தையணிந்துகொண்டு சென்று, மாயையாகிய படையை எதிர்த்து வென்று வானமாகிய ஊரைக் கைக்கொள்வோம்' என்று அழைத்தவாறாம்.

நாதப்பறை அறைதலாவது, பிரணவம் முதலிய மந்திரங்களைக் கணித்தல். மதிவெண் குடை கவித்தலாவது, அம்மந்திரங்களின் பொருளில் அழுந்துதல்.

இதனால், அடியாராகிய வீரருக்கு உரிய கருவிகள் கூறப்பட்டன.

தொண்டர்காள் தூசிசெல்லீர் பத்தர்காள் சூழப்போகீர்
ஓண்திறல் யோகிகளே பேரணி உந்தீர்கள்

**திண்திறல் சித்தர்களே கடைக்குழை செல்மின்கள்
அண்டர்நா டாள்வோம்நாம் அல்லற்படை வாராமே.**

பதப்பொருள் : தொண்டர்காள் - தொண்டர்களே, தூசி செல்லீர் - முன்னணிப் படையாய்ச் செல்லுங்கள்; பத்தர்காள் - அன்பர்களே, சூழப்போகீர் - பக்கங்களிலே சூழந்து செல்லுங்கள்; ஒன்திறல் - ஒளி மிகுந்த வலிமையான, யோகிகளே - யோகியர்களே, பேரணி உந்தீர்கள் - நடுப்படையைச் செலுத்துங்கள்; திண் திறல் சித்தர்களே - சரீர திடமுடைய சித்தர்களே, கடைக்குழை செல்மின்கள் - பின்னணியாகச் செல்லுங்கள்: இங்ஙனம் சென்றால், அல்லல் படை வாராமே - துன்பமாகிய படைகள் வந்து நலியாவண்ணம், நாம் அண்டர்நாடு ஆள்வோம் - நாம் தேவர் நாட்டை ஆள்வோம்.

விளக்கம் : சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாகிய நான்கு நெறிகளிலே நிற்பவர்களை அழைத்து அமரர் நாடு ஆள்வதற்கு அணிவகுத்துச் செல்லும் முறையினைக் கூறினார். 'அண்டர்' என்றது பதமுத்தியடைந்தவர்களை. எனவே, அவர்களது நாடு சிவலோகமேயாதல் அறிக. துன்பம் வந்து நலியாமல் இருப்பதற்குரிய வழி காட்டியபடி.

இதனால், அடியாராகிய படைகள் அணி வகுத்துச் செல்லும் முறை கூறப்பட்டது.

2

திருச்சிற்றம்பலம்

47. திருவெண்பா

அழகிய வெண்பாக்களால் ஆகிய பதிகம்.

(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

அணைந்தோர் தன்மை

சிவத்தை அணைந்தவர்களது தன்மை. அஃதாவது, சீவன் முத்தர்களது இயல்பு.

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

வெய்ய வினையிரண்டும் வெந்தகல மெய்யுருகிப்
பொய்யும் பொடியாகா தென்செய்கேன் - செய்ய
திருவார் பெருந்துறையான் தேனுந்து செந்தீ
மருவா திருந்தேன் மனத்து.

பதப்பொருள் : செய்ய - செம்மையான, திரு ஆர் பெருந்துறையான் - அழகு பொருந்திய திருப்பெருந்துறையுடையவனாகிய, தேன் உந்து செந்தீ - தேனைப் பொழிகின்ற செஞ்சோதியை, மனத்து மருவாது இருந்தேன் - மனத்து மருவாது இருந்தேன் - மனத்துப் பொருந்தாது இருந்தேன்; அதனால், வெய்ய - கொடிய, வினை இரண்டும் - இரு வினைகளும், வெந்து அகல - வெந்து ஒழிய, மெய் உருகி - உடம்பு உருகி, பொய்யும் பொடியாகாது - இப்பொய் வாழ்க்கையும் நீறாய்ப் போகாது உள்ளது; என் செய்கேன் - இனி நான் என்ன செய்வேன்!

விளக்கம் : இறைவன், தன்னை எண்ணுவார்க்கு இன்பம் தருபவனாதவின், 'தேனுந்து செந்தீ' என்றார். பிற தீயினின்றும் பிரித்துக் காட்டுவார், 'தேனுந்து' என்ற அடை கொடுத்தார். 'இறைவனாகிய தீயைப் பொருந்தாமையால் வினையாகிய காட்டை அழித்துச் சாம்பராக்க முடியாது இருக்கிறேன்' என்று வருந்துகிறார். இறைவனை அன்பினால் நினைந்தால் உடல் வாழ்க்கை ஒழியும் என்ற குறிப்பும் உள்ளது.

இதனால், இறைவனை அன்பினால் மனத்தில் நினைக்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

ஆர்க்கோ அரற்றுகோ ஆடுகோ பாடுகோ
பார்க்கோ பரம்பரனே என்செய்கேன் - தீர்ப்பரிய
ஆனந்த மாலேற்றும் அத்தன் பெருந்துறையான்
தானென்பர் ஆரொருவர் தாழ்ந்து.

பதப்பொருள் : பரம்பரேன் - மிகவும் மேலானவனே, தீர்ப்பு அரிய - நீக்குவதற்கு அருமையான, ஆனந்த மால் ஏற்றும் -

பேரின்பப்பித்தினை உண்டாக்குகின்ற, அத்தன் - தலைவனாவான், பெருந்துறையான்தான் - திருப்பெருந்துறைப் பெருமான் ஒருவனே, என்பர் - என்று தெளிகின்றவர், ஆர் ஒருவர் - எவர் ஒருவர்? அவரை, தாழ்ந்து - பணிந்து, ஆர்க்கோ - ஆரவாரிப்பேனோ! அரற்றுகோ - அலறுவேனோ! - ஆடுகோ - ஆடுவேனோ! பாடுகோ - பாடுவேனோ! என் செய்கேன் - என்ன செய்து பாராட்டுவேன்?

விளக்கம் : சிவபெருமான் ஒருவனே அன்பையும், இன்பத்தையும் அருள வல்லவன் என்று தெளிந்த சிவஞானிகளிடத்தில் தமக்கு உள்ள ஆர்வத்தை அடிகள் இத்திருவென்பாவில் விளக்கியுள்ளார்.

"இருவரால் அறிய ஒன்னா எம்பிரான் தம்பி ரானாம்
திருவுரு வன்றி மற்றோர் தேவர்எத் தேவர் என்ன
அருவரா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே"

என்று அடிகள் சிவபெருமானையன்றிப் பிற தெய்வங்களைக் கொண்டாடுபவர்களைக் கண்டு தாம் அஞ்சுவதாகக் கூறினார்; இங்கு, சிவபெருமானது பெருமையை அறிந்தவர்களிடத்தில் தமக்கு உண்டாகின்ற அன்பினைக் கூறினார். அடியாரிடத்தில் அன்புடையவர்களே இறைவனிடத்தில் அன்புடையவராவர் என்பதை.

"ஈசனிடத் தன்பில்லார் அடியவர்க் கன்பில்லார்"

என்ற சிவஞான சித்தியால் அறிக.

இதனால், இறைவனை உணர்ந்த பெரியோர்களிடத்தில் அன்புக்கர வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

செய்த பிழையறியேன் சேவடியே கைதொழுதே
உய்யும் வகையின் உயிர்ப்பறியேன் - வையத்

**திருந்துறையுள் வேல்மடுத்தென் சிந்தனைக்கே கோத்தான்
பெருந்துறையில் மேய பிரான்.**

பதப்பொருள் : சேவடியே கைதொழுது - எம்பெருமானது சிவந்த திருவடியையே கை கூப்பி வணங்கி, உய்யும் வகையின் உயிர்ப்பு அறியேன் - பிழைக்கும் வழியின் தோற்றத்தையும் யான் அறிந்திலேன்; ஆயினும், பெருந்துறையில் மேயபிரான் - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய பெருமான், வையத்து - உலகின் கண்ணே, உறையுள் இருந்த வேல் - உறைக்குள் வைத்திருந்த வேவினை, என் சிந்தனைக்கே - என் சித்தத்திலே, மடுத்துக் கோத்தான் - அழுத்திப் பாய்ச்சிவிட்டான்; அங்ஙனம் செய்தற்குச் செய்த, பிழை அறியேன் - நான் செய்த தவற்றினை அறியேன்.

விளக்கம் : 'உறையுள் இருந்த வேல்' என்பது ஞானம். பெருந்துறைப்பெருமான் ஞானத்தைத் தந்து பின் மறைந்ததை என்னி வருந்துவார், 'செய்த பிழையறியேன்' என்று ஏங்குகிறார். 'மார்பில் வேலைப் பாய்ச்சுவதற்கு யான் செய்த பிழை யாது?' என்பது நயம். 'யான் யாதொரு தவமும் செய்யாதிருக்கவும், இறைவன்தான் குருவாகி வந்து எனக்கு ஞானத்தை அருளினான்' என்று அவனது பெருங்கருணைத் திறத்தைப் புகழ்ந்தபடியாம்.

இதனால், இறைவன் குருவாய்த் தோன்றி ஆட்கொள்வான் என்பது கூறப்பட்டது.

3

**முன்னை வினையிரண்டும் வேரறுத்து முன்னின்றான்
பின்னைப் பிறப்பறுக்கும் பேராளன் - தென்னன்
பெருந்துறையில் மேய பெருங்கருணை யாளன்
வருந்துயரந் தீர்க்கும் மருந்து.**

பதப்பொருள் : தென் - அழகிய, நல் - நல்ல, பெருந்துறையில் மேய - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய, பெருங்கருணையாளன் - பேரருளாளன், முன்னை வினை இரண்டும் - முற்பிறவியில் செய்த இரு வினைகளையும், வேர் அறுத்து - அடியோடு அறுத்து, முன் நின்றான் - எனக்கு எதிர்ப்பட்டு நின்றான்; பின்னைப் பிறப்பு - இனிவரும் பிறவியை, அறுக்கும் - நீக்குகின்ற, பேராளன் -

பெருமையுடையவன், வரும் துயரம் - இப்பிறவியில் வரக்கூடிய துன்பத்தை, தீர்க்கும் - போக்குகின்ற, மருந்து - மருந்துமாவான்.

விளக்கம் : முன்னை வினையாவது சுஞ்சிதம். பின்னைப் பிறப்பறுத்தலாவது, ஆகாமிய வினையை ஏறாதபடி செய்தல். வருந்துயரம் தீர்த்தலாவது, பிராரத்த வினை நூகரும் போது துன்பமில்லாதபடி செய்தல். பெருந்துறைப் பெருமான் இம்முன்று வினைகளையும் நீக்குவானாதவின், 'துயரம் தீர்க்கும் மருந்து' என்றார். 'மந்திரமும் தந்திரமும் மருந்துமாகித் தீரா நோய் தீர்த்தருள வல்லான்' என்றார், திருநாவுக்கரசரும்.

இதனால், இறைவன் மூவகை வினைகளையும் நீக்குபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

4

அறையோ அறிவார்க் கணைத்துலகும் ஈன்ற
மறையோனும் மாலும்மால் கொள்ளும் - இறையோன்
பெருந்துறையுள் மேய பெருமான் பிரியா
திருந்துறையும் என்னெந்துசத் தின்று.

பதப்பொருள் : அனைத்து உலகம் ஈன்ற - எல்லா உலகங்களையும் படைத்த, மறையோனும் - வேதியனுமாகிய பிரமனும், மாலும் - திருமாலும், மால் கொள்ளும் - அடி முடி காணாது மயங்கும், இறையோன் - இறைவனும், பெருந்துறையுள் -

திருப்பெருந்துறையுள், மேய பெருமான் - எழுந்தருளிய பெருமானும் ஆகியவன், பிரியாது - நீங்காது, என் நெந்துசத்து - எனது உள்ளத்திலே, இன்று - இப்பொழுது, இருந்து உறையும் - தங்கி வாழ்பவன்; அறிவார்க்கு - இதனை அறிபவர்கள் இருந்தால் அவர்களுக்கு - இதனை அறிவீர்களோ என்று அறைக்கவல் விடுகின்றேன்.

விளக்கம் : 'மிகப் பெரியவர்களாகிய பிரமனும் திருமாலும் காணாது மயங்கும் இறைவன், என் நெந்துசில் வீற்றிருக்கிறான். ஆனால், இதனைப் பிறர் அறிய முடியாது என்பார், 'அறையோ அறிவார்க்கு' என்றார். 'அறையோ' என்பது 'அறிந்தவர்கள் சொல்லுங்கள்' என்று அறைக்கவி அழைப்பதாம். 'சிவன் எனும் ஒசையல்லது அறையோ உலகில் திருநின்ற செம்மை யுளதே' என்று திருநாவுக்கரசர்

அருளுவதனையும், அதனை, 'அறை கூவும் திருப்பதிகம்' என்று சேக்கிழார் குறிப்பதையும் நினைவுகூர்க.

இதனால், இறைவன் அடியார் நெஞ்சத்தில் நீங்காது இருப்பவன் என்பது கூறப்பட்டது.

5

பித்தென்னை ஏற்றும் பிறப்பறுக்கும் பேச்சரிதாம்
மத்தமே யாக்குவந் தென்மனத்தை - அத்தன்
பெருந்துறையான் ஆட்கொண்டு பேரருளால் நோக்கும்
மருந்திறவாப் பேரின்பம் வந்து.

பதப்பொருள் : அத்தன் - எம் தந்தையும், பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையுடையவனும், ஆட்கொண்டு - ஆளாகக் கொண்டு, பேர் அருளால் - பெருங்கருணையால், நோக்கும் - பார்க்கும், மருந்து - மருந்தாயிருப்பவனும், இறவா - எல்லையற்ற, பேரின்பம் - பேரான்தமாயிருப்பவனும் ஆகிய இறைவன், வந்து - எழுந்தருளி வந்து, என்னைப் பித்து ஏற்றும் - என்னைப் பேரன்பு கொள்ளச் செய்வான், பிறப்பு அறுக்கும் - பிறவியைப் போக்குவான்; என் மனத்தை - என்னுடைய உள்ளத்தை, பேச்சு அரிதாம் - சொல்லுவதற்கு அருமையான, மத்தமே ஆக்கும் - களிப்பை உடையதாகச் செய்வான்.

விளக்கம் : பெருந்துறையான், மருந்து, பேரின்பம் என்பனவும், அத்தன் என்பதனோடு ஒத்த பெயர்கள். இறைவன் தந்தையாய், நன்னெறி காட்டும் ஆசானாய், நோயைத் தீர்க்கும் மருத்துவனாய், இன்பத்தையருளும் ஆனந்தழூர்த்தியாய் உள்ளான் என்றதாம். 'பித்தென்னை ஏற்றும்' என்றது, அன்பையும் அவனேயருளுவான் என்னும் கருத்தது. 'பிறப்பறுக்கும், மத்தமேயாக்கும்' என்றதால், பாச நீக்கத்தையும் இன்பப் பேற்றையும் குறிப்பிட்டார். இறையின்பம் சொல்லவொண்ணாதது ஆதலின், 'பேச்சரிதாம் மத்தம்' என்றார்.

இதனால், இறைவன் சொல்லிறந்த இன்பம் அருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

6

வாரா வழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி
 ஆரா அமுதாய் அமைந்தன்றே - சீரார்
 திருத்தென் பெருந்துறையான் என்சிந்தை மேய
 ஒருத்தன் பெருக்கும் ஒளி.

பதப்பொருள் : சீர் ஆர் - சிறப்புப் பொருந்திய, திருத்தென் பெருந்துறையான் - அழகிய திருப்பெருந்துறையையுடையவனாகிய, என் சிந்தை மேய ஒருத்தன் - என் சித்தத்தில் எழுந்தருளிய ஒப்பற்றவன், பெருக்கும் - பெருக்குகின்ற, ஒளி - ஞானமானது, வாரா வழி அருளி - மீண்டும் பிறவிக்கு வாராத வழியையருளி, மாறு இன்றி வந்து - வேறின்றி வந்து, எனக்கு ஆரா அமுதாய் - அடியேனுக்குத் தெவிட்டாத அமுதமாய், அமைந்தன்று - அமைந்தது.

விளக்கம் : ஞானம் பெற்ற பின்னர் அது பெருகி முதிருமாதலின், 'பெருக்கும் ஒளி' என்றும், ஞானம் முதிர்ந்த பின்னர்ப் பிறவியில்லையாமாதலின், 'வாரா வழியருளி' என்றும் கூறினார். 'மாறின்றி வந்து' என்றது, அத்துவிதமாகக் கலந்திருத்தலைக் குறித்தது. ஞான அனுபவம் இன்பமாய் இருக்குமாதலின், 'ஆரா அமுதமாய் அமைந்தன்று' என்றார்.

இதனால், திருவடி ஞானம், பிறப்பையறுத்து பேரின்பத்தையளிக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

7

யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான்
 யாவர்க்குங் கீழாம் அடியேனை - யாவரும்
 பெற்றறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் எம்பெருமான்
 மற்றறியேன் செய்யும் வகை.

பதப்பொருள் : யாவர்க்கும் - எல்லோர்க்கும், மேலாம் - மேம்பட்ட, அளவு இலா - எல்லையில்லாத, சீர் உடையான் - சிறப்பு உடையவனே, என் எம் பெருமான் - என்னுடைய எம்பிரானே, யாவர்க்கும் - எல்லோர்க்கும், கீழ் ஆம் அடியேனை - கீழ்ப்பட்ட அடியேனை, யாவரும் - எவரும், பெற்றறியா - பெற்று அறியாத,

இன்பத்துள் - ஆனந்தத்தில், வைத்தாய்க்கு - ஆழ்த்திய உனக்கு, மற்றுச் செய்யும் வகை - கைம்மாறு செய்யும் விதத்தை, அறியேன் - அறிந்திலேன்.

விளக்கம் : 'யாவர்க்கும் மேலாம்' என்றது, 'தேவர் மூவர் முதலியோர்க்கும் மேலானவன் இறைவன்' என்றபடி. அடிகள் தம்மை அடியார் அனைவரிலும் தாம் மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பதாக நினைப்பதால், 'யாவர்க்கும் கீழாம் அடியேனை' என்றார். யாவரும் பெற்றறியா இன்பமாவது, மீண்டும் வாரா நெறியாம்; அஃதாவது, சாயுச்சிய பரமுத்தி. 'செய்யும் வகை அறியேன்' என்றதால், மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள தாம் மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ள இறைவனுக்குக் கைம்மாறு செய்ய முடியாது என்றதைக் கூறினார்.

இதனால், இறைவன் கருணைக்குக் கைம்மாறு இல்லை என்பது கூறப்பட்டது.

8

மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றொழிந்த
தேவருங் காணாச் சிவபெருமான் - மாவேறி
வையகத்தே வந்திழிந்த வார்கழல்கள் வந்திக்க
மெய்யகத்தே இன்பம் மிகும்.

பதப்பொருள் : மூவரும் - மும்மூர்த்திகளும், முப்பத்து மூவரும் - முப்பத்து மூன்று தேவர்களும், ஒழிந்த மற்றுத் தேவரும் - அவர் ஒழிந்த ஏனைய தேவர்களும், காணா - காணாத, சிவபெருமான் - சிவபிரான், மா ஏறி - குதிரை ஏறி, வையகத்து வந்து இழிந்த - பூமியில் வந்து பொருந்திய, வார்கழல்கள் - நீண்ட திருவடிகளை, வந்திக்க - வணங்க, மெய் அகத்து - உடம்பினுள், இன்பம் மிகும் - பேரின்பம் பொங்கும்.

விளக்கம் : மூவராவார்; பிரமன், திருமால், உருத்திரன். முப்பத்து மூவராவார்: ஆதித்தர் பன்னிருவர், அசுவினி தேவர் இருவர், உருத்திரர் பதினொருவர், வசக்கள் எண்மர். ஒழிந்த தேவராவார், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள். மெய்யகம் என்பது உள்ளம். இறைவனை வணங்க இன்பம் உண்டாகும் என்பதாம்.

இதனால், இறைவன் திருவடி வணக்கம் இன்பத்தைத் தரும் என்பது கூறப்பட்டது.

இருந்தென்னை ஆண்டான் இணையடியே சிந்தித்
 திருந்திரந்து கொள்நெஞ்சே எல்லாந் - தருங்காண்
 பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணை யாளன்
 மருந்துருவாய் என் மனத்தே வந்து.

பதப்பொருள் : நெஞ்சே, பெருந்துறையில் மேய - திருப்பெருந்துறையில்
 எழுந்தருளிய, பெருங்கருணையாளன் - பேரருளாளாகிய சிவபெருமான், மருந்து
 உருவாய் - அமுத வடிவமாய், என் மனத்தே வந்து இருந்து - என் உள்ளத்தே வந்து
 தங்கி, என்னை ஆண்டான் - என்னை ஆட்கொண்டான்; ஆதலால், அவனது,
 இணை அடியே சிந்தித்து இருந்து - இரண்டு திருவடிகளையுமே இடைவிடாது
 நினைத்துக்கொண்டிருந்து, இரந்துகொள் - வேண்டிக்கொள்; எல்லாம் தரும் - அவன்
 நீ வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தந்தருளுவான்.

விளக்கம் : இறைவன் நம உள்ளத்தை இடமாகக்கொண்டு
 எழுந்தருளியிருக்கின்றான் ஆதவின், புறத்தே எங்கும் தேடாது, அகத்தே அவனைத்
 தியானித்து வேண்டியவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதை, நெஞ்சுக்கு
 அறிவுறுத்தும் முகமாகக் கூறியவாறாம். எல்லாம் தரும் என்றது, முன்னர்க் கூறிய
 தேவர் பதவி முதலிய எல்லாவற்றையும் தருவான் என்றபடி.

இதனால், இறைவன் செய்த கருணையை இடைவிடாது சிந்தித்திருக்க
 வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

இன்பம் பெருக்கி இருளகற்றி எஞ்ஞான்றுந்
 துன்பம் தொடர்வறுத்துச் சோதியாய் - அன்பமைத்துச்
 சீரார் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே
 ஊராகக் கொண்டான் உவந்து.

பதப்பொருள் : சீர் ஆர் - சிறப்புப் பொருந்திய, பெருந்துறையான் -
 திருப்பெருந்துறையையுடையவன், இன்பம் பெருக்கி - இன்பத்தை மிகுவித்து, இருள்
 அகற்றி - அறியாமையாகிய இருட்டைப் போக்கி, எஞ்ஞான்றும் - என்றும், துன்பம்

தொடர்வு அறுத்து - துன்பம் தொடர்ந்து வருதலை அறுத்து, சோதியாய் - ஒளிப்பிழம்பாய், அன்பு அமைத்து - அன்பினை நிறைத்து, என்னுடைய சிந்தையே - என்னுடைய சித்தத்தையே, உவந்து - விரும்பி, ஊர் ஆகக் கொண்டான் - தனது ஊராகக் கொண்டுவிட்டான்.

விளக்கம் : துன்பம் தொடர்ந்து வருமாதவின், அதனை, 'தொடர்வு' என்றார். 'அன்பமைத்து' என்றது, அன்பு நிறையும்படி செய்து என்றது. அன்புமீதாரப் பெற்றாலன்றி அனுபவம் இல்லையாதவின், அன்பமைத்துப் பின் சிந்தையை ஊராகக் கொண்டான் என்றார். ஊராகக் கொள்ளுதலாவது, நீங்காது வீற்றிருத்தல்.

இதனால், இறைவன் அடியார் உள்ளத்தில் வீற்றிருந்தருளுவான் என்பது கூறப்பட்டது.

11

திருச்சிற்றம்பலம்

48. பண்டாய நான்மறை
(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

'பண்டாய நான் மறை' எனத் தொடங்குவதால், இப்பதிகம் பண்டாய நான்மறை எனப்பட்டது.

அனுபவத்துக்கு ஜயமின்மை உரைத்தல்

சிவானுபவத்துக்கு ஜயமின்மை கூறுதல்.

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

பண்டாய நான்மறையும் பாலணுகா மாலயனும்
கண்டாரு மில்லைக் கடையேனைத் - தொண்டாகக்

கொண்டருளுங் கோகழிளன் கோமாற்கு நேஞ்சமே உண்டாமோ கைம்மா றுரை.

பதப்பொருள் : நெஞ்சமே - நெஞ்சே, பண்டு ஆய - பழமையாகிய, நான்மறையும் - நான்கு வேதங்களும், பால் அனுகா - திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள எம் இறைவன் அருகில் நெருங்கமாட்டா; மால் அயனும் - திருமாலும் பிரமனும், கண்டாருமில்லை - அவனைப் பார்த்ததும் இல்லை; அங்வனமாக, கடையேனை - கீழ்ப்பட்டவனாகிய என்னை, தொண்டாக - அடிமையாக, கோகழி என் கோமாற்கு கொண்டருளும் - திருப்பெருந்துறையில் ஏற்றுக்கொண்டருளிய அவனுக்கு, கைம்மாறு உண்டாமோ - நாம் செய்யும் பதில் உதவி உண்டோ? உரை - சொல்வாயாக.

விளக்கம் : இறைவனது சொருப நிலையைக் காண முடியாது என்பதை, 'பண்டாய நான்மறையும் பாலனுகா' என்பதனாலும், தடத்த நிலையையும் செருக்கிறுப்பின் காண இயலாது என்பதை, 'தொண்டாகக் கொண்டருளும் கோமான்' என்பதனாலும் அன்பு உண்டாயின் எவ்வகையிலும் காணலாம் என்பதை; 'கடையேனைத் தொண்டாகக் கொண்டருளும்' என்பதனாலும் உனர்த்தினார். 'அருளும்' என்றதால் அருள் திருமேனி கொண்டுவருவது அவனது கருணையே காரணம் என்பதும் விளங்கும். இனி, 'எல்லாமுடைய பெருமானுக்கு நாம் என்ன பதில் உதவி செய்ய முடியும்? என்பார், 'உண்டாமோ கைம்மாறு?' என்றார்.

இதனால், இறைவனது கருணைத்திறம் கூறப்பட்டது.

1

உள்ள மலமுன்றும் மாய உகுபெருந்தேன்
வெள்ளாந் தரும்பரியின் மேல்வந்த - வள்ளல்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்துமின்கள் வாழ்த்தக்
கருவுங் கெடும்பிறவிக் காடு.

பதப்பொருள் : உள்ள மலம் மூன்றும் - உயிர்களிடத்து உள்ள ஆணவம் கன்மம் மாயையாகிய மும்மலங்களும், மாய - நீங்கியொழிய, உகு - பொழிகின்ற, பெருந்தேன் வெள்ளம் தரும் - பேரின்பமாகிய மிகுந்த தேன் பெருக்கை அவைகட்டுக் கொடுக்கிற, பரியின்மேல் வந்த - குதிரையின்மீது வந்த, வள்ளல் - வள்ளலாகிய சிவபெருமான்,

மருவும் - எழுந்தருளியிருக்கிற, பெருந்துறையை - திருப்பெருந்துறையை, வாழ்த்துமின்கள் - உலகத்தவரே வாழ்த்துங்கள்; வாழ்த்த - வாழ்த்தினால், பிறவிக்காடு - பிறவியாகிய காடானது, கருவும் கெடும் - வேரோடும் அழியும்.

விளக்கம் : இறைவனை எண்ணுந்தோறும் எண்ணுந்தோறும் இன்ப ஊற்றுப் பெருகுமாதவின், 'உ'குபெருந்தேன் வெள்ளாந் தரும் வள்ளல்' என்றார் 'ஆனந்தத் தேன் சொரியுங் குனிப்புடையான்' என்று திருக்கோத்தும்பியில் முன்னர்க் கூறியதையும் காண்க. பரியின்மேல் வந்தது, குதிரையின்மேல் வந்து தம்மையாட் கொண்டதையாம். பிறவிக்காடு வேரோடும் கெடுதலே இறைவனக்கத்தால் பெறும் உண்மைப் பயனாகும்.

இதனால், இறைவனது பதியை வணங்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

2

காட்டகத்து வேடன் கடவில் வலைவாணன்
நாட்டிற் பரிப்பாகன் நம்வினையை - வீட்டி
அருளும் பெருந்துறையான் அங்கமல பாதம்
மருளுங் கெடுநஞ்சே வாழ்த்து.

பதப்பொருள் : நெஞ்சே - நெஞ்சமே, காட்டகத்து வேடன் - காட்டினிடத்து வேடனாகவும், கடவில் வலைவாணன் - கடவினிடத்து வலைஞாகவும், நாட்டில் பரிப்பாகன் - நாட்டினிடத்துக் குதிரை வீரனாகவும் வந்து, நம் வினையை நம்முடைய வினைகளை, வீட்டி அருளும் - கெடுத்து அருள் புரிகின்ற, பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறையையுடைய பெருமானது, அம் - அழகிய, கமல பாதம் - தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை, மருளும் கெட - அறியாமையும் நீங்கும்படி, வாழ்த்து - வாழ்த்துவாயாக.

விளக்கம் : காட்டகத்து வேடன் என்றது, அருச்சனன் பொருட்டு வேடனாய் வந்த திருக்கோலத்தை. கடவில் வலைவாணன் என்றது, கடவில் வலை வீசின திருக்கோலத்தை. நாட்டில் பரிப்பாகன் என்றது, நரி பரியாக்கின காலத்தில் குதிரைச் சேவகனாய் வந்த

திருக்கோலத்தை. மூன்றும் அன்பர்கட்டு அருள் செய்யும்பொருட்டு வந்த திருக்கோலங்களாதவின், 'நம் வினையை வீட்டியருளும்' என்றார். எனவே, தம்மைப் போலும் அடியார் பலரையும் குறித்து, 'நம் வினையை' எனக் கூறியபடியாம். 'பாகன்' என்றதற்கு, 'பாகனாய்' எனப் பொருள் கூறுக. 'பிற துன்பங்களேயன்றி மூலமலமும் கெட' எனப் பொருள் தருதலால், 'மருளும்' என்ற உம்மை, இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை.

வினைகளுக்குக் காரணம் அறியாமை, இறைவனை வாழ்த்தினால் அறியாமையாகிய காரணம் கெட வினைகளாகிய காரியமும் இன்றாம் என்பதாம்.

இதனால், இறைவனை வாழ்த்த வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

வாழ்ந்தார்கள் ஆவாரும் வல்வினையை மாய்ப்பாருந்
தாழ்ந்துலகம் ஏத்தத் தகுவாருஞ் - சூழ்ந்தமரர்
சென்றிறைஞ்சி ஏத்தும் திருவார் பெருந்துறையை
நன்றிறைஞ்சி ஏத்தும் நமர்.

பதப்பொருள் : வாழ்ந்தார்கள் ஆவாரும் - வாழ்ந்தவர்களாவாரும், வல்வினையை மாய்ப்பாரும் - வலிய வினைகளைக் கெடுப்பவரும், உலகம் - உலகமானது, தாழ்ந்து - வணங்கி, ஏத்தத்தகுவாரும் - துதித்தற்குரியாரும் யாவரெனில், அமரர் - தேவர்கள், சூழ்ந்து சென்று - சூழ்ந்து போய், இறைஞ்சி - வணங்கி, ஏத்தும் - துதிக்கின்ற, திரு ஆர் பெருந்துறையை - அழகு நிறைந்த திருப்பெருந்துறையென்னும் திருப்பதியை, நன்று இறைஞ்சி ஏத்தும் - நன்றாக வணங்கித் துதிக்கின்ற, நமர் - நம்மவராகிய அன்பரேயாவர்.

விளக்கம் : திருப்பெருந்துறைப் பெருமானை ஒரு நெறிய மனம் வைத்து வழிபடும் ஒருவரே வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவராவார். ஆதவின், 'வாழ்ந்தார்கள் ஆவார் நன்றிறைஞ்சி ஏத்தும் நமர்' என்றார், இனி, இறைவனது பொருள் சேர் புகழையே கூறுதலால், அவர்களை இருள்சேர் இருவினையும் சேராவாதவின், அவர்களை, 'வல்வினையை மாய்ப்பாரும்' ஆவார், 'அவர்களை

வையத்தவர் தெய்வத்துள் வைத்து வழிபடுவர்' என்பார், 'தாழ்ந்துலகம் ஏத்தத் தகுவாரும் ஆவர்' என்றார்.

'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்'

என்ற நாயனார் மறைமொழியும் கண்டு மகிழ்க.

இதனால், இறைவனை வாழ்த்துவதால் உண்டாம் பயன் கூறப்பட்டது.

4

நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல
எண்ணி எழுகோ கழிக்கரசைப் - பண்ணின்
மொழியாளோ உத்தர கோசமங்கை மன்னிக்
கழியா திருந்தவனைக் காண்.

பதப்பொருள் : நம் இடர்கள் போய் அகல எண்ணி - நம் துன்பங்கள் நீங்கிப் போகும் வழியை ஆராய்ந்து, எழுகோ கழிக்கு அரசை - திருப்பெருந்துறைக்குத் தலைவனும், பண்ணின் மொழியாளோடு - பண் போன்ற மொழிகளையுடைய உமையம்மையோடு, உத்தர கோச மங்கை மன்னி - திருவுத்தரகோசமங்கையில் நிலைபெற்று, கழியாதிருந்தவனை - நீங்காதிருந்தவனும் ஆகிய இறைவனை, பெருந்துறையை நண்ணி - திருப்பெருந்துறையை அடைந்து, காண் - நெஞ்சே காண்பாயாக.

விளக்கம் : அடிகளுக்குப் பெருமான் உத்தரகோசமங்கையில் அம்மையப்பனாகக் காட்சி கொடுத்தருளினான் ஆதலின், 'பண்ணின் மொழியாளோடு உத்தரகோசமங்கை மன்னி இருந்தவன்' என்றார். அடிகளுக்குத் திருப்பெருந்துறையில் குருவாய் வந்து அருளிய பெருமான் பின்பு உத்தரகோசமங்கையிலும் தோன்றி அருள் செய்தமையால், 'கோகழிக்கு அரசை, உத்தரகோசமங்கை நீங்காதிருந்தவனைப் பெருந்துறையை நண்ணிக்காண்' என்று நெஞ்சை நோக்கிக் கூறினார்.

இதனால், இறைவனை வழிபட்டால் துன்பம் போயகலும் என்பது கூறப்பட்டது.

5

காணுங் கரணங்கள் எல்லாம்பேரின்பமெனப்
பேணும் அடியார் பிறப்பகலக் - காணும்
பெரியானை நெஞ்சே பெருந்துறையில் என்றும்
பிரியானை வாயாரப் பேச.

பதப்பொருள் : நெஞ்சே - நெஞ்சமே, காணும் கரணங்கள் எல்லாம் - அறிகின்ற கருவிகள் எல்லாம், பேரின்பம் என - பேரானந்தத்தையே நுகர்வனவாகும்படி, பேணும் அடியார் - தன்னை விரும்புகின்ற அடியார்களது, பிறப்பு அகல - பிறவி நீங்கும்படியாக, காணும் பெரியானை - அருளுகின்ற பெரியோனும், பெருந்துறையில் - திருப்பெருந்துறையில், என்றும் பிரியானை - எந்நானும் நீங்காதவனும் ஆகிய சிவபெருமானை, வாயாரப் பேச - நீ வாயார வாழ்த்துவாயாக.

விளக்கம் : அருள் பெற்ற அடியார்கள், தாம் காண்கின்ற பொருளானைத்தையும் சிவமாகவே காண்பராதவின், காண்பதற்குத் துணையாய் நிற்கும் அவர்களது கருவிகளும் சிவமாகவே நிற்கும்; அதனால், 'காணுங் கரணங்கள் எல்லாம் பேரின்பமெனப் பேணும்

அடியார்' என்றார். இதனையே, 'பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாம்' என்றது திருவுந்தியார். பெருந்துறைப் பெருமானிடம் தமக்குள்ள பற்றைக் கூறுவார், 'பெருந்துறையில் என்றும் பிரியானை வாயாரப் பேச' என்றார்.

இதனால், அடியார்களுக்கு இவ்வுலகிலும் பேரின்பக் காட்சியே உண்டாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

6

பேசும் பொருளுக் கிலக்கிதமாம் பேச்சிறந்த
மாசில் மணியின் மணிவார்த்தை - பேசிப்

பெருந்துறையே என்று பிறப்பறுத்தேன் நல்ல
மருந்தினடி என்மனத்தே வைத்து.

பதப்பொருள் : 'பேசும் பொருளுக்கு - உயர்த்திச் சொல்லப்படும் பொருள்களுக்கெல்லாம், இலக்கிதமாம் - இருப்பிடமாய் உள்ள, பேச்சு இறந்த - சொல்லின் அளவைக் கடந்த, மாசு இல்மணியின் - குற்றமற்ற மாணிக்கம் போன்ற இறைவனது, மணிவார்த்தை பேசி - அழகிய புகழ் மொழிகளை உரைத்து, பெருந்துறையே என்று - திருப்பெருந்துறையே என்று போற்றி, நல்ல மருந்தின் அடி - நன்மையைத் தரும் மருந்து போன்ற அவனது திருவடியை, என் மனத்தே வைத்து - என்னுடைய மனத்தில் அமைத்து, பிறப்பு அறுத்தேன் - பிறவியாகிய பிணியை நீக்கிக்கொண்டேன்.

விளக்கம் : உயர்த்திச் சொல்லப்படும் பொருள்களாவன, உண்மை, அறிவு, இன்பம் முதலியன; அவை அனைத்தையும் இறைவன் உடையவனாகவின், 'பேசும் பொருளுக்கு இலக்கிதமாம் 'மாசில் மணி' என்றார், 'பெருந்துறையே என்று பிறப்பறுத்தேன்' என்றதனால், நினைக்க முத்தி தரும் தலம் உள்ளது போல, வாழ்த்த முத்தி தரும் தலம் திருப்பெருந்துறை என்று கொள்ளலாம். ஏன் எனில், அங்கு வீற்றிருக்கும் பெருமான் பிறவிப் பிணிக்கு மருந்தாதவின் என்க. 'நல்ல மருந்தினடி' என்றதில் இக்குறிப்பைக் காண்க, இலக்கிதம் - குறிக்கப்பட்டது.

இதனால், இறைவன் பிறவிப்பிணிக்கு மருந்து என்பது கூறப்பட்டது.

7

திருச்சிற்றம்பலம்

49, திருப்படையாட்சி
(தில்லையில் அருளியது)

இப்பதிகத்தின் முதல் திருப்பாடவில், 'பாண்டிநன்னாடுடையான் படையாட்சிகள் பாடுதும்' என்று அருளியிருப்பதால், இது, 'திருப்படையாட்சி' எனப் பெயர் பெற்றது. இதில் சில பகுதிகள் அகப்பொருள் வகையாகவும் கூறப்படுகின்றன.

சீவ உபாதி ஓழிதல்

உயிரினது மாச நீங்குதல்

திருச்சிற்றம்பலம்

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

கண்கள் இரண்டும் அவன்கழல் கண்டு களிப்பன ஆகாதே
காரிகை யார்கள்தம் வாழ்விலென் வாழ்வு கடைப்படும் ஆகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடு மாறு மறந்திடும் ஆகாதே
மாலறி யாமலர்ப் பாதம் இரண்டும் வணங்குதும் ஆகாதே
பண்களி கூர்தரு பாடலொ டாடல் பயின்றிடும் ஆகாதே
பாண்டிநன் னாடுடைய யான்படை யாட்சிகள் பாடுதும் ஆகாதே
விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்து வெளிப்படும் ஆகாதே
மீன்வலை வீசிய கானவன் வந்து வெளிப்படு மாயிடிலே.

பதப்பொருள் : மீன் வலை வீசிய - மீனைப் பிடிக்கும் பொருட்டு வலை வீசிய,
கானவன் - வேடனாகிய இறைவன், வந்து வெளிப்படுமாயிடில் - எழுந்தருளித்
தோன்றுவானாயின், கண்கள் இரண்டும் - இரண்டு கண்களும், அவன் கழல்கண்டு -
அவன் திருவடியைக்கண்டு, களிப்பன ஆகாதே - களிப்பன ஆகாது போகுமோ? என்
வாழ்வு - எனது வாழ்க்கை, காரிகையார்கள்தம் வாழ்வில் - மகளிரோடு கூடி
வாழ்வதில், கடைப்படும் ஆகாதே - முடிவு பெற்றுவிடுதல் ஆகாது போகுமோ?
மண்களில் வந்து பிறந்திடுமாறு - மண்ணுலகத்தில்வந்து பிறந்திடும் விதத்தை,
மறந்திடும் ஆகாதே - மறத்தல் ஆகாது போகுமோ? மால் அறியா - திருமால்
அறியாத, மலர்ப்பாதம் இரண்டும் - தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகள் இரண்டையும்,
வணங்குதும் ஆகாதே - வழிபடுவதும் ஆகாது போகுமோ? பன் களிகூர் தரு -
இசையினால் மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற, பாடலொடு - பாட்டுடன், ஆடல் -
ஆட்டம், பயின்றிடும் ஆகாதே - பழகுதல் ஆகாது போகுமோ? பாண்டி நல்நாடு
உடையான் - நல்ல பாண்டி நாட்டையுடைய இறைவன், படையாட்சிகள் - தனது
படையாகிய அடியார்களை

ஆுனும் தன்மைகளை, பாடுதும் ஆகாதே - பாடுதல் ஆகாது போகுமோ? விண்களிகூர்வது - விண்ணவரும் மகிழ்ச்சி மிகத் தக்க, ஓர் வேதகம் வந்து - ஒரு மாற்றம் வந்து, வெளிப்படும் ஆகாதே - தோன்றுதல் ஆகாது போகுமோ?

விளக்கம் : 'ஆகாதே' என்பதிலுள்ள ஏகாரம் எதிர்மறை, கேவேடனாகிக் கெளிற்று மீணப் பிடித்த இறைவன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவானாயின், எல்லாம் ஆகும் என்றபடி. வலைஞர், கேவேடர் எனப்படுதல் பற்றி, 'வேடர்' என்பார, 'கானவன்' என்றார். இறைவன் மீன் வலை வீசியதைக் கீர்த்தித் திருவகவலிற் காண்க.

வேதகம் என்பது வேறுபடுத்துவது; இங்குச் சீவனைச் சிவமாக்குதலைக் குறித்தது. 'கடைப்படும்' முதலிய செய்யுமென்னும் வினைமுற்றுகள் தொழிற்பெயராய் நின்றன. மறந்திடும் முதலியவற்றிற்கும் இவ்வாரே கொள்க. வணங்குவதும் என்பது, 'வணங்குதும்' எனத் தொகுத்தலாய் வந்தது.

இதனால், இறைவன் தோற்றத்தைக் கண்டவர்க்குத் துன்பம் நீங்கி இன்பம் உண்டாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

1

ஓன்றினொ டென்றுமொ ரெந்தினொ டைந்தும் உயிர்ப்பறு மாகாதே
உன்னடி யாரடி யாரடி யோமென உய்ந்தன வாகாதே
கன்றை நினைந்தெழு தாயென வந்த கணக்கது வாகாதே
காரண மாகும் அனாதி குணங்கள் கருத்துறு மாகாதே
நன்றிது தீதென வந்த நடுக்கம் நடந்தன வாகாதே
நாமுமெ லாமடி யாருட ணேசெல நண்ணுது மாகாதே
என்றுமென அன்பு நிறைந்த பராவழு தெய்துவ தாகாதே
ஏறுடை யான்னனை ஆனுடை நாயகன் என்னுள் புகுந்திடிலே.

பதப்பொருள் : ஏறு உடையான் - இடப வாகனத்தையுடையவனும், என ஆனுடை நாயகன் - என்னை அடிமையாகவுடைய தலைவனுமாகிய சிவபெருமான், என்னுள் புகுந்திடில் - என்னுள்ளே புகுவானாயின், ஓன்றினொடு ஓன்றும் - உயிரோடு உடம்பும், ஓல் ஜந்தினொடு ஜந்தும் - ஓப்பற்ற ஜம்பொறிகளோடு ஜம்புலன்களும், உயிர்ப்பு - கலந்து உயிர்க்கும் தன்மை, அறும் ஆகாதே - அறுதல் ஆகாது போகுமோ? உன் அடியார் அடியார் - இறைவனே உன் அடியார்

அடியார்க்கு, அடியோம் என - அடியோம் என்று சொல்லி, உய்ந்தன ஆகாதே - துன்பங்கள் பலவும் நீங்குதல் ஆகாது போகுமே, கன்றை நினைந்து எழு - கன்றை எண்ணி எழுகின்ற, தாய் என - தாய்ப் பச்வைப் போல, வந்து - இறைவன் முன்வந்து உருகுகின்ற, கணக்கது ஆகாதே - தன்மை ஆகாது போகுமோ? காரணம் ஆகும் - எல்லாச்செயல்களுக்கும் காரணமாகிய, அனாதிகுணங்கள் - இறைவனது

குணங்கள், கருத்து உறும் ஆகாதே - என் மனத்திலே பொருந்துதல் ஆகாது போகுமோ? இது நன்று இது தீது என வந்த - இது நல்லது இது தீயது என்று ஆராய்வதால் உண்டாகிய, நடுக்கம் - மனக்கலக்கம், நடந்தன ஆகாதே - ஒழிதல் ஆகாது போகுமோ? நாம் எல்லாம் - நாம் யாவரும், அடியாருடனே - முன்னைய அடியார்களுடனே, செல - வீட்டுலகிற்சென்று சேர, நண்ணுதும் ஆகாதே - ஒன்றுகூடுவதும் ஆகாது போகுமோ? என்றும் - எந்நானும், என்அன்பு நிறைந்த - எனது அன்பு நிறைந்த, பராவமுது - மேலான அழுதம், எய்துவது ஆகாதே - அடைவது ஆகாது போகுமோ?

விளக்கம் : 'இறைவன் காட்சி வழங்குவனாயின், ஆன்மா உடல் நினைவின்றி இன்புற்றிருக்கும்; பொறிகளும் புலன்களில் சென்று பற்றித்துன்புறா' என்பார், 'ஓன்றினொரு டொன்றுமொரைந்தினொடைந்தும் உயிர்ப்பறு மாகாதே' என்றார். உயிர்ப்பறுதலாவது, சேட்டை அறுதலாம். 'அடியார்க்கேயன்றி, அடியார்க்கு அடியார்க்கும்யாம் அடிமை' என்பார், 'அடியார் அடியார் அடியோம்' என்றார். அடியாராகிய திருநாவுக்கரசருக்கு அடியாராகிய அப்புதியடிகளுக்கும், மற்றும் அவர் போன்ற சிலர்க்கும் சுந்தரர் அடியாரானமையைத் திருத்தொண்டத் தொகையிற் காண்க. 'கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே' என்று திருப்புலம்பலில் கூறியது போல, இங்குக் 'கன்றை நினைந்தெழுதாய் என வந்த கணக்கு' என்றார். இறைவனது எட்டுக் குணங்களையே 'அனாதி குணங்கள்' என்றார். இறைமைக் குணங்கள் ஆன்மாவில் தங்கிய பின் நன்மை தீமை என்ற வேறுபாடு தோன்றாவாதவின், 'நன்றிது தீதென வந்த நடுக்கம் நடந்தன' என்றார்.

இதனால், இறைவன் வெளிப்பட்டு வருவானாயின், உலகச்சார்பு நீங்கிப் பேரின்பம் உண்டாகும் என்பது கூறப்பட்டது.

பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடு மாகாதே
 பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராஅமு தாகாதே
 அந்த மிலாத அகண்டமும் நம்முள் அகப்படு மாகாதே
 ஆதி முதற்பர மாய பரஞ்சுடர் அண்ணுவ தாகாதே
 செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே
 சலன கண்கள் அவன்திரு மேனி திளைப்பன ஆகாதே
 இந்திர ஞால இடர்பிற வித்துய ரேகுவ தாகாதே
 என்னுடை நாயக னாகிய ஈசன் எதிர்ப்படு மாயிடிலே.

பதப்பொருள் : என்னுடை நாயகன் ஆகிய ஈசன் - என்னுடைய தலைவனாகிய ஈசன், எதிர்ப்படுமாயிடில் - எதிரே தோன்றுவனாயின், பந்த விகார குணங்கள் - பாசத் தொடர்பினால்

உண்டாகும் மாறுபட்ட குணங்கள், பறிந்து - நீங்கி, மறிந்திடும் ஆகாதே - ஓழிந்திடுதல் ஆகாது போகுமோ? பாவனை ஆய கருத்தினில் வந்த - பாவனை செய்கின்ற மனத்தினில் ஊறுகின்ற, பரா அமுது ஆகாதே - மேலான அமுதம் ஆகாது போகுமோ? அந்தம் இலாத அகண்டமும் - எல்லையில்லாத உலகப் பொருளும், நம்முள் - நமது உள்ளத்தில், அகப்படும் ஆகாதே - அகப்படுதல் ஆகாது போகுமோ? ஆதிமுதல் பரம் ஆய பரஞ்சுடர் - எல்லாவற்றுக்கும் முதலாய மேலான பரஞ்சுடர், அண்ணுவது ஆகாதே - நெருங்குவழி ஆகாது போகுமோ? செந்துவர் வாய் - மிகச் சிவந்த வாயினையுடைய, மடவார் இடர் ஆனவை - பெண்களால் வரும் துன்பங்களானவை, சிந்திடும் ஆகாதே - ஓழிந்து போதல் ஆகாது போகுமோ? சேல் அன கண்கள் - சேல் மீன் போன்ற எம் கண்கள் அவன் திருமேனி - அவனது திருமேனியழகில். தினைப்பன ஆகாதே - ஈடுபடுதல் ஆகாது போகுமோ? இந்திர ஞாலம் - இந்திரசாலம் போன்ற, இடர்ப் பிறவித்துயர் - மயக்குகின்ற பிறவித் துன்பம், ஏகுவது ஆகாதே - ஓழிதல் ஆகாது போகுமோ?

விளக்கம் : சத்தாகிய பதியின் முன்னர் அசத்தாகிய பாசங்கள் நில்லாவாதவின், 'பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடுமாகாதே' என்றார். இது, ஒளியின் முன் இருள் நில்லாதவாறு போல என்க. இனி, பாசம் நீங்கிப் பதியைத் தியானிக்கில் இன்பம் ஊறுமாதவின், 'பாவனையாய கருத்தினில் வந்த பராஅமுதாகாதே' என்றார், 'சேலான கண்கள் அவன் திருமேனி தினைப்பன' என்றது அகப்பொருட்குறிப்பு. இந்திர ஞாலம் - கண்கட்டு வித்தை. கணப்பொழுதில் பொருளைத் தோற்றி மறைப்பது

இவ்வித்தையாலாகும். அதைப் போன்று கணப்பொழுதில் தோன்றி மறையக்கூடியது பிறவியாதவின், 'இந்திரரூல இடர்ப்பிறவி' என்றார்.

இதனால், இறைவன் எதிர்ப்படுவானாயின் பிறவித்துன்பம் நீங்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

3

என்னணி யார்முலை ஆகம் அளைந்துடன் இன்புறு மாகாதே
எல்லையில் மாக்கரு ணைக்கடல் இன்றினி தாடுது மாகாதே
நன்மணி நாதம் முழங்கியென் உள்ளூற நண்ணுவ தாகாதே
நாதன் அணித்திரு நீற்றினை நித்தலும் நண்ணுவ தாகாதே
மன்னிய அன்பரில் என்பணி முந்துற வைகுவ தாகாதே
மாமறை யும் அறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
இன்னியல் செங்கழு நீர்மலர் என்தலை எய்துவ தாகாதே
என்னை யுடைப்பெரு மான்அருள் ஈசன் எழுந்தரு எப்பெறிலே.

பதப்பொருள் : என்னை உடைப்பெருமான் - என்னை ஆளாக உடைய பெருமானும், அருள் ஈசன் - அருளுகின்ற ஈசனும் ஆகிய இறைவன். எழுந்தருளப் பெறில் - எழுந்தருளி வரப்பெற்றால், என்

அணி ஆர் முலை - என்னுடைய அழகு பொருந்திய தனங்கள், ஆகம் அளைந்து - இறைவனது திருமார்போடு பொருந்தி, உடன் - உடனாக, இன்புறம் ஆகாதே - இன்புறுதல் ஆகாது போகுமோ? எல்லையில் - எல்லையற்ற, மா - பெரிய, கருணைக்கடல் - அருட்கடவில், இன்று - இப்பொழுது, இனிது - இன்பமாக, ஆடுதும் ஆகாதே - மூழ்குதலும் ஆகாது போகுமோ? நன்மணி நாதம் - நல்ல மனி ஓசை, முழங்கி - சந்தித்து, என் உள்ளூற - என் உள்ளத்திலே பொருந்த, நண்ணுவது ஆகாதே - அதனை நான் அடைதல் ஆகாது போகுமோ? நாதன் - இறைவனது, அணித்திருநீற்றினை - அழகிய திருநீற்றை, நித்தலும் - நாள்தோறும், நண்ணுவது ஆகாதே - அணிவது ஆகாது போகுமோ? மன்னிய அன்பரில் - நிலைபெற்ற அன்பரில், என் பணி - எனது தொண்டானது, முந்துற - முற்பட, வைகுவது ஆகாதே - நிகழ்வது ஆகாது போகுமோ? மாமறையும் - பெருமை பொருந்திய வேதங்களும், அறியா - அறியவொண்ணாத, மலர்ப்பாதம் - தாமறை மலர் போன்ற திருவடிகளை,

வணங்குதும் ஆகாதே - வணங்குதலும் ஆகாது போகுமோ? இன் இயல் - இனிய தன்மையுடைய, செங்கழுநீர் மலர் - செங்கழுநீர்மலர் மாலை, என் தலை - என்மேல், எய்துவது ஆகாதே - பொருந்துதல் ஆகாது போகுமோ?

விளக்கம் : 'என்னணியார்முலை ஆகம் அளைந்துடன் இன்புறுமாகாதே' என்றது அகப்பொருட்குறிப்பு. 'இறைவன் எழுந்தருளப் பெற்றால் பேரின்பத்தில் திளைக்கலாம்' என்பது இதன் பொருள். இறைவனை உள்ளத்தில் வைத்துத் தியானிக்கும் யோகியர்க்கு மனி ஒசை கேட்கும் என்பர் ஆதவின், 'நன்மணி நாதம் முழங்கியென் உள்ளூற நண்ணுவ தாகாதே' என்றார். இறை பணி நிற்றவில் தீவிரத்தைக் காட்டுவார், 'அன்பரில் என்பணி முந்துறவைகுவ தாகாதே' என்றார். 'செங்கழுநீர் மலர் என்தலை எய்துவதாகாதே' என்ற இதுவும் அகப்பொருட்குறிப்பு. 'என்தலை' என்றதில், 'தலை' என்பது ஏழாம் வேற்றுமை உருபு.

இதனால், 'இறைவன் எழுந்தருளுவானாயின், அகத்தில் ஓர் இனிய ஒசை கேட்கும்' என்பது கூறப்பட்டது.

4

மண்ணினில் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே
வானவ ரும் அறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
கண்ணிலி காலம் அனைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே
காதல்செ யும் அடி யார்மனம் இன்று களித்திடு மாகாதே
பெண்ணவி ஆணை நாமென வந்த பிணக்கறு மாகாதே
பேரறி யாத அ னேக பவங்கள் பிழைத்தன ஆகாதே
எண்ணிலி யாகிய சித்திகள் வந்தெனை எய்துவ தாகாதே
எண்ண யுடைப்பெரு மான் அருள் ஈசன் எழுந்தருளப்பெறிலே.

பதப்பொருள் : என்னை உடைப்பெருமான் - என்னை ஆளாகவுடைய பெருமானும், அருள் ஈசன் - அருளுகின்ற ஈசனுமாகிய இறைவன், எழுந்தருளப் பெறில் - எழுந்தருளப்பெற்றால், மண்ணினில் - உலகினில், மாயை மதித்து வகுத்த - மாயா காரியங்களை விரும்பிச் செய்ததனால் உண்டாகிய, மயக்கறும் ஆகாதே - மயக்க உணர்ச்சியறுதல் ஆகாது போகுமோ? வானவரும் - தேவரும், அறியா - அறியவொண்ணாத, மலர்ப்பாதம் - தாமரை மலர் போன்ற திருவடியை, வணங்குதும்

ஆகாதே - வழிபடுதலும் ஆகாது போகுமோ? கண் இவி காலம் - ஆணவ இருளில் அழுந்தி அறிவில்லாது கிடந்த காலம், அனைத்தினும் வந்த - முழுவதினும் வந்த, கலக்கு அறும் ஆகாதே - கலக்கமானது அற்றொழிதல் ஆகாது போகுமோ? காதல் செயும் - அன்பு செய்கின்ற, அடியார் மனம் - அடியவரது மனமானது, இன்று - இப்பொழுது, களித்திடும் ஆகாதே - களிப்புற்றிருத்தல் ஆகாது போகுமோ? பெண் அவி ஆண் என - பெண் அவி ஆண் என்றும், நாம் என - நாம் நீர் என்றும், வந்த பினக்கு - உண்டாகிய மாறுபாடு, அறும் ஆகாதே - அற்று ஒழிதல் ஆகாது போகுமோ? பேர் அறியாத - பெயர்களை அறியாத, அனேக பவங்கள் - பல பிறவிகளினின்றும், பிழைத்தன ஆகாதே - தப்புதல் முடியாது போகுமோ? எண்ணிலியாகிய - எண்ணில்லாத, சித்திகள் - அற்புதச் செயல்கள், வந்து எனை எய்துவது - வந்து என்னை அடைதல், ஆகாதே - ஆகாது போகுமோ?

விளக்கம் : 'இறைவன் எழுந்தருளப்பெற்றால், மாயா காரியப் பொருளால் உண்டாகும் அத்துணை மயக்கங்களும் நீங்கும்' என்பார், 'மண்ணினில் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே' என்றார். 'கண்ணிலி காலம்' என்றது, அனாதியே ஆணவ இருட்டறையில் கண்ணிலாக் குழவி போலக் கிடந்த காலமாம், எனினும், இங்குக் கூறப்பட்டது அந்த அனாதி கேவல நிலை போல, சருவசங்கார காலத்தில் உண்டாகும் கேவல நிலையேயாம், இனியும் பிறப்புகள் உண்டாகுமாயின், அவையும் முன்னவை போல அளவற்றனவாய் இருக்குமன்றோ என்னுங் கருத்தினால் 'பேரறியாத அனேக பவங்கள் பிழைத்தன' என்றார்.

இதனால், 'இறைவன் எழுந்தருளினால் எல்லா வேறுபாடுகளும் நீங்கும்' என்பது கூறப்பட்டது.

பொன்னிய லுந்திரு மேனிவெண் ணீறு பொலிந்திடு மாகாதே
பூமழை மாதவர் கைகள் குவிந்து பொழிந்திடு மாகாதே
மின்னியல் நூண்ணிடை யார்கள் கருத்து வெளிப்படு மாகாதே
வீணை முரன்றெழும் ஓசையில் இன்பம் மிகுத்திடு மாகாதே
தன்னடி யாரடி என்தலை மீது தழைப்பன ஆகாதே
தானடி யோம்உட னேய வந்து தலைப்படு மாகாதே

இன்னியம் எங்கும் நிறைந்தினி தாக இயம்பிடு மாகாதே
என்னெழுன் ஆளுடை ஈசன்னன் அத்தன் எழுந்தரு எப்பெறிலே.

பதப்பொருள் : என்னை முன் ஆள் உடை ஈசன் - என்னை முன்னே
ஆளாகவுடைய ஈசனும், என் அத்தன் - என் தந்தையுமாகிய இறைவன்,
எழுந்தருளப் பெறில் - எழுந்தருளப் பெற்றால், பொன் இயலும் - பொன்னிறம்
பொருந்திய, திருமேனி - திருமேனியில், வெண்ணீரு - திருவெண்ணீரு, பொலிந்திடும்
ஆகாதே - விளங்கித் தோன்றுதல் ஆகாது போகுமோ? மாதவர் - பெரிய
முனிவர்களுடைய, கைகள் குவிந்து - கைகள் குவியப்பெற்று, பூமழை - மலர்
மாரியை, பொழிந்திடும் ஆகாதே - பெய்தல் ஆகாது போகுமோ? மின் இயல் நுண்
இடையார்கள் - மின்னலைப் போன்ற நுட்பமான இடையையுடைய மாதரது, கருத்து -
வஞ்சனையான என்னம், வெளிப்படும் ஆகாதே - வெளிப்படுதல் ஆகாது
போகுமோ? வீணை முரன்று எழும் ஓசையில் - வீணையானது முழங்குதலால்
உண்டாகின்ற நாத்தைப் போல, இன்பம் - இன்பமானது, மிகுந்திடும் ஆகாதே -
மிகுந்திடுதல் ஆகாது போகுமோ? தன் அடியார் அடி - அவனது அடியாரது
திருவடிகள், என் தலைமீது - என்னுடைய சிரத்தின்மேல், தழைப்பன ஆகாதே -
விளங்குதல் ஆகாது போகுமோ? அடியோம் - அடியோங்கள், உய - உய்தி பெறும்படி,
தான் வந்து - தான் எழுந்தருளி வந்து, உடன் தலைப்படும் ஆகாதே - எங்களுடன்
கலத்தல் ஆகாது போகுமோ? எங்கும் - எவ்விடத்தும், இன் இயம் நிறைந்து - இனிய
வாத்தியங்கள் நிறைந்து, இனிதாக - இனிமையாக, இயம்பிடும் ஆகாதே - ஒலித்தல்
ஆகாது போகுமோ?

விளக்கம் : இறைவன் செம்மேனி வெண்ணீற்றனாகக் காட்சியளிப்பவன்
என்பார், 'பொன்னிய லுந்திரு மேனிவெண் ணீரு பொலிந்திடு மாகாதே' என்றார்.
நுண்ணிடையார் என்றது மயக்கும் மாதரையாதவின். கருத்து என்றதற்கு வஞ்சக்
கருத்து என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. வீணாகானம் அமைதியான இன்பத்தைத்
தருவதாகவின், அதனை இறைவன் இன்பத்திற்கு உவமை கூறினார். நாவுக்கரசரும்,
இறைவன் திருவடி இன்பத்திற்கு மாசில் வீணையை உவமை கூறியது அறிக்.
'இன்னியம் எங்கும் நிறைந்து இனிதாக இயம்பிடும்' என்றது, தேவ வாத்தியங்கள்
முழக்கப்படுதலையாம். இன்னியம் எங்கும் இயம்பதலும், மாதவர் கைகள் பூமழை
பொழிதலும், திருமேனி வெண்ணீரும் பொலிதலும், ஈசன் எழுந்தருளங்காலத்தில்
உடன் நிகழ்வனவாம். ஆதவின், அவற்றை அம்முறையே இயைத்து, பின்பு தான்

உடனாய் வந்து தலைப்படுதலையும், அதன் பயனாக வீணை முரன்றெழும் ஓசையில் இன்பம் மிகுதலையும் வைத்து, அவ்வின்ப நிலையில் நுண்ணிடையாரது இன்பத்தில் வெறுப்பும், அடியாரடிக்கண் அன்பும் தோன்றுதலைப் பொருத்திப் பொருள் கொள்க.இறைவன் உடனாய் தலைப்படுதலாவது, உயிர்களைத்

தன்னின் வேற்றச் செய்து தானேயாகக் கலத்தல். எனவே, இது சாயுச்சிய முத்தியாயிற்று.

இதனால், இறைவன் வெளிப்பட்டு அருளும் நிலை கூறப்பட்டது.

6

சொல்லிய லாதெழு தூமணி யோசை சுவைதரு மாகாதே
துண்ணென என்னுளம் மன்னிய சோதி தொடர்ந்தெழு மாகாதே
பல்லியல் பாய பரப்பற வந்த பராபர மாகாதே
பண்டறி யாதப ரானுப வங்கள் பரந்தெழு மாகாதே
வில்லியல் நன்னுத லார்மயல் இன்று விளைந்திடு மாகாதே
விண்ணவ ரும் அறி யாத விழுப்பொருள் இப்பொரு ளாகாதே
எல்லையி லாதன என்குண மானவை எய்திடு மாகாதே
இந்துசி காமணி எங் களை ஆள எழுந்தரு ஸப்பெறிலே.

பதப்பொருள் : இந்து சிகாமணி - சந்திரனைத் தலைமணியாக அணிந்த பெருமான், எங்களை ஆள - எங்களை ஆளும்பொருட்டு, எழுந்தருளப் பெறில் - எழுந்தருளப் பெற்றால், சொல் இயலாது - சொல்லுவதற்கு முடியாதபடி, எழு - உண்டாகின்ற, தூமணி ஓசை - தூய்மையான மணி ஓசை, சுவை தரும் ஆகாதே - இன்பத்தைத் தருதல் ஆகாது போகுமோ? துண்ணென - அதி விரைவாக, என் உளம் மன்னிய சோதி - எனது உள்ளத்தில் பொருந்திய சோதி, தொடர்ந்து எழும் ஆகாதே - இடைவிடாது வளர்தல் ஆகாது போகுமோ, பல் இயல்பு ஆய - பலவகையான, பரப்பு அற வந்த - மன அலைவு கெடும்படிவந்தருளின, பராபரம் ஆகாதே - பரம்பொருளினது பயன் உண்டாகாது போகுமோ?பன்டு அறியாத - முற்காலத்திலும் அறிந்திராத, பரானுபவங்கள் - மேலான அனுபவங்கள், பரந்து எழும் ஆகாதே - விரிந்து தோன்றுதலும் உண்டாகாது போகுமோ? வில் இயல் நல் நுதலார் மயல் - வில்லைப் போன்ற அழகிய நெற்றியையுடைய பெண்களது ஆசை போன்றவோர்

ஆஶை, இன்று விளைந்திடும் ஆகாதே - இப்பொழுது முடிவு உண்டாகாது போகுமோ, விண்ணவரும் அறியாத - தேவரும் அறியாத, விழுப்பொருள் - மேன்மையான பொருள், இப்பொருள் ஆகாதே - இந்தப் பொருள்தான் என்ற உணர்வு தோன்றாது போகுமோ? எல்லை இல்லாதன - வரம்பு இலாதனவாகிய, என் குணம் ஆனவை - என்குணங்களானவை, எய்திடும் ஆகாதே - என்னிடத்துப் பொருந்துதல் ஆகாது போகுமோ?

விளக்கம் : 'தூமணி ஓசை' என்றது அருள் நாத ஒலியையாதலாலும், அது சொல்லுள் அகப்படாது ஆதலாலும் 'சொல்லியலாதெழு தூமணி ஓசை' என்றார். மாயாநாத ஒலியே சொல்

என்றும் அருள் நாத ஓவி, அச்சொல்லிற்கு அப்பாற்பட்டது என்றும் அறிக. செவியினால் கேட்கப்படும் ஏனைய ஓவியின் பின்னர், ஓளியும் விளங்கித் தோன்றும் என்பார், 'என்னுளம் மன்னிய சோதி தொடர்ந்தெழும்' என்றார். அஃதாவது, உள்ளத்தில் தோன்றிய சிவஞானம் பெருகி வரும் என்றதாம், 'பராபரம்' என்றது, அதன் பயனைக் குறிப்பதால், ஆகுபெயர். 'வந்த பராபரத்தின் பயன்' என்றதற்குப் 'பராபரம் வந்ததன் பயன்' என்பது கருத்தென்க. அப்பயனாவது, பிறப்பு அறுதல். 'நன்னுதலார் மயல் - உவமையாகுபெயர். 'கட்டழுகு உடைய காளையரைக் கண்டால் கைவளை சோர நிற்கும் காதல் மகளிரைப் போல, இறைவனிடத்து எமக்கு ஆராக் காதல் பிறக்கும்' என்றபடி. இனி, காமுகருக்கு நன்னுதலார்மேல் உண்டாகும் காதல் போன்ற காதல் என்றும் கூறலாம். 'இப்பொருள்' என்றதற்கு 'இப்பொருள் என்னும் உணர்வு' எனப் பொருள் கொள்க.

இதனால், இறைவன் எழுந்தருளினால் அடியார்க்கு உண்டாகும் அனுபவம் கூறப்பட்டது.

சங்கு திரண்டு முரண்றெழும் ஓசை தழைப்பன ஆகாதே
சாதிவி டாத குணங்கள்நம்மோடு சலித்திடு மாகாதே
அங்கிது நன்றிது நன்றெனும் மாயை அடங்கிடு மாகாதே
ஆசையெ லாம் அடி யாரடி யோம்எனும் அத்தனை யாகாதே
செங்கயல் ஓண்கண் மடந்தையர் சிந்தை தினைப்பன ஆகாதே

சீரடி யார்கள் சிவானு பவங்கள் தெரிந்திடு மாகாதே
எங்கும் நிறைந்தமு தூறு பரஞ்சுடர் எய்துவ தாகாதே
எற்றி யாமறை யோன்னை ஆள எழுந்தரு எப்பெறிலே.

பதப்பொருள் : ஈறு அறியா - முடிவு அறியப்படாத, மறையோன் - அந்தணனாகிய இறைவன், எனன ஆள - என்னை ஆளும் பொருட்டு, எழுந்தருளப் பெறில் - எழுந்தருளப் பெற்றால், சங்கு திரண்டு - பல சங்குகள் ஒன்றுசேர்ந்து, முரன்று எழும் ஓசை - முழங்கினால் எழுகின்ற ஓசையில் விளையும் இன்பம் போன்றதோர் இன்பம், தழைப்பன ஆகாதே - மிகுதிப்படுதல் ஆகாது போகுமோ? சாதி விடாத குணங்கள் - பிறந்த இனம் பற்றி விடாது வருகிற தன்மைகள், நம்மோடு - நம்மிடமிருந்து, சலித்திடும் ஆகாதே - நீங்குதலும் ஆகாது போகுமோ? அங்கு - அப்பொழுது, இது நன்று இது நன்று எனும் மாயை - இது நல்லது இது நல்லது என்னும் மயக்கம், அடங்கிடும் ஆகாதே - தனிதல் ஆகாது போகுமோ? ஆசை எலாம் - ஆசை முழுவதும், அடியார் அடியோம் எனும் - யாம் இறைவன் அடியார்க்கு அடியோம் என்னும், அத்தனை ஆகாதே - அவ்வளவே ஆகாது போகுமோ? செங்கயல் - சிவந்த கயல் மீன் போன்ற, ஒன்கண் - ஒளி மிக்க கண்களையுடைய, மடந்தையர்

சிந்தை - பெண்களது மனமானது, திளைப்பன ஆகாதே - நன்கு விளங்குதல் ஆகாது போகுமோ? சீர் அடியார்கள் - சிறப்பினையுடைய அடியார்களது, சிவானுபவங்கள் - சிவானுபவங்களை, தெரிந்திடும் ஆகாதே - உணர்தல் ஆகாது போகுமோ? எங்கும் நிறைந்து - எவ்விடத்தும் நிறைந்து, அமுது ஊறு பரஞ்சுடல் - பேரின்பத்தைப் பொழிகின்ற மேலான சோதியை, எய்துவது ஆகாதே - அடைதல் ஆகாது போகுமோ?

விளக்கம் : ஆதியும் அந்தமுமில்லா இறைவன் எழுந்தருளப் பெற்றால், இன்பம் மிகும் என்பார், 'சங்கு திரண்டு முரன்றெழும் ஓசை, தழைப்பன ஆகாதே?' என்றார். வலம்புரி முதலிய சங்குகளின் ஓசை மிக்க இனிமையுடையன என்க. சாதி விடாத குணங்களாவன, தம்மின் இழிந்தாரை நோக்கிப் பெருமைப்படுதலும் உயர்ந்தாரை நோக்கிச் சிறுமையுறுதலும் முதலியன. உடற்பற்றை விட்டமையால் அடியார்கறுக்குச் சாதிபற்றி வரும் தன்மைகள் இரா என்க. இனி அடியார்கள் விரும்புவது அடியார்க்கு அடியாராகும் பேறேயாகவின், 'ஆசையெலாம் அடியாரடியோம் எனும் அத்தனை யாகாதே?' என்றார். திளைத்தல் - நன்கு உணரப்படுதல். மடந்தையர் சிந்தையாவது,

ஞானநெறியிற்போகவிடாது, உலகியலிலே அமுந்தச் செய்வதாம். அஃது இறைவன் திருக்காட்சிக்குப் பின்னர் இனிது விளங்கிவிடுமாகையால், 'மடந்தையர் சிந்தை தினைப்பன ஆகாதே!' என்றார் என்க. சிவானுபவங்கள் என்பது இதுகாறும் கூறியவையாம்.

இதனால், இறைவன் எமுந்தருளினால் ஆசை அறும் என்பது கூறப்பட்டது.

8

திருச்சிற்றம்பலம்

50. ஆனந்தமாலை (தில்லையில் அருளியது)

சிவானந்தத்தை அடைய விரும்பிப் பாடிய பதிகமாதலின், அது ஆனந்தமாலை எனப் பெயர் பெற்றது. மாலை என்பது, இங்குப் பாமாலையைக் குறித்தது.

சிவானுபவ விருப்பம்

இது, சிவானந்த மேலீட்டால் உலக போகத்திலுள்ள வெறுப்பை உரைத்தல் என்பது.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மின்னே ரணைய பூங்கழல்க
ளடைந்தார் கடந்தார் வியனுலகம்
பொன்னே ரணைய மலர்கொண்டு
போற்றா நின்றார் அமரரெல்லாங்
கன்னே ரணைய மனக்கடையாய்க்
கழிப்புண் டவலக் கடல்வீழ்ந்த
என்னே ரணையேன் இனிஉன்னைக்
கூடும் வண்ணம் இயம்பாயே.

பதப்பொருள் : மின் நேர் - மின்னலையொத்த, அனைய -அந்த, பூங்கழல்கள் - நின் திருவடிகளை, அடைந்தார் - அடைந்த அடியார்கள், வியன் உலகம் கடந்தார் - பெரிய உலகமாகிய கடலைக் கடந்தார்கள்; அமரர் எல்லாம் - தேவர் எல்லோரும், பொன் - பொன்மயமான, ஏர் - அழகிய, அனைய - அந்த, மலர் கொண்டு - மலர்களைத் தூவி, போற்றா நின்றார் - துதிக்கின்றார்கள்; கல் நேர் அனைய - கல்லையொத்த அத்தன்மைத்தாகிய, மனக்கடையாய் - மனத்தையுடைய கீழ்மையாய், கழிப்புண்டு - அடியாரால் ஒதுக்கப்பட்டு, அவலக் கடல் வீழ்ந்த - துன்பக் கடலில் விழுந்த, என் நேர் அனையேன் - என்னை நானே ஒத்த அத்தன்மையேன், இனி - இனிமேல், உன்னைக் கூடும் வண்ணம் - உன்னை வந்தடையும் வண்ணம், இயம்பாய் - சொல்வாயாக.

வினக்கம் : பொன் மலராவன, கற்பகம் பாரிசாதம் முதலியன. 'கீழ்மையில் எனக்கு ஒப்பு யானே' என்பார், 'என்னேர் அனையேன்' என்றார். இறைவனது திருவடிகள் மிகவும் மேன்மையானவை, அவற்றை விரைவில் கூட வேண்டும் என்ற விருப்பம் தெரிவித்தவாறாம்.

இதனால், இறைவன் திருவடியே துன்பக் கடலுக்குக் கரை என்பது கூறப்பட்டது.

1

என்னால் அறியாப் பதந்தந்தாய்
யான தறியா தேகெட்டேன்
உன்னால் ஒன்றுங் குறைவில்லை
உடையாய் அடிமைக் காரென்பேன்
பன்னா ஞுன்னைப் பணிந்தேத்தும்
பழைய அடிய ரொடுங்கூடா
தென்நா யகமே பிற்பட்டிங்
கிருந்தேன் நோய்க்கு விருந்தாயே.

பதப்பொருள் : என் நாயகமே - என் தலைவேனே, என்னால் அறியா - என் அறிவால் அறிய முடியாத, பதம் தந்தாய் - பதவியினை எனக்கு நீ அளித்தாய்; யான் அது அறியாதே கெட்டேன் - நான் அதன் பெருமையினை அறியாமலே வீணானேன்; உன்னால் ஒன்றும் குறைவில்லை - உன் மேல் ஒரு சிறிதும் குறைவில்லை;

உடையாய் - எல்லாவற்றையும் உடையவனே, அடிமைக்கு ஆர் என்பேன் - உன் அடியவனாயிருத்தற்கு நான் என்ன தகுதியுடையவன் என்று சொல்வேன்? பல்நாள் - பல நாளும், உன்னைப் பணிந்து ஏத்தும் - உன்னை வணங்கித் துதிக்கின்ற, பழைய அடியராடும் கூடாது - பழமையான அடியார்களோடும் சேராமல், பிற்பட்டு - பின்னிட்டு, இங்கு - இவ்விடத்தில், நோய்க்கு விருந்தாய் - பினிக்கு விருந்தாகி, இருந்தேன் - இவ்வுலகில் இருந்துவிட்டேன்.

விளக்கம் : அறியாப் பதமாவது, அறிவினால் அறிய முடியாத அருள் நிலை. 'அதனை விடாது பற்றிக்கொள்ளமாட்டேனாயினேன்' என்பார், 'கெட்டேன்' என்றார். எனவே, இன்பத்தைப் பெறுவதற்குரிய சாதனமாகிய அடியார் கூட்டத்தைப் பெற வேண்டும் என்ற விருப்பம் தெரிவித்தவாறாம்.

இதனால், அடியார் கூட்டம் இன்பத்தை நல்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

2

சீல மின்றி நோன்பின்றிச்
செறிவே இன்றி அறிவின்றித்
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச்
சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை
மாலுங் காட்டி வழிகாட்டி
வாரா உலக நெறியேறக்
கோலங் காட்டி ஆண்டானைக்
கொடியேன் என்றோ கூடுவதே.

பதப்பொருள் : சீலம் இன்றி - நல் ஒழுக்கமில்லாமலும், நோன்பு இன்றி - விரதமில்லாமலும், செறிவு இன்றி - அன்பில்லாமலும், அறிவு இன்றி - அறிவுஇல்லாமலும், தோலின் பாவை - தோற்பாவையின், கூத்தாட்டு ஆய் - கூத்தாட்டத்தைப் போன்று, சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை - சுற்றி அலைந்து பயனின்றிக் கிடக்கின்ற என்னை, மாலும் காட்டி - மயக்கம் இன்னது என்று காட்டி, வழிகாட்டி - அதனின்றும் விலகும் வழியைக் காட்டி, வாரா உலக நெறி ஏற - வீட்டுலகத்தை அடையும் வழியை அடியேன் பெற, கோலம் காட்டி - அழகிய

வடிவத்தைக் காட்டி, ஆண்டானை - ஆண்டருளினவனை, கொடியேன் -
கொடுமையையுடைய யான், கூடுவது என்றோ - அடைவது எந்நாளோ!

விளக்கம் : 'தோற்பாவைக்குக் கூத்தினால் பயன் ஒன்றும் இல்லை; அதைப் போலப் பயனற்றுக் கிடக்கின்றேன்' என்பார், 'தோலின்பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச் சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனே' என்றார். 'சீலம் நோன்பு செறிவு அறிவு ஆகியவை இறை நெறியிற் செல்வார்க்குரிய தகுதிகளாம். 'இவற்றுள் ஒன்றும் இல்லாத எனக்கும் இறைவன் குருவாய்த் தோன்றி நெறி காட்டியருளினான்' என்பார், 'வாரா உலக நெறியேறக் கோலங் காட்டி ஆண்டான்' என்றார். அங்ஙனம் அருளிய இறைவனை அடைவது எப்போது என்ற விருப்பம் தெரிவித்தவாறாம்.

இதனால், இறைவனது கருணை மிகுதி கூறப்பட்டது.

3

கெடுவேன் கெடுமா கெடுகின்றேன்
கேடி லாதாய் பழிகொண்டாய்
படுவேன் படுவ தெல்லாம்நான்
பட்டாற் பின்னைப் பயனென்னே
கெடுமா நரகத் தழுந்தாமே
காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
நடுவாய் நில்லா தொழிந்தக்கால்
நன்றோ எங்கள் நாயகமே.

பதப்பொருள் : கேடு இலதாய் - கேடில்லாதவனே, கெடுவேன் - கெடும் இயல்புடைய யான், கெடுமா கெடுகின்றேன் - கெடும் வழியில் சென்று கெடுகின்றேன்; இதனால், பழிகொண்டாய் - நீ பழியை உடைய என்னை அடைந்தாய்; படுவது எல்லாம் - பட வேண்டிய துன்பங்களை எல்லாம், நான் படுவேன் - நான் பட இருக்கின்றேன்; பட்டால் - அவ்வாறு படுவேனாயின், பின்னை - பிறகு, பயன் என்ன - நீ அடையும் பயன் யாது? கொடு மாநரகத்து அழுந்தாமே - கொடிய பெரிய நரகத்தில் அழுந்தாதபடி, காத்து ஆட்கொள்ளும் - பாதுகாத்து ஆட்கொள்ளுகின்ற, குருமணியே -

மேலான குரவேனே, எங்கள் நாயகமே - எங்கள் தலைவரேனே, நடுவாய் நில்லாது ஓழிந்தக்கால் - நேர்மையாய் இல்லாது போய்விட்டால், நன்றோ - உனக்கு அழகாகுமோ?

விளக்கம் : 'இறைவன் குருவாய் வந்து ஆட்கொண்ட போது உடன் செல்லாது பின்தங்கினமையால், இங்கு வினைகளைச் செய்து வேதனைப்படுகிறேன்' என்பார், 'கெடுவேன் கெடுமா கெடுகின்றேன்' என்றார். ஆட்கொண்ட பெருமான் முத்திப்பேறு அளிக்காமையால், 'பழி கொண்டாய்' என்றார். 'நடுவாய் நில்லாது' என்றது தம்மைப் பின் நிறுத்தி ஏனைய அடியார்களை உடன் அழைத்துச் சென்றமையை நினைவுகூர்ந்து கூறியது. நடுவு நிலைமையில் நின்று என்னையும் அழைத்துக்கொண்டருள வேண்டும் என்ற விருப்பம் தெரிவித்தவாறாம்.

இதனால், இறைவன் துன்பத்தைப் போக்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

4

தாயாய் முலையைத் தருவானே
தாரா தொழிந்தாற் சவலையாய்
நாயேன் கழிந்து போவேனோ
நம்பி இனித்தான் நல்குதியே
தாயே யென்றுன் தாளடைந்தேன்
தயாநீ யென்பா வில்லையே
நாயேன் அடிமை உடனாக
ஆண்டாய் நான்தான் வேண்டாவோ.

பதப்பொருள் : தாயாய் முலையைத் தருவானே - எல்லாவுயிர்கட்கும் தாயாகி முலைப்பாலூட்டி வளர்ப்பவரேனே, தாராது ஓழிந்தால் - எனக்கு மட்டும் பால் கொடாது போனால், சவலையாய் - தாய்ப்பாலில்லாத சவலைக் குழந்தையாய், நாயேன் கழிந்து போவேனோ - நாயனையேன் வீணாய்ப் போவது முறையோ? நம்பி - அண்ணலே, இனித்தான் - இனியாவது, நல்குதியே - அருளமாட்டாயா? தாயே என்று - உன்னைத் தாயே என்று கருதி, உன் தாள் அடைந்தேன் - உன் திருவடியை அடைந்தேன்; நீ என்பால் தயா இல்லையே - நீ என்னிடத்தில் கருணையுடையவனாய் இல்லையா? நாயேன் - நாய் போன்ற யான், அடிமை உடனாக - அடிமையாக உன்னுடன்

இருக்கும்படி, ஆண்டாய் - முன்பு ஆட்கொண்டாய்; நான்தான் வேண்டாவோ - இப்பொழுது நான் உனக்கு வேண்டுவதில்லையோ?

விளக்கம் : 'சவலைக்குழந்தை தாய்ப்பால் இல்லாது மெலிந்து வருந்தும்; அதைப் போல வருந்துவேனோ?' என்பார், 'சவலையாய் நாயேன் கழிந்து போவேனோ?' என்றார். இனி, 'குருந்த

மரத்தின்கீழ் அன்று அடியேனை ஆட்கொண்டாய்; ஆயினும், இன்னும் உன்னோடு சேர்த்துக்கொள்ளவில்லையே!' என்று வருந்தி, 'அடிமை உடனாக ஆண்டாய் நான்தான் வேண்டாவோ?' என்றார். கருணை புரிந்து சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பம் தெரிவித்தவாறாம. '

இதனால், இறைவன் அருள் இன்றேல் நன்மை இல்லை என்பது கூறப்பட்டது.

5

கோவே யருள வேண்டாவோ
கொடியேன் கெடவே அமையுமே
ஆவா வென்னா விடிலென்னை
அஞ்சேல் என்பார் ஆரோதான்
சாவா ரெல்லாம் என்னளவோ
தக்க வாறன் றென்னாரோ
தேவே தில்லை நடமாட
திகைத்தேன் இனித்தான் தேற்றாயே.

பதப்பொருள் : கோவே - இறைவனே, அருள வேண்டாவோ - உன் அடியவனுக்கு அருள் புரிதல் உனக்குக் கடமையன்றோ? கொடியேன் கெட அமையுமே - கொடுமையுடையவனாகிய யான் கெட்டு ஒழிதல் பொருந்துமோ? ஆவா என்னாவிடில் - நீ ஜ்யோ என்று இரங்காவிட்டால், என்னை அஞ்சேல் என்பார் - அஞ்சாதே என்று சொல்லி என்னை ஆட்கொள்வார், ஆரோ - வேறு யாரேனும் உளரோ? சாவார் எல்லாம் - பிறவிப்பயனை எய்தாது இறப்பவர் எல்லோரும், என் அளவோ - என்னைப் போல உன்னால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர்கள்தாமோ? ஆதலால், இந்நிலை அடியேனுக்கு எய்தியது, தக்கவாறு அன்று - தகுதியுடையது அன்று; என்னாரோ - என்று பலரும் சொல்ல

மாட்டார்களா? தேவே - தேவனே, தில்லை நடம் ஆட - தில்லையில் நடனம் செய்பவனே, திகைத்தேன் - யான் கலக்கம் அடைந்தேன்; இனித்தான் - இனியாயினும், தேற்றாய் - என்னைத் தெளிவிப்பாயாக.

விளக்கம் : 'உலகிலே பிறந்து, பிறவிப் பயனை எய்தாது இருக்கின்றவர்களைப் போலத்தான் அடியேனும் பிறந்து பயனற்று இறக்க வேண்டுமா?' என்பார், 'சாவாரெல்லாம் என்னளவோ?' என்றார். 'அங்ஙனமாயின், இது ஆண்டவனாகிய உன் பெருமைக்குக் குறை அல்லவா?', என்பார், 'தக்கவா றன்றென்னாரோ?' என்றார். மீண்டும் பிறப்பதற்கு அஞ்சவார், 'திகைத்தேன்' என்றார். 'இந்நிலை ஏற்படாவண்ணம் ஆறுதல் கூற வேண்டும் என்ற விருப்பம் தெரிவித்தவாறாம்.

இதனால், இறைவன் ஒருவனே ஆறுதல் அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

6

நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி
ஞால மெல்லாம் நிகழ்வித்துப்
பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம்
பிச்ச தேற்றும் பெருந்துறையாய்
அரிய பொருளே அவிநாசி
அப்பா பாண்டி வெள்ளமே
தெரிய அரிய பரஞ்சோதீ
செய்வ தொன்றும் அறியேனே.

பதப்பொருள் : நரியை - நரிகளை, குதிரைப்பரி ஆக்கி - குதிரை வாகனமாக்கி, ஞாலம் எல்லாம் நிகழ்வித்து - உலகம் முழுதிலும் நடத்தி, பெரிய - பெருமையுடைய, தென்நன் - அழகிய நல்ல, மதுரை எல்லாம் - மதுரையிலுள்ளாரையெல்லாம், பிச்சது ஏற்றும் - மயங்கும்படி செய்த, பெருந்துறையாய் - திருப்பெருந்துறையுடையவனே, அரிய பொருளே - பெறுவதற்கு அருமையான பொருளே, அவிநாசி அப்பா - அவிநாசியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற அப்பனே, பாண்டிவெள்ளமே, - பாண்டிநாட்டில் உள்ள அருள் வெள்ளமே, தெரிய அரிய பரஞ்சோதீ - அறிவதற்கு அருமையான மேலான ஒளியே. செய்வது ஒன்றும் அறியேன் - இனி யான் செய்யத்தக்கது இது என்று ஒன்றையும் அறிந்திலேன்.

வினாக்கம் : பெருந்துறைப்பெருமானே மதுரைக்குக் குதிரைச் சேவகணாய்த் தம்பொருட்டு வந்து அருளினான் என்பார், 'பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம் பிச்சதேற்றும் பெருந்துறையாய்' என்றார், இப்பாடலில், நரியைப் பரியாக்கியதற்கு அகச்சான்று காண்க. அவிநாசி என்பது கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள ஒரு தலம். மயக்கத்தைத் தெளிவித்து அருள வேண்டுமென்ற விருப்பம் தெரிவித்தவாறாம்.

இதனால், இறைவன் அறிவித்தாலன்றி நாம் அறிய முடியாது என்பது கூறப்பட்டது.

7

திருச்சிற்றம்பலம்

51. அச்சோப்பதிகம்

'அச்சோ' என்பது வியப்பிடைச்சொல். இறைவன் தமக்குச் செய்த கருணையை அச்சோ என்று வியந்து பாடிய பதிகமாதலின், இஃது அச்சோப்பதிகம் எனப்பட்டது.

அனுபவவழி அறியாமை

அனுபவம் வந்த வழியை அறியாமை.

திருச்சிற்றம்பலம்

கலி விருத்தம்

முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணஞ்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
அத்தனைக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

பதப்பொருள் : முத்தி நெறி அறியாத - வீடு பெறும் வழியை அறியாத,
மூர்க்கரொடு முயல்வேனை - மூர்க்கரொடு சேர்ந்து அவர்வழி ஒழுகுவேனாகிய
எனக்கு, பத்தி நெறி அறிவித்து - பத்தி வழியைக் காட்டி, பழவினைகள் பாறும்
வண்ணம் - பழமையாகிய வினைகள் கெடும்படி, சித்தமலம் அறுவித்து - அறிவைப்

பற்றியுள்ள மூல மலத்தினைப் போக்கி, சிவம் ஆக்கி - சிவமாந்தன்மையைத் தந்து, எனை ஆண்ட - என்னை ஆண்டருளின, அத்தன் - என் தந்தையாகிய இறைவன், எனக்கு அருளிய ஆறு - எனக்கு அருள் செய்த முறையை, ஆர் பெறுவார் - வேறு யார் பெற வல்லார்? அச்சோ - இஃது அதிசயம்.

வினாக்கம் : 'மூர்க்கரோடு' என்பது, கொண்டது விடாது பற்றி நிற்கின்ற பிடிவாதக்காரரோடு என்பதாம். மலம் காரணம்; வினை காரியம்; மலத்தைப் போக்கினால் வினை அற்று ஓழியும்; 'சிவமாந்தன்மை வெளிப்பட்டு வினங்கும்' என்பர், 'சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி' என்றார். இதனைச் செய்தான் இறைவன் என்ற வியப்பினால், 'அத்தனைனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே' என்றார்.

இதனால், இறைவன் மாசினைப் போக்கித் தூய்மை செய்ய வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

1

நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச்
சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும்வண்ணம்
குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன்தன் கூத்தையெனக்
கறியும்வண்ணம் அருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

பதப்பொருள் : நெறி அல்லா நெறி தன்னை - நல்ல வழியல்லாத வழியை, நெறி ஆக நினைவேனை - நல்ல வழியாக நினைக்கின்ற என்னை, சிறு நெறிகள் சேராமே - சிறு வழிகளையடையாமல், திருவருளே சேரும் வண்ணம் - திருவருளையே அடையும் படி, குறி ஒன்றும் இல்லாத - தனக்கென வடிவம் ஒன்றும் இல்லாத, கூத்தன் - கூத்தப் பெருமான், தன் கூத்தை - தனது அருள் விளையாட்டை, அறியும்வண்ணம் - யான் அறிந்துகொள்ளும்படி, எனக்கு அருளியவாறு - எனக்கு அறிவித்தருளிய தன்மையினை, ஆர் பெறுவார் - வேறு யார் பெற வல்லவர்? அச்சோ - இஃது அதிசயம்.

வினாக்கம் : நெறியல்லா நெறியாவது, சிவபெருமானை நினையாது பிறவற்றை நினைக்கின்ற நெறி. திருவருள் நெறியாவது, அவனை நினைந்து அவன் அருள் வழி நிற்கின்ற நெறி. இறைவனது அருள் விளையாடலாவது, ஐந்தொழில்கள். அறிவித்தலாவது, அவற்றின் உண்மையை - அஃதாவது, ஐந்தொழில்கட்கும் அவனே

முதல்வன் என்பதையும் படைத்தல் முதலியவற்றில் ஓவ்வொன்றைச் செய்வோர், அவன் ஆணைவழி நிற்கும் அதிகாரிகள் எனவும் உணர்ச்செய்தல். உருவமேயில்லாத பெருமான் தமக்கு உண்மையினை விளக்கும்பொருட்டு உருவ கொண்டு எழுந்தருளியாட்கொண்டான் என்று வியக்கிறார்.

இதனால், இறைவன் உண்மை நெறியைக் காட்ட வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

2

பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று புணர்முலையார் போகத்தே
மையலுறக் கடவேண மாளாமே காத்தருளித்
தையலிடங் கொண்டபிரான் தன்கழலே சேரும்வண்ணம்
ஜயன்னக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

பதப்பொருள் : பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று அழியுந்தன்மையவற்றை அழியாதவை என்று என்னி, புணர் முலையார் போகத்தே - நெருங்கிய தனங்களையுடைய பெண்களது இன்பத்திலே, மையல் உறக்கடவேண - மயங்கிக் கிடத்தற்குரிய என்னை, மாளாமே காத்தருளி - அழிந்து போகாமல் பாதுகாத்து, தையல் - உமையம்மையை, இடம் கொண்ட பிரான் - இடப்பாகத்தே கொண்ட பெருமானும், ஜயன் - தலைவனும் ஆகிய இறைவன், தன் கழலே சேரும் வண்ணம் - தனது திருவடியையே அடைந்து யான் பேரின்பழுபடி, எனக்கு அருளிய ஆறு - எனக்கு அருள் செய்த முறையினை, ஆர் பெறுவார் - வேறு யார் பெற வல்லவர்? அச்சோ - இஃது அதிசயம்.

விளக்கம் : நிலையாதது சிற்றின்பம்; நிலைத்தது பேரின்பம்.பேரின்பத்தை அடைந்தவர்கட்டு இறப்பு இல்லையாதவின், 'மாளாமே காத்தருளி' என்றார். 'தையலிடங் கொண்ட பிரான்' என்றதனால், அவ்வடிவம் தையலார் மையலை மாற்றுவது என்பது விளங்கும். 'சிற்றின்பத்தையே பெரிதென மதித்து மயக்க முறுதற்குரிய எனக்குப் பேரின்பத்தையே நுகருமாறு செய்ததுஅதிசயம்!' என வியக்கிறார்.

இதனால், இறைவன் பேரின்பத்தை அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

மண்ணதனிற் பிறந்தெய்த்து மாண்டுவிழக் கடவேனை
எண்ணமிலா அன்பருளி எனையாண்டிட் டென்னையுந்தன்
சுண்ணவென்னீ றணிவித்துத் தூய்நெறியே சேரும்வண்ணம்
அண்ணலெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

பதப்பொருள் : மண்ணதனில் - மண்ணுலகில், பிறந்து எய்த்து - பிறந்து இளைத்து, மாண்டு விழக்கடவேனை - அழிந்து போகக்கூடிய என்னை, எண்ணமிலா அன்பு அருளி - நான் நினையாத அன்பை எனக்கு அருளி, எனை ஆண்டிட்டு - என்னை ஆட்கொண்டு, என்னையும் - அடியேனையும், தன் சுண்ண வெண்ணீரு அணவித்து - தனது பொடியாகிய வெண்மையான திருநீற்றைப் பூசும்படி செய்வித்து, தூய் நெறியே சேரும் வண்ணம் - தூய்மையான வழியையே அடையும்படி, அண்ணல் - பெரியோனாகிய இறைவன், எனக்கு அருளிய ஆறு - எனக்கு அருள் செய்த முறையினை, ஆர் பெறுவார் - வேறு யார் பெற வல்லவர், அச்சோ - இஃது அதிசயம்.

விளக்கம் : அன்பு இறைவனை அடைவதற்குரிய சாதனம். திருவெண்ணீரு, அடியாரது திரு வேடம். தூய நெறி, பிறவா நெறியாம் 'மண்ணில் பிறந்து இளைத்து மானுதல் மாசுடைய நெறியாதலின். அன்பு முதலிய மூன்றையும் இறைவனே அருளிப் பிறவா நெறியிற்சேர்த்தது என்ன அதிசயம்!' என்று வியக்கிறார்.

இதனால், இறைவன் பிறவா நெறியை அருள வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நெஞ்சாய துயர்க்கூர நிற்பேன்உன் இருள்பெற்றேன்
உய்ஞ்சேன்நான் உடையானே அடியேனை வருகனன்
றஞ்சேல்னன் றருளியவ றார்பெறுவார் அச்சோவே.

பதப்பொருள் : பஞ்ச ஆய - பஞ்ச போன்ற, அடி - பாதங்கடையுடைய, மடவார் - பெண்டிரது, கடைக்கண்ணால்

இடர்ப்பட்டு - கடைக்கண் பார்வையால் துன்பப்பட்டு, நெஞ்சு ஆய துயர் கூர - மனத்தில் உண்டாகிய துன்பம் மிகும்படி, நிற்பேன்- நிற்பவனாகிய நான், உன் அருள் பெற்றேன் - உன் திருவருளைனப் பெற்றேன்; நான் உய்ஞ்சேன் - இனி நான் பிழைத்தேன்; உடையானே - என்ன உடையவனே, அடியேனை - அடியேனாகிய என்னை, வருக என்று - வருவாய் என்றும், அஞ்சேல் என்று - அஞ்சாதே என்றும், அருளிய ஆறு - எனக்கு நீ அருளிய முறையினை, ஆர் பெறுவார் - வேறு யார் பெற வல்லவர்? அச்சோ - இஃது அதிசயம்!

விளக்கம் : அருட்சார்பு இல்லாதவர் மருட்சார்பில் சென்று மயங்குவராதலின், 'மடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு நெஞ்சாய துயர் கூர நிற்பேன்' என்றார். 'அங்ஙனம் மயங்கித் துன்புறுகின்ற எனக்கு அருட்சார்பினை நல்கியதோடு, அபயமும் தந்து ஆண்டது என்ன அதிசயம்!' என்று வியக்கிறார். 'வருக' என்பதும், 'அஞ்சேல்' என்பதும் அடிகளுக்கு இறைவன் நேரே அருள் செய்தமையை விளக்கும் அகச்சான்றுகளாம்.

இதனால், இறைவன் அபயம் கொடுத்து அருள வல்லவன் எனபது கூறப்பட்டது.

5

வெந்துவிழும் உடற்பிறவி மெய்யென்று வினைபெருக்கிக்
கொந்துகுழுல் கோல்வளையார் குவிழுலைமேல் வீழ்வேனைப்
பந்தமறுத் தெனையாண்டு பரிசறன் துரிசுமறுத்
தந்தமெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

பதப்பொருள் : வெந்து விழும் - தீயினால் வெந்து சாம்பராய் விழுகின்ற, உடல் பிறவி - இவ்வுடம்பின் பிறப்பை, மெய் என்று - நிலையானது என்று என்னி, வினைபெருக்கி - வினைகளை மிகச் செய்து, கொந்து குழல் - பூங்கொத்துகளையனிந்த கூந்தலையும், கோல் வலையார் - திரண்ட வளையலையும் உடைய பெண்டிரது, குவிழுலைமேல் - குவிந்த தனங்களின்மீது, வீழ்வேனை - விரும்பி விழ இருக்கின்ற என்னை, பந்தம் அறுத்து - பாசத்தை அறுத்து, எனை ஆண்டு - என்னை ஆட்கொண்டு, பரிசு அற - என் ஜாவத்தன்மை கெடும்படி, என் துரிசும் அறுத்து - என் குற்றத்தையும் போக்கி, அந்தம் - முடிவான பரமுத்தியை, எனக்கு அருளிய

ஆறு - எனக்கு இறைவன் அருள் செய்த முறையினை, ஆர் பெறுவார் - உலகத்தில் யாவர் பெற வல்லவர்? அச்சோ - இஃது என்ன அதிசயம்!

விளக்கம் : உயிரைப் பற்றியுள்ள ஆணவம் முதலாய குற்றங்கள் நீங்கிய பின்னரே 'நான்' என்னும் முனைப்புக் கெட்டு ஜாவத்தன்மை நீங்குமாதவின், 'பரிசு என் துரிசு மறுத்து' என்றார். 'துரிசு என்றது

தன்முனைப்பை. 'எரிந்து சாம்பராகக்கூடிய நிலையற்ற உடம்புக்குரிய இன்பத்தையே பெரிதென என்னி மகிழ் இருக்கும் எனக்கு நிலையான உயிருக்குரிய இன்பத்தைத் தரும் முத்திப் பேற்றினை அருளியது என்ன அதிசயம்!' என்று வியக்கிறார்.

இதனால், இறைவன் குற்றங்களைக் களைய வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

6

தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழக் கடவேனைப்
பையவே கொடுபோந்து பாசமெனுந் தாழுருவி
உய்யுநெறி காட்டுவித்திட் டோங்காரத் துட்பொருளை
ஜயன்னக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

பதப்பொருள் : தையலார் மையலிலே - பெண்டிர் மயக்கத்திலே, தாழ்ந்து விழக்கடவேனை - அமுந்தி விழக்கூடிய என்னை, பையவே கொடு போந்து - மெல்ல எடுத்து வந்து, பாசம் எனும் - பாசம் என்கின்ற, தாழ் உருவி - தாழ்ப்பாளை நீக்கி, உய்யும் நெறி காட்டுவித்திட்டு - பிழைக்கும் வழியைக் காண்பித்து, ஓங்காரத்து உட்பொருளை - பிரணவத்தின் உண்மைப்பொருளை, ஜயன் - தலைவன் ஆகிய இறைவன், எனக்கு அருளிய ஆறு - எனக்கு அருளிய முறையினை, ஆர் பெறுவார் - உலகில் யாவர் பெற வல்லவர்? அச்சோ - இஃது அதிசயம்.

விளக்கம் : பாசத்தைத் 'தாழ்ப்பாள்' என்றார். தாழ்ப்பாளை நீக்கியதும் உள்ளேயிருக்கும் பொருள் விளங்குவது போல, பாசமாகிய தாழ்ப்பாளை நீக்கியதும் சிவமாகிய பொருள் விளங்குகிறது என்பார், 'பாசமெனுந் தாழுருவி, ஓங்காரத்துட்பொருள், எல்லாப் பொருட்கும் முதல்வனாகிய இறைவன். 'பாசத்தினால் மூடப்பட்டுத் தாழ்வான நெறியிலே செல்ல இருக்கும் என்னைப் 'பாசத்தை நீக்கி உயர்வான

நெறியிலே செலுத்தி உன்மைப் பொருளைக் காணுமாறு அருளியது என்ன அதிசயம்!' என்று வியக்கிறார்.

இதனால், இறைவன் உய்யும் நெறி காட்டுபவன் என்பது கூறப்பட்டது.

7

சாதல்பிறப் பென்னுந் தடஞ்சுழியில் தடுமாறிக்
காதலின்மிக் கணியிழையார் கலவியிலே விழுவேனை
மாதொருகூ றுடையபிரான் தன்கழலே சேரும்வண்ணம்
ஆதியெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

பதப்பொருள் : சாதல் பிறப்பு என்னும் - இறப்பு பிறப்பு என்கிற, தடஞ்சுழியில் - பெரிய சூழலில் அகப்பட்டு, தடுமாறி -

தடுமாற்றம் அடைந்து, காதலின் மிக்கு - ஆசையில் உயர்ந்து, அணியிழையார் - பெண்டிரது, கலவியிலே விழுவேனை - போகத்திலே விழுகின்ற என்னை, தன் கழலே சேரும் வண்ணம் - தனது திருவடியையே அடையும்படி மாது ஒரு கூறு உடைய பிரான் - பெண்னை ஒரு பாகத்து உடைய பெருமானும், ஆதி - முதல்வனும் ஆகிய இறைவன், எனக்கு அருளிய ஆறு - எனக்கு அருள் செய்த முறையினை, ஆர் பெறுவார் - உலகில் யார் பெற வல்லவர்? அச்சோ - இஃது அதிசயம்!

விளக்கம் : சூழலில் அகப்பட்டவர் சூழன்று கொண்டிருப்பது போல, பிறப்பு இறப்பிலே அகப்பட்டவரும் சூழன்றுகொண்டிருப்பராதலின், சாதல் பிறப்பைத் 'தடஞ்சுழி' என்றார். இனி, சூழலில் அகப்பட்டவர் துணையின்றேல் அழுந்துவது போல, பிறப்பு இறப்பிலே அகப்பட்டவரும் அழுந்துவர் என்பதோடு, 'அணியிழையார் கலவி' என்றதால் மேலே ஏற விடாது ஈர்த்துக்கொள்ளும் கவர்ச்சியும் உடையது இச்சூழல் என்பதையும் குறிப்பித்தார். 'இவ்வாறு அழுந்திக் கிடக்கும் எனக்குத் திருவடியை நல்கி மேலே ஏறச் செய்தமை என்ன அதிசயம்!' என்று வியக்கிறார்.

இதனால், இறைவன் ஞானத்தை நல்க வல்லவன் என்பது கூறப்பட்டது.

8

செம்மைநலம் அறியாத சித்டரோடுந் திரிவேணை
 மும்மைமலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன்தான்
 நம்மையுமோர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
 அம்மையெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

பதப்பொருள் : முதலாய முதல்வன் - மனமே, எல்லாவற்றுக்கு
 முதற்பொருளாகிய தலைவனும், நம்மையும் ஓர் பொருள் ஆக்கி - நம்மையும் ஒரு
 பொருளாகச் செய்து, நாய் சிவிகை ஏற்றுவித்த அம்மை - நாயைச் சிவிகையில்
 ஏற்றினாற்போல உயர்ந்த பதவியை அளித்த தாய் போன்றவனும் ஆகிய இறைவன்,
 செம்மை நலம் அறியாத - நேர்மையாகிய நன்னெறியை அறியாத, சித்டரோடும்
 திரிவேணை - அறிவிலிகளோடு திரிகின்றவனாகிய என்னை, மும்மை மலம்
 அறுவித்து - ஆணவம் முதலாய மூன்று மலங்களையும் நீங்கச்செய்து, எனக்கு
 அருளிய ஆறு - எனக்கு அருள் செய்த முறையினை, ஆர் பெறுவார் - உலகில்
 யாவர் பெற வல்லவர்? அச்சோ - இஃது அதிசயம்!

விளக்கம் : 'சித்டர்' என்பது, 'குருடர்' எனப் பொருள் தருமாதலின், மேன்மை
 நெறியை அறியும் அறிவில்லாதவர்களைச் சித்டர்' என்றார்.'மும்மை மலம்
 அறுவித்து' என்றது பாசத்தில்

கட்டுண்டு கிடந்த நிலையினின்றும் மீட்பித்தகையும், 'அம்மை அருளியது' என்றது,
 மீட்பித்த அருட்சத்தி பின் தம்மைச் சிவத்தோடு சேர்த்ததையும் குறிக்கும். 'பாசத்தில்
 கட்டுண்டு கிடந்த என்னை இவ்வாறு பாசத்தினின்றும் நீக்கி, சிவத்தோடு சேர்த்து
 அருளியது என்ன அதிசயம்!' என்று வியக்கின்றார். சூக்கும் பஞ்சாக்கரத்தின்
 அருளப்பாடும் குறிப்பினால் விளங்கும்.

இதனால், திருவருளின் பெருமை கூறப்பட்டது.

திருவாசகவுரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்